

BÓNG HÌNH TÔI LỖI

DẪN
TUYẾT
T

Bóng Hình Tội Lỗi

Tuyết Dần

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Trinh Thám, Nữ Cường, Khác
Tác giả: Tuyết Dần

Số chương: 117 chương

Dịch: Bé Đẹp – Những ngày xanh thân ái

Hỗ trợ beta: Rùa – Blue Avenue

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, huyền nghi, nữ cường, chức nghiệp tình anh, trinh thám, hình cảnh, HE.

Văn án:

Ánh sáng và bóng tối, tội lỗi và đạo đức, thiện và ác, đúng và sai.

Bất cứ khi nào nhắc đến hai chữ “nhân tính” thì sẽ không còn cái gọi là ranh giới kia nữa.

Cô chính là cái ranh giới mơ hồ kia, là bóng tối sinh ra từ ánh sáng.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân như thế này, một ngày kia, lại phải chịu ảnh hưởng của người đó, quyết tâm muốn làm ánh nắng ban trưa, nỗ lực chiếu sáng tất cả hắc ám.

— Đội trưởng Lan – chiến sĩ thi đua của cục Điều tra, rất không vừa mắt pháp y mới đến.

“Lại xin nghỉ? Nhà cô có mỏ hay ngai vàng đang đợi cô về thừa kế sao?”

“Ừ.”

“Hả?”

Đội trưởng Lan chưa bao giờ vừa ý câu trả lời này.

Cho đến một ngày, anh nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia trên bản tin về hôn lễ quốc gia.

1. Đã hoàn, hoan nghênh đến cuộc tàn sát.
2. Nữ chính IQ online, bản tính màu xám.
3. Cốt truyện trôi chảy, có chủ tuyến, ngôn tình không nhiều nhưng mà cũng... có.
4. Mọi thứ đều là hư cấu.

Một câu tóm tắt: Ánh sáng và bóng tối, tội lỗi và đạo đức.

Nhân vật chính: Lan Khâm, Lý Trạch Phân

Mục lục

- [Chương 1: Tiếng hát cầm lạng](#)
- [Chương 2: Tiếng hát cầm lạng \(2\)](#)
- [Chương 3: Tiếng hát cầm lạng \(3\)](#)
- [Chương 4: Tiếng hát cầm lạng \(4\)](#)
- [Chương 5: Tiếng hát cầm lạng \(5\)](#)
- [Chương 6: Tiếng hát cầm lạng \(6\) - "Giải thích" là một từ vô nghĩa...](#)
- [Chương 7: Tiếng hát cầm lạng \(7\)](#)
- [Chương 8: Tiếng hát cầm lạng \(8\)](#)
- [Chương 9: Tiếng hát cầm lạng \(9\)](#)
- [Chương 10: Tiếng hát cầm lạng \(10\)](#)
- [Chương 11: Tiếng hát cầm lạng \(11\)](#)
- [Chương 12: Tiếng hát cầm lạng \(12\)](#)
- [Chương 13: Tiếng hát cầm lạng \(13\) - Anh ghét cái cảm giác bị bóng tối bủa vây mà chẳng thể làm được gì](#)
- [Chương 14: Tiếng hát cầm lạng \(14\) - Ngày xưa ngày xưa có một ngọn nến...](#)
- [Chương 15: Hai đầu tội lỗi \(1\)](#)
- [Chương 16: Hai đầu tội lỗi \(2\)](#)
- [Chương 17: Hai đầu tội lỗi \(3\)](#)
- [Chương 18: Hai đầu tội lỗi \(4\)](#)
- [Chương 19: Hai đầu tội lỗi \(5\)](#)
- [Chương 20: Hai đầu tội lỗi \(6\)](#)
- [Chương 21: Hai đầu tội lỗi \(7\)](#)
- [Chương 22: Hai đầu tội lỗi \(8\) - Trong tiềm thức anh lại cảm thấy cô có gì đó không giống người thường, không giống với cần](#)
- [Chương 23: Hai đầu tội lỗi \(9\)](#)
- [Chương 24: Hai đầu tội lỗi \(10\)](#)
- [Chương 25: Hai đầu tội lỗi \(11\)](#)
- [Chương 26: Hai đầu tội lỗi \(12\)](#)
- [Chương 27: Hai đầu tội lỗi \(13\)](#)
- [Chương 28: Hai đầu tội lỗi \(14\)](#)
- [Chương 29: Hai đầu tội lỗi \(15\)](#)
- [Chương 30: Hai đầu tội lỗi \(16\)](#)

- [Chương 31: Hai đầu tội lỗi \(17\)](#)
- [Chương 32: Hai đầu tội lỗi \(18\)](#)
- [Chương 33: Hai đầu tội lỗi \(19\)](#)
- [Chương 34: Hai đầu tội lỗi \(20\)](#)
- [Chương 35: Âm thầm lên án \(1\)](#)
- [Chương 36: Âm thầm lên án \(2\)](#)
- [Chương 37: Âm thầm lên án \(3\) - Cô vượt lên cổ áo sơ mi bên phải của mình, nhớ tới bộ phim điện ảnh bị cấm chiếu 10 năm trư](#)
- [Chương 38: Âm thầm lên án \(4\)](#)
- [Chương 39: Âm thầm lên án \(5\)](#)
- [Chương 40: Âm thầm lên án \(6\) - Đèn nhấp nháy 3 lần, ánh sáng trắng bệch chiếu rọi thảm kịch nhân gian](#)
- [Chương 41: Âm thầm lên án \(7\)](#)
- [Chương 42: Âm thầm lên án \(8\)](#)
- [Chương 43: Âm thầm lên án \(9\)](#)
- [Chương 44: Âm thầm lên án \(10\) - "A Chi, lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó thoát."](#)
- [Chương 45: Âm thầm lên án \(11\)](#)
- [Chương 46: Âm thầm lên án \(12\)](#)
- [Chương 47: Âm thầm lên án \(13\)](#)
- [Chương 48: Âm thầm lên án \(14\)](#)
- [Chương 49: Âm thầm lên án \(15\)](#)
- [Chương 50: Âm thầm lên án \(16\)](#)
- [Chương 51: Âm thầm lên án \(17\)](#)
- [Chương 52: Âm thầm lên án \(18\)](#)
- [Chương 53: Âm thầm lên án \(19\) - "Đội trưởng Lan gần 30 tuổi rồi mà vẫn còn tấm lòng son như thế, quả là một vinh dự lớn](#)
- [Chương 54: Nhắm mắt làm ngơ \(1\)](#)
- [Chương 55: Nhắm mắt làm ngơ \(2\)](#)
- [Chương 56: Nhắm mắt làm ngơ \(3\)](#)
- [Chương 57: Nhắm mắt làm ngơ \(4\)](#)
- [Chương 58: Nhắm mắt làm ngơ \(5\)](#)
- [Chương 59: Nhắm mắt làm ngơ \(6\)](#)
- [Chương 60: Nhắm mắt làm ngơ \(7\)](#)
- [Chương 61: Nhắm mắt làm ngơ \(8\)](#)
- [Chương 62: Nhắm mắt làm ngơ \(9\)](#)

- [Chương 63: Nhắm mắt làm ngơ \(10\) - Thấy ánh mắt nhìn lòng bàn tay rướm máu như đang thưởng thức một thác nước thiên nhiên của](#)
- [Chương 64: Nhắm mắt làm ngơ \(11\) - Có lẽ cô bị cái lạnh mùa đông làm cho ngu ngốc rồi, vậy mà thấy cảnh tượng này thật buồn](#)
- [Chương 65: Nhắm mắt làm ngơ \(12\)](#)
- [Chương 66: Nhắm mắt làm ngơ \(13\) - Nhất định phải cố gắng sống sót, xin cô đấy...](#)
- [Chương 67: Nhắm mắt làm ngơ \(14\)](#)
- [Chương 68: Nhắm mắt làm ngơ \(15\) - Có lẽ đây là giấc mơ cực lạc mà con người có được trước khi chết chăng?](#)
- [Chương 69: Nhắm mắt làm ngơ \(16\)](#)
- [Chương 70: Nhắm mắt làm ngơ \(17\)](#)
- [Chương 71: Nhắm mắt làm ngơ \(18\)](#)
- [Chương 72: Nhắm mắt làm ngơ \(19\)](#)
- [Chương 73: Bãi xử lí rác thải \(1\) - Không phải tất cả những người lớn trong truyện cổ tích đều là gạt người đấy sao?](#)
- [Chương 74: Bãi xử lí rác thải \(2\)](#)
- [Chương 75: Bãi xử lí rác thải \(3\)](#)
- [Chương 76: Bãi xử lí rác thải \(4\)](#)
- [Chương 77: Bãi xử lí rác thải \(5\)](#)
- [Chương 78: Bãi xử lí rác thải \(6\) - "Nhưng dù đáp án của tôi thế nào thì cũng chẳng giúp được gì cho việc phá án, đúng kh❓"](#)
- [Chương 79: Bãi xử lí rác thải \(7\)](#)
- [Chương 80: Bãi xử lí rác thải \(8\)](#)
- [Chương 81: Bãi xử lí rác thải \(9\)](#)
- [Chương 82: Bãi xử lí rác thải \(10\)](#)
- [Chương 83: Bãi xử lí rác thải \(11\)](#)
- [Chương 84: Bãi xử lí rác thải \(12\)](#)
- [Chương 85: Bãi xử lí rác thải \(12\)](#)
- [Chương 86: Bãi xử lí rác thải \(13\)](#)
- [Chương 87: Bãi xử lí rác thải \(14\)](#)
- [Chương 88: Chuỗi xoắn kép đen và trắng \(1\)](#)
- [Chương 89: Chuỗi xoắn kép đen và trắng \(2\)](#)
- [Chương 90: Chuỗi xoắn kép đen và trắng \(3\) - Cuộc đời của cô bị dồn ép đến chật cứng, nhưng lại vô cùng tịch mịch và hoang](#)
- [Chương 91: Chuỗi xoắn kép đen và trắng \(4\)](#)
- [Chương 92: Chuỗi xoắn kép đen và trắng \(5\)](#)

- [Chương 93: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(6\)](#)
- [Chương 94: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(7\)](#)
- [Chương 95: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(8\)](#)
- [Chương 96: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(9\)](#)
- [Chương 97: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(10\)](#)
- [Chương 98: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(11\)](#)
- [Chương 99: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(12\)](#)
- [Chương 100: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(13\) - Đêm thật dài. Lửa đã tắt. Người cũng đi](#)
- [Chương 101: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(14\) - "Cứ như thế mà thôi sao, Lan Khâm?"](#)
- [Chương 102: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(15\)](#)
- [Chương 103: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(16\)](#)
- [Chương 104: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(17\)](#)
- [Chương 105: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(18\)](#)
- [Chương 106: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(19\)](#)
- [Chương 107: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(20\)](#)
- [Chương 108: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(21\)](#)
- [Chương 109: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(22\)](#)
- [Chương 110: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(23\)](#)
- [Chương 111: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(24\)](#)
- [Chương 112: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(25\)](#)
- [Chương 113: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(26\)](#)
- [Chương 114: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(27\)](#)
- [Chương 115: Chuỗi xoắn kép đen và trắng.\(28\)](#)
- [Chương 116: Hoàn chính văn](#)
- [Chương 117: Thuyền buồm lang thang](#)

Chương 1: Tiếng hát câm lặng

Truyện này văn phong gốc của tác giả hơi khó hiểu, nhưng mình sẽ cố gắng hết sức hic

Có lẽ vì phần uất tích tụ từ 20 – 30% dân số cả nước nên ngày 31 tháng 8 là một ngày vừa nóng nực vừa bận rộn.

Vịnh Nguyệt Uyển là một tiểu khu cao cấp, mỗi khi tới ngày này trong năm thì màn đêm lại trở nên rực rỡ lạ thường. Không phải vì trăng tròn, mà là vì ánh sáng từ ngọn đèn của những học sinh đang vội làm bài tập. Chuyện này cũng giống như việc đàn ếch trong ao và ve sầu trên cây chết không lý do vào 6/6 hàng năm, xe cộ ra vào tiểu khu ban đêm cũng phải gắn bộ phận giảm thanh ở đuôi xe.

Tối nay trong ánh đèn, một tia lửa bất thường kèm theo cột khói dày đặc bỗng bùng lên như muốn phá vỡ không khí yên bình buổi đêm.

Ngọn lửa xuất hiện trên nóc của khu K.

Nếu quan sát kỹ bằng kính viễn vọng có lẽ sẽ phát hiện ngọn lửa đó xuất phát từ một cái lò nướng trên sân thượng. Ngọn lửa dường như bùng hơi to so với vỉ nướng, nó bốc lên cao, ánh lửa soi rõ một bóng người đang ngồi xồm dưới đất bên cạnh.

Người đó đeo găng tay bếp và tạp dề dài tay, trải một tấm ván gỗ mỏng ra mặt đất rồi lấy miếng thịt đông lạnh ra khỏi 5, 6 lớp túi bảo quản. Hắn đặt thịt lên thớt, cầm dao lên cắt từng chút một.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt.

Miếng thịt đông nhìn giống lưỡi heo, nhưng nhỏ hơn một chút.

Sau khi cắt thịt thành những miếng nhỏ, người đó dùng bàn tay đang đeo găng tay cầm lên và gói cẩn thận trong giấy bạc đã chuẩn bị sẵn.

Sau đó, người này lấy lưỡi dao hơ qua lửa cho đến khi nó nóng đỏ lên mới thu về, quay sang mài vào viên đá mài bên cạnh vài lần.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt.

Lưỡi dao sáng bóng.

Nhúng vào ít nước sau đó lại mài lên đá.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt.

Rửa, mài, rửa, mài, cứ như thế lặp đi lặp lại.

Cho đến khi con dao hoàn toàn mất đi hình dạng ban đầu, cho đến khi găng tay, tạp dề, tấm ván gỗ, và túi bảo quản đều được quăng vào lửa, cho đến khi ngọn lửa đang bốc cao cũng dần lụi tắt thì màn đêm mới khôi phục sự yên lặng của nó.

Ngày đầu tiên của tháng 9, chỉ mới qua 5 giờ được vài phút mà giờ cao điểm của giao thông cũng đến. Trong xe buýt hơi lạnh vì điều hoà mở quá thấp, nhưng rất nhanh đã nóng lên vì khí CO₂ do hành khách vừa thải ra. Trên xe càng nhiều người thì càng ồn ào.

Một ông chú không biết thấy gì náo nhiệt, lôi một giỏ rau trống rỗng lên xe, chen vào một đám học sinh mặc đồng phục vừa tan học. Chỉ thấy ông ta quăng cái giỏ rau xuống, bắt chéo chân hung hăng nhìn trái nhìn phải vài lần khiến đám đông phải lùi lại hết, rồi mới bước tới đứng trước mặt Lý

Trạch Phân. Sau đó ông ta không nhúc nhích nhìn chăm chăm vào Lý Trạch Phân, như muốn tháo tai nghe của cô ra.

Lý Trạch Phân bị hành động của người trước mặt gây chú ý, cô tháo một bên tai nghe xuống, khước miệng theo thói quen hơi nhếch lên, cầm túi lịch sự đứng dậy nhường ghế.

Nhưng ông chú kia không cảm kích mà ngược lại, ông ta trừng mắt, gõ hai lần vào giỏ rau: “Hả? Có ý gì? Tôi trong mắt cô già đến thế sao? Hả? Ai cần cô nhường chỗ? Coi thường tôi chứ gì?” Ông ta rống lên, mặc kệ đám đông trên xe đều quay lại nhìn.

Lý Trạch Phân không đưa tay lau nước bọt bắn trên mặt mình, cô mím chặt môi nhưng độ cong trên khoé miệng vẫn không thay đổi, lông mày khẽ run lên nhưng không nhú lại. Sau đó cô cúi đầu lễ phép nói xin lỗi rồi trở lại ghế của mình, không nói gì đeo lại tai nghe. Ông chú kia hơi bối rối trước cảnh tượng này, đứng ngây người một lúc.

Quả dưa chưa kịp ăn ra rơi vào rổ, đám đông đang chuẩn bị ăn dưa miễn cưỡng quay đầu lại. Rắc rối đã kết thúc.

Thấy những ánh mắt xung quanh đã biến mất, lúc này Lý Trạch Phân mới bình tĩnh nhìn ông chú kia:

Hai chiếc giày không cùng một đôi, chân phải mang tất nhưng chân trái thì không. Áo sơ mi bị mặc ngược nên cúc áo bị lộ ra ngoài. Cổ áo không chỉnh tề, trước ngực còn vương lại vài vết canh. Giỏ rau trống trơn nhưng không gấp gọn lại. Quan trọng hơn là lúc ông ta vừa lên xe quẹt thẻ có lộ ra một cái thẻ ghi tên, địa chỉ và thông tin liên lạc đều nằm trong tay áo.

Cáu kỉnh, câu thả, đa nghi, có lẽ còn hay quên. Thêm cái thẻ đó nữa, Alzheimer?

Lý Trạch Phân lấy điện thoại gõ số trên thẻ theo trí nhớ của mình, soạn một tin nhắn... Nhưng cô không gửi đi mà chỉ xoá bỏ.

Màn hình điện thoại của cô là màn hình chống nhìn trộm, đối với người

khác, hành động này trong mắt người khác chỉ giống như cô đang muốn dùng âm nhạc để quên đi sự khó chịu trong lòng nên cầm điện thoại phát một bài hát.

Nhưng thật ra trong tai nghe của cô không phát gì cả.

Cô có thói quen đeo tai nghe, mục đích giống như tắm biển “Không làm phiền” trong khách sạn vậy. Nhưng “Không làm phiền” của cô không phải vì bận suy nghĩ vấn đề sinh tử gì, mà chỉ để cho người bên ngoài thấy cô đang “ngoại tuyến” thôi. Cứ như vậy, nhờ có tai nghe và kính râm, cô có thể tiếp tục “quan sát” thế giới này.

Với cô, kiểu “quan sát” này là niềm vui của cuộc sống.

Niềm vui hiếm hoi.

Sau khi Lý Trạch Phân dời tầm mắt khỏi người ông chú kia thì một người đàn ông khoảng 20, 30 tuổi bước lên xe cùng một nữ sinh trung học. Hai người chen lên, đứng ngay trước mặt cô.

Qua kính râm, Lý Trạch Phân liếc nhìn khuôn mặt đẹp trai trước mắt rồi tìm ra danh tính người này từ trong trí nhớ của mình – lãnh đạo tương lai của cô, đội trưởng đội điều tra đặc biệt, Lan Khâm.

Lúc Lý Trạch Phân nhìn Lan Khâm, ánh mắt Lan Khâm cũng vô tình nhìn sang. Hai người chạm mắt nhau qua lớp kính râm, Lý Trạch Phân nhận ra Lan Khâm, nhưng rõ ràng Lan Khâm không biết Lý Trạch Phân là ai. Anh không thấy có gì bất thường trong ánh mắt của Lý Trạch Phân nên nhanh chóng dời mắt đi, quay lại cuộc trò chuyện ban nãy với em gái.

“Vậy nên cuối cùng chuyện của em là thế nào? Mới ngày đầu tiên đi học đã bị mời phụ huynh rồi?” Một tay anh nắm lấy tay vịn, tay còn lại vịn vai Lan Huệ, đỡ cô ta đứng vững trên xe,”Lúc trước em năn nỉ anh mua máy tính bảng cho không phải nói là dùng để học à? Không phải là do nhà trường yêu cầu hả? Bây giờ em đã làm cái gì? Còn chơi game? Bị tịch thu rồi?”

“Là do mấy đứa kia chơi gà quá, em không kéo được nên mới kích động hét lên, nếu không thì sẽ không bị giáo viên phát hiện.” Lan Huệ để tóc tём, áo khoác đồng phục kéo lên phân nửa tay phải đút trong túi áo rồi kéo lệch vai áo trái xuống. Bộ dạng này đúng là một nhóc con thô bạo, quả thật cái tên hiền lành như Lan Huệ không hợp chút nào.

“Em thì lợi hại rồi... Ai,” đội trưởng Lan là người để ý tiểu tiết, nghe lời em gái mình vô tình nói ra đã hiểu ngay, “Đi học mà còn chơi game hả hả?” Anh giơ một tay lên định tát lên khuôn mặt đầy mụn dậy thì của Lan Huệ, nhưng cuối cùng vẫn không làm gì.

Lan Huệ đã sớm hiểu tính anh mình, thậm chí còn không thém né tay anh.

“Nghe bài diễn văn khai giảng của Nữ hoàng làm gì chứ? Năm nào cũng nói mấy câu vô nghĩa đó.” Lan Huệ nhếch miệng, cả khuôn mặt lập tức méo xệch, “Em ghét nhất là cái giọng điệu hoàng thất đó, chẳng biết có gì hay mà cả đám lợn ngu ngốc trong lớp ngồi thẳng lưng khi bà ta đến, mắt tròn tròn sợ mình sẽ bỏ qua điều gì. Đúng là có bệnh! Một bà già mặt đầy nếp nhăn thì có gì đẹp chứ? Có cái giọng điệu đó thì tài trí hơn người à? Tất cả mọi người đều phải cung kính bà ta sao? Cuối cùng cũng là bắt dân nộp thuế thôi mà?”

“Huệ Huệ!” Lan Khâm thấp giọng gầm lên.

Sau khi nghe lời nhận xét kia, nụ cười trên môi Lý Trạch Phân thoáng biến mất, nhưng cũng rất nhanh khôi phục trở lại.

Anh em nhà họ Lan tất nhiên không để ý tới sự thay đổi biểu cảm của Lý Trạch Phân.

Lan Huệ: “Sao chứ, em nói có gì sai đâu? Đúng là không thể hiểu những kẻ chen lấn tới Lạc Dương để hô hào làm gì, còn có mấy kẻ ngu giả giọng hoàng thất nữa...”

Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại của Lý Trạch Phân vang lên, người gọi đến là “Thư ký Trần Kiến “. Thấy cái tên này, một cảm xúc nào đó thoáng qua trên mặt Lý Trạch Phân, cô cúi đầu giấu đi, lấy một viên kẹo

bạc hà từ trong túi ra nhét vào miệng rồi bấm nhận điện thoại.

“Trần đại nhân, đã lâu không gặp.”

Giọng nói chuẩn hoàng gia của Lý Trạch Phân đối với Lan Huệ như nắng hạn gặp được mưa rào. Cô chỉ tay vào Lý Trạch Phân đang nghe điện thoại, nhỏ giọng nói: “Đúng rồi, giống như giọng của cô ấy ấy. Nói đàng hoàng không được hay sao? Chẳng lẽ có chút hoàng thất thì danh giá hơn sao? Cuối cùng cũng phải chen chúc trên xe buýt thôi mà?”

“Lan Huệ!” Lần này Lan Khâm thật sự bị em gái mình chọc giận, anh kéo Lan Huệ ra phía sau, ngăn cách ánh mắt mạo phạm của cô ta với Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân lúc này vừa mới nói chuyện xong, ngẩng đầu lên lại bắt gặp ánh mắt hối lỗi của Lan Khâm.

Lan Khâm: “Thật ngại quá, trẻ nhỏ không hiểu chuyện.” Anh túm lấy em gái mình, thô lỗ cốc đầu cô ta, “Còn không nhanh xin lỗi chị gái đi?”

Lan Huệ bướng bỉnh quay đi, cả người toát ra khí thế không chịu khuất phục.

“Không sao đâu.” Lý Trạch Phân lịch sự gật đầu.

“Miễn đi, cười giả tạo vài.” Lan Huệ lăm bằm trong miệng.

Lan Khâm nghe rất rõ những lời em gái nói, anh định mở miệng bắt đầu dạy dỗ cô ta thì ngay lúc này, một tràng nhạc rock&roll đã chặn lại những lời định nói. Là nhạc chuông của anh.

“A lô ... Cái gì? Được, được, tôi biết rồi, đến ngay.” Vẻ mặt hận không rên được sắt của Lan Khâm nhanh chóng thay đổi thành một cảnh sát đang thi hành công vụ.

“Lại là công việc hả? Đi đi đi, nhanh đi, em tự mình về cũng được.” Lan Huệ xua tay, ước gì anh trai mình biến mất ngay lập tức.

Lan Khâm liếc em gái mình một cái thật sâu, còn muốn nói cái gì đó nhưng xe buýt đúng lúc đã tới bến. Anh đành phải trả lại cặp sách cho em gái, ném lại một ánh mắt cảnh cáo rồi bước xuống xe.

Sau khi xe dừng lại, bóng dáng Lan Khâm vừa biến mất ở cửa thì điện thoại của Lý Trạch Phân đồng thời reo lên. Cô nhận điện thoại, không nói gì mà chỉ ừ ừ vài tiếng, sau đó đứng dậy chen qua đám người trên xe, nhân lúc 1 giây cuối chưa đóng cửa cũng xuống xe.

Lan Khâm vừa xuống đã bắt xe, nhanh chóng bước vào trong đọc địa chỉ, suýt chút nữa muốn bóp chết tài xế để tự mình lái xe cho nhanh. Nhưng lúc tài xế chuẩn bị đạp chân ga thì phía trước xe bất ngờ xuất hiện một bóng người ra hiệu “Dừng xe”.

Lan Khâm nhìn người phụ nữ với mái tóc xoăn ngắn đeo kính râm này. Cô ấy chính là người em gái mình vừa đắc tội trên xe buýt.

Việc Lý Trạch Phân chặn xe lại làm cho Lan Khâm rất không hài lòng, nhưng sự chuyên nghiệp của một cảnh sát nhân dân vẫn khiến anh phải kéo cửa xe xuống.

“Đội trưởng Lan,” Ai ngờ Lý Trạch Phân lại bước đến, còn gọi đúng chức vụ của Lan Khâm,”Có thể cho tôi quá giang không? Tiền xe AA*.” Giọng điệu cô rất bình tĩnh, hoàn toàn không có chút khẩu âm hoàng gia như vừa rồi, giống như lúc này cô cố tình nói cho Lan Huệ nghe vậy.

(*) AA: chia đều với nhau.

Lan Khâm đang định hỏi về danh tính của cô thì Lý Trạch Phân đã tháo kính râm xuống, đưa giấy chứng nhận hành pháp trong túi cho anh: “Cục điều tra Trường An, đội điều tra đặc biệt, Lý Trạch Phân.” Sau đó lại bổ sung, ”Được điều động từ Trung tâm Chứng thực tư pháp sáng nay, anh mới đi họp về từ Lạc Dương, không quay về Cục nên tôi còn chưa kịp báo cáo với anh.”

Đội điều tra đặc biệt là một đội được kết hợp từ cảnh sát hành chính và

cảnh sát kỹ thuật, có nhiệm vụ điều tra các vụ án nghiêm trọng chưa được giải quyết, cũng như các đơn yêu cầu tra lại những vụ án cũ trước đó. Trong đội đều là ngoại hồ tàng long*, nắm giữ các loại công nghệ kỹ thuật tân tiến nhất, nhưng dù vậy thì khi vụ án phụ trách cần khám nghiệm tử thi thì cũng phải hoàn toàn dựa vào Trung tâm Chứng thực tư pháp.

() Ngoại hồ tàng long 卧虎藏龙: nghĩa đen là chỉ con hổ đang nằm và con rồng ẩn náu, khi đó, sẽ không ai biết con hổ dữ tợn thế nào và con rồng có sức mạnh ra sao. Vì vậy nên người ta dùng câu thành ngữ này để chỉ những người tài vẫn chưa được phát hiện tài năng vốn có hoặc những người có tài nhưng lại giấu tài, không muốn cho người khác biết.*

Mặc dù như thế cũng tốt nhưng Lan Khâm vẫn cảm thấy thay vì chờ đợi báo cáo khám nghiệm tử thi từ Trung tâm thì đội cũng nên có một bác sĩ pháp y để cùng tham gia điều tra trong suốt quá trình phá án. Vậy nên từ đầu năm, ngày nào anh cũng chạy đi chạy lại tới văn phòng của Cục trưởng, năn nỉ mọi miện mới có được hạn ngạch biên chế này.

Hạn ngạch cuối cùng cũng được phê duyệt vào tuần trước, Lan Khâm vốn đang xem xét định đợi lúc nào rảnh rỗi sẽ đến Trung tâm một chuyến. Tiểu Mã không tệ, nhưng lão Tân cũng tốt. Không ngờ còn chưa kịp chọn ai thì cấp trên đã đem một cô gái không biết chui từ đâu ra cho anh ta.

Thông qua kính chiếu hậu, Lan Khâm lặng lẽ nhìn Lý Trạch Phân vừa bước lên xe: Tóc ngắn xoăn, trên mắt vẫn là... cặp kính râm vừa rồi đeo trên xe buýt không thấy đâu nữa, giờ anh mới phát hiện mắt cô ấy thật sự là màu xanh lam.

Chuyện gì đây? Người ngoại quốc sao? Hay là đeo kính áp tròng có màu? Mang kính râm và đeo kính áp tròng màu, thậm chí kỳ lạ thế này? Từ khi nào mà việc kiểm tra nề nếp kỷ luật của cảnh sát lại trở nên khoan dung như thế, thậm chí còn cho phép đeo kính áp tròng nữa? Còn nhai kẹo trong miệng nữa? Bao nhiêu tuổi rồi mà còn ăn kẹo?

Về ngoài mong manh trẻ tuổi như vậy, có khi nào mới đăng ký giấy phép pháp y hôm qua không? Đáng tin không vậy? Hay là mình vẫn nên đích thân gọi người từ Trung tâm đến thẩm định lại?

Mặc dù trong lòng Lan Khâm đã có định kiến từ trước, nhưng ngoài mặt vẫn gật đầu chào hỏi cấp dưới theo quy củ: “Tiểu Lý, trước đây cô là nhân viên công tác ở Trung tâm sao? Tôi cũng thường xuyên tới đó, có lẽ chúng ta đã từng gặp nhau rồi?”

“Ừm, cũng hơi khó nói.” Lý Trạch Phân sờ cằm, “Tôi vừa mới qua thử việc tuần trước.”

Thời gian thử việc ở Trung tâm Chứng thực tư pháp dài nhất cũng chỉ có 2 tuần, cô ấy lại mới qua thử việc tuần trước, lại còn ở tuổi này... Không phải người mới thì là gì? Ngoài thời gian thử việc ra thì thật sự ở trong phòng phẫu thuật sao? Cục trưởng đang sợ độ tuổi trung bình của đội bị quá cao hay sợ tính cách các thành viên quá thô bạo nên mới điều tới một cô gái mỏng manh yếu đuối thế này về thế?

Nghe câu trả lời của Lý Trạch Phân xong, Lan Khâm cảm thấy không khỏe lắm, khóe mắt bất giác co giật. Tiếc rằng nụ cười trên khuôn mặt kia quá ôn nhu, hơn nữa từ trước đến nay Lan Khâm đều tự nhận mình là người lịch thiệp, thật sự không thể thốt ra một câu nghi ngờ nào được.

“VẬY À.” Nếu tiếp tục đề tài này sẽ làm mình kiệt sức mất, Lan Khâm đành phải chuyển sang chủ đề dễ hơn, “Nếu sáng nay đến báo cáo rồi thì cô hẳn đã xem qua hồ sơ vụ án mà đội đang phụ trách rồi đúng không?”

“Xem qua rồi.” Lý Trạch Phân gật đầu, “Nhưng vụ án đó với vụ án mà chúng ta đang vội đến...”

“Đã từng nghe qua “Bóng hình tội lỗi” chưa?” Lan Khâm liếc nhìn tài xế taxi một cái, mặc dù đây là câu nói dài nhất mà Lý Trạch Phân nói hôm nay, nhưng đáng tiếc là Lan Khâm không để cô nói hết, “Không phải bản gốc, là bản cover của Phạm Xương ấy.”

Lý Trạch Phân sững sốt trong giây lát rồi bối rối lắc đầu.

Lan Khâm hơi ngạc nhiên: “Tôi còn nghĩ phụ nữ ở độ tuổi cô sẽ biết bài này chứ.”

Lan Khâm thật ra cũng không lớn hơn Lý Trạch Phân bao nhiêu, vì mẹ mất sớm, ba lại bận công việc nên anh thường chăm sóc em gái như một người cha, có lẽ vì vậy mà luôn cảm thấy mình già hơn bạn đồng trang lứa.

Lý Trạch Phân cười gượng đáp lại Lan Khâm, nhưng đã đến nơi nên Lan Khâm vội vàng xuống xe chạy tới hiện trường, không phát hiện ra biểu cảm của Lý Trạch Phân, làm lãng phí nụ cười hoàn hảo của cô.

Sau khi xuống xe, Lan Khâm cố ý dừng lại ở cổng tiểu khu cao cấp tên Vịnh Nguyệt Uyển, đợi Lý Trạch Phân đuổi kịp mới tiếp tục bước nhanh về phía trước.

“Bài hát được cover nghe rất hay. Chỉ tiếc là không được nghe nữa rồi.” Tiếng Lan Khâm rất nhỏ, nhỏ mức Lý Trạch Phân suýt chút không nghe thấy.

Lưu ý tác giả:

Bối cảnh câu chuyện là [giá không], mọi thứ đều [được thiết lập riêng], và đều là [hư cấu].

Chương 2: Tiếng hát câm lặng (2)

Cả hai vào tiểu khu xuất trình giấy tờ rồi đi thẳng đến khu K đang bị rất nhiều người vây quanh. Lý Trạch Phân liếc nhìn những chiếc xe cảnh sát đậu xung quanh, sau đó đi đến sau một chiếc xe van, vừa chào hỏi đồng nghiệp phụ trách vừa lấy 2 hộp dụng cụ pháp y màu bạc đuổi theo Lan Khâm đã đi tới cổng khu.

Nhìn thấy dáng vẻ quen thuộc với thùng dụng cụ của Lý Trạch Phân, sự nghi ngờ của Lan Khâm về năng lực chuyên môn của cô trong nháy mắt giảm bớt không ít, ánh mắt nhìn Lý Trạch Phân rõ ràng trở nên thân thiện hơn. Lúc này anh không khỏi có ý thức mình là “tiền bối”, phải quan tâm đến “hậu bối”.

“Cô có biết chúng ta đang điều tra về băng nhóm bắt cóc buôn người từ khoảng 20 – 30 năm trước không?” Anh chẳng những lấy 2 thùng dụng cụ trong tay Lý Trạch Phân mà còn chu đáo bấm nút đóng cửa sau khi vào thang máy, ”Trong lúc điều tra băng nhóm đó, chúng ta cũng đang tìm kiếm những đứa trẻ bị bắt cóc ngày xưa.”

“Trong những vụ án xảy ra cách đây 24 năm, một cậu bé 3 tuổi đã bị bắt cóc. Vì công nghệ điều tra lúc đó còn hạn chế, địa điểm xảy ra lại khá hẻo lánh nên cảnh sát chưa thể tìm đủ bằng chứng để gộp vụ đó với vụ án của băng nhóm buôn người kia. Vụ án này hiện tại vẫn đang bị bỏ ngỏ, thậm chí hồ sơ cũng không có hình ảnh của cậu bé đó. Lúc chúng tôi bắt tay vào điều tra lại vụ án buôn người lúc trước đã đem trường hợp này gộp vào và cũng cố gắng tìm ra người có thể cung cấp thông tin vào thời điểm đó.”

“Nhưng đáng tiếc là cha mẹ của đứa trẻ đó đều đã qua đời trong trận động đất ở Ích Châu năm ngoái. Chúng tôi chỉ tìm được một người hàng xóm sống cạnh nhà họ, dựa theo lời khai của người đó và những manh mối tìm được mà phác họa ra được chân dung hiện tại của cậu bé. Sau khi so sánh

chân dung và sàng lọc tuổi lẫn hoàn cảnh gia đình, chúng tôi đã xác định ra một người, chính là Phạm Xương.”

“Phạm Xương được nhà họ Phạm nhận nuôi cách đây 23 năm, lúc đó anh ta 4 tuổi, nhưng hồ sơ nhận nuôi vẫn còn thiếu một số giấy tờ. Chúng tôi đã liên hệ với Phạm Xương từ giữa tháng 8...” Nghĩ đến chuyện này là thấy đau đầu, anh thở dài, “Nhưng anh ta dù sao cũng là nghệ sĩ, phải giữ hình tượng trước công chúng. Tóm lại, công ty quản lý viện ra rất nhiều lí do để trì hoãn gặp mặt đến nay.”

“Theo như tôi thấy thì Phạm Xương không thể bận rộn như người đại diện của anh ta nói được. Gần đây người hâm mộ của anh ta ngày nào cũng xé 2, 3 bài đăng trên hotsearch. Bạo lực qua mạng, tìm kiếm xác người,... đến mức anh em đội An ninh mạng phải ra tay.” Lan Khâm không biết mình đang nói gì, nói xong lại lạc đề mất, “Đạo diễn, nhà sản xuất cũng không phải kẻ ngốc, đã vậy thì sao có thể mời anh ta tham gia chương trình tạp kỹ hay đóng phim gì được? Tìm cơ trốn tránh cảnh sát, 8 phần là người đại diện sợ anh ta lỡ lời nói ra cái rồi.”

Lý Trạch Phân bị dáng vẻ “nhỏ nhen” của Lan Khâm làm cho bất ngờ, nhất thời không biết làm sao, ngay cả khoé miệng luôn cong lên cũng run rẩy vài cái.

“Ừm, khụ khụ,” Lan Khâm lấy tay che miệng ho khan hai tiếng, xấu hổ tránh ánh mắt của Lý Trạch Phân, “Tóm lại, sự tình đại khái là như thế này. Phạm Xương đã hẹn với cảnh sát ngày mai gặp mặt, nhưng bây giờ...” Lan Khâm vừa nói đến đây thì thang máy đã đến nơi.

Lan Khâm ngừng nói, dẫn Lý Trạch Phân đi tới cửa phòng 304, nhận 4 món đồ bảo hộ từ 2 vị cảnh sát đang canh cửa — găng tay, bao giày, khẩu trang và bọc tóc, sau khi mặc vào thì kéo dây bước vào.

Đây là một căn hộ khoảng 80 mét vuông, quay về hướng Nam, có 2 phòng ngủ và 1 phòng khách, 1 trong 2 phòng ngủ được sử dụng làm phòng đọc sách. Trên đường từ huyền quan đến phòng ngủ đều được cảnh sát kiểm tra đánh dấu lại, Lý Trạch Phân và Lan Khâm như sợ giẫm phải hoa, chăm chú nhìn mặt đất, vừa quan sát vừa cẩn thận tránh né, khoảng 3 phút sau mới tới

được phòng ngủ.

Một nam một nữ đứng sẵn trong phòng ngủ, Lý Trạch Phân có biết họ. Nam cảnh sát là Trương Trác Bân, phó đội trưởng của đội điều tra đặc biệt, nữ cảnh sát còn lại tên là Mao Lệ, là chuyên gia pháp chứng. Hai người vừa thấy Lan Khâm và Lý Trạch Phân đến liền dừng việc đang làm, ngừng đầu lên chào.

Lan Khâm thấy hai người đều đã quen biết Lý Trạch Phân nên cũng bỏ qua quá trình giới thiệu, đem thùng dụng cụ pháp y trả lại cho Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân cầm hộp dụng cụ ngược đầu lên nhìn liền thấy một xác chết cao khoảng 1m8 nằm trên giường, trừ nhân viên y tế đã đến trước đó thì vẫn chưa có ai chạm vào thi thể.

Thi thể mặc một bộ quần áo ở nhà thoải mái, nằm trên giường với một tư thế kỳ lạ, đầu cúi gằm xuống, thân người nằm trên mặt đất hướng về phía đầu giường. Lý Trạch Phân bước tới xác nhận Mao Lệ đã chụp ảnh xong mới đi đến trước giường. Không biết cô dùng kỹ xảo gì mà có thể tự mình dễ dàng lật cái xác cứng đơ nặng gần gấp rưỡi mình.

Đập vào mắt là một khuôn mặt đàn ông nam tính, râu trên mặt có lẽ gần 2 tuần rồi chưa được cạo, điều này trái ngược hoàn toàn với hai chữ “nghệ sĩ” mà Lý Trạch Phân vừa nghe kể.

Sau khi làm mới lại suy nghĩ của mình, Lý Trạch Phân lại chuyên tâm tiếp tục làm việc. Cô kiểm tra mắt, mũi, miệng của thi thể, ấn vào xác chết rồi đưa lên mũi ngửi vài lần. Từ góc độ của bọn Lan Khâm nhìn thì nếu không có khẩu trang ngăn cách, thì đây sẽ là một cảnh hôn. Sau đó, dưới ánh nhìn của họ, cô lại cởi quần áo của cái xác ra để kiểm tra phần da, từ cổ đến mắt cá chân.

Vừa kiểm tra cô vừa lẩm bẩm: “Theo vết hoen tử thi cho thấy thời gian tử vong là từ 8 đến 12 tiếng trước, trước khi chết không lâu đã ăn bữa sáng gồm có bánh mì, nước sốt táo, còn có một lượng lớn rượu. Nguyên nhân tử vong chưa thể khẳng định được, nhưng có lẽ là do suy tim hoặc phổi.”

Cô duỗi thẳng lưng, đột nhiên quay lại phát hiện gì đó trên mặt sàn nhà, "Tư thế cúi đầu có lẽ được tạo ra sau khi nạn nhân chết. Có vết xước ở gót chân và 2 bên bàn chân, ở thắt lưng có vết bầm tím, tất cả đều là vết thương được tạo ra sau khi chết. Ngã, kéo lê, sà nhà." Sau đó cô nhìn chăm chăm vào cái ghế cách giường hơn 2 mét, "Hẳn là chỗ này. Sau khi rơi xuống đất, nách trái của thi thể bị đập vào góc giường." Cô chỉ vào cái ghế rồi nhìn về phía Mao Lệ.

Mao Lệ gật đầu hiểu ý, đi ra ngoài gọi thêm vài đồng nghiệp vào để kiểm tra dấu vết trên cái ghế.

"Về những phần khác," Lúc nói những lời này, nụ cười ở khóe miệng Lý Trạch Phân biến mất hoàn toàn, lộ ra nét lạnh lùng thờ ơ, "Cần giải phẫu mới có thể biết được."

"Bị giết ư?" Về mặt "phụ huynh lo lắng" cùng với dáng vẻ "nhỏ nhen" lúc này trong thang máy đã sớm biến mất trên gương mặt Lan Khâm, thay vào đó là vẻ hoàn toàn nghiêm túc, nghiêm túc đến mức uy nghiêm.

"Chưa thể kết luận, chỉ có thể nói là thi thể đã từng bị khuân vác." Lý Trạch Phân tích tự như kim*, nói xong lại mím môi.

() Tích tự như kim: kiệm lời như vàng*

"Bên cô thì sao?" Lan Khâm quay đầu lại, bắt gặp Mao Lệ đang ngồi xổm trên mặt đất cùng đồng nghiệp.

Mao Lệ đứng lên lui về sau 3 bước, hai tay chống nạnh thở ra một hơi: "Hung thủ, hay nói chính xác hơn là người đã khuân vác thi thể, có năng lực phản trình sát rất mạnh. Từ những phát hiện hiện tại, có thể suy đoán hẳn đã ở sẵn trong nhà, đeo găng tay, khẩu trang và các đồ bảo hộ cần thiết khác. Không hề để lại dấu vân tay, da hay tóc ở hiện trường."

"Nhưng xét từ những dấu vết từ việc vác xác như Trạch Phân vừa nhắc tới," Mao Lệ nhìn Lý Trạch Phân một cái rồi nói, "Hung thủ cao dưới 1m8, thể trọng nhẹ, sức lực không lớn. Chưa thể xác định được giới tính."

“... Ừm.” Lan Khâm vuốt cằm gật đầu, không biết đang nghĩ gì.

“Ngoài ra vẫn còn một ít thu hoạch nữa,” Mao Lệ nói, “Phát hiện ra lông mèo tại hiện trường, mà người chết lại không nuôi mèo, có khả năng là vương trên quần áo của hung thủ lúc hấn đến đây. Nhìn từ mắt thường thì đây là giống mèo lông dài màu đen và trắng, còn lại phải về phòng thí nghiệm phân tích bằng kính hiển vi mới phán đoán được.”

“Được.” Sau khi Lan Khâm gật đầu thì đột nhiên quay đầu nhìn Trương Trác Bân không biết đã trở lại từ lúc nào, “Lão Trương, camera giám sát thế nào rồi?”

“Chỉ có ở cổng, khu vực công cộng bên ngoài toà nhà, lối vào hầm để xe và 2 cổng phía Nam, Bắc của tiểu khu, đã sao chép video giám sát về rồi. Về phần kiểm soát ra vào thì theo ghi chép của tiểu khu, từ 0h hôm nay người ra vào khu này đều là chủ nhà và nhân viên vệ sinh. Danh sách đã được gửi cho Tiêu lão đệ rồi.”

Tiêu lão đệ là Tiêu Lăng Duyệt — Người được Lan Khâm đào được từ đội An ninh mạng để về đảm đương phần IT.

“Về phần căn hộ này,” Trương Trác Bân nói, “Tên trên giấy chứng nhận bất động sản không phải là Phạm Xương, mà là một gã nhân viên cổ cồn trắng* tên Bành Hữu. Anh em ở đồn cảnh sát đã liên hệ với anh ta rồi, theo như anh ta nói thì đây là căn nhà thứ 2 mình mua, vốn định đưa ba mẹ về đây ở nhưng họ không muốn rời quê nên vẫn bỏ trống.”

() Nhân viên cổ cồn trắng là một khái niệm được hình thành từ thời Pháp thuộc.*

Ngày nay khi nhắc đến cổ cồn trắng thì có hai khái niệm:

– *Người lao động trí thức, chuyên gia trong một lĩnh vực nào đó, sử dụng trí tuệ, kiến thức làm công cụ làm việc.*

– *Kẻ phạm tội bằng hình thức sử dụng các công nghệ cao, áp dụng kiến thức và trí tuệ vào việc phạm tội nhưng không gây bạo lực.*

Anh ta lấy ra một cuốn sổ ghi chép, lướt nhìn các ghi chú trong đó rồi tiếp tục nói: “Anh ta và Phạm Xương là bạn tốt đồng thời cũng là đồng hương, họ biết nhau trước khi Phạm Xương ra mắt. Lúc bản cover “Bóng hình tội lỗi” của Phạm Xương nổi tiếng thì đã ký hợp đồng với Giải trí Đạt Hỏa, sau đó chuyển đến Trường An.” Có vẻ như những từ ngữ này hơi phức tạp nên anh ta đành phải trực tiếp đọc ghi chú ra, “Sống ở chỗ mà công ty quản lý sắp xếp cho.”

“Nhưng trước đó bị một fan tư sinh* tìm ra được, liên tục quấy rối.” Phát hiện mình nói sai vội vàng sửa miệng, “Ba lần bốn lượt, quấy rầy... Nhưng Giải trí Đạt Hỏa cũng không có đối sách gì, bất đắc dĩ anh ta chỉ có thể chuyển tới đây sống tạm một thời gian.”

() Sasaeng fan (), hiểu nôm na là fan cuồng, được biết đến rộng rãi như là người hâm mộ bị ám ảnh quá mức bởi làn sóng Hallyu. Mặc dù “sasaeng” phần lớn không được coi là người hâm mộ, nhưng nhiều nguồn vẫn gọi họ là “sasaeng fan”. Các Sasaeng fan chủ yếu là nữ ở độ tuổi từ 13-21. Soompi mô tả sasaeng fan như là một người hâm mộ cực độ, họ săn đuổi và xâm nhập sự riêng tư của thần tượng với nhiều cách thức đáng ngờ.*

“Ờ nhờ?” Lan Khâm cau mày suy nghĩ một chút, “Là Phạm Xương chủ động nhờ sao?”

“Không, là Bành Hữu chủ động mời.” Trương Trác Bân nói, “Điểm này đúng là đáng chú ý, tôi đã yêu cầu đồn công an điều tra chứng cứ ngoại phạm của anh ta rồi.”

“Được.” Lan Khâm đi ra ngoài, nhìn đồng nghiệp xung quanh một vòng sau đó nói, “Hôm nay thật ngại quá, lại phiền mọi người tăng ca rồi.” Sau đó, vỗ vai Trương Trác Bân, “Đi, trở về họp.”

Đi được vài bước ra huyền quan, anh lại đột nhiên quay người nhìn Lý Trạch Phân: “Chờ thi thể được gửi đến Trung tâm giám định để xét nghiệm, lúc đó phiền cô theo dõi toàn bộ quá trình, được không?”

Lý Trạch Phân: “Được.”

“Nếu phát hiện ra gì mới thì báo lại càng sớm càng tốt.” Lan Khâm lại nói.

“Được.”

Chương 3: Tiếng hát câm lặng (3)

9 giờ tối, khi hầu hết mọi người đều đã đi làm về, ăn tối xong nằm trên sofa nghịch điện thoại thì phòng họp của đội điều tra đặc biệt lại sáng đèn. Trên 3 tấm bảng trắng trước mặt, tấm thứ nhất dán đầy hình ảnh hiện trường, 2 tấm còn lại viết chi chít chữ.

Lan Khâm đứng bên cạnh 3 tấm bảng, cầm tách cà phê nghiêng người đặt móng ngò lên cái bàn gần đó.

“Vụ án này,” Tận dụng lợi thế chân dài tay dài của mình, cánh tay anh trực tiếp vươn ra đập vào tấm bảng trắng cách mình nửa mét, “Sở dĩ vào tay chúng ta mà không phải về đội hình sự, là vì người chết Phạm Xương bị nghi ngờ là nạn nhân của vụ buôn người chúng ta đang điều tra.”

“Mặc dù thời điểm tử vong có trùng hợp,” Anh thu tay lại đặt trên đầu gối, “Nhưng cũng không có nghĩa là vụ án này liên quan đến vụ buôn người. Về chuyện này tôi mong mọi người đừng có định kiến quá mức.”

Mọi người gật đầu.

“Kết quả nghiệm thi của vụ án mạng đã có chưa? Nguyên nhân tử vong là gì?” Một cảnh sát tên Phương Uy vì không đến hiện trường nên đánh tiếng hỏi.

“Vẫn chưa,” Mao Lệ trả lời thay Lan Khâm “Nhưng sau khi khám nghiệm thi thể phát hiện có những vết thương hình thành do quá trình kéo lê sau khi chết, trên mặt đất cũng có dấu vết tương ứng. Cùng với tư thế quỳ gối của thi thể lúc được tìm thấy thì khả năng bị giết là rất cao.”

“Cố ý đặt xác chết trong tư thế quỳ lạy là để... sám hối?” Một người khác tên là Phùng Dịch Hoảng mở miệng nói, “Hung thủ đang muốn báo thù

sao?”

“Cũng có khả năng đó, nhưng vẫn chưa thể kết luận được. Nét mặt của người chết tương đối bình thường, không giống như bị ngược đãi trước khi chết, thi thể cũng rất nguyên vẹn, ngoại trừ vết bầm do khuân vác gây ra thì không còn vết thương nào khác. Tình huống này không phù hợp với tâm lý báo thù.” Lan Khâm nói.

Trương Trác Bân và Mao Lệ gật đầu.

Lan Khâm nói thêm, “Từ góc độ động cơ gây án, vì danh tính của người đã chết quá đặc biệt nên mục tiêu hiện tại của chúng ta chia thành 3 hướng: Thứ nhất, là tội phạm trong vụ buôn người vì muốn ngăn cản Phạm Xương đi gặp cảnh sát mà quyết định ra tay. Thứ 2, anh ta là nghệ sĩ nên vì nguyên nhân nào đó mà gây ra họa sát thân. Thứ 3, không liên quan gì đến vụ buôn người hay nghệ sĩ gì cả, đơn thuần chỉ là giết người vì tình, báo thù, ngộ sát...” Anh nhấp một ngụm cà phê, hướng ánh mắt về phía Trương Trác Bân.

“Trước mắt người có hiềm nghi lớn nhất là chủ căn hộ số 304 — Bành Hữu, có bằng chứng ngoại phạm. Tuần này anh ta đi công tác, hiện tại vẫn chưa về, đã được đồn cảnh sát địa phương và cảnh sát giao thông đã xác nhận.”

“Bên công ty quản lý thì sao?” Lan Khâm lại hỏi.

Trương Trác Bân: “Mọi chuyện lan truyền quá nhanh, khi anh em từ đồn cảnh sát đến thì bên kia đã có đối sách, trực tiếp đưa 2 luật sư đến ngăn cản mọi người. Hơn nữa lúc đó không biết thế nào mà người hâm mộ đã tụ tập trước cửa công ty gây rối, xô đẩy, ném cả đồ đạc vào. Anh em đều chịu thua, không thu được tin tức có ích nào hết. Có lẽ ngày mai phải đi cửa sau trong giờ làm việc thử xem sao.”

Dù sao cũng là nghệ sĩ gặp chuyện không may, Lan Khâm cũng đoán ra được đại khái kết quả này nên chỉ thờ dài, quay sang hỏi Tiêu Lăng Duyệt, “Còn video giám sát thì sao?”

“Anh ta không xuất hiện trong bất cứ video giám sát nào.” Tiêu Lăng

Duyệt nói.

“Xác nhận bằng mắt thường hay dùng phần mềm? Có đội mũ hay thứ gì đó làm ảnh hưởng tới việc nhận diện khuôn mặt không? Hay do độ phân giải của video quá thấp?” Phương Uy hỏi.

Tiêu Lăng Duyệt: “Những video giám sát mà tiểu khu cung cấp hoàn toàn đủ để sử dụng tính năng nhận diện khuôn mặt. Tôi đã đặt giá trị nhận diện ở mức cao nhất rồi, tất cả đều không phát hiện ra. Chúng tôi cũng xem qua bằng mắt thường một lần, xác nhận không có Bành Hữu. Nhưng số lượng camera ở tiểu khu này khá ít lại có nhiều góc chết, chỉ cần có kỹ năng thì hoàn toàn có thể dễ dàng ra vào mà không bị quay chụp lại.”

“Ừm...” Lan Khâm gõ ngón tay xuống mặt bàn, “Những người khác thì sao?”

Lan Khâm hỏi không mấy rõ ràng, nhưng Tiêu Lăng Duyệt vừa nghe đã hiểu: “Tôi đã cài đặt chương trình sàng lọc tất cả những khuôn mặt xuất hiện, tổng hợp ảnh chân dung sau đó liên hệ với cơ quan lưu trữ quốc gia để tiến hành so sánh với thông tin của công nhân, chủ doanh nghiệp. Nhưng chờ có kết quả cũng phải đến chiều mai, hồ sơ làm thẻ ra vào thì ở bên kia.”

“Vất vả rồi.” Lan Khâm gật đầu, lại hỏi sang Mao Lệ, “Còn chuyện kiểm tra dấu vết thì sao? Cô có nhắc tới lông mèo, có tiến triển nào mới không?”

Mao Lệ đứng dậy đi đến tấm bảng trắng đầu tiên, chỉ vào tấm ảnh chụp bên mép phải: “Nếu lông mèo dính vào người hung thủ thì dựa vào lượng lông tại hiện trường có thể phán đoán hãn chủ yếu hoạt động ở phòng ngủ của nạn nhân. Hãn ở trong phòng ngủ rất lâu, nhưng chỉ dựa vào bức tường bên cạnh bàn làm việc chứ không ngồi trên giường. Còn lông mèo trên giường và ghế có lẽ bị rơi lại trong quá trình khuôn xác.”

“Khu vực công cộng dưới tầng trệt, bởi vì thời gian phát hiện xác chết quá trễ nên hầu như các vật chứng đều bị huỷ hết, chúng tôi chỉ tìm được 5 sợi lông mèo, cũng không có manh mối gì giá trị.” Cô ấy dừng một chút rồi lại nói tiếp, “Mà con mèo đó, theo kết quả đo lường vi khuẩn thì là mèo nhà, dùng chất dọn chuồng rẻ tiền nhất. Nơi ở của nó rất sạch sẽ, được tắm

thường xuyên, nhưng vì tắm quá thường xuyên nên gây ra vài căn bệnh ngoài da.”

“Nghiện sạch sẽ sao?” Lan Khâm vừa nói vừa đặt ly cà phê xuống, đứng lên cầm bút viết lên bảng trắng 3 chữ “Nghiện sạch sẽ”.

“Không chỉ đơn giản là nghiện sạch sẽ.” Mao Lệ nói tiếp, “Hầu hết số lông mèo mà chúng tôi tìm được đều không phải là rụng lông tự nhiên. Theo đánh giá mức độ hư tổn và độ cong của sợi lông, chúng không rơi ra trong quá trình chải lông. Nếu đoán không sai thì số lông đó là do dùng tay nhổ, từng sợi một.” Mao Lệ siết chặt nắm tay, làm động tác nhổ lông.

“Vãi, nhổ từng cọng một?” Phương Uy kinh hãi lên tiếng, “Ngược đãi mèo sao?”

“Rất có thể.” Mao Lệ nghiêm mặt gật đầu.

“Lại là một tên biến thái.” Phùng Dịch Hoảng vỗ bàn.

“Tôi sẽ kiểm tra mạng lưới quan hệ của Phạm Xương xem có ai nuôi mèo như mô tả không.” Lan Khâm thở dài, viết xuống bảng trắng 3 chữ “Ngược đãi mèo” sau đó nói tiếp: “Về phần nhân chứng... Vì sự việc xảy ra trước đó nên khám nghiệm sơ bộ không thu được bất kỳ chứng cứ xác thực nào.” Anh quay đầu nhìn về phía mọi người hỏi, “Còn phát hiện nào khác không?”

Tất cả nhìn nhau lắc đầu.

“Thế đi,” Lan Khâm xoay người đứng thẳng dậy, “Lão Trương, vụ án buôn người tiếp tục giao cho anh, Dịch Hoảng và Phương Uy phụ trách. Những người khác đi theo tôi, chủ yếu điều tra những người trong ngành giải trí có liên quan đến nạn nhân, dựa theo phương hướng thứ 2 và thứ 3 mà điều tra.”

“Rõ!” Mọi người đồng thanh đáp.

“Còn nữa, Tiểu Tiêu,” Lan Khâm nói với Tiêu Lăng Duyệt, “Phiền cậu và

bên An ninh mạng chú ý tới vụ ồn ào gần đây của người hâm mộ Phạm Xương, vụ đó cũng có liên quan đấy. Nếu tôi nhớ không lầm thì Phạm Xương chuyển đến đây vì địa chỉ cũ của anh ta bị lộ, trong nhà bị fan tư sinh đột nhập vào đổ dầu nhớt và làm vỡ kính, đến mức an toàn tính mạng bị đe dọa nên mới phải chuyển đi.”

“Được.” Tiêu Lăng Duyệt đáp.

“Ngoài ra phải nhờ Mao Lệ đến địa chỉ nhà cũ của Phạm Xương một chuyến. Xem thử kẻ đột nhập vào nhà anh ta là ai, có liên quan gì đến vụ án mạng này không.”

“Được.” Mao Lệ đáp.

Sau đó, Lan Khâm lại phân phó cho vài người khác nữa, lúc đang định tan họp thì nhận được cuộc gọi video của Lý Trạch Phân gọi tới.

Lan Khâm suy nghĩ một chút rồi trực tiếp chiếu màn hình điện thoại lên màn hình ở phía sau bảng trắng, vừa cùng Trương Trác Bân dời bảng vừa kết nối điện thoại.

“Đội trưởng Lan.” Lý Trạch Phân xuất hiện trên màn hình. Cô đang đứng ở một nơi đầy ngăn tủ có vẻ là phòng thay đồ, đeo khẩu trang, mặc áo ngắn tay màu xanh nhạt có logo của Trung tâm Giám định tư pháp cùng với chiếc áo choàng màu xanh lá làm bằng sợi polyester bên ngoài. Găng tay và mũ trùm đầu đã được tháo xuống nhưng vết hằn trên da vẫn còn.

“Khám nghiệm xong rồi sao?” Lan Khâm lại ngồi lên bàn.

“Phải.” Lý Trạch Phân gật đầu, vươn tay làm màn hình hơi rung chuyển một chút, “Thời gian tử vong là từ 7 giờ đến 8 giờ sáng này, nguyên nhân tử vong là do ngộ độc Diazepam* dẫn đến suy tim phổi. Nói cách khác là vì dùng thuốc quá liều sau đó uống rượu mạnh nên quá trình tử vong bị thúc đẩy nhanh hơn.”

() Diazepam: Loại thuốc được sử dụng để điều trị các tình trạng như động kinh, cấp cứu động kinh tái phát, co giật do sốt cao, cai rượu hoặc cai ma*

túy, điều trị mất ngủ hoặc tiền gây mê...

“Diazepam...” Lan Khâm sờ cảm, “Nếu tôi nhớ không lầm thì nó hoà tan được trong ethanol đúng không?”

Lý Trạch Phân: “Đúng vậy.”

“Vậy nên hung thủ rất có khả năng đã hoà Diazepam vào rượu trắng, sau đó để nạn nhân uống vào?”

Lý Trạch Phân: “Không loại trừ khả năng này.”

“Còn gì nữa không?” Lan Khâm biết Lý Trạch Phân vẫn chưa nói xong.

“Ngoài ra, trong dạ dày người chết phát hiện 15 quả bóng nhỏ bọc trong giấy bạc, đường kính từ 0,7-1,2 cm.”

“Giấy bạc?” Lan Khâm có dự cảm xấu, “Tôi nhớ là giấy bạc sẽ không bị tiêu hóa... Bên trong đó là gì?”

“Đầu lưỡii được cắt nhỏ.” Lý Trạch Phân không cảm xúc nói, “Của người.”

Nghe những lời này, cả 6 người trong phòng đều lặng ngắt.

Lý Trạch Phân tiếp tục nói: “Vì giấy bạc vẫn còn trong dạ dày nên có lẽ nó được nuốt vào 4 tiếng trước khi chết. Thời gian nuốt xuống gần với thời gian uống rượu và Diazepam, nhưng muộn hơn bữa sáng, vì vậy chính xác là từ 1 đến 2 tiếng trước khi chết.”

1 đến 2 tiếng trước khi chết, là khoảng 5 hoặc 6 giờ sáng.

“Nếu ghép tất cả các mảnh lưỡii lại với nhau sẽ có được một đầu lưỡii hoàn chỉnh. Dựa theo tế bào nhiễm sắc thể thì chủ nhân của cái lưỡii này là phụ nữ. Vết cắt ở gốc lưỡii tương đối thô, giống như được cắt bằng một con dao gọt hoa quả. Nhưng vết cắt của các mảnh nhỏ thì sắc bén hơn, hẳn là dùng dao thái thịt trong bếp để cắt. Vết cắt có phản ứng thể sống, là bị cắt lúc nạn nhân còn sống.”

“Khi còn sống,” Nghe Lý Trạch Phân nói xong, Lan Khâm nhú mào,”Vậ...”

“Vẫn còn một nạn nhân nữa, có thể vẫn còn sống.” Lý Trạch Phân nói thay Lan Khâm, sau đó bổ sung thêm, “Vì lưỡi đã bị đông cứng nên không thể xác định chính xác thời gian bị thương được, chỉ có thể thu hẹp phạm vi là trong vòng 1 tuần.”

Phòng họp rơi vào khoảng lặng.

Vẫn là giọng nói bình thản của Lý Trạch Phân phá vỡ sự im lặng: “Các mẫu mô đã được trích xuất và gửi đến phòng thí nghiệm để tiến hành xét nghiệm gen rồi. Kết quả sẽ có trước sáng mai, sau đó sẽ được tiến hành so sánh với ngân hàng gen của cả nước. Nhưng khả năng tìm thấy mẫu gen trùng khớp hoặc quan hệ thân quyến cũng không lớn lắm.”

Đường Quốc cũng không có chế bộ đăng ký gen toàn dân, những người để lại thông tin trong ngân hàng gen, ngoại trừ một số ít người tò mò về nguồn gốc tổ tiên của mình, thì hầu hết là những tên tội phạm cực kì hung ác. Vậy nên khả năng xác định được danh tính nạn nhân thông qua DNA là cực kỳ thấp.

“Nạn nhân thứ 2 là nữ.” Khả năng nạn nhân vẫn còn sống khiến cho không khí trong phòng họp trở nên căng thẳng, giọng nói của Lan Khâm cũng trầm thấp hơn, “Từ tư thế cúi đầu của Phạm Xương cho thấy đây không phải là một vụ giết người ngẫu nhiên. Vậy thì nạn nhân thứ 2 rất có thể đã gặp và quen biết với Phạm Xương.”

“Uông Ca.” Lý Trạch Phân và Lan Khâm cùng nghĩ đến đến một người, “Ca sĩ gốc của “Bóng hình tội lỗi”, một người khác có liên quan đến sự kiện 181. Cái lưỡi này hơi ngắn nên lúc nói chuyện sẽ có cảm giác hơi đốt, điều này phù hợp với Uông Ca. Hơn nữa studio của Uông Ca vừa thông báo hôm thứ tư tuần trước rằng cô ấy sẽ tạm ngưng các hoạt động biểu diễn nghệ thuật của mình vì lý do sức khỏe.”

“Bóng hình tội lỗi”? Sự kiện 181? Lan Khâm hơi ngạc nhiên, anh nhớ rõ

lúc mình nhắc đến “Bóng hình tội lỗi” Lý Trạch Phân rõ ràng nói là chưa từng nghe qua, cũng không để ý đến. Nhưng hiện giờ đừng nói là bài hát, cô ấy còn biết đầu lưỡi của ca sĩ như thế nào nữa. Hoá ra để miêu tả sự hỗn loạn của đám fan trên mạng xã hội, người ta thật sự dùng những danh từ riêng như thế.

Tất nhiên, dưới tình huống nghiêm túc thế này thì nghi hoặc trong lòng Lan Khâm cũng chỉ chợt loé lên, anh cũng không hỏi tới.

Lan Khâm không hỏi nhưng Lý Trạch Phân từ trước đến giờ luôn tích tỵ như kim lại chủ động giải thích: “Tôi không để ý đến giới giải trí nhiều, nhưng cũng có xem thời sự nên đã nghe qua bài hát gốc.” Mặc dù đó cũng là do bị ép buộc.

Vì thân phận đặc biệt của mình, Lý Trạch Phân phải thường xuyên đọc tin tức hàng tuần do quan sự vụ đưa đến. Phải đọc, hơn nữa phải học thuộc những phần in đậm, tiện tay viết ra một bài luận thật dài.

“Vậy cô đang nghi ngờ nạn nhân thứ 2 là Uông Ca? Tôi nhớ Uông Ca và Phạm Xương hình như đều là...” Lan Khâm nhìn về phía Mao Lệ, người thường xuyên theo dõi giới giải trí.

“Bọn họ đều là nghệ sĩ dưới trướng của công ty Giải trí Đạt Hòa.” Mao Lệ nói, “Uông Ca tham gia chương trình tuyển tú rồi ra mắt, sau 1 năm thì nhóm giải tán, cô ấy dựa vào giọng hát và phong cách âm nhạc độc đáo để trở thành một ca sĩ solo nổi tiếng.”

“Giải trí Đạt Hòa.” Lan Khâm liếc nhìn đồng hồ, đã gần 11 giờ tối, “Mao Lệ, cô gọi một nhóm người đến Giải trí Đạt Hòa đi. Chẳng phải chỗ đó tự xưng là không có đêm tối chỉ có ban ngày, 365 ngày 24 giờ đều online sao? Tôi không tin luật sư cũng ở đó 24/24.” Sau đó quay sang nói với Lý Trạch Phân, “Tiểu Lý, cô sắp xếp một chút rồi đứng chờ ở cổng Trung tâm đi, chúng tôi lái xe đến đón cô đi cùng.”

“Được.”

“Được.”

Mao Lệ và Lý Trạch Phân lần lượt đáp.

Sau đó cuộc gọi kết thúc. Một nhóm cảnh sát cũng trở nên bận rộn.

Ngay khi mọi người trong phòng họp lần lượt rời khỏi, Trương Trác Bân đột nhiên nói với Lan Khâm một câu: “Cô bé này,” chỉ vào điện thoại của Lan Khâm, “Không tồi.”

Lan Khâm nhìn anh ta thật sâu, không nói gì.

Lưu ý tác giả:

Tất cả tên và địa danh trong truyện đều do tôi bịa ra, không liên quan gì tới thực tế.

Chương 4: Tiếng hát câm lặng (4)

“Phạm Xương trước khi ra mắt đã tham gia một nền tảng đăng tải video.” Lúc Lý Trạch Phân lên xe thì nghe Mao Lệ đang nói về mối liên hệ giữa Phạm Xương và Uông Ca, “Anh ta thường đăng những video cosplay hoặc cover các bài hát, cũng có thể xem là người nổi tiếng trên mạng. Cho đến khi bài cover “Bóng hình tội lỗi” được chính Uông Ca đăng lại thì anh ta cũng nổi tiếng sau một đêm, ngay sau đó lập tức kí hợp đồng với Giải trí Đạt Hỏa.”

“Ngoại hình anh ta thanh tú, ngũ quan ưa nhìn, đúng gu giới trẻ ưa chuộng hiện nay. Ngoài ca hát ra còn cosplay, vì vậy được rất nhiều người hâm mộ. Nhưng fan càng trẻ thì càng gặp nhiều rắc rối, lần huyền náo ngày 18 tháng 8 cũng không phải là lần đầu tiên fan anh ta gây chuyện với nhà khác, chẳng qua lần này chuyện lớn hơn một chút thôi.”

“Mọi chuyện bắt đầu từ weibo của Phạm Xương. Bài đăng đó ban đầu chỉ là một bài check-in phòng tập bình thường, nhưng lại bị một số cư dân mạng vào soi chiếc mũ lưỡi trai anh ta đang đội giống với chiếc mũ của Uông Ca từng đội trong một cuộc thi hát cách đây vài năm. Sau đó anh hùng bàn phím bắt đầu suy đoán là mũ đôi, trước đây Uông Ca đăng lại bản cover của Phạm Xương cũng không đơn thuần là vì tán thưởng, mà có lẽ có chuyện khác đằng sau. Ví dụ như, chuyện tình cảm chẳng hạn.”

“Ai tinh ý đều có thể nhìn ra đây là chiêu trò của công ty làm ra với Phạm Xương, nhưng có một bộ phận không thích chuyện này, đặc biệt là nhóm fan bạn gái và fan chị gái của anh ta. Sau khi tin đồn tình cảm của hai người bị lan truyền, mấy người đó không quan tâm đến sự thật mà chỉ biết tức giận. Em trai tôi, bạn trai tôi sao có thể yêu người khác được chứ? Lại còn là một người phụ nữ lớn tuổi hơn? Sau đó một số fan hâm mộ đã dẫn đầu cuộc bạo lực mạng với Uông Ca.”

“Fan của Phạm Xương bắt đầu gây rối thì tất nhiên fan của Uông Ca cũng nhập cuộc. Hai bên gây chiến với nhau, hắt nước bẩn, thậm chí còn đào ra được chương trình tuyển tú 10 năm trước Uông Ca tham gia. Mọi chuyện càng ngày càng tệ, sau đó địa chỉ của anh ta cũng bị phanh phui. Cho đến tuần trước Uông Ca tuyên bố tạm dừng hoạt động thì fan nhà họ Phạm mới xem như toàn thắng.”

“Nhưng lá cờ chiến thắng 181 này không bay được bao lâu thì idol nhà họ cũng không còn nữa. Giờ trên mạng đang bùng nổ rồi, tôi cũng không dám mở lên xem. Đúng là khó khăn, phải lục trong hàng đống comment trên mạng mới có được chừng ấy thông tin đấy. Nhưng nói thế nào nhỉ, “cục diện rồi cũng thay đổi”, dù sao internet cũng chỉ là internet, đám trẻ càng la hét trên đó thì thực tế càng thu mình. Tôi thật sự không dám tưởng tượng rằng vụ việc này lại do nhóm fan gây ra.”

“Không phải fan cuồng gây chuyện trên mạng sao?” Lan Khâm chú ý tới cách dùng từ của cô ấy.

“Nếu vụ án này thật sự bắt nguồn từ tranh chấp trong giới giải trí và cái lưỡi kia thật sự của Uông Ca,” Mao Lệ nói, “Thì so với fan cuồng, tôi thấy giống như một người âm thầm theo dõi Phạm Xương trên mạng làm ra hơn. Hẳn ta có tâm lý méo mó cùng với một tình yêu kỳ dị với Phạm Xương, vì vậy hẳn nghĩ mối tình giữa Phạm Xương và Uông Ca là sự phản bội đối với mình. Cho nên hẳn mới giết Phạm Xương bằng thuốc ngủ và để thi thể ở tư thế sấm hối; cắt lưỡi của Uông Ca nhưng không giết cô ta, vì đối với cô ta, việc vĩnh viễn không thể hát được nữa mới là sự trả thù lớn nhất.”

“Một người cuồng Phạm Xương, ngược đãi mèo, tâm lý vặn vẹo, trẻ tuổi, giới tính nữ?” Lan Khâm lựa chọn ra những từ mấu chốt trong những câu Mao Lệ vừa nói.

Mao Lệ: “Cũng rất khó để nói là nam hay nữ, anh ta cũng không phải không có fan nam.”

“Ừm...” Lan Khâm đột nhiên quay lại nhìn Lý Trạch Phân đang im lặng ở phía sau, “Cô thấy thế nào?”

“Tới rồi.” Lý Trạch Phân chỉ ra ngoài cửa sổ, trực tiếp bỏ qua việc cho ý kiến.

Ngay khi Lý Trạch Phân vừa dứt lời, chiếc xe thật sự dừng lại.

“... Đi thôi.” Khoé miệng Lan Khâm giật giật, cuối cùng quyết định đi vòng qua Lý Trạch Phân xuống xe trước.

Ngành giải trí đúng là một ngành công nghiệp không nghỉ ngơi, rõ ràng đã đến giờ đi ngủ mà các tầng nhà thuộc Giải trí Đạt Hỏa vẫn sáng đèn.

Lần này Lan Khâm rút kinh nghiệm nên không gọi điện thoại liên hệ trước, cũng không trực tiếp mang người lên thang tầng trên mà bảo Mao Lệ và mọi người đứng đợi dưới lầu cản luật sư, mình thì dẫn theo Lý Trạch Phân mặc thường phục trà trộn vào trong để đi lên tầng 7 của toà nhà. Sau khi vào trong toà nhà, họ bắt gặp một nhân viên đang tăng ca liền nhanh chóng xuất trình thẻ cảnh sát.

Nhân viên kia thấy cảnh sát thì giống như gặp quỷ, run rẩy đi tìm quản lý.

Có lẽ kế hoạch của Lan Khâm có chút hiệu quả, luật sư nhất thời không xoay sở nổi, công ty cũng phải tiếp đón 2 người cảnh sát đã vào trong. Cuối cùng sau 15 phút, người quản lý của Phạm Xương cũng xuất hiện trước mặt Lan Khâm và Lý Trạch Phân.

Lúc người quản lý đến, Lan Khâm cũng không hỏi ngay mà trực tiếp ném anh ta lại cho một đồng nghiệp vừa lên tới rồi cùng Lý Trạch Phân nói chuyện với người đại diện của Uông Ca.

Người đại diện của Uông Ca tên là Kim Quý, là một phụ nữ trẻ tuổi, diện mạo cũng không thua gì Uông Ca, chỉ có điều cô ta thấp hơn. Bây giờ đang là sáng sớm, sau khi tăng ca cô ta đi trang điểm và làm tóc, không nói còn tưởng là cô ta đang đi quay chương trình.

Kim Quý vừa nghe thấy Lan Khâm đang nghi ngờ về tung tích của Uông Ca thì lập tức giận dữ đứng dậy: “Cô Uông là vì không khoẻ nên mới ở nhà nghỉ ngơi. Cảnh sát các người sao lại tin đến những lời đồn vô căn cứ trên

mạng chứ? Còn nữa, các người không phải đến để điều tra chuyện của Phạm Xương sao? Sao lại dính líu đến cô Uông? Các người có ý gì?” Âm thanh kích động đến đứt quãng đã phá huỷ đi màng che cuối cùng của cô ta.

Lỗi tai Lan Khâm giật giật vì âm thanh cao độ của cô ta, anh ta cố gắng đè lại cảm xúc rồi hỏi: “Uông Ca không khoẻ, cô làm thế nào mà chắc chắn rằng cô ta đang ở nhà nghỉ ngơi?”

“Chứ còn thế nào được? Đi du lịch thế giới à?” Giọng điệu của Kim Quý lại càng cao.

“Vậy là cô cũng không chắc chắn rằng cô ta đang ở nhà?” Lan Khâm khẽ nhúm mày.

Kim Quý: “Sao lại không ở nhà? Hôm qua tôi còn đến nhà cô ấy để đưa thuốc mà.”

“Đưa thuốc? Thuốc gì? Ra hiệu thuốc mua hay bác sĩ kê đơn? Có lời dặn của bác sĩ, biên lai hay hoá đơn không?” Lan Khâm lại hỏi.

“Ra hiệu thuốc mua, chỉ có thuốc cảm, kẹo ngậm,... thì ai lại giữ hoá đơn chứ?”

“Cụ thể là cô mua và đưa thuốc vào lúc nào? Có thể mô tả tình hình lúc đó một chút không?” Lý Trạch Phân đem hơi nghiêng người về phía trước, dùng giọng điệu khác hẳn với Lan Khâm để hỏi.

“A, các người rốt cuộc muốn làm gì?” Dù giọng điệu của Lý Trạch Phân có lịch sự và nhẹ nhàng đến đâu thì Kim Quý vẫn không kiên nhẫn, “Hôm qua sau khi tan làm, khoảng 6 giờ chiều, tôi trên đường đến nhà cô Uông tìm đại một hiệu thuốc rồi vào đó mua. Sau đó thì đưa cho cô ấy.”

Lan Khâm: “Trên đường tới nhà Uông Ca, vậy là cô đi bộ?”

“Đúng vậy, đợi xe buýt thì lâu lắm nên tôi đi bộ qua đó luôn, dù sao cũng gần.”

“Không đợi xe buýt, đi giữa được ghé một hiệu thuốc ngẫu nhiên để mua thuốc. Cho nên, cô vốn không có ý định mua thuốc từ trước?” Lan Khâm lại hỏi.

“Ừm, đúng, đúng vậy. Tôi vốn có vài chuyện phải bàn bạc với cô ấy, nhưng thấy trên đường có hiệu thuốc nên tiện ghé vào mua luôn.” Kim Quý ủ rũ đáp

“Vậy cô có nhớ đó là hiệu thuốc nào không?” Lý Trạch Phân hỏi.

Kim Quý: “Không nhớ rõ!”

“Không nhớ rõ...” Lan Khâm sờ cằm, “Có thể cho chúng tôi biết địa chỉ và phương thức liên hệ của Ông Ca không?”

“Đùa gì vậy?” Kim Quý lập tức giãy nảy, “Địa chỉ và phương thức liên hệ của cô Ông? Đó là thứ có thể tùy tiện tiết lộ sao? Ai biết cảnh sát các người có làm lộ ra không chứ. Phạm Xương vừa mới xảy ra chuyện, các người lại muốn địa chỉ và phương thức liên hệ của cô Ông?”

Lan Khâm: “Không phải, hiện tại chúng tôi có bằng chứng nghi ngờ Ông Ca đã mất tích, hỏi địa chỉ của Ông Ca là để...”

“Mất tích? Nói linh tinh gì vậy? Tôi đã nói là hôm qua tôi vừa gặp cô ấy mà!” Kim Quý lại cao giọng.

“Cô chắc chắn mình đã gặp cô Ông lúc 6, 7 giờ chiều hôm qua?” Lý Trạch Phân lại nói, vẫn là giọng điệu nhẹ nhàng như trước.

“Đúng vậy, buổi chiều hôm trước! Tôi còn nhớ rõ sáng hôm đó trời mưa to, nhưng buổi chiều lại nắng gắt.”

Câu trả lời này của Kim Quý khiến Lan Khâm và Lý Trạch Phân phải nhìn nhau.

Sau khi 2 người thống nhất, Lan Khâm nói thay Lý Trạch Phân: “Vậy là ngày mà cô gặp Ông Ca là hôm kia, ngày 30 tháng 8, Chủ nhật, chứ không

phải là hôm qua?”

Kim Quý: “Đúng!”

Lan Khâm: “Nhưng cô vừa nói là hôm qua.”

“Tôi,” Cô ta nuốt nước bọt, “Nhớ nhầm không được à? Công việc của chúng tôi không giống như các người, không có cuối tuần.”

Công việc của chúng tôi cũng có cuối tuần đâu! Lan Khâm rất muốn phun ra câu đó, nhưng vẫn kìm lại.

“Tất cả những gì cô vừa nói đều đã được ghi âm lại.” Lý Trạch Phân chỉ vào máy ghi âm trên vai mình, “Nếu khai man để cản trở điều tra thì cô phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Cô chắc chắn những gì mình vừa nói đều là sự thật, không hề giấu diếm gì chứ?” Về mặt cô đột nhiên trở nên rất nghiêm túc.

“Tôi...” Kim Quý hơi nghẹn lại, sau đó lại khôi phục khẩu khí ban đầu, “Tôi lừa các người làm gì?”

“Vậy được rồi, xin cô nhớ kỹ những lời cô vừa nói.”

Việc đã đến nước này, không có lệnh khám xét cũng không có bất cứ bằng chứng nào chỉ ra là Uông Ca đã mất tích, Lan Khâm và Lý Trạch Phân cũng biết không hỏi được gì từ miệng Kim Quý nữa. Hai người đành phải tạm ngưng lại, nói cảm ơn với Kim Quý rồi đi về.

Sau khi Lan Khâm và Lý Trạch Phân ra khỏi toàn nhà thì đội pháp chứng của Mao Lệ đang chất đồ vào cốp xe.

“Thế nào rồi?” Lan Khâm vừa bước tới vừa hỏi.

“Tôi đã hỏi ra chỗ làm việc của Phạm Xương và Uông Ca, sau đó đi thu thập chứng cứ.” Mao Lệ đáp, “Ở chỗ của Uông Ca phát hiện ra vài sợi tóc và dấu vân tay, đủ để tiến hành so sánh với cái lưỡi kia, nhưng kết quả phải đợi đến sáng mai mới có.”

“Vất vả rồi.”

“Bên hai người thì sao? Hỏi được không?” Mao Lệ hỏi lại.

Lan Khâm không trả lời mà nhìn về phía Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân nhớ tới câu đánh trống lảng của mình lúc nãy xuống xe, nhận ra mình trốn cũng không trốn được nên mở miệng trả lời: “Người đại diện của Uông Ca nói cô ta đã gặp Uông Ca hôm kia, nhưng hẳn là nói dối.” Tiết kiệm nước bọt đến nỗi nói thẳng ra phán đoán chứ không buồn giải thích thêm.

Lan Khâm đành phải tự mình tóm tắt lại nội dung cuộc trò chuyện lúc nãy, lại tự mình giải thích: “Chuyện tình cờ ghé vào một hiệu thuốc bất kì trên đường là bịa, để ngăn chúng ta điều tra. Hơn nữa, sau khi Tiểu Lý cố tình đổi thời gian thành hôm kia, cô ta cũng không phát hiện ra. Lời nói dối này ngược lại càng làm chúng ta tin tưởng rằng Uông Ca đã mất tích.”

Mao Lệ gật đầu tỏ vẻ đồng ý với suy đoán của hai người: “Ừm, không chừng là công ty đã biết chuyện mất tích này nhưng sợ lớn chuyện nên mới phủ nhận. Nhưng cũng hết cách rồi, chúng ta không có lệnh khám xét thì không thể cưỡng chế điều tra được, chỉ có thể chờ kết quả DNA thôi.”

“Không còn cách nào để tìm ra địa chỉ và thông tin liên lạc của cô ta sao?” Lý Trạch Phân đột nhiên hỏi.

“Lăng Duyệt vừa kiểm tra rồi, Uông Ca trong nước không có bất động sản nào, cũng không có số điện thoại hay tài khoản xã hội nào được đăng kí với chứng minh thư của cô ta hết. Địa chỉ ghi trên chứng minh thư là ký túc xá của thực tập sinh lúc cô ta tham gia chương trình tuyển tú, đã bị phá bỏ từ lâu rồi.” Mao Lệ đáp, “Chuyện này cũng không phải hiếm với giới nghệ sĩ, suy cho cùng thì bảo vệ họ khỏi fan cuồng cũng giống như chống lại bầy sói. Có lẽ chỗ ở của cô ta là nhà của người thân, của công ty hoặc do người khác đứng tên thuê. Số điện thoại và tài khoản xã hội cũng là thông tin của người khác.”

“Hơn nữa, ba mẹ Uông Ca đều là người ngoại quốc, ngay cả Uông Ca cũng là người nhập cư và nhập quốc tịch vào Đường Quốc. Bố mẹ cô ta đang sống ở Xiêm La*, có rất nhiều con nên căn bản là không có liên hệ gì với cô con gái này. Ngoại trừ số tiền được gửi về định kì thì có lẽ chuyện họ biết về con gái mình còn ít hơn cả cảnh sát.”

() Từ cũ dùng để chỉ Thái Lan.*

“VẬY chỉ có thể chờ kết quả sáng mai. Nếu không xác nhận được danh tính thì không thể điều tra cô ta theo hướng nạn nhân được. Bây giờ chỉ có thể quay lại bắt đầu điều tra từ vụ án của Phạm Xương, dựa theo dấu vết hung thủ để lại để tìm người bị hại thứ 2.” Lan Khâm thở dài, “Dù nạn nhân thứ 2 có phải là Uông Ca hay không thì tôi chỉ mong cô ấy an toàn.”

Lưu ý tác giả: Tất cả các quốc gia trong truyện đều là hư cấu.

Chương 5: Tiếng hát câm lặng (5)

Khi họ rời khỏi Giải trí Đạt Hỏa thì đã hơn 2 giờ sáng, thời điểm dễ gây buồn ngủ nhất.

Vì Mao Lệ đi theo xe của đội kiểm tra dấu vết nên hiện tại trên xe của Lan Khâm chỉ có Lý Trạch Phân. Lan Khâm chủ động làm tài xế xuất phát từ bản năng quý ông muốn chăm sóc phụ nữ, hoặc có lẽ anh ta không tin tưởng lắm vào khả năng lái xe của Lý Trạch Phân. Lý Trạch Phân ngồi ở ghế phụ lái, dọc đường vẫn liên tục nhìn điện thoại không nói gì. Lan Khâm hơi buồn ngủ vì không khí yên tĩnh, đành phải không ngừng dò đài radio.

Tài chính và kinh tế, giải trí, thể dục, pháp luật... Nhờ sự phát triển nhanh chóng của ngành điện ảnh và truyền hình mà các nhà đài ngày nay không còn như xưa nữa. Mặc dù phân loại kênh vẫn như ban đầu nhưng nội dung của các cuộc trò chuyện thường sau 2, 3 câu sẽ trở nên vô nghĩa, hoặc là đến quảng cáo.

Lan Khâm chinh đến đài cuối cùng thì có chút bất lực, thừa lúc đèn đỏ bèn đưa tay phải ra định tắt radio.

“Nghe 90. 3 đi,” Lý Trạch Phân đột nhiên mở miệng, “Nếu anh không phiền.”

“90. 3?” Lan Khâm tuy rằng không hiểu nhưng vẫn tìm kênh đó bật lên.

“Xin chào mọi người, đây là chương trình “Chuyện đêm muộn”, tôi là...” Một giọng nói quen thuộc phát ra từ dàn âm thanh trong xe.

“Đây có phải ...” Lan Khâm tìm kiếm giọng nói này trong trí nhớ của mình, “Giọng nói này có phải Chu Tiêu không? MC quốc dân ấy?”

“Ừm.” Lý Trạch Phân lơ đãng đáp.

“Trước kia khi còn ở trường Cảnh sát tôi từng nghe nói về anh ta,” Vất vả lắm mới có đề tài, Lan Khâm bèn theo đó mà nói tới, “Cựu sinh viên trường Cảnh sát tình cờ tiến vào làng giải trí, sau đó thuận buồm xuôi gió trở thành MC quốc dân. Nhưng anh ta vẫn không quên mục tiêu ban đầu, vẫn kiên trì học tiếp ngành Luật. Không ngờ đến thời các cô thì nhà trường lại dùng anh ta để quảng bá, tôi nghĩ trừ lúc biểu diễn ra thì anh ta cũng chẳng còn quen thuộc với cảnh sát nữa.”

“Đội trưởng Lan, tôi không phải xuất thân từ trường Cảnh sát.” Như thể hiện sự tôn trọng với người đang nói chuyện, Lý Trạch Phân cất điện thoại, khẽ mỉm cười.

“A, đúng rồi. Cô chắc hẳn là sinh viên tốt nghiệp từ trường Y...” Lúc này Lan Khâm mới nhớ ra rằng mình vẫn chưa đọc qua lý lịch của Lý Trạch Phân, “Sau đó tham gia khóa huấn luyện nhập cảnh nửa năm để đánh giá đầu vào?”

Cảnh sát Kỹ thuật trực thuộc Trung tâm Giám định tư pháp, cùng thuộc Sở cảnh sát nên ngoài kiến thức chuyên môn họ còn phải tham gia khóa học thiết kế để cung cấp những kỹ năng cơ bản bao gồm luật pháp, tội phạm học, vật lý và chiến đấu. Việc đánh giá đầu vào được phân theo loại cảnh sát, tiêu chuẩn về tư cách của các đội điều tra đặc biệt không chỉ cao hơn nhiều so với cảnh sát kỹ thuật, thậm chí một số đối tượng còn cao hơn cảnh sát hình sự bình thường...

Nếu Lý Trạch Phân được phân tới đội điều tra đặc biệt, vậy có nghĩa là cô ấy đã hoàn thành huấn luyện, thông qua kỳ sát hạch rồi, đúng không?

Lan Khâm nhìn Lý Trạch Phân qua khoé mắt, không khỏi nghĩ.

“Tôi là tài năng được giới thiệu nên chỉ cần sát hạch, không cần huấn luyện.” Lý Trạch Phân trả lời vấn đề của Lan Khâm.

“Giới thiệu tài năng?” Lan Khâm hơi sững sốt, đánh giá Lý Trạch Phân từ đầu đến chân như đang cân nhắc xem cô rốt cuộc là “tài năng” chỗ nào.

Lý Trạch Phân cũng không cho anh ta cơ hội tiếp tục đề tài này, cô chỉ vào ven đường nói: “Phiền đội trưởng Lan dừng xe ở đây.”

“Hả?” Lan Khâm tắt xe vào theo yêu cầu, nhưng đầu óc vẫn đang load.

Cho đến khi Lý Trạch Phân đeo ba lô lên bước ra khỏi cửa xe rồi xoay người lại định nói gì đó thì anh mới ý thức được cô đang định về nhà.

Theo thói quen trước đây của đội điều tra đặc biệt, các thành viên trong đội đều thức thâu đêm trong phòng điều tra mỗi khi có trọng án. Vì vậy Lan Khâm cũng liệt người mới này vào chung danh sách đó, định đưa cô về Cục, không ngờ cô ấy rất chú ý đến giờ giấc làm việc.

Chú ý giờ giấc, bảo vệ quyền lợi hợp pháp và chú trọng kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi, đây là điều hợp lý. Nhưng trong ngành cảnh sát này, thời gian hoàng kim chỉ có 48 tiếng, cảnh sát nghỉ ngơi thì nạn nhân sao có thể chờ nổi?

Nhưng nghĩ lại thì hôm nay cũng là ngày đầu tiên cô báo danh, không có xếp ca đêm mà lại làm tăng ca từ sau giờ làm đến giờ... Theo góc độ nhân đạo mà nói thì Lan Khâm đúng thật nên buông tha cho cô.

Hơn nữa, lúc nửa đêm khi các ngành khác đều đã tan làm thì những gì đội điều tra đặc biệt có thể làm là phân tích giám sát, phân tích lời khai, phân tích hồ sơ kiểm soát ra vào, viết báo cáo, các mẫu khám nghiệm tử thi có liên quan đều ở Trung tâm Giám định tư pháp. Dù Lý Trạch Phân có theo về Cục thì cũng chẳng có chuyện gì làm ngoài chơi game, uống nước, rót trà.

Thiếu cô thì cũng không ảnh hưởng đến tiến độ điều tra, đúng vậy, cũng không ảnh hưởng gì. Vì thế...

Lan Khâm vừa thuyết phục chính mình, vừa đuổi theo Lý Trạch Phân đang ngày càng đi xa.

Lý Trạch Phân dường như không nhận ra vị lãnh đạo phiền phức này, cô rẽ

vào một góc và băng qua đường, đến một ngã tư Lan Khâm không nhìn thấy, một chiếc ô tô sang trọng màu đen dừng lại bên cạnh cô.

Một người mặc vest đen xuống xe đi vòng qua trước mặt cô, cung kính chấp tay trước ngực hành lễ: “Chỉ điện hạ.”

“Trần đại nhân.” Lý Trạch Phân hơi cúi người, xem như đáp lễ.

Trần Kiến đi vòng ra ghế sau, mở cửa rồi hướng về Lý Trạch Phân làm động tác mời.

Lý Trạch Phân hít sâu một hơi, lấy ra một viên kẹo bạc hà bỏ vào miệng rồi lên xe.

Xe bắt đầu chuyển động từ từ. Có vẻ Lý Trạch Phân rõ ràng không thích nói nhiều lời, dọc đường đi Trần Kiến cũng không cố gắng tìm đề tài để nói.

Chiếc xe đi vào một tiểu khu rất bình thường. Bảo vệ ở lối vào tiểu khu đang ngủ gật, cần gạt ở lối đi cũng bị gãy mất. Nhìn cảnh vật trước mắt không hề phù hợp với thân phận người trong xe, Trần Kiến không khỏi nhíu mày.

“Về sau chuyện nhỏ thế này, không cần làm phiền đến Trần đại nhân.” Lý Trạch Phân mở miệng, dùng giọng nói đúng chuẩn hoàng gia, “Đơn vị cách đây không xa, tôi cũng muốn đi bộ.”

“Chỉ điện hạ, thứ cho tôi nói thẳng, an ninh ở chỗ này...”

“Tôi không phải Thái tử trực hệ, việc giữ an toàn cho hoàng thất hình như không liên quan đến tôi.”

Trần Kiến hít sâu một hơi: “Dù vậy nhưng...”

“Trần đại nhân tìm tôi là có chuyện gì quan trọng không?” Lý Trạch Phân lại cắt lời ông ta, tuy trên mặt vẫn duy trì nét dịu dàng mỉm cười nhưng ngữ khí lại có chút không kiên nhẫn.

Trần Kiến lại hít một hơi thật sự, có lẽ đã từ bỏ ý định lúc nãy: “Là về tiệc cưới của cháu nội Hoàng thượng vào cuối tháng 10.” Trả lời câu hỏi của Lý Trạch Phân, “Ngài đã nhận được thiệp mời.”

Lý Trạch Phân nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì.

“Dù sao thì thân phận của ngài cũng là như vậy, lúc ngài thông quan, chỗ quản lý xuất nhập cảnh đã thông báo cho hoàng thất. Tất cả mọi người đều biết ngài đã về, kể cả...” Ông ta quay đầu nhìn Lý Trạch Phân một chút, “Kể cả Tử Trân điện hạ.”

Có vẻ như cái tên “Tử Trân” này rất có ma lực, trong nháy mắt nụ cười trên mặt Lý Trạch Phân bỗng trở nên cứng đờ.

“Tử Trân điện hạ đang bận với Hội nghị Học thuật Quốc tế cuối tháng này, vì vậy đối với chuyện ngài trở về vẫn chưa có chỉ thị gì. Về chuyện ngài đến làm việc ở Cục điều tra Trường An... Tử Trân điện hạ hình như vẫn chưa biết.”

Lý Trạch Phân mím chặt môi, vẫn không nói gì.

“Takashi Maze đã biết được việc này, nhưng đến nay vẫn chưa có ý định muốn ngăn cản ngài.” Trần Kiến nói tiếp.

Lúc này, xe đã dừng lại tại bãi đậu xe.

Lý Trạch Phân mở cửa xe.

“Điện hạ.” Trước khi cô bước ra, Trần Kiến lại gọi, “Tiệc cưới của cháu nội Hoàng thượng...”

“Tôi sẽ tham dự.” Lý Trạch Phân đặt chân xuống đất, “Nhưng ngược lại, tôi muốn phiền Trần đại nhân một chuyện.”

“Điện hạ mời nói.”

“Tôi muốn Trần đại nhân hẹn giúp tôi một người cùng dùng điểm tâm sáng

mai.”

...

— — — —

Chẳng mấy chốc đã là sáng sớm ngày 2 tháng 9. Lan Khâm vừa xử lý xong việc của mình, dựa vào ghế nghỉ ngơi không bao lâu đã bị tiếng ồn ào ngoài cửa sổ đánh thức.

Lan Khâm hơi hối hận vì lúc nãy đã đóng cửa sổ lại trước khi ngủ, nhưng gió từ điều hoà vẫn không lấn át được mùi tất, mùi mồ hôi, mùi gói và khói thuốc tối đêm qua – mùi vị trong phòng đúng là tràn ngập đến hỗn tạp. Không mở cửa thông gió thật sự rất khó thở.

Anh cứ thế dẫn đo trong vài giây, cuối cùng quyết định từ bỏ giấc ngủ vì lợi ích lá phổi của mình.

Anh thò đầu ra khỏi cửa sổ dò xét, thấy cổng ngoài của Cục điều tra đã bị đủ loại phóng viên truyền thông bao vây. Nhất thời anh bỗng ý thức được gánh nặng trên vai mình.

“Ai, nếu người chết là một người bình thường thì làm gì có nhiều người quan tâm đến thế?” Trương Trác Bân không biết đã đến từ khi nào, “Xem ra nếu hôm nay không có tiến triển gì thì anh lại bị Cục trưởng mời đi uống trà rồi.”

“Uống trà là chuyện nhỏ, chỉ sợ...” Lan Khâm thở dài, “Bên phía anh anh Trương thế nào rồi?”

“Chẳng có gì,” Trương Trác Bân đặt móng ngời lên bàn làm việc của Lan Khâm, “Phạm Xương và vụ buôn người kia không có liên hệ gì với nhau. Chúng tôi đã đem DNA của anh ta và tóc của ba mẹ cậu bé mất tích lúc trước đối chiếu, không có quan hệ gì cả. Con của người hàng xóm cung cấp ảnh đưa bé đó là một fan hâm mộ của Phạm Xương, dán poster khắp nhà. Hơn 80% là nhìn mặt Phạm Xương quá nhiều dẫn đến xem anh ta là cậu bé mất tích luôn rồi.”

Lan Khâm sờ cảm, mặc dù kết quả này hợp lý nhưng nếu nói không thu được gì là sai.

Trương Trác Bân “tách” một tiếng rồi lấy ra một điều thuốc: “Đúng là rắc rối.” Anh ta đưa điều thuốc lên miệng, nhưng chưa châm vì biết Lan Khâm không hút thuốc, “Còn anh thì sao?”

“Đã loại trừ khả năng hiềm nghi của Bành Hữu, lúc xảy ra án mạng anh ta đang ở khách sạn ăn sáng, có cả nhân chứng và video giám sát.” Lan Khâm cũng rút đầu, ngồi lên bàn, “Camera giám sát, hồ sơ ra vào và lời khai của nhân chứng cũng không tìm thấy nghi phạm nào khả nghi. Nhưng Tiểu Tiêu đã phát hiện ra địa chỉ IP tài khoản tiết lộ chỗ ở ban đầu của Phạm Xương giống với chỗ của Bành Hữu. Đã liên lạc với anh ta rồi, nghe bảo sẽ đến Cục tiếp nhận thẩm tra ngay khi công tác về.”

“Vậy rất có thể địa chỉ của Phạm Xương là do Bành Hữu làm lộ ra? Trời ạ, đúng là bạn thân!” Trương Trác Bân cảm thán rồi lại hỏi, “Người đầu tiên phát hiện ra cái xác đâu? Cô bé tên Viên Viên ấy, sao cô ấy sao lại vào nhà Phạm Xương? Hôm qua bị dọa đến nhập viện nên chưa kịp điều tra, người không bị gì chứ?”

Lan Khâm gật đầu: “Người không có việc gì, sắp tỉnh lại rồi, nghe nói chiều nay có thể xuất viện, khi nào tỉnh tôi sẽ sai người đến đó thăm. Cô ấy là nhân viên trong studio của Phạm Xương, vì thân phận và những chuyện gần đây anh ta gặp phải nên không thích hợp ra ngoài mua đồ, vì vậy mới giao việc mua đồ ăn cho cô ấy. Phạm Xương sợ bị chụp lén khi lấy đồ ăn ngoài cửa nên mới đưa chìa khoá dự phòng cho cô ấy, bảo mua xong thì để trong nhà.”

“Hôm qua lúc đưa đồ, cô ấy thấy Phạm Xương không đón ở phòng khách như mọi khi nên mới qua phòng ngủ xem thử, kết quả là phát hiện thi thể, kinh hãi quá độ. Ít nhiều gì cô ấy cũng kịp lúc còn tỉnh táo mà gọi điện báo cảnh sát, cảnh sát lúc đó cũng nhanh chóng định vị tìm ra địa chỉ, nếu không chỉ sợ cô ấy đã có chuyện gì.”

“Haizz, đúng là nghiệp chương mà.” Trương Trác Bân lắc đầu, “Có bằng

chứng ngoại phạm không? Mặc dù tôi nghĩ cô ấy không thể là hung thủ đâu.”

“Có,” Lan Khâm gật đầu, “Ba người bạn cùng thuê phòng với cô ấy đều có thể chứng minh rằng cô ấy ở nhà cả đêm, cho đến sáng hôm sau mới đi làm. Camera hành lang, thang máy và cổng tiểu khu đều chứng thực được.”

“VẬY là hiềm nghi của Viên Viện cũng cơ bản được loại trừ.” Trương Trác Bân thở dài, “Xem ra nên chuyển trọng tâm điều tra sang nạn nhân thứ hai...”

Vừa nói tới đây, điện thoại nội bộ trên bàn đã reo lên.

Lan Khâm trả lời điện thoại.

“Đội điều tra đặc biệt... Ừm... Được... Ừm... Chắc chứ?” Sắc mặt anh trở nên rất khó coi, “... Được, cảm ơn.” Cúp điện thoại.

“Là Trung tâm thẩm định sao?” Mao Lệ không biết tình từ khi nào, bước vào phòng làm việc của Lan Khâm.

“Đúng,” Lan Khâm xoa nhẹ huyệt thái dương, “Sợi tóc tối qua thu thập được ở văn phòng của Uông Ca... rất đáng tiếc không thuộc về chủ nhân cái lưỡi đó.”

“Con mẹ nó,” Trương Trác Bân thở dài, “Như vậy, manh mối nạn nhân thứ hai cũng đứt đoạn ở đây sao? Cô ấy không phải Uông Ca?”

“Cũng không thể nói vậy được,” Mao Lệ sờ cằm, cân nhắc dùng từ, “Thực ra tôi đã phát hiện có gì đó không đúng trong phòng làm việc tối qua.” Cô ấy dừng một chút để hai người tiêu hoá kịp, “Chỗ đó quá sạch sẽ, lượng tóc thu được ít hơn rất nhiều so với một văn phòng bình thường.”

“Ý cô là...” Lan Khâm nhú mày, “Đã được dọn dẹp qua rồi?”

“Rất có khả năng.” Mao Lệ gật đầu, “Chúng tôi đã nhân tiện đối chiếu luôn dấu vân tay thu được với cơ sở dữ liệu nhưng không có mẫu trùng khớp.”

Nước ta vẫn chưa thực hiện đăng ký dấu vân tay toàn dân, nhưng Uông Ca là dân di cư nên trong kho số liệu phải có dấu vân của cô ấy. Giải trí Đạt Hỏa quét dọn sạch sẽ phòng làm việc nên quên mất điểm này nên đã dọn luôn cả dấu vân tay của Uông Ca, thay vào đó là cố ý lưu lại dấu vân tay người khác. Chuyện này ngược lại chứng minh rằng tóc này không phải của cô ấy.”

“Đệch,” Phùng Dịch Hoảng vừa đến cũng nghe thấy cuộc trò chuyện của họ, trong lúc nhất thời cơn tức nảy lên đầu, hùng hổ đi tới, “Vậy là lại quay lại điểm xuất phát à? Giải trí Đạt Hỏa rốt cuộc đang muốn giấu cái gì? Chẳng lẽ mọi chuyện đều do công ty này làm ra?”

“Cũng khó mà nói được,” Mao Lệ nói, “Nhưng nguyên nhân Giải trí Đạt Hỏa muốn giấu chuyện Uông Ca mất tích có lẽ có quan hệ với chương trình tuyển tú mà Uông Ca tham gia 10 năm trước.”

Trương Trác Bân: “Có ý gì?”

Mao Lệ: “Nghe nói phía sau chương trình có dính líu đến giao dịch mua dâm, xem ra trong trận chiến 181 đã có nhiều fan đào bới ra không ít thông tin liên quan đến chuyện này. Đội Phòng chống mại dâm bất hợp pháp đã bắt đầu hành động rồi, đợi lát nữa tôi sang hỏi họ xem có thêm thông tin hữu ích nào không.”

“Ừm, vất vả rồi.” Lan Khâm nhảy xuống từ trên bàn.

Bốn người vừa nói chuyện xong thì những người ngủ quên trên bàn làm việc cũng lần lượt tỉnh dậy.

Lan Khâm gọi điện cho căn tin mang mấy phần bữa sáng đi lên, sau đó vừa ăn mì gói vừa phân công lịch trình làm việc cho hôm nay.

Mãi đến khi đã hoàn tất mọi phân phó, mọi người chuẩn bị nhấc mông ra ngoài làm việc thì Lan Khâm mới nhận ra trong đội còn thiếu một người.

“Lý Trạch Phân đâu?”

“Đúng vậy, tối qua cũng không thấy Tiểu Lý.” Tiêu Lăng Duyệt dừng bước, “Cô ấy về nhà sao?”

Mao Lệ nhìn về phía Lan Khâm – người đi cùng xe với Lý Trạch Phân. Lan Khâm nhìn lên đồng hồ trên tay: 7:59, còn 1 phút nữa là đến giờ làm việc.

Lan Khâm quyết định chờ 1 phút trước khi nói.

Kết quả, đúng 8 giờ, điện thoại trong tay anh đúng giờ nhận được tin nhắn mới.

Người gửi đúng là Lý Trạch Phân, người vừa mới vào đội hôm qua: “Đội trưởng Lan, tôi nghĩ ra vài việc về chuyện của Uông Ca nên đi xác nhận trước một chút, nếu phát hiện được gì nhất định sẽ lập tức báo lại cho anh.”

“...” Chết tiệt, vào đội 1 ngày mà cánh đã cứng cáp rồi.

Lý Trạch Phân “cánh đã cứng cáp” hiện tại đang ngồi cắn một chiếc bánh bao nhân tôm trong phòng riêng của một quán điểm tâm sáng cao cấp. Chẳng biết vì sao mà tròng mắt màu xanh nhạt của cô đã biến thành màu nâu đen thuần túy, mái tóc xoắn ngắn cũng biến thành tóc thẳng buộc đuôi ngựa, khuôn mặt còn được trang điểm rất nghiêm túc.

Ngồi đối diện cô là một người đàn ông trung niên với đôi mắt nhân hậu.

“Nói như vậy,” Nếu để tâm lắng nghe sẽ phát hiện giọng nói của người đàn ông này giống y đúc với giọng nói trên radio tối quá, “Tôi và điện hạ đã không gặp nhau 3 năm rồi. Vốn định cùng điện hạ dùng bữa tối, nhưng chỉ tiếc là chiều nay tôi còn một chương trình không thể hoãn lại được, chỉ có thể để điện hạ ẩm ức dùng điểm tâm sáng ở đây rồi.”

“Thầy Chu chê cười rồi, có gì mà ẩm ức chứ. Có thể gặp thầy tôi đã rất vui rồi. Thầy là ân nhân của tôi, ngay cả buổi biểu diễn 3 năm trước kết thúc êm đẹp cũng là nhờ có thầy tận tình chỉ bảo.” Lý Trạch Phân thay đổi cách trang điểm và làm tóc, nói nhiều hơn trước, ngay cả ánh mắt xa xăm nghìn

dậm cũng trở nên ầm áp hơn nhiều vì màu sắc của đồng tử, “Dù sao đó cũng là lần đầu tiên tôi biểu diễn một mình...”

Hai người cùng nhau thưởng thức điểm tâm sáng, trò chuyện vài câu, như có khoảng cách giữa thầy và trò, nhưng cũng giống như tri kỷ.

Vô tình, đề tài bị Lý Trạch Phân cố ý lái về Uông Ca.

Sau đó, một cách tự nhiên: “Không biết cô Uông hiện giờ đang ở đâu rồi, thầy Chu có thông tin gì không? Cá nhân tôi rất quan tâm đến những sáng tác của cô Uông, nếu có thể gặp mặt một lần sẽ là vinh dự cả đời tôi. Nhưng dù sao thân phận của tôi... nếu không dính dáng gì tới công ty quản lý thì tốt rồi.”

...

Chương 6: Tiếng hát âm lặng (6) - "Giải thích" là một từ vô nghĩa...

Giữa trưa tháng 9, mặt trời chói chang chiếu thẳng xuống đường Du Bách, hơi nóng phả vào không trung làm ánh sáng chói lóa trong mắt cũng trở nên vẩn vọ, khiến người đi đường như nhìn thấy ảo ảnh.

Lan Khâm đứng trước cửa xe đang hé mở một lúc, liếc mắt nhìn những căn biệt thự ở phía xa sau đó khoá xe lại, cùng Phương Uy đi bộ đến trung tâm dịch vụ của tổng khu biệt thự.

Nhờ vào nỗ lực của Tiêu Lăng Duyệt và các anh em trong đội An ninh mạng, đội điều tra đặc biệt đã dùng địa chỉ IP của tài khoản mạng xã hội để sàng lọc ra được 6 địa chỉ nghi ngờ là nơi ở của Uông Ca. Một trong số đó chính là căn biệt thự trước mặt Lan Khâm và Phương Uy. Tổng khu biệt thự này và khu dân cư cao cấp bên kia đường thuộc cùng một công ty bất động sản. Nghe nói biệt thự có môi trường tốt hơn, nằm phía sau núi nhưng chưa được sang tên, ông chủ để dành cho mình nhưng bình thường cũng có nhiều công ty điện ảnh thuê lại để làm phim trường hoặc khu sinh hoạt.

Lan Khâm và Phương Uy đến đây để xem có thể tìm hiểu được gì về những người đang sống trong biệt thự thông qua tài sản không, từ đó xác định xem Uông Ca có sống ở đây không. Về phần các thành viên khác của đội, trừ Lý Trạch Phân “vô danh tiểu tốt” ra thì đều đã chia nhau ra đi đến những địa chỉ còn lại.

Cơ ngơi của khu biệt thự này cũng có thể đối phó với giới giải trí. Lan Khâm và Phương Uy bước vào đưa thẻ hành nghề, đã bị ngâm gần nửa tiếng rồi vẫn chưa được vào vì lý do “không có lệnh khám xét”.

Nói là đến thăm nhưng Lan Khâm và Phương Uy thật ra cũng không có

quyền vào bất cứ căn biệt thự nào, chỉ có thể bắt chấp cái năng như thiêu đốt, chậm rãi đi trên con đường giữa các căn biệt thự. Sau môn là một gã nhân viên bảo vệ với dùi cui gắn bên hông, ánh mắt trừng trừng nhìn họ, không biết cuối cùng là đang hỗ trợ cảnh sát hay đang giám sát ăn trộm nữa.

Hai người đi đến trước căn biệt thự trong cùng, cửa sổ sát trần trong suốt lập tức thu hút sự chú ý của Lan Khâm, anh vội đi chậm lại.

Bỗng, chỉ nghe một tiếng “Bang”, một bóng đen phá cửa lao ra khỏi biệt thự. Khoảnh khắc nhìn thấy Lan Khâm, Phương Uy và nhân viên bảo vệ, không hiểu vì sao hắn lại vòng ra ngoài và chạy trốn đến một lối thoát.

“Là ai đấy?” Có lẽ vì đối phương đeo mặt nạ đen và đội mũ lưỡi trai nên bảo vệ lập tức phản ứng lại. Anh ta rút dùi cui ra, quay lại nhìn cảnh cáo Lan Khâm và Phương Uy rồi lập tức đuổi theo.

Phương Uy làm theo hiệu lệnh của Lan Khâm, đuổi theo sát. Lan Khâm đang định thừa cơ hội này rướn cổ ngó vào biệt thự qua khe cửa, một bóng người khác đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm lại phá cửa xông ra.

Lan Khâm theo bản năng liền bắt lấy cánh tay hắn. Đối phương nghiêng người né sang một bên, lấy tay trái giáng một cú đấm vào mặt Lan Khâm. Lan Khâm nhanh chóng ngã người về phía sau, để nắm đấm của hắn lướt qua rồi lợi dụng sức mạnh của đối phương chồm tới, bắt lấy cánh tay hắn định ép ra sau lưng.

Theo phân tích của Lan Khâm, kỹ năng của hắn hoàn toàn có thể tránh được chiêu này, thậm chí anh còn nghĩ đến cách đối phó nếu cú ép tay này không thành. Nhưng không ngờ sau khi ngược mặt lên, hắn đột nhiên khép chặt tay lại, miệng hét lên: “Lan...”

Lan Khâm không thể nghe xong nửa câu sau vì không thể ngừng động tác của mình lại được.

Rầm!

Đối phương bị đập xuống đất, mũi lưỡi trai và kính râm bay xa hơn 1 thước.

Lan Khâm hoàn toàn không để ý đến thời tiết nóng nực, theo thói quen nhân lúc đối phương còn chưa hồi phục sau khi ngã xuống, lấy một tay đè lên lưng hắn, tay còn lại đè đầu đối phương sát xuống đất, đồng thời ép cánh tay trái ra sau lưng.

“Cảnh sát đây!”

“... Tôi cũng vậy.”

Có lẽ do mặt đất quá nóng nên khoé môi cong cong trên gương mặt của Lý Trạch Phân cũng không duy trì được, ngay cả đôi mắt màu xanh lạnh lùng trong nháy mắt cũng hoàn toàn bị thiêu đốt. Nhưng may mắn thay, giọng nói của cô vẫn đủ bình tĩnh.

Nửa tiếng sau, Lý Trạch Phân đứng bên ngoài khu phân cách chườm đá lên má phải mình, nhìn nhân viên kiểm tra dấu vết đang bận rộn bên trong.

“Sao cô biết đây là địa chỉ của Uông Ca?” Không biết là xuất phát từ lòng áy náy hay chỉ đơn thuần là quan tâm cấp dưới, Lan Khâm đem một chai nước đá để vào tay Lý Trạch Phân.

“Cảm ơn đội trưởng Lan,” Lý Trạch Phân nhận lấy chai nước, “Tôi nghe từ một người bạn.” Cô trả lời Lan Khâm một cách mơ hồ.

“Bạn?” Lan Khâm suýt nữa nghĩ mình vừa bị ảo giác, địa chỉ cảnh sát phải tốn rất nhiều công sức mới có thể miễn cưỡng thu hẹp được, Lý Trạch Phân chỉ cần hỏi “bạn” là ra rồi?

“Một người quen cũng trong giới giải trí.” Lý Trạch Phân thản nhiên bổ sung một câu.

“...” Được rồi, buông tha cho cô trước vậy, “Vì vậy cô bèn đến đây một mình?”

“Ừm, biệt thự này tình cờ vừa được bán nên tôi vào xem thử. Máy người muốn mua nhà ở đây đều đến xem thử. Lúc này vừa ra phía sau thì tôi thấy cửa ban công đang mở, bên trong có ai đó đang đốt đồ. Người bên trong vừa nhìn thấy tôi đã ném đồ trong tay đi rồi chạy ra ngoài. Tôi đuổi vào, sau đó dập lửa cứu người.” Cô hướng mắt về phía đồng tro tàn chỗ nhân viên kiểm tra dấu vết đang đứng.

“Lúc tôi đuổi đến thì mọi thứ đã bị cháy rụi, chỉ còn lấy ra được vài mảnh nhỏ, sau đó dùng nắp thùng dập lửa.”

Lý Trạch Phân không kể tiếp thì Lan Khâm cũng hiểu ra. Sau khi lấy được đồ vật đó ra, cô đuổi theo người áo đen chạy ra ngoài, sau đó liền bị Lan Khâm nghĩ là đồng phạm rồi đẩy ngã xuống đất.

Từ từ đã, lấy đồ ra từ đám lửa...

“Lấy bằng tay không à?” Anh quay đầu lại nhìn về phía tay của Lý Trạch Phân.

“Hả? Ừm,” Thấy ánh mắt của anh, Lý Trạch Phân lập tức giấu tay sau lưng, “Không sao cả, đội y tế cũng vừa kiểm tra qua rồi.”

Nếu Lý Trạch Phân đã nói như vậy thì Lan Khâm cũng không có lý do để truy cứu nữa. Có điều mặc dù chỉ mới nhìn thoáng qua nhưng hình như Lan Khâm đã nhìn thấy điều gì đó là lạ trong tay của Lý Trạch Phân... nhưng dù sao cũng không thể nắm tay người ta lại để xem được. Huống hồ đội y tế vừa kiểm tra cho cô rồi.

“Tôi có nhìn thoáng qua,” Lý Trạch Phân trở lại đề tài trước, “Đồ bị đốt là một ít ảnh chụp và nhật ký.”

“Ừm,” Lan Khâm nhìn vào bên trong, “Phòng ngủ và phòng làm việc bị xáo trộn, có lẽ là có người muốn tìm để phá hủy những thứ này. Két sắt cũng bị mở ra, tiền và trang sức bên trong đều bị lấy đi không ít. Công cụ dùng để đốt các đồ vật có vẻ như là một cái bếp di động, là do nghi phạm tự mang đến. Nếu không có cô xuất hiện thì chắc là hẳn định tiêu hủy hết đồ

vật rồi mang bếp và đồ quý giá đi, nguy tạo hiện trường thành một vụ trộm cướp bình thường.”

“Tôi thấy trong phòng này có gắn một cái chuông báo động.” Lý Trạch Phân nhìn thiết bị màu đỏ giấu dưới chân cửa, “Nhưng nó không kêu.”

“Nếu nó kêu chắc chắn sẽ thu hút an ninh, thậm chí cả cảnh sát, có lẽ hẳn không muốn “vụ trộm cướp” này bị phát hiện quá sớm.” Lan Khâm nói, “Dấu vân tay và tóc trong phòng đã được gửi đi xét nghiệm DNA, về cơ bản có thể kết luận rằng Uông Ca là nạn nhân thứ hai. Lệnh khám xét Giải trí Đạt Hỏa cũng có thể xin được rồi. Người vào phòng này tiêu huỷ chứng cứ cũng bị bắt ngay ở nhà máy cách đây 1km... Hy vọng là những chuyện này sẽ giúp việc điều tra có bước đột phá.”

“Ừm.” Lý Trạch Phân không nhìn Lan Khâm, vặn nắp chai nước uống một ngụm. Cô hơi cau mày, không biết đang nghĩ gì.

“Nhưng trước đó,” Lan Khâm đột nhiên nói to, “Không có súng, không báo cáo, tự tiện hành động, đột nhập trái phép vào nhà dân...” Về mặt cũng trở nên nghiêm túc, “Trở về viết kiểm điểm 3000 chữ, cuối tháng nộp cho tôi.”

Lý Trạch Phân ngẩng đầu nhìn ánh mắt nghiêm khắc kia, cau mày định mở miệng nhưng cuối cùng không nói gì, giây tiếp theo liền cúi đầu xuống, giọng nói khá thành khẩn: “Vâng.”

Sau đó, cô đi đến xe cảnh sát tùy tiện bỏ túi chườm đá và chai nước trong tay đi, mang đồ bảo hộ vào rồi đi vào khu phân cách. Một loạt các động tác rất lưu loát, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt sáng quắc của vị đội trưởng sau lưng.

Phản ứng của Lý Trạch Phân làm Lan Khâm rất ngạc nhiên. Tự tiện hành động theo chủ ý cá nhân là vấn đề thường gặp phải của những cảnh sát mới vào nghề. Theo kinh nghiệm của anh, người mới sau khi bị cấp trên phê bình thì dù có hiền lành đến đâu cũng phải cố nói ra lý lẽ. Nhưng Lý Trạch Phân lại không như thế, hơn nữa về mặt muốn nói nhưng lại thôi vừa rồi của cô ấy... không phải uất ức hay kháng cự, mà là thất vọng?

Lan Khâm cảm thấy hình như mình quên mất điều gì đó quan trọng rồi.

Để nói về mặt lúc đó của Lý Trạch Phân là “thất vọng” thì thật oan ức cho cô. Lúc đó cô chưa từng có bất cứ “kỳ vọng” nào, tất nhiên sẽ không “thất vọng”. Cô muốn nói nhưng lại thôi đơn giản chỉ vì ý thức được việc phản bác và giải thích chỉ khiến cho đối phiên có thêm một đoạn “ân cần dạy bảo”, vì vậy theo thói quen đã ăn sâu trong máu cô đành nhượng bộ.

Về nguyên nhân cô tự tiện hành động...

Nếu Giải trí Đạt Hỏa Chỉ không muốn để lộ thông tin phi pháp của chương trình tuyển tú 10 năm, họ chắc chắn sẽ có cách giải quyết khác tốt hơn là che giấu manh mối về chuyện Uông Ca mất tích một cách trắng trợn như vậy. Rốt cuộc thì sự biến mất của một ngôi sao lớn chỉ có thể che giấu được một thời gian, đến lúc mọi chuyện bị lộ ra, hậu quả còn lớn hơn.

Nói cách khác, họ làm như vậy là vì có lý do khác. Hoặc là, Uông Ca mất tích có liên quan đến họ, hoặc là, có người đã bắt cóc Uông Ca và uy hiếp Giải trí Đạt Hỏa.

Lý Trạch Phân nghiêng về khả năng phía sau hơn, vì nếu như vậy có thể giải thích cho việc vào phòng tiêu huỷ chứng cứ ngày hôm nay.

Nếu như nghi phạm thật sự đe dọa Giải trí Đạt Hỏa bằng những chứng cứ liên quan đến vụ việc năm xưa và thực hiện một vài “giao dịch” nào đó với công ty... Cảnh sát giống trống khua chiêng ở chỗ ở của Uông Ca, tìm ra bằng chứng mất tích chẳng khác gì đánh cỏ động rắn*, khiến tên nghi phạm và Giải trí Đạt Hỏa sẽ hoàn toàn bắt tay với nhau, không làm phải làm tới cùng, sẽ giết Uông Ca... nếu cô ấy vẫn còn sống.

() Đả thảo kinh xà: có xuất xứ từ mẩu chuyện được trích từ “Nam Đường cận sự”, một tác phẩm được biên soạn bởi Trịnh Văn Bảo (953–1003) vào triều nhà Tống. Ngày nay, câu thành ngữ được sử dụng để miêu tả một hành động không kín kẽ cẩn mật, để cho người ta phòng bị. Nó cũng có nghĩa là hành động hấp tấp, khiến địch thủ cảnh giác.*

Lý Trạch Phân lấy tư cách cá nhân đến đây là để tránh tai mắt của Giải trí

Đạt Hỏa đồng thời tiến hành điều tra thêm, để cảnh sát chiếm được uy thế trong bàn cờ này.

Nhưng hiện tại... Việc đã đến nước này, xảy ra cũng đã xảy ra, chuyện nên bại lộ cũng đã bại lộ. Điều duy nhất cảnh sát có thể làm là tìm ra Uông Ca càng sớm càng tốt và bắt giữ được kẻ sát nhân thật sự. Lý Trạch Phân không giải thích cho hành động và suy đoán của mình, những chuyện cảnh sát cần làm cũng không đổi. Thay vì dành ra nửa tiếng để bị ảnh hưởng bởi những lời dạy bảo của cấp trên, Lý Trạch Phân thích tự mình viết bản kiểm điểm 3000 chữ kia hơn.

Từ trước đến nay cô không thích giải thích, vì 27 năm cuộc đời đã dạy cô rằng “giải thích” là một từ vô nghĩa.

Chương 7: Tiếng hát câm lặng (7)

Cái nóng như thiêu đốt của buổi trưa rớt cuộc cũng biến mất lúc 6, 7 giờ, dù vẫn còn mặt trời nhưng dưới làn gió đêm, ai mặc áo tay ngắn đi trên đường đều cảm thấy hơi ớn lạnh.

Một trận gió thổi qua, Lan Khâm nhanh chóng khép cổ áo lại, nhưng Lý Trạch Phân lại không cảm thấy khó chịu gì.

Lúc này họ đang đi trên một con phố không người, hai bên đường có vài tiệm ăn và tiệm tạp hoá mở cửa thừa thớt. Công việc kinh doanh ở đây xem ra khá bình thường, ngay cả chữ “Điện” trên bảng hiệu bị rơi xuống cũng không sửa lại.

Tóc, nước bọt và chất dịch cơ thể được tìm thấy trong biệt thự đã được gửi đến Trung tâm Giám định tư pháp vào buổi trưa. Kết quả cũng đã được đưa tới cách đây vài giờ, DNA hoàn toàn trùng khớp với cái lưỡi kia. Cảnh sát cũng đã xác minh với Giải trí Đạt Hòa về căn biệt thự, đúng là Uông Ca đang sống ở đó.

Nói cách khác, danh tính của nạn nhân thứ hai chưa rõ sống chết đã được xác minh.

Đương nhiên đội điều tra đặc biệt đã xin lệnh khám xét. Vì Giải trí Đạt Hòa bị nghi ngờ phá huỷ chứng cứ và ngăn cản điều tra nên lần này luật sư của họ cũng không ngăn được cảnh sát. Sau khi tiến hành kiểm tra qua thăm trong biệt thự và ký túc xá của Giải trí Đạt Hòa, họ đã tiến hành thẩm vấn các nhân viên có liên quan đến Uông Ca và Phạm Xương.

Về việc che giấu chuyện Uông Ca mất tích, nhân viên của Giải trí Đạt Hòa giải thích: “Dù sao thì Uông Ca cũng là nghệ sĩ nữ, nếu chuyện cô ấy mất tích bị lan truyền rất dễ gây ra những tin đồn không hay ảnh hưởng đến sự

nghiệp của cô ấy.”

Về người đàn ông mặc đồ đen đột nhập vào biệt thự, Giải trí Đạt Hỏa nói họ “không hề hay biết”. Mặc dù mảnh giấy vụn còn sót lại có vết chữ vạch trên chương trình tuyển tú năm đó đã ngấm ép buộc thí sinh tham gia bán thân, nhưng vì gã đột nhập đã bị bắt tại chỗ, hắn khẳng định mình không bị ai sai khiến, đột nhập ký cũng chỉ là ý tưởng bất chợt của hắn nên đội điều tra cũng không thể tìm ra manh mối đột phá theo hướng này được. Vụ việc này sau đó cũng được chuyển giao cho đội Chống nội dung khiêu dâm và chống tội phạm bất hợp pháp.

Về việc Uông Ca mất tích, theo lời khai của Kim Quý thì họ đã đến nhà Uông Ca để đón cô ấy tham gia một chương trình tạp kỹ sáng thứ Năm tuần trước, ngày 27 tháng 8, sau đó mới phát hiện cô ấy đã mất tích. Không có ai trong biệt thự, nồi cơm vẫn đang ở chế độ giữ ấm, cơm còn nguyên bên trong. Ô tô và xe đạp leo núi vẫn nằm trong nhà để xe, có vẻ như cô ấy đã đi bộ đi đâu đó vào tối qua. Điện thoại cũng không ai bắt máy, WeChat không trả lời, liên lạc với những người bạn thân thiết với cô ấy cũng không ai biết cô ấy đã đi đâu.

Đội điều tra đặc biệt đã xem qua camera giám sát ở khu biệt thự, phát hiện rạng sáng ngày 27 tháng 8 có một bóng người nhìn giống Uông Ca cầm điện thoại vội vã bước ra khỏi cửa. Người đó nhìn trái nhìn phải, liên tục kiểm tra điện thoại, hình như đang lo lắng điều gì đó.

Vì tiểu khu cao cấp này nằm ở ngoại ô phía Tây thành phố Trường An nên không có camera giám sát chỗ nào khác ngoại trừ trong khu biệt thự và đường cao tốc. Cứ như thế cảnh sát lại rất nhanh mất đi hành tung của Uông Ca.

Cũng may Tiêu Lăng Duyệt thông qua số điện thoại mà Kim Quý đã định vị được điện thoại của Uông Ca, nhưng cũng chỉ đến được nơi giáp ranh với thành phố lân cận thì mất tích. Lan Khâm và Lý Trạch Phân đến đây là để tìm kiếm thêm manh mối.

Nhưng nơi này là ranh giới giữa hai thành phố, nhìn xung quanh ngoại trừ tấm bảng hiệu to ghi hai chữ “Trường An” ra cũng chẳng có gì giống với

thành phố Trường An – một thành phố quốc tế, thủ đô của Đường Quốc. Thậm chí tất cả camera giám sát ở khắp các con đường và hẻm nhỏ của thành phố Trường An cũng chỉ bằng một nửa so với camera được lắp trong cửa hàng bên trái. Sở dĩ là “một nửa” vì độ phân giải của video có thể so sánh với công nghệ của thế kỷ trước, khuôn mặt người trên đó không khác gì bức tranh khảm*.

() Ý là mờ đến mức nhìn ra được những hình vuông pixel á =)))*

Thời điểm điện thoại mất dấu định vị là rạng sáng 5 giờ ngày 27 tháng 8, những người dân ở đây lại đích thực rất chú trọng chất lượng trong cuộc sống, ngủ sớm dậy muộn. Cho nên đừng nói có thấy Uông Ca hay không, 5 giờ sáng vẫn chưa có ai dậy cả.

Hai người đi vòng quanh ngã tư đường một vòng, trừ đường cái đầy bụi ra thì chỉ có vài cửa hàng và những người trông hàng đang ngái ngủ, không có thêm bất kỳ thông tin nào hữu ích cả. Cảnh sát ở địa phương từ đầu đến cuối cứ luôn miệng “xin lỗi” với Lan Khâm đang nhú chặt mày.

“Thật sự xin lỗi, không thể giúp gì được cho hai vị. Lối sống ở đây tương đối thoải mái, đừng nói là rạng sáng 5 giờ, buổi sáng ở đây bắt đầu lúc 9 giờ. Trừ xe cộ đi qua thì trên đường cũng không có ai.” Lúc hai người chuẩn bị ra về, người cảnh sát tên Tiểu Vương vẫn đang riu rít nói xin lỗi.

“Xe cộ đi qua?” Lan Khâm nghĩ tới điều gì đó.

Tiểu Vương: “Đúng vậy, cách đây 3 km có một lối ra cao tốc, phần lớn xe ô tô đi xuống đều sẽ ngang qua đây. Đó cũng là lí do tại sao ở đây có rất nhiều quán ăn dù không gần nội ô.”

“Lối ra cao tốc,” Mắt Lan Khâm sáng lên, “Đi!”

Lý Trạch Phân chỉ thắc mắc nửa giây đã lập tức hiểu được suy nghĩ của Lan Khâm.

Anh đang nghĩ có thể tìm được vài manh mối bằng cách liên hệ với người giám sát ở lối ra cao tốc, xác nhận những chiếc xe đã đi qua đây vào đêm

hôm đó, sau đó liên hệ với chủ xe để lấy video hành trình.

Khi hai người hoàn thành việc ở lối ra cao tốc trở về Cục thì đã gần 10 giờ tối. Danh sách chủ xe đi qua hôm đó đã được sàng lọc, nhiệm vụ liên hệ chủ xe để hỏi hành trình được giao cho cảnh sát dân sự tại trụ sở. Các thành viên chính của đội điều tra đặc biệt lại một lần nữa tập hợp trong phòng họp để thảo luận.

“Nói đến điện thoại di động,” Người nói là Phùng Dịch Hoảng, “Lý do tại sao chúng ra không tìm thấy điện thoại ở hai nơi ở của Phạm Xương là vì Giải trí Đạt Hỏa nghi ngờ địa chỉ lúc đầu của anh ta bị rò rỉ có liên quan đến định vị điện thoại. Trước khi chuyển đến Vịnh Nguyệt Uyển, công ty đã thu mất điện thoại của anh ta. Nhưng trong chiếc điện thoại hôm qua Giải trí Đạt Hỏa giao lại cũng không có manh mối gì có giá trị cả, không loại trừ khả năng trước khi nộp nó đã bị xử lý qua một lần rồi. Những đồ vật sáng nay thu được tôi đã gửi về đội kỹ thuật để kiểm tra xem có thể khôi phục được gì không.”

“Ừm,” Lan Khâm gật đầu, “Bành Hữu đâu? Tôi vừa mới thấy anh ta đến Cục. Anh ta nói gì về chuyện làm lộ địa chỉ của Phạm Xương?”

“Tên đó thừa nhận là do mình làm,” Trương Trác Bân đáp, “Nói là vì muốn cho Phạm Xương vào nhà mình ở để có thể đôn giá nhà lên cao hơn. Nhưng tôi nghĩ chuyện này có chút kỳ quặc... Chỉ là không biết nói thế nào. Nói đến cùng thì tên đó trông không giống...”

Lời nói của Trương Trác Bân bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi.” Phùng Dịch Hoảng xin lỗi 3 lần liên tiếp, bước ra khỏi phòng nhận điện thoại.

Lý Trạch Phân tranh thủ lúc ánh mắt mọi người dời về phía Phùng Dịch Hoảng đã kết nối máy tính của mình với màn hình lớn trong phòng họp. Trên màn hình nhanh chóng xuất hiện hai mô hình 3D.

“Đây là...” Lan Khâm thu hồi ánh mắt, “Mô hình dao?”

“Ừm, hai con dao, một cái dùng để cắt lưỡi và một cái cắt nhỏ cái lưỡi đó.” Lý Trạch Phân gật đầu, “Sau khi tìm được dao thật có thể dùng mô hình để so sánh, trên toà án cũng khá hữu ích, nhưng không có tác dụng gì với việc thu hẹp phạm vi tìm kiếm hung thủ lắm, vì cả hai loại dao này đều quá thông dụng.”

Cô gái này từ giữa trưa ở biệt thự tới khi bắt đầu hợp vẫn ở dưới mắt mình, vậy cô ấy làm cái này lúc nào nhỉ? Trong ấn tượng của mình, trung tâm thẩm định không làm mô hình đạo cụ nếu không có yêu cầu đặc biệt. Lan Khâm cảm thấy hơi khó hiểu.

“Tôi đã gửi vào dữ liệu của cả đội.” Lý Trạch Phân đặt máy tính lên sau đó nói, “Hơn nữa còn một điều đáng chú ý. Hung thủ làm thế nào để đột nhập vào nhà Phạm Xương? Cửa ngoài và cửa sổ đều không có dấu hiệu bị phá, hiện trường cũng không có dấu vết vật lộn.”

“Vì vậy mới suy đoán là do người quen làm.” Lan Khâm nói, “Một người quen với Phạm Xương và biết địa chỉ nhà mới của anh ta.”

“Nhất định phải là người quen sao?” Lý Trạch Phân lại nói, “Dựa vào cấu tạo căn nhà thì phòng ngủ Phạm Xương cách cửa ra vào một khoảng nhất định. Nếu đóng cửa phòng thì sẽ không nghe bất cứ âm thanh gì ngoài phòng khách. Nói cách khác, hung thủ chỉ cần có chìa khoá là đã có thể vào nhà mà không để lại vết tích đánh nhau gì cả, sau đó sẽ dùng cách gì đó... ví dụ như dao hoặc súng, ép Phạm Xương nghe theo sai khiến của mình.”

“Có chìa khoá... Chính xác.” Mao Lệ đồng ý nói, “Nếu suy đoán theo góc độ này thì camera giám sát, bảo vệ gác cổng và nhân chứng có không biết thì cũng không lạ, vì hung thủ là người có thể ra vào khu K mà không bị nghi ngờ. Nếu hẳn là chủ sở hữu bất động sản cùng khu thì không quá khó để biết chuyện Phạm Xương chuyển đến. Dù sao thì anh ta cũng là một ngôi sao nổi tiếng, độ nhận diện rất cao. Về phần chìa khoá, đúng thật là chìa khoá tiêu chuẩn của Vịnh Nguyệt Uyển rất dễ đánh thêm nên nhiều người mới phải lắp thêm cửa chống trộm bên ngoài.”

“Chủ sở hữu, đánh thêm chìa khóa...” Lan Khâm sờ cảm định nói gì đó thì Phùng Dịch Hoảng lại đẩy cửa đi vào.

“Đội trưởng Lan,” Anh ta gọi, “Đội kỹ thuật đã tìm được mật khẩu tài khoản mạng xã hội của Phạm Xương thông qua khôi phục các bản ghi chép đã xoá trong di động, phát hiện được vài thứ.” Nói xong, anh ta đi đến máy tính gõ vài cái sau đó kết nối với màn hình lớn, “Đây là tin nhắn riêng cuối cùng của anh ta. Trước và sau thời điểm này, tài khoản liên tục đăng xuất 17 lần nhưng không thành công vì thiết bị đăng nhập, vị trí đăng nhập, thiết bị đăng nhập cố định,...”

Người nói chuyện có vẻ là fan của Phạm Xương, phần đầu cuộc đối thoại căn bản không có gì lạ, chỉ là những lời tỏ tình hoa mỹ của fan dành cho idol, Phạm Xương cũng đáp vài câu trả lễ.

Nhưng không biết từ khi nào mà những tin nhắn của người hâm mộ này dần trở nên khủng khiếp và đáng sợ “Anh* ời, chiếc áo len đỏ hôm nay anh mặc trông đẹp quá”, “Anh ời, sao sáng nay anh chỉ uống một ly sữa vậy”, “Anh ời sao tối hôm qua anh lại đá chần rồi”...

() Bản gốc là “Ca ca” nha.*

Sau đó Phạm Xương không đáp lại nữa, tin nhắn gửi đến chuyển thành câu hỏi về mối quan hệ giữa anh ta và Uông Ca.

Cho đến câu cuối cùng: “Có phải nếu em giết Uông Ca thì anh sẽ trở về bên em không?”

Ngày gửi là 4 giờ 30 phút sáng ngày 24 tháng 8, chỉ 3 ngày trước khi Uông Ca mất tích.

“Địa chỉ IP của tài khoản này đâu?” Lan Khâm quay đầu hỏi.

“Tôi đã kiểm tra rồi, là ở Thư viện Hoàng gia mở cửa 24 giờ.” Phùng Dịch Hoảng đáp, “Tôi đã nhờ người kiểm tra camera theo thời gian đăng nhập tài khoản, nhưng... tốt nhất đừng ôm hy vọng gì. Xung quanh chỗ đó có 3 trường đại học, tập trung rất nhiều sinh viên, căn bản là từ sáng đến tối đều

không còn chỗ ngồi.”

“Từ từ, ngày 24 tháng 8,” Tiêu Lăng Duyệt đột nhiên hỏi, “Phạm Xương chuyển nhà là ngày mấy?”

“29 tháng 8.” Mao Lệ trả lời.

Tiêu Lăng Duyệt: “Địa chỉ của anh ta bị lộ là ngày 28 tháng 8, Uông Ca mất tích một ngày sau đó... Không phải rất trùng hợp hay sao?”

“Chính là người này à?” Phương Uy chỉ vào màn hình, “Bắt cóc Uông Ca, sau đó bằng cách nào đó mà trói Uông Ca lại, thậm chí báo cho Phạm Xương biết. Hắn không thể biến Phạm Xương trở thành “ca ca” của mình như ý muốn được nên đã trả thù.”

“Người nổi tiếng đúng con mẹ nó thật là một ngành đầy rủi ro.” Phùng Dịch Hoảng cảm thán.

Lan Khâm không tiếp lời mà trực tiếp phân công: “Anh Trương, phiên anh và Phương Uy điều tra từ những người thuê nhà và có tài sản ở Vịnh Nguyệt Uyển. Dịch Hoảng, cậu tiếp tục phụ trách thư viện và trang mạng xã hội, Mao Lệ và Tiểu Tiểu thử xem có thể đào ra được gì từ Giải trí Đạt Hòa không,” Sau đó anh nhìn về phía Lý Trạch Phân, “Tiểu Lý cô đi với tôi, mục tiêu chính là tìm ra tung tích của Uông Ca.”

“... Được.” Lý Trạch Phân bình tĩnh buông bàn tay đang thu dọn đồ đạc nửa chừng, từ bỏ ý định về nhà sau cuộc họp.

Chương 8: Tiếng hát câm lặng (8)

Người ta đều nói cảnh sát và tội phạm là kẻ thù truyền kiếp, nhưng đôi khi giữa đôi bên lại có nhiều điểm tương đồng. Nửa đêm tại Cục điều tra Trường An là minh chứng rõ ràng nhất cho điều này.

3 giờ sáng là khoảng thời gian người buồn ngủ nhất, cũng là lúc áp lực phá án của cảnh sát lên đến đỉnh điểm. Vì vậy thời điểm này trong Cục hoàn toàn không nghĩ đến tác phong kỷ luật nữa. Trên bàn toàn là người nằm la liệt, mì gói vứt khắp nơi, khói thuốc bốc lên nghi ngút, thỉnh thoảng vang lên dăm ba câu đùa thô tục và tiếng chửi thề, người ngoài không biết còn tưởng đây là hang ổ của một băng nhóm tội phạm nào đó.

Lý Trạch Phân ngồi bên cạnh bàn Trương Trác Bân, lúc này anh ta đã hút xong điếu thuốc thứ 3, không thể chịu nổi nữa bèn đứng lên. Cô che giấu cảm xúc trong đôi mắt, lịch sự nghiêng đầu nhìn Trương Trác Bân đang xoay người rời khỏi văn phòng.

Có lẽ vì hiện tại không còn ai nữa, đèn cũng được chỉnh chế độ tiết kiệm điện nên dù có điều hoà thì hành lang cũng lạnh hơn trong phòng rất nhiều. Lý Trạch Phân bất giác rung mình, sau đó chậm rãi đi dưới ánh đèn mập mờ.

Lờ mờ, trống rỗng, lạnh lẽo, bên kia hình như còn thoang thoảng mùi nicotin.

Chân dẫm lên nền gạch lát tạo ra âm thanh vang dội, cứ cách vài giây lại nghe thấy tiếng vọng lại trên hành lang trống rỗng.

Tất cả giống như... nơi đó.

Lý Trạch Phân mím chặt môi, kìm lại nhịp thở đang gấp gáp, ép bản thân

phải từng bước đi về phía trước

Có tiếng bước chân dồn dập từ phía sau, phản xạ có điều kiện từ trong thâm tâm của Lý Trạch Phân khiến cô phải dừng lại. Cô lại có cảm giác như cả người bị vùi trong nước đá, tất cả các giác quan trên cơ thể đang dần cứng đờ bởi cảm xúc này, lúc này cô chỉ có thể nghe được nhịp tim của chính mình.

Cộp, cộp, cộp.

Mọi thứ xung quanh như ngừng lại, cả hơi thở cũng trở nên chập chạp, chỉ còn âm thanh đó vang lên như phát ra từ địa ngục...

“Lý Chi!”

Nhưng giọng nói này không xuất hiện, thay vào đó là một bàn tay đặt lên vai cô.

“Tiến sĩ Lý!” Giọng nói của Lan Khâm kéo Lý Trạch Phân về hiện tại.

Cô thả lỏng vai, hít một hơi thật sâu rồi nở một nụ cười điềm tĩnh.

“Đội trưởng Lan, gọi tôi là “Tiểu Lý” được rồi.”

Lan Khâm cau mày nhìn Lý Trạch Phân thật sâu, vẻ mặt bình tĩnh của đôi phương khiến Lan Khâm nghĩ vừa rồi chỉ là ảo giác của chính. Anh thấy rõ bàn tay đặt bên đùi của Lý Trạch Phân đang run lẩy bẩy, rõ ràng đã gọi cô rất nhiều lần nhưng cô vẫn không đáp lại. Chẳng lẽ vì mình quá mệt mỏi mà nhìn lầm rồi sao?

Lan Khâm lắc đầu, thu hồi tâm tư.

“Vừa về đã đụng đến án mạng nên vẫn chưa kịp xem qua lý lịch của cô. Thật không ngờ cô là du học sinh có thành tích cao như vậy.”

“Không tính cao thấp, chỉ là ở lại trường thêm vài năm thôi.” Lý Trạch Phân lễ phép.

“Thật sao? Mới 24 tuổi mà đã có bằng Bác sĩ rồi, lại còn có 2 năm kinh nghiệm làm việc, thế này sao có thể gọi là “ở lại trường thêm vài năm” chứ, rõ ràng là “ở ít năm hơn” mới đúng. Lúc tôi bắt đầu công tác cũng 24 tuổi rồi đấy.”

Vốn dĩ Lan Khâm rất tin tưởng vào câu nói “Anh hùng không hỏi xuất xứ*”, nhưng nếu Lý Trạch Phân đã thông qua kỳ khảo hạch của Cục và được phân công đến đây thì một đội trưởng nhỏ như anh đâu có lí do gì để nghi ngờ bản lý lịch này. Dù sao trên đời này có lý lịch của ai mà không có vấn đề đâu?

() Đã là anh hùng thì không hỏi xuất thân, chỉ cần mang trong lòng một quả tim, ý chí sắt đá, và tinh thần nhân đạo sâu sắc thì cho dù bạn có là ai, đến từ đâu bạn vẫn có thể trở thành anh hùng.*

Nhưng không biết tại sao những nghi ngờ đối với Lý Trạch Phân khiến anh có khát vọng phải điều tra mãnh liệt. Mà loại khát vọng này, trước giờ chỉ xuất hiện trên người nghi phạm...

“Đội trưởng Lan thấy tôi giống 24 tuổi lắm à?” Lý Trạch Phân nhìn xuống mũi chân mình sau đó cong môi ngẩng đầu lên nhìn anh. Trong khoảnh khắc cô cúi xuống, hàng lông mi rậm che khuất đi thứ gì đó vừa vụt qua.

Lan Khâm bật cười: “Chẳng lẽ cô gian lận tuổi?”

“Sao có thể, chỉ là hệ thống giáo dục ở trong nước và nước ngoài khác nhau thôi, lúc đăng kí tôi vô tình nhảy cấp.” Lý Trạch Phân dời đi ánh mắt đang nhìn Lan Khâm.

“Hả?”

“Cái gọi là kinh nghiệm làm việc cũng chỉ là yêu cầu của nhà trường thôi.”

“Giống như kỳ thực tập năm cuối ở đây sao?”

“Ừm... Tương tự, nhưng không giống.”

“Vậy chế độ làm việc bên kia có gì khác thế? Nghe nói họ rất chú trọng đến quyền lợi của người lao động, có thể khởi kiện nếu bị bắt tăng ca trong thời gian nghỉ ngơi đúng không?”

“Cũng chỉ là luật suông thôi, đối với những nghề đặc biệt như cảnh sát thì ở đâu cũng như nhau hết.”

“Cũng đúng.” Lan Khâm vuốt cằm gật đầu, sau đó nhìn Lý Trạch Phân đầy ẩn ý, “Chỉ là không có nhiều người học rộng tài cao như cô tình nguyện về làm ở cấp cơ sở* lắm đâu.”

() Cấp cơ sở là cấp thấp nhất trong bộ máy nhà nước/hành chính.*

Lý Trạch Phân chỉ cười chứ không đáp lại, nhắc chân định quay về văn phòng.

“So với việc ở trong văn phòng bao lâu,” Lan Khâm đột nhiên gọi cô lại, “Thật ra bản thân tôi chú trọng tới hiệu suất hoàn thành công việc hơn. Nếu hiệu suất đủ cao, xong việc rồi thì cũng không cần thiết ở lại văn phòng. Mọi người ở lại qua đêm trong Cục chỉ vì đôi khi lười ra khỏi cửa thôi.”

“Ý của đội trưởng Lan là...?” Lý Trạch Phân hơi nhướn mày, cố ý hỏi.

“Cô không quen mà, muốn về thì về đi. Trước khi trời sáng chắc cũng không có tiến triển gì mới đâu.” Lan Khâm giải thích.

Lý Trạch Phân nhướn nửa bên lông mày kia, “Cảm ơn đội trưởng Lan.” Cô khẽ gật đầu tỏ ý cảm ơn, xem ra thật sự định về nhà.

“Đêm khuya vắng vẻ, trên đường nhớ cẩn thận.” Thấy bóng dáng Lý Trạch Phân đi xa dần, Lan Khâm nói thêm.

Mặc dù tiểu khu của Lý Trạch Phân rất gần Cục điều tra, nhưng khi cô về đến nhà cũng đã hơn 3 giờ rưỡi sáng.

Cô nhanh chóng tắm rửa rồi mở laptop cá nhân có biểu tượng hoàng gia lên, đồng hồ trên máy tính chỉ đúng 4 giờ sáng. Sau khi mở trang web và đăng nhập tài khoản, ký hiệu màu vàng gold quay chưa đến vòng thứ 3 đã hiện ra 49 tin nhắn chưa đọc, đa số đều là của quan sự vụ* Trần Kiến gửi đến.

() Sự vụ: chỉ lo giải quyết những công việc lặt vặt, không nắm được những vấn đề chính, không có sự suy nghĩ, nghiên cứu chuyên môn. Vì từ này mình không tìm được từ tiếng Việt nào xúc tích hơn nên trong truyện này sẽ dùng nguyên văn nha!*

Lý Trạch Phân bắt đầu làm những “nhiệm vụ hoàng gia” đông dài này từ khi 18 tuổi, tính theo lịch dương, đến nay cũng đã 6, 7 năm rồi. Cô đã sớm quen đường cũ, coi đó như một trong “5 đại sự nhân sinh” của mình – Ăn, uống, ngủ nghỉ,...

Ngay cả lúc trước ngày phẫu thuật, thi vấn đáp, cuộc thi, luận văn, dù có thế nào thì cô cũng không dám bỏ mặc “nghĩa vụ” này. Chỉ có 2 ngày nay, nhất là bây giờ, cô thật sự muốn gập laptop lại, mặc kệ 49 tin nhắn đó.

Là quay lại vì cô à...

Nhưng những suy nghĩ rồi bởi đó cũng chỉ kéo dài trong vài phút, Lý Trạch Phân lấy một viên kẹo bạc hà trong ngăn kéo, bỏ vào miệng rồi click vào số 49 đỏ rực trên màn hình.

...

Giấc ngủ của Lý Trạch Phân luôn rất nông, vì vậy khi điện thoại trên máy tính rung lên thì cô tỉnh dậy ngay lập tức.

Cô xoa vết máy tính hằn trên mặt, cầm điện thoại đứng dậy.

Vẫn chưa đến giờ báo thức, nhưng điện thoại rung lên là vì tin nhắn Lan Khâm gửi đến: “Chào, mì và bánh quẩy dưới căn tin đã bị cướp sạch rồi, cô đi làm nếu tiện đường thì giúp mọi người mua bữa sáng nhé.”

“...” Lý Trạch Phân yên lặng bỏ điện thoại xuống mặt bàn, đi rửa mặt.

Có lẽ đang là đầu thu nên sáng nay đã không còn cái khô nóng như mấy hôm trước nữa, ngược lại còn hơi âm u như sắp mưa.

Trương Trác Bân cầm 2 túi sữa đậu nành và bánh quẩy to đùng, xoa tay liếc nhìn trời, sợ chốc nữa mình sẽ bị ướt nên nhanh chóng leo lên xe cảnh sát đang đậu trước cổng Cục điều tra. Trong xe, Phương Uy đã ngồi sẵn ở ghế lái.

“Đây, em gái Chi mang đến đây.” Anh ta đưa một túi cho Phương Uy.

“Em gái Chi?” Phương Uy hơi khó hiểu.

“Tiểu Lý, Tiểu Lý ấy. “Trạch Phân” không phải là “Bạch Chi”* sao, 2 ngày trước con trai tôi làm bài tập hè mới học được đấy. Tôi gọi như thế từ hôm qua rồi, thấy cô ấy không phản ứng gì, chắc trong nhà cũng gọi như vậy.”

() Cả 2 từ đều dùng để chỉ cây bạch chi, một dược liệu trong Đông Y.*

“Haizz, anh Trương, thật xấu gọi bậy bạ này của anh thật là.” Phương Uy xé một miếng bánh quẩy bỏ vào miệng, vặn chìa khoá xe.

“Hết cách rồi, “em gái Trạch” hay “em gái Phân” nghe đều kỳ quái hết.” Trương Trác Bân uống một ngụm sữa đậu nành rồi lau miệng, “Con trai tôi nói nếu một người tên Trạch Phân có tự* thì chắc chắn sẽ là “Chi”. Cho nên gọi như thế cũng không phải là tệ xấu gì.”

() Tên chữ (tiếng Trung: 表字; Biểu tự), hay tên tự, gọi tắt là tự, là phép đặt tên cho người trưởng thành theo quan niệm Nho giáo. Ngoài danh xưng, đến khi tròn 20 tuổi thì mỗi người được đặt thêm một tên mới gọi là biểu tự. Lúc này, danh xưng chỉ có bản thân hoặc người thân lớn tuổi gọi; giữa bạn bè đồng lứa, xã giao, cần sự tôn trọng thì phải sử dụng biểu tự, việc gọi thẳng danh xưng bị coi là bất nhã.*

“Đâu phải ai họ Lý cũng phải có tự đâu, làm như hoàng thất không bằng.”

“Nói vậy thôi mà.” Trương Trác Bân chùi tay vào quần, cầm bánh quẩy lên, “Được rồi, đi thôi, nếu không đợi đến tan làm cũng không bắt được người đâu.” Sau đó hất cằm về phía trước.

Bây giờ hai người phải đến tiểu khu Vịnh Nguyệt Uyển tìm một người phụ nữ tên Phạm Sinh Tư. Vì hôm qua khi phân tích hộ gia đình và tài sản ở Vịnh Nguyệt Uyển, họ đã phát hiện ra một lời khai mà lúc trước không ai để ý đến.

Người cung cấp lời khai là một học sinh cấp 2 đang sống ở khu J đối diện, ngày 31 cô bé thức tới 3 giờ sáng để làm bài tập hè. Vì cửa sổ phòng đối diện với khu K nên cô bé nói đã nhìn thấy một ngọn lửa bốc rất cao trên sân thượng của khu K.

Sân thượng của tiểu khu Vịnh Nguyệt Uyển được bán kèm với căn nhà rộng 161 mét vuông trên tầng cao nhất, thuộc loại không gian riêng của gia đình. Nhiều người mua tầng thượng về để cải tạo thành ao cá, vườn tược, trồng rau, khu nướng đồ linh tinh,... chỉ có không nghĩ tới chứ không gì là không thể. Vì vậy khi đọc lại lời khai đồn cảnh sát gửi về, các thành viên trong đội cũng không quá để ý. Nhưng giờ trọng tâm điều tra đã được dời sang các hộ gia đình cùng khu rồi nên không thể bỏ qua điểm này được.

Hơn nữa, có một cư dân khác trên tầng 15 khu K cũng có lời khai tương tự với cô bé học sinh cấp 2. Theo lời người này, nửa đêm ông ta đang mơ màng thì nghe thấy một âm thanh rất chói tai phát ra từ sân thượng, giống với tiếng ma sát của kim loại.

Ai đó đốt lửa hơi to thì bình thường, nhưng nếu vừa có lửa to vừa có tiếng kim loại ma sát thì...

Trương Trác Bân và Phương Uy lập tức điều tra về cư dân ở phòng 1604 khu K, kết quả là cô ta không chỉ nuôi một con mèo mà còn là fan hâm mộ của Phạm Xương, công ty của cô ta cũng cùng một toà nhà với công ty Bành Hữu.

Mặc dù không thể thực thi lệnh khám xét và lệnh bắt giữ nếu không có bằng chứng cụ thể, nhưng hai người vẫn quyết định bất ngờ đến một chuyến.

Chương 9: Tiếng hát câm lặng (9)

“Cảnh sát à? Đến đây làm gì, mới sáng sớm.” Tuy Phạm Sinh Tư luôn miệng phàn nàn nhưng vẫn thành thật mở cửa.

“Chúng tôi muốn hỏi cô một vài vấn đề về vụ án phát sinh ngày 1 tháng 9 trong tiểu khu, mong cô trả lời trung thực.” Trương Trác Bân mở lời rồi bước vào trong.

Đây cũng là một căn hộ có phong cách tương tự với căn của Phạm Xương, chỉ khác là diện tích gấp đôi. Vì khu chung cư Vịnh Nguyệt Uyển là dạng bán theo cả gói nên những đồ nội thất cần thiết như bàn ăn, bàn trà, bếp, tủ cũng có trong hợp đồng, thoạt nhìn qua Trương Trác Bân còn tưởng mình đang ở hiện trường vụ án.

Nhưng sau khi tinh táo quan sát kỹ lại thì anh ta phát hiện chỗ này hoàn toàn khác với hiện trường. Dù chỉ có một người sống nhưng mọi ngóc ngách trong căn hộ 160 mét vuông này đều sạch sẽ đến không ngờ. Hơn nữa trong không khí còn thoang thoảng mùi nước hoa, không khó để Trương Trác Bân đoán ra hẳn là chỗ này vừa mới được quét dọn.

Quét dọn...

“Theo hồ sơ ghi chép thì hình như cô có nuôi một con mèo,” Phương Uy và Trương Trác Bân cùng nghĩ tới một suy nghĩ, “Sao không thấy nó ở đây, trên sofa cũng không có sợi lông mèo nào.”

“Mèo? À, anh nói Tử Tử à,” Phạm Sinh Tư vào bếp rót 2 ly nước ấm đặt trên bàn trà, “Nó bỏ nhà đi từ tuần trước rồi, đến giờ vẫn chưa về.”

“Bỏ nhà đi?” Phương Uy ngồi trên sofa nhưng không đụng đến ly nước.

Trương Trác Bân không ngồi xuống mà đứng bên cạnh, đút tay vào túi quần thản nhiên quan sát khắp nhà.

“Đúng vậy, cửa vừa mở nó đã chạy vào thang máy, đuổi theo không kịp.”

“Nhưng hình như cô cũng không lo lắng chút nào nhỉ?”

“Cũng đâu phải lần đầu tiên, vài ngày nữa nó sẽ về thôi.” Phạm Sinh Tư nghịch ngón tay.

“Ồ?” Trương Trác Bân đi sâu vào trong, thăm dò hướng mấy căn phòng ngủ rồi quay lại chỗ sofa, “Nếu có nuôi mèo, sao không thấy cái ổ mèo nào trong nhà cô thế?”

“Cái cũ đã sắp hỏng rồi nên tôi định nhân dịp nó bỏ nhà đi lần này để đổi cái mới.” Phạm Sinh Tư trả lời trôi chảy, “Trang bán hàng nói hôm nay sẽ giao cát mèo và ổ mèo đến.”

“Nhà cô dùng cát mèo loại gì?” Trương Trác Bân lại hỏi.

“Bentonite.” Nét mặt cô ta dần trở nên thiếu kiên nhẫn, “Sao đây, cảnh sát còn quan tâm cả chuyện này à? Không phải các người đến điều tra sao? Sao cứ hỏi chuyện về mèo của tôi thế?”

“Có thể cho chúng tôi xem ảnh chụp con mèo của cô không?” Phương Uy lịch sự cười, “Ở hiện trường có phát hiện lông mèo,” anh ta cẩn thận quan sát biểu cảm của Phạm Sinh Tư, “Chúng tôi muốn xác định nguồn gốc của số lông đó.”

“Ha,” Phạm Sinh Tư cười khẩy một cái, “Lông mèo thì có gì lạ? Trong tiểu khu này có rất nhiều mèo hoang, cây xanh cao như thế, dù là tầng 3 nhưng nếu cửa ban công mở thì chúng cũng có thể leo vào mà?”

Phương Uy nhướn mày: “Cô Phạm hình như biết rất rõ cấu trúc ở tầng 3 nhỉ?”

Nét mặt Phạm Sinh Tư hơi cứng lại, nhưng rất nhanh đã biện minh: “Lúc

xem nhà để mua tôi từng xem qua chỗ đó.”

“Cô có quen chủ hộ 303 không?” Trương Trác Bân đặt mông ngồi lên sofa, bất ngờ hỏi.

“Hả?” Phạm Sinh Tư hơi nhú mày, sau đó nở nụ cười, “Vị cảnh sát này, anh đừng giả ngốc nữa, chẳng phải anh vừa thấy mấy tấm poster trong phòng ngủ tôi sao? Tôi sao có thể không biết ca ca được chứ.”

“Tất nhiên chúng tôi biết cô là fan của Phạm Xương.” Phương Uy cười, “Nhưng lão Trương vừa hỏi là chủ nhà thật sự kia kìa, người đứng tên trên giấy tờ — Bành Hữu. Cô có quen Bành Hữu không?”

Phạm Sinh Tư né tránh ánh mắt của Phương Uy: “... Có biết, anh ta đang theo đuổi tôi.”

Trương Trác Bân và Phương Uy nhìn nhau.

Sau đó Trương Trác Bân mở miệng: “Xin lỗi nhưng cô là fan của Phạm Xương, chắc lúc biết tin anh ta chết cũng rất... đau khổ nhỉ?”

Một lần nữa bất ngờ chuyển đề tài, Phạm Sinh Tư đột nhiên không khống chế được cảm xúc trên mặt nữa, đáy mắt cô ta thoáng hiện lên một tia hung ác, sau đó đứng dậy bỏ đi.

“Từ khi biết được mối quan hệ bất thỉu giữa anh ta và Uông Ca thì anh ta đã không còn là ca ca trong lòng tôi nữa rồi. Tình yêu, sự nghiệp, tiền tài, tôi vì anh ta mà vùng tay hết thấy, vậy mà anh ta dám phản bội tôi... Anh ta chết là đáng lắm.”

“Ồ?” Phương Uy cầm bút lên viết gì đó vào sổ ghi chép.

“Chẳng lẽ không đúng à? Thần tượng sống dựa vào tiền của fan, phải có trách nhiệm giữ gìn nhân cách của mình chứ. Anh ta đã phản bội những người nuôi sống mình, nên tôi cũng chẳng còn lý do gì để tiếp tục yêu thương anh ta cả, huống chi là thông cảm.” Tâm trạng của Phạm Sinh Tư đã bình tĩnh trở lại.

“Sáng ngày 1 tháng 9, từ 5 đến 8 giờ cô đang ở đâu?” Trương Trác Bân lại đứng lên, chuyển sang chuyện khác.

“Tôi giúp bạn đi xếp hàng mua album giới hạn của FifteenBoy.” Phạm Sinh Tư thành thật trả lời.

“Phế gì cơ?” Trương Trác Bân dừng bước, vẻ mặt mơ hồ.

“FifteenBoy, nhóm nhạc nam trực thuộc Giải trí Đạt Hòa?” Phương Uy biết rất rõ.

“Chà, vị cảnh sát này có hiểu biết đấy.” Phạm Sinh Tư bĩu môi, “Đúng vậy, tôi còn chưa kịp mang album và hoá đơn đi đâu hết, tất cả đều ở trong phòng, không tin thì mấy người đi xem thử đi. Phiên bản giới hạn này chỉ có 500 người xếp hàng sớm nhất mới mua được, vì bạn tôi năn nỉ rất lâu nên từ rạng sáng 3 4 giờ tôi đã xếp hàng ở đó rồi.”

“Nhưng trong camera giám sát của tiểu khu hôm đó lại không thấy cô ra ngoài lúc đó.” Phương Uy nói.

“Tôi đi ra từ hầm để xe, camera ở đó đều dùng để quay biển số, không thấy người cũng là bình thường mà?”

“Từ hầm để xe đi ra?”

“Đúng vậy,” Vẻ mặt của Phạm Sinh Tư hơi đặc ý, cũng không biết là đang khoe cái gì, “Sau khi đi ra thì tôi đứng bên đường đón taxi.”

“Tôi nhớ là cô có xe.”

“Ai muốn tự lái xe chứ, phí đậu xe ở đó đắt lắm.”

Đã hỏi đến đây thì cũng không còn gì để nói nữa. Phương Uy đành uống nước để tìm cơ hội liếc mắt nhìn về phía Trương Trác Bân.

Trương Trác Bân đã vào phòng bếp, từ bên trong nói vọng ra: “Cô Phạm,

hình như 2 con dao trên giá của cô không phải nguyên bộ đúng không?”

“Có phải nguyên bộ không thì liên quan gì đến anh? Dù có là cảnh sát thì cũng không có quyền làm bừa ở nhà người khác đâu đúng không?” Phạm Sinh Tư tức giận, nhưng giống như cố tình làm vậy cho người ta thấy hơn, “Mấy con dao kia không dùng được nữa nên tôi vứt đi không được sao?”

“Có nhân chứng xác nhận rặng sát ngày 1 tháng 9, thấy trên sân thượng nhà cô nhóm lửa?” Trác Bân lại chuyển chủ đề.

Sau vài giây, Phạm Sinh Tư mới trả lời: “Vì hôm sau bạn tôi đến nướng thịt nên tôi muốn thử cái lò nướng mới mua. Sao, nhóm lửa ở nhà mình cũng phạm pháp hả?”

“Có tiện để chúng tôi lên sân thượng xem một chút không?” Phương Uy hỏi tiếp.

Phạm Sinh Tư khẽ cắn môi, sau đó lặng lẽ hít một hơi thật sâu: “Đi đi, đi đi, có gì đâu.” Nói xong cô ta cầm chìa khóa đi trước dẫn đường.

Đúng như dự đoán, sân thượng cũng giống như trong nhà, đều được quét dọn qua hết. Ngay cả vết dầu mỡ và than bụi đều được tẩy rửa sạch sẽ.

“Tôi có thói quen sạch sẽ.” Phạm Sinh Tư dường như thấy nét mặt không hài lòng của hai vị cảnh sát nên cố ý nói, “Không còn vết bẩn nào nữa đâu.”

Trương Trác Bân quay đầu nhìn cô ta: “Nghe nói ngày 27 lúc đi làm trạng thái tinh thần của cô không tốt lắm.”

“Hả? Sao lại hỏi ngày 27? Tối hôm trước chơi điện thoại quá muộn nên không ngủ được, có vấn đề gì không?”

“Cô cũng nhớ rõ thật đấy.” Trương Trác Bân nói đầy ẩn ý.

Khóe miệng Phạm Sinh Tư hơi co giật nhưng không nói tiếp.

Trương Trác Bân đang định hỏi thêm gì đó thì bị Phương Uy huých vào

cánh tay. Phương Uy hướng ánh mắt về phía xe rác xa xa dưới lầu.

“Theo tôi nhớ thì mỗi tuần xe rác sẽ đến một lần.” Anh ta nhỏ giọng nói.

Trương Trác Bân lập tức hiểu được ý của anh ta.

“Cũng muộn rồi, cô còn phải đi làm nên chúng tôi không quấy rầy nữa. Cảm ơn đã hợp tác.” Họ vội vàng tạm biệt Phạm Sinh Tư, chạy xuống lầu đuổi theo xe rác.

Vì chưa thu được video ghi lại hành trình lái xe và video giám sát gần đó nên công tác điều tra cũng không có tiến triển gì mới, tiếp tục chỉ có lãng phí cảnh lực nên sáng sớm hôm nay Lý Trạch Phân đã tạm thời bị gọi về Trung tâm Giám định tư pháp để trợ giúp sàng lọc lại những con dao mà Trương Trác Bân tìm được trong xe rác.

Lúc cô mang một mùi hương khó nói thành lời quay trở lại văn phòng đội điều tra đặc biệt thì đã đến giờ cơm tối.

Trương Trác Bân đang chia mì thì thấy Lý Trạch Phân bước vào liền gọi “Em gái Chi” rồi ném mì qua cho cô.

Lý Trạch Phân vững vàng bắt lấy, sau đó quen đường đi đến vòi nước uống trong phòng nghỉ, xé gói mì ra.

Ở đầu bên kia, không ít người nghe danh xưng “Em gái Chi” mà thấy khó hiểu, Trương Trác Bân lập tức đem lời giải thích ban sáng nói lại. Sau đó vài người lại chuyển sang chủ đề “họ Lý” và “tên tự” để nói.

Phùng Dịch Hoảng: “Vương triều Lý Đường đã hàng nghìn năm tuổi rồi, con cháu không mấy vạn thì cũng mấy ngàn. Ước chừng tất cả tổ tiên của họ Lý đều có quan hệ với hoàng thất đấy.”

Mao Lệ: “Họ Lý cũng không phải chỉ có ở nước ta, Triều Tiên và Phù Tang cũng có mà?”

Phương Uy: “Phải không? Nghe nói người sắp kế thừa ngai vàng thứ 196 là người từ Triều Tiên đấy. Hơn nữa bây giờ cũng khác xưa rồi, nam nữ đều có quyền thừa kế. Tuy vậy nhưng những người đứng ngoài hàng thái tử trực hệ cũng chỉ có hư danh, thực tế họ cũng chẳng khác gì thường dân.”

Tiêu Lăng Duyệt: “Cũng không hẳn vậy đâu nhỉ? Không phải còn có Tử Trân công chúa được mệnh danh là “thiên tài” kia sao, tuy rằng chỉ là chất nữ* của thái tử, nhưng hôn lễ năm đó còn hoành tráng hơn cả thái tôn** nữa. Hơn nữa, chuyện thừa kế ngai vàng cũng không hoàn toàn là theo thứ tự, vì để duy trì sự trường tồn của quốc gia, đôi khi sẽ bỏ qua những người thừa kế có hình tượng xã hội xấu.”

() Chất nữ: Cháu gái*

(**) Thái tôn: Người được chỉ định lên ngôi sau khi hoàng đế qua đời, được chọn ra từ các con trai của các hoàng tử, là danh hiệu thừa kế hợp pháp.

Mao Lệ: “Tử Trân công chúa là trường hợp đặc biệt của đặc biệt, dù sao người ta cũng là viện sĩ*, còn được đề cử giải Nobel, danh tiếng cá nhân ở tầm đó thì tất nhiên đất nước phải giữ chặt rồi. Dưới gối Thái tử không có phụ nữ, hôn lễ của Tử Trân công chúa và Cao phò mã tất nhiên phải long trọng rồi. Dù sao thì cô ấy cũng không phải người thừa kế ngai vàng, chuyện tình như cổ tích thế này cũng được xem là một câu chuyện truyền miệng, có thể đưa vào giáo dục để tạo ra những ước mơ công chúa cho thế hệ trẻ.”

() Viện sĩ: Chức danh học cao nhất về học thuật trong ngành Công nghệ Khoa học ở một số nước, nói chung là một vinh dự trọn đời. Ở Trung Quốc, viện sĩ thường dùng để chỉ các viện sĩ của Học viện Khoa học Trung Quốc hoặc Học viện Kỹ thuật Trung Quốc.*

Rắc. Lý Trạch Phân bẻ gãy vất mì.

Lan Khâm cũng gia nhập: “Nhắc đến tôi chợt nhớ ra đã từng xem qua một đoạn phim phóng sự, hầu hết các thân vương cách 3 thế hệ đều sẽ tự nguyện

tuyên bố rút khỏi hoàng thất. Vì thứ tự thừa kế xếp đến mấy trăm thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, hơn nữa phải gánh vác nghĩa vụ nặng nề, chút tiền trợ cấp cho tôn thất chẳng ăn thua gì. Với số ít còn lại không rút khỏi thì cũng chỉ vì muốn đem “họ Lý” ra để làm thương hiệu kiếm tiền.”

“Ai da, nói như vậy thì Tiểu Lý, đừng nói cô là một vị “điện hạ” nào đó đang ẩn mình nhé?” Tiêu Lăng Duyệt phấn khích, “Ha, đội điều tra đặc biệt chúng ta thật đúng là ngọa hổ tàng long.”

“...” Lý Trạch Phân không nói một lời, vươn tay bật vòi nước nóng.

“Làm sao có thể chứ.” Lan Khâm nhướn mày nhìn Lý Trạch Phân đang loay hoay với vòi nước nóng trong phòng nghỉ phía sau, “Anh thấy có thành viên hoàng thất nào lại chạy tới cơ sở làm việc chưa?”

“...” Bàn tay đang cầm bát mì của Lý Trạch Phân khẽ run lên, một giọt nước nóng bắn lên mu bàn tay cô.

Cô vội vàng đóng nước lại, sau đó giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra, che dấu đỏ trên mu bàn tay lại rồi quay về bàn làm việc của mình.

“Ai em gái Chi,” Trương Trác Bân nhân cơ hội tiến tới, “Hay cô về hỏi thử ba mẹ xem? Nói không chừng có thể đến Lạc Dương đăng kí đấy, làm người thừa kế thứ mấy ngàn.”

“... Ừm, tôi sẽ về hỏi lại.” Lý Trạch Phân vùi đầu ăn mì.

“Không tồi không tồi, đến lúc đó chúng ta có thể dựa vào mặt mũi của Tiểu Lý yêu cầu đãi ngộ cao hơn.” Phùng Dịch Hoảng vỗ tay tán thưởng.

“Anh đẹp mặt quá nhỉ.” Lan Khâm tức giận trừng mắt nhìn anh ta một cái, sau đó đứng lên, “Được rồi, trở lại chuyện chính, Tiểu Lý, chuyện mấy con dao thế nào rồi?”

Lý Trạch Phân buông đũa, ngẩng đầu lên: “Không có cái nào trùng khớp.”

Trong nháy mắt, không khí trong văn phòng chuyển từ vui vẻ sang nặng nề.

“Nhưng có một chuyện rất lạ.” Lý Trạch Phân mở máy tính ra đặt bên cạnh, quay màn hình về phía Lan Khâm, “Phía trên không hề có dấu vân tay. Rõ ràng đây là dao chặt thịt nhưng lại không có phản ứng với máu, cũng không có DNA sinh vật nào trên đó. Vậy mà lại có dấu vết từng bị mài dũa, không chỉ mỗi lưỡi dao mà ngay cả sống dao cũng có.”

“A, cái này,” Trương Trác Bân nghiêng người nhìn vào màn hình, “Hẳn là cùng một bộ với những con dao trong nhà của Phạm Sinh Tư.”

“Nếu đúng là như vậy,” Phương Uy cũng đi tới, “Âm thanh chói tai trong lời khai có lẽ là tiếng mài dao đúng không? Gõ dao trước rồi mới mài, lặp đi lặp lại vô số lần, chúng ta không thể so sánh với vết cắt là đúng rồi.”

“Máu và DNA sẽ bị phá huỷ trong điều kiện axit mạnh, bazơ mạnh hoặc ở nhiệt độ cao.” Lý Trạch Phân bổ sung.

“Mèo “bỏ nhà đi”, nhà và sân thượng bị quét dọn quá mức sạch sẽ, lại còn mài mòn dao. Chắc, người này định làm ra Tội lỗi không chứng cứ* à?” Phùng Dịch Hoảng như muốn bùng nổ, “Tình huống thế này mà không thể nộp đơn xin lệnh khám xét được.”

() Một bộ phim do Tần Hạo đóng, kể về một tên sát nhân thiên tài có khả năng dàn dựng hiện trường không một chút dấu vết. Phim này được chuyển thể từ cuốn sách cùng tên, theo mình là khá hay, mọi người có hứng thú có thể tìm mua đọc thử ^^*

“Mẫu chốt là cô ta có bằng chứng ngoại phạm.” Phương Uy châm dầu vào lửa, “Tôi đã xác nhận rồi, trong nhà cô ta đúng là có album kia, chỉ những ai xếp hàng sáng sớm ngày 1 tháng 9 mới có thể mua được.”

“Ở nơi bán không có camera giám sát sao?” Lan Khâm hỏi.

“Có, nhưng vì quá đông người nên không nhìn rõ gì hết. Hơn nữa phiếu thu và hoá đơn đều là hàng thật, trên thẻ hội viên của cô ta cũng có ghi lại giao dịch này, thời gian đều trùng khớp.”

“Nhưng thẻ hội viên, phiếu thu, biên lai và video giám sát đều do Giải trí Đạt Hỏa cung cấp. Phương thức thanh toán cũng không dùng thẻ ngân hàng mà trả bằng số dư trong thẻ hội viên.” Lý Trạch Phân đột nhiên nói.

“Ý của cô là...” Trương Trác Bân chầm chậm mở to mắt, “Giải trí Đạt Hỏa giúp cô ta tạo bằng chứng ngoại phạm giả? Hay nói cách khác, cô ta vốn là đao phủ của Giải trí Đạt Hỏa?”

Lý Trạch Phân nhún vai.

“Con mẹ nó!” Trương Trác Bân đập một cái vào chân bàn, suýt làm đổ bát mì của Lý Trạch Phân.

“Giải trí Đạt Hỏa và Phạm Sinh Tư... Bây giờ ưu tiên hàng của chúng ta vẫn là tìm bằng được Uông Ca.” Lan Khâm nhìn di động, trở về chỗ của mình, hướng mặt về phía Lý Trạch Phân, “Tôi nhận được file ghi âm và video hành trình rồi, chia nhau kiểm tra bằng mắt thường đi.”

“Vâng.”

Chương 10: Tiếng hát câm lặng (10)

Sau khi ăn chiều xong thì năng lượng cũng được bổ sung, đội điều tra đặc biệt nhanh chóng tăng tốc làm việc, âm thanh oán thán liên tục vang lên.

Trương Trác Bân: “Tên Bành Hữu kia cũng hay lắm, lúc trước còn một mực chắc chắn địa chỉ là do anh ta để lộ, giờ cái tên Phạm Sinh Tư vừa lộ ra đã sợ tới tè ra quần. Không phải chỉ muốn khiêu khích nạn nhân thôi sao? Thế là xong rồi, tự mang gánh nặng lên vai mình thì trách ai.”

Mao Lệ như đang nhai cái gì trong miệng: “Là anh ta đơn phương theo đuổi Phạm Sinh Tư à? Phạm Sinh Tư cũng không nhất thiết phải có ấn tượng tốt với anh ta, nói không chừng đối tốt với Bành Hữu cũng chỉ vì anh ta là bạn cũ của Phạm Xương thôi.”

Phùng Dịch Hoảng xoa lỗ tai gia nhập cuộc tán gẫu: “Sao thế? Bành Hữu lại giở trò gì?”

Phương Uy: “Bác bỏ lời khai trước kia, bảo là chuyện địa chỉ Phạm Xương bị lộ không liên quan gì tới anh ta, anh ta chỉ nói cho Phạm Sinh Tư biết mà thôi. Sau đó anh ta để Phạm Xương ở nhà mình, nghe nói cũng vì muốn cho Phạm Sinh Tư thấy mình là người nể tình bạn cũ. Còn khóc bù lu bù loa, nói mình bị người phụ nữ đó lợi dụng, chúng ta hãy thông cảm đừng kiện anh ta tội cản trở công vụ. Nghĩ hay thật đấy.”

Trương Trác Bân: ” Phạm Sinh Tư đúng là kẻ điên, nhưng cũng khó nói rất cuộc cô ta và Bành Hữu là ai đang lợi dụng ai. Dù sao thì người bạn nổi khổ từ nhỏ đột nhiên nổi tiếng, trở thành một người anh ta không thể với tới, đừng nói là giúp đỡ anh ta, nói không chừng còn cho anh ta thể diện nữa, còn không ghen tị tới đỏ mắt sao?”

“Nhưng bằng chứng ngoại phạm của anh ta là thật.” Phương Uy dúi một

gáo nước lạnh.

“Đi kiểm tra bằng chứng ngoại phạm của anh ta đi, đến Giải trí Đạt Hỏa ấy.” Phùng Dịch Hoảng vỗ bàn, không biết là tức giận vì nội dung cuộc trò chuyện này hay vì video giám sát bị thiếu nữa, “Chưa nói tới Bành Hữu, cả bằng chứng ngoại phạm của Phạm Sinh Tư cũng có vấn đề, không có ghi chép gì về chuyện bạn của cô ta nhờ mua album hết. Dù gì thì Giải trí Đạt Hỏa cũng là một công ty lớn, nghe nói còn thuộc tập đoàn Bùi Thị, vì lý do gì lại đi tạo chứng cứ giả cho cô ta chứ?”

Mao Lệ: “Có lẽ là vì Phạm Sinh Tư tìm được nhược điểm gì đó của Giải trí Đạt Hỏa? Về mục đích của chương trình tuyển tú 10 năm trước chẳng hạn.”

Phương Uy: “Haizz, giới giải trí bây giờ đều mịt mù chướng khí như Triều Tiên bên kia rồi. Bề ngoài thì sáng sủa xinh đẹp, sau lưng đều là... Vừa biểu trên sân khấu xong thì đã bị kéo ngay tới khách sạn rồi, không bán thân thì không thoát được. Những người có chút tài năng mà không bán thân thì cũng không còn đường để tiếp tục. Mấy người suốt ngày bỏ tiền ra đầu tư vào cái hồ này cũng xem như bị ngốc rồi. Còn Phạm Sinh Tư cũng diên nốt, chưa từng bỏ lỡ bất cứ album, concert, chương trình gì cả, chưa kể những hoạt động không chính thức nữa. Tiền lương của cô ta sao mà đủ dùng nhỉ?”

() Hoàng: Chỉ những nội dung khiêu dâm – Đố: Đánh bạc – Độc: Ma túy: Dùng để chỉ chung các tệ nạn xã hội.*

Phùng Dịch Hoảng: “Có quỷ mới biết. Dù sao tôi cũng không hiểu nổi loại hành động này, gì mà fan cuồng, gì mà paparazzi, suốt ngày chỉ biết theo dõi người khác, không thấy phiền sao? Có thể giao tất cả công việc trong Cục cho họ không?”

Mao Lệ: “Nói chung tâm lý kiểu đó đều méo mó, là cả một dây chuyền đó. Có cầu thì sẽ tự nhiên có cung, công ty quản lý cũng cần loại này để tạo nhiệt mà. Anh đừng thấy Phạm Sinh Tư tiêu hoang, thu nhập của cô ta ngoài công việc chính cũng tuyệt đối không ít đâu.”

Trương Trác Bân: “Vì vậy là Phạm Xương đang chặt đứt con đường làm

giàu của cô ta sao? Không phải là nói chưa biết thật giả thế nào à? Đúng thật là không hiểu thanh niên thời nay nghĩ gì.”

Phương Uy: “Con đường làm giàu thì phải có lỗ có lãi, nhưng tình cảm dĩ thường cũng có, chứ không ai lại ngồi xồm nhìn lén người khác ăn ngủ cả ngày chứ... Khụ, trừ chúng ta ra.”

“Ai, nói như vậy thì em gái Chỉ, cô cũng xui xẻo thật đấy,” đề tài lại được chuyển tới Lý Trạch Phân, “Vừa mới đến đã gặp một vụ án mạng rắc rối thế này rồi. Hôm nay là ngày thứ 3 tăng ca rồi đúng không? Cũng không còn cách nào khác, nghề cảnh sát là vậy đấy, rảnh rồi thì chết, lúc bận không cẩn thận cũng chết. Hôm trước con trai tôi kêu gào đòi sau này làm cảnh sát, tôi trực tiếp bác bỏ luôn. Tôi thấy cô cũng còn trẻ tuổi, lại còn có tài năng, thật không ngờ cô lại chịu chuyển đến đội này, ở Trung tâm không tốt sao, triều cường văn nghệ*.”

() Một thuật ngữ ý chỉ thời gian làm việc trong giờ hành chính, từ 9 giờ sáng đến 5 giờ chiều.*

“Ừm...” Lý Trạch Phân tạm dừng việc quan sát, “Có thể là do thời kỳ nổi loạn.” Lông mi che khuất đi cảm xúc trong mắt cô.

“Hả, thời kỳ nổi loạn sao, vậy cô chắc chắn phải gặp em gái của đội trưởng Lan rồi.”

Lý Trạch Phân nhớ tới cô bé học sinh trung học lôi thôi trên xe buýt hôm đó, khẽ cười không nói tiếp. Cô dời ánh mắt, ấn nút phát tiếp video, sau đó nhìn thấy một chỗ trên màn hình liền ấn nút tạm dừng.

“Sao vậy?” Trương Trác Bân để ý tới động tác của Lý Trạch Phân, lập tức nghiêm túc hẳn lên, “Phát hiện ra gì à?”

“Chỗ này...” Lý Trạch Phân chỉ vào một góc hình ảnh, ở đó là một cái biển quảng cáo mờ mờ bên đường. Nếu nhìn kỹ có thể thấy trên tấm biển mơ hồ phản chiếu cảnh sắc phía đối diện.

“Phóng to lên xem.” Trương Trác Bân nghiêng người sang.

Lý Trạch Phân phóng to biển quảng cáo lên mức lớn nhất, nhờ vậy họ đã thấy rõ được hình ảnh phản chiếu. Đó là một toà nhà đã lâu ngày không được tu sửa, ở góc hình như có một chiếc xe đang chạy vào.

“Đây là chỗ nào?” Lan Khâm không biết tới từ khi nào.

Lý Trạch Phân mở tìm địa chỉ tương ứng trên ghi chép lái xe.

Trương Trác Bân mở bản đồ ra trên máy tính của mình: “Nếu tôi nhớ không lầm thì đây hẳn là một toà nhà bỏ hoang đang được lên kế hoạch phá bỏ và di dời đến chỗ khác cuối năm nay. Chỗ này đã được niêm phong lại rồi, xe không thể vào được.”

“Xem thử thời gian đi?” Lan Khâm bước đến bên cạnh Lý Trạch Phân, cầm lấy con chuột trong tay cô.

Hơi thở đàn ông xông vào mũi làm cho Lý Trạch Phân vô thức nghiêng người tránh né. Nhưng ngạc nhiên là cô không ngửi thấy mùi khó chịu của mồ hôi và thuốc lá như những người khác, có lẽ đã được mùi hoa oải hương trong nước giặt của anh át đi.

“5 giờ 48 phút,” Lan Khâm buông con chuột ra, “Từ khi mất dấu định vị được di động đến khi rời khỏi sau khi xong việc...” Anh cau mày, như đang đứng trước một bài toán rất khó.

“Thời gian vừa đủ.” Lý Trạch Phân nói ra đáp án thay anh, “Cho là thời gian xử lý chiếc xe tầm khoảng 1 tiếng đi, quay về tranh thủ tắm rửa thay quần áo sau đó 9 giờ đi làm, như vậy vẫn còn dư.”

“Chính xác...” Lan Khâm gật đầu, sau đó quay sang Tiêu Lăng Duyệt, “Có thể tìm cách làm rõ hình ảnh hơn không, ít nhất là nhìn được biển số xe ấy?”

“Để tôi thử.” Tiêu Lăng Duyệt xoay cổ phát ra tiếng xương kêu răng rắc.

Lý Trạch Phân thức thời rời khỏi máy tính của mình.

1 tiếng sau.

“Được rồi!” Tiêu Lăng Duyệt vỗ đùi, nhe răng cười đắc thắng, “Tôi sẽ giao cho đội Cảnh sát giao thông để tra.” Nói xong anh ta cầm ngay điện thoại nội tuyến lên.

10 phút sau.

“Thế nào?” Lan Khâm hỏi.

“Có thể Bingo rồi, là xe boong*.” Tiêu Lăng Duyệt trả lời.

() Xe boong: Xe do tội phạm làm giả, lấy biển số, kiểu dáng và màu sắc của xe chính chủ để xe nhập lậu, xe lắp ráp, phế liệu, trộm cắp được khoác lên mình chiếc áo “hợp pháp”.*

“Đi thôi!” Lan Khâm đứng lên.

Có lẽ là do linh tính của cảnh sát, xe càng đến gần mục tiêu thì Lan Khâm lại càng có cảm giác bất an.

Trương Trác Bân và Phương Uy đã kiểm tra được hoạt động của Phạm Sinh Tư trong ngày, kết quả phát hiện cô ta đã xin nghỉ phép vì tham gia đủ loại hoạt động dành cho fan, nhưng sau ngày 27 tháng 8, cô ta đã ngoan ngoãn đi làm suốt 1 tuần. Ngoài lúc đêm khuya thì lịch trình ban ngày đều kín hết, tất cả cũng đều có ghi chép lại hoặc nhân chứng chứng minh. Nếu cô ta thật sự là người bắt cóc Uông Ca thì chỉ có thể đi gặp Uông Ca vào ban đêm.

Nhưng thực tế thì ngoài ngày 27 tháng 8 và ngày 1 tháng 9 đồng nghiệp nói trạng thái của cô ta không được tốt lắm ra thì mấy ngày còn lại đều không có vẻ gì là mới từ ngoại ô đi mấy chục km về. Hay nói cách khác, cô ta không hề đi gặp Uông Ca.

Một người bị cắt lưỡi đã 8 ngày không được thăm khám, cung cấp thuốc

men, thức ăn, nước uống... có thể sống nổi không?

Mùi hôi thối trong tòa nhà bỏ hoang kia đã khẳng định phỏng đoán của Lan Khâm.

Mùi bốc từ một đồng rác màu nâu sẫm không nhìn rõ là thứ gì ở tầng 1. Nhìn ra cửa phía xa còn có thể thấy được ruồi bọ đang bu nhặng xị trên thứ đó.

Xuất phát từ bản năng quan tâm người mới, Lan Khâm quay đầu nhìn Lý Trạch Phân, đang cân nhắc có nên hỏi thăm cô vài câu không. Kết quả là anh lại bắt gặp ánh mắt bình thản của đối phương, lúc này mới chợt nhớ ra, Lý Trạch Phân vốn là pháp y.

Cũng đúng, nếu cô ấy muốn nôn thì phải xin lỗi tờ giấy chứng nhận của mình trước đã.

Vì vậy Lan Khâm dời sự quan tâm này chuyển đến người từ trước đến nay không bao giờ thích máu me là Tiêu Lăng Duyệt, bảo anh ta liên hệ với đồn cảnh sát và pháp chứng.

Nửa tiếng sau, dải dây phân cách cũng đã kéo xong.

Lý Trạch Phân thay đồ bảo hộ rồi cầm lấy thùng dụng cụ, chờ pháp chứng chụp ảnh xong xuôi mới cẩn thận bước tới cạnh thi thể.

Thi thể ngập trong một vũng máu khô, đủ loại côn trùng đang bò trên mặt cô ấy. Lý Trạch Phân mở thùng dụng cụ ra lấy nhíp và đĩa petri ra, tỉ mỉ nhặt từng con côn trùng bỏ vào đĩa, sau đó ghi chú lại rồi mới bắt đầu kiểm tra thi thể.

Có lẽ vì va chạm với mặt đất nên phần của của xác chết đã bị biến dạng, nhãn cầu lồi ra khỏi hốc mắt như phân cảnh trong một bộ phim kinh dị rẻ tiền nào đó. Lý Trạch Phân kiểm tra khoang miệng thi thể trước, cô phớt lờ đi đám sinh vật trắng xám thi thoảng bò lên găng tay của mình, tìm được vết cắt lưỡi tương ứng với mẫu vật trong tủ đông của Trung tâm. Cô cạo thứ gì đó ra từ răng bên trái hàm trước của nạn nhân rồi bỏ vào ống nghiệm.

Sau đó Lý Trạch Phân bắt đầu kiểm tra phần tai và mũi của thi thể, tiếp đến là những vết thương tiếp xúc với mặt đất. Cô phát hiện vết thương sau gáy thi thể hoàn toàn bất đồng với hướng rơi nên lập tức mở thùng dụng cụ ra lấy đèn pin, cẩn thận soi vào miệng vết thương.

Tiếp theo, cô lật tay chân thi thể lên, gỡ từ trên cổ tay ra một thứ gì đó không phải côn trùng rồi bỏ vào một cái túi vật chứng nhỏ...

Sau khi kiểm tra cẩn thận từ đầu đến chân xong, bên trong khẩu trang của Lý Trạch Phân đã thấm đẫm mồ hôi, hơi thở bị cản trở khiến cô có hơi khó chịu. Cô từ từ đứng dậy, chịu đựng cơn chóng mặt vì ngồi xồm quá lâu rồi ngẩng đầu nhìn về tầng cao nhất nơi thi thể rơi xuống. Ở đó Mao Lệ và nhân viên pháp chứng cũng đã hoàn thành công việc.

“Có thể di dời được chưa?” Là một đồng nghiệp từ Trung tâm Giám định tư pháp.

Lý Trạch Phân thu hồi ánh mắt, hơi nhú mào: “Ừm, phiền anh rồi.”

Sau đó cô giúp đỡ đồng nghiệp cất thi thể vào túi, khiêng lên xe.

Khi bước ra ngoài lần nữa thì đêm đã khuya. Cô tháo khẩu trang xuống, hít một hơi thật sâu, đại dương sâu thẳm trong mắt không vì những điều vừa thấy mà gợn chút sóng nào. Giống như đã biết trước kết quả này từ đầu, khi nhìn thấy cái lưỡi được lấy ra từ bụng của Phạm Xương, cô cũng không hy vọng Ưng Ca sẽ còn sống.

Chương 11: Tiếng hát câm lặng (11)

Xuyên suốt cuộc đời ngắn ngủi của mình, cô ấy đã đứng trên sân khấu vô số lần. Mỗi khi bước xuống, họ đều nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm vang của khán giả. Cô ấy cho rằng chỉ cần có tiếng vỗ tay hoan hô thế này, tiếp tục tỏa ánh hào quang chỉ thuộc về mình như thế thì có thể quên khiến mình quên đi hết thấy đau đớn và xót xa trong lòng, thậm chí có thể quên hết những nỗi đau loã lổ trong quá khứ.

Cô ấy cho rằng cuộc đời mình nhất định sẽ kết thúc ở lối ra của sân khấu hoa lệ, đến một nơi không ai nhận ra, tận hưởng thành quả của sự hy sinh rồi từ từ chết đi.

Cô ấy chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ kết thúc mạng sống ở đây. Trên một nền đất lạnh lẽo, trong một tòa nhà bỏ hoang.

Sau khi thoát khỏi dây trói, hai tay đã không còn cảm giác gì nữa, vết thương trong miệng cũng không thấy đau từ bao giờ.

“Mmm... Ừm... Ừm hừ ừ...” Cô ấy dùng phần sót lại trong cổ họng mình, âm nga không nói ra được chữ nào.

Cô ấy bước về phía trước, nhưng chỉ dẫm lên một khoảng không.

“Ừm hừ ừ...” Âm thanh đột ngột dừng lại.

Ầm!

Khuôn mặt của Lý Trạch Phân bị một chất dính dính gì đó bắn lên tung toé, nhưng khi cô đưa tay lên chạm vào thì không có gì cả. Cô quay đầu liếc nhìn đôi mắt không còn sáng kia, sau đó dời mắt đi rồi bước ra ngoài.

Có lẽ vì đã mơ hồ hiểu ra đây là một giấc mộng nên lúc này Lý Trạch Phân mới thả lỏng cơ mặt. Trên mặt cô không còn nụ cười hiền dịu như trước nữa, con ngươi màu lạnh sau khi cởi bỏ lớp nguy trang cũng hoàn toàn trở nên lạnh lùng, đôi môi tái nhợt như cổ tình khơi dậy nét lãnh đạm vốn có của cô trong bóng tối.

Đột nhiên, một thứ gì đó túm lấy bàn chân đang chuẩn bị nhấc lên của cô.

Cô từ từ quay đầu lại, nhìn thấy một bàn tay có móng tay đỏ như máu trên mắt cá chân của mình.

Ánh mắt cô nương theo bàn tay quay lại nhìn khuôn mặt kia một lần nữa. Hai hốc mắt đã trống rỗng hoàn toàn vì nhãn cầu rơi ra ngoài, các sợi cơ cũng mất khống chế không còn co rút được nữa. Không biết vì sao khi Lý Trạch Phân nhìn vào đó, 2 nhãn cầu đột nhiên thu nhỏ lại, con ngươi vốn đang nhìn vào góc tường lại quay sang nhìn thẳng Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân không la hét, cũng không run sợ mà vững vàng xoay người lại hướng mặt đối diện với nó.

“Không cam lòng à?” Giọng nói cô không chút cảm xúc.

Không có lưỡi, tất nhiên nó không đáp lại được.

Lý Trạch Phân nhìn nó thật lâu sau đó hừ nhẹ một tiếng, nhấc chân hất bàn tay đang nắm mắt cá chân của mình ra, bước đi không ngoảnh lại.

Theo trí nhớ của cô thì bên ngoài tòa nhà là một bãi đất trống, ra khỏi bãi đất đó không xa có thể tìm được đường quốc lộ. Nhưng Lý Trạch Phân lại không tìm thấy đường đâu, cũng không nhìn thấy bãi đất trống kia. Những gì cô nhìn thấy sau khi bước ra khỏi tòa nhà là một hành lang sâu thẳm lạnh ngắt.

Trong hành lang không có đèn nhưng cô có thể thấy những bức tranh chân dung đặt tiền treo dọc hai bên tường. Ở bức tranh cuối, Lý Trạch Phân không tìm được siết chặt hai tay khi nhìn thấy đôi mắt cười như không cười dưới Dực Thiện quan*.

() Dực Thiện quan: Một loại mũ trong lễ phục của Hoàng đế hoặc thân vương, hai bên trái phải của quan có song long hí châu kim sức, thân long được làm bằng kim luy ti, dáng vẻ hùng hồn tựa như đang chuẩn bị bay lên.*

Tiến thêm một bước, cảnh tượng xung quanh đột nhiên thay đổi. Không còn là hành lang nữa, cũng không còn những bức tranh kia nữa. Ánh sáng từ mờ ảo chuyển thành sáng chói khiến người ta không thể mở mắt ra nổi.

Đây là một căn phòng rộng chưa đến 20 mét vuông, nhìn tổng thể giống như một phòng học. Cửa vào phòng không phải là cửa gỗ bình thường mà là một cánh cửa chống trộm cực kỳ cao cấp không hề phù hợp với nội thất bên trong. Đối diện cửa chống trộm là một tấm bảng đen di động, bức tường 2 bên đều là những tấm gương sáng bóng, mọi cử động nhỏ của Lý Trạch Phân đều bị chúng theo dõi.

Trong phòng chỉ có 1 cái bàn học. Ở góc trên bên trái cái bàn là một chồng sách cao qua đầu Lý Trạch Phân, bên góc phải là một chiếc đồng hồ cát màu xám. Giữa hai thứ đó là một vài loại văn phòng phẩm tinh xảo, trong đó có một cây thước sắt lớn dài 25 cm.

Không biết có phải vì người dùng không cẩn thận hay không mà trong số những đồ vật văn phòng phẩm sạch sẽ ngăn nắp, chỉ có cây thước này bị dính những vết màu nâu sẫm không thể nhìn ra là gì.

Lý Trạch Phân không biết mình đã ngồi xuống bàn từ bao giờ, trong tay cầm một cây bút màu đen, trước mặt là một tờ giấy trắng. Đồng hồ cát cũng đã bị lật lại và bắt đầu chảy.

Theo bản năng, cô cầm tờ giấy lên và bắt đầu đọc câu hỏi, nhưng phát hiện ra mình hoàn toàn không hiểu được ký tự trên đó. Cô dựa vào trực giác đoán ra đoạn mã bị cắt xén trước mắt, một giọt mồ hôi túa ra trên trán, bàn tay cầm bút cũng hơi run nhẹ.

Ánh mắt cô bất giác nhìn chằm chằm vào cái đồng hồ cát, hình như đã có người động tay vào nó, dòng cát trong đồng hồ đang chảy với tốc độ kì lạ. Hơi thở cô có chút lộn xộn, nhưng vẻ mặt vẫn cố gắng trấn định.

Chẳng mấy chốc, hạt cát cuối cùng cũng đã rơi xuống.

Bíp. Cửa chống trộm mở ra.

Lý Trạch Phân lập tức buông bút đứng dậy, quay người ra sau hướng về người vừa đến, tay trái nắm lấy ngón cái tay phải, ngón cái tay phải hướng về phía trước, 4 ngón còn lại mở rộng, cánh tay dang ra, xoay người, cúi đầu, chắp tay trước ngực làm ra dáng chào tiêu chuẩn.

Người vừa đến đi tới trước mặt cô nhưng không nói gì, tựa như đang nhìn cái gì đó ở bàn học trước mặt. Lý Trạch Phân vẫn luôn duy trì dáng đứng đối diện người đó, nhưng cô không dám nhìn lên hành động của đối phương nên chỉ có thể dựa vào giọng nói để suy đoán.

Hơi thở của người đó dường như trở nên nặng nề hơn, nhiệt độ trong phòng vì thế cũng giảm xuống rất nhiều.

Trái tim Lý Trạch Phân phát lạnh, vội vàng cong đầu gối quỳ xuống đất. Sau đó, không đợi người kia mở miệng, cô đã thành thật đưa lòng bàn tay trái của mình ra.

Lý Trạch Phân nghe thấy tiếng cây thước bị nhắc lên, thấy ánh sáng kim loại từ từ hiện ra trong tầm mắt mình. Cô không dám ngẩng đầu lên, cũng không dám nhúc nhích mà chỉ biết nín thở chờ.

Cây thước được nâng lên cao, hạ xuống thật mạnh.

Bang!

Lòng bàn tay trái đau buốt, khung cảnh đột nhiên lại thay đổi. Không biết từ khi nào mà tay trái biến thành tay phải, lòng bàn tay phải của cô đang nắm một khẩu súng lục, trên họng súng còn vương khói.

Cô nhìn nường theo hướng nòng súng chĩa đến...

Lý Trạch Phân mở choàng mắt, đứng phắt dậy khỏi băng ghế.

“Ôi má ơi, làm tôi sợ muốn chết.” Pháp y Triệu Vũ Hạm vừa cởi chiếc khăn trên tóc ra đã bị Lý Trạch Phân đột nhiên đứng lên dọa sợ đến mức phải lùi về phía sau, cánh tay vung lên hất chiếc khăn lên mặt Lý Trạch Phân, “A, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi.” Cô ta vội vàng lấy một chiếc khăn khô đã khử trùng đưa cho Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân ngơ ngác nhìn hai tay mình một cách vô hồn, giống như không ý thức được những chuyện đang xảy ra xung quanh mình.

“Cô mới ngủ quên à?” Triệu Vũ Hạm đành phải lấy cái khăn khô đặt lên tay cô, “Thảo nào gọi mà cô không đáp lại.”

“Cảm ơn.” Lý Trạch Phân hồi tỉnh lại, tia lạnh lẽo trong mắt đã biến mất, “Cô tắm xong rồi à?” Vừa nói vừa liếc nhìn về phía phòng tắm cạnh phòng thay đồ.

“Ừm.” Triệu Vũ Hạm lấy ra từ trong tủ một cái máy sấy tóc và “đồ dùng tắm rửa”, vừa đi về phía ổ cắm vừa trả lời Lý Trạch Phân, “Đáng lẽ nên cho cô tắm trước mới phải, nghe nói từ khi cô bị điều qua bên kia đã 3 ngày rồi không chợp mắt. Bây giờ lại có thêm 1 cái xác nữa, lại phải bận rộn rồi.”

Lý Trạch Phân cười cười không đáp, đi đến tủ đựng đồ của mình chuẩn bị đồ dùng tắm rửa.

“Thật lòng mà nói thì việc thành lập đội điều tra đặc biệt đúng là rất gian nan. Nói dễ nghe thì là có 2 chức vị ở Cục điều tra và Trung tâm, nói khó nghe thì chính là lãnh 1 đầu lương mà làm 2 công việc. Trưởng khoa đang bắt nạt cô là người mới, chưa hiểu quy tắc ngầm nên mới điều cô về bên kia, vậy mà cô cũng chịu.”

Lý Trạch Phân cười lắc đầu, “Thật ra tiền lương cũng có tăng mà.”

“Chẳng phải chỉ là lương cơ bản của Trung tâm cộng thêm chút tiền trợ cấp và tiền thưởng của cảnh sát cấp 1 thôi sao? À, thêm phần thưởng của

chương trình giới thiệu tài năng của cô nữa đúng không? Tuy cô cũng lấy được từ 2 bên, nhưng cũng đâu có cao? Làm cảnh sát hình sự ở tuyến đầu, trong lúc vô tình có thể mất cả mạng đấy. Tôi thấy cô cũng không phải kiểu thiếu tiền.” Giọng nói của cô ta đủ lớn để Lý Trạch Phân có thể nghe thấy qua tiếng ong ong của máy sấy.

“Thật ra tiền không phải là vấn đề.” Lý Trạch Phân ôm đồ đi đến cửa phòng tắm.

“Cũng đúng, còn có cảm giác vinh dự, trách nhiệm, nhiệt huyết...” Lý Trạch Phân đã vào phòng tắm, nhưng Triệu Vũ Hạm vẫn lớn tiếng nói tiếp, “Trước khi tôi vào đây cũng bị văn học và truyền hình lừa gạt như thế. Chỉ nghĩ mình không cần phải ra tiền tuyến, còn được cấp cảnh phục và súng, kể về công việc hàng ngày cầm dao mổ của mình, có thể dọa sợ tra nam đấy. Kết quả là 1 năm chỉ mặc cảnh phục được 2 lần, súng cũng chỉ có thể dùng trong đợt đánh giá hàng năm. Đừng nói tới dọa tra nam, ngay cả người thân cũng sợ đến úp mặt xuống đất, ăn cơm tất niên mà bị họ hàng nhìn như hung thần ấy.”

Trong phòng tắm đã vang lên tiếng nước chảy, Lý Trạch Phân hình như cũng không nghe được những gì Triệu Vũ Hạm đang nói.

“Tôi nói nè Trạch Phân à,” Triệu Vũ Hạm lại cao giọng, “Đừng nói lát nữa cô lại muốn quay về Cục điều tra đấy nhé? Bây giờ đã là mấy giờ rồi, ca đêm của tôi cũng sắp hết, cô còn không định về nhà. Hay là lát nữa tôi tiện đường giúp cô mang báo cáo nghiệm thi qua đó nhé? Nếu họ hỏi thì tôi sẽ giải thích cho, cô về nhà nghỉ ngơi đi?”

Trong phòng tắm không có phản ứng gì.

“Cô không lên tiếng thì tôi xem như cô đồng ý rồi nhé?” Triệu Vũ Hạm sấy tóc thêm một lát sau đó cào cào một chút, buộc lại thành đuôi ngựa rồi xoay người lại đối diện với cái gương chỗ bồn rửa mặt.

“La la, la, la la la...” Một giai điệu quen thuộc.

““Bóng hình tội lỗi”? Tất cả đều đã chết hết rồi.” Giọng hát bên tay rất nhỏ

nhưng cũng đủ cho Triệu Vũ Hạm nghe rõ.

“Ôi, làm tôi sợ muốn chết, cô tắm xong lúc nào vậy?” Triệu Vũ Hạm lại bị Lý Trạch Phân dọa sợ tới mức giật mình lùi về phía sau nửa bước, suýt chút đập lưng vào tường, “Chính vì người đã chết nên mới càng không thể quên tác phẩm của cô ấy được. Đây cũng là một loại tưởng niệm.”

Lý Trạch Phân như đang vội xếp quần áo nên không trả lời lại.

“Nhưng nói đi thì cũng nói lại, giờ nhìn lại thấy ca từ của bài hát này thực sự mĩa mai quá, giống như biết trước tương lai của mình nên mới viết ra nó vậy. “Ánh sáng và bóng tối, tội lỗi và đạo đức...” Ai da thật đáng tiếc, với năng khiếu sáng tác này thì dù không hát được nữa cũng không nên tự sát.”

“Có lẽ là...” Phần sau câu nói của Lý Trạch Phân bị tiếng máy sấy át đi mất.

“Hả, cô nói gì?” Triệu Vũ Hạm không nghe rõ.

“Tôi sẽ tự quay về Cục điều tra nên không phiền cô đâu, cảm ơn nhé.” Lý Trạch Phân không lặp lại câu nói đó nữa mà uyển chuyển từ chối ý tốt của Triệu Vũ Hạm.

“Cô chắc không? Nhìn trạng thái tinh thần của cô thế này, lúc thẩm vấn nghi phạm sẽ không ngủ quên đấy chứ?”

“Yên tâm, vừa mới ngủ một chút rồi, không thấy mệt nữa.”

Làm sao có thể ngủ được sau khi mơ một giấc mơ như thế nữa?

Từ một góc độ mà Triệu Vũ Hạm không nhìn thấy, Lý Trạch Phân thu lại nụ cười.

Chương 12: Tiếng hát âm lặng (12)

Lý Trạch Phân bước ra ngoài phòng thẩm vấn với hai ly cà phê hoà tan trên tay, sau đó đặt xuống trước mặt Lan Khâm và Mao Lệ đang nhìn chăm chăm vào cửa kính một chiều.

“A, cảm ơn.”

“Cảm ơn.”

Hai người thuận miệng nói cảm ơn, sự chú ý vẫn dồn vào trong phòng thẩm vấn.

“Rạng sáng ngày 27 tháng 8, từ 2 giờ đến 5 giờ, cô đang ở đâu?” Phương Uy đặt câu hỏi.

“Ở nhà ngủ thôi, còn có thể đi đâu được, lúc đó cũng là nửa đêm rồi còn gì.” Phạm Sinh Tư ngáp một cái, nhắc chân lên bắt chéo.

“Có người nào, video hay ghi âm gì đó có thể chứng minh cô đã ở nhà vào đêm đó không?” Phương Uy lại hỏi.

“Hả? Buổi tối anh đi ngủ có quay video không? Như vậy mới là bất thường đó!”

“Gần đây cô mua một số lượng lớn than củi, găng tay làm bếp, bao giầy, bọc tóc và 4 cái tạp dề dùng trong bếp...” Trương Trác Bân ngẩng đầu lên khỏi sổ ghi chép, “Một mình ở trong thành phố chắc đâu cần đến những thứ này?”

“Không phải tôi đã nói bạn tới nhà tôi ăn đồ nướng sao? Đều là để chuẩn bị cho buổi tiệc nướng đó thôi.”

“Tiệc nướng mà dùng đến bao giấy và bọc tóc hả?” Phương Uy hơi chồm người về phía trước, giống như đang muốn gây áp lực.

“Tôi có thói quen sạch sẽ, vừa nhìn thấy những thứ bóng nhẫy đó tôi liền cảm thấy khó chịu, tất nhiên sẽ muốn trùm kín mít rồi.”

“Nhưng hôm qua lúc đến nhà cô hình như tôi không thấy tạp dề cô mới mua.” Trương Trác Bân vẫn lười biếng tựa lưng vào ghế, nhưng vẫn đề hỏi ra lại khiến người ta không dám thả lỏng.

“Bị dính dầu mỡ hết rồi, tất nhiên là vứt đi chứ.”

“Vứt?” Phương Uy nhướn mày, “Vứt ở đâu? Phân loại rác gì?”

“Đốt chung với than củi, tro thì ném vào rác khô. Thế nào, các người còn quản đến chuyện phân loại rác nữa à?”

“Vậy thuốc ngủ cô mua đâu? Dùng để làm gì?” Trương Trác Bân vẩy cuốn sổ trong tay mình, “Chúng tôi điều tra được hoá đơn mua hàng của cô ở hiệu thuốc.”

“Từ trước đến giờ tôi vẫn bị mất ngủ. Không tin thì anh hỏi cô Tả ở hiệu thuốc đi, cứ cách một thời gian tôi lại đến đó mua.”

“Nhưng lúc trước tần suất mua thuốc của cô là 3 – 4 tháng, bây giờ 1 tháng lại liên tục mua 2 lọ.” Phương Uy nói.

“Gần đây bị mất ngủ trầm trọng, các người không nghe nói trạng thái của tôi lúc đi làm không được tốt sao? Chuyện xấu của ca ca bị lan truyền như vậy ai mà thoải mái được chứ? Hôm đó tôi đi mua thuốc thì đọc được tin tức, kết quả tức giận đến mức đánh đổ hết nên hôm sau phải đi mua lọ mới.”

“Đôi găng tay bếp mà cô mua,” Phương Uy không bình luận tiếp về câu trả lời của Phạm Sinh Tư mà chỉ lấy một tờ giấy từ trong tập hồ sơ ra rồi đẩy đến trước mặt cô ta, “Là của nhãn hiệu này đúng không?”

Phạm Sinh Tư liếc mắt một cái: “Đúng, có vấn đề gì không?”

“Trên răng của thi thể phát hiện ra vài mẫu chất liệu của loại găng tay này.” Trương Trác Bân cố tình dời mắt từ mặt xuống tay cô ta, còn Phương Uy thì vẫn chú ý đến những thay đổi biểu cảm của Phạm Sinh Tư.

Phạm Sinh Tư vô thức nhìn xuống tay mình, một tia hoảng sợ thoáng loé lên trong mắt cô ta.

Nhưng sau khi xác nhận trên tay không có vết thương nào, cô ta lập tức trở lại dáng vẻ “cây ngay không sợ chết đứng” ban đầu: “Chuyện này thì liên quan gì đến tôi, cả nước có biết bao nhiêu người mua loại găng tay này, không lẽ mấy người định bắt hết bọn họ vào tù?”

Nhìn thấy tình huống không mấy lạc quan bên trong, Lan Khâm thở dài nhấp một ngụm cà phê, kết quả là, bị bỏng.

“Ui,” Anh le lưỡi, liếc nhìn Lý Trạch Phân đang ra vẻ không liên quan tới mình, sau đó bất lực đè nén cảm xúc mình xuống trở lại chuyện chính, “Có chắc là Ưông Ca tự sát không?”

“Ừm, dù xét theo chứng cứ hiện trường hay kết quả khám nghiệm tử thi, đều là tự sát.” Về mặt của Lý Trạch Phân mơ hồ, “Thời gian tử vong là từ 1 giờ chiều đến 10 giờ tối ngày 27 tháng 8. Từ vết thương trên cổ tay cho thấy cô ấy đã tự giãy giụa để cởi trói.” Nói rồi cô nhìn về phía Mao Lệ.

Mao Lệ tiếp lời cô: “Dây thừng được sử dụng là loại dây leo bằng nilon, cổ tay của cô ta bị trói vào ống thoát nước ở tầng 9. Nhưng vì chỉ được buộc bằng 2 nút bán kết bình thường nên chỉ mất chút thời gian để cởi trói thôi. Từ đường ống thoát nước đến mép sàn tầng 9 in rõ dấu chân đầm máu của Ưông Ca, điều này cũng khớp với tư thế khi bị mất máu quá nhiều và không được cho ăn trong một khoảng thời gian dài.

“Vì toà nhà đó lâu nay không có ai qua lại, khắp nơi toàn là tro bụi, nếu có người ở cạnh Ưông Ca lúc cô ta rơi xuống thì chắc chắn phải để lại dấu chân, nhưng ở hiện trường lại không tìm được loại dấu vết này. Mà dấu

chân size 36 của hung thủ vẫn chưa tới quá gần chỗ Uông Ca rơi xuống. Hơn nữa tính theo mức độ tích tụ bụi thì dấu chân đó đã lưu lại ít nhất 6 tiếng trước khi dấu chân máu xuất hiện.

Mao Lệ nhếch miệng nhìn Phạm Sinh Tư trong phòng thẩm vấn: “Dấu chân tuy trùng khớp với chiều cao của Phạm Sinh Tư, nhưng vì hung thủ đang mang ít nhất là 5 lớp bao giày nên không thể đánh giá chính xác được. Cũng giống như găng tay bết dính một lần được tìm thấy trong răng của Uông Ca, các thành phần đều khớp với loại mà cô ta mua, nhưng đó cũng chỉ là bằng chứng gián tiếp, không có hiệu lực trên toà.”

“Ngoài ra còn có gậy bóng chày dùng để đánh Uông Ca, xô sắt để đốt quần áo và công cụ gây án, dụng cụ nướng thịt, dao làm bếp... và cả con mèo lông dài nữa. Mặc dù ảnh chụp con mèo do Phạm Tư Sinh cung cấp cho thấy nó tương tự với những sợi lông chúng ta tìm được, nhưng cũng không thể kết luận rằng chúng cùng 1 giống, mà con mèo đó chắc hẳn đã bị xử lý rồi. Tất cả chứng cứ đều chỉ về Phạm Sinh Tư, nhưng không có cách nào chứng minh được cô ta là hung thủ cả. Huống hồ ngày 1 tháng 9 cô ta còn có bằng chứng ngoại phạm.” Mao Lệ thở dài, “Nói trắng ra là bây giờ chúng ta thẩm vấn cô ta cũng là trái với quy định.”

“Đúng thế,” Lan Khâm xoa mi mắt, “Trường hợp này căn bản không đủ điều kiện để tạm giữ hình sự, dù viện kiểm sát chấp thuận thì khi ra toà cô ta cũng sẽ được trắng án... Trừ khi cô ta tự thú.”

Nhưng nhìn bộ dạng bắt chéo chân ngồi trong phòng thẩm vấn kia, thay vì nhận tội thì cô ta ngược lại có vẻ như khá hưởng thụ cảm giác “chơi đùa với cảnh sát”.

“Mấy tài khoản này,” Phương Uy lại rút ra một xấp ảnh từ trong túi tài liệu, bày ra trước mặt Phạm Sinh Tư, “Đều là của cô à?”

Trước mặt là ảnh chụp màn hình nhật ký trò chuyện và những bài đăng trên các trang xã hội khác nhau. Hầu hết nội dung đều liên quan tới cuộc sống riêng tư của Phạm Xương, trong đó có cả lịch sử giao dịch ảnh chụp Phạm Xương bất hợp pháp và ảnh chụp màn hình các bài đăng tiết lộ địa chỉ của Phạm Xương. Đây đều là thành quả làm việc của Tiêu Lăng Duyệt và đội

An ninh mạng.

“Phải thì sao, không phải thì sao? Giải trí Đạt Hỏa cũng đâu có kiện tôi, các người quản cái gì?” Phạm Sinh Tư không chút kiêng kỵ cười phá lên.

Phương Uy: “Bất cứ hành vi trái pháp luật nào chúng tôi cũng đều có quyền...”

“Thì?” Phạm Sinh Tư cắt lời anh ta, “Chỉ vì tôi theo dõi anh ta, chụp và bán ảnh, tiết lộ địa chỉ của anh ta nên tôi sẽ giết anh ta à? Ngoại trừ tôi, có rất nhiều người làm được những chuyện này. Cảnh sát các người có giỏi thì bắt hết bọn họ đi?”

Cuộc chiến trong phòng thẩm vấn vẫn tiếp tục, Mao Lệ bên ngoài đột nhiên nghĩ ra gì đó: “Đúng rồi, còn chiếc xe boong kia thì sao?”

“Manh mối đứt đoạn rồi,” Lan Khâm lắc đầu, “Ảnh chụp cận cảnh rất mờ, không nhìn ra được kiểu dáng xe. Ngày 30 tháng 8 và hôm qua ở đó có mưa lớn, cuốn trôi hết vết lốp xe trên đường rồi. Một số ít camera gần đó cũng không thu hoạch được gì, chiếc xe đó đã tìm đường tắt để chạy.”

“Tìm thấy điện thoại của cô ta ở hiện trường rồi à?” Lý Trạch Phân đột nhiên hỏi.

“Ừm, à, đúng vậy.” Mao Lệ xem lại hồ sơ, đáp, “Đây cũng là điều lạ nhất, điện thoại bị hỏng không thể sửa được, nhưng có vẻ như Uông Ca đã tự tay ném nó từ tầng 9 xuống. Trong điện thoại không có sim, sau khi kiểm tra đồng hồ trong thùng sắt, rất có thể sim đã bị đốt trong đó rồi.”

“Sim bị hung thủ đốt, còn điện thoại là do nạn nhân đập?” Lý Trạch Phân hỏi, “Cô ta mở nó lên à?”

“Chưa biết. Thật ra việc hung thủ để điện thoại lại cho cô ấy tìm thấy cũng là một chuyện kỳ lạ.”

“Chẳng lẽ cô ấy lấy được điện thoại nhưng không dùng được nên tự sát sao?” Lan Khâm và Lý Trạch Phân cùng nghĩ tới một giả thiết.

Mao Lệ lắc đầu: “Điện thoại di động không sim thì không thể kết nối internet được, gần đó cũng không có wifi... Từ từ đã,” Đột nhiên mắt cô ấy sáng lên, “Nếu là bluetooth hoặc airdrop thì có thể dùng được. Phạm vi hoạt động của bluetooth và airdrop... Để tôi đi hỏi Lăng Duyệt.” Nói xong liền mở cửa chạy ra ngoài.

“Xem như cũng có chút tiến triển rồi...” Lan Khâm thở phào một hơi, cầm ly cà phê lên thổi một chút rồi mới nhấp một ngụm nhỏ.

“Nhưng xét theo vị trí di chuyển của Phạm Sinh Tư ngày 27 thì không có khả năng là cô ta gửi đồ này nọ.” Lý Trạch Phân lại nói.

“Đúng vậy...” Lan Khâm chìm vào suy nghĩ.

Lúc này, Trương Trác Bân và Phương Uy lục tục đi ra từ phòng thẩm vấn.

“Cứng miệng lắm, sợ là không giải quyết được ngay đâu.” Trương Trác Bân tiện tay lấy ly cà phê trên mặt bàn uống một ngụm lớn.

Lý Trạch Phân nhìn Trương Trác Bân, lại nhìn về phía cánh cửa lúc nãy Mao Lệ chạy ra, không nói một lời.

“Bây giờ phải làm sao, thả người à?” Phương Uy hướng mắt về phía Lan Khâm.

Lan Khâm lại thở dài: “Tình huống này cũng chỉ có thể như thế...”

“Hẳn là hành vi của đám fan cuồng có thể cấu thành tội để giam giữ hành chính rồi.” Lý Trạch Phân thu ánh mắt về, chậm rãi nói ra một câu.

“Đúng vậy!” Trương Trác Bân vỗ tay, “Tuy không nằm trong phạm vi kiểm soát của chúng ta, nhưng trước mắt có thể dùng cách này, giữ người lại trước rồi từ từ xử lý sau. Dù sao chuyện theo dõi, chụp ảnh lén đều là thật, cô ta cũng đã thừa nhận rồi. Không tệ nha, em gái Chỉ.” Nói xong anh ta lập tức chạy ra ngoài xử lý thủ tục.

Kết quả là va phải Phùng Dịch Hoảng đang đen mặt đi vào.

Sau lưng Phùng Dịch Hoảng là một người lạ mặt đi theo. Trương Trác Bân, Phương Uy và Lan Khâm vừa nhìn thấy người đó mặc âu phục mang giày da thì sắc mặt ngay lập tức giống với Phùng Dịch Hoảng.

“Đừng nói với tôi các vị cảnh sát đang muốn tìm cách bắt giữ cô Phạm nhé?” Người đàn ông mặc âu phục mỉm cười bước tới chỗ Lan Khâm, đưa danh thiếp ra: “Công ty luật Gia Vũ, Lữ Thệ.”

“...” Lan Khâm không tình nguyện nhận lấy danh thiếp.

Nửa tiếng sau, mấy người mang bộ mặt như hòn vọng thê đồng loạt đứng ở cửa sổ văn phòng, nhìn thẳng vào bóng người đang lần lượt bước ra khỏi Cục điều tra: Phạm Nhất Sinh và Lữ Thệ.

“Theo tôi nhớ thì công ty luật Gia Vũ và Giải trí Đạt Hỏa đều là công ty con của Bùi Thị đúng không?” Phùng Dịch Hoảng bức xúc nói.

“VẬY xem ra chúng ta đã đoán đúng, người ta cũng thẳng thắn lấy quan hệ ra rồi đấy.” Phương Uy nhún vai rời khỏi cửa sổ, đi uống cà phê.

“Tập đoàn Bùi Thị chen vào, vụ án này e là... khó đây.” Trương Trác Bân cũng cảm thán rồi chạy đi uống trà.

“Phạm Sinh Tư và Giải trí Đạt Hỏa.” Lan Khâm vuốt cằm, không biết suy nghĩ gì.

“Cũng không nhất định là bảo hồ lô da*.” Lý Trạch Phân nói rất nhỏ.

() Một thành ngữ ý chỉ nếu xung đột với đối tượng thì sẽ không đạt được thành công như mong muốn.*

“Hả?” Lan Khâm còn tưởng mình bị ảo giác nghe nhầm, vì lúc quay đầu chỉ thấy Lý Trạch Phân dường như chưa từng rời mắt khỏi cảnh dưới lầu, cũng

chưa từng nói gì.

Lý Trạch Phân không lặp lại, chỉ nhìn Phạm Tư Sinh và Lữ Thệ khách sáo nói chuyện vài câu rồi cùng nhau đi về phía bãi đỗ xe.

“Cô ta lái xe tới à?” Cô bất thành linh hỏi.

“Hả? Đúng vậy, đã điều tra qua chiếc xe rồi, rất sạch sẽ. Cô ta sẽ không dùng xe riêng của mình để gây án đâu.” Lan Khâm trả lời.

“Ừm...”

Sau khi ừ một tiếng, Lý Trạch Phân không nói gì nữa.

Giải trí Đạt Hòa cung cấp chứng cứ ngoại phạm cho Phạm Sinh Tư đơn giản là vì cô ta đã nắm được cơ hội để uy hiếp công ty. Những fan quen có quan hệ với nhân viên trong công ty cũng không phải là chuyện hiếm trong giới giải trí. Thông qua mối quan hệ này cũng có thể biết được một số tin tức. Nhưng Giải trí Đạt Hòa là công ty con của tập đoàn Bùi Thị, công ty giải trí hàng đầu Đường Quốc, sao lại có thể bị một fan hâm mộ dắt mũi thế này?

Bất kể sự đe dọa này có thật sự nghiêm trọng như Phạm Sinh Tư nghĩ hay không, theo góc độ của Giải trí Đạt Hòa thì họ nên thẳng thắn hơn thay vì tổn nhân lực và tài nguyên để giúp cô ta đối phó với sự truy đuổi của cảnh sát ... Sau khi lấy được đồ thì đặt dấu chấm hết cho câu chuyện này.

Ví dụ như làm ra vài thủ thuật nhỏ trên chiếc xe cô ta lái tới hôm nay.

Hôm nay là một ngày rất thích hợp, vì cảnh sát đã tấn công cô ta rất dữ dội, tuy rằng ngoài mặt Phạm Sinh Tư rất bình tĩnh nhưng có lẽ trong lòng đã cuống lên rồi. Với tâm lý hoảng loạn này, cô ta sẽ dựa vào luật sư để thoát khỏi phòng thẩm vấn. Chỉ cần luật sư xử lý thỏa đáng thì hoàn toàn có thể giải quyết việc nhanh chóng để lấy cô ta đi ra khỏi Cục điều tra. Trái lại, cảnh sát còn chưa có thời gian để chính thức điều tra Giải trí Đạt Hòa, đây chính là thời điểm thích hợp để cắt đứt liên lạc, tiêu hủy chứng cứ.

Trên đường từ Cục điều tra về nhà, Phạm Sinh Tư buộc phải đi qua vành đai phía Bắc. Thiết kế của đường ở vành đai phía Bắc có một số vấn đề, nổi tiếng là khu có nhiều tai nạn giao thông. Hơn nữa, Lý Trạch Phân ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, có vẻ lát nữa sẽ có một cơn mưa nặng hạt.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Nếu nói hôm nay là ngày tuyệt vời mà Giải trí Đạt Hỏa mong chờ bấy lâu cũng không ngoa chút nào.

Tất nhiên, muốn ngăn chặn việc này cũng không khó, chỉ cần lấy cớ giữ xe của Phạm Sinh Tư lại...

Nhưng mà... sao phải bận tâm chứ? Ngăn được một lần, có thể ngăn được vĩnh viễn không?

Huống hồ Phạm Sinh Tư, bảo hồ lột da, tự làm tự chịu, không phải ư?

Về phần nhược điểm của Giải trí Đạt Hỏa, hoặc nói chính xác hơn là tập đoàn Bùi Thị, Lý Trạch Phân không biết Phạm Sinh Tư có tiết lộ với bên nào khác không. Không có đòn trí mạng nào, chỉ là gãi không đúng chỗ ngứa thôi, thật vô nghĩa.

Lý Trạch Phân cười, rời khỏi cửa sổ.

Nếu cẩn thận quan sát, có lẽ sẽ phát hiện giờ phút này khóe miệng cô vẽ nên một đường cong khác hẳn với nụ cười thường ngày.

Chương 13: Tiếng hát câm lặng (13) - Anh ghét cái cảm giác bị bóng tối bủa vây mà chẳng thể làm được gì

Mưa càng lúc càng lớn, chặn đi cái nắng mùa hè, cũng chặn luôn con đường phía trước. Lý Trạch Phân không thể không tháo kính râm xuống, giảm tốc độ, xen lẫn trong tiếng còi xe ầm ỹ là tiếng sấm đì đùng.

Tuy cô muốn hít thở không khí nên mới cố tình nhận chân sai việc này, nhưng với tốc độ rùa bò hiện tại thì Lý Trạch Phân vẫn không khỏi cảm thấy ngán ngẫm.

Bánh xe lăn vào vũng nước làm những vệt nước bùn văng lên cửa sổ hai bên. Nhìn vết bẩn trên cửa kính bị nước mưa nhanh chóng rửa sạch, lại nhìn làn mưa trước mặt dù có lau thế nào cũng không thể lau sạch được, Lý Trạch Phân bỗng nhớ tới một chuyện.

Cô mở radio lên, dựa theo trí nhớ chỉnh tới kênh tin tức về các sự kiện địa phương.

“Sau đây là tin đầu tiên: 2 giờ chiều nay, một vụ tai nạn giao thông lớn đã xảy ra trên cầu vượt ở khu vành đai phía Bắc, khu Vạn Niên, làm cho 1 người tử vong. Sở cảnh sát giao thông đang điều tra vụ việc này, một số tuyến đường ở vành đai phía Bắc cũng tạm thời bị phong tỏa. Để tránh ùn tắc giao thông và tai nạn, đề nghị các tài xế đi đường đường tránh tùy theo tình hình...”

Khóe miệng Lý Trạch Phân giật giật, tắt radio.

Khi xe đến trường trung học số 8 Trường An thì anh em nhà họ Lan đã đứng đợi sẵn ở gốc cây to trước cổng trường.

Lan Khâm lấy tay cầm ô che kín em gái khiến nửa người bên trái của anh ướt đầm. Nhưng Lan Huệ không có chút cảm kích nào, chỉ cúi đầu xuống không thèm nhìn Lan Khâm. Nếu không phải do cơn mưa lớn cản đường mà con nhóc lại không có ô thì nó đã sớm ném Lan Khâm ra xa cả trăm mét rồi.

Lý Trạch Phân dừng xe trước mặt hai người, mở khóa cửa xe.

Lan Khâm bước tới định lên xe, nhưng nhận ra em gái Lan Huệ của mình không có ý định đi theo nên “lờ” vươn tay để nước từ mép ô đổ xuống tay áo ngắn cùn cốn của Lan Huệ. Lan Huệ khó chịu vẩy nước trên tay vào mặt Lan Khâm như trả thù lại.

Lan Khâm hơi tức giận, anh trực tiếp khoác lấy bả vai của Lan Huệ như đang áp giải nghi phạm, sau đó đẩy Lan Huệ vào ngồi ghế sau xe. Sau khi xác nhận Lan Huệ không có ý định đẩy cửa chạy trốn, anh mới ngồi vào ghế phụ lái bên cạnh Lý Trạch Phân.

“Ngại quá, Tiểu Lý.” Lan Khâm cất ô đi, nói xin lỗi Lý Trạch Phân, “Động cơ xe của tôi gặp vài vấn đề, trước khi tôi đi Lạc Dương đã gửi đến đại lý 4S* sửa rồi, giờ vẫn chưa xong. Vậy nên mấy ngày nay chỉ có thể đi xe của đội hoặc thuê xe thôi.”

() Đại lý bán xe ô tô bao gồm: Sales – bán xe, Service – Dịch vụ, Spare Parts – Phụ tùng chính hãng và Global System – Kết nối toàn cầu.*

“Cũng tiện mà.” Lý Trạch Phân khách sáo gật đầu, nhanh chóng thả phanh tay, gài số rồi đạp ga.

“Nó là em gái tôi, Lan Huệ, chắc hôm khai giảng cô cũng thấy rồi đấy.” Nhìn chiếc xe cảnh sát rầm rộ thuận lợi hòa vào dòng xe cộ dưới cơn mưa tầm tã, Lan Khâm rảnh rỗi giới thiệu “lần đầu tiên gặp mặt”, “Chị này là đồng nghiệp của anh, Lý Trạch Phân, cảnh sát Lý.” Anh quay đầu lại nhìn em gái, “Gọi chị đi.”

“Xin chào.” Lý Trạch Phân cong mắt, dùng giọng nói dễ nghe đến mức có thể so sánh với phát thanh viên.

Nghe thấy giọng nói này, Lan Huệ ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt màu xanh nhạt của Lý Trạch Phân qua kính chiếu hậu rồi cứng nhắc lúc lắc cái đầu: “Thôi dẹp đi.” Lời nói của người anh ruột kia xem như gió thoảng qua tai rồi.

Không biết là do câu “Thôi dẹp đi” của Lan Huệ quá đổi kinh thiên động địa hay sao mà cơn mưa to đang quét qua Trường An bỗng có xu hướng tạnh lại. Những hạt mưa ngoài kính chắn gió đã nhỏ lại, bầu trời lúc này còn vây kín mây đen giờ đã lộ ra một tia sáng.

Tia nắng xuyên qua khe hở, vô tình chiếu trên kính chắn gió.

Lý Trạch Phân hơi híp mắt lại, thuận tay lấy kính râm ra rồi đeo vào.

Khi mưa tạnh, trời bắt đầu nắng lên, tốc độ di chuyển của dòng xe cũng nhanh hơn rõ ràng.

Lan Khâm phát hiện kỹ năng lái xe của Lý Trạch Phân rất tốt, nhưng trong sự vững vàng như ẩn giấu điều gì đó... Giống như con người của cô vậy.

Cô sẽ không chạy quá tốc độ, cũng không tranh đua với những chiếc xe khác, nếu có xe nào bấm còi gấp gấp chạy đi đâu thai thì cô cũng đều lịch sự đánh đèn nhường đường. Dựa theo phong cách lái xe nhàn nhã này, chuyện đường đi bình thường chỉ mất nửa tiếng, giờ mất hẳn 1 tiếng cũng không có gì lạ. Nhưng Lan Khâm lại thấy chẳng những cô không tốn nhiều thời gian trên đoạn đường này mà ngược lại còn nhanh hơn rất nhiều.

Sao có thể như vậy được chứ?

Vừa nghĩ tới đây thì Lan Khâm lập tức nhìn thấy một chiếc xe hơi màu xanh vừa vượt lên Lý Trạch Phân giờ đã bị kẹt tại đèn đỏ ngã tư phía trước. Lý Trạch Phân chạy băng băng trên làn đường bên cạnh, không có ý định giảm tốc độ. Xe vừa chạm vạch, đèn chuyển ngay từ đỏ sang xanh. Chiếc

xe rồm êm ái vượt qua ngã tư, còn chiếc xe hơi màu xanh vẫn còn đang bận nhả phanh tay và sang số.

Con bé này...

Có lẽ vì người phụ trách chủ đề trong xe là Lan Khâm đang bận im lặng nghiên cứu kỹ thuật lái xe nên không khí yên tĩnh lúc này khiến Lý Trạch Phân cảm thấy hơi khoan khoái dễ chịu.

Cô nhìn kính chiếu hậu xuyên qua lớp kính râm, thỉnh thoảng quan sát Lan Huệ đang ngồi ở hàng ghế phía sau: Khóe miệng bên trái tụ máu, cánh tay trái bị trầy xước, hai đốt ngón tay sưng đỏ... Đánh nhau à?

“Nhìn cái gì?!” Lan Huệ rống lên bất thành lời.

Lý Trạch Phân hơi bất ngờ nhướng mày, dời ánh mắt sang nơi khác rồi cười ân cần: “Đội trưởng Lan, anh kéo ngăn kéo phía trước ra đi, trong đó có thuốc trị thương đấy.”

“Hả? Tôi không nhớ có để mấy thứ đó trên xe này.”

Lan Khâm mở ngăn kéo ra, đúng là bên trong có một túi nhựa in “Nhà thuốc Tam Thảo”, bên trong có băng dán cá nhân, băng gạc, cồn iot, bông gòn và thuốc mỡ thoa vết thương. Túi nhựa trông vẫn còn rất mới, thuốc bên trong cũng chưa mở.

“Cô mua à?” Anh kinh ngạc nhìn về phía Lý Trạch Phân.

“Ừ,” Lý Trạch Phân khẽ gật đầu, “Tôi nghĩ nếu mọi người ra ngoài làm việc sẽ khó tránh khỏi bị một vài vết thương, vậy nên sáng nay đã mua một ít ở nhà thuốc dưới lầu Trung tâm Giám định.

“À, cảm ơn nhé.”

Lan Khâm lấy cồn và băng gạc ra ném cho Lan Huệ phía sau, “Tự làm đi!”

“Hử.” Lan Huệ định mở miệng chửi gì đó, nhưng trước ánh mắt uy hiếp của

Lan Khâm cũng biết điều mà im miệng. Mặt mũi nó dăm dăm, tự mình xử lý đủ loại “chiến tích” trên người.

“Ôi,” Lan Khâm cười xin làm hoà, “Con nhóc này là thế đấy. Rõ ràng cha là quân nhân, anh là cảnh sát, vậy mà cả ngày chỉ biết đến tiệt net đánh nhau, căn bản không quản được mà. Giờ giải lao buổi chiều hôm nay lại còn chạy ra ngoài đánh bạn học bị thương, phụ huynh người ta chạy tới làm loạn trong trường, chủ nhiệm lớp phải gọi tôi đến gấp.”

“Là bọn ngu đó tự mình gây hấn...”

“Em im miệng cho anh!”

Lan Khâm chưa bao giờ thể hiện tính khí hung bạo này trong đội điều tra đặc biệt, vì vậy Lý Trạch Phân hơi nhướng mày.

“Khụ,” Lan Khâm nắm tay che miệng ho khan, sau đó khôi phục lại giọng điệu bình tĩnh, “Tiểu Lý, lát nữa thuận đường thả nó xuống công viên Long Thê gần đây là được rồi, dù sao mưa cũng sắp tạnh, chỉ có vài bước thôi, để tự nó đi về đi. Tuy giờ đến Giải trí Đạt Hòa vẫn hơi sớm, nhưng không chừng sẽ thu hoạch được gì đó.”

“Vành đai phía Bắc chặn đường rồi, không đi qua công viên Long Thê đâu.” Lý Trạch Phân đáp.

“Chặn đường? Vì mưa to à?” Lan Khâm hỏi.

“Vì có tai nạn giao thông.” Lý Trạch Phân trả lời.

“Vành đai phía Bắc lại xảy ra tai nạn giao thông, trên cầu vượt đúng không? Không phải năm ngoái đã nói sẽ cải thiện sao, vậy mà giờ cũng chẳng thấy đả động gì! Tiền đi đâu hết rồi chứ?” Lan Khâm than oán, “Vậy trên đường có trạm xe buýt nào không, con bé lớn rồi, tự đi xe về cũng được, dù sao nhà cũng không xa.” Anh nhìn kính chiếu hậu nói.

“Ở Thông Hoa Môn có một trạm.”

“VẬY THẢ NÓ Ở CHỖ ĐÓ ĐI.”

“ĐƯỢC.”

“HÌNH NHƯ TIỂU LÝ RẤT THÔNG THUỘC TRƯỜNG AN NÀY ĐÚNG KHÔNG? LÀ NGƯỜI ĐỊA PHƯƠNG À?”

“ĐỊA LÝ THÀNH PHỐ TRƯỜNG AN KHÔNG PHẢI LÀ NỘI DUNG BẮT BUỘC TRONG KỲ THI ĐẠI HỌC SAO?” LÝ TRẠCH PHÂN TRẢ LỜI BẰNG MỘT CÂU HỎI.

“THẬT Á?” ANH NHÌN VỀ PHÍA HỌC SINH TRUNG HỌC PHÍA SAU, LẠI BỊ LAN HUỆ PHỐT LỜ, “LÂU QUÁ RỒI NÊN KHÔNG NHỚ RÕ NỮA. KHÔNG PHẢI CÔ LÀ DU HỌC SINH SAO, CÒN PHẢI THAM GIA KỲ THI ĐẠI HỌC NỮA À?”

LÝ TRẠCH PHÂN CƯỜI CƯỜI, KHÔNG ĐÁP LẠI.

“VẬY CÔ LÀ NGƯỜI Ở ĐÂU THẾ? TIẾNG PHỔ THÔNG RẤT CHUẨN, KHÔNG NGHE RA GIỌNG ĐỊA PHƯƠNG.” LAN KHÂM DƯỜNG NHƯ RẤT CỐ CHẤP VỚI VẤN ĐỀ NÀY.

“... NGƯỜI LẠC DƯƠNG.”

“AHA, XEM RA LỜI ĐỒN RẰNG TẤT CẢ AI HỌ LÝ ĐỀU LÀ NGƯỜI LẠC DƯƠNG QUẢ THẬT KHÔNG SAI.”

“...” LÝ TRẠCH PHÂN TẬP TRUNG VÀO LÁI XE.

Mặc dù hai người đến Giải trí Đạt Hòa sớm hơn nửa tiếng so với giờ hẹn, nhưng dường như phía công ty đã chuẩn bị sẵn sàng để đón cảnh sát, khi hai người vừa bước vào cửa thì lập tức được một người trông giống như quản lý dẫn đến văn phòng.

“Đây là video và tài liệu tuyên truyền của nhân viên chúng tôi.” Người quản lý đặt một chiếc USB lên bàn trà trước mặt Lan Khâm và Lý Trạch Phân, “Là video quay tại quầy bán album phiên bản giới hạn của Fifteen Boy, có lẽ sẽ rõ hơn video giám sát nhiều, không có cắt ghép gì hết, cảnh sát hoàn

toàn có thể dùng thứ này để tìm những thứ các người muốn.”

Lan Khâm và Lý Trạch Phân liếc nhau một cái, sau đó Lan Khâm mở miệng hỏi: “Sao giờ lại đột nhiên cung cấp thứ này?”

Quản lý Tiền hiệu ngụ ý của Lan Khâm, cười nói: “Vì giờ chúng tôi mới được biết chuyện. Chúng tôi không thể biết được ai đã chụp gì ở đâu, mấy ngày trước lúc cảnh sát các anh hỏi công ty chúng tôi về video giám sát hôm đó, chúng tôi cũng không nghĩ tới chuyện này. Nhưng chẳng phải vừa nghe có ghi hình lại thì tôi đã lập tức liên hệ với các anh rồi sao?”

Lan Khâm nhú mày.

Mặc dù chưa xem nội dung video, nhưng dù có thể nào thì việc “chứng cứ” đột nhiên xuất hiện cũng khiến anh không khỏi nghi ngờ.

So với Lan Khâm đang nghi thần nghi quỷ thì Lý Trạch Phân lại bình tĩnh hơn rất nhiều, có vẻ như đã sớm đoán ra được chuyện này.

Lúc này bỗng điện thoại trong túi quần của Lan Khâm reo lên.

Anh liếc mắt nhìn tên người gọi rồi lại nhìn Lý Trạch Phân, sau đó cười xin lỗi quản lý Tiền, bước ra ngoài để nhận điện thoại.

“Cảm ơn anh đã tích cực phối hợp,” Lý Trạch Phân bày ra một nụ cười công nghiệp, thay Lan Khâm nhận USB, “Chúng tôi nhận USB trước.” Sau đó cẩn thận bỏ vào túi vật chứng mang theo.

“Cảnh dân một nhà mà, chuyện nên làm thôi, nên làm thôi. Chúng tôi cũng muốn tra ra xem ai là hung thủ đã giết 2 nghệ sĩ của công ty mình, đưa hân ra trước pháp luật.” Quản lý Tiền cũng trưng ra một nụ cười giả tạo.

Sau khi nhận điện thoại xong, Lan Khâm quay lại, sắc mặt có vẻ không tốt lắm.

Anh ngồi xuống ghế sofa, đặt điện thoại xuống mặt bàn rồi đẩy lên trước mặt quản lý Tiền: “Quản lý Tiền có biết cái này không?”

Lý Trạch Phân cũng nhìn sang, thấy trên điện thoại đang mở một tấm ảnh chụp một chiếc móc chìa khóa in hình đã hơi mòn. Hình chibi trên đó vẽ một người khá giống với Phạm Xương.

“Cái này không phải là móc khóa anh Xương thường mang theo sao?” Quản lý Tiền vừa liếc mắt một cái đã nhận ra ngay.

“Phạm Xương thường mang theo à?” Đáy mắt Lan Khâm thoáng hiện lên nét nghi ngờ.

“Đúng vậy, vật bất ly thân luôn ấy. Vì đây là món quà đầu tiên của fan tặng cho anh ấy nên là một thứ đồ rất có ý nghĩa. Ai trong fandom cũng biết hết!”

“Vậy sao.” Lan Khâm lấy điện thoại về, đứng lên vươn tay phải ra, “Cảm ơn đã phối hợp, nếu như sau này có việc gì phát sinh liên quan đến vụ án thì vui lòng liên hệ với chúng tôi nhé.”

“Được, được.” Quản lý Tiền bắt tay Lan Khâm, “Hai vị cảnh sát vất vả rồi.” Sau đó cũng khẽ gật đầu với Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân đứng lên đáp lại, sau đó cùng Lan Khâm đi ra khỏi văn phòng.

Trong hành lang của Giải trí Đạt Hỏa, Lý Trạch Phân còn chưa kịp hỏi thì Lan Khâm đã tự thấp giọng giải đáp nghi vấn của cô: “Người chết trong vụ tai nạn giao thông ở vành đai Bắc chính là Phạm Sinh Tư.”

Mắt Lý Trạch Phân hơi trợn lên, không biết có phải là vì kinh ngạc hay không.

“Cảnh sát đã tìm thấy chiếc móc khóa này trên người cô ta, trên đó cũng có dấu vân tay của Phạm Xương.”

Trên người của Phạm Sinh Tư lại xuất hiện chiếc móc chìa khóa “bất ly thân” của Phạm Xương, không cần nói cũng hiểu, đây chắc chắn là “chiến

lợi phẩm” của hung thủ. Đội điều tra đặc biệt lục tung khắp Trường An này cũng không tìm thấy được chứng cứ trực tiếp nào, vậy mà khi nghi phạm chết thì “chiến lợi phẩm” này lại lập tức xuất hiện trước mắt. Hơn nữa cùng với video mà quản lý Tiền vừa cung cấp kia, dù chưa xem nội dung nhưng Lý Trạch Phân cũng đoán ra được phần kết của câu chuyện này rồi.

Trên mặt Lan Khâm bưng bưng lửa giận, nhưng không phải là giận Phạm Sinh Tư hay Giải trí Đạt Hòa, mà là giận chính bản thân mình. Anh giận bản thân đã chậm một bước, tức giận vì bị kẻ khác giật dây đùa giỡn trong tay.

Rõ ràng, chỉ cần sáng nay không thả Phạm Sinh Tư đi, chỉ cần kiểm tra xe của cô ta kĩ càng một chút thì mọi chuyện có thể đã khác rồi.

Anh ghét cái cảm giác bị bóng tối bủa vây mà chẳng thể làm được gì.

Hai người ra tới cửa chính thì đúng lúc có một thanh niên đeo kính, mặc âu phục, mang giày da bước vào. Đi sau thanh niên đó là một cô gái trông giống như là “trợ lý”, và một người đàn ông mang kính râm, mặc âu phục, dáng vẻ rất phong độ.

Trong khoảnh khắc Lan Khâm lướt qua mấy người bọn họ đã miễn cưỡng tìm được một người trùng khớp với trí nhớ của mình – Con trai độc nhất của Chủ tịch tập đoàn Bùi thị, Bùi Nguyên Tuấn.

Bùi Nguyên Tuấn vốn cũng không để ý đến hai người, nhưng chẳng hiểu sao lúc lướt mắt qua động tác mang kính râm của Lý Trạch Phân thì đột nhiên lại dừng bước, xoay đầu nhìn thẳng Lý Trạch Phân.

Lan Khâm không để ý đến hành động của Bùi Nguyên Tuấn. Lý Trạch Phân thì có, nhưng cũng phớt lờ đi.

Sau khi bóng dáng hai người hoàn toàn mất dạng, Bùi Nguyên Tuấn đứng lúc bắt gặp quản lý Tiền đang đi qua: “Hai người vừa rồi là...?”

“À, là cảnh sát.”

“... Cảnh sát?”

“Đúng vậy, đến để điều tra vụ án kia. Tiểu Bùi tổng yên tâm, đã xử lý thỏa đáng hết rồi.”

Bùi Nguyên Tuấn nghi hoặc quay đầu nhìn thoáng qua, sau đó như nghĩ đến chuyện gì đó bỗng cong khóe miệng, cố ý nói to: “Cảnh sát mà còn đeo kính râm trong nhà, không biết còn tưởng là người nổi tiếng cần phải che giấu thân phận đấy.”

Lý Trạch Phân nghe thấy nhưng không hề giảm tốc độ. Ngược lại Lan Khâm bên cạnh nhìn Lý Trạch Phân như suy nghĩ gì đó, vốn định hỏi cô tại sao lúc nào cũng đeo kính râm nhưng chợt nhận ra chỗ này không tiện lắm, vì vậy đành nhin xuống.

Trở lại bãi đỗ xe, Lan Khâm tiến đến ngồi vào ghế lái trước, có vẻ như anh muốn bù đắp cho việc lúc nãy nhờ Lý Trạch Phân đưa em gái mình đến trạm xe buýt. Lý Trạch Phân nói cảm ơn, cũng không tranh giành với anh, thay vào đó là lấy điện thoại ra bắt đầu... lướt web.

Cô mở weibo lên, tiện tay lướt qua các bài đăng gần đây về Phạm Xương và Uông Ca. Trong lúc vô tình lại thấy được một bài đăng phân tích rất hợp lý, thậm chí còn tổng hợp cả những fan hâm mộ và những chi tiết của chương trình tuyển tú của Giải trí Đạt Hỏa để suy ra được 8 phần chân tướng.

Lý Trạch Phân nhớ lại những lời “khiêu khích” ban nãy của Bùi Nguyên Tuấn, mắt hơi nheo lại.

Cô mở phần quản lý tài khoản ra, đổi thành một tài khoản đã được xác thực danh tính. Sau đó lại vào bài đăng phân tích vừa xem rồi nhấn like một cái.

“Like” chưa tới 3 phút, cô liền nhận được tin nhắn của Trần Kiến.

“Chỉ điện hạ, vừa rồi tài khoản của hoàng thất có nhấn like, là chuyện gì thế?”

Lý Trạch Phân đợi 15 phút sau mới đáp lại.

“À, tôi xin lỗi, vừa rồi nghịch điện thoại không cẩn thận đăng nhập nhầm tài khoản, trượt tay thôi. Tôi sẽ bỏ like ngay. Ngại quá, lại gây phiền hà cho Trần đại nhân rồi.”

Trần Kiến lập tức đáp lại: “Đợi chút, điện hạ, giờ bỏ cũng muộn rồi. Chuyện của Giải trí Đạt Hỏa này vốn Bộ Lễ nghi cũng đang để ý, vừa rồi họ gọi điện nói muốn mượn chuyện điện hạ like để có cơ tham gia vào điều tra. Chuyện sau này tôi sẽ xử lý ổn thỏa, phiền điện hạ đăng xuất khỏi tài khoản chính thức đi, sau này đừng đăng nhập từ thiết bị cá nhân nữa nhé.”

Lần này Lý Trạch Phân phản hồi lại rất nhanh: “Được, vậy phiền Trần đại nhân rồi.”

“Đó là bốn phận của tôi.” Trần Kiến khách sáo.

Vì vụ tai nạn ở vành đai phía Bắc vẫn chưa được bàn giao từ tay đội Cảnh sát giao thông nên vụ án này vẫn trong trạng thái chưa kết án, đội điều tra đặc biệt hiếm khi về nhà vào buổi tối.

Lan Khâm về đến nhà, mặc dù Lan Huệ vẫn chưa ngủ nhưng đã nhốt mình trong phòng không để ý đến ai. Lan Khâm vốn định kéo nó ra nói mấy câu, nhưng vì hôm nay thật sự gặp quá nhiều rắc rối rồi, chỉ sợ “dạy dỗ” em gái sẽ thành “mở miệng mắng chửi” mất, vì vậy anh nhin lại, định đợi ngày mai tâm tình bớt mệt mỏi sẽ nói chuyện ở trường sau.

Anh lấy một bộ quần áo rồi đi vào nhà tắm, định tắm tấp một trận thoải thích. Nhưng vừa tới gần bồn rửa mặt đã bị mùi máu tươi thoang thoảng làm cho chú ý. Anh lướt mắt qua bồn rửa mặt, rồi lại thấy băng gạc và bông gòn trong thùng rác, sau đó đi tới trước cửa phòng của Lan Huệ.

“Em không sao đấy chứ? Vết thương đánh nhau có nặng không? Có cần tới bệnh viện không?” Anh liên tục hỏi.

“Ai cần anh quan tâm chứ?!”

Nghe thấy tiếng kêu gào đầy sức lực bên kia cánh cửa, lúc này Lan Khâm mới yên tâm trở lại.

Theo kinh nghiệm của anh, còn có thể gào thét đến thế thì nhất định không có chuyện gì, vậy nên Lan Khâm không để ý nữa, cầm lấy quần áo rồi nhanh chóng đi tắm rửa.

Chương 14: Tiếng hát cảm lạnh (14) - Ngày xưa ngày xưa có một ngọn nến...

Đã 1 tuần trôi qua kể từ khi xảy ra vụ tai nạn giao thông trên vành đai Bắc. Có lẽ là do mưa lớn nên rõ ràng chỉ mới giữa tháng 9 mà thời tiết đã không còn khô nóng như tuần trước nữa.

Sau hôm xảy ra tai nạn giao thông, công tác điều tra của đội điều tra đặc biệt lại rơi vào bế tắc kéo dài. Tuy Lan Khâm đã mở miệng xin chuyển vụ tai nạn này cho đội điều tra đặc biệt rồi nhưng cho dù có điều tra cách mấy cũng không thể tra ra chứng cứ ở hiện trường được.

Sau khi Phạm Sinh Tư tách khỏi Lữ Thệ đã tự mình lái xe về nhà.

Vụ tai nạn xảy ra trong nháy mắt, video giám sát ở mép vành đai cũng ghi lại rất rõ ràng. Trong lúc mưa to, Phạm Sinh Tư lái xe với tốc độ hơn 100km/giờ, đã vượt quá 30% tốc độ cho phép. Mưa to đường trơn, lúc Phạm Sinh Tư đi qua khúc cua trên cầu vượt vẫn không giảm tốc độ nên khiến lực ly tâm của xe lớn hơn lực ma sát giữa lốp xe và mặt đường. Chiếc ô tô đâm vào hàng rào bảo vệ, lao ra khỏi đường lớn rồi rơi xuống cầu vượt.

Vì trận mưa to hôm đó đã hạn chế một phần lưu lượng xe trên vành đai Bắc nên đến lúc phát hiện ra thì đã qua 20 phút. Chờ đến khi xe cứu thương và xe cảnh sát đến thì Phạm Sinh Tư đã chết trong xe. Nguyên nhân tử vong là do gãy đốt sống cổ chèn ép lên thân não dẫn đến suy hô hấp.

Theo yêu cầu của đội điều tra đặc biệt, kỹ thuật viên đã tiến hành kiểm tra toàn diện chiếc xe xảy ra tai nạn nhưng không phát hiện ra có vấn đề gì trên phần cứng. Mặc dù không loại trừ khả năng lúc xe rơi xuống đã vô tình phá hủy chứng cứ, nhưng cũng không thể chỉ ra được điều gì.

Ngoài chiếc móc chìa khóa của Phạm Xương ra thì những vật tùy thân của Phạm Sinh Từ cũng không còn gì có thể làm bằng chứng. Điện thoại di động và máy tính trong nhà cô ta cũng không có vết tích gì liên quan tới Giải trí Đạt Hỏa, thay vào đó họ đã tìm được giao dịch mua xe boong trong lịch sử duyệt web của cô ta. Căn cứ theo manh mối này, đội điều tra đặc biệt chẳng những đã tìm được chiếc xe dùng để bắt cóc Uông Ca mà còn ném cho đội Cảnh sát giao thông một vụ án lớn, giúp họ tìm ra được một hang ổ sửa chữa và buôn bán xe boong bất hợp pháp.

Những thứ mà Phạm Sinh Từ che giấu cả đời đã không còn mỏ neo, cứ thế nổi lên mặt nước từng chút một. Lúc đội điều tra đặc biệt lục soát nhà cô ta đã tìm thấy một chùm chìa khóa của căn hộ 303 trong két sắt phòng ngủ – chính là chìa khóa nhà Phạm Xương.

Sau khi kiểm tra, đội điều tra đặc biệt phát hiện chiếc chìa khóa này vốn không phải chìa gốc mà là được khắc theo hình dạng có sẵn. Căn cứ vào chất liệu khắc chìa khóa và lịch sử duyệt web của Phạm Sinh Từ, họ đã dễ dàng tìm ra được người thợ làm khóa đó. Lan Khâm vừa đưa ảnh chụp của Phạm Sinh Từ cho anh ta xem thì đối phương đã ngay lập tức nhận ra, vô cùng chắc chắn khai báo phương thức và thời gian giao dịch. Nhưng đến khi Lan Khâm hỏi bằng chứng giao dịch thì anh ta lại nói lúc đó là giao dịch tiền mặt, vậy nên không có chứng cứ gì hết.

Chiếc chìa khóa được làm lại đó chỉ trùng khớp với 2 chiếc ở căn hộ 80 mét vuông của Vịnh Nguyệt Uyển, một chiếc trên người Phạm Xương, chiếc còn lại là trong tay Viên Viện. Chìa khóa của Phạm Xương đã bị đội điều tra đặc biệt thu thập làm bằng chứng lúc điều tra hiện trường. Còn chìa khóa trong tay Viên Viện thì sau khi cô ta xuất viện cũng đã đem giao nộp lại cho cảnh sát.

Viên Viện là nhân viên của Giải trí Đạt Hỏa, vì vậy không loại trừ khả năng chìa khóa của cô ta đã bị Giải trí Đạt Hỏa động tay động chân... Nhưng đối với chuyện này, cảnh sát cũng chỉ có thể suy đoán chứ không thể chứng thực được, vì không thể dựa vào chiếc chìa khóa làm lại để khôi phục xem cái nào mới là khuôn mẫu ban đầu được, nếu có làm thì cũng không biết đến khi nào mới xong.

Mặt khác, đoạn video thu hình ở quầy bán album do Giải trí Đạt Hỏa Hậu Kỳ cung cấp đã lật tẩy bằng chứng ngoại phạm của Phạm Sinh Tư. Trong video đã ghi lại đầy đủ mặt mũi của 500 người mua album, trong số đó không có Phạm Sinh Tư. Cảnh sát đã tra xét nguồn gốc của album và hóa đơn ghi chép trong thẻ hội viên của Phạm Sinh Tư với Giải trí Đạt Hỏa nhưng câu trả lời nhận được cũng không đâu vào đâu cả.

Vụ án đã tới nước này thì về cơ bản đã vẽ ra được một kết cục – Phạm Sinh Tư là kẻ đã bắt cóc Uông Ca và sát hại Phạm Xương, hung thủ đã bỏ mạng trong một tai nạn giao thông vào buổi chiều sau khi bị cảnh sát thẩm vấn.

Một hung thủ gây án tử mĩ đến mức đội điều tra đặc biệt cũng không thể tìm ra được kẻ hử nào, vậy mà sau khi chết lại bị phơi bày ra tất cả, từ chiếc xe boong, “chiến lợi phẩm” tới chìa khóa nhà, lần lượt lấp đầy các khoảng trống.

Không ai có thể tin vào sự “trùng hợp” đến mĩ mai thế này, nhưng ngoài chuyện chấp nhận nó thì đội điều tra đặc biệt cũng không thể làm được gì khác.

Về việc Giải trí Đạt Hỏa không báo cáo chuyện Uông Ca mất tích, thậm chí còn tiêu hủy các chứng cứ có liên quan gây cản trở điều tra, mặc dù đội đã bắt giữ hai người chịu trách nhiệm theo đúng thủ tục nhưng cũng không tìm thấy manh mối gì cho thấy có liên quan đến Phạm Sinh Tư.

Cái chết thương tâm của 2 nghệ sĩ và vụ tai nạn ô tô của nghi phạm lại một lần nữa làm dư luận dậy sóng. Thêm vào đó lại có thêm một thành viên hoàng gia nào đó rảnh rỗi đến mức ngón tay run rẩy, nhấn like một bài đăng có liên quan, càng khiến cho dư luận ngày càng sôi nổi, các chủ đề liên quan đều nhảy lên hot search cả tuần lễ.

Trong bài thảo luận lần này, phần lớn cư dân mạng đã đoán được 7 8 phần của “chân tướng”, nhưng dù sao thì “anh hùng bàn phím” cũng không phải là “dũng sĩ” thật sự, tất cả bọn họ cũng chỉ biết bàn tán xôn xao mà thôi. Vừa mắng chửi Giải trí Đạt Hỏa mờ ám, vừa tiếp tục ủng hộ nghệ sĩ dưới trướng công ty. Vừa mắng cảnh sát vô dụng, vừa tiếp tục dựa vào cảnh sát để bảo vệ gia đình mình an yên.

Trong thời gian này, vì chính phủ không chịu nổi dư luận và sự chú ý của hoàng thất nên đã triển khai kiểm tra đột xuất Giải trí Đạp Hỏa. Nhưng cuối cùng cũng chỉ làm họ sa thải vài nhân viên cấp cao, gửi mấy lá thư xin lỗi và ít tiền cho người nhà Uông Ca và Phạm Xương, gái không đúng chỗ ngủ nên cũng không có hiệu quả gì.

Mấy ngày nay đội điều tra đặc biệt bị cư dân mạng mắng chửi đến mức không dám đăng nhập vào Weibo, Lan Khâm cũng lợi dụng cái “may” trong cái rủi này để lợi dụng kéo dài vụ án tới ngày hôm nay, vẫn chưa ký tên báo cáo kết thúc vụ án.

Tuy nhiên kéo dài được một lúc lại không kéo được cả đời, không tìm thấy được chứng cứ định hướng, đội điều tra đặc biệt cũng không thể nào tốn thời gian và sức lực cho vụ án này mãi được. Vì thế, vừa ăn cơm trưa xong được vài phút, Lan Khâm đã bị Cục trưởng gọi đến văn phòng.

Cục trưởng Chu Hoàn của Cục điều tra Trường An là người có xuất thân từ cảnh sát hình sự tuyển đầu rồi dần dà lên đến vị trí hiện tại, cũng xem như là một người chính trực. Chính vì sự chính trực này, thông cảm với công việc của cảnh sát hình sự, trân trọng nhân tài và không muốn phụ lòng nhiệt huyết của người trẻ nên ông ấy cũng đã phải chịu áp lực từ mọi phía, giúp Lan Khâm có thể “làm càn” hơn 1 tuần nay.

Nhưng 1 tuần đã là quá giới hạn rồi. Không nói đến áp lực từ nhiều bên thì việc phí cảnh lực cho một cái hồ sơ không đáy là rất lãng phí tài nguyên.

Lan Khâm đã làm cảnh sát hình sự được 5 năm rồi, tuy vẫn chưa mất hết “nhiệt huyết chính nghĩa” và những góc cạnh độc đáo của tuổi trẻ, song anh cũng là người thức thời. Vậy nên Chu Hoàn cũng không cần nói gì nhiều, anh đồng ý hôm nay sẽ kết án.

Nhưng nếu nói trong lòng anh không vương bận gì thì là nói dối. Trong 5 năm làm cảnh sát hình sự, thật sự anh đã hơn 1 lần nghi ngờ câu nói “Lưới trời tuy thưa mà khó thoát” kia, nhưng lần nào anh cũng lấy câu “Thời cơ chưa đến” để tự thuyết phục bản thân mình.

Có lẽ chỉ có duy nhất lần này... Thế nhưng sao cảm giác bất lực lại sâu đậm đến vậy?

Vừa thấy vẻ mặt của Lan Khâm từ văn phòng Cục trưởng trở về, mọi người đã đoán ra được kết quả. Vì thế cũng không ai có ý kiến với sắp xếp của Lan Khâm. Những người khác không dị nghị gì là bình thường, dù sao cũng đều là cảnh sát hình sự kỳ cựu hết cả, nhưng còn Lý Trạch Phân...

“Đối với kết án này,” Lúc đi ngang qua bàn làm việc của Lý Trạch Phân, Lan Khâm dừng lại, “Cô có ý kiến gì không?”

“Ý kiến?” Lý Trạch Phân chớp mắt, dường như không hiểu tại sao Lan Khâm lại hỏi như thế.

“... Thôi không có gì, cô làm việc đi.” Lan Khâm vỗ lên thành ghế của Lý Trạch Phân một cái, dường như thở phào rồi quay về vị trí của mình.

Là đội trưởng đội điều tra đặc biệt, Lan Khâm làm việc trong một gian phòng nhỏ phía sau văn phòng. Hai căn phòng được ngăn cách bởi một cánh cửa kính, trên đó có gắn một cái cửa chớp có thể dùng để che lại tầm mắt, nhưng Lan Khâm chưa bao giờ kéo nó xuống.

Bàn làm việc của Lý Trạch Phân tình cờ lại nằm ở hàng cuối của văn phòng. Vì vậy nếu Lan Khâm ngồi trên ghế của mình sẽ có thể thấy được toàn bộ bàn của Lý Trạch Phân.

Nhìn đôi mày và khoe miệng cong cong của cô, với tư cách là một cảnh sát hình sự thì có lẽ cô hơi gầy yếu, thân hình mảnh khảnh, tư thế ngồi đoan trang và hơi cao quý, chẳng hiểu sao Lan Khâm lại cảm thấy trong lòng dậy lên một tia... bất an.

Trong phút chốc, anh chợt nhớ tới 2 ngày trước, lúc Cục trưởng Chu nhắc tới Lý Trạch Phân cũng là một biểu cảm hết sức khó nói.

“Tiểu, Tiểu Lý. Có thể xem cô ấy như là một... kỳ binh* của đội điều tra đặc biệt các cậu.”

() Kỳ binh trái ngược với chính binh, chính binh có thể hiểu là “đội quân công khai” thì kỳ binh là “đội quân bí mật”, luôn xuất hiện bất ngờ, tạo ra những kỳ tích phi thường. Bạn nào có hứng thú có thể tham khảo Đường Thái Tông, Lý Vệ công vấn đối.*

Kỳ... binh sao?

Vì vụ án trong tay cũng đã kết thúc nên hôm nay Lan Khâm hiếm khi về nhà đúng giờ, còn tiện đường ghé qua chợ thức ăn dưới cư xá để mua một ít nguyên liệu nấu ăn và hoa quả, định bụng sẽ dùng cái nhà bếp bị bỏ hoang bấy lâu.

Hiện tại trên danh nghĩa thì Lan Khâm đang sống với cha và em gái, nhưng vì tính chất công việc của cha mà phần lớn thời gian ông ấy đều phải ở Lạc Dương, do đó trong nhà bình thường chỉ có hai anh em nhà họ Lan. Lan Huệ là một đứa giỏi đập phá đồ đạc trong bếp, ngoại trừ tìm kem và đồ ăn thừa ra thì chẳng bao giờ bước chân vào bếp. Mặc dù Lan Khâm biết và rất thích nấu ăn, nhưng công việc bận rộn nên bình thường cũng chỉ ăn ngoài hoặc vào căn tin ăn.

Lan Khâm vừa mở cửa nhà ra đã nhìn thấy Lan Huệ đang ôm máy tính bảng của mình nằm trên sofa làm gì đó. Ngay lập tức, cơn tức giận lại bùng lên. Anh buông cái túi trong tay xuống, khóa cửa lại rồi sải bước đi tới định cướp lại cái máy tính bảng.

Kết quả là lại thấy trên màn hình hiển thị không phải trò chơi, mà là một bức thư.

“Đây là cái gì?” Anh hỏi.

“Thư,” Lan Huệ ngẩng đầu lên nhìn Lan Khâm một cái, “Bài tập về nhà! Kinh ngạc như thế làm gì.”

“Làm bài tập trên máy tính bảng sao?” Vẻ mặt Lan Khâm đầy hoài nghi.

“Còn không phải do cái của em đã bị tịch thu rồi sao?” Lan Huệ thờ ơ đáp lại rồi đứng lên, hờn dỗi định chui vào phòng mình nhưng lại bị Lan Khâm ngăn lại.

“Ài, đúng là bài tập mà, anh không tin thì xem đi!” Cô nhóc nóng nảy nhét máy tính bảng vào tay anh mình.

“ ‘Ngày xưa ngày xưa...’, cái quái gì thế này?” Lan Khâm đọc.

“Thư đó.”

“Thư? Gửi cho ai?”

“Hoàng thất chứ còn ai nữa.” Vẻ mặt tràn đầy sự chán ghét, “Còn không phải để thể hiện tấm lòng con dân với họ sao, trên trang web chính thức có một hộp thư đấy, anh không biết à?”

Tất nhiên là Lan Khâm có biết. Từ lâu các thành viên hoàng tộc nếu có chút tiếng tăm đều sẽ có một hộp thư riêng để nhận thư từ người dân trong cả nước. Chỉ cần những bức thư này vượt qua sự kiểm duyệt của các bộ phận có liên quan thì sẽ được chuyển đến tay của các hoàng thất, hơn nữa trong một thời hạn nhất định sẽ nhận được thư hồi âm do chính người đó viết.

Có rất nhiều trường tiểu học và trung học sẽ giao bài tập về nhà là viết thư cho hoàng thất thế này. Lúc Lan Khâm đi học cũng vậy, nhưng khi đó là viết thư tay, thư hồi âm được gửi về là một phong bì đặc biệt có in biểu tượng hoàng gia. Bây giờ tất cả đều được chuyển sang Internet rồi.

“Vậy em định gửi cho ai?” Lan Khâm tò mò.

“Ai mà biết gửi cho ai.” Lan Huệ nhún vai, “Bài tập thôi mà, cứ chọn ‘ngẫu nhiên’ là được rồi, ai nhận được thì là người đó. Dù sao em cũng chẳng có hứng thú đọc thư hồi âm, 80% đều là những lời dối trá sáo rỗng, lại còn dùng chữ phồn thể viết, đọc mệt chết đi được.”

Mặc dù học sinh tiểu học đã bắt buộc phải học chữ phồn thể, nhưng cũng chỉ có hoàng thất và một số văn bản trọng yếu của chính phủ mới chính

thức sử dụng. Thậm chí mấy năm gần đây, phong trào kêu gọi bỏ chữ phồn thể ngày càng được hưởng ứng.

Lan Khâm liếc em gái mình một cái, không trả lời mà nói tiếp: “Anh có mua dưa hấu, bổ ăn đi rồi hãy viết tiếp.” Nói xong, anh chỉ vào túi nhựa đặt trên bàn cơm.

“Ồ.” Lan Huệ đi tới bàn ăn, “Anh không ăn à?”

“Em ăn trước đi, anh nghỉ ngơi một lát đã.” Vừa nói Lan Khâm vừa cầm lấy cái máy tính bảng, ngồi phịch xuống sofa.

Anh vốn định thoát ra khỏi giao diện viết thư để tìm gì đó hay ho xem, nhưng sự tò mò lại khiến anh mở lên xem em gái mình đã viết gì... Dù chỉ có một câu, còn chưa viết xong.

“Ngày xưa ngày xưa, có một ngọn nến...” Cái gì đây chứ?

Sau đó anh quay đầu lại nhìn cây nến bày trên kệ trang trí trên tường.

... Đúng là không có lòng mà.

Cũng không biết nghĩ gì mà Lan Khâm lại hứng hực tâm huyết, cầm cây bút lên bắt đầu viết sau câu của Lan Huệ. **“Ngày xưa ngày xưa có một ngọn nến, từ nhỏ nó đã bị dạy rằng trách nhiệm của mình là soi sáng bóng tối. Nhưng nó lại không biết bóng tối là như thế nào, cho đến khi ngọn nến lớn bên cạnh nó vụt tắt. Kể từ đó, nó gánh trên lưng trách nhiệm của mình, nhưng dần dà nó lại phát hiện ra bóng tối là vô tận, chúng có ở khắp mọi nơi...”**

Viết đến đây, anh tự chế giễu “sự ngây thơ như trẻ con” của mình, sau đó vuốt màn hình một cái rồi ném máy tính bảng đi, đứng dậy đi về phía Lan Huệ.

“Không cần gọi đồ ăn ngoài đâu, tối anh sẽ nấu cơm.” Anh cầm lấy một miếng dưa, vừa gặm vừa lấy 1 tay đeo tạp dề vào.

Chính anh cũng không nhận ra rằng thao tác trên website không giống như hệ thống, lúc này anh vượt màn hình không phải đóng trang lại, mà là gửi thư đi.

Lý Trạch Phân, hay nói đúng hơn là “Lý Chỉ”, thật ra cũng không tính là người nổi tiếng. Mỗi lần xuất hiện trước công chúng với thân phận hoàng thất, cô cũng chỉ như một món phụ kiện mà thôi. Vì vậy thư cô chịu trách nhiệm phải trả lời đa phần đều là “ngẫu nhiên” gửi đến.

Nhưng cũng chính nhờ sự “ngẫu nhiên” này mà những bức thư cô nhận được có thể nói là rất đa dạng. Từ những người hiếu kỳ với sinh hoạt hàng ngày của hoàng thất, khoe mẽ tài năng và học thức của mình cho đến những người xem hộp thư hoàng gia như một hốc cây để thoải mái tâm sự. Vài năm gần đây, Lý Trạch Phân cũng xem như có thể nhìn thấy mọi khía cạnh của cuộc sống thông qua hộp thư này.

Mặc dù nhiệm vụ trả lời này tốn thời gian nhưng cũng không có gì khó khăn, chỉ cần viết lại những chuyện liên quan tới nội dung thư gửi đến. Lúc mới bắt đầu làm, Lý Trạch Phân viết 10 bức thư hồi âm thì đã 9 bức bị vụ sự quan bắt viết lại, đến giờ cô đã có thể dễ dàng thông qua xét duyệt chỉ với 1 lần viết.

Hôm nay sau khi tan làm, Lý Trạch Phân về nhà ăn chút gì đó rồi liền mở máy tính lên bắt đầu trả lời thư. Viết được khoảng 1-2 tiếng, giờ chỉ còn 1 bức duy nhất.

Nội dung bức thư cuối cùng ngắn đến đáng thương, nhưng cũng là loại khiến Lý Trạch Phân thích nhất. Vì số lượng từ đáp trả phải tỉ lệ thuận với lượng từ trong bức thư gửi đến, thư gửi càng dài thì hồi âm cũng phải dài theo. Đối với những bức thư chưa tới 100 từ thì thư hồi âm không giới hạn số từ, rất tiết kiệm thời gian và trí nhớ.

Lý Trạch Phân dành ra 1 phút để đọc hết lá thư đơn giản và cục súc này, sau đó cầm bút lên, theo thói quen thân nhiên viết 10 từ rồi gửi lại. **“Vậy ngon nên đó muốn đập tắt chính mình sao?”**

Tác giả có lời muốn nói:

Chúc mừng Tiểu Lý và đội trưởng Lan đã đạt tới level trao đổi tình cảm qua hộp thư bí mật!

Sự vụ quan Trần Kiến: Phiên điện hạ ngẩng đầu liếc nhìn người đánh giá là tôi một chút 【mỉm cười】

À còn vài điều nữa.

Chà, đây không phải là một cuộc điều tra theo khuôn khổ, sẽ không tìm ra được tận gốc ngọn nguồn, sẽ có những vụ án chưa được giải quyết mà buộc phải kết thúc, có những chuyện khác khiến nhân vật chính cảm thấy mệt mỏi, nhưng những vụ án sau sẽ từ từ được liên kết lại. Chúng ta hãy cùng kết thúc vụ án đầu tiên nhé...

Chương 15: Hai đầu tội lỗi (1)

Cuối tháng 9, thời tiết hơi se lạnh. Cho dù vừa qua buổi chiều thì mặc áo khoác dày cũng chẳng có gì là lạ. Nhưng có vẻ điều hoà ở trung tâm thương mại vẫn chưa thích ứng được với sự chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm thế này, mỗi ngày đều thổi hơi lạnh đáng sợ từ sáng đến tối, khiến cho những người đi ngang phải hắt xì run rẩy.

Lý Trạch Phân lại khá thích kiểu thời tiết có gió lạnh lạnh thế này, có lẽ vì mũi cô cao hơn với người bình thường một chút, hoặc cũng có lẽ vì hơn nửa cuộc đời cô đều sống trong căn nhà có điều hoà như thế.

Gần đây Trường An sóng êm biển lặng, không có vụ án gì lớn, lịch làm việc của đội điều tra đặc biệt cũng trở nên có nhân tính hơn rất nhiều. Hôm nay là Chủ nhật, vừa lúc đến ngày nghỉ của Lý Trạch Phân.

Đội điều tra đặc biệt không giống với đội hình sự, lúc nhận được báo án phải luôn có nhân sự để điều động, cho dù có đang là thời gian nghỉ ngơi cũng phải mở điện thoại để chờ lệnh. Phần lớn các vụ án rơi vào tay đội điều tra đặc biệt, hoặc là xảy ra vài năm vài tháng trước, hoặc là được tạm thời chuyển giao tới sau khi xóa hai chữ “trọng án”. Trong đó có rất nhiều vụ án xảy ra xuyên thành phố cũ, phải điều tra từng bước vì dục tốc bất đạt. Hiếm khi nào đội điều tra đặc biệt tự tay xử lý một vụ án từ khi báo án đến lúc kết thúc như lần trước.

Lý Trạch Phân cũng đã nhận chức được 1 tháng, ngoài khám nghiệm thi thể của Phạm Xương và Uông Ca thì đa phần đều tham gia vào những công việc điều tra nhằm chán, thăm hỏi, lấy lời khai, xem video giám sát, đọc tài liệu và kiểm tra báo cáo khám nghiệm. Không phải quá rảnh rỗi, nhưng cũng không phải rất bận rộn, dù sao cứ đúng giờ đi làm, như vậy cuộc sống xem như cũng viên mãn rồi. Liên tiếp mấy ngày làm việc đều đặn, giờ đột nhiên có ngày nghỉ nên thật sự Lý Trạch Phân không quen lắm.

Lúc không đi làm, một mình cô ở trong căn nhà thuê kia cảm thấy hơi sợ, không muốn nấu ăn, cũng không muốn phải vứt rác sau khi ăn xong. Vậy nên cô dứt khoát ngủ một giấc tới giữa trưa rồi bước ra cửa, định ra ngoài đi đâu đó sẵn tiện ăn cơm trưa và cơm tối xong mới về.

Để tránh gặp phải một số “người quen” khó nói, Lý Trạch Phân giải quyết bữa trưa ở một cửa hàng fastfood. Thấy trong cửa hàng cũng không có nhiều người nên sau khi ăn xong cô không đi ngay mà ngồi ở một góc khuất, tựa đầu lên bàn nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Trong cửa hàng có một chiếc TV sau lưng Lý Trạch Phân. Âm lượng TV mở rất nhỏ, nếu không nghe kỹ thì hoàn toàn bị tiếng nhạc ở ngoài lấn át hết. Hình như trên đó đang phát bản tin gì đó, đứt quãng nhưng cũng có thể nghe được vài chữ “4 ngày”, “công viên”, “mưa to”, “cầu thang”, “tai nạn”, “Đại hội khí tượng thế giới”, “Thái tử”, “Đại Minh Cung”..., Lý Trạch Phân cũng không để ý lắm.

Cửa hàng fastfood này không lớn nhưng lại nằm ở khu vực quan trọng trong khu trung tâm thương mại. Chỗ Lý Trạch Phân đang ngồi có thể dễ dàng nhìn thấy rõ tình hình bên ngoài.

Cha mẹ đưa con đi dạo phố, những cô cậu học sinh cãi nhau ầm ĩ và những cặp tình nhân nhăng nhít dính nhau... Thoạt nhìn tất thấy đều rất yên bình và ấm áp, nhưng lại chẳng liên quan gì tới Lý Trạch Phân.

Quán net đối diện bên kia có 2 3 học sinh đi ra. Lý Trạch Phân chỉ lướt qua một cái, không ngờ lại bắt gặp được người quen – em gái Lan Huệ của đội trưởng Lan.

Lan Huệ vừa bước ra khỏi quán net đã đẩy nam sinh bên cạnh vào tường, một tay khác giơ lên. Nam sinh kia không biết đã bị nắm được điểm yếu gì đó mà chỉ biết há miệng run rẩy, giơ chiếc điện thoại trong tay mình lên nhắm vào Lan Huệ, sau đó còn bấm gì đó.

Tuy rằng chỉ xem một lát nhưng Lý Trạch Phân cũng có thể đoán được đại khái có lẽ là đang chuyển khoản. Đột nhiên, cô cảm thấy Lan Huệ thú vị

hơn anh trai cô nhóc rất nhiều. Cô cong cong khóe miệng, thu ánh mắt lại, không ngờ Lan Huệ lại có hỏa nhãn kim tinh, vậy mà có thể nhìn thấy cô.

Lan Huệ tạm biệt “bạn học” sau đó rảo bước về phía cửa hàng fastfood Lý Trạch Phân đang ngồi, bước đến quầy bán đồ tráng miệng rồi đi đến trước mặt cô.

Bộp!

“Phí bịt miệng.” Một ly trà sữa nhỏ được đặt lên trước mặt Lý Trạch Phân.

“Bạn học... Lan?” Lý Trạch Phân nghiêng đầu, làm ra vẻ không hiểu những lời của Lan Huệ, hoặc cũng có thể là không biết nên xưng hô thế nào với cô nhóc.

“Đừng mách với anh tôi.” Lan Huệ tức giận ném lại một câu rồi quay đầu bỏ đi mất.

Khóe miệng Lý Trạch Phân lộ ra nụ cười suy ngẫm, đang định gọi cô nhóc lại nhưng điện thoại đúng lúc vang lên.

“Đội trưởng Lan?”

“A lô, Tiểu Lý, giờ cô đang ở đâu? Vừa mới có vụ án mới, giờ ở hiện trường cần pháp y, nếu như cô đang rảnh thì tôi sẽ sang đón cô luôn. Đừng lo, sau này sẽ cho cô nghỉ bù nhé.”

Không hiểu sao cô đã để cho lãnh đạo có ấn tượng rằng mình là người xem trọng ngày nghỉ đến thế, khiến anh phải vội vàng nói thêm câu cuối.

Lý Trạch Phân cong miệng, cánh môi mỏng khẽ nhếch lên: “Được, đội trưởng Lan, để tôi chia sẻ vị trí cho anh.”

Sau khi cúp điện thoại, cô thấy Lan Huệ đang cứng đờ nhìn hàng chữ “Đội trưởng Lan” trên điện thoại mình, cô hơi nhướn mày, chia sẻ vị trí rồi thu dọn túi xách, đeo kính râm, đứng dậy. Đang lúc chậm rãi cầm ly trà sữa lên, cô cẩn thận thưởng thức vẻ mặt hoảng sợ xen lẫn cảnh cáo trên gương mặt

có đến 7 8 phần tương tự với Lan Khâm của Lan Huệ, sau đó mới thông thả rời đi.

10 phút sau, Lan Khâm lái chiếc xe dõm trong Cục tới trước cửa hàng, còn Lan Huệ thì đã sớm chạy mất tăm.

Lý Trạch Phân bước lên xe.

“Vất vả cho đội trưởng Lan rồi.” Lý Trạch Phân khách sáo đưa ly trà sữa qua cho Lan Khâm.

“A, cảm ơn, có lòng rồi.” Lan Khâm nhận lấy rồi đặt vào chỗ để nước gần tay phanh, sau đó nhìn Lý Trạch Phân, phát hiện trong tay cô không cầm gì cả nên tiện miệng hỏi: “Cô không có à?”

“Là em gái anh mua cho anh đấy.” Lý Trạch Phân cười hồn nhiên.

“Em tôi? Lan Huệ á?” Nét mặt kinh ngạc của Lan Khâm dần dần biến thành nghi ngờ, cuối cùng lại trở nên tức giận, “Con bé đó lại đến quán net đúng không?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi, lập tức lấy điện thoại ra định làm gì đó, nhưng chợt nhớ ra vẫn còn đồng nghiệp là Lý Trạch Phân ở ngay bên cạnh nên đành kìm nén sự nóng nảy của mình, không nhắc tới nữa.

Lý Trạch Phân nhìn sắc mặt Lan Khâm thay đổi liên tục, trong lòng hiện ra cảnh đối mặt trong hí kịch, tự chọc mình cười, nhưng chỉ là nét mặt cô vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, vô cùng biết điều để cho Lan Khâm kết thúc đề tài này.

Xe dừng trên một con đường mòn trong núi.

Vì ở trên núi nên để giảm thiểu khả năng phá hỏng hiện trường, cảnh giới tuyến được giãn rất rộng, đến tận cả con đường đá bên cạnh. Sau khi lưu dấu chân ở chỗ đội pháp chứng xong, hai người bước vào khu phong tỏa, cầm theo thùng dụng cụ trèo lên một đoạn núi dốc mới có thể tới hiện trường phát hiện thi thể được.

Thấy Lý Trạch Phân có vẻ hơi mệt, Lan Khâm không khỏi nhú mào. Nhưng lần này anh không giúp cô mang đồ nặng trong tay nữa, vì tố chất thể lực chính là điều quan trọng đối với một cảnh sát hình sự, anh nghĩ thứ cô cần không phải “giúp đỡ” mà là “rèn luyện”. Cũng may là Lý Trạch Phân không có ý nhờ đỡ, không nói lời nào mà tự mình làm hết, không cố tình tỏ ra yếu đuối để tranh thủ sự thương cảm của người khác phái, thậm chí cô còn cố gắng đè lại hơi thở hỗn hển của mình, như thế cũng khiến “quý ông phong độ” Lan Khâm bớt đi cảm giác áy náy.

Hai người đi bộ hơn 10 phút mới đến được chỗ phát hiện thi thể. Lý Trạch Phân mang găng tay, khẩu trang và bao tóc vào, vừa ngược mắt lên đã thấy một chiếc vali kéo bằng da màu đen, khoảng 33 inch. Chiếc vali đang được mở ra trên mặt đất, nhưng xét theo dấu vết trên cỏ và vết bẩn trên vali thì có vẻ đây không phải là trạng thái ban đầu của thi thể, đã có người đến sau tạo nên cảnh tượng này.

Đúng là vậy thật, “Người đầu tiên phát hiện là một cặp vợ chồng trung niên, hai người họ có sở thích leo núi vào Chủ nhật, thường đi trên những đoạn đường ít người qua lại. Lúc phát hiện ra chiếc vali này, họ cứ nghĩ là của người đi đường làm rơi, vì vậy mới gọi 110. Sau khi cảnh sát từ Cục thất lạc đến đã định mang chiếc vali về trước để thông báo nhận lãnh. Kết quả là kéo vali đi chưa được 2 bước thì một cánh tay rơi ra khỏi khe hở ngăn kéo, lúc này mới đến tay Cục điều tra.” Phương Uy nói ngắn gọn lại tình hình.

Vì chiếc vali đã được mở toang nên dù Lý Trạch Phân đứng cách 4m vẫn có thể nhìn thấy thi thể đang nằm co ro bên trong. Tình trạng thối rữa của thi thể không quá nghiêm trọng, nhưng không hiểu tại sao xác chết rất bẩn. Chiếc váy màu trắng người đó mặc đã sớm biến thành màu xám, cẳng tay cẳng chân lộ ra bên ngoài, thậm chí trên mặt mũi đều dính những vết bẩn không rõ là gì, trong kẽ móng tay cũng đầy bùn đất.

Nhưng khi nhìn mái tóc vàng, hốc mắt sâu, xương gò má và xương hàm thẳng tắp thì Lý Trạch Phân đã có thể khẳng định, đây không phải người Châu Á.

“Theo hộ chiếu và các giấy tờ tùy thân trong vali thì về cơ bản đã có thể xác

định được danh tính nạn nhân, Monica Garcia, 38 tuổi, công dân nước Mỹ. Trước mắt vẫn chưa biết cô ta có phải là người đại diện nước Mỹ tham dự Đại hội khí tượng thế giới ở Đường Quốc hay không, nhưng đã có một người ngoại quốc chết ở Trường An, nếu xử lý không tốt sẽ trở thành sự cố quốc tế mất.” Phương Uy giải thích, “Đội hình sự còn có vụ án khác nên phía trên đã giao vụ này cho chúng ta, yêu cầu bằng bất cứ giá nào cũng phải nhanh chóng tìm ra chân tướng, bắt cho bằng được hung thủ.”

“Ày, thằng nhóc Tế Dịch kia thành thoi nhỉ, cứ có củ khoai nóng nào là lại đẩy cho đội điều tra đặc biệt của chúng ta.” Trương Trác Bân giở sổ ra, từ bên cạnh đi tới, “Cặp vợ chồng phát hiện ra thi thể đầu tiên đang ở bên kia, tôi vừa mới nói chuyện xong. Họ dừng xe dưới chân núi, sau đó đi bộ lên đây. Giờ đồn công an đang hỗ trợ lấy video giám sát để xem có trùng khớp với lời khai hai người này không. Hai người anh em phụ trách ở Cục thất lạc cũng đã giao giấy chấp pháp cho chúng ta rồi, quay về có thể xác minh lại lời khai một lần nữa.”

Lý Trạch Phân nghe xong tình hình hiện tại bèn cầm thùng dụng cụ bước tới cạnh thi thể.

Mãi đến khi được quan sát kỹ hơn, Lý Trạch Phân mới phát hiện vết bẩn trên cánh tay và bàn chân của người chết là hỗn hợp giữa máu và tro đã khô từ lâu. Máu chảy ra từ những vết thương hở ở cổ tay và mắt cá chân của nạn nhân, có vẻ như cô ấy đã ra sức vùng vẫy trong lúc bị giam cầm.

Lý Trạch Phân lấy ra vài mô da trên miệng vết thương ở mắt cá chân và cổ tay bỏ vào ống nghiệm, sau đó bắt đầu kiểm tra mắt mũi miệng của thi thể.

“Mất nước sao?” Cô lẩm bẩm.

Sau đó cô lại bắt đầu kiểm tra tay chân và thân thể, chọc vào chỗ này, đụng vào chỗ kia, thỉnh thoảng còn lấy ra thứ gì đó rồi thu thập lại.

“Đây là sau khi chết bị nhét vào...”

Cuối cùng với sự trợ giúp của vài đồng nghiệp nữa, cô khiêng cái xác ra khỏi vali. Đầu tiên là cho pháp chứng chụp ảnh lại trước, sau đó kiểm tra

dưới đáy vali một chút rồi mới quay lại với thi thể.

Việc kiểm tra thi thể sơ bộ kéo dài hơn nửa tiếng, lúc Lý Trạch Phân đứng dậy cảm thấy hơi mệt mỏi. Nhưng cũng may là cô sớm đã quen với mặt trái của công việc này, cũng quen với việc không thể hiện cảm xúc ngoài mặt, vì vậy những người xung quanh cũng không để ý đến dáng vẻ yếu ớt vừa nãy của cô.

Án mạng mới đến đây.

Chương 16: Hai đầu tội lỗi (2)

Lý Trạch Phân theo xe chở thi thể trở về Trung tâm Giám định Tư pháp để tiến hành giải phẫu, còn đám người Lan Khâm vẫn ở lại hiện trường tiếp tục điều tra. Chuyện kiểm tra địa điểm vớt xác cơ bản đã gần xong, họ lần theo dấu vết của vali để lại trên mặt cỏ đi thẳng lên núi, đến tận cạnh hàng rào bảo vệ của cao tốc Tây Kinh.

Mang khẩu trang vừa leo núi vừa làm việc thật sự rất mệt, khi vừa đến đích, Mao Lệ lập tức giật khẩu trang xuống thở hỗn hển vài hơi rồi mới nói nên lời: “Chắc là xung quanh khu vực này rồi.” Nói rồi, chị ta chỉ vào làn xe khẩn cấp bên đầu kia hàng rào.

“Chiếc vali đó là quả bóng da hay sao chứ, lăn xa được đến thế cơ á?” Trương Trác Bân chống hông thở phì phò, mắng một câu, “Con dốc chết tiệt, bên trên còn có đường cao tốc nữa chứ, không hiểu lúc xây nó mấy người đó nghĩ gì! Không sợ có xe đâm vào hàng rào rơi xuống núi sao, chết người như chơi ấy chứ!”

“Bởi vậy dù đoạn đường này không uốn dốc nhưng vẫn giới hạn tốc độ là 80km/h đấy.” Phương Uy đáp lời, “Nhưng cũng không mấy ai tuân thủ theo.”

“Đã phán đoán được thời gian vớt xác chưa?” Lan Khâm không nói tiếp chủ đề này, chỉ quay lại hỏi Mao Lệ.

“Sáng ngày 20 tháng 9 có một trận mưa to,” Mao Lệ đáp, “So sánh với vết lăn rõ ràng trên cỏ thì hẳn là thi thể được vớt sau cơn mưa đó. Dựa theo sức nặng của vali, độ nông sâu của dấu vết, thời gian để cỏ khô thì có thể thu nhỏ phạm vi vào khoảng từ ngày 24 tháng 9 đến ngày 28 tháng 9.”

“Đến tận 4 ngày cơ à,” Trương Trác Bân thở dài nhìn sang đường cao tốc,

“Xe cô đi ngang qua đây không mấy trăm thì cũng mấy nghìn, điều tra từng chiếc thì mệt chết mất. Camera gần đây nhất là ở đâu ấy nhỉ?”

Phương Uy nhìn sổ tay: “Một chiếc ở lối vào cách đây 5 km, một chiếc ở đường hầm phía trước. Đã liên hệ với bên cảnh sát giao thông rồi, Tiểu Tiêu sẽ bắt tay vào điều tra ngay sau khi thu được video.”

“Ừ.” Lan Khâm gật đầu, “Vừa hay bên kia cũng xong rồi, hai vợ chồng kia nói thật, họ dừng xe ở, cốc và đồ ăn nước uống đều ở trong xe, có nhân chứng và video giám sát. Còn về phần danh tính của người chết...” Vừa nói anh vừa nhìn sang Phương Uy.

“Đã xác minh ở Cục quản lý Xuất nhập cảnh rồi.” Phương Uy trả lời, “Người chết đúng là Monica Garcia, ngày 3 tháng 9 nhập cảnh từ sân bay Tây Kinh, địa chỉ tạm trú trong nước là một căn hộ ở vùng ngoại ô Nam Thành. Thuê qua dịch vụ thuê phòng trên trang web Lovelytrip, có hợp đồng hợp pháp. Người sở hữu căn hộ đó đang ở Quảng Châu, bình thường đều để chìa khóa trong vali mật mã ở cửa ra vào, khách thuê sẽ được cung cấp mật mã rồi tự đặt lại sau khi hợp đồng kết thúc. Công việc quét dọn căn hộ do một nhân viên làm theo giờ đảm nhiệm, người này sẽ dọn dẹp sau khi khách rời đi.”

“Monica Garcia là một nhân viên làm trong ngành truyền thông, có vẻ như lần này đến Đường Quốc là để thu thập tài liệu sống về Đại hội khí tượng thế giới. Hộ chiếu du lịch của cô ta có kỳ hạn là 45 ngày, thời gian thuê căn hộ cũng là từ ngày 3 tháng 9 đến ngày 15 tháng 10, vừa đúng lúc Đại hội kết thúc. Còn về phần lịch sử nhập cảnh thì năm 2003 cô ta đã đến Đường Quốc với tư cách một sinh viên trao đổi, nhưng lúc đó chỉ đến Lạc Dương, học ở Đại học Nữ hoàng 6 tháng, còn vượt qua kỳ thi HSK* 4 nữa.”

() HSK là chứng chỉ tiếng Trung bao gồm 6 cấp độ, cao nhất là cấp 6, thấp nhất là cấp 1. HSK cấp 4 nếu tham chiếu với ngôn ngữ Châu Âu (CEF) thì khoảng B2.*

“Đã có lệnh khám xét căn hộ kia chưa?” Lan Khâm ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã 5 giờ chiều rồi.

Phương Uy: “Vừa có đây, anh muốn đến thẳng đó xem không, chỉ cách chỗ này nửa tiếng đi xe thôi.”

“Anh đi với tôi một chuyến đi, chỗ này giao lại cho anh Trương và Mao Lệ.”

“Được.”

Nếu không kẹt xe thì đi từ hiện trường vượt xác đến căn hộ kia chỉ mất nửa tiếng, nhưng tiếc là lúc hai người từ đỉnh núi xuống đã là giờ tan tầm. Thời gian chỉ 5 giờ 40, vậy mà còn cách chỗ muốn đến tận 10km, tình huống này không phải khẩn cấp nên khó có thể gần còi báo động, làm vậy sẽ khiến người dân hoảng sợ. Vì vậy họ chỉ có thể ngồi trong xe vừa chờ vừa ngáp ngắn ngáp dài.

Lúc Lan Khâm đang ngáp đến cái thứ 10 thì điện thoại anh đột nhiên vang lên. Người gọi đến là Lý Trạch Phân, có vẻ như đã giải phẫu xong nên cô gọi điện để báo cáo.

Lan Khâm lau sạch nước bọt rồi nhìn sang Phương Uy đang lái xe bên cạnh, kết nối điện thoại với loa bluetooth trên xe rồi nhận điện thoại.

“Đội trưởng Lan.” Quả nhiên giọng nói mềm mại của Lý Trạch Phân vang lên ở đầu dây bên kia.

“Ừ, kiểm tra thi thể xong rồi à?”

“Xong rồi.” Lý Trạch Phân dừng một chút, hình như là nghe thấy tạp âm đầu dây bên kia, “Đội trưởng Lan đang lái xe à?”

“Anh Phương của cô đang lái, chúng tôi đang trên đường đến nơi nạn nhân sống. Không sao đâu, cô cứ nói đi, tôi đang mở loa ngoài.” Lan Khâm biết Lý Trạch Phân đang lo ngại vì phạm luật giao thông.

“Được.” Lý Trạch Phân hăng giọng, “Thời gian tử vong là 6 ngày trước, từ

giữa 5 giờ sáng tới 5 giờ chiều ngày 23 tháng 9. Nguyên nhân tử vong là do mất nước... Là chết khát. Theo vết thương và vết bẩn trên người nạn nhân thì có lẽ cô ấy đã bị nhốt trong một không gian kín. Những chất thải bài tiết đều dính trên người, phạm vi hoạt động bị hạn chế trong vòng 2 mét. Ít nhất 48 tiếng trước khi chết cô ấy không được cho ăn uống gì, trong cơ thể còn lưu lại một lượng rượu cực ít, có khả năng là trước khi bị nhốt cô ấy đã uống rất nhiều rượu. Rượu đẩy nhanh quá trình mất nước dẫn đến tử vong nhanh hơn bình thường.”

“Bị giam lại rồi chết khát sao? Ôi, phải hạn người ta bao nhiêu mới có thể làm thế chứ.” Phương Uy không khỏi cảm thán.

“Thời gian tử vong là ngày 23 tháng 9, 48 tiếng trước đó không được uống nước, nói cách khác,” Lan Khâm nghe xong báo cáo của Lý Trạch Phân liền bắt đầu phân tích, “Ít nhất cô ấy đã bị bắt cóc từ ngày 21 tháng 9, đúng không?”

“Tôi đã kiểm tra rồi, trước khi thi thể bị phát hiện thì đồn công an, Cục điều tra, Đại sứ quán đều không nhận được tin báo mất tích của người này.” Phương Uy nói, “Một mình cô ta đến Đường Quốc, căn cứ vào lịch sử điện thoại thì cô ấy cũng không liên lạc gì với người nhà, vậy nên mất tích gần 10 ngày cũng không có ai phát hiện ra. Lão Phùng đã đi kiểm tra quỹ tích của cô ta sau khi đến Đường Quốc rồi, để xem có thể xác minh được thời điểm bị bắt cóc không.”

“Về nơi giam giữ,” Lý Trạch Phân nói tiếp, “Chúng tôi đã thu thập được một ít tro trên vết bẩn ở quần áo và da của cô ta, đang đi xét nghiệm rồi. Tuy vẫn chưa có kết quả nhưng xem ra có lẽ đó là một nơi khô ráo, có trải thảm làm từ sợi terylen.”

“Nơi khô ráo, trải thảm terylen...” Lan Khâm trầm mặc như nghĩ tới chuyện gì đó, nhưng vì không muốn để suy nghĩ chủ quan làm ảnh hưởng đến cuộc điều tra nên đành miễn cưỡng gạt đi.

“Còn nữa, dựa theo lát cắt thận và gan của người chết thì cô ta có thói quen uống rượu. Vì vậy,” Lý Trạch Phân suy nghĩ một chút, “Không loại trừ khả năng lượng rượu còn trong cơ thể là do chính cô ta uống vào.”

“Say rượu trong quán bar rồi bị người khác bắt cóc hả? Cũng có thể, dù sao cũng là một cô gái ngoại quốc có HSK 4.” Phương Uy ngay lập tức hiểu được ý của Lý Trạch Phân, “Trừ chuyện bị nhốt ra thì còn gì khác nữa không, ví dụ như cưỡng...” Đột nhiên nghĩ tới chuyện Lý Trạch Phân vẫn còn là nữ sinh, hơn nữa tuổi còn nhỏ nên cũng hơi khó nói, tìm thật lâu cũng không tìm ra được từ nào thích hợp.

“Trước khi chết không có dấu vết đã từng quan hệ tình dục.” Lý Trạch Phân rất bình tĩnh trả lời câu hỏi còn dở dang của anh ta.

“Không bị cưỡng bức mà lại chết khát. Trước kia đã từng tới Đường Quốc, vậy,” Phương Uy chuyển hướng suy nghĩ, “Vậy là giết người vì tình à? Hay báo thù? Hay đơn giản chỉ là giết người ngẫu nhiên thôi?”

“Giờ vẫn chưa phán đoán được, nhưng có lẽ phải chú ý đến chi tiết quán bar một chút, cần phải liên lạc với cả những bạn học của cô ta vào năm 2003.” Lan Khâm vừa nói vừa lấy sổ ghi chép ra viết vài chữ, sau đó vẽ một vòng tròn.

“Còn về chiếc vali kia,” Lý Trạch Phân nói tiếp, “Tôi vừa mới sang chỗ anh Lương xem thử, chiếc vali hẳn là của người chết, quần áo và vật dụng du lịch cá nhân đều ở trong đó. Nhãn hiệu của vali cho thấy chắc là mua ở nước Mỹ. Giờ đang xác minh lại với sân bay Tây Kinh, vali 33 inch thuộc về hàng hóa vận chuyển vượt qua quy cách nên có lẽ rất nhanh sẽ có kết quả thôi.”

“Dùng vali của mình sao?” Phương Uy biết rõ nếu như chỉ đơn giản là bắt cóc người từ quán bar thì không thể nào lấy được chiếc vali đáng lẽ phải ở căn hộ kia được. Nói cách khác...

Phương Uy cùng Lan Khâm liếc nhau một cái.

Xem ra, chuyến đi này của bọn họ đã chuyển từ khám xét nhà nạn nhân sang điều tra tìm kiếm hiện trường gây án đầu tiên rồi.

Hai người không lấy mật mã từ chủ nhà mà dùng một chiếc chìa khóa mở cửa căn hộ, vừa cầm súng xông vào đã có mùi máu tươi xộc thẳng vào mũi, trong đó còn có mùi khai của nước tiểu và mùi phân thối. Nhưng dù sao họ cũng là cảnh sát hình sự, Lan Khâm lên tầng trên, Phương Uy phụ trách tầng dưới, cả hai cố chịu mùi hương tanh tưởi kia kiểm tra vài vòng trong căn hộ 2 tầng, xác định không có nguy hiểm gì mới cất súng đi, đứng cạnh đồng hồ hợp phân, nước tiểu và máu rồi bấm điện thoại gọi cho đội kỹ thuật.

Trong lúc chờ đội kỹ thuật từ đỉnh núi chạy tới, hai người đồng loạt bước ra khỏi cửa hít thở vài hơi để rửa phổi, sau đó đứng từ xa quan sát trong và ngoài căn hộ.

Tuy đây là vùng ngoại ô của thành phố Trường An nhưng cũng là một khu nhà giàu. Chung quanh là một màu xanh đồng đều, căn hộ trái phải không quá 3 tầng, mỗi căn đều có một sân vườn nhỏ hoặc sân sau phía ngoài. Không có tòa nhà, không xô bồ, không xa hoa trụy lạc, hoàn toàn khác xa với sự “cao cấp” và “sang chảnh” trong nội thành.

“Dọc đường đi trừ những camera đo tốc độ thì hình như không có camera giám sát nào cả.” Phương Uy nói, “Xung quanh căn hộ này có vẻ cũng không có.”

“Nghe nói vài căn hộ trong khu này đều dùng để cho thuê, có lẽ là sợ khách khiếu nại vì bị xâm phạm quyền riêng tư các thứ nên không gắn camera.” Lan Khâm thở dài, “Xem ra chuyện điều tra gặp rắc rối rồi, hai nhà cách nhau khoảng hơn 10 mét, xung quanh còn có hàng rào và cây cối um tùm, chưa chắc đã có ai thấy được gì. Nếu hung thủ không vứt xác thì e là đến khi hợp đồng thuê nhà mãn hạn mới có thể phát hiện ra thì thế ấy. Không ngờ Trường An đất chật người đông lại có một nơi yên tĩnh thế này.”

“Còn không phải sao? Người có tiền không phải giàu ở chỗ có bao nhiêu nhà, đất rộng thế nào, mà giàu ở chỗ có thể mở ra được một “miền quê” giữa phố xá đông đúc đấy. Đội trưởng Lan, anh đoán xem tiền thuê nhà ở đây là bao nhiêu? Một tháng tiền lương của chúng ta liệu có ở được 1 tuần không nhỉ? Nạn nhân của chúng ta nhìn cũng không giống như người có

tiền.”

“VẬY anh phải xem tỷ giá của Đường Quốc nữa. Hơn nữa nhiều căn hộ có giảm giá cho người ngoại quốc, như ký túc xá cho sinh viên ấy, 1 phòng 8 người, phòng đơn cho du học sinh ở một mình còn có thể so sánh với khách sạn 4 sao đấy.”

“Ài, lòng hiếu khách chết tiệt này, truyền thống đạo đức cũng quá tốt rồi.”

Chương 17: Hai đầu tội lỗi (3)

Sau một đêm bị video giám sát, tư liệu, mì gói và thuốc lá vồn đến sắp mặt, rất nhanh đã đến ngày cuối cùng của tháng 9. Sáng sớm, văn phòng đội điều tra đặc biệt chỉ có một mình Tiêu Lăng Duyệt và vài cảnh sát không ra ngoài làm việc, vì vậy Lý Trạch Phân – người đã về nhà khuya hôm qua, vừa tới văn phòng chưa kịp ngồi xuống đã bị Lan Khâm bắt đi theo.

Lúc này Lý Trạch Phân đang cùng với Lan Khâm đi đến khu vực xung quanh căn hộ xem thử. Hôm qua cảnh giới tuyến đã được gỡ bỏ sau đội kỹ thuật hoàn tất thu thập bằng chứng. Sau một đêm được gột rửa, bầu không khí chết chóc đã biến mất, khôi phục lại vẻ bình yên xanh tươi như lúc trước.

Công việc của hai người hôm nay là đến hỏi thăm hàng xóm và người qua đường, cố gắng hỏi xem tình hình hôm xảy ra án mạng.

Còn “đại chiến 300 hiệp” tối hôm qua giữa toàn đội với video giám sát cũng không phải là không có kết quả. Họ phát hiện ra chiếc Toyota màu đen mà Monica Garcia thuê đã xuất hiện trên đường cao tốc Tây Kinh khuya ngày 25 tháng 9. Chiếc xe chạy từ căn hộ ra đường cao tốc, camera bắn tốc độ cũng đã xác nhận.

Nhưng người điều khiển xe không phải Monica Garcia mà là một người đàn ông mang khẩu trang, đội mũ lưỡi trai. Vì video quay được vào lúc nửa đêm nên ánh sáng không tốt lắm, hơn nữa hắt bao bọc rất kỹ, vì vậy đội điều tra đặc biệt chỉ có thể xác định hắt cao từ 1m8 đến 1m85.

Nếu không có gì bất ngờ thì tên này hẳn là hung thủ, và chiếc xe của Monica Garcia mà hắt lái rất có khả năng chứa xác trong cốp sau.

Chiếc Toyota này sẽ phải trả lại vào ngày 26/9. Hai người Trương Trác Bân

và Phương Uy ngay sáng nay đã đến đại lý cho thuê xe. Khi nghe được hình thức kinh doanh của đại lý này, cả hai như chết lặng. Hóa ra để PR cho tinh thần dịch vụ chuyên nghiệp, xe của hãng này đều thống nhất một cách đăng ký. Chỉ cần đăng ký thẻ, xác minh danh tính trên APP xong rồi ký hợp đồng và thanh toán, toàn bộ quá trình từ lấy xe đến trả lại đều không cần giao dịch trực tiếp với nhân viên.

Lý Trạch Phân có thể hiểu tại sao Monica Garcia lại chọn thuê xe ở đây. Một là vì đại lý này quảng cáo quá nhiều trên internet, nếu tìm từ “Thuê xe” trên các trang tìm kiếm thì trang web của công ty này đều nhảy lên trong 10 kết quả đầu tiên, thiết kế của trang web sang trọng, chuyên nghiệp và những hình ảnh đông đúc khách hàng, khiến người ta nhìn vào có cảm giác rất “đáng đồng tiền bát gạo”. Thứ hai là vì Monica Garcia là người nước ngoài, tuy có HSK 4 nhưng vẫn chưa thể nào hoàn toàn giao tiếp lưu loát được, hoặc nếu không có rào cản ngôn ngữ thì vẫn có rào cản về tâm lý với người bản địa, ký hợp đồng trên mạng so với ký hợp đồng trực tiếp, tất nhiên Monica Garcia sẽ chọn cái đầu tiên.

... Giống như Lý Trạch Phân lúc còn đi du học vậy.

Nhưng sự lựa chọn này của Monica Garcia đã khiến việc điều tra vụ án trở nên khó khăn hơn, vì không có nhân viên nào nhìn thấy mặt mũi của người đàn ông kia, trong video giám sát thì đến lỗ tai của hắn cũng không thấy được. Cũng may là lối ra vào ga xe ở đại lý cho thuê có trang bị camera, độ phân giải đủ để phán đoán ra người trong màn hình giám sát và người trên camera bắn tốc độ là một người.

Chi tiết đàn ông cao 1m8 đến 1m85 đã trùng khớp với dấu chân và vết máu hôm qua pháp chứng thu được trên thảm ở tầng 1 căn hộ. Vì dấu chân in trên thảm mềm mà hắn lại cố tình làm nhòe đi nên họ không thể tìm ra điểm nào khác ngoài chuyện này.

Còn về chiếc xe kia, tuy đã được đội kỹ thuật mang đi nhưng vì đại lý cho thuê đã vệ sinh sạch sẽ ngay sau khi trả về nên còn manh mối còn lại hắn là rất ít.

Vì vậy vẫn phải quay lại vùng xung quanh căn hộ để điều tra.

Lý Trạch Phân và Lan Khâm đi một vòng quanh căn hộ, đến khu mua sắm thương mại cách đó vài km rồi vòng trở lại, đi đi về về ít nhất cũng 20 vạn bước. Tuy hôm nay ánh nắng không chói chang nhưng cũng không quá mát mẻ, chiếc kính râm của Lý Trạch Phân nhanh chóng bị mồ hôi trên sống mũi làm cho trượt xuống vài lần.

Thật ra cô không ngại chuyện này, chỉ là gót chân mang giày cao gót hơi khó chịu, ngón út bên chân phải đã bị rách da vì ma sát với đôi giày mới mua, mỗi bước chân đều rất đau. Nhưng cô không nói gì, trên mặt cũng không biểu cảm gì đặc biệt, chỉ vô thức run chân mỗi khi bước đi.

Tất nhiên là Lan Khâm không để ý đến chuyện này, cô cũng không muốn cho anh biết.

Qua lời hỏi thăm, hai người biết được cứ cách 1 ngày thì Monica Garcia sẽ cầm một chiếc camera đến một quán rượu ở khu mua sắm gần đó, mượn rượu và vốn ngôn ngữ của mình để bắt chuyện với những vị khách trong đó. Tiêu Lăng Duyệt cũng đã tìm ra kha khá video được quay trong Izakaya* trên các tài khoản xã hội của cô ta.

() Izakaya: dịch theo nghĩa đen là “nhà hàng rượu sake”, là một không gian thưởng thức đồ uống thân mật theo hình thức các món ăn với số lượng ít được phục vụ kèm theo đồ uống. Là một quán bar/nhà hàng Nhật Bản với bầu không khí xã hội và ấm cúng, izakaya là địa điểm phổ biến để bạn bè và đồng nghiệp tụ tập.*

Lần cuối cùng Monica Garcia đến Izakaya là tối ngày 20 tháng 9, nghe nói đêm đó cô ta đã trò chuyện rất vui vẻ với khách trong quán, được vài đại gia mời mấy bình rượu, la hét suốt đêm rồi rời khỏi quán, sau đó được nhân viên đưa về nhà ngủ. Đền ở Izakaya quá tối, camera giám sát cũng chỉ ghi được cảnh ở quầy và trong phòng nhân viên, người ở đó cũng không nhớ được mấy. Vì vậy trừ những mô tả mơ hồ của 3 nhân viên trực hôm đó thì Lý Trạch Phân và Lan Khâm cũng không xác định được danh tính của những người đã đưa Monica Garcia về.

Lan Khâm mơ hồ cảm nhận được hung thủ chính là một trong những người

này.

“Vậy là lúc 5 giờ sáng, ông có nhìn thấy một người phụ nữ ngoại quốc và một người đàn ông cao to đi chung với nhau à?” Lan Khâm hỏi một nhân viên tạp vụ trung niên chịu trách nhiệm dọn vệ sinh hôm đó.

“Đúng vậy, là một người nước ngoài, tóc vàng, mắt xanh, rất cao, nhưng người đàn ông cạnh cô ta còn cao hơn nữa.” Nhân viên tạp vụ nói, chỉ vào một bụi cây xanh phía trước, “Trên đường đi làm tôi đúng lúc thấy họ ở bên kia, “Người nọ cúi gập người xuống, còn người đàn ông thì đang đỡ cô ta. Tôi còn nghĩ họ đang làm gì thì đã thấy rõ, hóa ra cô ta đang nôn thốc nôn tháo. Bãi nôn văng vãi khắp nơi, có khổ thì chỉ khổ nhân viên tạp vụ như chúng tôi. Vậy mà luôn miệng bảo người nước ngoài ý thức cao, cao cái rắm ấy!”

Lý Trạch Phân lấy di động ra rồi mở ảnh chụp của Monica Garcia lên, thay vì hỏi “Đây có phải là người nôn đó không” thì cô lại hỏi: “Ông đã từng gặp qua người này chưa?”

Lan Khâm bất ngờ liếc nhìn Lý Trạch Phân một cái.

Hai cách hỏi này có vẻ giống nhau, nhưng thật ra mức độ dẫn dắt lại khác nhau, là tác dụng ngược của câu hỏi, nhưng cũng rất dễ để sử dụng.

“À, chính, chính là cô ta đấy. Nôn đầy ra chỗ này hết.” Nhân viên tạp vụ liếc mắt một cái đã nhận ra người trên ảnh chụp.

“Vậy ông có ấn tượng gì với người đàn ông kia không?” Lan Khâm lại hỏi.

“Người đàn ông kia à,” Ông ta vuốt cằm suy nghĩ, “Hình như là có nhớ một chút.”

“Không biết giờ ông có rảnh để đến Cục điều tra một chuyến để giúp chúng tôi phác họa lại chân dung của người đó không?” Lan Khâm hỏi.

“Ừm, được...” Nhân viên tạp vụ không cao lắm, lúc nói chuyện với Lan Khâm phải hơi ngẩng đầu lên một chút, “Cậu ta phạm tội gì sao?”

“Vụ án vẫn đang được điều tra, chúng tôi không tiện tiết lộ chi tiết.” Lý Trạch Phân mỉm cười, từ chối trả lời câu hỏi của ông ta.

Sau khi hẹn nhân viên tạp vụ đến Cục điều tra xong, Lan Khâm lại gọi cho nhân viên kỹ thuật bảo hộ đến kiểm tra bãi nôn mà ông ta chỉ.

Lúc xong xuôi hết về đến Cục thì cũng đã quá giữa trưa. Lý Trạch Phân tự giác bước tới ghế lái, lấy điện thoại của mình ra nhìn, kết quả là phát hiện hơn 10 cuộc gọi nhờ của Trần Kiến. Lúc này cô mới nhớ mình đã tắt tiếng điện thoại từ tối hôm qua lúc vào phòng giải phẫu tới giờ mà quên chỉnh lại.

Nếu cô không gọi lại, chỉ e lát nữa Trần Kiến sẽ tìm đến tận cửa Cục điều tra mất...

Cô chần chừ nhìn Lan Khâm một cái.

Không biết Lan Khâm có hiểu ý tứ trong ánh mắt của cô không, nhưng anh cũng nói: “Để tôi lái xe đi.” Sau đó ngồi vào ghế lái.

Lý Trạch Phân vào ngồi ở ghế phụ lái, gọi điện lại cho Trần Kiến. Trong lúc chờ kết nối, cô lấy ra một viên kẹo bạc hà rồi cho vào miệng. Lan Khâm thấy động tác ăn kẹo của cô bèn định nói gì đó, nhưng giây tiếp theo đã bị những lời cô thốt ra dọa sợ.

“Trần đại nhân.”

Hả? Đại nhân, đại nhân gì?

Vì chỉ có 3 chữ nên Lan Khâm cũng không nghe được giọng điệu của Lý Trạch Phân lúc này có gì khác với bình thường không, nhưng cách xưng hô kỳ quái này đã khiến anh tự động treo trên đầu cô mấy chữ “Thâm tàng bất lộ*”.

() Thâm tàng bất lộ: Chỉ người có tri thức tài năng nhưng giấu vào trong, không khoe khoang tài năng trước mặt người khác.*

Đoạn hội thoại về sau chỉ có một mình người bên kia liên tục nói, Lý Trạch Phân chỉ “Ừm” vài tiếng, không rõ cảm xúc. Rõ ràng nụ cười trên khóe miệng vẫn không hề hạ xuống, nhưng Lan Khâm mơ hồ thấy trong đáy mắt âm trầm của cô tựa như đang đè nén gì đó. Nhưng thứ anh để ý chính là viên kẹo bạc hà trong miệng của Lý Trạch Phân, cứ cách vài giây cô sẽ đảo lưỡi sang một bên, tựa như cô không phải đang ăn kẹo mà là đang giải quyết một vấn đề phiền toái nào đó, tương tự như việc người ta sẽ bị run chân mỗi khi thấy hoảng sợ hoặc lo âu.

Phiền toái, lo âu... Nhưng căn bản không nhìn ra gì từ biểu cảm của cô hết.

Anh nhớ lại từ khi cô vào làm việc cũng đã 1 tháng, Lý Trạch Phân ít khi ăn kẹo bạc hà... Hay là chỉ những lúc cô nhận điện thoại hoặc gọi điện thì mới như vậy thôi?

Vậy rốt cuộc cô ấy đã nhận điện thoại từ ai đây? Chẳng lẽ những lần cô ăn kẹo đó, bên kia đều là cùng một người sao?”

Dù Lan Khâm rất tò mò nhưng cũng không thể nghe lén cách trảng trợn như thế được, vì vậy anh cố tình tảo lại rồi bắt đầu khởi động xe.

Khi xe dừng ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ đầu tiên, Lý Trạch Phân đã cúp điện thoại.

Cô tháo kính râm xuống rồi xoa nhẹ mi mắt, khóe miệng hiếm khi cong xuống để lộ ra nét không vui.

“Có chuyện gì à?” Lan Khâm thuận miệng hỏi.

Lý Trạch Phân ngẩng đầu, thu lại vẻ mặt buồn bực rồi lại dùng đầu lưỡi đảo viên kẹo bạc hà trong miệng: “Đội trưởng Lan, tôi có thể xin nghỉ buổi chiều được không?” Cô nhìn điện thoại, “Trong nhà có vài việc gấp, tôi phải về một chuyến. Có lẽ phải đến 4 giờ chiều mới về được.”

Lan Khâm nhú mày.

Vụ án trước mắt có liên quan đến Đại hội khí tượng thế giới, danh tính của

nạn nhân và cách thức vứt xác có thể gây náo loạn dư luận, vì vậy đã sớm bị rêu rao ồn ào rồi.

Áp lực từ giới truyền thông, phía trên Cục điều tra, Đại sứ quán, Bộ ngoại giao, thậm chí còn có cả những hoàng thất – người chịu trách nhiệm tổ chức Đại hội này, đều dồn hết lên đầu đội điều tra đặc biệt. Lan Khâm thân là đội trưởng phải gánh vác toàn bộ, không thể than vãn một lời, nhờ vậy mà tốc độ điều tra của đội mới giữ được ổn định như bây giờ.

Nhưng dù Lan Khâm không nói gì thì người trong đội cũng biết rõ, bởi vậy ai cũng tình nguyện mang lá gan vất vả chăm sóc hơn nửa tháng trời để bắt đầu xông vào điều tra.

Kết quả là lúc này, Lý Trạch Phân lại đột nhiên bảo cô phải nghỉ hết nửa ngày.

... Thôi thì dù sao cũng là trong nhà có việc gấp, tình huống bất khả kháng mà.

Đội đã, không phải cô ấy là người Lạc Dương sao? Không phải là một mình đến Trường An làm việc sao? Trong nhà có việc, là nhà ở Lạc Dương có việc à? Vậy thì sao có thể chỉ nghỉ nửa ngày được. Chẳng lẽ cô ấy có người thân khác ở Trường An sao, cô ấy không phải ở một mình ư? Hay có khi nào gia đình cô ấy đã chuyển đến Trường An không?

Lan Khâm bất giác suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Anh cũng không biết vì sao mình lại như thế, nếu là trước đây thì chắc chắn anh không nhiều chuyện đến thế đâu.

Lan Khâm nuốt câu “Đã xảy ra chuyện gì” lại vào bụng, hít sâu một hơi: “... Được.”

“Cảm ơn đội trưởng Lan.”

Lan Khâm không đáp lại.

Lý Trạch Phân phát hiện vẻ mặt bình tĩnh cố gắng che giấu sự bất mãn của

Lan Khâm, nhưng chính cô cũng bất lực, không thể làm gì khác được. Vì vậy cô đành phải cố chuyển đề tài: “Đồ vật của nạn nhân tìm được ở căn hộ hôm qua hình như không có camera của cô ta nhỉ?”

Lan Khâm sửng sốt một chút, nhanh chóng chuyển suy nghĩ đến vụ án, cẩn thận nhớ kỹ lại danh sách vật chứng: “Có khi nào bị hung thủ lấy đi rồi không? Đã tiêu hủy mất rồi? Vì trong đó có mặt mũi của hắn ư?”

“Nếu có mặt của hắn thì chỉ cần lấy đi thẻ nhớ thôi.” Lý Trạch Phân nói.

“Đúng rồi... Vậy hung thủ lấy camera đi là để...”

“Phiền đội trưởng Lan thả tôi ở đây nhé, cảm ơn.” Lý Trạch Phân đột nhiên cắt lời anh.

Lan Khâm nhìn Lý Trạch Phân, muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng dừng xe ở ven đường. Không hỏi cô muốn đi đâu, càng không đề nghị tự mình chở cô đi, thậm chí cả câu khách sáo “Đi đường cẩn thận” cũng không nói.

Chương 18: Hai đầu tội lỗi (4)

Mặc dù Hoàng thành Lý Đường đã dời tới Lạc Dương từ hàng trăm năm trước, nhưng những di tích lịch sử vẫn được bảo tồn ở thành phố Trường An, nơi từng là kinh đô lúc trước. Thành phố đã được tu sửa không ít để trở nên hiện đại hơn nhưng những bức tường thành và cổng thành vẫn còn nguyên. Nơi từng là Hoàng cung giờ đây một phần là ký túc xá cho chính phủ Trường An, một phần trở thành Cung điện hoàng gia, phần còn lại là mở cửa cho khách du lịch vào tham quan như di tích lịch sử.

Vì để tham dự Đại hội khí tượng thế giới được tổ chức ở Trường An vào tháng 10 mà Thái tử điện hạ đã gần 70 tuổi vẫn đến Trường An một chuyến, ở trong Cung điện hoàng gia. Hôm nay Lý Trạch Phân vội vàng xin nghỉ nửa ngày là vì Thái tử điện hạ đột nhiên muốn gặp cô.

Chưa tới 1 giờ chiều, Lý Trạch Phân đã ngồi lên xe của Trần Kiến. Không biết từ khi nào cô đã thay trang phục nghiêm trang, mái tóc đen dài búi thành búi đơn giản trên đỉnh đầu, lớp trang điểm nhẹ đã che đi sự mệt mỏi vì thức khuya, màu đồng tử cũng đã trở thành màu nâu đen của dòng máu hoàng tộc thuần khiết.

Sau khi thẩm tra kỹ lưỡng, chiếc xe lao vào Cung điện được canh gác cẩn mật dưới ánh mắt của nhóm khách du lịch. Mọi người đang đồn đoán về danh tính của người trong xe, thậm chí còn có người còn lấy điện thoại ra chụp lấy chụp để. Cũng may cửa kính xe là loại kính chống đạn một chiều, người từ bên ngoài nhìn vào chỉ có thể thấy được biển số xe.

Chiếc xe dừng ở trước một Cung điện nguy nga. Trần Kiến mở cửa xe giúp Lý Trạch Phân, cô lịch sự cảm ơn rồi bước xuống. Sau khi nghe tin, cấm quân* lập tức vây xung quanh người và xe, viên quan quân đứng đầu nói với Lý Trạch Phân: “Chỉ điện hạ, mạo phạm rồi.” Sau đó liền sai hai nữ quân nhân khác đến kiểm tra cô.

() Cấm quân: Lực lượng nòng cốt của quân triều đình, trực tiếp bảo vệ Kinh đô trong đó có Hoàng đế và hoàng tộc.*

Việc khám xét được làm rất kỹ lưỡng, từ đầu đến chân, dùng giấy thử chất nổ* và máy dò tìm kim loại. Dường như Lý Trạch Phân đã quen với những chuyện này, cô rất hợp tác phối hợp kiểm tra, nụ cười lịch sự vẫn thường trực trên môi, đến khi xong xuôi còn lịch sự nói cảm ơn với hai người.

() Một loại giấy đặc biệt dùng để kiểm tra chất cháy nổ mà không cần mở túi hành lý ra, mình không biết ở VN có không nhưng đọc thấy ở TQ đã áp dụng cái này, chỉ cần lau qua hành lý rồi để vào một dụng cụ đặc biệt thì sau khoảng 5-10 giây sẽ cho ra kết quả.*

Sau đó Lý Trạch Phân đi theo cấm quân vào điện, Trần Kiến thì theo một đoàn cấm quân khác để đậu xe vào nơi quy định.

Lý Trạch Phân bước qua cửa Cung điện rồi bị cấm quân đưa ra bằng cửa sau. Rõ ràng là Thái tử không có ở bên trong. Cô không nói lời nào, im lặng theo sát cấm quân, có vẻ như không định nêu thắc mắc gì. Dọc đường đi, trừ cấm quân và viên chức trong Cung ra thì cô còn thấy vài nhóm học sinh trung học đang được các giáo viên dẫn đường.

Cô biết, xuất phát từ mục đích giáo dục và tuyên truyền nên dù là Cung điện ở Lạc Dương hay một phần cung điện ở Trường An đều cho phép các đoàn khách vào tham gia trong một khoảng thời gian cố định. Thoạt nhìn có vẻ như đây là nơi học sinh có thể tùy ý chạy loạn, nhưng thật ra toàn bộ lộ tuyến đã được lên kế hoạch hết rồi, có cả cấm quân âm thầm trông coi. Vậy nên Lý Trạch Phân cũng không hỏi nhiều.

Chỉ là... Cô vô tình phát hiện ra đồng phục của nhóm học sinh này trông rất quen mắt, cẩn thận nghĩ lại mới nhận ra đây là đồng phục của trường Trung học số 8 Trường An. Ngay lúc trong lòng trỗi dậy một dự cảm xấu thì cô cũng vừa vịn nhìn thấy một gương mặt quen thuộc – Lan Huệ.

Cũng may là Lan Huệ vẫn chưa nhìn sang bên này, Lý Trạch Phân cũng nhanh chóng dời mắt sang nơi khác.

Nhưng ngay khi vừa rời mắt đi, đoàn học sinh bên kia lại bắt đầu nhao nhao: “Oa, ngựa kìa! Là ngựa thật kìa!” Một đám loai choai chỉ tay về phía Lý Trạch Phân.

Có 4 viên quan quân cười ngựa bên cạnh Lý Trạch Phân. Một trong số họ còn có một con ngựa đen chưa không ai cười. Con ngựa đen này thoát nhìn có vẻ giống với những con ngựa của cấm quân khác nhưng Lý Trạch Phân biết nó khác hẳn.

Viên quan bên cạnh Lý Trạch Phân dắt nó tới cạnh cô, ánh mắt của đám học sinh phía xa không khỏi rơi vào người cô.

Lý Trạch Phân không nhìn đám học sinh đó, cũng không quan tâm đến phản ứng của chúng.

Quan quân đưa dây cương tới trước mặt Lý Trạch Phân: “Chỉ điện hạ, Thái tử điện hạ đang ở trường đua ngựa.”

Ông ngoại Thái tử rất thích ngựa, kỹ năng cưỡi ngựa của cô cũng là do ông ngoại đích thân dạy cho. Vậy nên Lý Trạch Phân cũng không ngạc nhiên lắm về địa điểm mà Thái tử gọi mình đến.

Chỉ là...

Ít nhất đã 10 năm cô không chạm vào dây cương rồi, bộ trang phục trên người cũng không phù hợp, Lý Trạch Phân nín tiếng thở dài, mỉm cười nói cảm ơn với quan quân.

Một chân bước lên yên ngựa, chân sau hơi dùng lực bước qua lưng ngựa, mắt cô nhìn chăm chú vào hai chân.

Giờ cô đang mặc quần tây, chất lượng quần không đến nỗi tệ lắm.

“Giá.” Cô nhẹ nhàng ghì dây cương, cười con ngựa thông thả đi về phía trước. Bốn người cấm quân cười ngựa cũng theo sát phía sau.

Tuy nói là 10 năm rồi chưa cười ngựa, nhưng trí nhớ thuở đầu của cô vẫn còn trong cơ thể. Lý Trạch Phân thoát khỏi sự lo lắng lúc đầu ngay sau đó, tìm lại được cảm giác như xưa. Cô nhanh chóng thúc vào bụng ngựa, tăng nhanh tốc độ.

Cấm quân lập tức giục ngựa đuổi theo.

Thái tử thật sự đang ở trường đua ngựa đợi Lý Trạch Phân tới. Lúc cô đến nơi, cổ áo của ông đã ướt đầm mồ hôi, rõ ràng không phải chỉ vừa mới cười ngựa.

Vừa nhìn thấy Lý Trạch Phân đến, trên mặt Thái tử lập tức nở nụ cười hiền lành. Ông ra hiệu để cấm quân lui về sau 3 mét, sau đó ngăn lại hành động định xuống ngựa hành lễ của Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân đành phải ngồi trên lưng ngựa, chắp tay trước ngực thi lễ: “Cháu gái Chỉ, tham kiến Thái tử điện hạ.”

“Haizz, đây đâu phải Lạc Dương, đa lễ làm gì.” Thái tử cười sảng khoái, “Đến đây, cười ngựa với ông ngoại chút nào.”

Tứ Hoàng tử chết yếu, dưới gối Thái tử lại không có con gái, vì vậy ông cực kỳ yêu thương đích nữ của Tứ đệ – Tử Trân. Vì vậy trước mặt Lý Trạch Phân, Thái tử luôn tự xưng mình là “Ông ngoại”.

“Được ạ.” Lý Trạch Phân giục ngựa đi theo bên cạnh Thái tử.

Tuy nói là “bên cạnh” nhưng cô vẫn luôn cố ý để mình đi sau Thái tử cách một khoảng đầu ngựa, đây là lễ nghi.

Thái tử không phi ngựa mà chỉ chậm rãi tản bộ trên đường đua. Thỉnh thoảng hỏi vài chuyện linh tinh, Lý Trạch Phân đều khéo léo đáp lại.

“Tính tình của Tử Trân rất giống cha nó, vừa hung bạo mà cũng rất nhiệt huyết. Con cũng lớn rồi, đừng so đo với nó làm gì. Mồm miệng nó đánh đá thể thôi nhưng trái tim lại mềm như đậu hũ.

“Con hiểu rồi, ông ngoại Thái tử.”

“Thật ra nó rất vui khi nghe con về đây, nếu không phải vì công việc bận rộn không thoát ra được thì hẳn nó đã đến Trường An để thăm con rồi. Nếu con rảnh thì chủ động về nhà một chuyến nhé, đã đi được 6 năm rồi, mẹ con rất nhớ con đấy.”

“Vâng, cuối tháng 10 con sẽ về để tham dự lễ cưới của Tiềm Chi diện hạ, ông ngoại Thái tử yên tâm.”

“Con không nói thì ông ngoại cũng quên mất, thằng nhóc Tiềm Chi đó sắp kết hôn rồi. Tuổi hai đứa con cũng không cách nhau là bao, giờ cũng nên...” Nhắc thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Lý Trạch Phân, ông bật cười, “Ha ha ha ha ha ha, ta biết mấy đứa trẻ tuổi tui con không thích nghe chuyện này mà. Không vội, không vội.”

Lý Trạch Phân không đáp lại.

“Thật ra thì,” Thái tử nói thêm, vừa nói vừa “Yu” một cái để dừng ngựa, “Ông cứ nghĩ con đã về từ 2 năm trước rồi.” Từ ngữ thay đổi, cả bầu không khí trong trường đua ngựa cũng kéo theo.

Một áng mây che khuất đi ánh nắng chiều khiến người ta có cảm giác như trời sắp mưa.

“Hai năm... trước?” Lý Trạch Phân cũng ghìm lại dây cương khiến con ngựa hơi loạng choạng rồi dừng lại. Tựa như sự đứt quãng trong câu nói vừa rồi chỉ là do hành động của con ngựa gây ra.

“Sao ông ngoại Thái tử lại nghĩ như thế?” Lý Trạch Phân cũng đổi cách dùng từ.

Thái tử cẩn thận nhìn nét mặt của Lý Trạch Phân, phát hiện từ khi trở về cô đã mang lên mình một cái mặt nạ hiền lương thực đức, đã mất đi vẻ ngây thơ vô lo vô nghĩ so với 6 năm trước, giờ ngay cả ông cũng không tìm thấy kẽ hở trong biểu cảm của cô để phân biệt thật giả.

Ông đành rời mắt: “Hoàng gia cũng là nhà, ở với người nhà con không cần phải phòng bị như thế.” Nụ cười trên mặt đã biến mất, để lộ ra vẻ mặt không giận mà uy của người nhà họ Lý, “Còn nữa, nếu muốn người khác không biết thì trừ khi mình đừng làm. Chuyện 2 năm trước, con cho rằng bản thân đã giải quyết sạch sẽ rồi ư...”

Lý Trạch Phân vội vàng xoay người xuống ngựa, quỳ xuống cúi đầu, chấp tay trước ngực hành lễ, cao giọng cắt ngang lời nói của Thái tử: “Cháu gái đã biết sai rồi ạ.” Cô căng thẳng nhìn chăm chăm vào mũi chân dính bùn của mình.

Một lúc lâu sau.

“Ai, con bé này.” Thái tử thả lỏng đôi mày, “Có nề nếp đấy. Được rồi, bình thân, không trách con.” Ông phất tay ra hiệu cho Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân không hề động đậy.

Ánh mắt Lý Trạch Phân lóe sáng, nói: “Chuyện đó dù về tình hay về lý con đều không sai, nếu không cũng chẳng có cách nào chôn vùi được. Ta không trách con, chỉ là lo cho con thôi, tất cả chỉ có vậy.” Sau đó ông dừng một chút, “Đứng lên đi.” Giọng điệu ra lệnh.

Lý Trạch Phân do dự một lát rồi đứng dậy thu tay lại, nhưng vẫn không dám nhìn Thái tử.

“Ngược lại chuyện làm ta ngạc nhiên là sau chuyện đó con thật sự chọn làm cảnh sát hình sự.” Thái tử cũng định xuống ngựa, nhưng suy cho cùng tuổi cũng đã lớn nên tay chân không còn nhanh nhẹn nữa. Lý Trạch Phân thấy vậy vội vàng chạy tới đỡ ông.

“Đây là lần đầu tiên một người có tên trên ngọc điệp* gia nhập vào đội cảnh sát hình sự cấp cơ sở đấy.” Với sự giúp đỡ của Lý Trạch Phân, Thái tử chạm hai chân xuống đất rồi đứng vững vàng.

(*) *Ngọc điệp: Gia phả của hoàng tộc.*

Lý Trạch Phân lùi về sau nửa bước, tuân theo nghi thức nói chuyện với các vị trưởng bối: “Nhiệm vụ của những người thừa kế của hoàng thất Lý Đường là bảo vệ giang sơn Đường Quốc. Vì vậy cháu gái cả gan nghĩ việc mình gia nhập cảnh ngũ cũng không có gì không ổn. Dù có bị truyền thông phanh phui cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến danh dự hoàng thất, ngược lại nếu xử lý thỏa đáng còn có thể biến thành chuyện tốt.” Cô đã sớm nghĩ ra lý do cho việc này.

Nhìn vẻ mặt không biết đang suy nghĩ gì của Thái tử, cuối cùng cô ném ra con át chủ bài: “Nếu điện hạ đang e dè chuyện thân thế...” Cô hít sâu một hơi, “Chỉ có thể tự xin thoát ly hoàng thất, xóa tên trên ngọc điệp.”

Thái tử nhìn Lý Trạch Phân đầy ẩn ý, sau một lúc lâu mới thở dài: “Thôi, tùy con. Nói cho cùng thì cũng do trưởng bối chúng ta sai, con chỉ là nạn nhân mà thôi.”

“Cảm ơn ông ngoại Thái tử.” Lý Trạch Phân sửa lại xưng hô.

“Ừm...” Thái tử chậm rãi dắt ngựa đi, Lý Trạch Phân theo sát phía sau, “Nghe nói vụ án người nước ngoài kia đã vào tay của đội con rồi à?”

Ánh mắt Lý Trạch Phân hơi lóe lên: “Vâng.”

“Vụ án này không có gì cả, chỉ là xảy ra không đúng lúc, không thể nào nào thiếu đi áp lực được, con vất vả rồi.” Ông dừng một chút, không biết đang định nói gì, “Đừng làm mấy chuyện gì khác thường đấy.”

“... Vâng”

“Được rồi, con về đi, đừng tốn thời gian với lão già như ta nữa.”

“Cháu gái cáo từ.” Lý Trạch Phân thi lễ xong thì lùi về sau 3 bước, lại thi lễ lần nữa rồi mới xoay người rời đi.

Lúc trở lại xe của Trần Kiến đã gần 3 giờ chiều. Lý Trạch Phân tẩy trang ngay trên xe rồi nhờ ông ta chở đến một trạm xe buýt cách Cục 3 bến dừng. Trần Kiến cũng không hỏi lý do, trực tiếp làm theo lời cô.

Thấy sắp đến trạm xe buýt, Lý Trạch Phân đã khôi phục lại bộ dạng tóc ngắn xoăn và trông mắt màu xanh đột nhiên hỏi: “Sao Thái tử điện hạ đột nhiên triệu kiến tôi thế?”

“Có lẽ là vì thấy trong hồ sơ cảnh sát chịu trách nhiệm vụ án thấy được tên điện hạ chẳng? Nghe nói Ủy ban Đại hội sáng nay đã tổ chức một cuộc họp về vụ án này, Cục trưởng Cục điều tra Trường An cũng bị gọi đến.”

Lý Trạch Phân không nói tiếp.

“Nếu có thể giải quyết vụ án này nhanh chóng thì tốt rồi, cứ kéo dài ra thì không biết đám truyền thông sẽ đưa mồm đi chơi xa đến đâu nữa.” Trần Kiến ngẫu nhiên nói một câu, dứt lời mới ý thức được lời nói của mình không thích hợp, nhưng cũng không thể thu hồi lại được.

Cũng may là Lý Trạch Phân không để ý đến sự “khác thường” của cô ta, cô chỉ dựa vào lưng ghế một chút, nhắm mắt cảm thán: “Nếu được như vậy thì tốt quá rồi.”

“Hả? Ý của điện hạ là...”

Lý Trạch Phân không đáp.

Vụ án này căn bản không có khả năng đánh nhanh thắng nhanh được.

Sáng nay lúc ở Trung tâm Giám định Tư pháp, Lý Trạch Phân đã nhìn thấy vật chứng lấy về từ căn hộ, trong đó có một cặp còng tay đồ chơi và 2 đoạn dây leo núi. Lý Trạch Phân đã xem qua thi thể nên có thể khẳng định những thứ này là dùng để trói nạn nhân. Cổ tay và mắt cá chân đều có vết thương do cọ xát với sợi dây lúc cố gắng thoát ra, không liên quan gì tới còng tay cả. Hơn nữa kích cỡ chiếc còng cũng hơi lớn hơn so với tay nạn nhân.

Nhưng Lý Trạch Phân đã thấy vết máu và mô da còn sót lại dính trên chiếc còng, rõ ràng là lưu lại trong lúc vật lộn.

Nói cách khác, vụ án này không chỉ có 1.

Trung tâm đã tiến hành xét nghiệm mô da trên còng tay. Lý Trạch Phân liếc nhìn đồng hồ, 3 giờ 24 phút, có lẽ đã có kết quả rồi.

Đang lúc nghĩ ngợi thì đột nhiên điện thoại của Lý Trạch Phân vang lên.

Chương 19: Hai đầu tội lỗi (5)

“À, vụ tai nạn ở công viên Long Thê đầu tháng hả, đợi tí, tôi sẽ tìm tài liệu cho hai người.” Một cảnh sát giao thông trẻ tuổi mặc đồng phục vừa nói vừa gõ máy tính.

Chưa tới 4 giờ, Lý Trạch Phân đã về tới Cục điều tra, sau đó bị Lan Khâm lôi một đường lên xe cảnh sát ngay lập tức. Dọc đường đi, Lan Khâm đã nhanh chóng giải thích tiến độ điều tra của đội trong lúc cô vắng mặt.

Không ngờ Mao Lệ đã mang kết quả xét nghiệm mô da trên cái còng kia trước cả thời gian Lý Trạch Phân dự đoán. Mô da trên còng tay không phải của Monica Garcia mà là của một người đàn ông Châu Á. Đội kỹ thuật đã nhân cơ hội này để so sánh DNA với kho dữ liệu hiện tại, không ngờ mèo mù vớ phải cá rán, họ thật sự tìm ra được manh mối.

Người có mẫu DNA trùng khớp tên Trịnh Vi, là một người phụ nữ 28 tuổi. Kinh tế gia đình của cô ta khá ổn, vì vậy cách đây vài năm lúc công ty được Giai Lương ra mắt dịch vụ phân tích và đo lường gen cá thể thì cô ta từng tò mò về tổ tiên cũng như những căn bệnh tiềm ẩn, nên mới bỏ tiền ra mua dịch vụ để sử dụng. Cũng do lúc điền các tài liệu có liên quan để cung cấp thông tin để chấp nhận lưu thông tin di truyền của mình vào cơ sở dữ liệu quốc gia nên đội kỹ thuật mới có thể tìm ra.

Trịnh Vi không phải là chủ nhân của mô da, nhưng cô ta có quan hệ huyết thống họ hàng với người đó. Sau khi biết được thông tin này, đội điều tra đặc biệt đã lập tức tiến hành điều tra gia phả của Trịnh Vi, kết quả là khoanh vùng được người chú thứ ba của cô ta – Trịnh Bân.

Thế nhưng Trịnh Bân đã bỏ mạng trong một vụ tai nạn giao thông ở công viên Long Thê lúc 7 giờ tối ngày 4 tháng 9. Sau đó đội điều tra đặc biệt đã chia nhau đi tìm tài xế lái xe hôm đó và người nhà Trịnh Bân để hỏi chuyện,

còn Lan Khâm và Lý Trạch Phân thì đến làm việc với bên cảnh sát giao thông.

“Tôi rất có ấn tượng với vụ tai nạn đó.” Người cảnh sát giao thông trẻ tuổi chỉ vào một tập tin đang mở trên máy tính, đứng dậy khỏi ghế ngồi của mình, “Tuy mỗi ngày khắp Trường An xảy ra không dưới 10 vụ tai nạn, nhưng hôm đó lại khác, có đến 2 người chết, đúng là hiếm gặp. Tôi còn nhớ hôm đó mưa rất lớn, mãi đến khi 6 7 giờ tối mới ngớt, cả ngày đều âm u.”

Lan Khâm ngồi xuống ghế của anh ta, lướt xem tài liệu, Lý Trạch Phân thì im lặng đứng cạnh anh, ánh mắt ôn hòa nhìn người cảnh sát trẻ tuổi kia như đang cố vũ anh ta nói tiếp.

“Tôi không biết tại sao đội điều tra đặc biệt lại hứng thú với vụ này,” Anh ta nhiệt tình nói, “Nhưng thật sự không có gì đáng nghi cả. Toàn bộ quá trình đều được ghi lại trong camera giám sát ở ngã tư, dù lúc đó cũng chạng vạng rồi nên hơi tối, nhưng quay được khá rõ ràng, đủ để thấy rõ mặt.”

“Thật sao?” Lý Trạch Phân hơi nhướn mày, có vẻ rất hứng thú.

Lan Khâm nhìn cô một cái, vốn định bảo cô không cần nghe lời người khác luyên thuyên, trong tài liệu đã có sẵn hết rồi, nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại.

“Đúng vậy.” Vị cảnh sát trẻ tuổi trả lời, “Không biết có phải do say rượu hay không mà lúc đến ngã rẽ vào đường lớn lại loạng choạng chạy rất nhanh. Lúc đó trời vừa mưa to, đường trong công viên trơn trượt mà ông ta lại chạy nhanh như thế nên bị trượt xuống cầu thang, không giữ được xe nên trực tiếp vọt ra thẳng ra đường, bị một chiếc Honda tông trúng, tử vong tại chỗ. Tài xế gây tai nạn hoảng sợ nên lập tức báo cảnh sát, cũng rất phối hợp điều tra. Vì nhiều lý do nên cuối cùng hai bên hòa giải riêng với nhau, gã tài xế kia mất mười mấy vạn mới không phải hầu tòa.”

Lúc nhắc tới gã tài xế, Lan Khâm mở ngay video giám sát lên xem. Quả nhiên đúng như lời anh ta nói, quá trình phát sinh sự việc được quay lại rất rõ ràng, Trình Bân lao xuống cầu thang rồi va chạm với chiếc xe kia, từ đầu đến cuối trừ ông ta và tài xế ra thì không hề có người thứ ba. Nhưng vì hôm đó ánh sáng yếu và độ phân giải bị hạn chế nên Lý Trạch Phân không sao

nhìn ra được cổ tay của Trịnh Bân có bị thương hay không.

Lan Khâm tắt video giám sát, nếu còn bản khoản điều gì anh sẽ xem lại trong hồ sơ điện tử sau.

Lý Trạch Phân nhìn xuống màn hình, ánh mắt chợt trở nên sắc bén, “Lúc đó không giải phẫu thi thể à?” Cô quay đầu lại hỏi vị cảnh sát giao thông.

“Không có, không có lý do gì để mời pháp y đến giải phẫu hết. Người nhà chấp nhận hòa giải, tài xế chấp nhận đền tiền, quá trình sự việc cũng được camera giám sát ghi lại hết. Nhưng tất nhiên vẫn còn ảnh chụp và biên bản khám nghiệm tử thi sơ bộ.”

“Người chết rồi mà người nhà lại dễ dàng đồng ý hòa giải như thế à?” Lan Khâm đột nhiên hỏi.

“Vì người nhà cũng không muốn gây chú ý,” Một người cảnh sát giao thông nữ không biết đến từ khi nào bỗng lên tiếng, “Dù sao thì trước khi chuyện này xảy ra, mẹ con nhà đó đã làm ầm ĩ một lần rồi.”

“Là ý gì?” Lan Khâm cau mày, quay đầu lại nhìn cô ta.

“Hai người từ đội điều tra đặc biệt, chắc cũng từng nghe qua vụ án giết người cướp của xảy ra ở khu Tân Phong hồi năm ngoái đúng không?”

Đúng là Lan Khâm có nghe qua, đây vốn là vụ án được Cục điều tra khu Tân Phong phụ trách, không giao lên cho Cục điều tra Trường An. Vụ án kéo dài nửa tháng, cuối cùng nghi phạm sa lưới, nhưng trong phiên tòa đầu năm nay hắn đã được Tòa án phán vô tội rồi phóng thích. Sau khi có kết quả phán quyết, Lan Khâm từng nghe được mấy câu oán giận từ những người bạn làm ở phân cục khu nên cũng có chút ấn tượng.

“Trịnh Bân chính là tên luật sư bào chữa cho nghi phạm vụ án đó, Viên Vọng Hải, được vô tội rồi phóng thích. Sau khi việc này lộ ra, gia đình Trịnh Bân đã bị cư dân mạng chửi bới, cho rằng ông ta vì tiền mà bôi đen danh dự của luật sư, còn bị đào lên bản thân sở hữu hơn chục bất động sản ở các khu giàu có trong và ngoài nước. Có người còn soi được địa chỉ nhà

họ, mỗi ngày đều bị ném trứng và đồ phân trước cửa. Sau khi chuyện lắng xuống, hai mẹ con nhà đó mới có thể quay lại cuộc sống bình thường được. Nếu vụ tai nạn của Trịnh Bân bị gọi lên sóng gió lần nữa thì chỉ sợ lại bị cư dân mạng soi mói tiếp. Mà tôi nghe nói hai người đó vốn đang định ly hôn, chắc cũng chả còn bao nhiêu tình cảm nên mới muốn hòa giải càng sớm càng tốt.”

Lý Trạch Phân không bình luận gì về phỏng đoán của nữ cảnh sát này, chỉ hỏi: “Giờ thi thể đang ở đâu, người nhà mang về rồi à?”

“Không,” vị cảnh sát trẻ tuổi trả lời Lý Trạch Phân, “Cũng đã hơn 1 tháng, bị đem đi hỏa táng lâu rồi.”

“Vậy à.” Lý Trạch Phân cụp mắt xuống, không biết đang nghĩ gì.

Lý Trạch Phân và Lan Khâm không nói chuyện thêm với hai người cảnh sát đó nữa mà làm thủ tục bàn giao hồ sơ, sau đó trở về xe rồi lái thẳng đến công viên Long Thê, nơi diễn ra sự việc.

Lan Khâm vẫn là người cầm lái, Lý Trạch Phân nghĩ mình cứ để sắp lái xe như thế này thì ngại quá, nhưng cũng khách sáo không nói gì, vừa lên xe cô đã lấy điện thoại ra xem ảnh chụp thi thể trong tài liệu.

Trong bức ảnh, tuy thi thể đã bị cán đến tan xương nát thịt, vì không giải phẫu nên thi thể vẫn chưa được tẩy rửa sạch sẽ, vết máu và vết bẩn che giấu rất nhiều bộ phận, nhưng Lý Trạch Phân vẫn tinh mắt phát hiện hai tay của thi thể đúng là có vấn đề.

Hai ngón cái bị vặn ngược về phía trước tạo thành hình dáng quỷ dị, xương cổ tay có vẻ như bị thứ gì đó chèn ép khiến cả lòng bàn tay lớn hơn cổ tay rất nhiều. Vết máu trên tay rõ ràng là chảy ra từ vết thương xung quanh cổ tay và lòng bàn tay, có dấu vết bị nước mưa cọ rửa, miệng vết thương đã đóng vảy, rõ ràng là bị thương lúc còn sống, khoảng 3 tiếng trước khi ông ta chết.

Ngoại trừ bàn tay ra, Lý Trạch Phân còn thấy có một vết thương bất thường nữa. Đó là một vết bầm tím xuất hiện trên lưng thi thể, giống như bị va đập

vào một góc cạnh nào đó khi ngã ngửa ra sau tạo thành. Nhưng vừa rồi trên video giám sát không thấy có bất kỳ hành động nào có thể gây ra vết thương này cả. Theo mức độ bầm tím mà nói thì hẳn vết thương này xuất hiện trước khi chết khoảng nửa tiếng.

Rốt cuộc là trước khi gặp tai nạn Trịnh Bản đã làm gì?

Vừa nghĩ đến đây, xe cảnh sát đã dừng bên lề đường cách nơi xảy ra tai nạn khoảng 50m.

Lan Khâm mở cửa bước xuống trước, nhưng điện thoại lại vang lên. Anh đành trở lại chỗ ngồi, lấy điện thoại ra “Ừm” vài tiếng sau đó cúp máy.

“Là anh Trương gọi tới,” Lý Trạch Phân còn chưa kịp hỏi thì Lan Khâm đã tự nói, “Những gì người nhà Trịnh Bản nói không khác những gì chúng ta vừa nghe, sở dĩ họ vội vàng hòa giải là vì sợ phiền phức, lo việc này gây ảnh hưởng cho cuộc sống của hai mẹ con lần nữa. Quan hệ bình thường của hai vợ chồng nhà họ cũng không tốt mấy, 1 năm Trịnh Bản chỉ ở trong nước 6 tháng, lý do chưa ly hôn là vì họ muốn chờ đứa con trưởng thành. Đám anh Trương đã lấy được tóc của Trịnh Bản rồi, chỉ cần về so sánh với DNA trên còng tay một chút là biết ngay.”

“Hẳn là Trịnh Bản rồi.” Lý Trạch Phân vừa nói vừa bước xuống xe, “Trên thi thể có vết thương do giấy giũa.”

“Giấy...Vậy là ông ta giấy ra khỏi còng tay sao?” Lan Khâm hỏi.

“Ừm.”

“Giết người hàng loạt ư? Dùng cách thức giam cầm tương tự đối với Trịnh Bản, định bỏ khát ông ta, nhưng không ngờ Trịnh Bản lại có thể trốn thoát?” Lan Khâm phân tích, “Vậy nên lúc ở công viên ông ta mới chạy điên cuồng như thế, thực chất là đang chạy trốn. Nói như vậy thì...”

“Từ lúc ông ta bị nhốt đến khi bị tai nạn không cách nhau lâu lắm.” Lý Trạch Phân bổ sung thêm vào suy luận của Lan Khâm.

Nói đến đây, hai người đã đi đến chỗ cầu thang nơi xảy ra vụ tai nạn.

Đã 20 ngày trôi qua, chỗ này không còn dấu vết gì của hiện trường vụ án nữa. Lan Khâm kiểm tra vỉa hè và con đường bên dưới cầu thang, còn Lý Trạch Phân thì bước lên cầu thang.

Phía trên có một con đường rợp bóng cây, Lý Trạch Phân vừa đi vừa nhìn xung quanh, vừa đi được nửa chừng thì phát hiện sâu trong rừng cây có một căn phòng nhỏ. Cô chạm nhẹ vào khẩu súng dắt bên hông rồi đi về phía đó.

Từ ngoài nhìn vào thì đây có vẻ là một nhà vệ sinh công cộng đã bị bỏ hoang trong quá trình tu sửa công viên Long Thê, vì vậy xung quanh vẫn giăng hàng rào di động để tránh cho khách đi nhầm. Hàng rào ở lối ra vào bị xô ngã, xét theo hướng đổ của đồng lộn xộn này thì hẳn đã có người nào đó đã bỏ chạy từ bên trong ra ngoài.

Lý Trạch Phân rút súng ra, đi qua hàng rào rồi thận trọng bước vào nhà vệ sinh công cộng.

Sự âm u và mùi hôi thối trong đó khiến Lý Trạch Phân không khỏi nhúm mày, cô đang do dự không biết có nên gọi Lan Khâm không thì bỗng một dấu tay đầm máu đã xuất hiện trước mặt đất dưới chân cô.

Xem ra cô đến đúng chỗ rồi.

Lý Trạch Phân nhanh chóng gọi cho Lan Khâm.

10 phút sau khi nhận được báo cáo của Lý Trạch Phân, Lan Khâm đã xuất hiện tại hiện trường. Lại hơn 10 phút nữa, đội kỹ thuật cũng bắt đầu xuất hiện dần. Sợi cảnh giới tuyến đen vàng vây quanh nhà vệ sinh công cộng kia thay cho hàng rào di động, đến khi mọi việc xong xuôi hết thì trời đã tối sầm.

...

Xử lý xong hiện trường, chiến sĩ thi đua Lan Khâm không quay về Cục điều tra mà lại trở về nhà.

Kết quả là vừa bước chân vào cửa đã nghe thấy tiếng chế giễu của em gái mình: “Ô, bức thư anh gửi đã được hồi âm rồi đây này.”

“Anh vừa ở công viên Long Thê, tiện đường ghé về nhà một lúc để tắm rửa, tối anh sẽ đi tiếp.” Lan Khâm đã quen với chuyện em gái mình không nói được lời tử tế, “Ngoan ngoan tự học bài đi.”

Chẳng hiểu sao Lan Huệ lại quan tâm đến một điểm khác: “Công viên Long Thê? Công viên đó xảy ra chuyện gì ư? Lúc này tan học về em đâu có thấy phong tỏa hay gì đâu.”

“Không phải hôm nay, là chuyện từ đầu tháng...” Nói được một nửa anh mới phát hiện ra mình vừa nói hớ, “Tự lo cho mình trước đi! Ăn cơm tối chưa?” Anh quát em gái mình.

“Chờ anh hỏi thì em chết đói lâu rồi.”

Lan Khâm không để ý đến cô nhóc nữa.

Lan Huệ về phòng lục lọi rồi lấy máy tính bảng ra, đưa tới trước mặt Lan Khâm: “Nè, của anh đây.”

“Gì vậy?” Lan Khâm sửng sốt.

“Không phải anh lấy tài khoản của em để viết thư cho hoàng thất sao? Hồi âm đến rồi, anh có đọc không?”

Lan Khâm lục lại trong trí nhớ tìm ra sự kiện này, sau đó mang về mặt nghi ngờ mở thư ra xem. **“Vậy ngọn nến đó muốn dập tắt chính mình sao?”**

Chữ Khải* cứng cáp, từng nét mở rộng và bình ổn. Vậy mà lại khiến Lan Khâm trong một khoảnh khắc lại đột nhiên hơi hoảng hốt.

() Chữ Khải: còn gọi là chính thư, một trong những cách viết chữ Hán cơ bản.*

Chương 20: Hai đầu tội lỗi (6)

Hôm nay vận may của Lý Trạch Phân không tồi, vừa bước chân ra khỏi cổng tiểu khu thì trời đã bắt đầu lộp độp mưa, mà trùng hợp là cô không mang theo ô.

Trong cơn tuyệt vọng, cô chạy đến trạm xe buýt để tránh mưa, bản khoản không biết nên đợi mưa ngớt rồi mới đến Cục điều tra hay nên bất chấp bị ướt như chuột lột để không phải bị tờ giấy đỏ phạt đi muộn giáng xuống đầu. Đương lúc trận chiến trong đầu đang diễn ra hết sức căng thẳng, ánh mắt cô dần trôi đi một cách vô định. Không biết từ lúc nào đã đứng dưới trạm xe buýt.

Tuyến 011, Thông Hóa Môn, công viên Long Thê, mưa to, ngày 4 tháng 9. Đột nhiên trong đầu cô nảy ra một ý nghĩ khiến bao mâu thuẫn từ nãy giờ phải tạm đình chiến.

Hình như hôm qua đội trưởng Lan có nói nhà anh ấy ở cạnh công viên Long Thê?

Trạm xe buýt ở cổng phía Đông công viên Long Thê, trong khi các khu nhà thì tập trung ở cổng phía Tây. Nếu xuống xe buýt ở trạm dừng thì đi ngang qua công viên sẽ nhanh hơn đi vòng ra lối đi bộ bên ngoài rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Lý Trạch Phân nhanh chóng lấy điện thoại ra, mở APP xe buýt Trường An rồi tính toán thời gian chờ từ Thông Hóa Môn đến công viên Long Thê. Vì ngày 4 tháng 9 đổ mưa lớn nên phải chờ gần 1 tiếng.

Mà ngày 4 tháng 9 lúc mình đậu xe ở gần Thông Hóa Môn hẳn là gần 6 giờ chiều. Thời gian tử vong của Trịnh Bân là khoảng 7 giờ tối, nói cách khác...

Có lẽ là nghe được tiếng nội tâm Lý Trạch Phân vậy gọi nên xe buýt tuyến 011 đã trùng hợp dừng ngay trước mặt cô lúc này. Cô nhìn đồng hồ, cong môi rồi lên xe.

Chắc vì chưa đến giờ cao điểm nên trên đường vẫn chưa đông đúc mấy. Lý Trạch Phân ngồi ở hàng ghế cuối cùng, lắc lư trên xe gần nửa tiếng mới đến trạm công viên Long Khê.

Lúc xuống xe thì mưa đã gần tạnh, Lý Trạch Phân không hề hào hứng để cảm thán cơn mưa này đến nhanh đi cũng nhanh y hệt như tính tình của sếp mình mà trực tiếp rải đôi chân dài qua vũng nước đi vào công viên.

Cô quay lại hiện trường vụ tai nạn, đi lên cầu thang như tối qua, tìm gì đó trên con đường rồi đứng dậy. Chỉ là lần này mục tiêu của cô đã thay đổi, cô không tiếp tục đi vào sâu trong rừng mà chỉ đi trên đường lớn.

Những vết bầm tím trên thắt lưng của Trịnh Bân là do ngã ngựa mà ra...

Vết bầm tím đủ để ảnh hưởng đến việc chạy trốn, trùng khớp với tình huống Trịnh Bân ngã xuống cầu thang. Hơn nữa dựa vào độ bầm thì hẳn là vết bầm đã có từ lúc ông ta đứng lên rồi chạy tiếp.

Ông ta ngã xuống cầu thang rồi xảy ra tai nạn giao thông, nhưng trước đó...

Lý Trạch Phân bước tới băng ghế đá ở ven đường.

Va vào góc của ghế đá ư? Miệng vết thương đúng là khớp thật. Lý Trạch Phân chạm vào mép ghế, nhớ lại những bức ảnh chụp hôm qua mình đã xem.

Trượt ngã vì mưa ướt sao? Vì chạy quá nhanh nên tự mình trượt ngã?

Sau đó cô lại lấy chân phải chà chà xuống đất.

Không, không đủ, cần một lực mạnh hơn nữa. Hơn nữa góc độ cũng không đúng.

Lý Trạch Phân đi đi lại lại giữa ghế đá và cầu thang, tiếc là đã gần 1 tháng kể từ khi tai nạn xảy ra nên hiện trường thật sự không còn sót lại gì cả. Cô đành phải tiếp tục đứng dậy đi dọc theo con đường để xem nó dẫn đến đâu.

Cô vừa đi vừa tìm kiếm camera giám sát trên đường, cuối cùng phát hiện ra tất cả camera đều chĩa xuống đường xe chạy.

...Nhưng vô thương phong nhã*, thời điểm Lý Trạch Phân đi đến cuối con đường rợp bóng cây và nhìn thấy cổng phía Tây của công viên, cô gần như đã biết được thân phận của người đó.

() Vô thương phong nhã: Mặc dù có tác động nhưng không tổn hại gì đến những việc chính.*

Lý Trạch Phân còn chưa kịp đi xuống cầu thang thì đã đụng phải Lan Huệ mặc đồng phục và mang ba lô đi đến.

Nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đã đến rồi.

Độ cong nơi khoe miệng của Lý Trạch Phân trở nên rõ ràng hơn, lộ vẻ bất ngờ: “Bạn học Lan? Trùng hợp vậy, chào buổi sáng.” Trông cô như một người chị gái dịu dàng thân thiết vậy.

Mặt Lan Huệ trong nháy mắt đen như đít nồi. Cô nhóc siết chặt dây đeo ba lô bên tay phải, cảnh giác lùi về sau vài bước: “Sao chị lại ở đây?”

“Ừm...” Lý Trạch Phân hơi cúi đầu, ra vẻ như đang do dự không biết có nên nói ra hay không, “Điều tra vụ án.” Kết quả là vẫn “thành thật” nói ra, vẻ mặt y hệt anh trai Lan Huệ.

Không nói thì thôi, vừa nói dứt lời thì vẻ mặt của Lan Huệ lại càng đen hơn: “Có ý gì?”

“Ý gì?” Nụ cười của Lý Trạch Phân đánh lại, nhưng cô không tức giận, chỉ như đang bao dung cho một đứa trẻ con không hiểu chuyện.

Lan Huệ nướng mày, cắn chặt môi nhưng không định nói thêm nữa. Cô

nhóc tức giận trừng mắt nhìn Lý Trạch Phân rồi bước đến hất cô một cái: “Tránh ra!” sau đó cũng không thèm nhìn cô mà định đi một mạch về trước.

Trông Lý Trạch Phân vừa cao vừa gầy là thế nhưng Lan Huệ dùng hết sức cũng không đẩy nổi cô, ngược lại còn khiến bản thân phải lui về sau nửa bước.

Hành động xấu hổ này hoàn toàn chọc giận Lan Huệ, cô nhóc nắm chặt tay lại muốn động thủ.

Nhưng câu nói tiếp theo của Lý Trạch Phân như ném cả người cô nhóc vào hầm băng.

“Ngày 4 tháng 9, lúc đó cô cũng đẩy người ta vậy sao?” Vẫn là giọng điệu ôn như, nụ cười dịu dàng, nhưng ẩn sâu trong đó lại mơ hồ có một con rắn độc đang rình rập con mồi là Lan Huệ.

Dưới cái nhìn như hổ rình mồi kia, Lan Huệ bắt đầu thở gấp. Hai tay cô ta nắm chặt, mặt đỏ bừng, vừa giận lại vừa sợ.

“Cô có biết nụ cười của cô thật sự rất ghê tởm không?” Cô nhóc rít qua kẽ răng.

Không biết những lời này có thật sự đá động được đến Lý Trạch Phân không, nhưng cô thật sự đã thu lại nụ cười nơi khóe miệng. Đôi môi mím chặt cùng với tia lạnh trong đồng tử hòa vào ánh nắng sớm mai sau cơn mưa khiến cô trở nên vừa lạnh lẽo vừa xa cách.

“Vậy thì lời giải thích của cô là gì?” Ngay cả giọng nói của cô cũng trở nên trầm hơn thường ngày rất nhiều.

Không biết có phải ảo giác không mà Lan Huệ cảm thấy hình như cơ thể mình đang run lên trong vô thức.

Ngay sau đó, cô nhóc thu hết can đảm và sự tức giận lại, trừng mắt nhìn Lý Trạch Phân: “Là ông ta bị điên, tự dưng lao tới giật điện thoại trong tay tôi! Trên người toàn mùi lạ, ăn mặc xốc xếch như kiểu vừa đánh nhau với ai

một trận ấy.”

“Hừm?” Giọng điệu cô không hề thay đổi.

“Tôi... Tôi cũng chỉ đẩy ông ta một chút thôi, vậy mà ông ta lại trượt chân ngã vào ghế đá. Lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều, chỉ sợ bị gã điên đó tóm được nên tức tốc chạy đi. Về đến nhà mới phát hiện trên tay mình dính máu, tất cả là do gã đó gây ra trong lúc giật điện thoại tôi. Sau tối ấy, tôi lướt Weibo mới biết hôm đó có 1 người chết vì tai nạn giao thông.”

Lý Trạch Phân trầm mặc suy nghĩ về những lời Lan Huệ vừa nói.

“Cái chết của ông ta tuyệt đối không liên quan gì đến tôi hết! Ông ta vừa ngã xuống cầu thang là tôi đã chạy mất dép rồi! Tôi cũng không biết máu trên tay ông ta là từ đâu ra! Tôi đang chơi game thì ông ta bỗng từ đâu chạy tới giật lấy điện thoại, lúc đó tôi vừa chơi vừa đi, không để ý đến xung quanh.”

“Game gì?”

“FE*, game độc lập nhưng có đăng nhập và lịch sử chiến đấu.”

() Một tựa game indie của nhà phát triển Zoink Games, thể loại là hành động phiêu lưu và giải đố. Mình có chơi thử game này rồi, đồ họa xinh lắm á.*

Lý Trạch Phân vươn tay ra.

Lan Huệ liếc cô một cái rồi lấy điện thoại ra, mở game rồi đặt vào tay cô.

Lý Trạch Phân kiểm tra xong lịch sử game thì lật điện thoại lại nhìn các góc cạnh và mặt sau một chút. Kết quả chưa xem được bao lâu đã bị Lan Huệ giật lại.

Lý Trạch Phân nhướn mày tỏ vẻ hứng thú.

“Không thể đưa cô điện thoại được! Chuyện này cô cũng không được báo

cáo lại!” Lan Huệ chống nạnh thương lượng.

“Tôi gây cản trở tư pháp...”

“Đừng nói mấy chuyện đó với tôi!” Lan Huệ hung dữ ngắt lời Lý Trạch Phân, “Tôi biết đội điều tra đặc biệt các người đang điều tra một vụ giết người hàng loạt, chắc chắn không liên quan gì đến tôi, tôi chỉ là một người xuýt bị cướp điện thoại mà thôi. Cô có mang tôi đến Cục điều tra thì cũng không phát hiện ra gì đâu, ngược lại với quan hệ của tôi với Lan Khâm sẽ còn khiến anh ấy khó xử hơn, dù bằng chứng này có qua tay anh ấy thì sau này cũng không hữu hiệu đối với luật sư trước tòa.”

“Chuyện này không có lợi cho các người đâu, nó chỉ làm ngáng chân thêm thôi. Chi bằng cô cứ giấu nhem chuyện này đi, dù sao trên đường này cũng đâu có camera giám sát, mà nhìn bộ dạng đến đây điều tra của cô thì có vẻ người khác cũng không biết. Tôi sẽ tận lực giúp đỡ các người, nếu nhớ ra gì sẽ lập tức thông báo lại cho cô, cô cứ quên luôn sự tồn tại của tôi đi.”

Lý Trạch Phân mỉm cười, lần này là một nụ cười chân chính. Nhân lúc Lan Huệ đang sốt ruột rồi vươn tay ra. Lan Huệ chỉ thấy trước mắt mình nhòe đi, điện thoại trong tay đã biến mất từ lúc nào.

Lý Trạch Phân vẫy chiếc điện thoại trong tay mình rồi xoay người rời đi.

“Cô!” Lan Huệ thờ hồn hển giậm chân, “Cô không biết chừa đường sống cho mình à! Tôi biết cô là ai đấy!” Cô ta rống lên.

Lý Trạch Phân dừng chân, nhìn xung quanh một lúc, sau khi xác nhận không có ai mới quay đầu lại: “Ồ?” Nét mặt cô cũng đã thay đổi, từ lạnh lùng thờ ơ chuyển sang một vẻ thâm sâu khó lường.

“Tôi...” Cô ta hít sâu một hơi, hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải làm đến cùng, “Hôm đó tôi đã thấy cô ở Cung điện!”

Lý Trạch Phân hơi hất cằm, dường như đang bảo Lan Huệ có gan thì cứ nói tiếp.

“Họ Lý, tên Trạch Phân, tự Chỉ, là con gái một của Lý Tổ Ngọc – Tử Trân công chúa, người thừa kế ngai vàng thứ 22, đúng không?”

Trên mặt Lý Trạch Phân phảng phất tia nghiến ngấm, nhưng vẫn một mực im lặng.

Lan Huệ tự động lý giải phản ứng này của cô là đang che giấu vì bị người khác phanh phui bí mật của mình.

Vậy nên cô nhóc được đà lấn tới: “Nếu cô không muốn thân phận bị bại lộ, muốn tiếp tục làm cảnh sát thì giữ bí mật chuyện này cho tôi!” Cô nhóc bước lên vài bước, đối đầu với Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân lại mỉm cười, “Trên thẻ ngành là tên thật của tôi, có gì mà sợ bị bại lộ chứ?” Cô không phủ nhận suy đoán của Lan Huệ, ngược lại còn lơ đãng nghịch điện thoại của cô nhóc trong lòng bàn tay.

“Hoàng thất các người chỉ dùng tự chứ không dùng tên, chắc là đám người anh tôi cũng không biết Lý Trạch Phân chính là Chỉ công chúa đúng không?” Cô nhóc nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trong tay Lý Trạch Phân.

“Ừm,” Lý Trạch Phân gạt đầu một cái, “Vậy thì sao?”

Lan Huệ định nhân lúc Lý Trạch Phân đang nói mà giật lại điện thoại, nhưng Lý Trạch Phân lại nhanh nhẹn tránh đi. Cô ném điện thoại từ tay phải sang tay trái như đang làm xiếc.

Lan Huệ thở phì phò, không chút do dự túm lấy áo của Lý Trạch Phân, ánh mắt toé lửa tràn đầy ý cảnh cáo: “Không phải cô mang kính áp tròng mà mắt của cô vốn là màu xanh đúng không? Có phải tóc cô cũng xoắn bầm sinh? Cô không sợ người khác biết được thân phận hoàng thất của mình, vậy còn bí mật kia thì sao? Cô căn bản không phải...”

Nụ cười của Lý Trạch Phân như rắn phun nọc độc, khiến Lan Huệ nhất thời im bật.

Lúc này cô nhóc mới nhận ra mình đã nói hớ bí mật hoàng gia ra miệng. Tuy giờ đã khác xưa, nhưng chuyện hoàng thất giết người diệt khẩu...

Có lẽ vì ảnh hưởng của những bộ phim cung đấu thời xưa, hoặc có lẽ là do nụ cười của Lý Trạch Phân quá mức khủng khiếp nên Lan Huệ mới cảm thấy sợ hãi, sau lưng đổ đầy mồ hôi lạnh.

Lý Trạch Phân thường thức vẻ mặt chuyển từ tức giận sang sợ hãi của Lan Huệ, bàn tay đang nắm áo cô dần buông lỏng, cuối cùng thông xuống.

Cô như một diễn viên đỉnh cao, lại như một kẻ bắt nạt học sinh trung học, cứ thế cúi người xuống vỗ vai Lan Huệ rồi thì thầm bên tai cô nhóc.

“Đối mặt với quyền lực tuyệt đối, kẻ khôn vặt tự lật bài thì chỉ có phản tác dụng thôi. Không được phạm sai lầm lần hai đâu đấy.” Cô nói với một giọng chuẩn hoàng gia.

Lan Huệ run lên bần bật, mồ hôi lạnh túa ra từ mép tóc cũng không dám đưa tay lau.

Thấy uy hiếp có tác dụng, Lý Trạch Phân đứng thẳng người, vừa vỗ vai Lan Huệ vừa ép phẳng vạt áo nhả nhúm lại, sau đó xoay người rời khỏi.

Lan Huệ không dám ngăn cản nữa, chỉ có thể đứng ngây người ở đó, để mặt cho bóng dáng cô biến mất khỏi tầm mắt.

Đến khi Lý Trạch Phân hoàn toàn mất hút, Lan Huệ mới lấy lại được hơi thở bình thường. Cô nhóc ảo não bước đi tiếp, đầu óc tràn ngập sự sợ hãi. Sau khi suy nghĩ nên giải thích với Lan Khâm thế nào về chuyện điện thoại, cô nhóc lại nghĩ đến chuyện lỡ như hoàng thất thật sự không để yên cho gia đình mình thì sao.

Đang miên man suy nghĩ, cô ta chợt sờ thấy túi quần bên trái của mình có gì đó. Sờ soạng một chút, cô ta lại thấy chiếc điện thoại vốn đã bị Lý Trạch Phân lấy đi.

Cô ta đã bỏ nó vào lúc nào thế này? Sao mình không hề biết gì thế?

Lan Huệ rùng mình một cái, một lát sau mới dám mở khóa màn hình điện thoại.

Cô ta nhìn thấy có thêm một ghi chú: “Đừng quên lời hứa của mình.” Dưới đó là một số điện thoại.

“Đạch!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Chuyện của Tiểu Lý đã nổi lên một phần rồi.

Chương 21: Hai đầu tội lỗi (7)

Hơn 7 giờ 40 sáng, còn chưa đến giờ đi làm thì Mao Lệ đã vừa ngáp vừa cầm một chồng tài liệu bước vào văn phòng.

“Thế nào rồi?” Phùng Dịch Hoảng đang ngồi ở bàn làm việc không cần ngẩng đầu lên cũng biết ai tới, “Dấu chân ấy.”

“Không thu được gì, đã qua 1 tháng rồi, tất cả đều bị phá hủy hết.” Mao Lệ ném chồng tài liệu xuống bàn của mình, vắn eo một cái, “Đồng rác nhặt được từ nhà vệ sinh công cộng đó cũng chỉ là của đám nhóc chơi xong bỏ lại thôi. Không nói đến hung thủ, cả dấu chân của Trịnh Bân còn không tìm ra.”

“Chơi ở chỗ hơi như nhà vệ sinh á?” Tiêu Lăng Duyệt ngừng chuyện trong tay lại, thốt lên một câu, “Tôi còn tưởng bọn trẻ bây giờ nếu không ở trường học thêm thì cũng nằm lì ở nhà đánh game thôi chứ. Vậy mà cũng có đưa đến công viên chơi à?”

“Chắc là chơi trò tìm kiếm ma quỷ gì đó, càng bị hàng rào cản lại thì tội nhóc đó càng hiếu kỳ.” Phương Uy cũng góp chuyện.

“Nếu thật sự bọn nhỏ thường đến đó chơi thì chuyện hung thủ nhất Trịnh Bân trong đó lại trở nên hơi khó tin đấy.” Không biết Lan Khâm đã vào văn phòng từ khi nào, “Tội nhỏ rất có thể sẽ phát hiện và gọi người đến cứu Trịnh Bân ra trước khi ông ta chết khát. Tên hung thủ này đã mất một khoảng thời gian dài để thăm dò khả năng gây án, tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm cấp thấp thế này.”

“Vậy là không thể loại trừ khả năng hung thủ cố ý dẫn đường cho đám nhóc đến phá hoại hiện trường à?” Trương Trác Bân có cùng suy nghĩ, “Tôi sẽ cố tìm ra đám trẻ đó thông qua video giám sát và nhân chứng, để xem có tìm

được manh mối gì từ chúng không. Nhưng cũng đã lâu quá rồi, dòng người ra vào công viên Long Thê vốn rất lớn, chỉ e là hơi khó.”

“Nhắc tới video giám sát,” Tiêu Lăng Duyệt nhớ ra chuyện gì đó, “Tôi đã xem video lấy từ camera giám sát ở công viên cả đêm qua nhưng cũng không tìm được ai là đàn ông cao từ 1m8 đến 1m85 cả.”

“Xem hết video giám sát của tháng này chưa? Cả một người 1m8 cũng không có sao? Chiều cao trung bình của đàn ông nước ta đâu có thấp đến vậy.” Mao Lệ hỏi.

“Không, chỉ xem video của hai ngày 3 – 4 tháng 9 thôi. 4 cổng của công viên và đường xe chạy nhiều camera như thế làm sao có thể xem hết video giám sát trong vòng 1 đêm được chứ.” Tiêu Lăng Duyệt nói, “Nhưng tôi đã tìm ra hình ảnh của Trịnh Bân. Lúc 8 giờ 43 phút sáng ngày 4 tháng 9, ông ta một mình đi vào cổng phía Nam của công viên. Lúc đó còn đang cầm điện thoại, không biết đang gọi cho ai.”

“Như vậy là trùng khớp với quỹ tích của Trịnh Bân.” Trương Trác Bân nghe được thông tin của Tiêu Lăng Duyệt bèn vội vàng mở sổ tay mình ra, “Ông ta rời khỏi công ty luật lúc 7 giờ tối ngày 3 tháng 9, khoảng 7 giờ rưỡi thì về tới cổng tiểu khu nhà mình, sáng hôm sau ra khỏi cửa vào lúc 8 giờ 20. Lời khai của vợ con ông ta và video giám sát ở tiểu khu đều trùng khớp.”

“Nhà ông ta gần công viên Long Thê lắm à?” Lúc bọn Trương Trác Bân điều tra gia đình Trịnh Bân thì Lan Khâm đang cùng với Lý Trạch Phân điều tra vụ tai nạn, vì vậy anh cũng không biết chính xác chỗ ở của Trịnh Bân.

“Không xa lắm, ở tiểu khu cách Nguyệt Nha Loan 2 con đường, đi bộ đến cổng phía Nam công viên chỉ mất khoảng 20 phút.” Trương Trác Bân đáp.

“Vậy ông ta đi bộ qua công viên để đi làm à?” Dựa vào kinh nghiệm sống của mình, Lan Khâm chỉ nghĩ được lí do này.

“Đúng là nếu đi bộ thì qua công viên sẽ là đường tắt.” Phương Uy trả lời, “Nhưng bình thường ông ta đều lái xe. Chỉ là trước khi chuyện xảy ra chiếc

xe đã bị người khác đâm thủng lốp, vậy nên ông ta mới phải đi bộ. Nhưng người nhà và Trịnh Bân cũng không quan tâm đến chuyện này lắm, vì sau khi thắng vụ kiện cướp của giết người kia thì những loại hành vi trả thù này nhà họ cũng đã thấy đủ rồi, kiểu như đập vỡ cửa sổ, ném trứng thối, đâm thủng lốp xe, gửi thư máu,...

“Nhắc đến mới nhớ, vụ cướp của giết người kia rốt cuộc là thế nào vậy, dù nghi phạm đập lên sự phẫn nộ của người dân để được trắng án, nhưng trong nửa năm qua vẫn chưa buông bỏ được à, còn xuống tay với cả luật sư nữa?” Theo quan điểm của Phùng Dịch Hoằng thì trong mắt dân chúng cảnh sát và luật sư không vừa mắt nhau, nhưng thật ra đều là người chấp hành pháp luật cả, trong công việc chắc chắn phải có tranh chấp, nhưng dù sao cũng có sự thông cảm cho nhau.

“Ôi anh hùng bàn phím làm ra thì có chuyện tốt nào đâu.” Mao Lệ nhún vai, “Tìm được mảnh lời thì viết bài chi tiết một chút, vốn đen thì biến cho đen hơn, vốn trắng thì cũng phải viết cho thành đen. Giống như lần trước có một người thân của nạn nhân lên sóng truyền hình rồi thêm mắm dặm muối vào quá trình thụ lý và phán quyết ấy, thiếu điều muốn trực tiếp phun cho cảnh sát và thẩm phán bị sa thải luôn, còn muốn phán tội tử hình cho nghi phạm và luật sư nữa.”

“Vất vả lắm mới được nửa năm yên tĩnh lại, ai ngờ tháng 9 lại bùng lên chuyện của Giải trí Đạt Hỏa.” Mao Lệ cầm ly cà phê trên bàn của mình lên, lắc nhẹ 2 lần, “Để đời sự chú ý của người qua đường mà Giải trí Đạt Hỏa càn quét hết tất cả tin cũ trong showbiz, xào lại một lần, trong đó tất nhiên cũng có chuyện của Trịnh Bân này. Vậy nên lúc đó vợ Trịnh Bân mới vội vàng giải hòa cùng với gã tài xế kia, tới giờ còn chưa dám làm tang lễ, chuyện này một phần cũng là nhờ phúc của Giải trí Đạt Hỏa đấy.”

“Haizz.” Trương Trác Bân châm một điều thuốc, “Thời đại hiện đại thế này, không biết nên gọi Internet là tốt hay xấu nữa. Vừa xem được một cuốn tiểu thuyết, đọc Wikipedia mà đã xem mình là một người chuyên nghiệp rồi, biên soạn cả một “bài phân tích” văn vẻ hần hoi.”

“Nói đến đây,” Tiêu Lăng Duyệt gõ vài phím trên máy tính, đột nhiên nhớ ra vài chuyện, “Mặc dù bên phía An ninh mạng đã kiểm soát những nội

dung trên mạng liên quan đến chi tiết hiện trường của vụ án Monica kia, nhưng mấy từ khóa “hành lý”, “giam cầm”, “chết khát” đã lên hotsearch hết rồi, chỉ sợ đến lúc đó có kẻ bắt chước gây án lại một, phải đề phòng một chút.”

“Sao lại truyền ra được?” Nghe tin này, Phùng Dịch Hoảng có chút không vui, “Địa điểm phát hiện án mạng như thế, chúng ta cũng đã nhắc đi nhắc lại với hai vợ chồng phát hiện đầu tiên rồi mà.”

Tiêu Lăng Duyệt: “Là một thực tập sinh ở đồn công an gọi điện thoại tám với bạn bè, kết quả là bị người bạn đó đăng lên Weibo thành một câu chuyện kỳ quái. Đã bị xử phạt rồi.”

“Ai.” Phùng Dịch Hoảng chỉ tiếc rên sắt không thành thép, thở dài vài tiếng tiếc nuối.

“Quy tắc tồn tại vì có lý do của nó, vậy mà có một vài người không chịu tuân thủ, đúng là hết cách. Nếu ai cũng nghe theo thì đâu có chuyện gì cho cảnh sát chúng ta làm.” Trương Trác Bân cảm thán.

“Đợi một chút, Lăng Duyệt. Cậu vừa nói là lúc Trịnh Bân vào công viên đã gọi điện thoại à?” Trong đầu Lan Khâm đột nhiên nhảy ra vào câu hỏi thoại.

“Đúng vậy.”

Sau khi nhận được câu trả lời của Tiêu Lăng Duyệt, Lan Khâm lập tức mở máy tính lên xác nhận lại tài liệu vụ án: “Vậy là ông ta có cầm điện thoại vào công viên. Nhưng dù ở nhà vệ sinh công cộng hay chỗ phát sinh tai nạn, đều không tìm thấy được cái điện thoại nào hết.”

“Hay là bị hung thủ lấy đi rồi?” Mao Lệ lập tức nghĩ, “Camera của Monica cũng không thấy đâu cả. Đây là giết người liên hoàn, đây thường trói tay Monica là do hung thủ rút kinh nghiệm từ sau khi Trịnh Bân trốn thoát được. Dùng còng tay, có cảm giác như đang thực hiện một nghi thức gì đó... Tôi sẽ đi kiểm tra xem có thể trích xuất ra DNA của người khác từ còng tay không.” Nói xong, cô ta lập tức đi đến chỗ điện thoại nội tuyến.

“Vậy là hung thủ nhân lúc Trịnh Bân vào công viên, đến nơi ít người và không có camera để đánh ngất ông ta, sau đó nhốt trong nhà vệ sinh công cộng. Sau khi biết chuyện tai nạn giao thông, hắn liền vội vàng chạy đến lấy lại còng tay và nghĩ cách cho đám trẻ trong công viên đến phá hoại dấu chân trong hiện trường.” Lan Khâm sắp xếp lại suy đoán, “Nhưng dù là Trịnh Bân hay Monica thì hắn đều hiểu rất rõ quỹ tích của họ, hắn là đã quan sát trước đó rất lâu mới ra tay...”

“Tôi sẽ đi kiểm tra xem trong gần 1 tháng nay hai người họ có tiếp xúc chung với ai không, biết đâu sẽ tìm ra được kẻ theo dõi đó.” Trương Trác Bân ngậm điều thuốc đứng lên.

Phương Uy cũng ăn ý đi theo.

“Ai từ từ,” Trương Trác Bân nhìn vào chỗ trống bên cạnh mình, “Em gái Chỉ hôm nay lại nghỉ phép à? Sao từ sáng đến giờ không thấy người đâu hết vậy?”

Lan Khâm đang định nói gì đó thì điện thoại đã vang lên.

Thật trùng hợp, người gọi đến lại là Lý Trạch Phân.

10 phút trước, công viên Long Thê.

Lý Trạch Phân liếc nhìn đồng hồ, sau cuộc đấu tranh cho số phận muộn màng của mình, cô quyết định bắt một chiếc xe taxi.

Công viên Long Thê cũng được xem là một điểm thu hút khách du lịch ở Trường An, vì vậy các taxi nhận chuyển rất nhanh, xe cũng nhanh chóng tới nơi. Lý Trạch Phân đang đi bộ đến cửa phía Tây thì trên APP thông báo taxi đã đến.

Lý Trạch Phân nhìn đối chiếu biển số xe ở ngoài và trong điện thoại một chút, sau đó lịch sự cảm ơn tài xế rồi mở cửa xe sau bước vào.

Kết quả là ngay sau khi bước vào xe, mũi cô bị xộc thẳng vào một mùi hương quen thuộc ẩn dưới làn không khí tươi mát trong xe.

Đối với người bình thường mà nói, mùi này có lẽ chỉ như mùi hôi do trong xe đã lâu không vệ sinh, nhưng đối với một người là bác sĩ pháp y như Lý Trạch Phân mà nói thì còn rất nhiều ý nghĩa khác.

Gã tài xế rất chú ý đến động tác của Lý Trạch Phân bèn nở một nụ cười xin lỗi: “Ngại quá, tối qua có một vị khách uống say rồi nôn trong xe. Tôi đã dọn qua một lần rồi, còn mua xịt khử mùi nữa, nhưng vẫn không át được mùi. Nếu cô phiền thì tôi có thể hủy chuyến miễn phí cho cô, hoặc sau khi đến nơi tôi sẽ tìm cách để lấy voucher giảm 20% cho cô nhé. Chỉ cần cô đừng đánh giá 1 sao cho tôi là được.”

Lý Trạch Phân quan sát trong xe một vòng sau đó lắc đầu: “Không sao không sao, anh không cần bận tâm.” Cô vòng ra sau xe, “Anh mở cốp xe sau ra một chút được không?”

“Ai, cô có hành lý à?” Gã tài xế quay đầu nhìn lại hai bàn tay trống trơn của Lý Trạch Phân.

“Bạn tôi,” Lý Trạch Phân cười xin lỗi rồi chỉ về phía sau, “Anh ấy kéo hành lý nên hơi chậm, ở ngay phía sau thôi.”

“À à à, hóa ra là vậy,” Tài xế nghe vậy bèn ấn nút trên xe, cốp xe nhanh chóng được mở ra, “Phía sau có vài đồ linh tinh của tôi, nhưng cốp xe của tôi khá lớn, chắc còn chỗ trống đấy. Cô xem thử hành lý của mình có vừa không, nếu không bỏ vào được thì để tôi phụ nhét vào ghế sau xem sao.”

“Cảm ơn.” Lý Trạch Phân hơi cúi người xuống.

Sau đó, cô dùng tay áo áo khoác che khuất tay mình, mở cốp xe lên.

Đúng như lời tài xế nói, trong cốp xe có 1 thùng nước khoáng sắp hết, 2 chiếc ô, và... một chiếc vali màu đen.

Lý Trạch Phân hơi nhú mào, gạt đi vẻ trầm tư trong đáy mắt. Cô vòng ra

chỗ ghế phụ lái, vừa bình tĩnh quan sát vẻ mặt của lái xe, vừa hỏi: “Cái vali kia của anh à? Vali của chúng tôi cũng hơi giống cái đó.”

“Vali?” Trên mặt gã tài xế hiện lên vẻ bất ngờ, “Sao lại có vali trong đó? Không phải của khách trước bỏ quên đấy chứ.” Nói xong anh ta vội vàng xuống xe.

Anh ta nhanh chóng đi ra sau xe, nét mặt chán nản nhìn chằm chằm chiếc vali: “Ày, giờ phải làm sao đây...”

Lý Trạch Phân không đáp mà bước lên, thông qua lớp vải áo khoác mà kéo khóa vali xuống.

“Này, vị khách này, cứ như thế mở ra thì không tốt...”

Gã tài xế còn chưa dứt lời thì đã nhìn thấy thứ rơi ra từ trong vali, là một cái xác đang phân hủy.

Tài xế sợ đến mức lùi về sau 3 bước, xuýt chút nữa đã ngồi bệt xuống mặt đường: “Đây, đây, đây,... tôi... A, báo, báo cảnh sát, phải báo cảnh sát...” Anh ta run rẩy lấy điện thoại ra, cố gắng không để nó rơi xuống đường.

Lý Trạch Phân nhìn anh ta một cái thật sâu, thu lại nụ cười rồi lấy thẻ ngành ra. “Không phiền anh báo cảnh sát đâu, anh chỉ cần ở đây đợi đồng nghiệp tôi đến rồi phối hợp điều tra là được rồi.” Nói xong, cô lập tức gọi điện cho Lan Khâm.

Chương 22: Hai đầu tội lỗi (8) - Trong tiềm thức anh lại cảm thấy cô có gì đó không giống người thường, không giống với cả

Chưa đến 12 giờ trưa, đa số các thành viên của đội điều tra đặc biệt đã tập hợp đầy đủ ở phòng họp.

Đã qua tháng 10 nên thời tiết của Trường An cũng không còn hơi thở của mùa hè nữa. Nhưng điều hòa ở Cục điều tra quanh năm bị cố định ở mức 22 độ không sửa được, chuyện này khiến những “nhân viên kỳ cựu” vốn đã bị nội thương vì chế độ làm việc và nghỉ ngơi thất thường, nay lại càng không chịu nổi.

Ví dụ, vừa mới ngồi chưa được vài phút mà bệnh viêm khớp của Trương Trác Bân và viêm dây chằng của Tiêu Lăng Duyệt đã bắt đầu tái phát. Bản thân Lan Khâm cũng vì vết thương cũ trên cánh tay trái mà hơi khó chịu, đành phải cẩn thận đi mở hết tất cả các cửa sổ để thông gió.

Có gió ấm từ ngoài thổi vào, cái lạnh của điều hòa trong nháy mắt được xua tan gần hết. Nhưng tiếc là không biết dưới lầu có chiếc xe nào đó vội đi đâu thôi, gây chuyện khiến tòa nhà bên cạnh Cục vang lên tiếng còi báo động ầm ỹ.

Lan Khâm bị tiếng “báo động” này cắt lời liên tiếp mấy lần, sau đó hoàn toàn quên mất mình định nói gì. Tính tình nóng nảy cộng thêm sự xấu hổ bốc lên đầu khiến anh nghiêng rằng nghiêng lợi lấy điện thoại ra, mở ra định gọi vào số điện thoại của đội trưởng Tôn đội cảnh sát giao thông...

Lúc này Lý Trạch Phân mang theo hương thức ăn bước vào khiến cái dạ dày của Lan Khâm lại bắt đầu cầu nhàu liên tục.

Cô vừa bước vào vừa cầm hai túi thức ăn lớn, nhìn qua thì hẳn là túi dưới cần tin mang lên.

Có lẽ vì mùi hương của thức ăn có tác dụng quá đỉnh mà ngay lúc ánh mắt của Lan Khâm rơi vào người cô, anh đã không còn thấy bức bối nữa.

Lúc này ánh nắng ngoài cửa sổ đang chiếu lên người Lý Trạch Phân, từ góc ngược sáng của Lan Khâm nhìn tới thì hết thấy những chi tiết dù muốn dù không đều lọt vào tầm mắt của anh.

Trên má và trán cô vẫn còn vết hằn của kính râm, mái tóc đen hơi xoăn có vẻ như mướt hơn bình thường một chút, hẳn là sau khi giải phẫu xong đã tắm nhưng chưa kịp sấy khô mà đã vội từ Trung tâm Giám định Tư pháp quay về. Áo sơ mi tay ngắn trên người cũng không phải bộ quần áo khi sáng, những chiếc cúc được cài cẩn thận lên đến tận cổ. Da của cô thật sự rất trắng, bị cổ áo bóp vào lộ ra những vết hơi đỏ, nhưng dường như cô ấy không hề cảm thấy gì.

Cô tỏa sáng đến mức bao nhiêu “cục than” trong đội cũng phải khóc thầm, mà “cục than” số 1 là Lan Khâm không thể không sờ sờ lên cánh tay màu đồng của mình.

Anh thấy hơi buồn bức, rõ ràng là mấy ngày nay cả hai đều ra ngoài phơi nắng làm việc cơ mà...?

Nói đi cũng phải nói lại, người Châu Á thật sự có thể trắng đến thế sao? Chẳng lẽ đây là tác dụng của thuốc cao gì đó, sữa gì đó à? Tóc xoăn, mắt xanh, lại còn thêm làn da trắng kiểu này, hình như có gì đó hơi sai sai.

Tính tình không muốn tăng ca sẽ không tăng ca, hể một chút là xin phép nghỉ, bộ đáng cầm 2 túi thức ăn kia vẫn ung dung như đi trên sàn diễn, còn có nụ cười hoàn hảo bất di bất dịch, giọng nói rõ ràng còn thanh thúy hơn cả MC, làm việc thâu đêm cũng không hủy hoại hình tượng của mình chút nào, ngay cả khi cả đội mệt mỏi ngái ngủ thì cô cũng chỉ “im lặng” ngồi đó.

Suy nghĩ của Lan Khâm càng lúc càng chạy xa, thậm chí còn hơi hoài nghi Lý Trạch Phân là một ngôi sao nào đó đến Cục điều tra để quay chương

trình thực tế.

Nhưng... Suy nghĩ của Lan Khâm đột nhiên quay về, không thể phủ nhận được rằng Lý Trạch Phân thật sự có năng lực, trình độ và bằng cấp của cô ấy đều thuộc hàng xuất sắc trong Cục này. Hiệu suất làm việc của cô rất cao, chuyện nghỉ phép và không tăng ca cũng không ảnh hưởng gì đến công việc của cô ấy.

Tuy cô ít nói nhưng không phải thái độ tự cao tự đại hay lạnh lùng gì, chỉ là không thích chủ động bắt chuyện. Nếu có ai nói chuyện gì, cô đều nhẹ nhàng trả lời lại. Bất luận là những người lớn trong đội pha trò hay Lan Khâm phê bình vài câu, cô đều không có chút giận hờn nào, tính tình rất bình tĩnh.

Cô là một bác sĩ nổi tiếng trong chương trình giới thiệu tài năng của Trường An, nói trắng ra thì đến cả Cục trưởng của phải đối xử khách khí với cô ấy. Nhưng có vẻ như trong đội điều tra đặc biệt chỉ có mình Lan Khâm biết chuyện này, vì cô ấy không bao giờ khoe khoang trình độ của mình trong đội, còn tự động chấp hành “quy tắc bất thành văn”, ví dụ là bưng trà rót nước cho mọi người, ví dụ là giúp mọi người mua cơm như bây giờ.

Cô ấy thật mâu thuẫn, nói thật, dù đã ở cùng nhau hơn 1 tháng nhưng Lan Khâm vẫn không thể đối xử với cô như kiểu “chiến hữu” và “anh em” với những người khác trong đội được.

Không phải Lan Khâm già mồm cãi láo không tin tưởng năng lực của cô, mà do trong tiềm thức anh lại cảm thấy cô có gì đó không giống người thường, không giống với cảnh sát. Thay vào giống như kiểu... khiến cho Lan Khâm vô thức phải đề phòng.

Vậy nên lúc sắp xếp nhiệm vụ, Lan Khâm đều cho cô đi chung với mình, tự mình đích thân gánh vác.

“Đội trưởng Lan.”

Một hộp cơm đưa tới trước mặt cắt đứt suy nghĩ miên man của Lan Khâm.

“A, cảm ơn.” Lan Khâm bình tĩnh nhận hộp cơm.

Trương Trác Bân: “Ôi, em gái Chỉ, đừng nói là cơm này em mang trực tiếp từ phòng giải phẫu đến đây nhé?”

“Đúng vậy, vừa ra lò, còn nóng hổi.” Lý Trạch Phân khẽ cười tinh nghịch, nhìn Trương Trác Bân cười phá lên mà không biết rằng lãnh đạo đang bên cạnh đánh giá mình.

“Úi trời, không muốn ăn nữa đâu.” Phương Uy khoa trương đẩy hộp cơm trong tay ra, giả vờ ghét bỏ.

Lý Trạch Phân mỉm cười. Tiếng cười giống như con người của cô vậy, rất dịu dàng, rất nhẹ nhàng, trong vắt như nước khiến căn phòng vốn đang tràn ngập mệt mỏi và cái kính lập tức dịu đi rất nhiều.

Nhìn không khí hòa thuận vui vẻ trong phòng họp, thấy Lý Trạch Phân hòa hợp với mọi người, Lan Khâm đột nhiên tự hỏi không biết mình có đang quá đa nghi không.

Hay là vì bên cạnh mình có con nhóc thối Lan Huệ và nữ hán tử Mao Lệ nên mới ảnh hưởng đến nhận thức về phái nữ của mình, khiến mình hiểu lầm cô ấy? Lý Trạch Phân thật sự là một cô gái có học thức bình thường mà thôi ư? Cái gọi là mâu thuẫn, đề phòng và không giống cảnh sát chỉ vì cô vừa mới nhập cảnh không lâu thôi sao?

Thấy mình lại bắt đầu suy nghĩ lan man, Lan Khâm vội vàng lắc đầu tỉnh lại, chính thức bắt đầu cuộc họp: “Khám nghiệm thi thể thế nào rồi?”

Có lẽ là do ảnh hưởng của lễ nghi “ăn không nói, ngủ không nói” nên dù đang mượn giờ cơm mở cuộc họp nhanh, tất cả mọi người đều vừa ăn vừa nói thì Lý Trạch Phân cũng không có ý định đụng đến hộp cơm của mình.

“Thời gian tử vong là từ ngày 15 đến ngày 20 tháng 9, vì cơ thể đã qua bảo quản lạnh nên chưa thể xác định cụ thể hơn. Nguyên nhân chết là do mất nước, nhưng trên thi thể không có dấu vết bị trói hay còng tay gì. Xương vai trái của người chết có vết nứt, các ngón tay bị trật khớp, các ngón chân

bên phải bị thương, hai tay có vết bầm tím, trầy da, móng tay ở ngón trỏ, ngón giữa và ngón áp út tay phải bị bong ra, xương mũi bị gãy... Hẳn là do trước khi chết đã ẩu đả với người khác, định phá cửa chạy thoát khỏi nơi giam cầm mà tạo thành.”

“Vậy là lần này hung thủ không dùng dây thừng hay còng tay để khống chế nạn nhân nữa mà chỉ nhốt người đó trong phòng thôi sao?” Trương Trác Bân căn đũa suy nghĩ, “Mà trước khi chạy thoát còn có ẩu đả... Nạn nhân ý thức được rằng mình đang bị nhốt sao? Hay là do người đó tự mình đâm đầu vào?”

“Có khả năng là như thế.” Lý Trạch Phân trả lời cứng nhắc, “Mặt khác, từ mức độ thối rữa của thi thể và tình trạng vali cũng như chiếc xe cho thấy hẳn là thi thể này đã được bỏ vào vali rồi mang lên xe cách đây khoảng 48 tiếng.”

“Nói cách khác thì tài xế kia đã chở thi thể đi cả 2 ngày, tổng cộng khoảng 20 30 người khách ư?” Phùng Dịch Hoảng đột nhiên cảm thấy thịt chên trong miệng mình có vị như sáp dầu, “Thật sự không nghĩ thấy gì à?”

“Thật ra với người bình thường mà nói thì mùi này cũng không rõ mấy đâu.” Mao Lệ nói, “Chiếc vali kia là loại chống thấm nước, mùi nước khử mùi trên xe lại tương đối có hiệu quả, trong xe bị tài xế xịt toàn mùi thơm thoang thoảng. Người bình thường lên xe chỉ nghĩ có chút mùi lạ, nhưng không ai quá để tâm đâu.”

“Đúng vậy, theo ghi chép của công ty đặt xe online thì hành khách 2 ngày qua đều đánh giá chiếc xe này từ 4 sao trở lên, chỉ có một người nhắc tới mùi hương kì lạ trong xe thôi.” Tiêu Lăng Duyệt một tay cầm hộp cơm, một tay bấm máy tính bên cạnh, “Để kĩ hơn, tôi đã tổng hợp danh sách hành khách 3 ngày nay ra rồi, bên đồn công an đang hỗ trợ chỉnh lý lại, sau đó tìm ra những người giống với miêu tả của chúng ta rồi gọi họ đến Cục điều tra.”

“Còn tài xế lúc này đâu?” Lan Khâm uống một ngụm nước rồi hỏi.

“Tài xế đó tên là Dịch Triển, 28 tuổi, người địa phương.” Trương Trác Bân

cuốn sổ trong túi ra đáp, “Cậu ta ký hợp đồng với công ty xe Trường An ngày 18 tháng 6. Từ ngày 8 đến ngày 24 tháng 9 anh ta đang lái xe đưa một nhà 3 người từ Thâm Quyển đến tham quan Trường An và các thành phố lân cận, có ghi chép lại và lời làm chứng của gia đình đó. Từ 7 giờ sáng đến hơn 8 giờ tối ngày 4 tháng 9 đều lái xe suốt, có hành khách, camera hành trình trên xe, không có thời gian để gây ra 2 vụ án trước.”

“VẬY từ ngày 15 đến ngày 18 thì sao?” Lan Khâm hỏi.

“Cũng là lái xe từ 7 giờ sáng tới 8 giờ tối, có định vị và ghi âm.” Phương Uy đáp, “Anh ta sống ở phố cổ, trên đường có rất ít camera giám sát, trong tiểu không lại càng không, định vị và ghi âm trên xe taxi ban đêm sẽ tắt mất, vì vậy không thể phán đoán được quỹ tích buổi tối của anh ta. Nhưng nếu đây đúng là một vụ giết người hàng loạt thì...”

“Không nhất thiết là giết người hàng loạt, lần này không có còng tay, mặt khác nếu tính thời gian thì 1 tháng 3 vụ, hơi dày đặc quá mức, nhất là vụ thứ 2 và vụ thứ 3 cách nhau chưa đến 10 ngày, không đủ thời gian để điều tra cuộc sống của nạn nhân.” Lý Trạch Phân nhẹ nhàng phản bác lại.

“Đúng vậy.” Lan Khâm cầm đĩa gậy đầu, “Dù sao chi tiết về vụ án của Monica cũng đã bị truyền ra không ít rồi, có kẻ muốn bắt chước cũng không có gì lạ.”

“Xét theo thời gian tử vong mà nói thì vụ án này phát sinh trước cả vụ án Monica.” Phương Uy phản đối, “Tuy hình thức gây án giống nhau, nhưng 2 vụ trước không có tình tiết đông lạnh thi thể...” Anh ta trầm tư.

“Nhưng vẫn không thể điều tra một cách mù quáng được.” Phùng Dịch Hoảng nói.

“Ừm, chia nhau ra điều tra trước đi.” Lan Khâm xếp đĩa lại, gậy đầu, “Còn nữa, để đề phòng, Lăng Duyệt, phiền cậu kiểm tra xe trong vòng 10 năm qua có vụ án mạng chết khát nào vẫn chưa kết án không nhé.”

Tiêu Lăng Duyệt: “Được.”

“Về Dịch Triển thật ra cũng phải lưu ý một chút,” Phùng Dịch Hoảng nói thêm, “Tôi đã kiểm tra ghi chép nhận nhiên liệu của anh ta rồi, tổng chặng đường và tần số nhận nhiên liệu của chiếc xe được công ty Trường An cung cấp không khớp nhau. Chuyện nhiên liệu tiêu thụ lại nhiều hơn số dặm chở khách chắc chắn không bình thường.”

“Ý của anh là ngoại trừ xe Trường An thì anh ta có thể còn có vài chiếc khác, thậm chí là xe bất hợp pháp sao?” Trương Trác Bân lập tức hiểu ra, “Nhưng mà chuyện tài xế nhận thêm ít khách bên ngoài vào buổi tối cũng không hiếm thấy mà. Xem ra phải mang cậu ta về Cục thẩm vấn một chuyện, đáng lẽ sáng nay không nên thả ra.”

“Tôi sẽ đi liên hệ.” Nói xong, Phương Uy buông hộp cơm đã ăn xong xuống, cầm điện thoại rồi đi ra ngoài.

Sau khi Phương Uy ra ngoài gọi điện, những người còn lại trong phòng họp cũng nhanh chóng sắp xếp lại tình tiết 3 vụ án ra, Lan Khâm lấy bút đen tô đầy trên tấm bảng trắng. Mọi người nhìn chăm chú lên bảng, vừa ăn vội bữa trưa vừa suy nghĩ.

Lúc Phương Uy quay lại thì đã là nửa tiếng sau. Cơm hộp gần như đã được dọn sạch sẽ, được gom gọn lại vào một túi rác Lý Trạch Phân chuẩn bị trước.

“Sao lâu vậy?” Trương Trác Bân thuận miệng hỏi Phương Uy.

“Đã tra ra danh tính người chết rồi.” Không hiểu vì sao lúc Phương Uy nói những lời này, biểu cảm có hơi kỳ lạ.

Lan Khâm buông bút xuống, hơi cau mày nhìn anh ta.

“Viên Vọng Hải, bị cáo của vụ án cướp của giết người khu Tân Phong, cũng là thân chủ của Trịnh Bân.”

Chương 23: Hai đầu tội lỗi (9)

Tuy không gộp án lại nhưng 2 nạn nhân trong các vụ án đều liên quan đến vụ giết người cướp của ở khu Tân Phong nên đội điều tra đặc biệt đã có đủ lý do để nhúng tay vào điều tra luôn cả vụ này. Ngay lúc Lan Khâm nắm được điểm này đã nhanh chóng xin phía trên cho làm thủ tục chuyển giao. Có lẽ vì bản án đó vốn là một củ khoai nóng bỏng tay nên đơn xin của anh đã được duyệt một cách thần tốc. Chưa đến 3 giờ chiều, hồ sơ vụ án và tang vật liên quan đều được gửi đến Cục Điều tra và hạ tầng Trung tâm Giám định Tư pháp.

Vụ án này phát sinh vào lúc 8 giờ 49 phút, ngày 1 tháng 4 năm 2019, sở dĩ có được thời gian chính xác như thế là vì quá trình phạm tội đã bị camera giám sát bên đường ghi lại rõ ràng.

Nạn nhân Bộ Trung Diêu là người Việt Châu, một mình đến Trường An để làm ăn. Lúc vụ việc xảy ra cô ta vừa tham gia xong một buổi tiệc với bạn bè, vì có uống rượu và chỗ tổ chức không cách nhà quá xa nên cô ta không lái xe mà chỉ đi bộ về nhà.

Lúc vừa đi qua một chỗ rẽ trên đường thì bị một gã đàn ông mặc áo jacket màu đen túm lấy. Gã đàn ông đó chạy đến từ góc chết của camera giám sát, từ khi xuất hiện đều quay lưng về phía camera không lộ mặt. Một tay hắn nắm lấy cánh tay của Bộ Trung Diêu, một tay giật lấy túi xách của cô ta. Có lẽ vì chưa uống quá nhiều nên Bộ Trung Diêu trực tiếp tát hắn một cái rồi bắt đầu... đánh đấm túi bụi vào người hắn, trong miệng hình như còn đang chửi gì đó.

Nhưng dù có hơi cồn tiếp thêm dũng khí thì sức lực của Bộ Trung Diêu cũng không tài nào bằng được một tên đàn ông cao hơn mình 10 cm được. Hắn nhanh chóng cướp được túi xách của cô ta, còn thuận tay đấm một cú vào mặt đối phương. Bộ Trung Diêu lập tức bị một đấm này làm cho té ngã

xuống đất. Gã đàn ông kia cảm thấy còn chưa thỏa mãn bèn giơ chân lên, đạp liên tục vào bụng và ngực của Bộ Trung Diêu.

Cảnh tượng này kéo dài hơn 10 phút, cho đến khi có tiếng thét chói tai của người qua đường vang lên thì hắn ta mới dừng lại. Hắn nhanh chóng quay đầu, bỏ chạy trốn chết. Vì tốc độ rất nhanh và chất lượng camera không tốt nên không tài nào thấy rõ được mặt hắn trong lúc quay đầu. Người qua đường kia thấy hắn chạy đi liền lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát và xe cứu thương.

Bộ Trung Diêu được đưa vào bệnh viện, sau khi được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt thì 1 tuần sau đã qua đời.

Sau khi Bộ Trung Diêu qua đời, người nhà đã đồng ý giải phẫu thi thể. Nhưng vì trải qua thời gian dài nằm viện nên manh mối về tên hung thủ đã gần như mất hết. Kết quả khám nghiệm tử thi cũng chỉ giống như tái hiện lại hình ảnh trong video giám sát, không đem lại được bao nhiêu tiến triển hết.

Cục điều tra khu Tân Phong đã đặt trọng điểm vào video giám sát và việc tìm kiếm nhân chứng. Dựa theo những người đi đường và các phương tiện ra vào ở khu vực phát sinh vụ án, cũng như chiều cao và thể trạng của gã đàn ông trên video giám sát, họ đã sàng lọc ra được một danh sách tình nghi gồm 8 người. Sau đó cảnh sát đã liên hệ với nhân chứng duy nhất ở hiện trường lúc đó – người phụ nữ qua đường đã hét lên và gọi cảnh sát, để tiến hành nhận diện hung thủ trong 8 người này. Nhân chứng đã chọn ra Viên Vọng Hải trong số đó, còn một mục khẳng định chắc chắn hắn chính là người đánh nạn nhân cho đến chết.

Do đoạn video giám sát đã bị ai đó tung lên mạng nên vụ giết người cướp của này cũng bắt đầu làm dậy sóng cộng đồng mạng. Sau khi Cục điều tra khu Tân Phong tuyên bố vụ án đã được khép lại, trên mạng lại nổi lên không ít những cuộc thảo luận về nó. Chửi rủa Viên Vọng Hải, tiếc hận cho Bộ Trung Diêu, thi thoảng còn có vài người bàn tán về chuyện quyền lực “tối cao” và giới tính nữ.

Những người có trình độ cao hơn một chút thậm chí còn đào cả kiếp trước

lần kiếp này của Viên Vọng Hải lên, bới ra được chuyện thời cấp 2 hắn từng bị cảnh sát phạt vì tội bạo lực học đường. Ngay sau khi tin được được tung ra, cái mác “tội ác tày trời” của Viên Vọng Hải lại càng sáng chói hơn. Trên mạng toàn bộ hồ hào đòi lăng trì hắn, nhưng chẳng ai để ý đến động cơ gây án và cái túi xách Viên Vọng Hải cướp được đã đi về đâu.

Chuyện kéo dài suốt gần 1 tháng, sau đó cũng rơi vào quên lãng. Cho đến đầu năm nay, Viên Vọng Hải được phán trắng án vì không đủ bằng chứng thì một làn sóng công kích mới lại được đẩy lên, nhằm vào luật sư Trịnh Bân và nhân chứng chuyên gia* Tiền Lương.

() Nhân chứng chuyên gia: là một người được cho là có kiến thức chuyên ngành liên quan đến vấn đề quan tâm, kiến thức này có ý nghĩa giúp làm cho ý nghĩa của bằng chứng khác, bao gồm cả lời khai, bằng chứng tài liệu hoặc bằng chứng vật lý (ví dụ, dấu vân tay). Một nhân chứng chuyên gia có thể hoặc không cũng là một nhân chứng lâu năm, như trong một bác sĩ hoặc có thể hoặc không thể điều trị cho nạn nhân của một tai nạn hoặc tội phạm.*

“Nhân chứng chuyên gia?” Đọc tới đây, Lan Khâm thuận miệng hỏi ra. Không phải anh không hiểu từ này, chỉ là hơi bất ngờ mà thôi.

“Là người có kiến thức chuyên ngành liên quan, xuất hiện ở tòa để chỉ ra những căn cứ chính xác cho các thẩm phán.” Lý Trạch Phân thân nhiên đáp, “Theo tôi nhớ thì chế độ này mới được đưa vào cách đây 2 năm trước, số lần được dùng đến không nhiều. Nhưng dù sao lúc đó Trường An cũng là thủ đô.”

“Ồ?”

Lý Trạch Phân không biết Lan Khâm đang “Ồ” cái gì, nhưng giọng điệu của anh hơi cao lên, có thể hiểu được anh đang muốn mình tiếp tục nói.

Cô đành phải cắn răng tiếp tục “khoe khoang”: “Quan tòa cũng là người, vì vậy khó tránh khỏi những kẽ hở về kiến thức và tồn tại một số định kiến. Vai trò của nhân chứng chuyên gia chính là chỉ dẫn cho quan tòa. Họ không có quyền can thiệp vào quá trình phán quyết, chỉ có thể dùng các báo cáo có

tham chiếu rõ ràng để đưa ra những định kiến và kẽ hở của quan tòa. Về việc liệu có chấp nhận báo cáo để làm bằng chứng không hoặc có người theo nhắc nhở của nhân chứng chuyên gia hay không, đó đều là quan tòa tự quyết định.”

“Vì vậy nếu kết quả nhận diện hung thủ này bị từ chối thì nhân chứng chuyên gia là Tiễn Lương cũng sẽ bị ảnh hưởng?” Lan Khâm bước vài bước tới mặt Lý Trạch Phân, “không ngại học hỏi người dưới*.” Anh nói.

() Xuất phát từ một câu trong sách Luận ngữ – Công Dã Trường: “Người thông minh hiểu học sẽ không ngại hỏi người dưới”.*

“Tiễn Lương là một nhà tâm lý học tội phạm. Ngoại trừ đề tài “Nhân chứng là trẻ em có đáng tin cậy không” thì vấn đề nhận diện hung thủ trong nhóm người này cũng được xem là một trong những chủ đề nghiên cứu nóng nhất trong lĩnh vực này. Người lớn sau khi làm trắc nghiệm còn không thể chắc chắn 100% câu trả lời của mình là đúng, họ thường chọn những đáp án nghe hợp lý nhất rồi tô lên phiếu trả lời. Cách tư duy này đã ăn sâu vào tiềm thức, tất nhiên trong lúc nhận diện hung thủ cũng sẽ bị áp dụng vào.”

“Bình thường việc tổ chức nhận diện hung thủ trong nhóm sẽ do cảnh sát phụ trách vụ án đó đảm nhiệm, mặc dù đã cố ý kiểm chế nhưng từ lời nói, thậm chí vẻ mặt, hành động nhỏ cũng có thể vô ý ám chỉ cho nhân chứng rằng “Hung thủ ngay trong 8 người này, cô phải chọn ra 1 người”. Ngoài ra, thứ tự đứng trong nhóm nghi phạm, nhìn người thật hay ảnh chụp, quần áo các nghi phạm mặc như thế nào, ánh sáng khu nhận diện, thời gian nhận diện, có ai đó nói chuyện với nhân chứng hay không, tuổi tác và giới tính của nhân chứng,... cũng đều ảnh hưởng đến kết quả.”

“Trí nhớ con người không phải camera, không thể chính xác tuyệt đối được. Từ dữ liệu lưu trữ ban đầu, theo thời gian sẽ không ngừng chỉnh sửa từng chút một theo hoàn cảnh bên ngoài. Quá trình này tất cả mọi người đều không nhận thức được. Đây là lý do tại sao những người khác nhau lại có mô tả khác nhau về cùng một thứ, và một câu nói nếu truyền từ người đầu tiên đến người thứ 10 chắc chắn sẽ thay đổi ít nhiều. Mỗi cá nhân đều nghĩ ký ức của mình là thật, đúng là có thật, nhưng chẳng qua đã bị não bộ tự động cắt ghép chỉnh sửa để ra cái “thật” hiện tại thôi.”

Lý Trạch Phân hơi dừng lại, thấy Lan Khâm vẫn ôm bộ dạng “Cô cứ nói tiếp đi” nên đành phải tiếp tục: “Tôi không ra tòa, cũng chưa xem được báo cáo của Tiền Lương nên không thể đánh giá bình luận của ông ta được. Nhưng theo tài liệu trước mắt thì nguyên nhân chủ yếu khiến quan tòa nghe theo nhắc nhở của ông ta là vì Viên Vọng Hải tình cờ ở sát vách nhân chứng trong cư xá. Nói cách khác thì tuy 2 người không quen biết nhưng chắc chắn đã từng chạm mặt nhau trước khi vụ án phát sinh. Nhân chứng nhận ra hãn, nhớ rõ hãn, vì vậy có khả năng không phải vì nhìn thấy hãn ở hiện trường lúc đó, mà là đang cảm thấy hãn quen mắt thôi.”

“Con người rất mãnh liệt. Một khi đã chọn ra được một người và đưa ra đáp án thì trong tiềm thức sẽ không ngừng tự thuyết phục mình rằng hãn chính là hung thủ. Từ khi kết thúc vụ án đến khi mở phiên tòa xét xử cũng phải mất vài tháng, thêm vào đó là những lời bàn tán trên Internet, thậm chí còn cả “tiền án” của Viên Vọng Hải thời cấp 2 nữa, ngay cả khi hãn không phải người nhân chứng nhìn thấy thì cô ta cũng đã sớm tự thuyết phục bản thân mình rồi. Vì vậy quan tòa mới lựa chọn không chấp nhận kết quả nhận diện hung thủ, xem như cũng hợp lý.”

“Có vẻ như sau khi kết quả nhận diện bị bác bỏ ra khỏi vụ án này thì đúng là không còn bằng chứng nào khác nữa. Video giám sát không quay được mặt hãn; 2 người có ẩu đả với nhau nhưng trên da và quần áo của Bộ Trung Điều lại không có mô da hoặc mảnh sợi quần áo của hãn; dáng người của gã đàn ông trong video giám sát cũng khác so với dáng người của Viên Vọng Hải; không tìm ra được túi xách bị cướp trong nhà hãn. Nói không ngoa thì đến cả lời thú tội của hãn trong Cục điều tra cũng có thể giải thích là do “tình thế ép buộc”. Sau này luật sư vào cuộc cũng đã lập tức phản cung...”

Đột nhiên cô dừng lại, đáy mắt hiện ra một tia gì đó mà Lan Khâm không nắm bắt được, sau đó cô lại mở miệng nói tiếp, giọng điệu và cách dùng từ đã không còn sắc bén như vừa rồi nữa mà trở nên “ôn hòa” và dịu dàng như trước: “Tất nhiên đây không có nghĩa là hãn không phải hung thủ, điều này chỉ đơn giản chứng minh rằng vụ án này đang cần được điều tra bổ sung.”

Nhờ có cuộc trò chuyện dài hiem có như hôm nay, Lan Khâm phát hiện Lý Trạch Phân vậy mà không giống với ngoài mặt, không phải là một người ít

nói, điềm đạm và nho nhã. Trái lại cô rất có suy nghĩ, rất cố chấp, rất nóng tính, hơn nữa còn rất giỏi biểu đạt, nhưng cô ấy lại quen ngụy trang bản thân dưới nụ cười dịu dàng và thái độ “khiêm tốn” của mình, giữa lúc nói chuyện luôn luôn dừng lại sau 3 câu, không nói hết mà để lại phần đánh giá và lý giải cho người nghe.

Đây chắc chắn không phải là khả năng đưa đẩy của một người mới nhậm chức, một “con mọt sách có thành tích cao”, một du học sinh vừa trở về có được. Lan Khâm rất tò mò, rốt cuộc cô đã lớn lên trong hoàn cảnh thế nào chứ.

Cô ấy thật sự chỉ mới 24 tuổi thôi sao?

“Sao vậy, đội trưởng Lan.” Lý Trạch Phân nhận ra Lan Khâm đang nhìn mình.

“À không, khụ,” Lan Khâm hơi lúng túng thu mắt lại, “Tôi chỉ đang nghĩ cô không giống với du học sinh trong tưởng tượng của tôi lắm.”

Lý Trạch Phân rũ mắt xuống khẽ cười, hàng lông mi che khuất đáy mắt: “Sao đội trưởng Lan lại đột nhiên nghĩ tới chuyện du học sinh vậy?” Vẫn là đặc điểm nói chuyện hàng ngày của cô, không nhìn thẳng Lan Khâm mà hỏi.

“Có lẽ là do cảm giác vượt trội, trong lời nói đầy ắp sự hiểu biết, vừa nói vừa lấp lánh hào quang; hoặc do xe sang do chỗ đậu, không cần học nhiều cũng nói được tiếng Trung tiếng Anh lưu loát, một chân đạp lên đất ở 2 nước.” Lúc nói những lời này, Lan Khâm hứng thú quan sát nét mặt của Lý Trạch Phân, chỉ tiếc là anh không bắt gặp được chút khó chịu nào, “Có lẽ đây là hai nhận thức chung trên mạng đối với du học sinh, hoặc nói đúng hơn là thành kiến, đúng không? Tôi cũng bị mấy cái thuyết pháp này tẩy não rồi, vậy nên sau khi tiếp xúc với người đi du học về có hơi ngạc nhiên một chút.”

“Chà...” Lý Trạch Phân sờ cằm tỏ vẻ đang nghiêm túc “suy nghĩ”, “Có lẽ tôi cũng có những tật xấu này, đồng thời cũng bị ảnh hưởng giống như nhận thức của mọi người, chỉ có điều ảnh hưởng không quá lớn mà thôi.”

“Có sao?” Lan Khâm không định để Lý Trạch Phân bỏ qua chủ đề này.

Lý Trạch Phân ngẩn người, “... Tại sao lại không?” Cô cười khố, “Ví dụ như hôm qua pháp y Triệu vừa phỉ nhổ bảo tôi nói năng không giống người thường, thường xuyên dùng những từ ít phổ biến để nói thay vì những danh từ riêng trong y học. Có lẽ vì lúc đầu tôi đã học những từ tiếng Anh đó nên chưa nhớ được thuật ngữ tiếng Trung tương ứng, trong tiềm thức lại không muốn “đào thải” đi vốn từ tiếng Anh, vì vậy mới trở nên dở dờ ương ương như thế.”

Nghe Lý Trạch Phân vừa than phiền vừa khéo léo né tránh mâu thuẫn trong lời nói, Lan Khâm càng thêm hiếu kỳ về hoàn cảnh cô đã lớn lên.

Lan Khâm “thăm dò” người khác đến nghiện, đôi mày anh nhướng lên, nghĩ từng chữ một. Kết quả là bị tin tức của Tiêu Lăng Duyệt mang đến làm cắt đứt.

“Tiễn Lương chết rồi.” Anh ta nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tôi không phải người trong ngành nhé.

Chương 24: Hai đầu tội lỗi (10)

“Tiền Lương chết rồi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lan Khâm xoay phắt người lại nhìn Tiêu Lăng Duyệt.

“Đầu tháng 8, ở đập chứa nước sông Hoàng Hà, Lạc Dương phát hiện ra một xác chết. Thi thể bị tổn hại nghiêm trọng, không thể nào phán đoán được chính xác nguyên nhân tử vong, nhưng theo dấu răng thì đã xác định được là Tiền Lương trước đó đã được báo mất tích vào tháng 6. Từ kết quả khám nghiệm tử thi có thấy thời gian tử vong rơi vào khoảng tháng 4.” Tiêu Lăng Duyệt nói, “Tôi vừa mới điều tra những người liên quan đến vụ án cướp của giết người ở khu Tân Hạc, vậy nên mới phát hiện ra vụ án của Tiền Lương. Cảnh sát Lạc Dương xếp vụ này vào danh sách án mạng, nhưng đến nay vẫn chưa bắt được hung thủ.”

“Chết vào tháng 4, vậy mà tháng 6 mới báo mất tích à?” Lan Khâm nhạy bén nhận ra được điểm đáng ngờ.

Tiêu Lăng Duyệt: “Sau khi ly hôn, Tiền Lương một mình ở trong nước suốt 17 năm, vợ trước và 2 đứa con trai đều định cư ở nước ngoài hết rồi. Bản thân ông ta cũng thường xuyên đi công tác khắp cả nước, rất ít liên lạc với cha mẹ, hai người họ cũng biết công việc của ông ta bận rộn nên không có việc gì quan trọng sẽ không dám quấy rầy, vợ cũ thì khỏi nói đi. Vì vốn ông ta đã hứa với ông bà tháng 6 sẽ về chúc mừng sinh nhật mẹ mình, hai ông bà lão không tìm được con nên mới báo cảnh sát.”

“Trịnh Bân, Viên Vọng Hải, Tiền Lương. Luật sư của bị cáo, bị cáo, chuyên gia nhân chứng.” Lan Khâm đặt móng ngồi lên phía trước bàn làm việc của Lý Trạch Phân, “Nói trùng hợp thì đúng là trùng hợp không ít. Nhưng nếu không phải trùng hợp mà là một kế hoạch giết người liên hoàn để trả thù thì

sao lại liên lụy tới Monica chứ? Bất luận là vụ án cướp của giết người hay là phiên tòa xét xử thì trong thời điểm đó cô ta vẫn chưa hề tới Đường Quốc mã.”

“Đúng vậy,” Tiêu Lăng Duyệt đồng ý, “Nếu là người trong nước thì có thể nói đây là ngộ sát. Còn đằng này cô ta từ đầu tới chân đều không phải người Châu Á để có thể ngộ sát được, trừ khi hung thủ bị mù.”

“Lỡ như hãn muốn cố ý giết một người nước ngoài để gây nhiễu loạn điều tra thì sao?” Mao Lệ không biết từ khi nào đã vào văn phòng, ôm trong tay một túi tài liệu lớn, vừa nói vừa quăng túi tài liệu xuống bàn, “Giết đồng bào vô tội sẽ bứt rứt lương tâm, vì vậy hãn chọn một người nước ngoài. Cố tình để lại còng tay đã dùng để khống chế những người trước lại là vì muốn dùng DNA dẫn dắt cảnh sát đem mấy vụ này liệt vào án giết người ngẫu nhiên có bao gồm cả người nước ngoài, sau đó đi điều tra những người liên hệ đến các nạn nhân, từ đó chuyển hướng sự chú ý của cảnh sát ra khỏi nạn nhân đúng nghĩa.”

“Chuyện này hơi khoa trương rồi.” Lan Khâm lắc đầu, “Mục đích giống nhau, giam cầm, mất nước, đồ đạc tùy thân bị lấy đi, tất cả đều trùng khớp.”

“ ‘Những’ người trước sao?” Lý Trạch Phân chú ý đến một điểm hoàn toàn khác, “Vậy là đã có kết quả kiểm tra DNA trên còng tay rồi sao, không chỉ có một mình Trịnh Bân ư?”

“Đúng vậy,” Mao Lệ mỉm cười đắc ý xen lẫn chút tự giễu, huơ huơ tài liệu trong tay mình, “Tôi đến để báo cáo chuyện này đây. Xin chúc mừng, phát tài rồi, DNA không những không phải chỉ có mình Trịnh Bân mà tổng cộng có đến 7 người. Nói cách khác thì chúng ta vẫn còn 5 nạn nhân nữa chưa tìm ra. Đã đối chiếu DNA với kho số liệu rồi, ngoại trừ Trịnh Bân và Monica không phải người Châu Á thì không tìm được dữ liệu trùng khớp. Tất nhiên là cũng không có cả Viên Vọng Hải.”

“Còn Tiền Lương thì sao?” Lan Khâm hỏi.

“Tiền Lương?” Mao Lệ không hiểu câu hỏi, nhìn Lan Khâm rồi lại nhìn Tiêu Lăng Duyệt, sau đó phóng ánh mắt cầu cứu cho Lý Trạch Phân nhỏ

tuổi nhất.

Lý Trạch Phân kể lại cuộc thảo luận lúc này một lần nữa cho Mao Lệ nghe.

“Được rồi, tôi sẽ đi đối chiếu dữ liệu với bên Lạc Dương, chạy chương trình vài phút sẽ có kết quả ngay.” Mao Lệ ngáp dài rồi đặt mông xuống ghế, “Nếu Tiền Lương thật sự là một trong số đó thì vụ án này e sẽ trở thành một vụ liên tỉnh rồi.”

“Ừm...”

“Sao thế?” Lan Khâm hỏi Lý Trạch Phân. Anh cũng không biết mình lấy đâu ra tự tin mà lại cảm thấy một tiếng “Ừm” của Lý Trạch Phân nhất định ẩn chứa ý gì đó.

Lý Trạch Phân hơi sững sờ.

“Nghĩ gì thì nên nói ra đi, tiếp thu ý kiến quần chúng chứ.” Lan Khâm nói, không cho Lý Trạch Phân nửa cơ hội để lùi bước.

Lý Trạch Phân đột nhiên được lãnh đạo “xem trọng” khiến cô hơi “thụ sủng nhược kinh”. Cô cúi đầu xuống, không để ý đến mắt ánh Lan Khâm đang chăm chú nhìn mình, dùng âm thanh cực nhỏ để thốt lên “ý nghĩ” vừa mới hình thành 1 giây trước của mình.

“Tôi nghĩ việc hung thủ để lại còng tay có 3 khả năng. Thứ nhất là như chị Lệ nói, để nhiễu loạn điều tra. Thứ hai, là vì hắn đã làm xong, Monica là người cuối cùng, cũng là người sở hữu cái còng, giống như trò chơi thu thập con dấu vậy, nếu việc lấy đi vật tùy thân của nạn nhân chính là lưu lại kỷ niệm cho hung thủ thì cái còng tay kia chính là vật trưng bày kết quả để cảnh sát lưu lại làm kỷ niệm.” Nói đến đây cô dừng lại như đang sắp xếp lại mạch suy nghĩ của mình.

“Vậy thứ ba là gì?” Lan Khâm hỏi.

“Thứ ba, là trái ngược với khả năng thứ nhất. Không phải là để đem vụ án của Monica gộp vào liên hoàn án này mà là đem vụ án của Trịnh Ân gộp

vào. Vì nguyên nhân tử vong của Trịnh Bân không phải mất nước, thậm chí từ đầu cảnh sát cũng chỉ gộp vụ này vào tai nạn giao thông bình thường. Nếu nói việc Trịnh Bân bỏ trốn là một lỗ hổng trong bộ sưu tập hoàn hảo của hung thủ thì cái chết của Trịnh Bân sẽ trở thành một sự cố, lập tức đây sẽ là hành vi phá hoại tác phẩm nghệ thuật của hắn.”

“Hắn không thể chấp nhận được chuyện này, vì vậy đã hao công tốn sức quay lại nhà vệ sinh công cộng để lấy còng tay, sau đó vẽ vờ thêm chuyện để kéo Monica vào rồi để lại cái còng ở hiện trường...” Nói đến đây, Lý Trạch Phân phát hiện ánh mắt Lan Khâm nhìn mình lóe lên một ánh sáng kì dị rồi lập tức biến mất, “Tất nhiên đây cũng chỉ là những suy đoán vô căn cứ của tôi thôi.” Cô vô thức thay đổi giọng điệu, “Dù sao thì việc giam cầm và vứt xác cũng không thể phác họa rõ nét chân dung tội phạm được.”

“Ừ...” Lan Khâm cũng ý thức được ánh mắt của mình có hơi kỳ lạ bèn nhanh chóng thu lại cảm xúc, “Có lý.” Anh mơ hồ đáp lại.

Vừa rồi Lan Khâm nhìn Lý Trạch Phân như thế là vì anh phát hiện những hình ảnh mà Lý Trạch Phân dùng để ẩn dụ cho hung thủ... Trò chơi thu thập con dấu, vật kỷ niệm, tác phẩm nghệ thuật, đây đều là những hình tượng vô cùng tốt đẹp nhưng lại ẩn chứa sự tương đồng với bóng tối ghê tởm.

Tuy đã làm cảnh sát nhiều năm như thế rồi, đừng nói là anh em trong đội, ngay cả bản thân anh cũng ít nhiều sẽ dùng như từ ngữ xấu xa, đây đều là chuyện bình thường không có gì đáng để ý. Nhưng... ngữ khí và vẻ mặt của Lý Trạch Phân lúc ví von những từ này thật sự quá đặc biệt, đặc biệt đến mức Lan Khâm không cách nào hiểu nổi.

Nếu là người bình thường khi so sánh như thế, trên mặt sẽ có nét trào phúng, cười nhạo, xem thường, căm hận, buồn nôn, nhưng trên mặt Lý Trạch Phân hoàn toàn không có những thứ đó. Lúc lấy trò chơi thu thập con dấu so sánh với còng tay, đồ tùy thân của nạn nhân so làm vật kỷ niệm, cái chết của Trịnh Bân như một mảnh ghép bị đánh mất của tác phẩm nghệ thuật, trên mặt Lý Trạch Phân chỉ có nụ cười khẽ, trong ánh mắt thậm chí còn có một tia vui vẻ và... tán thành.

Không sai, tán thành.

Một cảnh sát vô thức toát ra sự tán thành đối với hành vi của một tên tội phạm.

Nghề cảnh sát này là mã hậu pháo*, chỉ có thể đến sau, dùng những manh mối còn để lại để tìm ra chân lý sự thật. Nhưng người biết rõ sự thật như thế nào nhất, trừ hung thủ ra chỉ có người thân cận với hung thủ nhất.

() Mã hậu pháo: Một thuật ngữ trong cờ vua, ý chỉ ban đầu cứ nghĩ mình đã dẫn đầu cuộc chơi, nhưng sau đó lại bị một số tình huống thực tế mà làm cho ngã ngựa.*

Kỳ binh...

Chẳng lẽ ý của Cục trưởng Chu là đây sao?

Suy cho cùng thì cô ấy cũng là một bác sĩ cấp cao từ Chính phủ, sao lại phải trở về nước để làm một cảnh sát hình sự chứ?”

Gần đây Chính phủ đã thúc đẩy phát triển đất nước thông qua khoa học và giáo dục, tất cả các trường Đại học danh tiếng khắp nơi đều đang tuyển dụng nhân tài từ các ngành với mức lương rất cao, như thế chẳng phải tốt hơn nhiều so với nghề cảnh sát sống chết khó lường hay sao? Cho dù là có mơ ước làm cảnh sát thì sau khi ăn nên làm ra cô ấy cũng hoàn toàn có thể đến Cục điều tra làm cố vấn, sao phải lập tức đến Trung tâm Giám định Tư pháp ở tuyến cơ sở làm chứ?

“Trong 3 khả năng này, cô thích cái nào nhất?” Giọng nói của Mao Lệ kéo Lan Khâm về từ đồng suy nghĩ hỗn độn.

“... Cái thứ ba.” Giọng nói Lý Trạch Phân vang lên ở bên cạnh.

Lan Khâm khẽ lắc đầu, cố gắng chặn lại suy nghĩ của mình để bắt kịp tiến độ cuộc thảo luận: “Suy đoán cũng chỉ là suy đoán, đến khi có bằng chứng rõ ràng nên cứ giữ ở đó đi. Trước khi tìm ra được những nạn nhân khác thì trọng tâm điều tra vẫn đặt như cũ dựa theo những manh mối hữu hiệu hiện

tại. Thi thể của Viên Vọng Hải bị bảo quản trong hầm băng ở đâu, chỗ giam giữ hẳn là nơi nào, ai đã bỏ vali vào cốp xe, có liên quan gì đến chuyện Địch Triển giấu giếm không. Ngoài ra còn phải điều tra lại vụ án cướp của giết người ở khu Tân Phong một lần nữa...”

“10 giờ sáng mai Địch Triển sẽ đến Cục điều tra để thẩm vấn, những hành khách khác cũng sẽ đến trong vòng 2 ngày nữa. Anh Trương sẽ chịu trách nhiệm chuyện này,” Anh nhìn Lý Trạch Phân, “Cô đi với tôi tập trung điều tra vụ án ở khu Tân Phong trước. Tôi cảm thấy cái chết của Viên Vọng Hải có gì đó không giống với những người khác.”

“Được.” Lý Trạch Phân đáp.

“Đúng rồi,” Lan Khâm đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, “Sao sáng nay cô lại phải gọi xe ở công viên Long Thê vậy? Chẳng lẽ nhà cô cũng gần đây sao?”

Lý Trạch Phân đợi câu hỏi này cả một ngày, cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi.

Cô đã sớm chuẩn bị câu trả lời: “Vì mưa to nên tôi bị kẹt ở trạm xe buýt, suy nghĩ vài thứ nên vừa lúc thấy xe đến trạm công viên Long Thê bèn bước lên luôn, định kiểm tra vài chuyện trước khi đi làm.”

“Nghĩ đến chuyện gì?” Lan Khâm hỏi theo.

“Sau lưng Trịnh Bân có một vết bầm tím, chắc chắn không phải là do tai nạn giao thông hay bị giam cầm gây ra. Tôi đi một vòng ở công viên Long Thê, cuối cùng đã tìm được nguyên nhân. Tuy chỉ dựa vào ảnh chụp thì không thể hoàn toàn chắc chắn được, nhưng vết bầm đó hẳn là do mép băng ghế đá trong rừng cây gây ra.”

“Băng ghế đá ư?”

“Đúng vậy. Sau khi ông ta thoát khỏi nhà vệ sinh thì không hiểu vì sao lại ngã một phát, đập vào mép trên của băng ghế đá. Cú ngã không nhẹ, vì vậy sau đó ông ta đi xuống cầu thang mới loạng choạng như thế.”

“Ngã một phát.” Lan Khâm rơi vào trầm tư, dường như đang cân nhắc xem manh mối này liệu có giá trị không.

Lý Trạch Phân thầm đếm nhẩm thời gian, chờ sau 3 phút mới thức tỉnh anh: “Đúng rồi đội trưởng Lan, tôi có chuyện phải nói với anh.”

“Chuyện gì?” Lan Khâm khẽ nhú mào, không biết là vì đang sợ việc Lý Trạch Phân sắp nói hay là vì bị cắt đứt lúc đang suy nghĩ.

“Tôi muốn xin nghỉ phép 1 tuần đến ngày 26 tháng 10.” Nói là thương lượng, nhưng giọng điệu lại rất chắc chắn rằng Lan Khâm sẽ đồng ý, “Trong nhà có chút chuyện.”

Đúng là sợ cái gì thì cái đó lại đến. Lan Khâm xoa mi mình, trong giọng nói mang theo nét không vui: “Lại xin nghỉ? Nhà cô có quặng mỏ hay ngai vàng đang chờ cô về kế thừa à?”

Thật đúng là sợ cái gì đến cái gì. Lan Khâm bóp lấy mi tâm, khẩu khí trong mang theo một chút không vui: “Lại xin nghỉ? Nhà cô có mỏ hay ngai vàng đang đợi cô về thừa kế sao?”

“Ừ.”

“...?”

“Anh họ kết hôn, tôi phải tham dự lễ cưới.” Nếu không thì có trời mới biết đám phóng viên kia sẽ lại viết ra tin tức quốc gia quái quỷ gì nữa.

“... Hôn lễ ở nơi khác à?”

“Ừm, ở Lạc Dương. Tôi nhất định sẽ về trước ngày 31.”

“... Thôi được rồi, để tôi đi xếp lại ca làm.” Lan Khâm thở dài, cảm thấy cực kỳ mệt mỏi.

“Cảm ơn đội trưởng Lan.”

Chương 25: Hai đầu tội lỗi (11)

Phương Uy xoay cổ phát ra vài tiếng răng rắc rồi đẩy cửa ra cùng với Trương Trác Bân bước vào văn phòng.

“Ài, nước nước nước nước, cứ tiếp tục thế này thì chưa bắt được hung thủ chúng ta đã chết khát trước rồi.” Trương Trác Bân đi tới chỗ của mình cầm bình nước bắt đầu rót điên cuồng.

Phương Uy cũng y hết thể, nhưng không khoa trương như Trương Trác Bân.

“Ừa, chưa tới giờ cơm trưa nữa à?” Uống đủ nước thì lại thấy đói bụng. Phương Uy ngẩng đầu lên liếc nhìn cái đồng hồ treo trên tường, hơi nghi hoặc nhìn cây kim đồng hồ.

“Đến rồi mà, sao vậy?” Mao Lệ vốn đang cúi đầu xử lý tài liệu nghe thấy thế bèn cười, “Tự xuống nhà ăn ăn đi. Chẳng lẽ còn đợi Tiểu Lý xách đồ lên cho anh đấy à? Không được hình thành thói xấu này đâu đấy.”

Phương Uy bị chọc cho đỏ mặt, vuốt mũi không nói gì.

Trương Trác Bân ho khan một tiếng, trên mặt có hơi lúng túng. Thật ra nếu không có Mao Lệ nhắc nhở thì anh ta cũng xem chuyện trưa nào Lý Trạch Phân cũng đi mua cơm hộp cho mình thành lẽ đương nhiên rồi. Cũng may là lúc này chính chủ Lý Trạch Phân không có trong văn phòng, nếu không anh ta không biết giấu cái mặt này đi đâu mất.

“Khụ, Tiểu Lý ra ngoài làm việc rồi à?” Anh ta đành chuyển chủ đề.

“Đi với đội trưởng Lan điều tra quỹ tích của Viên Vọng Hải từ sáng rồi.” Mao Lệ đáp, “Xem ra đội trưởng Lan đã quyết định nhận cô ấy làm học trò

rồi.”

“Không đến mức học trò mà cũng không thực tập sinh. Cô bé này cũng là lương bả xoát tử* đấy, tôi nghĩ Lan lão đệ xem cô ấy là cộng sự thì đúng hơn...” Trương Trác Bân như nghĩ tới chuyện gì đó, chép chép cái miệng, “Không chừng sau này cũng không chỉ là “cộng sự” nữa.”

() Lương bả xoát tử: Ý chỉ nhân tài, người có năng lực, vốn phải là (hai thanh bút lông /maobi/) vì khiêm tốn mà đổi thành (hai thanh bàn chải /shuazi/), chắc là vì nghe cũng na ná...*

“Chắc chắc chắc, anh Trương, đừng đừng. Muốn làm Nguyệt Lão thì trước tiên lo cho con mình đi kìa.” Phương Uy cười.

“Tôi “phi” ấy, con tôi mới bao nhiêu tuổi chứ, yêu nhiều thì yếu, đến lúc đó đội sổ thì mẹ nó còn không đánh chết tôi à?”

“Ai bảo yêu sớm chắc chắn sẽ đội sổ, năm đó tôi có thể thi đậu kỳ thi chính trị và pháp luật cũng là nhờ theo đuổi bạn trai đấy.” Không khí trong văn phòng náo nhiệt như vậy, Mao Lệ cũng đang nhìn màn hình làm việc chán chê nên cũng hòa theo nói chuyện.

“Đúng rồi, nhắc tới bạn trai cô mới nhớ, hai người khi nào thì kết hôn đây? Đã quen nhau bao lâu rồi, được 10 năm chưa nhỉ?” Trương Trác Bân không biết lấy từ đâu ra một quả táo, cọt vài vệt trên tay áo mình rồi bắt đầu gặm.

“Ôi không vội, kết hôn rồi mùi vị sẽ không còn như lúc yêu đương nữa. Hơn nữa công việc của tôi không ở nhà thường xuyên được, ba mẹ anh ấy cũng không muốn.” Nói đến đây, nụ cười trên mặt Mao Lệ hơi nhạt đi, khóe miệng khẽ mấp máy rồi chuyển chủ đề, “Đúng rồi, thăm văn Địch Triển thế nào rồi? Nói gì?”

“Ày, còn nói gì được nữa.” Vừa nhắc tới vụ án, tâm trạng tốt của Trương Trác Bân lập tức biến mất, nhưng vẫn tận tình trả lời, “Dọa một chút liền sợ rồi. Khai ra một nhóm tài xế, để lộ không ít công việc mờ ám nha. Đưa thư, vận chuyển hàng hóa, chưa nói đến chất bột trong cốc xe, không chừng là lại dính dáng tới gì đó nữa. Vì vậy nên cậu ta mới xách cái vali đi vòng

vòng cả ngày cũng không dám mở ra xem là gì. Chân lý sống là biết càng ít thì mạng càng dài mà.”

“Vậy chiếc vali đó là hàng mà nhóm tài xế của Địch Triển nhận chuyển à?”
Mao Lệ nhú mày.

“Khó nói lắm,” Phương Uy cũng góp chuyện vào cuộc thảo luận, “Chuyện Địch Triển nói rất mơ hồ. Nhóm tài xế này vừa lúc có liên quan đến một vụ án mà đội Phối hợp tảo hoàng* bên kia đang điều tra, dù sao cũng là sân nhà của họ, mấy hôm nay tôi và anh Trương sẽ cùng tham gia điều tra để xem có tìm được thứ gì không.”

() Càn quét tệ nạn.*

“Nói đi cũng phải nói lại,” Mao Lệ nói, “Sáng nay có 2 vị khách đến, buổi chiều và ngày mai gần 10 người, đều không trùng khớp với gương mặt mà người công nhân vệ sinh kia đã phác họa, đàn ông cao 1m8, từ đầu đến cuối chỉ xuất hiện duy nhất trong vụ án Monica thôi. Vậy không phải quá kỳ lạ rồi sao?”

Trương Trác Bân lập tức hiểu ra ý của Mao Lệ, “Hung thủ nguy tạo manh mối à, hay phải nói là vụ án của Viên Vọng Hải căn bản không phải cùng một hung thủ?”

“Bắt chước phạm tội...” Phương Uy cúi đầu sờ cằm, nghiền ngẫm gì đó.

Đột nhiên, anh ta ngẩng phắt đầu lên, “Bộ Trung Diêu là người ở đâu vậy?”

Mao Lệ: “Người Việt Châu, sao vậy?”

“Anh Trương,” Anh ta nhìn về phía Trương Trác Bân, “Anh không thấy khẩu âm của Địch Triển... có hơi Việt Phõ* sao?”

() Giọng vùng Việt Châu.*

Trương Trác Bân trừng hai mắt, “Tôi đi điều tra mối liên hệ giữa hai người đó.”

Cùng lúc đó, bên này Lý Trạch Phân và Lan Khâm vừa tùy tiện ăn vài món ở một quán ăn ven đường. Sau khi trả tiền xong, đứng dậy đi chưa được 2 bước thì Lan Khâm đã đưa qua một chai nước khoáng còn nguyên nắp. Lý Trạch Phân nhận lấy nói cảm ơn, nhưng không mở ra uống.

Thấy bộ dạng Lý Trạch Phân cầm chai nước rồi bất động, Lan Khâm vô thức hỏi: “Đang nghĩ gì à?”

“Tôi đang nghĩ, ” Lý Trạch Phân dường như đã quen với việc thỉnh thoảng bị hỏi như thi vấn đáp, “Vụ án khu Tân Phong có thật sự là cướp của giết người không?”

“Ý cô là...”

“Trước mắt, chúng ta chỉ có thể thông qua video giám sát lý giải là vì trong quá trình cướp của, hung thủ bị tát một cái nên thẹn quá hóa giận, bắt đầu đánh nạn nhân. Nhưng trong tình cảnh đó, nếu đổi góc nhìn thì thật ra cũng có thể lý giải là...” Cô hơi dừng một chút, “Hung thủ vốn là người quen biết với nạn nhân, trong lúc nói chuyện xảy ra chút tranh chấp. Ngay từ đầu lúc hấn đưa ra giật túi của nạn nhân cũng chỉ là vì muốn giữ cô ta lại, cãi nhau vài câu không ngờ lại bị tát một cái, lúc đó hấn mới bắt đầu dùng bạo lực. Mà việc cướp mất túi xách của Bộ Trung Diêu cũng có khả năng là vì hung thủ muốn ngụy trang chuyện này thành một vụ án cướp của giết người.”

“Ừm,” Lan Khâm gật đầu, “Chuyện này lúc Cục điều tra khu Tân Phong điều tra cũng đã có cân nhắc qua. Nhưng đàn ông có dáng người phù hợp và quen biết với Bộ Trung Diêu đều có chứng cứ ngoại phạm hết... Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng hấn chủ ý muốn cướp của giết người, khiến cảnh sát hướng đến người quen mà điều tra.”

“Đúng vậy...”

Hai người cứ thế vừa nói vừa đi tới một công trường bất động sản ở ngoại ô

phía Nam để tiến hành tìm hiểu thêm vì tình huống của Viên Vọng Hải.

Ban sáng họ đi điều tra biết được Viên Vọng Hải là người Tương Châu, có bằng cấp 2, lúc đang học trong trường nghề ở quê thì bỏ học lừa cha mẹ ruột rồi đến Trường An ra sức làm ăn. Trước khi đã từng là lao động trẻ em, ở biên giới làm một vài chuyện ngoài vòng pháp luật, nhưng sau đó được một vị đồng hương giới thiệu làm nhân viên giao hàng cho một cửa hàng đồ ăn nhanh. Trong khoảng thời gian 4 năm, trừ một số khách hàng cố tình đánh giá kém và tranh chấp bên ngoài thì không có tiền án tiền sự gì.

Sau khi bị bắt vì tình nghi giết người, tất nhiên công việc cũng bị mất, thuê được một cái nhà không tề lắm ở khu Tân Phong nhưng cũng chính vì chuyện này mà bị chủ cho thuê hủy bỏ hợp đồng. Sau khi hẳn được phóng thích thì không có nhà để về nữa, cũng không tìm được việc làm, lang thang suốt 2 3 tháng cuối cùng lại được người đồng hương kia giúp đỡ, sau đó mới tìm được công việc bao ăn bao ở trong công trường này.

“Mặc dù anh ta có trái tim bọc đường*, nhưng tuyệt đối sẽ không giết người đâu. Những chuyện trên mạng anh ta đã từng nói với tôi rồi, trước kia anh ta là đầu gấu trong trường, nhưng cũng chỉ trong bọn nam sinh thôi. Bình sinh anh ta ghét nhất là những kẻ bắt nạt phụ nữ, sao có thể làm ra chuyện cướp giết phụ nữ, còn giết người vô tội nữa chứ?”

() Bé Đẹp: Ờm... mình cũng không hiểu lắm, nhưng chắc đại ý là nói VVH tính tình nông nổi, dễ sa ngã á:v*

Lúc hai người hỏi vị đồng hương kia, anh ta đã nói về Viên Vọng Hải như vậy.

“Những chuyện này trước đây tôi đã nói với cảnh sát nhiều lần rồi nhưng không ai tin hết, tất cả chỉ nghe những lời bàn tán về anh ta. Không hiểu các người bị làm sao thế này, người ta đang yên lành lại bị hại đến mức này. Chút tiền bồi thường đó thì có ích gì? Làm sai thì thả ra, sau đó mặc kệ mấy cái miệng buôn chuyện trên mạng đó à? Đúng xem con người như chuột chạy ngoài đường mà. Các người có biết lúc anh ta đến tìm tôi trông như thế nào không? Gầy trơ xương, người như vừa đào từ hầm phân lên, đôi mắt lơ lơ thất thần, cực kỳ thảm hại.”

Vừa bắt bình thay Viên Vọng Hải, vừa hung hăng quở trách Lý Trạch Phân và Lan Khâm một trận.

Hai người bị trở vào mũi mắng tròn nửa tiếng mới ôm một mặt đầy nước bọt đi ra ngoài. Sau đó họ lái xe đến công trường gần đó, tùy tiện ăn vài thứ để lấp đầy dạ dày rồi lại tiếp tục làm việc.

Lều của Viên Vọng Hải trong công trường đã bị người khác chiếm từ lâu, đồ đạc cá nhân của hắn cũng đã bị xử lý sạch sẽ. Đến cả những chuyện lúc Viên Vọng Hải làm việc ở đây cũng là do hai người Lý Trạch Phân và Lan Khâm mặt đỏ mặt trắng* hát cả buổi mới moi được từ trong miệng của gã quản lý.

() Lấy từ câu “Người này hát mặt đỏ, người kia hát mặt trắng”, ý chỉ khi giải quyết cùng một sự việc, một bên cứng rắn, một bên mềm, nhưng cuối cùng tất cả đều vì một mục đích giống nhau. Trong tuồng Trung Quốc, mặt đỏ tượng trưng cho sự chính trực, mặt trắng tượng trưng cho cái ác.*

Theo lời của gã quản lý công trường, đầu tháng 7 Viên Vọng Hải đã bị đuổi vì bị ông chủ kiểm tra. Vì ông chủ sợ dư luận ảnh hưởng đến việc kinh doanh nên đã ra lệnh bảo tất cả mọi người xem người Viên Vọng Hải kia chưa bao giờ tồn tại ở đây. Nhưng vì gã quản lý đã từng hứa với đồng hương của Viên Vọng Hải nên đã giấu ông chủ bí mật giới thiệu cho Viên Vọng Hải làm nhân viên giao hàng cho một cửa hàng tạp hóa.

Cửa hàng tạp hóa đó tên là Giai Mỹ, bà chủ tên là Lâm Dục, vì tạp hóa này rất gần công trường nên cơ bản đều cung cấp những vật dụng sinh hoạt hàng ngày của công nhân. Tạp hóa Mỹ Giai cũng không phải một chuỗi, nhưng vì có ký hợp đồng mua bán trên APP online, khách hàng có thể thông qua mạng nội bộ Trường An để đặt hàng, vì vậy cần một nhân viên cho dịch vụ giao hàng tận nơi.

Sử dụng nhân viên giao hàng của APP mua sắm online phải trả thêm một khoản phí nữa, so với nhân viên tự mình thuê thì đắt hơn nhiều. Vì thế bà chủ vẫn thường tự mình giao hàng hoặc sắp xếp nhân viên cửa hàng thay phiên nhau đi. Thời điểm nghỉ hè số lượng đơn đặt hàng tăng lên nhiều,

thình thoảng sẽ tuyển một vài học sinh được nghỉ đến làm part-time, cháu trai của quản lý công trường cũng đến làm. Ở đó tiền lương được thanh toán cuối ngày, vì vậy nếu Viên Vọng Hải vô tình bị phát hiện thì cũng có thể lập tức cuốn gói chạy đi.

Sau khi Lý Trạch Phân và Lan Khâm cảm ơn gã quản lý công trường thì lần theo địa chỉ cho anh ta cung cấp, đến được cửa hàng tạp hóa Mỹ Giai.

Tạp hóa Mỹ Giai không lớn lắm, nhưng từ cửa kính nhìn vào có cảm giác như “nhỏ mà có võ”.

Lan Khâm đi lên trước, cửa cảm ứng lập tức mở ra. Lúc anh còn chưa kịp cất bước thì đã có một đứa nhóc khoảng 6 7 tuổi vọt ra từ trong tiệm. Thằng nhóc cười ha ha, chạy rất nhanh nên không kịp phanh lại, xuyết chút nữa đã đụng vào người Lý Trạch Phân.

Lan Khâm đưa tay định kéo tay thằng nhóc lại, nhưng lúc này Lý Trạch Phân đã nhanh chóng nghiêng người qua tránh. Trái lại là cậu nhóc chạy như con gấu kia bị trượt chân một cái, té lăn ra đất.

“Ô oa —— “

Người trong cửa hàng, người đi đường, tất cả đều ngoảnh đầu nhìn sang.

Chương 26: Hai đầu tội lỗi (12)

Đáy mắt Lý Trạch Phân hiện lên một tia phiền chán, nhưng thậm chí Lan Khâm đứng bên cạnh cũng không bắt gặp được, thay vào đó chỉ có bộ dạng một chị gái dịu dàng ân cần xin lỗi.

Cô như làm ảo thuật, móc ra một gói khăn giấy rồi cẩn thận đi đến trước mặt thẳng nhóc cúi xuống, vừa dùng khăn giấy chùi nước mắt nước mũi cho nó, vừa phúi bụi bẩn trên quần áo rồi đỡ nó đứng dậy.

“Chà, là chị không tốt, lúc này đáng lẽ chị nên chặn em lại mới đúng. Ngã đau rồi đúng không, chị thổi cho em để hết đau nhé? Nếu không thì chị đi mua đồ ăn vặt cho em nhé? Em thích ăn gì nào?”

“... Sợi cay à. Nhưng sợi cay càng ăn càng đau đấy, hay là chúng ta đổi thành kẹo mút đi?”

“Đi, đi mua kẹo em thích.”

“... Ừ, được, chị đi mua ngay đây. Em cầm khăn giấy lau thật sạch cái mặt nhỏ của mình nhé, nước mắt đàn ông không được dễ rơi xuống đâu.”

“... Không sai, ừ, được, em tên là gì? À, Lâm Bá Nam, Bá Nam của chúng ta là tuyệt nhất. Chị sẽ đi mua kẹo mút cho em.”

Lan Khâm nhìn Lý Trạch Phân thì thầm rất nhỏ nhẹ, dỗ thẳng nhóc từng chút từ khóc biến thành cười, sau đó không ngại mà tự móc tiền túi ra mua kẹo mút cho nó.

Lúc Lý Trạch Phân đi vào mua đồ, có một người phụ nữ hơn 30 tuổi cũng vội vàng chạy ra từ trong cửa hàng, vừa bước ra đã ôm chầm lấy thẳng nhóc vào lòng hỏi han tới tấp. Sau đó cô ta mới phát hiện ra Lan Khâm đứng phía

sau và Lý Trạch Phân vừa đi vào mua đồ. Cô ta kéo Lâm Bá Nam chạy tới vừa nói cảm ơn vừa nói xin lỗi.

Lan Khâm nhân cơ hội này hỏi vài ba câu, phát hiện người phụ nữ này chính là bà chủ bọn họ đang muốn tìm – Lâm Dục, hóa ra Lâm Bá Nam là con của cô ta.

Lấy họ mẹ...

Lan Khâm đang định hỏi gì đó thì đã thấy Lý Trạch Phân chẳng biết từ khi nào đã đứng sau mình. Trên mặt cô không còn sự dịu dàng lúc dễ dàng nhóc nữa, khóe miệng vẫn đang cong lên như thường ngày chẳng hiểu sao đã kéo xuống, lông mày cũng hơi cau lại.

Cũng biết có phải là ảo giác của Lan Khâm không mà dường như trong khoảnh khắc đó, màu mắt của Lý Trạch Phân đã chuyển từ màu xanh nhạt sang màu xanh đậm, giống như màu biển vậy, ngoài ngoài thì bình thường không có chuyện gì, nhưng sâu thẳm bên trong lại có sóng gió mãnh liệt. Lan Khâm phát hiện cô đang nhìn thẳng nhóc Lâm Bá Nam kia, nhưng cũng như là nhìn xuyên qua nó như có đũa nhỏ khác đằng sau vậy.

Trước khi Lan Khâm có thời gian nghiên cứu thì nét mặt đó của Lý Trạch Phân đã biến mất. Hết thấy đều đã khôi phục lại bộ dạng như trước khi vào cửa hàng tạp hóa, một chị gái dịu dàng, một thẳng nhóc nghịch ngợm đáng yêu. Lý Trạch Phân nhẹ nhàng bước tới chỗ Lâm Bá Nam, ngồi xổm xuống đưa kẹo mút cho nó, nói gì đó chọc nó cười rồi còn khẽ xoa đầu nó.

Một cảnh tượng vô cùng hài hòa, tựa như ánh mắt sâu thẳm thẳm vừa rồi sau lưng đều chỉ là ảo giác của Lan Khâm.

Sau khi dễ dàng đưa Lâm Bá Nam vào cửa hàng xong, Lan Khâm và Lý Trạch Phân lấy thẻ ngành ra.

Hỏi vài vấn đề xong, họ biết được đúng là Viên Vọng Hải đã làm việc ở đây hơn 2 tháng. Vì thái độ làm việc của hắn khá tốt, chịu khó, còn thường xuyên giúp đỡ công việc trong cửa hàng, một số việc gấp bên ngoài nên Lâm Dục thậm chí còn đang suy nghĩ xem có nên cho hắn trở thành nhân

viên chính không. Kết quả là ngày 17 tháng 9 sau khi giao hàng xong thì hẵn không đến nữa. Lâm Dục biết rõ chuyện của hẵn nên tự hiểu là Viên Vọng Hải đã bị ai đó nhìn thấy nên không thể không đi, vậy nên cũng không truy cứu, sớm quên mất chuyện này rồi.

Ngày 17 tháng 9 đúng lúc cũng nằm trong khoảng thời gian tử vong trên báo cáo khám nghiệm tử thi, Lý Trạch Phân và Lan Khâm nhìn nhau một cái, lập tức hiểu ý nghĩ của đối phương.

Họ hỏi Lâm Dục video giám sát của cửa hàng và ghi chép đơn đặt hàng online ngày 17 tháng 9 do Viên Vọng Hải chịu trách nhiệm, sau đó mới trở về xe cảnh sát.

Lâm Bá Nam nghe lời mẹ vẫy tay chào xe cảnh sát, giọng nói ngọt ngào: “Chú cảnh sát, chị cảnh sát, tạm biệt ạ.”

Lan Khâm định phàn nàn về cách xưng hô này, nhưng lại bị nụ cười ngọt ngào của Lý Trạch Phân làm cho bị chói mắt đến quên nói.

Anh chán nản đập ga, rời mắt khỏi nụ cười mê hoặc đầy mùi sữa kia.

Khi xe đã đi xa, Lý Trạch Phân thu ánh mắt lại, khôi phục bộ dạng thường ngày của mình. Nhưng nếu nhìn kỹ thì độ cong khóe miệng hơi rõ hơn bình thường một chút. Cũng không biết là vì lý do gì, có lẽ là do vui vẻ, hoặc ngược lại.

“Cô thích trẻ con lắm à?” Lan Khâm bất ngờ hỏi.

“Lúc đội trưởng Lan 6 7 tuổi, anh có giống với cha mình không?” Lý Trạch Phân không đáp mà chỉ hỏi ngược lại.

“Hả?” Lan Khâm không biết trong lòng cô đang muốn gì, nhưng vẫn vô thức trả lời, “Có lẽ là giống. Sao lại đột nhiên hỏi vậy?”

“Vì có vài suy nghĩ,” Khóe miệng Lý Trạch Phân cong cong, lúc này Lan Khâm đã nhìn ra, đây không phải là một nụ cười, “Có lẽ Lâm Bá Nam lớn lên rất giống phụ thân nó.” Ở một góc độ Lan Khâm không thể nhìn thấy

được, cô cho tay vào túi quần móc ra một sợi tóc ngắn, nhìn thoáng qua rồi nhanh chóng nhét lại vào túi trước khi bị anh phát hiện.

“Chẳng lẽ cô có quen cha nó sao?” Lan Khâm khó hiểu đến mức không để ý đến chuyện Lý Trạch Phân đang dùng chữ “phụ thân”.

“Không biết.”

“...” Cái quỷ gì thế.

Khóe miệng Lý Trạch Phân nở một nụ cười, nhưng không biết cô đang cười gì.

“Địa chỉ giao hàng này,” Trước khi Lan Khâm có thể tiếp tục hỏi vấn đề này, Lý Trạch Phân nhanh chóng dời chủ đề, “Tôi thấy có hơi quen.” Cô huơ huơ danh sách đơn đặt hàng vừa được Lâm Dục đưa cho.

Lan Khâm nhân lúc dừng xe ở đèn đỏ liếc sang một cái, còn chưa kịp thấy rõ thì điện thoại đã vang lên.

Người gọi đến là Trương Trác Bân.

“A lô, anh Trương, sao vậy?” Lan Khâm mở loa ngoài.

“A Uy phát hiện ra Dịch Triển có khẩu âm ở Việt Châu, vì vậy chúng tôi đã điều tra mối quan hệ của Dịch Triển và Bộ Trung Diêu, cậu đoán xem kết quả thế nào, trúng độc đắc rồi. Hai người là bạn học cấp 3, Dịch Triển còn từng theo đuổi cô ta nữa. Không chỉ có thế, anh họ của Dịch Triển buôn bán hải sản, mấy tháng trước có đến Trường An kinh doanh, Dịch Triển ở đây đã lâu nên liên hệ giúp anh ta thuê cửa hàng và kho lạnh. Chúng tôi đã kiểm tra kho lạnh do anh họ cậu ta đứng tên, kết quả phát hiện từ giữa tháng 9 kho này đã bắt đầu ngừng xuất nhập hàng, hôm qua mới được sử dụng lại. Lão Phùng và em gái Mao Lệ đã đến chỗ kho lạnh đó rồi.”

Thấy có phát hiện quan trọng như thế, Lan Khâm lập tức dừng xe ở ven đường để nghiêm túc nghe điện thoại.

Lý Trạch Phân nhân lúc đó đưa danh sách đơn đặt hàng cho anh, chỉ vào địa chỉ mình cảm thấy quen mắt.

Lan Khâm lập tức hỏi: “Địa chỉ của Dịch Triển là ở đâu?”

Trương Trác Bân đọc một địa chỉ, trùng hợp là giống y đúc với địa chỉ trên đơn đặt hàng.

“Cậu hỏi địa chỉ của cậu ta, chẳng lẽ là có phát hiện gì à?”

Lan Khâm kể lại những chi tiết hai người đã điều tra được trong ngày, sau đó nói: “Nếu mọi chuyện đều đúng thì nhất định lúc Viên Vọng Hải giao hàng cho Dịch Triển đã bị nhốt lại. Từ ngày 18 đến ngày 24, Dịch Triển chở khách du lịch, sau khi về thì người đã chết. Trong lúc hoảng loạn, hắn đã chuyển xác vào kho lạnh, sau đó thấy trên mạng đăng chi tiết vụ án của Monica mới quyết định bắt chước cách vớt xác.”

“Haha, thằng nhóc này dám đùa bỡn chúng ta ngay từ đầu à? Lần đầu giết Bộ Trung Điều chưa được hoạch tội, lần thứ 2 đã dám bắt chước gây án, giả vờ rình vali chứa thi thể tới hoảng loạn trước mặt cảnh sát à? Lại còn dám tham gia cái nhóm tài xế phi pháp kia nữa, nghĩ dùng bộ dạng ngớ ngẩn đó mà lừa được ông đây ư?!” Trương Trác Bân mắng vài câu rồi đột nhiên ngừng lại, “Ài, lão Phùng gọi điện tới.”

Trương Trác Bân bấm chờ điện thoại, sau 3 phút đã gọi lại.

“Tìm đúng rồi, bắt người thôi.” Lời ít ý nhiều.

“Được, ” Lan Khâm đáp, “Anh Trương, anh nộp giúp đơn xin lệnh bắt giữ khẩn cấp và hỗ trợ của đồn công an đi, chúng tôi còn cách... nửa tiếng lái xe mới tới được.”

“Được, sau khi có lệnh tôi và A Uy cũng sẽ đi hỗ trợ, nửa tiếng nữa gặp.”

Nửa tiếng sau, trước cửa hàng tạp hóa Mỹ Giai cũng diễn ra tình cảnh

tương tự.

Lan Khâm gõ cửa phòng Địch Triển, không biết vẻ mặt nghiêm túc của anh đã để lộ ra gì hay còn chuyện gì khác mà sau khi Địch Triển giả vờ bảo cảnh sát vào nhà đã lập tức vọt ra, hướng về phía Lý Trạch Phân.

Tất nhiên Lý Trạch Phân đã nhanh nhạy tránh đi cú va chạm này. Đến một góc áo Địch Triển cũng không đụng được, tuy mục đích của hắn cũng không phải là tóm lấy áo cô.

Địch Triển co chân chạy, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Lan Khâm không thốt nên lời nhìn Lý Trạch Phân một cái rồi chạy đuổi theo, vừa chạy vừa giơ bộ đàm thông báo tình huống cho Trương Trác Bân và người của đồn cảnh sát bên ngoài. Sau khi triển khai bắt giữ, không biết là vô tình hay cố ý mà anh đã không sắp xếp cho Lý Trạch Phân.

Thấy Lan Khâm chạy về hướng Địch Triển biến mất, Lý Trạch Phân không nhận được chỉ thị nào cũng không đi theo mà chỉ chậm rãi bước vào thang máy, đến một tầng nào đó rồi bắt đầu “đi dạo” trong khu cư xá.

Không biết trên người cô có ma lực hấp dẫn tội phạm hay cô có khả năng tính toán vượt xa người thường, vậy mà có thể lần ra được con đường Địch Triển chạy trốn, tóm lại “đi dạo” chỉ là một màn dạo đầu, không thể buông tha Địch Triển được.

“Cút đi!”

Địch Triển giơ nắm đấm vào khuôn mặt xinh đẹp Lý Trạch Phân, cô khẽ nghiêng người nhẹ nhàng tránh đi, trong lúc đó còn hơi giơ chân phải lên, “tình cờ” đập trúng vào bắp chân của Địch Triển.

Hắn đang vùng một cú đấm mạnh nên trọng tâm bị nghiêng, một đạp này của Lý Trạch Phân nhẹ nhàng trở thành cọng rơm cuối cùng quật chết lặc đà, huống hồ gì đây lại là một bãi cỏ nên khá trơn trượt.

“Xì...” “Ầm” hai tiếng, Địch Triển đã ngã sấp mặt trên đất.

Lúc Lan Khâm, Trương Trác Bân và Phương Uy đuổi theo tới nơi đã thấy một màn vật lộn này.

“...” Lan Khâm biết nhất định là mình đang suy nghĩ quá nhiều, nhưng anh vẫn không tìm được mà nghi ngờ Địch Triển này thất thủ là vì chuyện gì đó.

Lúc Lan Khâm đang dò xét Lý Trạch Phân thì Trương Trác Bân và Phương Uy bên này đã bước lên chế ngự Địch Triển, tuyên đọc quyền lợi cho hắn và đeo còng tay.

“Em gái Chỉ à, không tệ đấy, vậy mà có thể quật ngã được con hàng to thế này.” Lúc hai người áp giải Địch Triển đi ngang qua Lý Trạch Phân, Trương Trác Bân cười khen ngợi.

Lý Trạch Phân vốn định đáp lại “Là do hắn tự ngã”, nhưng nhớ lại ánh mắt của Lan Khâm vài giây trước nên đành nuốt ngược trở lại.

Mọi người đem Địch Triển lên xe cảnh sát rồi cùng nhau quay về Cục điều tra.

Chương 27: Hai đầu tội lỗi (13)

Jingle Bell—

Bản nhạc quen thuộc của tuổi thơ, của đại khờ, của quá khứ. Lý Trạch Phân thấy hơi hoảng hốt.

Bộp. Một bài tay đặt lên vai, dọa cô đến mức sợ run bần bật.

“Sao vậy A Chi, sao lại sợ tới vậy?” Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa cao ngồi sát bên cạnh cô, “Nhìn kìa, băng sơn mỹ nhân đã bị dọa cho sụp đổ rồi, phá mất hình tượng ngoài lạnh trong nóng rồi.”

Lý Trạch Phân kéo khẻ miệng mình lên, khôi phục lại bộ dạng “người lạ chó tới gần” lạnh nhạt của mình.

“Đúng rồi đúng rồi, như thế này đây, nhìn kiểu người như cậu càng nhiều thì tớ càng có linh cảm sáng tác. Đúng vậy,” Cánh tay người đó trực tiếp vòng qua cổ Lý Trạch Phân, ôm cô lại sát bên người, “Lúc này tớ đưa cho cậu mấy chương ấy, đã xem chưa? Viết thế nào? Có ý kiến gì không? Nếu không thì tớ sẽ gửi...”

Đột nhiên cảm thấy Lý Trạch Phân trong vòng tay mình đang đơ cứng người, cô ấy hỏi, “Cậu có chuyện gì vậy? Sao cứ thấy gì đó là lạ?”

Lý Trạch Phân cũng ý thức được phản ứng cơ thể của mình, cô cố gắng thả lỏng cơ thể hết mức có thể.

“Hàm Tinh, bình thường cậu gặp ai cũng ôm sát rạt thế à?” Lý Trạch Phân mấp máy môi, cô nghe được giọng nói của mình rất ngây ngô, nhưng ngữ khí lạnh lùng hơn so với trong trí nhớ rất nhiều.”

“Hả? Sao thế được? Tất nhiên là chỉ với những người rất thân thiết thôi.”

“Người rất thân thiết, kể cả... phụ thân sao?”

“Ờ, tất nhiên là kể cả ông ấy rồi. Nhiều khi cha tớ tan làm về nhà cứ như đứa trẻ ấy, véo đau cả mặt tớ.”

“Vậy ông ấy sẽ... chạm vào...” Lý Trạch Phân đột nhiên cắn môi một cái rồi không nói tiếp.

“Sẽ cái gì? Chạm vào gì cơ?” Cô gái thu lại cánh tay, lo lắng nghiêng đầu nhìn về phía Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân quay mặt đi, tránh khỏi ánh mắt dò xét của cô ta.

“Này, cuối cùng là sao vậy? Phụ thân của cậu làm gì à? Mắng cậu hả? Hay đánh cậu?”

“... Không, không có.” Lý Trạch Phân cảm thấy dường như gương mặt của mình đang nhả nhúm lại, “Không liên quan gì đến phụ thân hết, là do tớ.”

“Thật sao?”

“Thật.”

“À, vậy nếu cậu thật sự làm sai thì nên tranh thủ nhận lỗi đi, tớ biết rõ nội quy nhà cậu cũng không phải nghiêm khắc bình thường. Dù cảm thấy mình không sai thì cũng nên mềm miệng trước để tránh ầm ĩ.”

“Ừ,” Ánh mắt Lý Trạch Phân dần âm đạm, “Tớ biết rồi.”

“Nhưng nếu như,” Cô gái đột nhiên thay đổi giọng điệu, “Cậu thật sự bị ai đó bắt nạt, thì đừng nhịn nhục làm gì. Đem cái khí thế công chúa của mình ra chinh đồn hãn đi! Một người làm không nổi thì tới tìm tớ, tớ giúp cậu! Dù sao thì nhà tớ cũng có thừa kế tước vị Quốc công, cha tớ cũng có tiếng nói trước mặt phụ thân cậu đấy.”

“Ừ, cảm ơn.” Khóe miệng cô lóe lên một nụ cười rồi lại biến mất.

“Này, tớ nghiêm túc đây, cậu cười như thế là không tin tớ rồi.” Cô gái hơi hấp tấp, đứng lên ngồi lên bàn học của Lý Trạch Phân.

“Không phải không tin cậu, là do người khác nhìn tớ còn hành lễ không kịp, sao có thể sỉ nhục tớ được.” Cô cắn môi, dường như chính bản thân còn thấy những lời này buồn cười.

“Này, đừng nói những chuyện hoàng gia được mọi người ca tụng nữa, người khác tin nhưng tớ không tin đâu. Nhà tớ còn chưa quản nổi, huống gì là hoàng gia lớn như thế, diện thủ*, thị thiếp, thân nhau**, từng phút từng giây đều thay nhau diễn lại phim cung đấu thời hiện đại... À mà những chuyện này đừng bảo tớ nói đấy nhé, nếu không cha tớ biết được lại bảo tớ mắng chửi hoàng thất, mong tớ sẽ nở hoa mất.”

(*) Ý chỉ nam sủng.

(**) Ý chỉ quan hệ bất chính.

“Ừ.”

“Vậy thật sự cậu không có chuyện gì đúng không?”

“Ừ, không có gì.”

“Không có gì là tốt rồi. Vậy mấy chương văn tớ vừa đưa thấy thế nào? Có hay không...”

Giọng nói từ đi xa dần.

Lý Trạch Phân hoảng hốt, đến khi tỉnh táo lại thì trước mắt đã lại xuất hiện cái hành lang quen thuộc kia. Đèn trong hành lang không biết sáng từ khi nào, những bức chân dung Đế Vương qua từng thời kỳ cũng được chiếu sáng rõ ràng.

Loảng xoảng—

Có tiếng kính vỡ chới tai truyền đến từ cuối hành lang, cùng lúc đó, mùi rượu, mùi thuốc lá cũng ập tới. Da đầu Lý Trạch Phân căng cứng, cô vô thức muốn lùi về sau, nhưng cơ thể này đã sớm bị “quy củ” và “lễ nghi” thuần hóa. Cô thất thần đi về phía phát ra âm thanh và mùi hương.

“Đệch! Còn không về à? Hạp, hạp cái rắm gì? Tưởng ông đây không biết hội nghị buổi sáng của cô đã kết thúc rồi sao? Con mẹ nó, trong mắt cô rất cuộc còn thằng phò mã này không đấy?!”

Loảng xoảng—

Bước chân dần tiếng lại gần, giọng nói cũng trở nên rõ ràng hơn.

“Cô hay lắm, cô ở ngoài chiếm hết hào quang, muốn làm gì thì làm, tất cả những gì vẻ vang đều là của cô cả. Ông đây đường đường là một Đại nhân, vậy mà bị quản ngược quản xuôi, người này không được nhìn, chỗ kinh doanh này không được đụng vào, cái kia sẽ làm ảnh hưởng tới hình ảnh công chúng, cái nọ sẽ gây bất lợi cho hoàng gia. Đang ấp lông nuôi thiếu nữ đấy à! Tôi nhớ vào! Đi chết đi, tất cả đều đi chết hết cho ông mày đi!”

Bang! Một bình rượu vỡ ngay dưới chân của Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân run lên bần bật, nhưng một giây sau đã bị “lễ tiết” khắc sâu trong xương tủy chế trụ lại tâm trạng. Cô đứng thẳng lưng, cúi đầu, quy củ cung kính chấp tay trước ngực thi lễ.

“Phụ thân.” Cô không ngẩng đầu nhìn Cao Kiến.

“Hà?”

Tiếng ồn ào bỗng im bật. Lý Trạch Phân cảm thấy có một thân hình một khối thịt thối đầy mồ hôi và nước hoa xen lẫn nhau, lao đảo đi đến trước mặt mình.

“Ôi, Chỉ điện hạ đã về rồi à?” Giọng điệu hân hoan về mĩ mai.

Hơi thở tanh tươi đã thổi đến bên mặt Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân cố chịu đựng cơn buồn nôn, buộc cổ họng mình phát ra tiếng nói: “Vâng, phụ thân, con vừa tan học về nhà.”

“Ồ.”

Hơi thở đó lại càng tới gần.

Lý Trạch Phân tự nhủ với lòng mình không nhìn thấy thì tất cả sẽ không tồn tại, mọi chuyện đều chưa hề xảy ra.

Nhưng đây chỉ là suy nghĩ viễn vông của một mình cô.

Một bàn tay nắm lấy cổ của cô, đầu ngón tay hơi ố vàng, phả ra mùi thuốc lá nồng nặc. Cả người Lý Trạch Phân vô thức run lên một cái. Sự run rẩy này đã khiến bàn tay đó càng thêm hưng phấn, nó nâng cổ cô lên, bắt Lý Trạch Phân phải nhìn về phía gương mặt ra vẻ đạo mạo kia.

Lý Trạch Phân vẫn vô thức liếc nhìn sang hướng khác, nhưng bàn tay kia lại đột nhiên bóp chặt cổ cô khiến cô không tài nào xoay đầu đi được nữa.

Nước mắt không kìm được tuôn trên khóe mắt cô, nhưng Lý Trạch Phân kiên quyết ngăn cho nó không rơi xuống nữa.

“Phụ thân, xin hãy tự trọng.” Giọng nói khàn khàn đã làm lộ ra vẻ hoảng sợ của cô.

“Tao không phải là phụ thân của mày.”

“... Cao phò mã,” Lý Trạch Phân dường như đã quá quen với tình huống này, cô thay đổi xưng hô rồi nói lại, “Xin hãy tự trọng.”

“Hừ.” Nhưng đối phương không hề có ý định “tự trọng” chút nào.

Bàn tay kia chạm vào ngực Lý Trạch Phân, đẩy mạnh về phía sau rồi ép cô vào tường.

Lý Trạch Phân phát hiện chiếc cúc trên cổ áo đồng phục của mình đã bị bung ra từ bao giờ, chuyện này đã phá vỡ phòng tuyến cuối cùng trong đầu cô. Nước mắt cô tuôn như đê vỡ, không quan tâm gì nữa mà bất chấp tuôn ra giàn giụa. Cơ thể cô đã căng cứng đến cực hạn, mỗi khối cơ trên người đều đang kịch liệt run rẩy. Nhưng loại căng thẳng này không thể giải tỏa được bất cứ thứ gì, ngược lại nó còn phóng đại các cảm giác của cô lên hàng vạn lần.

Tên nào đó từ cao nhìn xuống chỗ cúc áo bị bung ra, vắn vẹo đầy kích thích, ánh mắt đầy thâm độc nhìn về phía dưới...

Lý Trạch Phân cắn nát bờ môi mình, nếm được mùi máu tươi mới không phát ra âm thanh gì nữa. Nhưng nước mắt vẫn không kìm được mà tuôn rơi, trôi cả kính áp tròng có màu chưa bao giờ được tùy tiện gỡ xuống trong mắt cô.

Kính áp tròng theo dòng nước mắt vương trên đôi má non nớt của cô.

Cao Kiến đã nhìn thấy.

Tất cả mọi hành động đều khựng lại. Lý Trạch Phân vốn nghĩ mình đã thoát được một kiếp nạn, nhưng 1 giây sau, một khuôn mặt to lớn bỗng ập xuống. Đôi mắt bị rượu ngâm đến mơ màng, hàm răng bị hun đầy mùi thuốc lá.

Gương mặt đó càng ngày càng gần, Lý Trạch Phân chỉ biết run rẩy nhắm mắt lại.

Một thứ gì đó vừa nóng vừa ướt chạm vào mặt cô, 1 giây sau, kính áp tròng trên má cô đã không còn nữa, thay vào đó là một... chất lỏng không biết là gì.

“Hừ.” Người đang ép Lý Trạch Phân bỗng làm ra một động tác kịch liệt, xuyết chút đã kéo ngã cô xuống đất.

Có thứ gì đó đã bị nhổ trên đất.

Lý Trạch Phân thận trọng mở mắt ra, thấy chiếc kính áp tròng quen thuộc của mình đang ở trên mặt đất.

“Oe —” Cuối cùng cô cũng không nhịn được nữa mà đánh mạnh vào bàn tay to kia, bắt đầu nôn.

Chủ nhân của bàn tay chẳng biết tại sao lại có vẻ như rất thích thú với cảnh tượng này.

“Thả tôi ra!!!” Lý Trạch Phân rống lên trong tiếng khóc nức nở. Nhưng đôi tay kia không có chút phản ứng nào. Cô điên cuồng vung chân múa tay, nhưng ngược lại đã khiến hai tay mình bị giữ lại rồi ấn trên đỉnh đầu.

“Thả tôi ra!! Ông mau thả tôi ra! Nếu ông không buông ra, tôi sẽ...”

“Mày sẽ làm gì?” Hơi thở hôi thối kia lại áp sát bên mặt, hằn đưa tay sờ cằm cô, “Sẽ mách với Thái tôn à? Hay là Thái tử? Hay nói với Bệ hạ? Ồ, có ích gì không? Nếu có ích thì tao còn có thể sống đến bây giờ sao?”

“Tôi...”

“Mày làm sao? Đừng tự cho là người ta gọi mình một tiếng “Điện hạ” thì mày sẽ là điện hạ thật.” Giọng nói đó phảng phất như từng con giòi trong thi thể, xếp hàng từ từ bò vào lỗ tai Lý Trạch Phân, lan vào tận xương tủy của cô, “Mày chỉ là già tu bố* của Nữ hoàng mà thôi, là thứ nghiệt chủng mà hàng trăm hàng vạn người ngoài kia mắng chửi đấy.”

() Ý chỉ một thứ để che đậy sự xấu hổ, chắc tương tự như ý nghĩa “bức bình phong” bên mình.*

Lý Trạch Phân không nói tiếng nào. Cả người cô căng cứng như bị hạ độc, chỉ trong phút chốc đã mất hết sức lực.

“Mày có biết gì không,” Lý Trạch Phân bị ép phải quay đầu lại đối mặt với Cao Kiến, “Màu mắt của mày, thật sự rất ghê tởm.”

Sau đó hai cánh tay hắn buông ra, quay người rời đi.

Lý Trạch Phân ngã bệt xuống đất.

Tiếng bước chân xa dần, lộp cộp một lát rồi lại quay về.

Một bình rượu xuất hiện trước mắt của Lý Trạch Phân, còn chưa kịp định hình thì miệng bình rượu đã đột nhiên bị dốc xuống, hương xuống xoay tròn.

‘Rào rào’ ——

Rượu tưới lên trên mặt cô, rơi vào khiến 2 mắt cô đau nhức, nhưng giờ cô chẳng còn sức để nhắm mắt lại nữa.

Một bình rượu phút chốc đã cạn đáy. Bình rượu bị quăng đi trong không trung, xoảng một tiếng vỡ tan dưới chân Lý Trạch Phân. Mảnh thủy tinh văng ra cắt vào da cô. Rượu chảy vào miệng vết thương gây ra những cơn đau dữ dội, ăn mòn ý thức của cô.

“Dọn dẹp sạch sẽ cho tao.” Lại là giọng nói đó, “Nếu cô ta về phát hiện trên người mày có mùi rượu thì để xem mày giải thích thế nào, ha.”

Âm thanh dần xa, bóng dáng hắc cũng rời đi, một lúc lâu sau Lý Trạch Phân cũng không thể nào cử động nổi...

Không biết đã qua bao lâu, đến khi tỉnh táo lại thì Lý Trạch Phân đã chuyển từ ngồi sang đứng. Cô phát hiện ra mình cao hơn rất nhiều, trên người không còn mặc đồng phục nữa mà là một bộ lễ phục váy dài màu đỏ.

Trong tay không biết từ lúc nào đã cầm một con dao gọt trái cây.

Cô nhớ tới vài thứ.

Cô nở một nụ cười, cười như một con rắn độc.

Cô nhìn giờ giấc rồi kiểm tra lại tin nhắn trên điện thoại một chút.

Sau đó, nâng con dao gọt trái cây lên cạnh cổ mình.

Xoẹt—

Chương 28: Hai đầu tội lỗi (14)

Cảm giác bị nghẹt thở khiến Lý Trạch Phân mở choàng mắt ra.

Cô bật dậy, vô thức giơ tay lên sờ vào vị trí cổ và xương quai xanh của mình, không ngoài dự đoán, nơi đó đã xuất hiện một vết sẹo dài 4 cm trên làn da. Cảm giác nơi đầu ngón tay chẳng hiểu vì sao lại có thể xua tan đi nỗi kích động mà cơn ác mộng lúc nãy gây ra, cô mím bờ môi tái nhợt lại, lắc đầu khẽ cười rồi kéo cổ áo che cổ mình lại, bước xuống giường.

Cô đi tới bên cạnh bàn đọc sách, dựa vào ghế cầm lên cái quần hôm qua mình mặc rồi móc ra một sợi tóc rất ngắn trong túi. Cô kéo ngắn kéo thứ 2 bên trái ra, mở một cái ống nghiệm 1.5 ml rồi bỏ sợi tóc vào. Sau đó, lắc lắc cái ống nghiệm, ánh mắt cô đầy hứng thú nhìn chăm chăm vào sợi tóc bên trong.

Cứ như thế tròn 1 phút, cô mới lấy hộp bút lấy một cây bút ra, chậm rãi viết hai chữ lên ống nghiệm — nghiệt chủng.

Lý Trạch Phân bỏ ống nghiệm lại vào trong ngăn kéo, đi tắm rửa một lát, thay quần áo đi ra thì đồng hồ báo thức mới vang lên.

Cô cầm lấy điện thoại, vào nhóm của đội điều tra đặc biệt hỏi có ai cần mua bữa sáng không sau đó thay giày rồi xách túi ra ra khỏi nhà.

Bữa sáng vừa xách vào cửa đã bị mấy bóng người chạy tới cướp hết, chỉ còn vồn vẹn 2 phần. Lý Trạch Phân thật sự không nhìn ra ai đã lấy rồi, nhưng theo cảm giác của bản thân thì chừa lại 1 phần cho mình, sau đó cô cầm phần cuối cùng đến gõ cánh cửa kính rồi đi vào văn phòng của Lan Khâm.

“Đội trưởng Lan, bữa sáng.”

“A, cảm ơn. Để ở đó trước đi.” Lan Khâm đang bận rộn nhìn chăm chú vào máy tính, không ngẩng đầu lên.

Lý Trạch Phân vô thức nhìn thoáng qua màn hình máy tính, phát hiện trên đó đang phát video giám sát ở cửa hàng của Lâm Dụ.

Địch Triển đã bị tóm, giờ chỉ còn thiếu kết quả thẩm vấn để tiến hành bổ sung chứng cứ. Còn vụ giết người hàng loạt kia thì càng không liên quan gì đến cái chết của Viên Vọng Hải, thật sự Lý Trạch Phân không hiểu Lan Khâm còn đang xem video giám sát này để làm gì nữa.

Lan Khâm phát hiện ra ánh mắt của Lý Trạch Phân, anh hơi do dự, sau đó khẽ đẩy ghế sang một bên nhường chỗ cho Lý Trạch Phân: “Cô nhìn chỗ này, 10 giờ 40 phút tối ngày 20 tháng 8.” Anh vừa nói vừa tua lại trước thời gian đang xem 1 phút.

Lý Trạch Phân bước lên một chút, nghiêng đầu nhìn sang.

Trong video giám sát có một người đàn ông đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang đen đi vào cửa hàng. Không biết là đã có hẹn trước hay chỉ trùng hợp gặp mặt mà bà chủ Lâm Dụ một lát sau mới đi ra từ phòng nghỉ nhân viên. Hai người gặp nhau đứng nói gì đó, sau đó người đàn ông này đi theo Lâm Dụ vào phòng nghỉ.

Đến khi hai người đi ra thì đã là nửa tiếng sau. Không biết vì sao hai mắt của Lâm Dụ hơi đỏ, cô ta đứng trước cửa phòng nghỉ, hai tay bầu chặt vạt áo chăm chú nhìn người đàn ông kia rời đi.

“Sau đó xem cái này.” Lan Khâm lại mở ra một đoạn video giám sát khác.

Là video giám sát của cửa hàng ở một góc ngã tư đường. Người đàn ông vừa rời ra khỏi cửa hàng có vẻ như đang rất cảnh giác, nhìn xung quanh một lúc lâu mới lên một chiếc xe taxi, taxi đợi đèn xanh sáng lên mới bắt đầu chạy xe.

“Tôi đã nhờ Tiểu Tiêu hỗ trợ để làm rõ mặt người này ra.” Lan Khâm lại mở một bức ảnh ra, bối cảnh vẫn là bên trong cửa hàng tạp hóa. Anh click một cái, gương mặt của người đàn ông trong ảnh dần hiện rõ ra.

Lý Trạch Phân nhanh chóng nhận ra người đội mũ và đeo khẩu trang này nhờ vào đôi mắt lộ ra kia.

Là người mà Lý Trạch Phân đã nhìn không biết bao nhiêu lần trên bàn giải phẫu... Phạm Xương.

Lan Khâm: “Anh ta không mang theo trợ lý của mình. Tôi đã so sánh lịch sử định vị của anh ta, vị trí thời điểm này là ở nhà riêng, nói cách khác thì anh ta đã cố ý không mang điện thoại theo.”

“VẬY ĐỘI TRƯỞNG LAN, ANH NGHĨ ANH TA ĐANG ĐI LỪA GẠT CÔNG TY RA NGOÀI VÙNG TRỘM SAO?” Hỏi xong câu này, Lý Trạch Phân lại nghĩ ra một suy đoán táo bạo hơn, “Chuyện bí mật gặp mặt Lâm Dụ có liên quan đến cái chết của anh ta chẳng?”

Lan Khâm không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ kể lại: “Tôi đã báo Dịch Hoảng điều tra lý lịch của Lâm Dụ rồi. Cô ta từ là thành viên của một nhóm nhạc nữ 48 người gì đó của Giải trí Đạt Hỏa, nhưng sau đó không hiểu vì sao năm 12 tuổi lại đột nhiên chấm dứt hợp đồng. Gia cảnh cô ta rất bình thường, cha là một doanh nhân cỡ trung, mẹ ở nhà bán hàng qua mạng, không đủ tiền để bù những khoản lỗ lớn, huống gì là mở cửa hàng tạp hóa.”

Lúc Lan Khâm còn đang nói về gia cảnh của Lâm Dụ, suy nghĩ của Lý Trạch Phân đứng bên cạnh đã bay đi đâu mất.

Khoản lỗ lớn, Lâm Dụ, Lâm Bá Nam...

Trong một khoảnh khắc, trên mặt cô hiện lên một nụ cười châm chọc rồi lập tức biến mất, không ai phát hiện được.

“Còn về cha của Lâm Bá Nam thì không cách nào tra ra được, thậm chí cả việc nó được sinh ra cũng không nằm trong hồ sơ bệnh viện, như là từ trên

trời rơi xuống giấy khai sinh với hộ khẩu ấy.” Nói đến đây, Lan Khâm mới phát hiện có gì đó không ổn, vội vàng nói thêm, “Tất nhiên là chuyện Phạm Xương đến gặp Lâm Dụ có hơi kỳ lạ, nhưng cũng chỉ là suy đoán cá nhân của tôi mà thôi, không có bất cứ bằng chứng nào cả, không đủ để mở lại án cũ. Tôi sẽ tranh thủ thời gian rảnh để tiếp tục điều tra thêm cho đến khi đủ chứng cứ để hỗ trợ. Nói những chuyện này với cô chỉ là hy vọng cô lưu ý một chút, nhưng đừng làm chậm trễ công việc bình thường của mình nhé.”

Lưu ý một chút, lén lút điều tra...

Nghe Lan Khâm tự động dán cho cô cái nhãn làm việc điên cuồng này, Lý Trạch Phân có chút dở khóc dở cười, nhưng ngoài miệng vẫn ngoan ngoãn đáp: “Tôi hiểu rồi, đội trưởng Lan.”

“Đúng rồi, cô có biết chuyện thành lập đội điều tra chuyên án không?” Lan Khâm đổi chủ đề.

Tối qua lúc bọn Lan Khâm đang bận rộn xử lý vụ án của Dịch Triển, nhóm của Tiêu Lăng Duyệt cũng đã thu thập thành công gần 10 trường hợp chết vì mất nước mà vẫn chưa được kết án trên khắp cả nước. Sau khi so sánh DNA của nạn nhân và DNA trên còng tay, bao gồm Monica, Trịnh Bân, Tiền Lương, thì cũng đã xác nhận được danh tính của 7 nạn nhân còn lại.

Vì vụ án này đã trở thành một án xuyên thành phố, vượt qua khỏi phạm vi quản hạt của Cục điều tra Trường An nên Tổng bộ Cục điều tra không thể không hạ lệnh thành lập đội chuyên án được. Thành viên của đội chuyên án sẽ bao gồm 4 cảnh sát và đội trưởng từ mỗi nơi xảy ra vụ án, đội trưởng đội chuyên án là đội phó đội điều tra hình sự Cục Thiểm Châu vừa nhậm chức đầu năm nay – Vũ Nhuận Khoa.

Không biết là vì Lan Khâm hay vì Vũ Nhuận Khoa mà 4 cảnh sát gia nhập tổ chuyên án ngoài Lan Khâm, Mao Lệ, Tiêu Lăng Duyệt thì người thứ 4 là Lý Trạch Phân, một người mới của Cục điều tra Trường An. Những người còn lại, Trương Trác Bân sẽ thay mặt đội trưởng chịu trách nhiệm kết thúc vụ án của Dịch Triển và xử lý những vụ án còn tồn đọng lúc trước.

“Ừm, có nghe qua.” Lý Trạch Phân gật đầu, Lan Khâm đã biết rồi mà còn

hỏi.

“Văn phòng của đội chuyên án là phòng truyền thông ở tầng 2 tòa nhà, tuy mai mới mở cuộc họp đầu tiên nhưng xế chiều hôm nay chắc đội trưởng Vũ sẽ đến. Sau này vào đội chuyên án, cô phải nghe lời đội trưởng Vũ đấy. Nghe Cục trưởng Chu nói, đội trưởng Vũ là một cảnh sát hình sự kỳ cựu điển hình, không được có một hạt cát trong mắt. Bởi vậy việc cô nhờ tôi lúc trước, nếu vụ án không thể kết thúc trước cuối tháng thì chỉ e...”

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ xin đội trưởng Vũ nghỉ phép.” Lý Trạch Phân giống như không hiểu ngụ ý của Lan Khâm, vẻ mặt chắc chắn rằng mình có thể xin nghỉ thành công.

“Ừ... Hả?” Lan Khâm nghĩ nửa ngày cũng không hiểu nổi cuối cùng cô gái này lấy đâu ra nhiều tự tin đến thế, “Chẳng lẽ cô có quen ông ấy à?” Anh vô thức hỏi.

“Có từng gặp nhau ở Lạc Dương.” Lý Trạch Phân khẽ cười đáp.

“À đúng rồi, cô là người Lạc Dương, mà lúc trước hình như đội trưởng Vũ cũng làm ở Cục điều tra Lạc Dương...” Anh càng nói càng thấy không đúng, “Nhưng lúc đó cô còn đang ở nước ngoài mà?”

“Tôi và con gái ông ấy là bạn học.” Lý Trạch Phân rũ mắt xuống, nhớ tới “giấc mơ” tối hôm qua.

“À...” Lan Khâm bán tín bán nghi.

Lúc này, Trương Trác Bân đang ngậm một cái bánh tiêu đi vào, phá vỡ không gian chỉ có hai người: “Em gái Chỉ, bên Địch Triển đã khai rồi, có muốn đi trải đời một chút không? Nếu không người ta lại bảo cả tháng nay đội điều tra đặc biệt của chúng ta không bắt được phạm nhân nào nữa.” Anh ta vừa bước tới vừa lớn giọng hỏi.

“Được thôi, anh Trương, tôi đến ngay đây.” Lý Trạch Phân lập tức đáp.

Lan Khâm: “Tôi cũng đi.”

10 phút sau, phòng thẩm vấn.

“Con chó cái đó à. Nó là một con sâu hút máu, nó muốn túi xách, tôi mua túi xách, nó đòi tiền, tôi trả, tất cả những gì nó yêu cầu tôi đều thỏa mãn cho nó hết. Nhưng nó lại sợ người ta biết mình có người bạn trai là tôi. Mỗi ngày tôi đều liều mạng làm việc, ban ngày lái xe, buổi tối lái xe, đều là vì nó, nó lại bảo tôi không có công việc ổn định? Hả?! Đùa gì vậy.”

Địch Triển càng nói càng kích động, “Tôi năn nỉ nó theo tôi về quê ra mắt cha mẹ một chuyến, vậy mà nó luôn trốn tránh, còn chặn WeChat, không nhận điện thoại, thậm chí còn chạy tới nhà người khác ở nữa. Nếu không phải tôi biết hôm đó nó có bữa tiệc nên ngồi chờ cả ngày thì ai mà biết buổi tối nó lại leo lên giường ai nữa chứ.”

“Tôi nói rõ lý lẽ với nó, muốn nó hiểu mình hơn, vậy mà nó còn tát tôi một bạt tay! Lúc đó máu nóng tôi xông lên não nên... đập nó vài cái. Ai mà biết nó không tránh chứ? Mới đập 2 cái đã chết rồi? Cuối cùng đám cảnh sát đàn áp cách người lại đi bắt 1 kẻ không liên quan. Nếu đã bắt nhầm rồi thì sao lại thả ra làm gì? Để cho nó tìm ra địa chỉ của tôi à? Hả?”

“Tôi nhận thức được chuyện của Bộ Trung Điều, nhưng mà... tôi chỉ đang phòng vệ chính đáng thôi mà! Hắn tìm đến được nhà tôi, còn giả vờ là nhân viên giao hàng, may là lúc đó tôi đang ở dưới gara để dọn hàng, nếu không thì người chết là tôi đấy! Trên mạng đều nói hắn là giang hồ, đồ con như vậy, trên mặt còn có sẹo nữa. Tôi lỡ miệng gọi tên hắn, hắn đã cầm đồ trong tay ném tới chỗ tôi rồi. Tôi còn có thể làm gì được nữa, tất nhiên là phải ấn chốt gara nhốt hắn vào trong, chạy trước rồi tính.”

“Tôi cũng không muốn giết hắn, chỉ định giam hắn lại trước mà thôi. Ai ngờ nhận được đơn đặt hàng, ra ngoài chạy xe vài ngày, lúc về thì hắn đã chết nghèo rồi? Tôi... dù sao thì lưu manh như hắn trên đời này có thiếu gì, thiếu 1 người cũng chẳng sao... Sớm biết như thế đã bỏ hắn vào kho lạnh rồi, như vậy không ai nhận ra hắn nữa.”

“Đáng lẽ tôi không nên xem tin lúc đó, còn thiếu nhóm tài xế kia nợ ân tình và một cái vali không có nhãn hiệu. Vứt thứ đó sau cốp xe đúng là hơi chết người, tôi thấy có người đặt xe đến Cục điều tra, nghĩ đó có lẽ là cảnh sát đi làm nên định tranh thủ thời gian để cô ta tự phát hiện rồi mang thứ đồ đó đi. Kết quả là lại bị cái đầu tự cho là thông minh làm hỏng chuyện. Đệch!”

“... A thiệt là. Các người muốn biết nhóm tài xế kia tôi cũng cho, các người bảo tôi phối hợp điều tra tôi cũng rất hợp tác, có gì tôi đều khai ra hết rồi. Trước đây các người bắt sai người là chuyện của các người, tôi tự giác như vậy có thể xem là thẳng thắn sẽ được khoan hồng đúng không? Có giảm được vài năm tù không? Tôi cũng đâu phải cố ý. Vốn đã hện bạn thân cuối năm ra nước ngoài chơi rồi, chết tiệt thật.”

Nghe thế, Lý Trạch Phân cười lắc đầu rồi đi ra ngoài phòng thẩm vấn.

Lan Khâm đứng một bên sắc mặt cũng không tốt cho lắm.

Hoá ra 2 mạng người vẫn chưa quan trọng bằng một chuyến du lịch.

Phạm Xương: Nhớ tôi không?

Chương 29: Hai đầu tội lỗi (15)

Cuộc họp đầu tiên của đội chuyên án được tổ chức vào đúng 9 giờ sáng thứ hai. Vì vụ án đã vượt qua khỏi thành phố nên ngoài Vũ Nhuận Khoa tự mình đến Cục điều tra Trường An để trông coi ra thì những thành viên còn lại trên cả nước đều ở lại khu của mình, tiến hành hợp tác qua mạng. Cuộc họp đầu tiên tất nhiên cũng là họp online.

Mục đích chính của cuộc họp là để tích hợp thông tin liên quan đến các vụ án, chuỗi án này giăng co chắc cũng hơn 2 năm.

Vụ án đầu tiên xảy ra vào tháng 8 năm 2018 ở Dương Thành, Việt Châu, nạn nhân là một cặp vợ chồng hơn 50 tuổi, người chồng tên Vũ Đông Thăng, người vợ tên Ti Đồ Vân. Thi thể hai người được phát hiện trong một căn phòng thuê rộng 60 – 70 mét vuông, thời điểm đó họ đã tử vong được gần 1 tháng. Nhiệt độ mùa hè ở Dương Thành mỗi ngày đều trên 30 độ, vì vậy lúc thi thể bốc mùi hôi thối bị hàng xóm phát hiện thì đã thối rữa nghiêm trọng, không tài nào kiểm tra được trên da có vết thương hay không.

Theo lời Tiểu Hồ – cảnh sát từ Việt Châu, thì Vũ Đông Thăng vốn kinh doanh một công ty nội thất, người vợ dù là nội trợ nhưng kinh tế gia đình cũng gọi là trung lưu ở thành phố loại 1 như Dương Thành, thậm chí con một trong nhà là Vũ Thiên Thịnh còn được sang Mỹ du học. Nhưng tiếc vui thì chóng tàn, công ty của Vũ Đông Thăng chẳng hiểu vì sao lại đột nhiên phá sản, hai vợ chồng nợ nần chồng chất, dọn khỏi cư xá cao cấp đến ở một căn phòng cho thuê, vừa nghĩ cách để Đông Sơn tái khởi, vừa chi trả số tiền học phí khổng lồ của con trai. Cho đến khi thi thể được phát hiện, cảnh sát liên hệ với Vũ Thiên Thịnh bên kia thì anh ta mới biết chuyện công ty của cha mình bị phá sản.

Căn phòng thuê đó nằm trong “xóm nghèo” của Dương Thành, đa phần đều

là công nhân đến Dương Thành làm việc, hộ gia đình cũng thường thay đổi, điều kiện kém, quản lý lỏng lẻo, các tài liệu văn bản liên quan cũng không đầy đủ. Cảnh sát Dương Thành điều tra mấy tháng, danh sách nghi phạm dài đến 37 người, nhưng sau cùng vẫn không tìm được ai.

Sau đó xuất hiện vụ án mới, vụ án này trở thành một án chưa được giải quyết, đội phó đội điều tra hình sự Cục điều tra Dương Thành tức muốn nổ đầu vì bị phóng viên phê phán rằng không quản lý được cái “xóm nghèo” kia, cuối cùng dưới sức ép của dư luận phải tiến hành chỉnh đốn và cải cách lại khu vực đó. Tất nhiên, cái giá của việc “có gì nói đó” này là cơ hội thăng chức cuối năm của ông ta cũng mất tăm.

2 năm sau vụ án này, mọi người đều đã quên hết cả thấy mọi chuyện. Ngay cả người thân nạn nhân là Vũ Thiên Thịnh cũng không biết vì bị đả kích hay gì mà gom hết toàn bộ số tiền bảo hiểm ketch xù ba mẹ mình để lại, đi chu du khắp nơi, đánh chết cũng không về Dương Thành nữa. Thậm chí đôi lúc cảnh sát còn nghĩ đây là một vụ lừa tiền bảo hiểm không chừng.

Vụ án thứ 2 xảy ra ở Triều Sán, Việt Châu, thời gian phát sinh là 5 tháng sau, tức tháng 1 năm 2019. Người chết tên Trịnh Hạo Tân, 25 tuổi, là một nhân viên cổ cồn trắng trong một công ty đa quốc gia. Thi thể anh ta được tìm thấy trong một nhà máy xử lý rác thải phi pháp, vì thi thể đã bị hư hỏng và ô nhiễm nặng, mà Trịnh Hạo Tân lại không có hồ sơ nha khoa nên cảnh sát chỉ mất vồn vẹn nửa tháng để xác nhận danh tính của thi thể.

Cảnh sát vừa bắt đầu điều tra việc ra vào của nhà máy xử lý rác thải, vừa tìm hiểu các mối quan hệ của Trịnh Hạo Tân, điều tra được nửa năm cuối cùng cũng tìm ra được một người đàn ông “cao từ 1m8 đến 1m85” trong nhà máy. Từ đầu đến cuối không ai nghĩ vụ án này có liên quan gì đến gia đình nhà họ Vũ ở thành phố bên cạnh.

Vụ án thứ 3 xảy ra ở Lạc Dương vào tháng 11 năm 2019. Người chết là Mã Văn, 52 tuổi, là một doanh nhân thành đạt có tên trong danh sách những phú hào ở Lạc Dương, đồng thời còn thừa kế tước vị Tam phẩm từ họ ngoại. Vì vậy lúc bà ta bị giết đã dấy lên một làn sóng không nhỏ trong “giới quý tộc” ở Lạc Dương.

Thi thể Mã Văn được tìm thấy trong một kho hàng vắng vẻ của công ty mình vào ngày thứ 6 sau khi được báo mất tích. Trước đó bà ta lại đúng lúc bị cuốn vào một cuộc tranh chấp thương mại, người báo án còn là nam thư ký vẫn thường bị truyền thông đồn thổi là “tình nhân” của Mã Văn, vì vậy phương hướng điều tra đã bị những chuyện lặt vặt đó làm cho lệch hướng ngay từ đầu. Cảnh sát dưới áp lực từ mọi phía lao vào điều tra một vụ án bắt cóc giết người, sau đó lâm vào ngõ cụt. Chạy theo một vụ án “bắt cóc hung ác” cả mấy tháng trời đều không tìm ra được gì.

Ngay trước khi thành lập đội chuyên án, người bị tình nghi lớn nhất cho vụ án này là người chồng trước. Nhưng vì người chồng cũ này đã cùng với con định cư ở nước ngoài nên việc điều tra chỉ có thêm trở ngại.

Còn vụ án thứ 4, 5, 6 thì chính là vụ của Tiền Lương, Monica và Trịnh Bân gần đây đội điều tra đặc biệt xử lý.

Tóm lại thì 6 vụ án này sẽ gộp lại thành 1, manh mối về hung thủ cũng chỉ có là nam giới, cao từ 1m8 đến 1m85, và cùng với sự giúp đỡ của nhân viên vệ sinh kia thì họ có thêm 1 bức phác họa chân dung cơ bản.

Khả năng phản trình sát của hung thủ rất mạnh, mặc dù có hơi cố chấp với thủ pháp gây án nhưng qua nhiều cách vớt xác đã cho thấy nếu không phải tự hấn muốn để lại còng tay thì cảnh sát sẽ không cách nào tìm được mối liên hệ giữa những vụ án này.

“Dương Thành, Triều Sán, Lạc Dương, Trường An, hung thủ đi qua liên tiếp những thành phố này là vì cái gì?” Lan Khâm không khỏi thốt ra câu hỏi trong lúc họp.

“Tự cố định mình vào một hành trình ư? Hay là hấn đang tìm kiếm nạn nhân trong từng thành phố?” Một vị cảnh sát ở Lạc Dương nói, “Vụ đầu tiên chỉ là giết người ngẫu nhiên, sau đó hấn mới đổi mục đích thành săn đuổi. Nhưng nhóm nạn nhân này tuổi tác, nghề nghiệp, thậm chí cả quốc tịch đều không giống nhau... Thật sự là không tìm ra được điểm tương đồng.”

Sau đó các thành viên khác trong đội chuyên án đều lần lượt phát biểu ý

kiến của mình, cuối cùng là Vũ Nhuận Khoa giao phó nhiệm vụ. Ông đặt trọng điểm điều tra vào việc so sánh chéo các video giám sát cũng từng vụ án, một phần đặt vào hồ sơ giao thông xuyên các thành phố, một phần đặt vào mối quan hệ xã hội của các nạn nhân.

Trong lúc Vũ Nhuận Khoa vẫn còn đang cẩn thận phân công chi tiết, Lý Trạch Phân ngồi sau cùng lại bất động nhìn chăm chăm vào những tấm ảnh trên màn hình lớn. Trong đó có ảnh chụp được hung thủ đang đeo kính râm và khẩu trang trên cao tốc Tây Kinh, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy tấm ảnh này. Xét cho cùng thì dù cùng phụ trách chung một vụ án nhưng đội điều tra đặc biệt cũng có phân công để bớt lãng phí cảnh lực, nhiều lúc manh mối và bằng chứng đều biết được qua miệng đồng nghiệp mà thôi.

Cô nhìn bức ảnh này, cảm thấy có gì đó không đúng, ngay lúc vừa nghĩ ra thì nghe có người gọi tên mình.

“A... Khụ, Tiểu Lý,” Là Vũ Nhuận Khoa, “Có phát hiện gì à?”

Lý Trạch Phân lơ mờ phát hiện ra dường như gần đây mọi người đều thích hỏi cô những câu như thế, làm như cô là người có thể phân tích bất cứ manh mối nào không bằng.

Là vì lúc mình suy nghĩ thể hiện ra quá rõ ràng sao?

Lý Trạch Phân hơi mím môi: “Tôi đang nghĩ liệu manh mối chiều cao từ 1m8 đến 1m85 này có thật sự chính xác không?” Cô mở miệng, suy nghĩ một chút rồi nói, “Phù hợp với manh mối này chỉ có vụ án ở nhà máy xử lý rác thải, lời khai của công nhân vệ sinh ở khu căn hộ, và tấm ảnh này. Chỉ với những điều này mà thu nhỏ phạm vi chiều cao thì có ổn không?”

“Đúng là chỉ bằng lời khai thì không ổn thật, nhưng với góc độ ảnh chụp lúc lái xe thì có lẽ chiều cao của hắn không sai lệch với khoảng 1m8 đến 1m85 đâu.” Mao Lệ phản bác lại.

“Nhưng bức ảnh này...” Lý Trạch Phân nhìn kỹ lại lần nữa, đột nhiên nghĩ ra mấu chốt của cảm giác không ổn này, “Chị không nghĩ với một người cao 1m8 thì vai này quá hẹp sao?”

“Nói như vậy,” Lan Khâm nghiêng đầu nhìn, “Đúng là hơi hơi. Vậy là rất có thể manh mối này là do hung thủ cố tình đánh lạc hướng chúng ta? Cố ý lót giày để video giám sát quay lại sao? Để bảo đảm đạt được mục đích, lúc điều tra sàng lọc video giám sát và ghi chép giao thông tốt nhất không nên đưa tiêu chuẩn chiều cao vào nữa.”

Vũ Nhuận Khoa tiếp thu ý kiến của Lan Khâm.

Sau đó cuộc họp lại thảo luận vài điểm nghi vấn, mọi người ngồi đối mặt với màn hình lớn trong phòng truyền thông đến gần giờ cơm trưa mới chính thức tan họp.

Lý Trạch Phân ôm một xấp tài liệu và laptop, chưa về đến văn phòng đội điều tra đặc biệt đã bị người khác gọi lại.

“A Chỉ.”

Lý Trạch Phân dừng bước, xoay người lại nở một nụ cười công nghiệp rồi cúi đầu chào: “Đội trưởng Vũ.”

Vũ Nhuận Khoa lập tức hiểu ý của Lý Trạch Phân, ông bước lên phía trước vài bước, dẫn Lý Trạch Phân đến một chỗ vắng: “Con còn chưa công khai thân phận à?” Ông giảm âm lượng xuống thấp như một tên trộm, giọng điệu ân cần thân thiết, hoàn toàn không còn là “Đội trưởng Vũ” uy nghiêm như trong cuộc họp lúc nãy nữa.

“Vẫn chưa công khai, ngoại trừ Cục trưởng Chu và Vương Khoa của Trung tâm Giám định thì những người khác đều không biết.” Lý Trạch Phân cũng hạ thấp giọng, nụ cười công nghiệp trên mặt không biết từ khi nào đã trở thành một nụ cười thân thiết, đây là một vẻ mặt hiếm khi xuất hiện trên mặt cô, “Vậy nên chú cứ gọi con là “Tiểu Lý” giống bọn họ đi.”

“Gọi thẳng quốc danh*, khụ, chiết sát** rồi, mạo phạm.” Ông dùng giọng điệu không phù hợp với tuổi tác của mình chút nào, trêu đùa nói.

(*) Tên thật của hoàng thất.

(**) Ý chỉ “*quá phận*”.

“Tiểu Quốc Công nói đùa rồi.” Lý Trạch Phân phối hợp với ông ấy, cất giọng hoàng thất lên.

“Khụ,” Vũ Nhuận Khoa vội ho một tiếng, thu hồi giọng điệu đùa giỡn, “Lúc trước có nghe Hàm Tinh nhắc tới, chú còn tưởng con nhóc đó uống nhầm thuốc, không ngờ con thật sự đã trở thành đồng nghiệp của chú rồi. Người trong nhà con...”

“Đợi hơn 20 ngày nữa thì đội trưởng Vũ cũng đã là “người trong nhà” rồi.” Lý Trạch Phân cắt lời, cố ý hiểu sai ý của ông, chuyển chủ đề đi, “Con còn chưa kịp chúc mừng chú, từ khi con về vẫn chưa kịp liên hệ với Hàm Tinh nữa.”

“Ôi con nhóc đó, gần đây chú cũng không để ý đến nó nữa, muốn làm gì thì làm. Vị sự vụ quan vừa được sắp xếp đến bên cạnh nó mỗi ngày đều chạy khắp Lạc Dương tìm người đây kia. Đều phải kết hôn nhanh chóng, đang luống cuống chân tay hết cả lên, thật sự là ủy khuất cho Tiềm Chi điện hạ rồi.”

“Anh cả thích nhất chính là tính tình của Hàm Tinh mà.”

“Ày, chuyện của đám trẻ các con chú không xen vào, không xen vào.” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng Vũ Nhuận Khoa lại không giấu được khóe miệng đang cong lên, rõ ràng đã bị Lý Trạch Phân lấy lòng, “Trước mắt vẫn nên giải quyết xong vụ án này đã, nếu không thì hôn lễ cuối tháng này cả hai chúng ta đều khó đấy.”

“Đây là tất nhiên.”

Vũ Nhuận Khoa gật đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Qua khoảng nửa phút, ông đột nhiên thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Nhưng nếu con đã dính vào vụ này rồi thì phải nếm khổ nhiều một chút.” Ông cố tình làm ra vẻ mặt nghiêm nghị, mang nét uy nghiêm của một đội

trưởng, “Mất lòng trước, được lòng sau, chú sẽ đối xử bình đẳng với tất cả mọi người. Con là do chú nhìn trưởng thành, nhưng chuyện này không có nghĩa là chú sẽ luôn chấp nhận mọi yêu cầu của con.”

“Con hiểu, chú yên tâm đi, đội trưởng Vũ.” “Ừ, đi đi, mau về đi, không phí thời gian của con nữa.”

Chương 30: Hai đầu tội lỗi (16)

Đội chuyên án đã ngày đêm làm việc trong sự dày vò của ghi chép giao thông và video giám sát trên khắp các thành phố. Đến khi thở được một hơi thì phát hiện đã đến giữa tháng 10 mất rồi. Khí trời ở Trường An triệt để giảm xuống thấp, điều hòa trong Cục điều tra từ gió lạnh đã biến thành gió mát, giữ ẩm và hong khô, mỗi ngày bọn họ uống không ít hơn 10 ly nước, lúc nào bên cạnh máy đun nước cũng có một hàng người dài.

Sau 10 ngày nỗ lực, đội chuyên án đã thành công sàng lọc ra một danh sách lên đến 87 nghi phạm, đồng thời chuyển trọng tâm điều tra từ video giám sát và ghi chép giao thông sang điều tra từng nghi phạm một. Cùng lúc đó, việc điều tra quan hệ xã hội của các nạn nhân nhất định cũng phải có kết quả.

Nói đến “kết quả” thì phải nói đến công lao du học sinh Lý Trạch Phân cả ngày lượn lờ trước mặt Lan Khâm. Lúc cô nghiêng người bảo Lan Khâm lật xem tài liệu nạn nhân, trong đầu anh toát ra mãnh liệt 3 chữ “du học sinh”.

Kết quả là phát hiện trong 6 vụ án, con trai vợ chồng Vũ Đông Thăng, con của Mã Văn và chồng trước, con út Tiền Lương và Trịnh Hạo Tân đều học ở San Francisco vào năm 2015 – 2016. Còn Monica Garcia cũng trùng hợp là người San Francisco. Trừ Trịnh Bân ra thì 7 nạn nhân trong 6 vụ án này đều có mối liên quan nhất định với nơi này, khả năng trùng hợp là rất thấp.

Mặc dù Trịnh Bân không liên quan tới San Francisco nhưng bản thân ông ta cũng là một luật sư có chứng chỉ hành nghề ở hai nước Đường Quốc và Mỹ. Sau khi nhận được báo cáo về manh mối này của Lan Khâm và Lý Trạch Phân, Vũ Nhuận Khoa lập tức liên hệ với hải quan Đường Quốc, yêu cầu lấy ghi chép xuất nhập cảnh của Trịnh Bân. Kết quả không ngoài dự kiến, Từ tháng 9 năm 2015 đến tháng 6 của 3 năm sau, ông ta đều làm việc ở Mỹ.

Lúc này, đội chuyên án không thể không phỏng đoán rằng năm 2015 ở thành phố San Francisco nước Mỹ đã xảy ra chuyện gì đó khiến người thân hoặc bản thân các nạn nhân bị cuốn vào, dẫn đến vụ án giết người hàng loạt 5 năm sau.

Sau khi đội chuyên án báo cáo phỏng đoán, lực lượng đặc nhiệm thông qua các bộ phận liên quan để liên hệ với cảnh sát San Francisco hỗ trợ điều tra. Còn Lý Trạch Phân, dưới các mác “du học sinh” đã bị hai người Vũ Nhuận Khoa và Lan Khâm cùng giới thiệu làm người liên hệ với cảnh sát nước Mỹ để giảm một phần chi phí mời chuyên gia. Đến lúc này, Lý Trạch Phân từ đầu chỉ là một pháp y trong tổ chuyên án, giờ không hiểu sao lại biến thành viên dịch viên của đội.

Vì ảnh hưởng của môi trường văn hóa nên người phương Tây làm việc luôn có kiểu bất cần, đề cao sức khỏe bản thân và chế độ nghỉ ngơi làm việc, đặc biệt là với những việc không liên quan mấy đến lợi ích của họ. Vì vậy dưới sự “giúp đỡ” chậm chạp từ San Francisco, mặc dù đã phát hiện manh mối này từ đầu tháng nhưng đã đến giữa tháng 10, đội chuyên án vẫn chưa phát hiện ra gì hữu dụng.

Lý Trạch Phân là người liên hệ tất nhiên cũng bị kẹt ở giữa, một bên là Vũ Nhuận Khoa cáu kỉnh phun nước bọt, muốn cấp tốc điều tra, một bên thì lại muốn làm việc như bình thường. Chỉ trong 1 tuần, người cô vốn đã gầy, giờ lại gầy hơn nữa.

Tất nhiên, những lời này đều là để nói với những người ngoài rồi

Lúc này đây, Lý Trạch Phân vừa gọi xong cuộc gọi thứ 40 để thúc giục bên nước ngoài, ly nước còn chưa kịp cầm lên uống một ngụm thì điện thoại lại vang lên. Cô cầm lên nhìn, số gọi đến là một số điện thoại không có ghi chép trong lịch sử. Lý Trạch Phân hơi do dự một chút, nhưng rồi cũng nhận máy.

“A lô, xin chào.” Cổ họng của cô hơi khàn, giọng nói không còn trong trẻo như thường ngày nữa.

“Là tôi.” Đầu dây bên kia không biết là tích chữ như vàng, hay là đang cảm

thấy nói nhiều lời trước mặt Lý Trạch Phân là một loại tra tấn nên chỉ trực tiếp giới thiệu ngắn gọn 2 chữ.

Lý Trạch Phân lại thật sự nghe ra đối phương là ai.

Cô liếc thoáng qua văn phòng Lan Khâm phía sau lưng, dùng âm thanh bình tĩnh lên tiếng chào: “Bạn học Lan, không biết cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Không phải cô nói nhớ ra gì thì gọi cho cô sao? Không muốn nghe thì thôi, tôi cúp đây!”

Đầu dây bên kia đột nhiên cao giọng cáu kỉnh, khiến Lý Trạch Phân bất lực dờn xa điện thoại ra một chút. Cô không lên tiếng, giống như đang chắc chắn Lan Huệ thật sự không dám cúp máy, lại giống như không hề quan tâm đến manh mối mà Lan Huệ mang đến.

Quả nhiên, Lan Huệ không cúp máy, chỉ chửi thề một câu.

Sau đó cô ta còn ngoan ngoãn nói ra mục đích của cuộc điện thoại này: “Cô đừng nghĩ bảo tôi đến nhận diện hung thủ gì đó, tôi căn bản chưa từng nhìn thấy hắn.” Sau khi vẽ vờ thêm vài câu, cô ta lại nói, “Chỉ là sáng nay lúc đi học đi ngang qua chỗ đó tôi nhớ ra, lúc xem video tai nạn giao thông trên Weibo, người chết chính là tên đã chạy tới giật điện thoại của tôi, cảnh sát giao thông sẽ nghĩ cái chết của ông ta có liên quan gì đó đến tôi. Vậy nên hôm sau tôi lén chạy tới hiện trường tai nạn nhìn một chút. Nhưng cảnh giới tuyến đã bị rút mất, hiện trường cũng đã được xử lý rồi, sau đó cảnh sát giao thông cũng không tới tìm tôi nên chẳng còn gì nữa.”

“Tôi đột nhiên nghĩ nếu tôi đã như thế thì hắn là hung thủ thật sự cũng sẽ làm vậy đúng không? Tuy không biết các người đang điều tra cái gì, nhưng nếu tôi đoán không sai thì kế hoạch của hung thủ chắc chắn có vấn đề, hắn vốn không muốn để cho ông ta chết vì tai nạn giao thông đúng không? Chẳng lẽ sau khi hắn biết chuyện tai nạn thì cũng tự mình chạy sang hiện trường nhìn thử sao?”

Nghe thấy suy đoán của Lan Huệ, Lý Trạch Phân xoa xoa khóe miệng đầy

hứng thú.

Nửa phút sau, cô nói, “Cảm ơn thông tin cô đã cung cấp, chúng tôi sẽ tham khảo.” Một lời cảm ơn không chút cảm xúc.

“Đừng để họ biết là tôi nói đấy!”

“Đó là đương nhiên.”

“Hừ.”

Lý Trạch Phân không lên tiếng.

“Tút, tut, tut —” Bên kia trực tiếp cúp điện thoại.

Lý Trạch Phân nhìn điện thoại trong tay rồi khẽ lắc đầu, sau đó gọi điện cho đội cảnh sát giao thông, nói muốn có toàn bộ video giám sát ở giao lộ ngày 4 tháng 9.

Lúc lấy được video giám sát, cô ngồi xem với tốc độ gấp 5 lần chưa được vài phút thì Lan Khâm đột nhiên từ trong văn phòng ra, đi ngang qua chỗ của Lý Trạch Phân. Không biết là do đặc biệt chú ý tới Lý Trạch Phân hay chỉ nhìn thoáng qua đã nắm được điểm bất thường mà anh lại để tâm đến thứ trên màn hình vi tính của cô.

“Đây không phải là video giám sát ở công viên Long Thê sao, sao lại đột nhiên điều tra lại rồi?” Nếu đã nhìn thấy thì Lan Khâm cũng thuận lý thành chương hỏi.

Lý Trạch Phân quay đầu lại nhìn Lan Khâm, sau đó lấy suy đoán của Lan Huệ hòa trong lời nói của mình, đứng lên giải thích: “Trịnh Bân chạy từ nhà vệ sinh công cộng sau đó mới gặp tai nạn giao thông, tuy tai nạn đó không gây âm ỉ nhưng hôm đó cũng lên trang đầu của không ít trang mạng tin tức, không khó để nghĩ nó có liên quan đến Trịnh Bân. Nói cách khác thì hung thủ rất có khả năng sẽ tự mình đến hiện trường để xác nhận.”

Cô nghĩ một chút rồi lại nói thêm: “Hoặc là, hẳn vì tránh camera giám sát

nên ngày đó căn bản không hề rời khỏi công viên, trực tiếp ở đó nên biết được chuyện tai nạn, thậm chí còn trà trộn vào trong đám người vây xem.”

“Nói như vậy cũng đúng...” Lan Khâm sờ cằm khẽ gật đầu, “Hơn nữa lúc trước chúng ta chỉ chủ yếu điều tra video giám sát ở cổng của công viên vì muốn dùng thời gian ra vào để thu nhỏ danh sách nghi phạm, nhưng lại không để ý đến bên trong, nhất là ở ngã tư phát sinh tai nạn kia. Điểm này của cô hoàn toàn đáng để cân nhắc.”

“Ừm...” Lý Trạch Phân lơ đãng lên tiếng, không chú ý tới Lan Khâm sau lưng nữa. Lan Khâm cũng chưa đi, cứ đứng ở đó xem video giám sát.

Qua khoảng 5 phút, Lý Trạch Phân đột nhiên ấn phím tạm dừng, “Đội trưởng Lan, anh nhìn người này.” Cô chỉ vào màn hình, sau khi xảy ra vụ tai nạn, cảnh sát giao thông vừa căng cảnh giới tuyến vừa vội vàng xua người vây xem xung quanh. Còn chỗ Lý Trạch Phân chỉ vào chính là một người đàn ông trung niên, vóc dáng không cao lắm trong đám người đó.

“Đây không phải là...” Lan Khâm nhìn khuôn mặt không rõ ràng trong video giám sát, cố gắng lục lại trí nhớ.

“Là người công nhân vệ sinh hôm đó,” Lý Trạch Phân nói ra đáp án, “Công nhân vệ sinh chính mắt trông thấy người đàn ông cao ráo dìu Monica nôn ở bên cạnh vỉa hè ấy.”

Vì người công nhân này được xem là thấp bé so với chiều cao trung bình của đàn ông, vì vậy lời khai “đàn ông Châu Á cao lớn” xem ra phù hợp với manh mối giả “1m8 đến 1m85” của đội điều tra đặc biệt. Nhưng giờ một công nhân vệ sinh lại đúng lúc xuất hiện trong đám đông vây xem ở hiện trường tai nạn giao thông, hết thấy đều đang nói là “không hề liên quan” rồi.

“Tiểu Tiêu, ” Lan Khâm lập tức bước tới bên cạnh bàn làm việc của Tiêu Lăng Duyệt: “Còn nhớ công nhân vệ sinh đến hỗ trợ phác họa không? Cậu đi điều tra thông tin cá nhân được ông ta một chút đi.”

Tiêu Lăng Duyệt: “Được.”

Sau khi giao việc cho Tiêu Lăng Duyệt xong, Lan Khâm gửi tin nhắn báo cáo cho Vũ Nhuận Khoa báo cáo sau đó quay về văn phòng lấy áo khoác, gọi Lý Trạch Phân cùng lên xe rồi chạy tới công ty vệ sinh của người công nhân đó làm việc.

Trụ sở của công ty vệ sinh cách Cục điều tra không xa, hai người chỉ mất chưa tới 20 phút là đã đến nơi.

“Hả? Phó Khánh à, hai người hỏi Phó Khánh đúng không? Đầu tuần đã từ chức không làm nữa rồi.” Quản lý sốt ruột trả lời câu hỏi của Lan Khâm, “Sao lại từ chức á? Làm sao tôi biết được. Chắc 8 phần là do xem thường loại công việc này rồi, nghe nói trước đây ông ta từng là giáo viên cấp 2, sa sút nhưng không bỏ được giá trị của bản thân, không có gì lạ hết.”

Lan Khâm: “Anh có biết ông ta sống ở đâu không?”

“Trước đây thì ở ký túc xá cho nhân viên, giờ thì ai mà biết. Cảnh sát các người tìm ông ta làm gì, không lẽ ông ta gây ra chuyện gì nên mới đột nhiên từ chức à? Thảo nào, lão già đó trước đây lúc nào cũng u ám, ách.”

Lý Trạch Phân: “Có thể phiền anh dẫn chúng tôi tới phòng ký túc xá cũ của ông ta không?”

“Đã sửa sang lại cho người khác ở rồi, còn gì mà tìm nữa.”

Lan Khâm: “Đây là quá trình điều tra, mong anh hợp tác một chút.”

“Xí, được được được, dẫn hai người đi là được chứ gì.”

Lý Trạch Phân: “Xin hỏi lúc ông ta đi có để lại đồ gì không?”

“Sao có được, ở đây chúng tôi yêu cầu lúc chuyển đi phải trả lại phòng ở tình trạng như ban đầu. Các người có đi xem không? Rảnh quá hỏi tới hỏi lui hoài vậy.”

“Vậy phiền anh dẫn đường rồi.” Lý Trạch Phân hơi nhượng bộ.

Quản lý công ty vệ sinh “Xì” một tiếng, cái mông vẫn dán lên ghế, chỉ gọi một cấp dưới đến bảo anh ta dẫn đường. Sau đó gã lập tức quay đầu lại chơi điện thoại như trước khi hai người đến, cũng không biết đang chơi thứ gì.

Đúng như lời gã quản lý nói, ký túc xá nhân viên được được dọn dẹp sạch sẽ, không còn một chút dấu vết của Phó Khánh nữa, hai người đi vòng quanh bên trong nửa tiếng cũng không tìm được gì. Mắt thấy đường này là ngõ cụt, họ cũng không tiếp tục giằng co nữa mà quay lại Cục điều tra.

Chương 31: Hai đầu tội lỗi (17)

Trong bóng tối, gã hoảng loạn mở mắt ra, mơ hồ nhìn người đàn ông trung niên xa lạ đang đứng trước mặt mình.

“Đại... thúc,” Đầu lưỡi gã không linh hoạt cho lắm, “Ông, ông là ai?”

Người đàn ông trung niên nhìn chăm chăm gã bằng ánh mắt ảm đạm, không nói một lời nào.

Gã thử cử động tay chân, phát hiện hai tay hai chân mình đều đã bị thứ gì đó trói chặt. Nhưng gã không lo lắng cũng không sợ hãi, vì gã biết rõ đối phương sẽ không làm gì mình. Bất luận lí do hãn làm chuyện này là gì thì gã đều có cách để hãn thay đổi ý định. Vì trên đời này không có ai qua được sự căm dỗ của đồng tiền cả.

“Đại thúc, nếu không thì thế này đi, chúng ta trao đổi một chút.” Gã tự tin đề nghị.

Vẻ mặt của người đàn ông kia dường như đã thay đổi, nhưng không mấy rõ ràng lắm.

Nhưng gã vẫn có cảm giác mình đã nắm chắc rồi.

“Ông thả tôi đi, muốn bao nhiêu tiền cứ nói,” Gã nói tiếp, “Ừm, cứ lấy điện thoại trong túi quần tây rồi gọi điện cho cha tôi, trong vòng 1 tiếng ông ấy nhất định sẽ mang tiền mặt đến chỗ ông muốn, chắc chắn sẽ không báo cảnh sát đâu.”

Người đàn ông trung niên bước vài bước về phía trước.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Gã có cảm giác rằng mình đã thành công, trong lòng không khỏi thấy buồn cười, cười và sự ngu ngốc và nông cạn của con người, cười vào loại phế vật sống chỉ tổ lãng phí không khí như kẻ trước mặt mình.

Gã thấy người đàn ông kia cúi xuống rồi đưa tay ra, bèn hất cằm chỉ vào cái túi quần mình không với tới được, ý bảo điện thoại ở trong đó. Nhưng người kia vẫn không chuyển tay về phía gã chỉ, bàn tay của ông ta nằm lại thành năm đấm, vùng tới mặt gã.

Bốp!

Cú đấm cực mạnh khiến cả người gã lặn đi nửa vòng rồi lập tức bị sợi dây thừng trói hai tay hai chân kéo lại khiến bả vai của gã đập mạnh xuống đất. Chỉ nghe răng rắc một tiếng, trên vai đã không còn cảm giác gì nữa.

Một bàn tay túm lấy cổ áo rồi xách anh ta lên.

Lúc này gã mới nhìn rõ được mặt của người kia. Làn da vì phơi nắng nên hơi ngăm đen, nếp nhăn đầy mặt cùng với đôi lông mày đang dính chặt vào nhau.

Gã không quen.

Sao gã có thể quen biết được chứ? Loại hàng nghèo kiệt xác, loại ong thợ có đầy trong tổ ong, loại phế vật lãng phí không khí như thế.

“Ông...”

Bốp! Lại một đấm nữa.

Gã bị đánh đến ngất đi rồi.

Từng năm đấm trút xuống người gã như mưa, trong miệng gã đã nếm được mùi tanh tươi của máu. Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên gã cảm thấy sợ hãi đến vậy, nhưng trong lòng càng tức giận hơn, gã muốn đem tên đàn ông kia đi rút gân lột da, băm thây nát như cho hả giận.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Sau khi trở về từ công ty vệ sinh, Lý Trạch Phân, Lan Khâm và mọi người trong đội chuyên án nhanh chóng tập hợp trong phòng họp, trước đây vốn là phòng truyền thông.

“Phó Khánh và vợ ông ta vốn dĩ đều là giáo viên trong trường Trung học số 3 Trường An,” Tiêu Lăng Duyệt báo cáo, “Con gái là Phó Du năm 2014 đã chuyển tới Mỹ học lớp dự bị, năm 2016 thi vào một đại học bình thường ở San Francisco, cuối năm 2015 đã nhảy lầu tự tử trong thư viện của trường. Hai vợ chồng bỏ hết việc để chạy đến nước Mỹ, ở đó đến tháng 2 năm 2017 mới về nước.”

“Sau khi quay về, người vợ bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư vòm họng, nhưng vì đã tích tụ nhiều năm lại còn ở nước ngoài suốt 1 năm nên không thể tiến hành phẫu thuật được, tháng 9 năm đó đã qua đời rồi. Sau đó Phó Khánh cũng bị sa thải, bắt đầu tìm việc thời vụ khắp nơi. Lúc thì qua dạy thay lớp phụ đạo, lúc thì làm tài xế taxi, nhân viên bán hàng, công nhân vệ sinh... Quỹ tích hành động rất giống với quỹ tích gây án.”

“Con gái tự sát, tiền tích góp đã tiêu sạch, vợ bệnh chết, bỏ việc...” Vũ Nhuận Khoa sờ cằm suy nghĩ, “Chuyện con gái tự sát có gì lạ không? Xài hết tiền tích góp trên tòa, đây là điểm duy nhất hợp lý, và lại có khả năng có liên quan đến những người bị hại đấy. Tiểu Lý, bên nước Mỹ kia có phản hồi gì chưa? Đã bao lâu rồi?”

“Vẫn chưa ạ, bây giờ bên đó đã là nửa đêm rồi.” Lý Trạch Phân sợ tính nôn nóng của Vũ Nhuận Khoa lại phát tác bèn nói thêm, “Nhưng con đã lần ra được một ít manh mối từ báo chí ở thành phố San Francisco kia.”

Vừa nói cô vừa chiếu một số bài báo lên màn hình chính, “Tháng 3 năm 2016, tòa án thành phố San Francisco đã tiếp nhận một vụ án tấn công tình dục, mà nguyên cáo và bị cáo đều là công dân Đường Quốc. Danh tính của những người liên quan được bảo mật, nhưng nguyên cáo là một cặp vợ

chồng hơn 40 tuổi, 4 tên bị cáo đều là du học sinh ở San Francisco. Trong đó có 3 gã là sinh viên chưa tốt nghiệp, 1 gã là học sinh cấp 3, lúc đó vẫn còn là trẻ vị thành niên*. Lúc cảnh sát tham gia điều tra thì đã cách thời điểm phát sinh vụ án gần 3 tháng, hơn nữa nạn nhân đã tự sát, ngoài một cuốn nhật ký thì không đủ chứng cứ trọng yếu nữa. Nhưng trong nhật ký cũng chỉ miêu tả mơ hồ, chỉ có thể tính là hành vi bắt nạt và quấy rối tình dục.”

() Ở Việt Nam trẻ vị thành niên được tính là dưới 16 tuổi, nhưng ở Mỹ thì tính là dưới 18 tuổi.*

“Do đó trong 4 bị cáo thì chỉ có 1 tên bị phán án tù có thời hạn, hơn nữa trong lúc thi hành được 1 phần 3 án phạt đã được người nhà nộp một khoản tiền lớn để bảo lãnh ra. 3 người còn lại đều được vô tội phóng thích. Nhưng dưới ảnh hưởng của vụ án này, 1 người đã bị học sinh trong trường liên kết lại xin đuổi học, 2 người khác thì tự chuyển trường đi.”

“Từ những bài báo này có thể thấy các luật sư của bị cáo lúc đó có 1 người mang quốc tịch Đường Quốc. Mà nạn nhân và 4 tên bị cáo cũng không phải học chung trường mà là gặp nhau vào một buổi tiệc Halloween năm 2015 do những du học sinh Đường Quốc liên kết để tổ chức. Tôi đã nhắn cảnh sát Mỹ yêu cầu lấy thông tin của vụ tấn công tình dục đó rồi.”

() Ở Việt Nam trẻ vị thành niên được tính là dưới 16 tuổi, nhưng ở Mỹ thì tính là dưới 18 tuổi.*

“Do đó trong 4 bị cáo thì chỉ có 1 tên bị phán án tù có thời hạn, hơn nữa trong lúc thi hành được 1 phần 3 án phạt đã được người nhà nộp một khoản tiền lớn để bảo lãnh ra. 3 người còn lại đều được vô tội phóng thích. Nhưng dưới ảnh hưởng của vụ án này, 1 người đã bị học sinh trong trường liên kết lại xin đuổi học, 2 người khác thì tự chuyển trường đi.”

“Từ những bài báo này có thể thấy các luật sư của bị cáo lúc đó có 1 người mang quốc tịch Đường Quốc. Mà nạn nhân và 4 tên bị cáo cũng không phải học chung trường mà là gặp nhau vào một buổi tiệc Halloween năm 2015 do những du học sinh Đường Quốc liên kết để tổ chức. Tôi đã nhắn cảnh sát Mỹ yêu cầu lấy thông tin của vụ tấn công tình dục đó rồi.”

“3 gã sinh viên chưa tốt nghiệp kia là Vũ Thiên Thịnh, Trịnh Hạo Tân, Phùng Siêu – là con của Tiền Lương và vợ trước, năm 2016 chỉ mới 17 tuổi, còn là vị thành niên.” Lan Khâm sắp xếp lại tài liệu trong tay, ngẩng đầu lên, “Mẹ kiếp. Rất có khả năng chuyện công ty Vũ Đông Thăng phá sản có liên quan đến số tiền khổng lồ đã giao nộp để bảo lãnh hẳn. Tiền Lương và vợ ông ta ly hôn không chừng cũng có liên quan. Trịnh Hạo Tân chỉ có bằng cấp 3, nhưng trên lý lịch lại có đến 4 năm trống, chỉ e là vì đã bị xử lý đuổi học trước khi tốt nghiệp. Còn luật sư có quốc tịch Đường Quốc của các bị cáo kia chính là Trịnh Bân.”

“Đợi chút,” Mao Lệ xoa mày một lúc, “4 bị cáo? Cường hiếp... tập thể ư?”

“... Ừ.” Lý Trạch Phân khẽ sờ vào cổ áo.

“Chết tiệt, súc sinh mà.” Vũ Nhuận Khoa mắng một câu.

“Tôi cũng đã tìm ra các tài liệu có liên quan,” Có lẽ vì đã xem hết những tài liệu mình tra được nên sắc mặt của Tiêu Lăng Duyệt không tốt lắm, “Chuyện xảy ra vào đêm tiệc Halloween đó, địa điểm tổ chức là trên một du thuyền tư nhân. Nạn nhân bị lừa nhốt vào một căn phòng bí mật trên du thuyền rồi bị cưỡng hiếp suốt 1 ngày trời.

“Sau đó, nạn nhân Phó Du phải xin nghỉ phép ở trường hơn nửa tháng, khi quay lại thì đã là cuối học kỳ, sau đó thì tự sát ở thư viện. Vì vậy lúc đó nhà trường đã lý giải chuyện này là do áp lực học tập quá lớn, còn tiến hành không ít hoạt động giúp sinh viên giải tỏa áp lực. Mãi cho đến khi cha mẹ cô ấy từ Đường Quốc bay tới, lúc sắp xếp di vật phát hiện ra cuốn nhật ký kia mới phát hiện ra nguyên nhân thật sự.”

“Sau khi vợ bệnh chết, Phó Khánh không còn tiền ra nước ngoài nữa nên không có cách nào ra tay. Vì vậy hẳn chọn cách truy lùng người thân của 4 tên bị cáo và tên luật sư bào chữa cho vụ án đó?” Vũ Nhuận Khoa phân tích, “Nếu như vậy thì còn Monica? Cô ta không phải thẩm phán, không phải người nhà nạn nhân, không phải luật sư, càng không phải là sinh viên.”

“Việc xét xử của vụ án đó dựa trên hệ thống bồi thẩm đoàn*, không phải

thẩm phán mà là 12 thành viên bồi thẩm đoàn phán định vô tội. Các thành viên bồi thẩm đều là ngẫu nhiên chọn ra từ những công dân đủ 18 tuổi, ngoại trừ những nghề nghiệp và xuất thân đặc biệt.” Lý Trạch Phân lập tức nghĩ ra đáp án, “Rất có khả năng Monica chính là một trong những thành viên bồi thẩm đó, hơn nữa còn bình chọn là “Vô tội”.”

() Ở những nước thuộc hệ thống pháp luật Thông luật, trong phiên tòa xét xử thường xuất hiện bồi thẩm đoàn ngồi bên cạnh thẩm phán. Bồi thẩm đoàn là tập thể gồm 12 người được chọn ngẫu nhiên. Bồi thẩm đoàn có vai trò rất quan trọng vì họ sẽ là người lắng nghe lập luận, bằng chứng từ hai phía nguyên đơn và bị đơn trong vụ việc dân sự, hoặc công tố và bị cáo trong vụ án hình sự. Sau đó, 12 thành viên của bồi thẩm đoàn sẽ họp trong phòng kín và thảo luận về vụ việc cho tới khi thống nhất với nhau về việc bị đơn hoặc bị cáo có phải chịu trách nhiệm dân sự hoặc hình sự hay không. Chỉ sau khi có quyết định của bồi thẩm đoàn, căn cứ vào đó thẩm phán mới ra phán quyết.*

“... Tai bay vạ gió*.” Vị cảnh sát trong video trực tiếp thở dài.

() Những tai họa ta không ngờ có mà tự nhiên xảy đến.*

“Vậy là Phó Khánh bỏ công việc nhân viên vệ sinh là để chuyển vị trí và bắt đầu tiếp cận mục tiêu kế tiếp ư?” Lan Khâm nhíu mày, “Trong thành phố Trường An? Hay là ngoài thành phố? Người nhà họ Phùng, Vũ, Tiền trong nước đã không còn một mống rồi. Trịnh Hạo Thân cũng đã bị giết, Phó Khánh cũng không còn lí do gì để sát hại cha mẹ của hắn nữa. Nếu như muốn giết thì cũng đã ra tay lúc trước rồi, không chờ đến bây giờ làm gì. Vậy thì mục tiêu kế tiếp của hắn có thể là ai được chứ?”

Mọi người trầm tư, tựa hồ cũng không tìm ra được đáp án.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cuối cùng vẫn là Vũ Nhuận Khoa lên tiếng trước: “Mao Lệ, lập tức gửi tin tức về Phó Khánh cho các ban ngành liên quan, đề phòng Phó Khánh rời khỏi Trường An.” Ông vỗ bàn đứng dậy, bắt đầu phân công, “Lan Khâm, cậu đi tìm đội cảnh sát giao thông yêu cầu hỗ trợ điều tra, tìm kiếm hướng

đi của Phó Khánh. Tiêu Lãng Duyệt, cậu hợp tác với đội An ninh mạng xem có có thể tìm ra được mục tiêu tiếp theo của Phó Khánh thông qua Internet không. Tiểu Lý, con tiếp tục cùng Mao...”

“Bùi Nguyên Tuấn.” Lý Trạch Phân bất thành linh cắt lời Vũ Nhuận Khoa, nói ra một cái tên.

Vũ Nhuận Khoa: “Hả?”

“Chiếc du thuyền tổ chức buổi tiệc Halloween kia đứng tên con trai chủ tịch tập đoàn Bùi thị – Bùi Nguyên Tuấn.” Lý Trạch Phân thản nhiên nói, không hề có vẻ gì là chạy đua với tên sát nhân, ngược lại còn giống như đang nhàn nhã đọc báo, “Nhà tài trợ cho buổi tiệc đó cũng là chi nhánh tập đoàn Bùi thị ở Mỹ. Tôi đã điều tra ra lịch sử xuất nhập cảnh của Bùi Nguyên Tuấn rồi, tháng 10 đến tháng 11 năm 2015 anh ta đúng là đang ở Mỹ.”

Ý nói Bùi Nguyên Tuấn nhất định có liên quan gì đó đến cái chết của Phó Du. Và Phó Khánh cũng sẽ không rời khỏi Trường An, vì mục tiêu tiếp theo, hoặc nói chính xác hơn là “mục tiêu cuối cùng” của hắn, chính là Bùi Nguyên Tuấn.

Tất nhiên Lý Trạch Phân cũng không cần nói hết tất cả ra, cô cần để những người khác thông qua manh mối được cung cấp rồi tự đưa ra kết luận của mình, không thể trông chờ cô bày hết ra được. Thực ra cũng không vì lí do gì đặc biệt cả, chỉ đơn giản là thói quen không muốn nói hết mà thôi.

Vũ Nhuận Khoa và Lan Khâm cùng sờ cằm, suy nghĩ về những lời Lý Trạch Phân vừa nói.

“Hôm nay Bùi Nguyên Tuấn có một buổi phát biểu ở trường cũ của mình, Trung học Hoàng Gia, nhưng đã tạm thời hủy bỏ từ 30 phút trước rồi.” Lý Trạch Phân nén lại một quả bom cuối cùng, chiếu thông tin lên màn hình lớn.

Hai người Vũ Nhuận Khoa và Lan Khâm cùng nhìn về phía Lý Trạch Phân, sau đó lại liếc nhìn nhau. Cuối cùng lại là Vũ Nhuận Khoa lên tiếng trước, sắp xếp lực lượng canh sát. Lý Trạch Phân vẫn ở lại văn phòng, chịu trách

nhiệm liên hệ với cảnh sát bên San Francisco để nhận những tài liệu chính thức về vụ án tấn công tình dục kia. Còn Vũ Nhuận Khoa và Lan Khâm sẽ lái xe đi đến tòa nhà trụ sở của tập đoàn Bùi thị.

Lý Trạch Phân không phản đối sự sắp xếp của Vũ Nhuận Khoa, nhưng họ đi chưa được 1 tiếng cô đã nhận được điện thoại và các văn bản tài liệu từ cảnh sát Mỹ, sau khi đưa vào kho dữ liệu chung của đội chuyên án xong, cô cũng đi ra khỏi Cục điều tra.

Vì để tránh để nhiều người chú ý sẽ gây phiền phức, cô cũng không mang theo súng lục bên người.

Nếu như Bùi Nguyên Tuấn là người cuối cùng thì sau khi giải quyết anh ta xong, Phó Khánh sẽ...

Cô suy nghĩ trong chốc lát rồi lấy điện thoại ra dò tìm vài thứ. Sau đó cô gọi một chiếc taxi, báo địa chỉ là một nghĩa trang mới vừa tra được.

Chương 32: Hai đầu tội lỗi (18)

Một nữ thư ký đặt 2 tách trà trước mặt Vũ Nhuận Khoa và Lan Khâm, sau đó cũng rời khỏi văn phòng.

“Phổ Nhị hảo hạng, kính mời hai vị cảnh sát nếm thử.” Bùi Mân ngồi đối diện với hai người, giờ tay chỉ vào tách trà.

Hai người liếc nhau một cái, sau đó Vũ Nhuận Khoa cầm tách trà lên nhấp một ngụm, còn Lan Khâm vẫn không nhúc nhích.

“Trà ngon.” Tư thế thưởng trà của Vũ Nhuận Khoa tràn đầy phong vị, hoàn toàn khác với hình tượng cảnh sát thô lỗ thường ngày, thậm chí khiến Lan Khâm có chút hoài nghi không biết ông đã từng học qua trà đạo chưa.

Chẳng hiểu sao nghĩ tới đây, trong đầu anh lại lóe lên hình ảnh ưu nhã của Lý Trạch Phân bình thường khi uống nước.

Chẳng lẽ đây là môn học truyền thống văn hóa bắt buộc của người Lạc Dương sao? Những suy nghĩ viển vông cứ ào ạt trong đầu anh.

“Khụ,” Lan Khâm vội ho một tiếng, thu lại những suy nghĩ lộn xộn của mình, “Không biết ông Bùi có liên lạc được với lệnh lang* không? Bây giờ anh ta đang ở đâu vậy?”

() Từ để gọi con trai của một người thuộc gia đình quyền quý khi nói với người ấy.*

“Nguyên Tuấn?” Bùi Mân nhíu mày, Lan Khâm phát hiện đôi mắt ông ta màu xanh, quầng thâm mắt rất rõ ràng, không biết là vì áp lực công việc hay là chuyện khác, “Có lẽ Nguyên Tuấn vẫn còn đang ở Trường An, dù sao thì nó vẫn còn một hạng mục chưa xong mà. Cụ thể ở đâu thì tôi không rõ,

thình thoảng nó đều đến những bất động sản dưới danh nghĩa của mình để ở ngẫu nhiên.” Có vẻ như để loại bỏ sự nghi ngờ của cảnh sát, ông ta liền nói thêm, “Nó cũng là người lớn rồi, quản nhiều quá không tốt. Hai vị cảnh sát tìm nó có chuyện gì thế?”

“Gần đây ông có liên lạc gì với anh ta không?” Vũ Nhuận Khoa không trả lời vấn đề của Bùi Mân, chỉ hỏi ngược lại.

“Thằng bé này tính tình bướng bỉnh, không thân thiết với tôi. Nhưng chắc là có liên lạc với mẹ nó.” Ông ta không cho cảnh sát có cơ hội chen lời vào, vội vàng nói, “Tôi sẽ về hỏi bảo bối của mình. Nhưng mấy ngày nay cô ấy bị bệnh hơi nặng, hai vị cảnh sát không nên quấy rầy cô ấy thì hơn.”

Cố ý nói vậy à? Lan Khâm ghi nhớ điểm này.

Lan Khâm: “Ông có biết hôm nay anh ta có buổi phát biểu ở trường Trung học Hoàng Gia nhưng đã tạm thời hủy bỏ rồi không?”

“Hả, vậy sao?” Bùi Mân làm ra vẻ mặt giả vờ kinh ngạc, “Nếu việc hủy bỏ là do cá nhân nó thì tôi nhất định phải giáo huấn lại nó. Cảm ơn hai vị cảnh sát đã nói cho tôi biết.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lan Khâm liếc nhìn Vũ Nhuận Khoa, ông khẽ gật đầu.

Lan Khâm: “Chúng tôi có lý do nghi ngờ con trai ông đã bị bắt cóc.”

Vẻ mặt của Bùi Mân thoáng mất tự nhiên, nhưng rất nhanh đã bày ra một nụ cười: “Vị cảnh sát này, những lời này không được nói lung tung đâu. Nếu con tôi thật sự bị bắt cóc thì bên kia cũng phải báo cho tôi chứ, sao lại để cảnh sát các người đến tìm tôi thế này?”

Vũ Nhuận Khoa: “Tôi qua 7 giờ, Bùi Nguyên Tuấn đã bị quay lại trong video giám sát ở một câu lạc bộ dưới danh nghĩa tập đoàn Bùi thị ở khu Vạn Niên, giờ đã hơn 24 tiếng nhưng vẫn không có camera công cộng nào phát hiện ra anh ta. Điện thoại tắt máy, những phương thức liên lạc công

khai đều không thể tiếp cận được, không có lịch sử giao dịch tiền mặt và phần mềm online, bất động sản đứng tên cũng không có người vào ở.” Ông dừng một chút, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng vào Bùi Mân, “Ông Bùi thật sự không biết gì về chuyện của lệnh lang ư?”

“...” Bùi Mân nắm chặt thành ghế, hơn nửa ngày sau mới nghiêm mặt đứng lên, “Nếu hai vị cảnh sát chỉ đến đây để nói những câu bông đùa này thì mời trở về. Tôi còn việc bận, không thể tiếp đón được.” Nói xong, ông ta đi về phía cửa văn phòng.

“Ông Bùi!” Lan Khâm cao giọng gọi.

Bùi Mân dừng bước, vai hơi động đậy giống như đang hít một hơi thật sâu: “Còn chuyện gì thì mời hai vị cảnh sát tìm luật sư của tôi nói.” Nói xong, ông ta đi thẳng không quay đầu lại.

Cửa đóng lại “đùng” một cái, nhốt hai người ở lại trong phòng.

Sau khi xác nhận bước chân ngoài cửa đã đi xa, Lan Khâm ngã xuống dựa vào ghế sofa: “Nhìn dáng vẻ như thế có vẻ là Phó Khánh đã liên hệ với ông ta rồi. Đòi tiền chuộc, hơn nữa lại còn yêu cầu không được báo cảnh sát.”

Vũ Nhuận Khoa mở điện thoại ra: “Bên Tiêu Lãng Duyệt đã điều tra ra rồi, sáng nay lúc 10 giờ thẻ ngân hàng của Bùi Mân có 8 lần rút tiền mặt với số lượng lớn.”

“Vậy là ông ta đang trông chờ đưa tiền chuộc rồi nhận lại con trai à?” Lan Khâm cười chế giễu, “Loại phú hào này dễ khổng chế nhĩ.”

“Mượn tiền để trừ họa là bản năng của con người mà, nhất là kiểu người được tính là nửa nổi tiếng thế này, cho dù bọn bắt cóc không yêu cầu thì ông ta cũng không muốn làm to chuyện đâu.” Vũ Nhuận Khoa đứng lên, vừa đi về phía cửa vừa gõ chữ trên di động, “Tôi đã sắp xếp người theo dõi ông ta rồi. Nhưng trước mắt cần tìm cho được Bùi Nguyên Tuấn, mục đích của Phó Khánh tuyệt đối không phải là tiền chuộc, tiền chuộc chỉ là cái cớ để Bùi Mân cản trở điều tra mà thôi.”

“Vâng.” Lan Khâm khẽ gật đầu, “Để không đánh rần động cỏ, tôi sẽ mặc thường phục đến tìm hiểu câu lạc bộ tư nhân kia. Video giám sát xung quanh cũng đã có người đến lấy rồi.”

Vũ Nhuận Khoa: “Tài khoản xã hội của Bùi Nguyên Tuấn cũng đáng để điều tra đấy. Bọn trẻ bây giờ thích đăng mấy thứ mập mờ lên mạng, nếu vài ngày trước Phó Khánh mới bắt đầu theo dõi thì có thể tìm được ít manh mối trên đó.”

“Rõ.” Lan Khâm đáp, “Đúng rồi, Tiểu Lý đã nhận được hồi âm của San Francisco rồi. Xác nhận Phó Du chính là nạn nhân của vụ án tấn công tình dục kia, Trịnh Bân là luật sư của Tiền Hách, Monica là thành viên bồi thẩm.”

“Được, đã có bằng chứng bên kia thì có thể bắt tay vào điều tra rồi.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lý Trạch Phân trưng ra thẻ ngành, sau khi hỏi rõ vị trí bia mộ của Phó Du liền đi vào nghĩa trang. Nghĩa trang này được xây trên một sườn núi nhỏ, càng lên cao thì diện tích mộ càng lớn, hẳn là giá cũng cao hơn. Còn mộ của Phó Du nằm ở một góc vắng vẻ ngay giữa sườn núi.

Lúc Lý Trạch Phân đến thì bên cạnh bia mộ đã có một người đang mặc áo choàng ngồi xổm. Người đó rút cổ, dựng đứng cổ áo lên che mặt lại. Chất liệu chiếc áo thoát nhìn không hề rẻ tiền chút nào, nhưng sau khi giặt xong đã bị nhăn nheo và phai màu, lại còn không biết cọ vào đâu mà đầy vết bẩn, mất hết khí chất cao cấp ban đầu.

Lý Trạch Phân lặng lẽ đi tới bên cạnh người đàn ông, sau đó cúi người đặt bó hoa trong tay xuống cạnh bia mộ.

Người đàn ông ngậy ngốc quay đầu lại, sau khi nhìn rõ mặt Lý Trạch Phân thì ánh mắt đột nhiên co rút lại, lập tức trở nên cảnh giác. Người đó chính là

nhân viên vệ sinh trước đây, Phó Khánh, nhưng giờ trên mặt hắn đã không còn sự chất phác như trước nữa.

Lý Trạch Phân không để ý đến ánh mắt của người kia, sau khi bái bìa mộ xong thì lui về phía sau 3 bước, đứng sau lưng Phó Khánh.

“Lẽ vật mà ông định mang đến cho cô ấy, e là không thành rồi.” Giọng nói cô nhàn nhạt cất lên.

Phó Khánh căng thẳng thẳng lưng lên, tay phải thò vào trong túi áo khoác, không biết đang nắm thứ gì. Dù hắn không quay đầu đối mặt với Lý Trạch Phân, nhưng cô biết rõ hắn nhất định đang hết sức chú ý đến động tĩnh của mình.

Lý Trạch Phân không bị tư thế của hắn làm cho sợ hãi, ngược lại còn khẽ cười một tiếng: “Nếu ông khôn khéo một chút thì không nên câu nệ cái gọi là lễ nghĩa, càng không nên xuất hiện ở chỗ này.”

Cả người Phó Khánh cứng đờ, quay đầu lại nhìn Lý Trạch Phân: “Tôi không hiểu cô đang nói gì hết.”

Lý Trạch Phân căn bản không hề để ý đến hắn, chỉ nói: “Mất nước tới chết, nhiều thì 5 ngày, ít thì 3 ngày, mà giờ mới chỉ qua có 1 ngày. 48 tiếng còn lại đủ để cảnh sát tìm thấy người rồi. Tất nhiên, tập đoàn Bùi thị sẽ không ngu ngốc đến mức cản trở công tác điều tra.”

Thấy Phó Khánh không đáp lại, cô liền nói tiếp: “Đòi tiền chuộc đúng là biện pháp tốt thật, nhưng dù sao Bùi Mân cũng là chủ tịch của một tập đoàn lớn như vậy, ông ta cũng không phải kẻ ngốc. Cho dù không có cảnh sát giúp đỡ thì ông ta cũng có thể lực riêng của mình, sao có thể thật sự dựa vào tiền chuộc để chờ chết chứ? Bây giờ ông đang ở đây, ngay cả khả năng giết chết con tin cuối cùng cũng không còn nữa rồi.”

Không biết có phải là ảo giác của Lý Trạch Phân không mà Phó Khánh phía sau dường như đang run rẩy.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Còn về chỗ nhốt anh ta... Vụ án năm đó xảy ra trong một căn phòng bí mật trên du thuyền. Có lẽ câu lạc bộ kia cũng có một căn phòng tương tự như thế đúng không? Dù sao thì cũng đều là bãi săn của anh ta thôi mà. Còn gì vui sướng hơn khi nhìn thấy bọn cầm thú đó chết tại bãi săn của chính nó, đúng không? Di chuyển một cái chăn, trộm một chiếc xe, lượn vài vòng trong thành phố để lại bằng chứng bắt cóc giả, sau đó để vệ sĩ, thám tử tư và cảnh sát phí 1 2 ngày rồi tính...”

“Nếu đoán không lầm thì trong câu lạc bộ đó cũng có tàng trữ một vài thứ không thể để lộ được, tập đoàn Bùi thị thật sự không dám mở cửa ra để cảnh sát vào. Ngược lại tôi càng hiếu kỳ hơn là làm sao ông có thể vào được đó. Nhân viên vệ sinh? Nhân viên giao hàng? Phục vụ? Bảo vệ? Khách hàng?” Cô bước lên bên trái nửa bước, quan sát nét mặt của Phó Khánh.

“À, nhân viên giao hàng à, cũng đúng.” Bằng cách nào đó, cô đã tìm ra được đáp án, “Nhưng là giao hàng gì nhỉ?” Lý Trạch Phân lại tìm ra trong nét mặt của ông ta, “Ra là vậy. Nhưng sao có thể trở thành nhân viên giao hàng được? Thời vụ à? Có ít manh mối nào không? Tuy rằng không tránh được tử hình, như ít ra khi lên tòa cũng có thể cản ngược lại bọn chúng một cái chứ.”

“Cô đừng mong moi được gì từ miệng tôi.” Phó Khánh đột nhiên mở miệng. Giọng nói của hắn rất khàn, không biết vì lâu quá không nói chuyện hay là vì đã lâu không uống nước.

Lý Trạch Phân cười lắc đầu, nhưng đúng là không nói nữa.

Phó Khánh bị nụ cười của cô làm cho hơi luống cuống, hắn muốn đứng dậy nhưng khi người vừa nhúc nhích đã mềm nhũn ngã trở lại.

“Cô khụ khụ khụ...” Hắn ho khan một lúc lâu, sau đó lại tức giận thở hổn hển, “Rốt cuộc là cô muốn cái gì?”

Lý Trạch Phân thu lại nụ cười trên mặt, ánh mắt nhìn xa xăm: “Yên tâm, tôi không có ý định nhúng tay vào. Kết quả như thế nào đều là do ông, xem

xem cảnh sát và Bùi Nguyên Tuấn ai may mắn hơn ai nào.” Cô như đang tự lẩm bẩm hơn là nói chuyện với Phó Khánh.

“Cô... khụ khụ khụ, cô không phải là cảnh sát sao?”

Lý Trạch Phân nghiêng đầu: “Không phải cảnh sát đều rất vô dụng sao?”

“...” Phó Khánh phát hiện mình đã hoàn toàn không thể hiểu nổi cô gái trẻ tuổi này rồi.

Lúc này điện thoại trong túi của Lý Trạch Phân rung lên, cô lấy ra nhìn thoáng qua rồi gõ vài chữ.

“Xem ra may mắn của ông không tốt tới vậy rồi.” Khóe môi cô khẽ cong lên, hiện lên vài phần ý tứ.

Cô cất điện thoại vào, lấy ra một chai nước khoáng chưa mở từ trong túi xách đưa tới trước mặt Phó Khánh, “Trò chuyện một lát nhé?”

Phó Khánh liếc đôi môi khô khốc, không nhận.

Lý Trạch Phân khẽ khịt mũi, không cất lại mà tiện tay ném thẳng chai nước xuống đất. Chai nước thuận theo độ nghiêng của con dốc, lăn tới trước bia mộ của Phó Du trong ánh mắt của cô.

Tầm mắt đã rơi vào chữ trên bia mộ, “Cô ấy rất xinh đẹp.”

“...” Phó Khánh siết chặt tay lại.

Dường như Lý Trạch Phân hoàn toàn không nhận ra thái độ thù địch của đối phương: “Thành tích cấp 3 không tệ, nếu tiếp tục thì kỳ thi đại học hoàn toàn không có vấn đề gì. Nhưng sau khi ra nước ngoài chỉ trúng tuyển đại học gà lôi*. Tại sao vậy?”

() Thường được gọi là “xưởng hàn lâm” hoặc “đại học giả”. Những trường này thường sử dụng những cái tên dễ gây nhầm lẫn với các trường đại học nổi tiếng, lợi dụng kẽ hở trong pháp luật mà cấp văn bằng một cách*

bừa bãi. Có thể nói bằng được các trường đại học này cấp là không chính thống. Mọi người có thể tưởng tượng như sự nhầm lẫn giữa Đại học Seoun và Đại học Seoul trong phim Gia Đình Là Số 1 phần 2 á, dù trong phim trường này vẫn là trường chính thống thì phải =)))

“...”

“Thành tích trong nước tốt là vì hai vợ chồng ông vốn là giáo viên của trường. Còn ra nước ngoài thì giống như đã thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn*...”

() Sự tích của Tôn Ngộ Không bị núi Ngũ Chỉ Sơn của Phật Tổ đè. Ý chỉ thoát khỏi sự kiểm cặp, thúc ép của cha mẹ.*

“Chúng tôi làm những điều được là vì nó khụ khụ khụ...” Phó Khánh ôm ngực ho không ngừng, cả người theo bản năng muốn thò tay bắt lấy chai nước trước mặt, nhưng lúc vừa chạm tay vào đã kìm lại được.

“Vì tốt cho cô ấy à.” Lý Trạch Phân vô cảm lặp lại 5 chữ quen thuộc này một lần nữa.

Cô sờ lên vết chai sần trên bàn tay trái của mình.

“Nếu biết tính tự lập của nó kém như thế, tôi và mẹ nó có chết cũng không cho nó ra nước ngoài rồi! Đang là một đứa con gái ngoan, sao phải đi tham gia những loại hoạt động mập mờ như thế chứ? Lại còn giao du với đám bạn khốn nạn đó nữa? Chúng tôi đều đã cảnh báo rất nhiều lần rồi, một mình ở ngoài nhất định phải cẩn thận, cẩn thận, cẩn thận! Vậy mà nó lại nổi loạn, không biết tốt xấu, nói thế nào cũng không nghe! Gọi điện thoại nói 10 câu thì 9 câu đã nói dối rồi! Sớm biết như thế, nếu tôi sớm biết như thế...” Cả gương mặt của ông ta đều đỏ bừng lên, nhưng không vắt ra được giọt nước mắt nào.

“Nó bị tên súc sinh họ Bùi kia để ý, nó từ chối hẵn ta, vì vậy mà bị đám súc sinh kia...!” Phó Khánh gào thét đến khàn giọng, cả người run lên bần bật.

“Bọn súc sinh đó, bọn súc sinh đó!! Cô có biết lúc tôi giết tên súc sinh họ Trịnh kia, hẵn đã nói gì không? Hẵn nói đây chẳng phải một trò chơi bình

thường sao? Hần nói thế hệ chúng tôi quá bảo thủ rồi, nói chuyện tình dục ở nước ngoài đều như thế đấy, tình một đêm là nhu cầu bình thường thôi mà. Hần nói đây là yêu cầu của Du Du, nói nó thích M*, nói chính bản thân Du Du cũng rất vui vẻ, nói chuyện nó tự sát đều là do áp lực học tập, là do người làm cha làm mẹ như chúng tôi hại chết con mình...”

() Ở đây bản gốc chỉ ghi là M, nên mình đoán M là viết tắt của từ tiếng anh Masochist mang ý nghĩa là cuồng dâm, khổ dâm. Nếu có gì không đúng thì mình sẽ quay lại sửa sau nhé~*

“Tôi... Tôi... Tôi...” Hần đột nhiên ngã ra đất, toàn thân co quắp lại.

Lý Trạch Phân nhìn chai nước trên mặt đất, lại nhìn Phó Khánh đang co giật, sau đó khẽ “Xì” một tiếng rồi đổi nét mặt thành dáng vẻ đang xử lý công việc, lấy điện thoại ra liên tiếp gọi vài cuộc gọi.

“A lô, trung tâm cấp cứu đúng không? Ở đây có một bệnh nhân bị mất nước ưu trương*, địa chỉ là...”

() Là tình trạng mất nước nhiều hơn mất ion natri, thể tích ngoại bào bị giảm.*

“A lô, đội trưởng Vũ, con tìm được Phó Khánh rồi...”

Chương 33: Hai đầu tội lỗi (19)

Một ngày sau khi Phó Khánh sa lưới, đội chuyên án đã tìm thấy Bùi Nguyên Tuấn đang hấp hối ở một căn phòng bí mật của câu lạc bộ dưới cờ tập đoàn Bùi thị. Dưới sự giúp đỡ của các nhân viên kỹ thuật và dựa vào kết quả xét nghiệm vết bắn trên áo khoác của Phó Khánh, họ đã tìm ra được chỗ ngủ ngoài trời của Phó Khánh sau khi rời khỏi ký túc xá.

Ở chỗ ngủ của hắn có một thùng vàng mã đang cháy, ngoài tro giấy ra còn có tàn tích của những đồ vật kim loại. Đội chuyên án đã thử đem những thứ này tiến hành ghép lại, phát hiện đây là những mảnh vỡ từ camera của Monica, điện thoại Trịnh Bân, tai nghe Beats của Bùi Nguyên Tuấn và những vật tùy thân của 5 người còn lại.

Từ tình trạng tàn tích mà xem thì những thứ này đã bị đốt vào ngày Bùi Nguyên Tuấn bị bắt cóc. Sau đó Phó Khánh đã tới thẳng nghĩa trang, ở đó không ăn không uống gần 24 tiếng. Sau khi được đưa lên xe cứu thương, hắn đã cố tự tử 3 lần trong sự giám sát của cảnh sát và nhân viên y tế.

Trả thù xong rồi, đốt những đồ vật của “đám đầu sỏ” cho con gái chết oan uổng của mình rồi muốn xuống dưới cùng con ư...?

Lan Khâm không hiểu thấu nổi “tư duy” này của Phó Khánh. Nhưng bất luận thế nào thì những đồ vật trong thùng đó cũng đã trở thành bằng chứng buộc tội Phó Khánh, giúp công việc của đội chuyên án giảm đi rất nhiều. Tuy nhiên vì Phó Khánh đã ở trong phòng chăm sóc đặc biệt 2 3 ngày nên dù vụ án được kết thúc vào giữa tháng 10 nhưng quá trình thẩm vấn bị hoãn lại tới cuối tháng, nhưng cũng diễn ra suôn sẻ.

Ngay khi vụ án được khép lại vào ngày 25 tháng 10, Vũ Nhuận Khoa vội vàng thu dọn hành lý rời khỏi Cục điều tra Trường An. Hôm sau Lý Trạch Phân cũng đã xin nghỉ vì việc riêng. Tuy rằng đội chuyên án trên danh

nghĩa không chính thức tan rã, nhưng những cảnh sát ở thành phố khác đều đã trở lại công việc thường ngày của mình, không cần phải tham gia họp online nữa. Vụ án của Phó Khánh vẫn còn một vài việc vụn vặt cần làm, ví dụ như các cuộc họp báo với phóng viên, nhưng chuyện này nghiêm nhiên rơi vào tay của bọn Lan Khâm.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Xét cho cùng thì vụ án này không chỉ xuyên thành phố, liên lụy đến cả người nước ngoài mà còn có liên quan đến cả một vụ khác xảy ra ở nước ngoài, có thể nói nó đã thu hút sự chú ý của cả nước.

Lúc trước có Vũ Nhuận Khoa có gốc gác lão đại đỡ đòn, Lan Khâm không cảm thấy gì cả, nhưng Vũ Nhuận Khoa vừa đi khỏi, anh bước ra Cục điều tra đều lập tức bị súng ngắn súng dài của phóng viên vây quanh, ngăn chặn cuộc sống hàng ngày của anh. Hơn nữa sau khi bệnh viện nơi Phó Khánh nằm bị lộ ra, những đoạn nhật ký của Phó Du bị rò rỉ thì lại càng phát sinh thêm không ít chuyện.

Dưới những vương mắc phiền phức này, Lan Khâm, người vốn không hút thuốc không uống rượu, chỉ có thể dựa vào cà phê và cái đầu của mình để giải tỏa áp lực. Sau vài ngày, với đôi mắt thâm quầng như gấu trúc, anh cảm thấy mình đang một bước sải chân vào bộ tộc hói đầu rồi.

“Xin hỏi viện phí của Phó Khánh là do cảnh sát chi trả sao? Lấy tiền đóng thuế của người dân để dùng cho loại tội phạm tội ác tày trời này có phải không ổn không?”

“Đối với tất cả mọi thứ, vụ án xảy ra ở thành phố San Francisco nước Mỹ sẽ được cảnh sát nước ta điều tra lại, thẩm phán lại, liệu có công bằng cho nạn nhân không?”

“Theo những đoạn nhật ký bị rò rỉ trên mạng thì Phó Du vì không chịu nổi áp lực từ cha mẹ là giáo viên nên mới chọn ra nước ngoài học, mà thực tế việc cô ấy tự sát cũng là do cha mẹ mình quá mức khống chế chứ không phải là như lời giải thích “cắt câu lấy nghĩa” như của Phó Khánh. Ý kiến của cảnh sát là như thế nào? Nội dung nhật ký có ảnh hưởng đến mức hình

phạt của Phó Khánh không?”

“Phó Khánh tốn 2 năm để sát hại 7 người, tại sao cảnh sát mất gần 1 tháng mới có thể sáp nhập các vụ này lại để thành lập đội chuyên án? Tại sau 7 năm trước lúc điều tra vụ đầu tiên lại không có tiến triển gì? Để cho vụ này trở thành bản án xuyên thành phố, có phải cảnh sát nước ta lực bất tòng tâm không?”

“Lần này thành lập đội chuyên án để nhanh chóng giải quyết vụ án, có phải là vì trong số nạn nhân có người nước ngoài không? 5 người đồng bào bị sát hại cũng không được quan tâm, người phương Tây chết một cái liền điều động cảnh lực cả nước... Cảnh sát có lời giải thích gì cho việc này không?”

...

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lan Khâm tránh né cái micro đang chĩa vào mình, dùng sức của chín trâu hai hổ mới vào được trong xe, lượn 3 vòng quanh Cục sau đó mới cắt đuôi sạch sẽ được.

Từ đầu đến cuối không hề đề cập tới một nạn nhân và thế lực sau lưng gã, Lan Khâm dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được ẩn tình bên trong việc mới bị phóng viên chém tới lúc này. Dù sao thì gốc rễ của tập đoàn Bùi thị đều là trong ngành giải trí, chuyện khống chế hướng đi của dư luận là lợi thế của họ.

Nhưng đoán xem, dù về lập trường hay năng lực mà nói thì Lan Khâm đều không có cách nào thay đổi được.

Mỗi lần thấy đời tư của nạn nhân bị lan truyền trên mạng, nhất là ảnh chụp, nhật ký, ảnh chụp màn hình chat,... của Phó Du – người đã chết cách đây 4 năm, với những dòng chữ phản cảm bên dưới, trong lòng Lan Khâm đều tràn ngập một cảm giác bất lực, khiến anh sinh ra ý nghĩ muốn dụ An ninh mạng xóa hết toàn bộ đồng bài viết đó.

Mấy lần cầm điện thoại trong tay, những lời dụ dỗ đã nghĩ sẵn hết rồi, vậy mà cuối cùng anh chỉ nghĩ trong đầu chứ không làm gì được.

Lúc vừa tốt nghiệp nghiên cứu sinh và nhậm chức trong đội hình sự, thầy của anh từng nói, tính tình của Lan Khâm quá mức thấu cảm, dễ đem tính cách hàng ngày vào công việc, thật sự không phải người thích hợp để làm cảnh sát hình sự.

Vì mỗi ngày cảnh sát đều phải đối mặt với sự xấu xí của thế giới này, nếu muốn duy trì độ chính xác và khách quan của cuộc điều tra thì trước hết phải lột bỏ hết tất cả những cảm xúc cá nhân của mình, tuyệt đối đối mặt với mọi bi kịch, thậm chí là thảm kịch với một thái độ khách quan. Nói không dễ nghe thì chính là phải học cách nghĩ “Chuyện không liên quan gì đến mình”. Vì vụ án, cũng là vì bản thân cảnh sát. Vì một khi cảm xúc cá nhân đã bị tước bỏ hết thì bi kịch của người khác mới không trở thành bi kịch của cảnh sát.

“Cảnh sát là một trong những ngành nghề có tỉ lệ tự tử rất cao, mà hầu hết trong số đó đều là những người như Lan Khâm con đấy.”

Những lời này của thầy như một cây gai ngược chọc ngang sự nghiệp của Lan Khâm, buộc anh phải ngoan ngoãn đến gặp bác sĩ tâm lý trong Cục mỗi quý, “tu tâm dưỡng tính” 4 5 năm, đến khi sắp qua ngưỡng 30 mới có thể không nghĩ ngợi lung tung mỗi khi đang điều tra nữa.

Nhưng mỗi lần kết án, những suy nghĩ hỗn độn đó sẽ đúng hện quay lại, khiến anh phiền muộn trong một thời gian. Ngay cả Lan Huệ cũng đoán ra được quy luật này, nếu thấy anh trai mình tính khí đặc biệt kì lạ thì nhất định là vừa kết thúc một vụ án xong.

Sau khi cắt đuôi phóng viên về đến nhà, anh không muốn để tính xấu của mình ảnh hưởng đến người khác nên chỉ tùy tiện chào Lan Huệ một tiếng rồi cầm máy tính bảng nhốt mình trong phòng.

Sau khi chặn các từ khóa liên quan đến vụ án xong, Lan Khâm bắt đầu mở trình duyệt ra xem lung tung. Lướt lướt, đến trang web chính thức của hoàng gia, anh thấy được bức thư hồi âm lúc trước đã quên mất.

“VẬY NGỌN NẾN ĐÓ MUỐN DẬP TẮT CHÍNH MÌNH SAO?”

Ma xui quỷ khiến thế nào mà Lan Khâm lại lấy bút cảm ứng ra, viết thư đáp lại.

“Tuy nó sẽ không tắt, nhưng nó không thể không tự hỏi mình rằng liệu mọi thứ trước mắt nó có khác đi không, nếu nó không còn là một cây nến nữa.”

Gửi thành công.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Quý hành khách chú ý, chuyến tàu đã đến ga cuối – Đông Lạc Dương. Vui lòng lấy đồ vật tùy thân xuống, trật tự xuống tàu.”

Âm thanh điện tử liên tục vang lên từ loa ở 4 vách toa tàu, nhưng Lý Trạch Phân vẫn chưa vội đứng lên. Cô mang kính râm rồi lấy điện thoại ra chơi, chờ cho người trên xe đi hết, nhân viên tàu sốt ruột chạy đến hỏi những người còn trên tàu thì mới cười xin lỗi rồi đứng lên, rào bước xuống tàu.

Vì xuống tàu trễ nên lúc Lý Trạch Phân bước xuống thì người ở ga tàu đã vội đi hơn nửa. Cô chậm rãi đi sau đám đông, liếc nhìn thời gian rồi lấy điện thoại ra mở phần mềm gọi xe.

Lúc này đột nhiên có một tin nhắn trên WeChat.

“Đến rồi đúng không? Tớ và anh cậu đang ở bãi đỗ xe F235.” Dòng chữ đăng sau còn cố ý để một cái tên thật hiển hách – Chị dâu của cậu.

Lý Trạch Phân bĩu môi, nhin lại tiếng thở dài rồi miễn cưỡng bước về phía cổng ga, đi đến gara dưới tầng hầm. Vừa bất đắc dĩ đi vừa trả lời tin nhắn.

“Sao hai người lại biết tàu đi mấy giờ?”

Đối phương nhanh chóng đáp lại: “Cậu không cho sự vụ quan đưa đi mà muốn tự chen lấn trên tàu hỏa, tất nhiên ông ta phải điều tra cho rõ số ghế, giờ tàu của cậu rồi báo cáo chứ, nếu không thì mất chén cơm rồi.”

Lý Trạch Phân gửi một stick số 6*.

(*) Ý là “ngầu”, “cool”.

“Yên tâm, có Tiềm Chi hỗ trợ, hai ta có 2 ngày để biến mất.” Cách màn hình điện thoại cũng có thể cảm nhận được đối phương hào hứng tới cỡ nào.

” “Hai ta”?”

“Tiệc độc thân, thế nào? Chỉ còn 2 ngày cuối thôi, tớ phải trân trọng chứ. Tớ biết rõ cậu có cách để họ không tìm ra được mà, mấy ngày nay bị một đám đi giày Tây đi theo sau căn nhắc suốt, hết điều lệ thì lại là lễ nghi, phiền chết mất. Sớm biết làm hoàng thân quốc thích phiền như thế, tớ đã mang Tiềm Chi bỏ trốn mất rồi.”

Lý Trạch Phân lại gửi thêm số 6.

Vừa gửi xong, cô cũng đã đến F235, người trong xe cũng nhìn thấy cô. Lý Trạch Phân còn chưa kịp làm gì thì ghế phụ lái đã bị mở ra, một bóng người như con mèo lao về phía cô.

Lý Trạch Phân vô thức lùi về sau nửa bước để tránh, hai người kia vồ hụt một cái, nếu không nhờ nhanh chóng đứng vững được thì e là mặt đã vỡ rồi.

Trong lúc nhất thời bầu không khí có hơi lúng túng.

“Con bé khốn nạn này...”

Vũ Nguyệt đứng vững lại, nghiêng răng nghiêng lợi mắng được một nửa đã bị trò diễn Lý Trạch Phân cắt ngang.

Cô cúi đầu, cúi người rồi chấp tay trước ngực thi lễ: “Tham kiến Thái tôn

điện hại, Hàm Tinh điện hạ.”

Không hề có cảm giác vô phép, giống như lúc này cô lui lại là để hành lễ vậy.

“Phụt.” Lý Trạch Thâm ngồi ở ghế lái không nhịn được mà bật cười, “Được rồi, đừng làm trò nữa, lên xe trước đi. Nếu không lát nữa bị trông thấy thì em lại làm phiền đến cấm quân Lạc Dương rồi.”

Vũ Nguyệt trừng mắt nhìn Lý Trạch Phân rồi lên xe. Lý Trạch Phân mỉm cười rồi cũng chui vào chỗ ngồi phía sau.

“Đã lâu không gặp rồi, A Chi.” Lý Trạch thâm vừa thả phanh tay khởi động xe vừa quay đầu lại chào Lý Trạch Phân.

“Đã lâu không gặp rồi, anh cả.” Trong xe chỉ có 3 người cùng nhau lớn lên từ nhỏ, Lý Trạch Phân cũng hơi thả lỏng. Cô dựa vào lưng ghế, kéo kính râm lên mắc trên trán rồi xoa xoa mi mắt.

Trong toàn bộ hoàng thất, người có thể khiến Lý Trạch Phân dám để lộ ra vẻ mặt “càn rỡ” này cũng chỉ có một mình vị Hoàng thái tôn Lý Trạch Thâm này mà thôi.

Vì một số nguyên nhân mà Lý Trạch Phân đã từng ở Đông Cung trong một thời gian. Có thể là do hợp tính nhau nên hai người từ họ hàng đại bác đánh 3 đời không tới lại biến thành anh em kiêm bạn thân.

Trong ký ức của Lý Trạch Phân, Lý Trạch Thâm luôn là một người rất xứng với danh xưng người thừa kế của ngôi vị Hoàng đế, so với người cha biết nhìn người và giao tiếp của mình thì anh là người tin vào Trung Dung*. Vì đằng sau những thứ ngổn ngang ngoài kia, anh là người duy nhất họ Lý đứng sau ủng hộ Lý Trạch Phân.

() Một trong bốn cuốn của bộ Tứ Thư, nói về cách giữ cho ý nghĩ và việc làm luôn luôn ở mức trung hòa, không thái quá, không bất cập và phải cố gắng ở đời theo nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, cho thành người quân tử.*

Anh đưa Lý Trạch Phân vào học trộm lớp học chiến đấu của mình, anh vì Lý Trạch Phân mà chống đối Thái tử, Thái tôn, anh đứng đằng sau bày mưu tính kế cho Lý Trạch Phân...

Người nhà “duy nhất” kết hôn với “bạn thân” duy nhất là Vũ Nguyệt, đây cũng chính thức được xem là “chuyện vui” đầu tiên trong cuộc đời của Lý Trạch Phân từ trước tới nay.

“Nghe nói em đi làm cảnh sát hình sự rồi hả?” Lý Trạch Thâm rảnh rỗi hàn huyên, “Vậy là giờ hai chúng ta cũng xem là nửa đồng đội rồi.”

“Anh cả có ý định tiếp tục ở lại quân đội sao?”

Lý Trạch Thâm đang là Trung úy trong quân đội thủy quân lục chiến.

“Anh nghĩ vậy, nhưng cha anh đã một mực thúc giục bảo anh tranh thủ thời gian để đổi chức, hoặc dứt khoát thay danh hiệu luôn. Nhưng làm một dòng yêu một dòng*, quân nhân là quân nhân, nghĩa vụ còn đó, có liên quan gì đến ngôi vị Hoàng đế đâu? Bà nội vẫn còn rất khỏe mạnh mà. Còn tổ chức chương trình gì gì đó, xời, gì mà khí tượng.” Trước mặt Lý Trạch Phân và Vũ Nguyệt, Lý Trạch Thâm cũng không giữ miệng nữa.

() Tên một quyển sách của Lưu Bá Hoa, ý chỉ dù làm bất cứ công việc gì thì cũng sẽ sớm quen và yêu thích công việc đó.*

“Không còn cách nào mà, dù sao sống trong ánh đèn sân khấu thì làm sao mà đơn giản được.” So với Lý Trạch Thâm, Lý Trạch Phân dùng từ mơ hồ hơn nhiều. Không phải cô đề phòng hai người, chỉ là từ rất lâu cô đã hình thành thói quen nói những chuyện không thể hiểu nổi rồi.

“Tuy nói là vậy, nhưng em phải giữ vững ý định ban đầu của mình đấy.” Lý Trạch Phân quay đầu lại nhìn thoáng qua em họ mình, “Em yên tâm, cứ làm những gì mình muốn đi, dù trời có sập anh cũng sẽ đỡ giúp em.”

Lý Trạch Phân chỉ cảm thấy cổ họng mình khô khốc, không thể phát ra âm thanh nào.

“Ầy, vất vả lắm mới gặp nhau mà hai người đang nói cái gì vậy? Làm cho không khí nặng nề quá rồi.” Vũ Nguyệt vỗ gáy Lý Trạch Thâm một cái, điều hòa bầu không khí trong xe.

“Ôi anh sai rồi, anh sai rồi, nữ hiệp tha mạng!” Lý Trạch Thâm rụt cổ lại giả vờ sợ hãi.

Lý Trạch Phân bị chọc cho bật cười.

“Muốn cười thì cứ cười, đừng nhịn sẽ bị nội thương đấy. Đừng thấy anh của cậu bên ngoài anh tuấn tiêu soái uy vũ, thật ra thì...”

“Khụ khụ, ” Lý Trạch Thâm vội vàng đã cắt lời vợ sắp cưới, bảo vệ hình tượng của mình, “Anh đưa hai người đến chỗ nào đây?”

Lý Trạch Phân thu lại nụ cười, lục lọi trên điện thoại rồi đọc một địa chỉ. Lý Trạch Thâm: “Được thôi!”

Chương 34: Hai đầu tội lỗi (20)

“A a a a, đừng đánh, đừng đánh, đánh không lại rồi.” Vũ Nguyệt tức giận đến hất tay lên trời, quăng tay cầm xuống ghế sofa, “Ài này khó quá, mới bắt đầu đã bị một bày thần lẩn đánh bại rồi. Ấy, dừng thời gian căn bản chả có tác dụng gì cả. Sớm biết như thế đã không bỏ tiền ra mua DLC* làm gì để chuốc bực mình rồi.”

() DLC (viết tắt của cụm từ Downloadable Content) hay còn gọi là bản mở rộng. DLC được phân phối độc quyền bởi nhà phát hành game. Các DLC này có thể là các câu chuyện kể thêm sau khi kết thúc story chính của game, các pack nhân vật, vũ khí hoặc là chế độ chơi mới.*

Cô ấy quăng máy chơi game Switch lên bệ đỡ, màn hình đã tắt, nằm lẩn lóc trên ghế sofa. Ánh mắt xẹt qua Lý Trạch Phân đang ngồi bên kia ghế, phát hiện quyển sách trong tay cô đã đọc đến những trang cuối cùng rồi.

Lúc này hai người đang ở trong một căn hộ cho thuê ở Lạc Dương, ở đây có một ít là Lý Trạch Phân nhúng tay vào nhưng lại đứng tên người khác nên trong nhất thời hoảng thất sẽ không tìm ra được.

Có lẽ trong bản chất vẫn còn ẩn chút một ít phần còn sót lại của “Phì Trạch” nên những lúc Lý Trạch Phân và Vũ Nguyệt ở cùng nhau chưa bao giờ giống như những đôi bạn thân khác, không dạo phố, ăn cơm, xem phim, mà chỉ ngồi thừ trong nhà cả ngày. Từ khi được Lý Trạch Thâm đưa đến đây vào tối qua, trừ những lúc ra ngoài mua vài thứ thì hai người vẫn ở trong phòng chơi game, đọc sách, nói chuyện phiếm, xem phim, miệt mài làm hikikomori*. Trong thời gian đó, điện thoại hai người thay phiên nhau vang lên, cuối cùng bị Vũ Nguyệt nóng nảy tắt hết.

() Hikikomori (tiếng Nhật: ひきこもり hoặc 引きこもり, được giải nghĩa trong tiếng Việt là “Thu mình vào bên trong, trở nên hạn chế hoạt*

động) là hiện tượng những người tự giam mình trong căn phòng đơn lẻ, từ chối tham gia vào đời sống xã hội và hoạt động gia đình.

Nhưng có tùy hứng đến đâu thì cũng chỉ có thể đến hết hôm nay, ngày mai bất luận thế nào cũng phải trở về để chuẩn bị cho hôn lễ vào ngày mốt. Vũ Nguyệt không có ý kiến gì với hôn lễ của mình hết, thậm chí còn chỉ mong cho nhanh nhanh qua mau. Sở dĩ cô ấy kéo Lý Trạch Phân đi chỉ đơn thuần là để tránh vài lễ nghi phiền phức, muốn dùng cách của riêng mình để giúp người bạn thân này giải tỏa áp lực mà thôi. Dù sao thì nếu không phải là cô kết hôn thì Lý Trạch Phân cũng không cần quay lại Lạc Dương làm gì, không cần phải đối mặt với bọn yêu ma quỷ quái trong cung kia.

Game không chơi được nữa, Vũ Nguyệt sợ rảnh rồi bèn mở điện thoại ra xem. Đúng lúc Lý Trạch Phân vừa buông quyển sách trong tay ra, dường như là tâm linh tương thông với cô ấy nên mới thò tay tìm điện thoại hộ.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“A, cảm ơn nhé.” Vũ Nguyệt nhận lấy điện thoại, phát hiện Lý Trạch Phân đã đóng sách lại đặt trên bàn trà nên kinh ngạc hỏi, “Xem xong nhanh vậy ư?”

Nghề bên ngoài của Vũ Nguyệt là giảng viên ở Khoa Văn học của Đại học Nữ Hoàng, nhưng trên thực tế cô ấy cũng là một tiểu thuyết gia nổi tiếng ẩn danh. Cô ấy bắt đầu viết tiểu thuyết từ khi học cấp 2, hay viết vài mẫu truyện ngắn rồi đe dọa kèm dụ dỗ Lý Trạch Phân đọc thử, hỏi ý kiến của cô.

Dù bây giờ đã là cây bút nổi tiếng với giới trẻ, nhưng thói quen này vẫn còn, quyển sách trên bàn trà chính là sách mới xuất bản tháng trước của cô ấy, được Vũ Nguyệt mang theo trong túi xách rồi cố ý đưa cho Lý Trạch Phân đọc. Tối hôm qua Lý Trạch Phân đã bắt đầu đọc, liên tục đến tận bây giờ mà đã đọc xong khoảng 100 vạn chữ rồi. Nhìn lại quãng thời gian mình ngồi gõ số chữ đó từng chút một, Vũ Nguyệt hơi dở khóc dở cười.

“Ừ, tớ vốn đọc sách nhanh mà.” Lý Trạch Phân không biết trong lòng Vũ Nguyệt đang rơi lệ, chỉ khẽ gật đầu.

“Thấy thế nào?” Vũ Nguyệt nhìn Lý Trạch Phân, ánh mắt sáng lấp lánh như một chú cún con đang chờ chủ nhân mở nắp hộp quà.

“Ừm...” Nhìn thấy vẻ mặt thành khẩn của Vũ Nguyệt, Lý Trạch Phân nuốt những lời khách sáo vào bụng, ăn ngay nói thật, “Chủ đề chính của cả quyển sách là nỗi buồn không khống chế được, một con người nhỏ bé phải vật lộn với cả thế giới rộng lớn, khiến người ta có một loại cảm giác rất rầu rĩ, như có một chiếc lồng trong ngực. Cuối cùng là ngọc nát đá tan*, bung tỏa sự khó chịu ra, cảm giác rất sảng khoái. Theo quan điểm cá nhân của tớ thì mọi chuyện đúng là nên chấm dứt như thế sẽ tốt hơn, ngoại truyện đã cho nhân vật chính có một cái kết tốt đẹp, nhưng... lại không có cảm giác nhẹ nhàng vui vẻ.”

() Mọi chuyện dù tốt hay xấu thì cũng bị phá hủy hết.*

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cứ tưởng Vũ Nguyệt ít nhiều sẽ thất vọng khi nghe những lời này. Nhưng ai ngờ cô ấy lại đột nhiên nhảy dựng lên từ trên ghế sofa, giống như uống nhầm thuốc, kích động chụp lấy bả vai của Lý Trạch Phân.

“A a a a! Hiểu rồi, hiểu rồi, chính là điều này, cậu thật sự quá hiểu tớ rồi! Chúng ta y hệt nhau.”

“... Hả?”

“Khụ,” Lúc này Vũ Nguyệt mới ý thức được mình có hơi kích động thái quá nên giả vờ đứng lên ho khan vài tiếng rồi ngồi lại trên ghế sofa, “Thật ra trong mắt tớ, mọi chuyện đã thật sự kết thúc ở đó. Phiên ngoại nói thế nào nhỉ, chỉ là muốn cho câu chuyện thêm một chút tốt đẹp mà thôi. Nó bất đồng với chính văn, “viết” ra không phải vì nhân vật chính mà là vì để phục vụ cho độc giả của tớ.”

“Nói sao nhỉ, trong thời đại hối hả như giờ, truyện ngược, hoặc là tất cả những quyển sách và bộ phim chính kịch đầy bi thương đều không được cảm thụ hết. Dù sao thì trong guồng quay cuộc sống mệt mỏi như thế, ai lại muốn tiếp tục đau thương khi giải trí chứ? Đó là nói theo góc độ độc giả.”

Còn theo góc độ tác giả thì dù sao tớ cũng là mẹ đẻ của các nhân vật chính, dù ít dù nhiều cũng không đành tâm hạ tay tàn độc, chỉ ích kỷ hy vọng họ có được cái kết tốt đẹp, dù cái kết đó chỉ là “viết” ra thôi.”

Lý Trạch Phân khẽ gật đầu, không nói gì.

“Ầy, tớ hiểu rồi. Nói những lời này có nghĩa là tớ thật sự chưa phải là một tác giả thực thụ.” Cô ấy cầm lấy quyển sách trên bàn trà, vuốt nhẹ lên bìa sách rồi bắt đầu cảm thán.

Lý Trạch Phân lắc đầu cười nhạt, không làm hỏng cảnh tượng trước mắt mà chỉ lặng lẽ đứng dậy đi đến tủ lạnh lấy một chai rượu sake sủi bọt 10 độ, sau đó đi đến tủ bát lấy ra 2 cái ly.

“Uống rượu nhé?” Cô lắc lắc cái chai trước mặt Vũ Nguyệt.

“Hả?” Vũ Nguyệt sững sờ.

“Uống rượu,” Lý Trạch Phân trực tiếp đặt ly xuống bàn, mở chai rượu ra, “Tiệc độc thân nào mà chẳng uống rượu.” Sau đó từ từ rót đầy 2 ly rượu.

Vũ Nguyệt tròn mắt, nhìn Lý Trạch Phân trước mặt đến phát sợ, sợ như thể cô sắp cướp thứ gì đó của mình: “Nói đùa gì vậy, cậu uống rượu được à?”

“Được chứ, sao lại không.” Lý Trạch Phân vừa nói vừa giơ 1 ly lên, đặt bên môi, “Thật ra khả năng chuyển hóa cồn của tớ rất mạnh, nghìn ly không say đấy.”

“Vâng vâng vâng, nghìn ly không say, nhưng 1 ly đã nôn rồi.”

Nụ cười trên khóe của miệng của Lý Trạch Phân hơi cứng lại, không đôi co với cô ấy nữa mà chỉ uống cạn ly rượu trên môi.

“Này này, cậu đừng làm tớ sợ mà!” Vũ Nguyệt vội vàng đứng dậy, vươn tay định cướp ly rượu đi nhưng Lý Trạch Phân đã linh hoạt xoay người né tránh, không cho cô ấy làm gì cả.

Thấy Lý Trạch Phân uống 1 ly mà vẫn còn nhanh tay như thế, Vũ Nguyệt không thể không nửa tin nửa ngờ những lời cô vừa nói.

“Cậu thật sự uống được à?” Nhưng cô ấy vẫn xác nhận lại một lần nữa, “Đã vượt qua được chướng ngại tâm lý rồi hả? Không phải bị ép chứ? Không phải vì gặp đả kích gì mà tự tra tấn bản thân đấy chứ? Không phải là vì luyện tập trước cho hôn lễ ngày mai chứ? Thật sự có thể uống à?”

“Thật sự có thể uống.” Lý Trạch Phân cười rồi rót cho mình thêm 1 ly, giơ lên trước mặt Vũ Nguyệt, “Yên tâm, đã qua lâu rồi, chuyện đó tớ đã thay đổi cách nhìn rồi.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Vũ Nguyệt thở dài, giơ ly rượu còn lại lên cụng vào ly của Lý Trạch Phân một cái, sau đó tự mình uống hết.

Cô ấy đặt ly rượu xuống: “Nói thật thì sau vài năm không gặp, cậu thật sự đã thay đổi rất nhiều đấy. Nếu không phải còn giữ lại một ít dáng vẻ trước đây thì tớ thật sự đã nghĩ cậu bị người khác nhập hồn vào.” Có lẽ là do tác dụng của cồn mà Vũ Nguyệt đã nói hết những lời giấu kín bấy lâu nay, “Bây giờ cậu như một người được bao bọc toàn thân trong sương mù vậy, ngay cả tớ và Tiềm Chi cũng không hiểu câu nào của cậu là thật, lúc nào cậu đang cười thật, lúc nào chỉ là giả vờ.”

“Tớ xin lỗi.” Lý Trạch Phân tỏ ý áy náy, cầm ly rượu uống hết một nửa.

“Ày, cậu...” Vũ Nguyệt cắn răng nhìn lại xúc động trong lòng, quan sát nét mặt của Lý Trạch Phân, sau khi xác định cô không có gì bất thường mới nói tiếp.

“Để lại một bài học chết người đến thế sao?” Cô ấy thở dài, “Trước đây cậu còn khó chịu, giờ chỉ là buồn bực.” Những lời buông ra đều đầy tiếc hận, cũng không biết cô ấy đang tiếc hận điều gì.

“Chỉ là bị thời gian và môi trường làm cho lắng đọng lại mà thôi, tớ vẫn là

tớ.” Lý Trạch Phân nhìn xa xăm, trong lời nói tràn đầy ý tứ không rõ ràng.

“Xời, sắc mùi triết lý, nếu lắng đọng thêm vài năm nữa có phải sẽ phi thăng không?” Vũ Nguyệt khinh bỉ thốt ra một câu, sau đó ánh mắt chợt lóe lên, “Đúng rồi, nếu không thì cậu lấy kinh nghiệm này dứt khoát viết một cuốn hồi ký của du học sinh đi? Vừa lúc du học sinh trong nước đang được xem là thành phần nhạy cảm đấy, mỗi ngày đều đứng trước tâm điểm của dư luận.”

“Được đấy.”

“Vậy,” Vũ Nguyệt ngăn động tác rót rượu của Lý Trạch Phân lại, “Làm du học sinh nhiều năm như vậy rồi, cảm nhận sâu sắc nhất của cậu là gì?” Cô ấy bày ra dáng vẻ nếu cô không trả lời thì mình sẽ không cho uống.

Lý Trạch Phân mở miệng, nhưng không phát ra âm thanh. Cô khẽ hít sâu một hơi, né tránh ánh mắt của Vũ Nguyệt rồi thả ly rượu lại lên bàn trà.

Trong phòng đột nhiên rơi vào tĩnh lặng, Vũ Nguyệt nhất thời hơi luống cuống tay chân.

Ngay lúc cô ấy cho rằng Lý Trạch Phân sẽ không đáp lại thì cô đột nhiên đứng dậy, đi về phía bộ cửa sổ quay lưng về phía Vũ Nguyệt, cất tiếng.

“Cô đơn.” Chỉ vồn vện hai chữ.

Vũ Nguyệt không đáp lại chỉ yên lặng chờ tiếp.

“Không có chỗ để đi, không có nơi thuộc về.” Giọng nói Lý Trạch Phân rất khẽ, không giống với âm thanh trong trẻo thường ngày của cô mà chất chứa sự tang thương vô hạn.

“Phiêu bạt cũng đã lâu, cuối cùng vô tình phát hiện mình đã trở thành một lãng tử không có bến để cập lại...” Cô hít sâu một hơi.

“Có lẽ, vốn dĩ tớ không thuộc về nơi nào cả.” Câu nói cuối cùng cô nói rất nhỏ, rất nhỏ.

“...”

Cả đêm đó, hai người đã im lặng rót rượu cho nhau tới tận sáng.

Sau khi vụ án xuyên thành phố được chuyển giao cho Viện kiểm sát thì đội chuyên án cũng chính thức giải tán, mấy người Lan Khâm cũng quay lại với công việc hàng ngày của đội điều tra đặc biệt. Nhưng vì Lý Trạch Phân vẫn còn đang trong kỳ nghỉ chưa quay lại nên cơm trưa của cả đội không còn là những món bên ngoài nữa, mọi người đều phải quay lại ăn cơm dưới nhà ăn như trước.

Lan Khâm ngồi ngáp không dưới 20 cái, cuối cùng cũng ăn cơm xong, ngồi lại bên cạnh bàn của Tiêu Lăng Duyệt.

TV treo trên tường nhà ăn đang chiếu trực tiếp hôn lễ của Hoàng thái tôn Lý Tiềm Chi, nhưng những người trong nhà ăn cũng không chú tâm xem lắm, chỉ coi nó đơn giản là một chương trình giải trí bình thường.

Tất nhiên, bối cảnh thì là thế, nhưng dù không xem thì mọi người vẫn ngồi bàn tán qua lại.

“Này đội trưởng Lan, anh biết gì không,” Người mở miệng đầu tiên là Mao Lệ, “Đội trưởng Vũ, là đội trưởng Vũ của đội chuyên án ấy, ông ấy hóa ra là Thế tử có tước vị “Vũ” của Vũ Quốc công đấy, còn là cha của Hoàng thái tôn phi, Quốc cữu tương lai! Sau khi kết án ông ấy lập tức thu dọn đi ngay là vì để tham dự hôn lễ của con gái đấy. Ông ấy từ Lạc Dương bị điều đến Thiểm Châu nhậm chức cũng là vì con gái muốn vào hoàng thất nên phải tránh né.”

“Ôi trời, thật hay giả vậy, chuyện này giấu cũng kín quá đi mất, sao cô lại biết được thế?” Miệng Tiêu Lăng Duyệt há to đến mức có thể nhét vừa một quả táo.

Mao Lệ: “Một người bạn của tôi thợ trang điểm hoàng gia, sáng nay lúc

chuẩn bị hôn lễ có đăng bài lên vòng bạn bè, trên video không làm mờ mặt, có mặt của đội trưởng Vũ nữa, bên cạnh là cô dâu Vũ Hàm Tinh, à, chữ “Hàm Tinh” này nghĩa là gì nhỉ...?”

“Vụ không làm mờ được phép trong quy định hoàng gia à?” Phương Uy nuốt một miếng cải xanh xuống bụng rồi chen vào.

“Hình như là không, nhưng dù sao cũng không phải kinh doanh thương mại gì mà. Hơn nữa hình ảnh, thân phận, nghề nghiệp của họ nếu thật sự muốn điều tra thì trên mạng đều có hết, vì vậy cũng không tính là làm lộ chuyện cơ mật gì. Nói gì đi nữa thì hoàng thất cũng được xem như người nổi tiếng rồi, không tránh khỏi việc bị quay chụp lại được.” Mao Lệ nhún vai rồi hớp một hớp canh.

“Cũng đúng.” Phương Uy khẽ gật đầu.

“Nhắc tới hôn lễ,” Tiêu Lăng Duyệt đột nhiên nhớ ra gì đó, “Quốc hôn lần này hình như 3 người nhà Tử Trân công chúa cũng tham dự. Đây có phải xem như phủ nhận lời đồn bất hòa giữa họ không?”

“Vợ chồng bất hòa, còn có chuyện này à?” Tối đây Lan Khâm cũng gia nhập vào, “Họ không phải vợ chồng gương mẫu sao?”

“Ày, trên mạng chỉ đồn thế thôi mà.” Phương Uy hươ hươ cái thìa, “Dù sao thì lần đầu tiên 3 người nhà họ cùng nhau xuất hiện trước công chúng cũng là cách đây khoảng 10 năm rồi. So với lúc vừa kết hôn mỗi ngày đều show ân ái trước mắt quốc dân thì đúng là mấy năm nay có vẻ “không đúng” thật mà?”

“Anh Phương đừng nói nữa, chuyện bất hòa này không chừng đúng thật là “không có khói làm sao có lửa” đấy.” Tiêu Lăng Duyệt thần thần bí bí nói.

“Là sao?” Không biết hôm nay sao Lan Khâm lại có tâm tình bát quái đến thế.

“10 năm trước lúc tôi học trung học, vì để kiếm thêm tiền nên đã làm hacker rồi nhận rất nhiều việc, trong đó có cả tìm hiểu bí mật hoàng gia đấy.

Lúc đó không biết trời cao đất dày, tôi thật sự đã hack được mấy tài khoản hoàng gia của sự vụ quan, xuýt chút đã bị vào Cục ngồi rồi.” Anh ta hạ giọng xuống, “Kỹ thuật của An ninh mạng hoàng gia đúng là thượng thừa rồi, tôi chưa lấy được gì, nhưng ít nhiều cũng lấy được 1 tin.”

“Tin gì?” Trương Trác Bân cũng bưng đĩa ăn bu lại.

“Thọ yến của Nữ hoàng 10 năm trước không phải đột ngột bị kết thúc đó sao? Thông báo là phát trực tiếp, đang được một nửa lại đột nhiên cắt ngang. Lúc đó lời giải thích chính thức cũng không đáng tin cậy lắm, mọi người đều bàn tán xôn xao. Cuối cùng không có ai đoán được sự thật cả.” Tiêu Lăng Duyệt cố ý nói vòng vèo, “Các người đoán xem nguyên nhân thật sự là gì?”

“Tử Trân công chúa và Cao phò mã đánh nhau hả?” Mao Lệ nghĩ tới nghĩ lui bèn đoán.

“Không phải chuyện vợ chồng bọn họ, mà là tiểu công chúa.” Tiêu Lăng Duyệt cúi người làm ra vẻ bí ẩn, dùng âm thanh khe khẽ nói, “Lúc thọ yến diễn ra được một nửa thì đột nhiên có xe cứu thương đi qua phòng nghỉ của tiểu công chúa.”

“Chuyện gì đã xảy ra?” Với tư cách là người duy nhất có vợ con trong đám đàn ông này, Trương Trác Bân là người lo lắng nhất, “Bị bệnh à?”

Tiêu Lăng Duyệt lắc đầu, sau đó vẫy vẫy tay.

Đám người đang nhiều chuyện bèn chụm đầu vào hướng anh ta vẫy tay.

Tiêu Lăng Duyệt không dùng ngôn ngữ để diễn tả là dùng hành động. Anh ta dùng ngón tay cái trở vào cổ mình, sau đó, vẽ một đường từ trái sang phải.

Ở đây đều là cảnh sát hình sự, lập tức hiểu ý của anh ta.

Một khoảnh khắc yên lặng.

Cuối cùng, Lan Khâm là người đánh vỡ bầu không khí: “Tiêu Lăng Duyệt, chuyện này cũng hơi khoa trương rồi đấy, ai lại đi tự sát trong quốc yến chứ? Còn cố ý đi về phòng nghỉ trước hàng vạn con mắt đang nhìn nữa. Chẳng phải là không muốn chết, muốn cho người ta cứu mình sao? Tiểu thuyết còn không cầu huyết đến thế.”

Tiêu Lăng Duyệt nhún vai, không đôi co với Lan Khâm.

Cuộc bát quái này cứ thế mà kết thúc.

Bên này, buổi phát trực tiếp hôn lễ đã kết thúc. Lý Trạch Phân đang ngồi ăn vài món trên yến tiệc, sau khi khách sáo chào Lý Tổ Ngọc và Cao Kiến xong thì liền lấy cớ rời khỏi buổi tiệc.

Cô chạy tới Đông Cung, bắt gặp Lý Trạch Thâm và Vũ Nguyệt trở lại tiếp rượu bèn chúc phúc 2 chữ, xin lỗi 2 chữ rồi cũng đi khỏi.

Vừa ra khỏi cửa, gió mát tràn vào khoang mũi lập tức khiến cả người cô tỉnh táo lại rất nhiều, muộn phiền trong lòng cũng bị thổi vơi đi một chút. Cô đi vào một góc khuất mà đèn đường không soi sáng tới được, như làm ảo thuật lấy ra 2 sợi tóc đen, 1 ngắn 1 dài từ trong khăn tay ra, cẩn thận bỏ vào túi xách. Sau đó cô lại lấy ra một tờ khăn giấy, nhổ 1 sợi tóc của mình rồi cũng gói kỹ lại, nhét vào túi.

Làm xong hết thì cũng chỉ còn 1 tiếng nữa là tới giờ tàu hỏa xuất phát, chiếc xe đưa đón của Trần Kiến đã dừng ở giao lộ. Lý Trạch Phân nhắc chân đi về phía chiếc xe...

“Lý Chỉ.”

Cả người Lý Trạch Phân cứng đờ, bước chân vừa nâng lên đã nặng nề đặt trở xuống. Giày cao gót nện xuống nền gạch, phát ra âm thanh “bộp” giòn tan.

Trên đời này, người có thể gọi họ và tự của cô, chỉ có một.

Cô bắt lực xoay người lại, không ngẩng đầu lên mà trực tiếp chấp tay trước ngực hành lễ: “Mẫu thân.”

Dường như Lý Trạch Phân đã nghe thấy tiếng Lý Tổ Ngọc thở dài.

“Muốn về thẳng Trường An luôn à?”

Chỉ hỏi thăm bình thường thôi sao?

“... Vâng.” Lý Trạch Phân vẫn không ngẩng đầu lên.

Lý Tổ Ngọc mấp máy môi, nhưng một lúc lâu sau mới có giọng nói được truyền tới: “Không về nhà ở vài ngày sao?”

Không nên suy nghĩ nhiều, không nên suy nghĩ nhiều, không được mong chờ...

Lý Trạch Phân bình tĩnh cắn vào đầu lưỡi mình một cái, lúc này mới có thể cất giọng: “Không được, ở đơn vị chỉ cho nghỉ 4 ngày.”

Thấy con gái không thềm nhìn mình một cái, Lý Tổ Ngọc không thể nói nên lời. Bà ta chỉ có thể cẩn thận bước lên phía trước nửa bước, như một người mẹ bình thường trong tưởng tượng, nhẹ nhàng xoa đầu đứa con gái đã cao hơn mình rất nhiều.

Tuy nhiên, Lý Trạch Phân lại vô thức lùi về phía sau né tránh, ngay sau đó lại hành lễ, khiến động tác tránh né kia không quá mức lộ liễu.

“Con gái cáo lui, mẫu thân chú ý thân thể.” Cô thốt ra vài câu khuôn mẫu, sau đó liền trốn lên chiếc xe ven đường.

Trần Kiến trong xe lên tiếng chào hỏi rồi xin lỗi Lý Tổ Ngọc, sau đó nhấn ga.

Chiếc xe nhanh chóng rời đi. Nhưng bàn tay của Lý Tổ Ngọc đang vươn ra giữa không trung vẫn không thả xuống. Bà ta đưa bàn tay đó tới trước mặt

mình, ngay sau đó móng tay đã bấm đỏ cả lòng bàn tay.

Một người đứng trong gió rét, rất lâu sau vẫn không động đậy gì.

“Hai người các người chạy ra đây là có ý gì?” Sau lưng đột nhiên truyền đến giọng của một người đàn ông, “Rốt cuộc ai mới là người diễn trò đây, hả?”

Lý Tổ Ngọc không thềm liếc nhìn tới Cao Kiến, trực tiếp lướt qua hắn, tự mình quay lại hội trường.

“Mẹ nó!” Phía sau lại là câu chửi thề quen thuộc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tảng băng của Tiểu Lý đã được lộ ra rồi, sẵn sàng đi tới vụ án tiếp theo nào~

Chương 35: Âm thầm lên án (1)

Hội nghị khí tượng thế giới kết thúc, vụ án giết người hàng loạt cũng đã được phá, cuối cùng Trường An cũng được lấy lại được yên bình vào cuối tháng 10. Đội điều tra đặc biệt cũng thêm được ít thời gian rảnh rỗi trong lúc cuối thu.

Lan Khâm hiếm khi tan làm đúng giờ nhưng lại không trở về nhà ngay mà đến cửa hàng 4S để lấy lại xe, sau đó đi tới tạp hóa Mỹ Giai. Anh đưa thẻ ngành ra tìm bà chủ Lâm Dụ rồi hỏi tới chuyện của Phạm Xương.

“Anh ấy,” Lâm Dụ vô thức nắm chặt góc áo lúc trả lời câu hỏi của Lan Khâm, “Anh ấy chỉ là khách hàng mà thôi.”

“Khách hàng? Vậy sao cô lại dẫn anh ta đến phòng nghỉ nhân viên?” Lan Khâm hơi nghiêng người về phía trước, gây áp lực cho Lâm Dụ.

“Vì...” Lâm Dụ ngả ra sau tránh né, không dám nhìn vào ánh mắt sắc bén của anh, “Anh ấy rất quan tâm đến cửa hàng chúng tôi, thường xuyên đến xem, đôi khi còn bắt tay vào giúp đỡ nữa. Trước lạ sau quen, lâu ngày trở thành bạn bè.”

“Thành bạn bè? Trước đó cô không biết anh ta à?”

“Không biết, lúc tôi kết thúc hợp đồng thì anh ấy vẫn chưa ký kết ở đó.” Giọng nói của Lâm Dụ nhỏ như muỗi, nếu Lan Khâm không cố vênh tai nghe thì sẽ không nghe rõ được, “Tôi cũng phải mất một thời gian mới phát hiện anh ấy là Phạm Xương.”

Lan Khâm để ý từ đầu tới cuối Lâm Dụ đều không dám nhìn thẳng vào mình. Anh biết rõ cô ta nhất định đang lén bỏ đi vài chi tiết nào đó, nhưng không xác định được có phải đối phương đang giấu giếm mình không.

“Xin mạo muội hỏi một chút,” Anh quyết định thăm dò, “Cô và anh ta chỉ là quan hệ “bạn bè” bình thường thôi sao?”

“...” Lâm Dụ cắn môi, có vẻ như không có ý định trả lời.

Sự im lặng với câu hỏi này, đôi mắt đỏ hoe của Lâm Dụ trước khi Phạm Xương rời đi và người cha không rõ danh tính của Lâm Bá Nam. Mọi chuyện rất dễ dàng trở tới một chữ “Tình”, nhưng Lan Khâm lại có cảm giác có gì đó không đúng lắm.

Nếu như Lâm Dụ vẫn còn trong nhóm nhạc nữ kia thì đúng là cô ta và Phạm Xương thật sự có thể có mối quan hệ này. Nhưng hiện tại Lâm Dụ chỉ là bà chủ của một cửa hàng tạp hóa bình thường, mà ngoài cửa hàng này ra Lan Khâm cũng không tra ra được điểm chung nào giữa hai người nữa, lần gặp mặt nào cũng là lúc chạng vạng, thời gian chưa bao giờ vượt quá 1 tiếng...

Một loạt tiếng gõ cửa đã cắt đứt suy nghĩ của Lan Khâm.

“Mẹ, hai người còn chưa xong sao?” Ngoài cửa truyền đến âm thanh non dại của Lâm Bá Nam.

Giọng nói của con trai như giúp Lâm Dụ trút được gánh nặng, cô ta lập tức bắt lấy cái cơ này: “Thật ngại quá, cảnh sát Lan,” Sự tự tin trong lời nói cũng tăng lên, “Tôi còn phải đưa con đi công viên thiếu nhi nữa.” Ý tứ tiền khách rất rõ ràng.

Dù thu hoạch của chuyến đi này quá ít, nhưng Lan Khâm cũng không tiếp tục dây dưa nữa, dù sao lén lút điều tra thế này cũng không hợp quy tắc.

Anh cười áy náy, đứng lên: “Ngại quá, làm trễ nải thời gian của cô rồi. Cảm ơn cô đã phối hợp,” Anh móc ra một tấm danh thiếp, “Nếu cô có nhớ ra chuyện gì liên quan tới Phạm Xương thì xin hãy liên hệ với tôi.”

Lâm Dụ nhận lấy danh thiếp, nhìn anh một cái ra vẻ muốn nói lại thôi.

Lan Khâm đợi khoảng 30 giây, thấy Lâm Dụ đã hoàn toàn im lặng nên tuy bất lực cũng chỉ biết cúi đầu chào tạm biệt rồi nhắc chân đi ra ngoài.

Đầu ngón tay vừa đụng vào tay nắm cửa thì sau lưng đã có tiếng gọi anh lại: “Vụ án của Phạm Xương không phải...” Giọng nói của cô ta càng ngày càng nhỏ, “Không phải đã phá rồi sao? Hung thủ bị tai nạn giao thông chết rồi mà... Tôi đọc trên báo thấy như thế.” Nhỏ đến mức xuýt chút nữa Lan Khâm đã không nghe rõ mấy chữ cuối cùng.

“Rất có lỗi,” Lan Khâm quay đầu đi, “Chuyện này tôi không tiện tiết lộ.” Nói xong anh dứt khoát đẩy cửa bước ra.

Lâm Dụ nhìn theo bóng lưng của Lan Khâm, vô thức giơ tay phải lên, hai chân như đang ngập trong vũng đầm lầy không thể nhúc nhích được. Cô cắn môi, cố gắng bức ép suy nghĩ trong đầu mình.

“Mẹ.” Lâm Bá Nam đi đến sau lưng cô ta gọi.

Cô ta từ từ nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi rồi lại mở mắt ra, tâm tình phức tạp đã bị giấu đi. Cô ta cong mắt, nhếch khóe môi lên để lộ một gương mặt cứng chiều rồi quay lại nhìn con trai.

“Bá Nam, sao vậy?” Cô ta cúi người bế con lên.

“Mẹ, điện thoại của mẹ vừa có tin nhắn đến.” Lâm Bá Nam ngoan ngoãn trả điện thoại lúc này mẹ cho mình mượn chơi game lại, “Là người lạ gửi ạ.”

“Để mẹ xem nào.” Lâm Dụ ôm con trai ngồi trên sofa, nhận lấy điện thoại rồi mở khóa màn hình ra.

“Chị Lâm, là em đây...”

Vừa đọc được hàng chữ đầu tiên, cả người Lâm Dụ lập tức run lên, quăng điện thoại lên ghế sofa.

“Sao vậy mẹ?”

Lâm Dụ cố nặn ra một nụ cười rất gượng gạo: “Mẹ hơi khát, Bá Nam giúp mẹ lấy một cốc nước ấm tới đây được không?”

“Vâng...” Lâm Bá Nam bất đắc dĩ đứng lên.

“Cẩn thận bị phỏng nhé.”

“Con biết rồi, con lớn rồi mà.” Cậu bé đi ra khỏi căn phòng.

Sau khi xác định bóng lưng con trai đã hoàn toàn biến mất, Lâm Dụ mới hít một hơi thật sâu, mở tin nhắn kia ra lần nữa:

“Chị Lâm, là em đây, Tiểu Tiêu. Em... Em không chịu nổi nữa rồi, em sẽ rời khỏi với mọi người. Cảm ơn chị đã luôn giúp đỡ em, nhưng em không phải là chị, không may mắn được như chị, cũng không có đủ can đảm như chị. Em... nói thật thì... Tuy nói như thế rất vô lương tâm, nhưng... bọn em đều rất ghen tị với chị, thậm chí còn có chút oán hận... Được rồi, không nói những chuyện này nữa. Tóm lại là em phải đi rồi, oanh oanh liệt liệt mà đi, vĩnh biệt.”

Bốp! Điện thoại rơi trên mặt đất.

“Mẹ?” Không biết lúc nào Lâm Bá Nam đã cầm một cốc nước bước đến.

“A,” Lâm Dụ cố nặn ra một nụ cười, song cũng không thể che đi sắc mặt tái nhợt của mình được, “Mẹ vừa bị trượt tay, dọa sợ con rồi hả?”

“Hôm nay mẹ lạ quá, có phải chú lúc nãy đến bắt nạt mẹ không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Bá Nam tỏ vẻ muốn đuổi theo Lan Khâm để cho anh một trận.

“Con nít mà đoán mò gì thế,” Lâm Dụ vội đứng dậy cầm lấy ly nước con trai mang tới, “Mẹ chỉ hơi mệt mà thôi.”

“Ồ...”

Sau khi rời khỏi cửa hàng tạp hóa, Lan Khâm ngồi trong xe quan sát bên ngoài, không khởi động xe ngay mà lấy điện thoại ra bấm gọi cho Lan Huệ. Sau đó anh kết nối điện thoại với loa bluetooth trong xe, vặn chìa khóa rồi lái xe ra đường lớn.

Âm thanh chờ kéo dài tròn 30 giây mới được kết nối.

“A lô?” Đầu dây bên kia vẫn là giọng nói khó chịu của Lan Huệ.

“Tối nay em ở trường học à?” Lan Khâm cũng lười lịch sự với em gái, vào thẳng vấn đề chính.

“Đúng đó, sao vậy?”

“Hay để anh lái xe đưa em đi nhé?”

“Đưa con khi ấy, anh không nhìn giờ là mấy giờ rồi à, muốn hại em đi trễ đúng không?”

“Anh đang trên đường về rồi đây, khoảng 20 phút nữa là đến rồi, hoàn toàn có thể đưa em đến kịp giờ học thêm tối. Trời sắp tối rồi, anh không yên tâm để em đi một mình.”

“Anh đang giả mù sa mưa đấy à, em tự đi học mấy trăm năm rồi giờ anh mới nhớ ra chuyện trời tối á? Em đi ra tới công viên rồi, chờ anh 20 phút thì chắc tới sáng em mới tới được.”

“...” Lan Khâm xoa xoa mi mắt đang co giật, sau đó đặt tay lại vào ghế lái, “Thôi đi đi, tự đi đi, cẩn thận an toàn đấy.”

Tút, tut, tut —

Điện thoại trực tiếp bị tắt máy.

Lan Khâm: “...”

Cũng may tính khí thối tha thời kỳ dậy thì này của Lan Huệ không phải ngày một ngày hai, Lan Khâm sớm đã quen rồi, chỉ qua 2 cái đèn xanh đèn đỏ đã quên mất cái miệng ăn phân của em mình.

Trường An lúc 6 giờ 30 tối lúc nào cũng rơi vào một khoảng cao điểm gọi là “Đưa đón con đi học thêm tối”, Lan Khâm cũng không bất ngờ gì khi thấy lúc đi ra đường chính đã bắt đầu phải giảm tốc độ lại xuống dưới 20 km/h. Anh buồn chán mở APP định vị lên, rõ ràng là không vội nhưng cũng tìm một tuyến đường khác không bị ùn tắc. Vất vả lắm mới tìm ra được một đường, đang định chuyển làn xe thì lại bị một chiếc xe buýt số 011 bay tới chặn lại.

Anh kìm lại tính khí hung bạo của mình, thầm nhẩm 3 lần “văn minh nhường bộ” trong lòng, chịu đựng tiếng còi xe phía sau rồi dừng xe nhường đường cho xe buýt.

Chiếc xe buýt chạy vòng ra trước đầu xe anh như diễn tập kỹ rồi chuyển sang làn bên phải, chạy về phía trước được 10 m thì dừng trước trạm chờ. Trong lúc nó dừng lại, màn hình phía sau xe xuất hiện hàng chữ đỏ: Trạm Thông Hóa Môn.

Trạm Thông Hóa Môn...

Hình như lúc trước có 1 lần Lan Huệ bị ném xuống ở trạm này thì phải

Thấy mấy chữ này, không hiểu vì sao trong đầu Lan Khâm lại nhảy ra suy nghĩ này.

Ngày 4 tháng 9, trời mưa to, Phạm Sinh Tư gặp tai nạn giao thông...

Đội đã, hôm đó Trịnh Bân cũng bị tai nạn, hơn nữa là 7 giờ tối...

Lúc ném Lan Huệ ở Thông Hóa Môn là mấy giờ nhỉ...

Nghĩ tới nghĩ lui, trán Lan Khâm bắt đầu toát mồ hôi. Ma xui quỷ khiến thế nào anh lại lấy điện thoại ra, gọi cho Tiêu Lăng Duyệt.

“A lô, Lăng Duyệt, cậu còn giữ video giám sát ở công viên Long Thê ngày 4 tháng 9 không? Xem giúp tôi một chút...”

...

Cùng lúc đó, Lý Trạch Phân đang lễ mai mới hết ngày nghỉ lại đang xuất hiện trong phòng thí nghiệm Tế bào và Phân tử của Trung tâm Giám định Tư pháp. Cô đang đứng cạnh một bộ thí nghiệm tự động, trò chuyện với Triệu Vũ Hạm đang trực ca đêm, trong tay cầm 4 ống nghiệm 1.5 ml rỗng.

Triệu Vũ Hạm: “Hôm qua cô có xem trực tiếp quốc hôn không? Oa, Tiềm Chi điện hạ đẹp trai quá mức cho phép rồi, mặc trang phục thành hôn của hoàng tử vào đúng là 360 độ không hề có góc chết, chặc chặc chặc.”

“VẬY HẢ? TÔI KHÔNG CÓ XEM.”

“Trên Weibo khắp nơi đều là video cắt ngắn ấy, hotsearch cũng đều liên quan đến quốc hôn, chẳng phải 2 ngày nay cô nghỉ ngơi sao, sao lại không có thời gian lên cả Weibo vậy?”

“Về quê một chuyến nên mạng không tốt lắm.”

“HẢ? NHÀ CÔ Ở CHỖ NÀO VẬY, GIỜ VẪN CÒN NÓI CÂU MẠNG KHÔNG TỐT LẮM À?”

Lý Trạch Phân cười cười, không trả lời câu hỏi này.

“ĐỢI MỘT CHÚT, DỪNG LẠI!” Triệu Vũ Hạm đột nhiên nhảy dựng lên nhìn Lý Trạch Phân, “Chính là nét mặt này, đừng động đây!”

“...?”

“Tôi đột nhiên phát hiện ra dáng vẻ cô lúc cười rất giống với Tiềm Chi điện hạ nha!” Cô ta nắm vai Lý Trạch Phân, đánh giá trên dưới trái phải cô một lúc.

“... Vậy thì thật đúng là thụ sủng nhược kinh.”

“Mà cô cũng họ Lý,” Triệu Vũ Hạm nghiêm túc sờ cằm suy nghĩ, “Không phải cũng là hoàng thân quốc thích đấy chứ?”

“A ha ha ha ha.” Lý Trạch Phân phát ra vài tiếng cười lúng túng.

Triệu Vũ Hạm đang định hỏi lại thì Lương Hải đột nhiên cầm theo vài tờ giấy đẩy cửa bước vào, đến bên cạnh Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân ngừng động tác lắc ống nghiệm lại, lấy bình cồn xịt 2 cái vào ống nghiệm rồi lau đi chữ đánh dấu phía trên, sau đó dứt khoát ném 4 cái ống nghiệm vào thùng rác sinh học.

“Có kết quả rồi sao?”

“Ừ.” Lương Hải đưa báo cáo trong tay mình cho Lý Trạch Phân, “Trong 4 sợi tóc thì số 1 và số 2 là quan hệ cha con, số 3 và số 4 là quan hệ mẹ con, còn số 1, số 3 và số 4 không có quan hệ huyết thống.”

Quan hệ cha con, quan hệ mẹ con, không có quan hệ huyết thống...

Lý Trạch Phân lấy cớ cúi đầu đọc báo cáo để giấu đi cảm xúc trong mắt mình.

“Ừ tôi biết rồi, cảm ơn nhiều.” Giọng nói cô rất khẽ, tựa như đang đè nén điều gì đó.

Triệu Vũ Hạm nghiêng đầu sang liếc nhìn báo cáo, phát hiện trên đó thiếu tên và mã số vụ án: “Này, Trạch Phân, cô đang điều tra chuyện gì riêng à? Cái này không tốt lắm đâu đấy.”

“Ừm.” Lý Trạch Phân lên tiếng, không biết đang “Ừm” cái gì, sau đó cô quay sang nói cảm ơn với Lương Hải, “Tôi còn có chút việc, đi trước nhé.”

Sau đó cô cuộn bản báo cáo lại, đi thẳng ra khỏi phòng thí nghiệm, để lại Triệu Vũ Hạm không hiểu mô tê gì.

Triệu Vũ Hạm: “Chuyện gì vậy? Cô ấy đang điều tra thứ gì? Sao lại kỳ lạ đến thế?”

Lương Hải nhún vai, vẻ mặt viết rõ “Tôi cũng không biết”.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Có ai nhớ 4 sợi tóc này là của ai không?

Chương 36: Âm thầm lên án (2)

Vì được xếp ca trực đêm ngay sau kỳ nghỉ nên Lý Trạch Phân vẫn còn một đồng “nghĩa vụ” tồn đọng lại, đành phải lấy băng dán che lại huy hiệu hoàng gia trên laptop rồi dứt khoát xách laptop đến Cục điều tra, định sau khi vào phòng trực sẽ xử lý từ từ.

Kết quả cô vừa tới tầng trệt để đi thang máy lên văn phòng thì đã phát hiện tối nay e là có chút phiền phức. Vì cô nhìn thấy Phương Uy và Trương Trác Bân vốn phải chuẩn bị giao ban cho cô, đang dẫn Lan Huệ đến phòng thẩm vấn. Lan Huệ mặc đồng phục, đeo cặp sách, rõ ràng là đang đi học đã bị gọi tới đây.

Linh cảm của Lý Trạch Phân rất chuẩn, lúc bọn họ đi ngang qua người cô, Phương Uy ném lại một câu: “Tiểu Lý, đội trưởng Lan tìm em.”

“... Ừm, tôi đi ngay đây, cảm ơn anh Phương.”

3 phút sau, cộc cộc cộc, Lý Trạch Phân gõ lên cánh cửa kính ngoài văn phòng nhỏ.

“Vào đi.” Chỉ có 2 chữ, Lý Trạch Phân ngay lập tức nghe được tâm tình của Lan Khâm không vui vẻ gì mấy.

Lý Trạch Phân chỉnh đốn lại tâm trạng rồi nhắc chân bước vào: “Đội trưởng Lan.”

“Đóng cửa lại đi.”

Lý Trạch Phân biết rõ đóng cửa là để cách âm. Cô không khỏi cảm thấy hành động “giữ gìn thể diện” này có chút nhàm chán, song vẫn làm theo.

Trước đây khi bước vào phòng này, câu đầu tiên Lan Khâm nói đều là bảo cô ngồi xuống trước, nhưng lần này anh không nói gì mà chỉ nghiêm mặt, xoay màn hình máy tính về phía Lý Trạch Phân rồi im lặng.

Lý Trạch Phân nhìn lên màn hình, trong đó đang phát 2 đoạn video giám sát. Thời gian trên video đều là sáng sớm ngày 1 tháng 10, địa điểm lần lượt là cửa Đông và cửa Tây của công viên Long Thê. Video đang phát với tốc độ gấp 5 lần, chỉ thấy bóng dáng Lý Trạch Phân xuất hiện ở cửa Đông, sau đó khoảng 20 phút thì Lan Huệ cũng xuất hiện ở cửa Tây. Lại hơn 10 phút sau, Lý Trạch Phân đi ra từ cửa Tây, 20 phút sau nữa Lan Huệ đi ra từ cửa Đông.

Phát đến lúc Lan Huệ rời khỏi công viên, Lan Khâm bấm tạm dừng lại. Anh xoay màn hình máy tính lại, dịch ghế về phía trước, thẳng lưng nhìn chăm chăm vào mắt Lý Trạch Phân rồi mở miệng hỏi: “Hôm đó hai người gặp nhau trong công viên đúng không?”

Lý Trạch Phân im lặng tầm 10 giây, sau đó gật đầu.

“Nếu tôi nhớ không lầm,” Sắc mặt Lan Khâm càng ngày càng tệ, “Hôm đó cô đến công viên Long Thê là để điều tra nguyên nhân của vết bầm sau lưng Trịnh Bân?”

“Vâng.” Lý Trạch Phân hơi cúi đầu xuống, tránh ánh mắt của Lan Khâm.

“Đã tra ra chưa?”

“Tra được rồi,” Giọng nói Lý Trạch Phân rất khẽ, như học sinh làm việc xấu bị giáo viên phát hiện vậy, tất cả đều tràn đầy sự sợ hãi, không có một chút chống đối nào, chỉ áy náy vì lỗi lầm của mình, “Vết bầm tím đó là do ngã xuống đụng vào góc băng ghế đá mà tạo thành.”

“Nguyên nhân bị ngã thì sao?” Thái độ của Lý Trạch Phân khiến giọng điệu của Lan Khâm vô thức hiền hòa hơn một chút.

Lý Trạch Phân cố ý ngẩng đầu liếc nhanh qua Lan Khâm, tỏ vẻ phải phán đoán được nét mặt của anh mới quyết định nên nói gì tiếp theo.

“Là bị người khác đẩy ngã.”

Cô dừng tròn nửa phút mới nói ra nửa câu còn lại: “Là bạn học Lan.”

Lan Khâm mở miệng định giảng đạo lý.

“Tự ý không báo cáo lại, là tôi đã vi phạm quy định.” Nhưng lại bị câu tiếp theo của Lý Trạch Phân nói hộ luôn rồi.

“...”

Lan Khâm đang muốn hỏi cô tại sao lại giấu giếm nhưng lại bị phủ đầu lần nữa: “Tôi làm như thế là vì lúc đó nghĩ nguyên nhân vết bầm không liên quan gì đến vụ án, mà bạn học Lan lại có quan hệ thân thuộc với cảnh sát chịu trách nhiệm vụ án này, sau khi báo cáo nhất định sẽ gây rối loạn trong quá trình điều tra. Sau đó đến khi kết án cũng không liên quan gì, nên đã vô tình quên mất.”

“Cô...”

“Chuyện này là lỗi của tôi. Dùng quan điểm cá nhân để phán đoán một manh mối không liên quan tới tình tiết vụ án là vô cùng cẩu thả. Vì quan hệ giữa người liên quan và cảnh sát mà giấu giếm manh mối, chính là sai càng thêm sai. Sau đó cũng không tự giác bù đắp tội lỗi.”

Lý Trạch Phân đứng thẳng người, thành khẩn tự kiểm điểm bản thân mình nhưng vẫn không quên nói thêm một câu đề nghị “thân thiện” cuối cùng, “Đội trưởng Lan cứ xử lý theo quy định là được, đừng bắn khoăn những chuyện khác, đây thật sự là lỗi của tôi.”

Lan Khâm bị thái độ trái ngược với vẻ tích chữ như vàng ngày thường của Lý Trạch Phân làm cho đầu óc lúng túng hết cả, thật sự rất đau đầu. Anh xoa xoa thái dương, càng xoa càng mệt mỏi, hoàn toàn mất hết khí thế lúc Lý Trạch Phân vừa mới vào.

“... Cô nói hết rồi thì tôi nói gì bây giờ?” Anh bất ngờ phun ra một câu

trách móc.

Lý Trạch Phân: “...”

“Khụ,” Lan Khâm vội ho một tiếng, nghiêm mặt lại, “Biết rõ là mình sai vậy thì hãy coi đó là một lời cảnh cáo đi, đừng để tôi thấy chuyện này lặp lại.”

“Tôi hiểu rồi.”

Rõ ràng là cô đang ngoan ngoãn nhận sai, nhưng sao Lan Khâm lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng nếu hỏi anh chỗ nào không đúng thì thật sự anh cũng không biết.

“Tất nhiên không thể không xử phạt cô được. Tháng này không cần ra ngoài làm việc, vậy thì ngồi trong văn phòng sắp xếp lại tài liệu đi, trợ cấp và tiền thưởng tháng này đương nhiên cũng miễn bàn rồi. Viết một bản kiểm điểm, không hạn chế số từ, nhưng tốt nhất cô viết rõ ràng mọi chuyện từ đầu tới cuối ra cho tôi, chỗ nào không đúng tôi sẽ phạt cô tiếp đấy.”

“Vâng.” Lý Trạch Phân cúi đầu, thành thật tiếp nhận hình phạt.

“Còn nữa,” Anh lấy một tờ giấy ra từ trong ngăn kéo rồi đẩy tới trước mặt Lý Trạch Phân, “Tôi đã xem kiểm tra thể lực của cô rồi, tất cả đều hoàn hảo, nhưng sức bền quá kém, mới bò lên núi 2 bước mà đã thở gấp rồi. Nhân lúc 1 tháng tới ngồi trong văn phòng thì đi tập với tôi đi. Tôi muốn kiểm tra thể lực của cô cuối năm nay không phải loại B nữa là là loại A.

“... Vâng.”

Đối với Lý Trạch Phân mà nói, tập luyện thể lực mới đúng là hình phạt. Không biết là vị lãnh đạo trước mặt này là đang vô tình hay cố ý nữa.

“Phòng tập của Cục điều tra có đầy đủ thiết bị hết đấy, cô đã đến đó chưa?”

“... Vẫn chưa.”

“Bắt đầu từ ngày mai, mỗi sáng tôi đều sẽ kiểm tra đây.”

“... Vâng.”

“Cầm lấy đi.” Anh đẩy tờ giấy trên bàn, “Bài tập để tập.”

Lý Trạch Phân cầm tờ giấy lên, phát hiện đây thật sự là một kế hoạch đầy đủ... vừa nhìn thấy đã muốn thở gấp rồi.

“Cảm ơn đội trưởng Lan.” Cô đành cam chịu số phận mà nói cảm ơn.

“Được rồi, đi giao ban đi, chắc bên phòng thẩm vấn đã xong rồi.”

“Vâng.” Lý Trạch Phân đáp lại rồi đẩy cửa đi ra.

Lúc cô ra ngoài thì quả nhiên chuyện thẩm vấn Lan Huệ đã xong, Phương Uy và Trương Trác Bân đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về. Lý Trạch Phân đến giao ban với hai người rồi ngồi xuống bàn làm việc, hai người thân thiết an ủi cô vài câu, nói Lan Khâm là người biết điều, chỉ cần cô biết sai mà sửa thì sẽ không có chuyện gì nữa đâu. Lý Trạch Phân thành thật gật đầu, đáp lại những lời an ủi và “chia sẻ kinh nghiệm” của hai người.

Hàn huyền được 10 phút, cô tiễn hai người ra đến cửa văn phòng, lúc vừa quay đầu lại đã phát hiện Lan Huệ vẫn còn ngồi trên ghế ở cửa ra vào.

Lan Huệ cũng đứng lúc ngẩng đầu nhìn về phía cô, hiếm khi không trưng ra bộ mặt “cuộc đời nợ tôi 300 vạn” mà chỉ có một chút uất ức giữa đôi mày.

Lý Trạch Phân lời mờ đoán được nguyên nhân cô ta có vẻ mặt này, thấy hơi buồn cười một chút. Trẻ con đúng là trẻ con, ẩn sâu dưới Kim Chung Trạo, Thiết Bố Sam* đều chỉ là sự ngốc nghếch.

() Kim Chung Trạo và Thiết Bố Sam là công phu thuộc 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm trong tiểu thuyết của Kim Dung. Kim Chung Trạo là một loại võ công cương ngạnh tập trung vào phòng thủ. Thiết Bố Sam là môn ngách công, nghĩa là “Áo giáp sắt”. Ý chỉ bình thường Lan Huệ hay tỏ ra cứng rắn, ương ngạnh, hay phòng bị với người khác.*

“Bạn học Lan.” Lý Trạch Phân xem như chưa từng xảy ra chuyện gì, khách sáo lên tiếng chào hỏi cô ta.

Không biết giọng nói của Lý Trạch Phân đã kích thích gì đến Lan Huệ mà 2 mắt cô ta chớp mắt đã đỏ hoe, rít từ kẽ răng ra giọng nói run rẩy: “Tôi không có nói, là anh ấy tự phát hiện ra!”

Chứ còn sao được nữa?

Trong lòng Lý Trạch Phân trộm nghĩ như thế, nhưng vẫn bày ra vẻ mặt trưởng bối, vừa tự kiểm điểm mình vừa giảng giải đạo lý với Lan Huệ.

Lúc cô nói xong quay đầu lại đã thấy Lan Khâm đứng đó, dường như đã nghe những lời của Lý Trạch Phân từ đầu đến cuối. Nhưng cuối cùng anh vẫn không xen vào.

“Tôi vừa nhận được điện thoại báo ở Vị Nam có một vụ án nhỏ, yêu cầu đội điều tra đặc biệt trợ giúp.” Nói với Lý Trạch Phân chuyện này, rõ ràng anh đã bỏ qua chuyện ở công viên Long Thê, “Ngày mai tôi và Phương Uy đi công tác, anh Trương sẽ ở lại với mọi người. Tất nhiên là chuyện của cô vẫn không thay đổi, vụ án khẩn cấp này có thể hỗ trợ điều tra, nhưng không được phép ra ngoài.”

“Vâng.”

Đội điều tra đặc biệt là thử nghiệm của hệ thống cải cách, vì vậy chỉ có ở Trường An, Lạc Dương, Kim Lăng và Dương Thành mới có loại biên chế này. Tuy rằng thuộc lực lượng cảnh sát của Cục điều tra cấp thành phố, nhưng cũng có những quyền hạn nhất định của cảnh đội cấp quốc gia, do đó đôi khi những vụ án phải phụ trách không chỉ giới hạn trong phạm vi trực thuộc mà còn phải căn cứ vào tình hình thực tế, thỉnh thoảng sẽ phải tiếp nhận những vụ trọng án xảy ra ở các thành phố khác.

Đây là lần công tác đầu tiên của đội điều tra đặc biệt từ khi Lý Trạch Phân nhậm chức đến nay, tiếc là cô không thể đi được.

Ngày hôm sau chưa đến 2 giờ chiều thì bọn người Lan Khâm đã đến Cục điều tra khu Liên Chước của thành phố Vị Nam. Mọi người còn chưa kịp nghỉ chân thì đã bị đội phó đội hình sự khu Liên Chước, Vạn Sĩ Khải lôi đến bệnh viện. Cục điều tra khu Liên Chước không có nhân viên Trung tâm Giám định Tư pháp, vì thế những chuyện kỹ thuật đều phải hợp tác với bệnh viện và ngành đại học có liên quan.

Lan Khâm vốn tưởng Vạn Sĩ Khải đưa đội điều tra đặc biệt đến bệnh viện để nhìn thi thể hoặc vật chứng, ai ngờ là để gặp nạn nhân.

Đúng vậy, nạn nhân vẫn còn nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt để chống chọi với tử thần.

Phương Uy: “Cảnh sát Vạn Sĩ, đây... chuyện gì thế này?”

“Trước mắt chỉ có 1 nạn nhân thôi.” Vạn Sĩ Khải biết Phương Uy đang hỏi gì, “Thật ra nói cô ấy là “nạn nhân” cũng không đúng lắm.”

“Trước mắt? Không phải nạn nhân ư?” Lan Khâm nhìn xuyên qua cửa kính phòng chăm sóc đặc biệt, chú ý đến cổ của bệnh nhân, “Cắt cổ hả? Tự sát?”

“Không sai,” Vạn Sĩ Khải gật đầu nói, “Cô ấy bị thương ở cổ, tự gây ra. Cô ấy tên là Khương Hiếu Ninh, 21 tuổi, sinh viên năm 3 của trường đại học Khoa học và Công nghệ Vị Nam. 3 giờ chiều ngày 28 tháng 10, cô ấy bị một người phát hiện ra đang mang khẩu trang, cả người bê bết máu xông vào toilet tầng 1 của trung tâm mua sắm Ưu Vận, trong tay còn cầm một con dao làm bếp Nhật. Lúc đó nhân chứng cũng không báo động, vì trong trung tâm thương mại này có một nhà ma rất nổi tiếng, nhân viên trong đó thường không tháo phụ kiện đã chạy ra ngoài nên người đó chỉ nghĩ cô ấy cũng như thế.”

“Người phát hiện ra cô ấy xảy ra chuyện là một bà lão đi toilet, bà ấy thấy phòng vệ sinh thứ 2 từ cửa đếm vào có máu chảy ra nên lập tức báo cảnh sát. Xe cảnh sát và xe cứu thương đến ngay sau đó, vết thương ở cổ của cô ấy cũng không tổn thương đến động mạch cổ, nhờ vậy mà vẫn còn sống đến giờ. Nhưng nghe bác sĩ nói vì mất máu quá nhiều mà ảnh hưởng đến chức năng của não bộ, không biết có thể tỉnh lại được không.”

“Không có điểm đáng ngờ gì đối với chuyện cô ấy tự mình gây ra vết thương ở cổ hết, bất luận là video giám sát ở cửa toilet hay chiều sâu, độ mạnh yếu của vết máu bắn ra đều chứng minh cô ấy đã dùng con dao Nhật kia tự ra tay. Vấn đề không phải vết thương đó, mà là vết máu dính trên khẩu trang, quần áo và tất vớ của cô ấy.”

Nói đến đây, Vạn Sĩ Khải cố ý dừng lại một chút.

Anh ta nhìn Khương Hiểu Ninh đang hôn mê trên giường bệnh một chút, hít sâu một hơi rồi quay lại đối diện với hai người Lan Khâm: “Trên đó trừ máu của cô ấy ra, còn có ít nhất máu của 4 người nữa. Theo lượng máu và quỹ đạo vết máu cho thấy, 4 người này không chết cũng bị thương nặng.”

Phương Uy: “Ày, chuyện này cũng quá kích thích rồi.”

Chương 37: Âm thầm lên án (3) - Cô vượt lên cô áo sơ mi bên phải của mình, nhớ tới bộ phim điện ảnh bị cấm chiếu 10 năm trư

Sau khi kết thúc lần thay đổi tốc độ chạy cuối cùng, Lý Trạch Phân trực tiếp bỏ qua bước chạy chậm và thả lỏng mà đi thẳng xuống, hơi cúi người chống lên lan can, vất vả lắm mới kiềm được tiếng thở hổn hển như sắp chết.

Trước mắt cô như có từng chùm hoa nở rộ, bánh xe máy chạy bộ biến thành 3 cái bóng chồng lên nhau, lắc trái rồi lại lắc phải. Cuống họng cô như bị đèn côn thiêu cháy, đến cả chân răng cũng cảm thấy đau nhức, đầu lưỡi đã xuất hiện những mùi vị như rỉ sét trong ảo giác.

Có lẽ là vì cơ bắp toàn thân đều bị kích thích mạnh mẽ nên cánh tay mảnh khảnh chỉ toàn da bọc xương thường ngày của cô lúc này cũng đã lộ rõ những đường cong như trong tài liệu giải phẫu, hỗn độn như hô hấp của cô lúc này vậy, cô khẽ run lên, mấy giọt mồ hôi khẽ rơi xuống cùi chỏ, cuối cùng trượt xuống mặt đất.

Chẳng hiểu sao giọt mồ hôi rơi xuống đất lại như phím phát ra trên máy tính vậy, bắt đầu bắt video “Lý Trạch Phân” đang tạm dừng phải bắt đầu tiếp tục. Cô hít sâu một hơi, cố gắng thả lỏng toàn bộ cơ bắp trên cánh tay để chúng lặng lẽ ẩn xuống làn da trắng nõn.

Lý Trạch Phân đứng thẳng người lên, lấy khăn mặt đang choàng trên cổ giữ trên mặt 3 giây, đến khi buông xuống thì vẻ mặt không hài lòng vì bị ép vận động mạnh đã biến mất hoàn toàn. Cô đi đến góc tường trong phòng tập, rút ra 3 tờ khăn ướt tắm côn rồi quay lại chỗ cũ, nghiêm túc lau qua toàn bộ những thiết bị mình vừa dùng một lần, sau đó mới cầm đồ dùng cá nhân đi đến phòng thay quần áo.

Lúc cô đi ra khỏi phòng thay quần áo thì chỉ còn 10 phút nữa sẽ đến 8 giờ, cũng đúng lúc đụng phải đội trưởng đội hình sự Tế Dịch ngày nào trước khi đi làm cũng đến phòng tập.

“A, Tiểu Lý.” Tế Dịch nhìn thấy cô trước, bèn cười mở lên tiếng chào hỏi.

“Đội trưởng Tế, chào buổi sáng.”

Thang máy vừa vận đã đến, Tế Dịch thò tay chặn cửa lại, ưu tiên cho Lý Trạch Phân bước lên trước.

Lý Trạch Phân không từ chối, bước vào ấn chặt nút mở cửa rồi nói cảm ơn: “Cảm ơn đội trưởng Tế.”

“Tiện tay thôi mà.” Tế Dịch cười để lộ ra hàm răng trắng loáng, “Đúng rồi, không phải đội điều tra đặc biệt các em đi công tác sao?” Trong thang máy chỉ có 2 người, nếu im lặng không nói gì thì cũng không tốt lắm, vì vậy Tế Dịch tùy tiện tìm một chủ đề để mở lời.

“Vụ án trước tôi phạm phải một chút sai lầm nên tạm thời bị phạt ở văn phòng sắp xếp lại tài liệu.” Trên mặt Lý Trạch Phân bày ra một ít lúng túng như trong lời nói.

“À...” Nụ cười trên mặt Tế Dịch cứng đờ.

Lý Trạch Phân nở một nụ cười khổ, hơi nghiêng người tránh đi ánh mắt của Tế Dịch, im lặng không nói gì nữa.

Chỉ tiếc Tế Dịch là một người có tính tình quá nhiệt tình, thật sự không chịu nổi nhọt nhéo, dù thang máy đã gần đến tầng chung của đội điều tra đặc biệt và đội hình sự rồi nhưng anh ta vẫn phải vắt óc suy nghĩ ra vài lời an ủi để nói.

“Tân binh phạm phải sai lầm đều là chuyện bình thường, lúc thăng nhót Lan Khâm kia mới đến cũng bị thầy của mình mắng rất nhiều đấy. Xử phạt chỉ là hình thức mà thôi, không phải nhắm vào cá nhân ai cả, đừng để trong lòng, ngã một lần khôn một chút được rồi.”

“Ừm.” Lý Trạch Phân khẽ lên tiếng. Nét mặt cô không phải tức giận hay buồn phiền gì hết, chỉ đơn thuần là hơi mất mặt.

Đình — thang máy đã đến.

Tế Dịch cũng không biết lời khuyên của mình có hiệu quả với Lý Trạch Phân hay không, vì vậy vừa đi ra thang máy vẫn còn muốn nói tiếp.

“Sắp xếp lại tài liệu cũng không phải là công việc nhàm chán vô ích đâu. Khoa học kỹ thuật phát triển, khi xem lại những vụ án trước kia em sẽ phát hiện ra được rất nhiều vấn đề đấy. Đội điều tra đặc biệt của em phụ trách vụ án cũ, trọng án, ít nhiều đều khoảng cách thời gian rất lớn, vì vậy năm chắc mốc thời gian sẽ giúp tìm ra được những điểm quan trọng. Sắp xếp lại, số hóa tài liệu đúng lúc có thể vô tình cải thiện độ nhạy của em ở phương diện này, sẽ giúp ích cho việc điều tra sau này.”

“Hơn nữa, xu hướng tương lai là thiết lập một mô hình quản lý toàn diện, linh hoạt, có hệ thống rộng khắp thông qua Internet, đội điều tra đặc biệt chính là thử nghiệm, tất nhiên cũng phải có kỹ năng trong lĩnh vực này. Đây là lí do tại sao bọn em rõ ràng là cảnh sát hình sự nhưng lại bị phân công vài việc của phòng hồ sơ đấy. Vụ án trước của bọn em chẳng phải là vụ mất nước kia sao, nếu tất cả Cục điều tra lớn nhỏ trên cả nước thống nhất hơn thì đã không mất 2 3 năm mới sắp nhập vụ án lại được thế này.”

Anh ta vừa nói vừa thò tay vỗ vỗ lên vai Lý Trạch Phân. Lý Trạch Phân cắn đầu lưỡi mới nhận được bản năng vô thức nghiêng người né tránh. Nhưng bản thân Tế Dịch cũng không ý thức được động tác này của mình khiến đối phương cảm thấy phức tạp đến thế.

“Tóm lại là em đừng cảm thấy uất ức. Người trẻ tuổi thì cố gắng làm việc, nghiêm túc tích lũy kinh nghiệm đi. Em chỉ bị điều đi sắp xếp tài liệu thôi, trước kia tôi còn bị Cục trưởng Chu, lúc đó vẫn còn là đội trưởng Chu, bắt ở phòng hồ sơ làm nhân viên khuân vác những 3 tháng trời đấy.”

Lý Trạch Phân có vẻ như đã bị những lời tự giễu của anh ta chọc cười, khoe miệng cô cong cong, giọng nói cũng trở nên dễ chịu hơn: “Ừm, tôi hiểu rồi,

cảm ơn đội trưởng Tề.”

“Vây là tốt rồi.” Tề Dịch cảm thấy mình rất vinh quang, “Em vào sắp xếp đi, mấy tài liệu đó đoán chừng có không ít vụ án đều có tôi tham gia hoặc biết đấy, nếu có gì không hiểu, hoặc phát hiện ra chuyện gì thì cứ đến hỏi tôi nhé.”

Lý Trạch Phân như đang đợi lời hứa hẹn này, nghe thế ánh mắt lập tức lóe sáng lên: “Đội trưởng Tề, đúng lúc hôm qua tôi vừa sắp xếp lại một vụ án, cảm thấy có hơi kỳ lạ.”

“Hả? Vụ án thế nào?” Tề Dịch dừng bước, xoay người lại nhìn Lý Trạch Phân.

“Hồi tháng 6 ở khu Nghiên Liễu có một vụ án cắt cổ tự sát, trong danh sách hỗ trợ điều tra có tên anh,” Lý Trạch Phân cũng dừng lại, hai người bèn đứng ở lối đi nói chuyện, “Người chết tên là Dư Uyển, anh còn nhớ không?”

“Dư Uyển, khu Nghiên Liễu...” Tề Dịch cau mày suy nghĩ vài giây, sau đó vỗ tay vài cái, “Nhớ rồi nhớ rồi, lúc đó tôi phải đi thị sát ở Cục điều tra khu Nghiên Liễu, đúng lúc đụng phải vụ án này, sau đó đã căn cứ theo quy định cùng điều tra với đội cảnh sát ở khu đó một thời gian. Người chết là họa sĩ của một công ty game, rất nổi tiếng trong giới, có dạy vẽ tranh gì gì đó trên trang Z đó, con gái tôi rất thích xem, nó lúc nào cũng nhắc tới hết, vì thế tôi rất ấn tượng.”

“Nạn nhân là con một, cô ấy mua nhà và sống một mình ở Trường An, không thường xuyên liên lạc với cha mẹ. Người phát hiện là đồng nghiệp trong tổ project, vì cô ấy đột nhiên vắng mặt không lý do từ đầu tháng 6, tổ project bị dí đuổi tiến độ đến sứt đầu mẻ trán lại không liên lạc được với cô ấy nên phải đến thẳng nhà. Họ đứng trước cửa người thấy một mùi máu tươi nồng nặc, để phòng ngừa chuyện không may thì không ai gánh nổi nên đã trực tiếp báo cảnh sát.”

“Cảnh sát đến, thông qua video giám sát ở cư xá xác nhận nạn nhân ở trong nhà nhưng gõ cửa không ai đáp lại, điện thoại, WeChat các thứ đều không

liên lạc được nên mới liên hệ cứu hỏa mở cửa ra, sau đó thì phát hiện ra thi thể.”

“Hiện trường vụ án là ở tầng 18 cư xá, cửa sổ đều được khóa trái, không có khả năng người từ bên ngoài xông vào. Nguyên nhân cái chết là do mất máu quá nhiều, vết thương trí mạng trên cổ do một con dao bổ dừa hấu tạo thành. Một nhát đã trực tiếp cắt đứt động mạch cổ, vết máu trên lưỡi dao cho thấy là chính cô ấy tự ra tay. Vì vậy vụ án này nhanh chóng bị phán định là tự sát, nếu nói tới điểm đáng ngờ thì chỉ có cái khẩu trang vải màu đen mà người chết mang lúc tự sát thôi.”

“Lúc điều tra động cơ tự sát, chúng tôi cũng tiến hành cân nhắc cái khẩu trang này nhưng cũng không phát hiện ra được gì. Vì có vài cô gái lúc không trang điểm hay da không đẹp đều mang khẩu trang mà. Theo đồng nghiệp của cô ấy thì mấy ngày trước khi chết cô ấy đi làm cũng mang khẩu trang. Vì thế điểm đáng nghi này cuối cùng cũng không giải quyết được gì.”

“Tôi theo vụ án này được một nửa thì công việc thị sát đã kết thúc, phải trở về Cục, vì thế phần sau cũng chỉ biết qua báo cáo mà thôi. Cuối cùng trong tài liệu viết phỏng đoán động cơ tự sát là do áp lực làm việc quá lớn, cũng có vài bằng chứng chỉ ra rất có thể cô ấy đang bị trầm cảm...” Anh ta nhìn Lý Trạch Phân, “Thế nào, em cảm thấy vụ án này có gì lạ sao?”

“Ừm,” Lý Trạch Phân mím môi suy nghĩ một chút sau đó ngẩng đầu lên nói, “Cũng không phải phản đối việc điều tra, chẳng qua tôi cảm thấy... “khát vọng thể hiện” ở hiện trường phát hiện vụ án hơi thái quá.”

“Khát vọng thể hiện?” Tế Dịch bị cách dùng từ của cô làm cho sững sốt.

Lý Trạch Phân khẽ gật đầu, nói: “Tỉ lệ tự sát ở thành phố nước ta rất cao, khoảng 60%, mà phương pháp phần lớn được dùng là uống thuốc, cắt cổ tay, nhảy lầu, cách thức như cắt cổ tự sát thế này rất khó ra tay, hơn nữa lại rất đau, vì vậy rất ít người chọn. Dù là người có ý định tự tử thì cũng có bản năng vô thức tự bảo vệ cơ thể của mình. Ngay cả khi kề dao vào cổ rồi thì tay cũng sẽ bất giác không còn sức nữa, nếu không có ý chí kiên định thì rất khó thành công. Mà động cơ của một người tự sát cũng sẽ không chỉ đơn giản là áp lực công việc, thường sẽ có mục đích nhất định, ví dụ như để thể

hiện một ý chí nhất định như thời cổ đại.”

“Dư Uyển chọn cách này, hơn nữa còn cố ý đeo khẩu trang, có thể thấy mong muốn thể hiện và mục đích vô cùng mạnh mẽ, không hề giống với việc không còn sống nổi nữa mà tự sát.”

Nghe xong chuỗi phân tích này, nét mặt của Tế Dịch nhìn Lý Trạch Phân đã đổi thành nghiêm túc: “Vậy em nghĩ khát vọng thể hiện của cô ấy là đang muốn thể hiện điều gì, mục đích thể hiện là mục đích gì?” Anh ta hỏi rất cẩn thận, thốt ra từng chữ giống như đang ám chỉ Lý Trạch Phân phải trả lời cẩn thận.

“Là động cơ.” Nhưng Lý Trạch Phân lại thể hiện hoàn hảo sự liêu lĩnh của một người mới, không mấy may suy nghĩ đã nhanh chóng đáp lại, “Mục đích của cô ấy là muốn mượn cái chết của mình để khiến cảnh sát chú ý đến vụ án này rồi cẩn thận điều tra động cơ cô ấy tự sát. Mà “động cơ” phía sau chuyện này rất có khả năng liên quan đến những tội ác khác, cảnh sát không thể nhận ra được, nếu trực tiếp báo động cũng rất khó thành lập vụ án.”

Cô khẩn trương hít sâu một hơi, sau khi siết chặt tay lại nói tiếp: “Nếu mục đích là để cảnh sát điều tra động cơ thì nhất định cô ấy sẽ để lại manh mối liên quan để hỗ trợ cảnh sát, thậm chí còn sử dụng tài khoản của mình trên trang Z tiết lộ vài thứ, được mọi người chú ý. Nhưng mà thật tế lại...” Cô không nói nữa, đôi môi mím chặt như đang khẽ run lên.

Đã nói đến đây tất nhiên Tế Dịch có thể hiểu được những gì cô chưa nói.

Nếu như thật sự người chết vừa tiết lộ vài thông tin cho người ngoài, vừa cung cấp manh mối cho cảnh sát thì dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ được động cơ tự sát do “áp lực công việc” trên kết quả điều tra kia nhất định có vấn đề. Mà lúc đó Tế Dịch vẫn còn ở Cục điều tra khu thị sát lại không thể phát hiện ra được điểm này, bất luận thế nào anh ta cũng có phần trách nhiệm, hoặc nói thẳng ra là thất trách.

Khá khen cô gái này dám chạy tới thẳng trước mặt mình để “khiến trách”.

Tế Dịch mỉm cười không để tâm trong lòng, cẩn thận nhìn Lý Trạch Phân

trước mặt. Nhìn cả người cô đều đang run rẩy lại còn muốn chạy đến gây chú ý của mình, anh ta không khỏi nhớ lại cảm giác mình cũng từng là “Nghé mới sinh không sợ cọp” và “Người trẻ tấm lòng son”.

Tuy rằng cách tiếp cận này của Lý Trạch Phân có phần hơi non nớt, nhưng Tề Dịch thật sự đánh giá rất cao những người mới như thế này. Vì vậy anh ta chẳng những không dập tắt nhiệt huyết của cô mà ngược lại sẽ giúp cô một chút. Bất luận phỏng đoán của cô có đúng hay không, bất luận sẽ kéo thêm phiền phức gì sau này.

“... Ừm.” Anh ta sờ lên chỗ râu trên cằm mình, giả vờ nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu, “Suy đoán của em đúng là có lý. Nhưng dù sao vụ án này cũng đã kết thúc rồi, hơn nữa cũng không thuộc quản hạt của Cục thành phố...” Anh ta nhíu mày khó xử, “Hay là thế này đi, đúng lúc em vào đội cũng chưa lâu, cũng tính là người mới. Tôi có thể giúp em nói với Cục khu Nghiên Liễu một tiếng, cho em lấy tinh thần đi “học hỏi” để tìm hiểu thêm về vụ án này.”

Đúng như lời đồn, quả là một người đơn giản.

Lý Trạch Phân xua đi tất cả ý nghĩ trong đầu, thả lỏng nét mặt, ánh mắt sáng lên, thiếu chút nữa đã nhảy cẫng lên để biểu lộ sự mừng rỡ của mình.

“Ôi, cảm ơn đội trưởng Tề rất nhiều.” Cô cúi đầu.

“Tiện tay thôi mà.” Tề Dịch cười nói, “Tất nhiên là em tốt nhất nên báo cáo với đội trưởng Lan của em một chút đi, có phát hiện gì cũng phải báo cáo trước đã. Nếu thật sự có vấn đề thì đội điều tra đặc biệt có quyền đem vụ án này về điều tra lại đấy.”

“Ừm, đương nhiên rồi.” Lý Trạch Phân thành thực đáp.

“Được rồi, nhanh đi đi.” Tề Dịch vẫy tay rồi đi về hướng văn phòng đội hình sự.

Đến khi bóng lưng của Tề Dịch hoàn toàn biến mất, Lý Trạch Phân mới thu lại vẻ mặt “nghé con mới đẻ” của mình lại, đổi lại là nụ cười thường trực

hàng ngày.

Một người bình thường tự sát, dù có điểm đáng ngờ cũng không đến mức phải khiến Lý Trạch Phân tốn công tốn sức chạy đi nhà và đội trưởng đội bên cạnh được, vì cô vốn là người không có hứng thú với thứ gọi là “chính nghĩa”, càng không muốn khối lượng công việc của mình phải tăng lên chỉ vì những chuyện nhàm chán này.

Sở dĩ có chuyện hôm nay là vì... Khẩu trang, cắt cổ.

“Âm thầm lên án”. Cô vuốt lên cổ áo sơ mi bên phải của mình, nhớ tới bộ phim điện ảnh bị cấm chiếu 10 năm trước.

Chương 38: Âm thầm lên án (4)

Khí trời Vị Nam còn lạnh hơn cả Trường An, từ giữa trưa hôm qua khu Liên Chúc đã bắt đầu âm u, giờ đã đến 12 giờ vẫn chưa thấy mặt trời đâu cả, ngược lại còn có vài hạt mưa tí tách, lạnh lạnh rơi xuống người, khiến ai cũng nổi hết da gà.

Phương Uy xoa tay nhận lấy chìa khóa xe của Vạn Sĩ Khải ném tới rồi ngồi vào ghế lái, còn Lan Khâm thì ngồi ở ghế phụ lái. Vạn Sĩ Khải và Mao Lệ cũng nhanh chóng lên một chiếc xe cảnh sát khác. Hai chiếc xe cùng nhau chạy nhanh ra khỏi bãi đỗ xe của Cục, chạy trên đường lớn được một đoạn thì chia ra làm 2 đường ở một ngã tư.

Sau khi nghe báo cáo của Vạn Sĩ Khải hôm qua, bọn người Lan Khâm đã hiểu được tình hình cơ bản của vụ án này, cũng nắm rõ tiến triển điều tra của Cục điều tra khu Liên Chúc trước khi họ đến.

Vì trung tâm mua sắm nơi vụ án xảy ra nằm trong khu phố cũ chưa được đưa vào kế hoạch cải tạo thành phố nên đường xá vẫn giữ nguyên phong cách của thế kỷ trước, đường hẹp, nhiều ngõ ngách, ít camera giám sát, hàng quán bên đường lộn xộn và bát nháo. Vạn Sĩ Khải đã dẫn người đến văn phòng của khu để lấy video giám sát mấy lần, nhưng cũng chỉ tìm thấy bóng dáng của Khương Hiểu Ninh ở cửa Nam trung tâm, quỹ tích trước đó thì không rõ.

Họ đã dành ra nửa tuần để tìm nhân chứng xung quanh xem có ai có thể cung cấp thông tin về quỹ tích của Khương Hiểu Ninh không, nhưng tiếc rằng khu phố cũ này ma tước tuy nhỏ, ngũ tạng câu toàn*, có rất nhiều cửa hàng dành cho người trẻ tuổi yêu thích các kịch bản giết người trong góc, mật thất, nhà ma, VR, CS, vì vậy người ăn mặc lố lăng đi ngoài đường không ít, trong số đó cũng không thiếu quần áo bị nhuộm đỏ như máu.

() Ma tước tuy nhỏ, ngũ tạng câu toàn ý chỉ những thứ tuy thể tích hoặc quy mô nhỏ bé, nhưng bên trong đều có đầy đủ hết mọi thứ.*

Các nhân chứng kia vốn cũng không có trí nhớ rõ ràng, chỉ xôn xao thảo luận với nhau rồi chỉ trỏ lung tung, vẽ ra tròn 6 quỹ tích có khả năng cho cảnh sát. Vạn Sĩ Khải và anh em của mình ôm cặp mắt gấu trúc ngồi sàng lọc quỹ tích cả buổi trời mới giảm lại còn 3 đường rồi lần tìm được một nhóm nhà ở cuối đường, nhưng cũng không thể tìm ra được nguồn gốc của vết máu trên người Khương Hiếu Ninh.

Vì đế giày của Khương Hiếu Ninh cũng có dính máu nên cảnh sát lập tức tiến hành xét nghiệm vết máu trên thảm ở trung tâm thương mại trước. Nhưng tiếc là cô ta đã đi bộ quá xa, đến khi đến trung tâm thương mại thì máu trên đế giày đã khô đến mức không thể để lại dấu vết kiểm tra được nữa. Vì vậy biện pháp dùng vết máu để phán đoán quỹ tích của nạn nhân cũng thất bại. Rốt cuộc thì dù để điều tra vụ án nhưng cảnh sát cũng không thể nào phong tỏa hết toàn bộ khu phố cũ này để tìm ra phản ứng máu trên từng tắc đất được.

Việc điều tra các manh mối bên ngoài đã rơi vào ngõ cụt, cảnh sát phân cục đành phải trông chờ vào Khương Hiếu Ninh.

Khương Hiếu Ninh là người Kiềm Châu, sinh ra ở một ngôi làng khá vắng vẻ, là sinh viên duy nhất trong làng. Cô ta đến Vị Nam để đi học, ở trong ký túc xá của trường với 4 người nữa. Cảnh sát đã đến phòng ký túc xá của cô ta để tìm hiểu tình hình, được biết Khương Hiếu Ninh là người hiền hòa, không có gây thù kết oán với bất kỳ ai.

Trước khi chuyện xảy ra 1 ngày, Khương Hiếu Ninh đã trốn học vô cớ. Vì trước đây cô ta cũng thường xuyên trốn học nên bạn cùng phòng không để ý lắm, trường cũng không biết cô ta đi đâu. Ngày hôm đó lúc 11 giờ sáng, sau khi Khương Hiếu Ninh đi ra khỏi cổng trường thì cũng biến mất khỏi video giám sát. Không gọi xe, không đi xe buýt, cũng không dùng xe đạp công cộng. Trường Đại học Khoa học và Công nghệ Vị Nam cách trung tâm thương mại kia mười mấy km, vì vậy cảnh sát nghi ngờ cô ta đã lái xe riêng để đến khu phố cũ kia, nhưng cho dù thế nào cũng không thể tìm ra được manh mối về chiếc xe đó.

Trong lúc cảnh sát điều tra vật dụng cá nhân của cô ta cũng không phát hiện ra bằng chứng nào có thể chỉ ra là cô ta có khuynh hướng muốn tự sát, tất nhiên cũng không có vết tích gì về nguồn gốc vết máu trên quần áo kia. Cảnh sát đã tìm lại hồ sơ những người mất tích trong thành phố Vị Nam, tất cả đều không có người nào trùng khớp với DNA của vết máu này.

Sau khi cảnh sát điều tra trong ký túc xá xong thì đã thu thập hết các đồ vật điện tử của cô ta. Tôi qua Lan Khâm đã xem qua nhóm vật chứng này, Tiêu Lăng Duyệt cũng đang hỗ trợ từ xa, điều tra lại lịch sử duyệt web và các tài khoản xã hội của Khương Hiếu Ninh. Trong số đó có rất nhiều thứ đã thu hút sự chú ý của Lan Khâm.

Trên Weibo của Khương Hiếu Ninh từ tháng 3 năm nay trở về trước cơ bản là giống với những cô gái cùng lứa khác, đu idol, ngồi lê đôi mách, than thở về sinh hoạt hàng ngày. Nhưng bắt đầu từ tháng 3 thì số bài đu idol đã đột nhiên giảm hẳn, mà số lượng bài đăng ở chế độ “Chỉ mình tôi” càng ngày càng nhiều, trước khi xảy ra chuyện thì trung bình mỗi ngày đều có từ 10 đến 15 bài.

Trước khi đội điều tra đặc biệt đến, Vạn Sĩ Khải cũng đã chú ý đến điểm này. Nhưng mô tả của Khương Hiếu Ninh trên bài đăng riêng tư này thật sự quá trừu tượng và mơ hồ, cô ta không nói rõ mình đã gặp chuyện gì cả, từ đầu tới cuối chỉ là những từ dùng để miêu tả cảm xúc, những khi nói đến tình huống hoặc nhân vật mấu chốt thì đều dùng những từ hiếm gặp, hoặc là những chữ viết tắt mà cảnh sát không tài nào hiểu được.

Ngay cả Tiêu Lăng Duyệt đã vận dụng hết tất cả kho vốn liếng của mình, cố gắng hết sức để dịch các chữ viết tắt đó ra cũng không thể nào hiểu được chuỗi câu chuyện trong các bài đăng đó. Nhưng khó khăn chứ không phải là không có thu hoạch gì.

Lan Khâm ngồi ở ghế phụ lái, mở sổ tay của mình ra.

“Tôi vậy mà... tôi vậy mà!!!!”

“Tôi vậy mà lại như thế, tôi hết cách rồi, tôi nên làm gì đây...”

“Nếu để họ biết được thì tôi xong rồi, tôi xong rồi.”

“Tôi là *zbsdyr*... Ai sẽ giúp tôi đây? Không, không ai giúp được hết.”

“Hóa ra *wbsygr*, nhưng thì sao chứ? Một đám người *tbxl gycc* thôi mà.”

“Tôi... tôi muốn *slta*, nhưng tôi không dám. Chao ôi, thật quá nực cười rồi.”

“Hóa ra *ywy*... hóa ra *ywy* này... Thế giới này rốt cuộc bị làm sao vậy?”

“*Mbyx* để chúng ta nhìn *wydst*, nhưng *dy* rốt cuộc cũng chỉ là *dy* mà thôi. Nếu tôi *sl*, chắc chắn *jc* sẽ không thể làm như thế được. Thế giới này thật sự còn đáng sợ hơn vẻ ngoài của nó nhiều.”

“Tôi ... Tôi không thể... Tôi thật sự không thể... Ai đó... cứu tôi với...”

“*Ywyzs* rồi!!!”

“Đúng vậy, thực tế là sự thật, cuối cùng không còn cách nào khác... Nhưng ít ra cũng *ywyjt* rồi, mà cũng *wm* nữa...”

“*Fczgl* nói muốn *hz*, *ndl* sẽ chú ý đến. Nhưng mà...”

“*Ta* bắt đầu *wx* tôi rồi, *ta* nói *ta* muốn đem chuyện của tôi... Tôi... Sao trên đời này lại có *em* chứ? *Dykdd*, *emzrj*.”

“Tôi quyết định rồi, *cc* nói đúng, dù sao thì cũng đã *hbxq* rồi, thôi thì cứ dứt khoát như thế đi. *Wbrdy*, *srdy*?”

...

Sau một đêm phân tích loại “mật mã” này, Lan Khâm và Tiêu Lăng Duyệt đã chia được những từ này thành 4 loại: Người, động từ, danh từ và thành ngữ.

Trong nhóm người bao gồm có *ta*, *ywy*, *mbyx*, *jc*, *fczgl* và *cc*.

Vốn Lan Khâm muốn tìm thử trong danh sách bạn bè của Khương Hiểu Ninh có ai có tên viết tắt trùng khớp không, nhưng cuối cùng không thu được gì hết. Anh đành phải đi so sánh với nickname bạn bè của Khương Hiểu Ninh trên mạng xã hội, nhưng cũng không thấy ai trùng khớp. Ngay cả câu chuyện mơ hồ được kể trong bài đăng riêng tư cũng không tìm được lịch sử trò chuyện nào tương ứng hết.

Vì vậy câu chuyện trong bài đăng đó, hoặc là xảy ra ngoài đời, hoặc là phát sinh ở một xó xỉnh nào đó trong Internet mà cảnh sát vẫn chưa tìm ra được.

Lan Khâm giao việc điều tra trên Internet lại cho Tiêu Lăng Duyệt vẫn còn ở Trường An, còn mình thì cố gắng tìm hiểu những chuyện này từ một góc độ khác.

Anh lật qua lật lại tài liệu cá nhân và khẩu cung của Khương Hiểu Ninh, đến rạng sáng nay thì đột nhiên phát hiện ra thành tích năm 2 của Khương Hiểu Ninh, tức là cuối năm trước đã đột nhiên trượt dốc, trong khi trước đó vẫn thuộc loại khá trong lớp. Hành vi trốn học cũng bắt đầu từ cuối năm trước. Mà theo lời khai của giảng viên hướng dẫn thì nghỉ hè hội sinh viên có tổ chức tự đi du lịch với nhau, có thể trong lúc đó Khương Hiểu Ninh đã đã yêu đương trong lúc tham gia, vì thế mà bắt đầu xao nhãng việc học hành.

Tất nhiên cảnh sát phân cục cũng có chú ý đến điểm này, nhưng dù sao thời gian đi du lịch cũng đã qua hơn nửa năm, mà những người tham gia khác vẫn còn sống khỏe, một vết trầy cũng không có, vì thế họ cũng không điều tra sâu chuyện này. Nhưng trực giác Lan Khâm mách bảo rằng cần phải tiếp tục điều tra điểm này.

Hôm nay anh và Phương Uy đang định đến trường Đại học Khoa học và Công nghệ Vị Nam để gặp lại bạn học Khương Hiểu Ninh lần nữa, tìm hiểu về tình hình chuyến du lịch kia và xác nhận xem suy đoán nạn nhân có bạn trai là thật hay giả. Còn Mao Lệ và Vạn Sĩ Khải sẽ đến hiện trường vụ án một lần nữa, hy vọng dưới góc nhìn chuyên nghiệp của Mao Lệ có thể phát hiện ra thứ gì bất thường mà cảnh sát phổ thông không thể thấy được.

Lúc Lan Khâm và Phương Uy đến trường thì đã qua giờ nghỉ trưa. Hai người tranh thủ khoảng nghỉ trước tiết học, vội vàng túm lấy được mấy sinh viên trong Hội sinh viên rồi hỏi sơ qua một chút.

Đúng là Khương Hiếu Ninh có một người bạn trai tên là Tiết Chương, là hội trưởng của Hội sinh viên. Hai người đúng thật đã chính thức quen nhau lúc đang đi du lịch, từ năm 2 đại học đến giờ đều gắn bó với nhau, nhưng vì học kỳ sau Tiết Chương sẽ bắt đầu rời trường tìm nơi thực tập nên họ bắt đầu không gặp nhau thường xuyên nữa.

Phương Uy đã liên lạc với Tiết Chương, nhưng vì anh ta đang đi làm nên không tiện gặp cảnh sát, vì thế đành hẹn Chủ nhật sẽ đến Cục điều tra để tiếp nhận thẩm vấn.

“Đội trưởng Lan, anh nghĩ có phải là Tiết Chương kia không?” Đi dạo trong sân trường xong, vừa về tới xe cảnh sát thì Phương Uy đã hỏi.

“Khó nói lắm.” Lan Khâm cầm chai nước khoáng lên, vừa vặn nắp vừa lắc đầu, “Thật ra có lẽ ywy dễ xác nhận danh tính hơn *ta*. “Ywy này”, lấy chữ “này” để nói thì hẳn là một người của công chúng, hoặc ít nhất cũng có sự nổi tiếng nhất định trong một nhóm nào đó.”

“Đúng vậy...” Phương Uy cau mày gật đầu, “Gặp ywy ngoài đời à? Khẽ cúi người¹? Người bán hàng²? Một vạn tệ³? Nhưng nếu là “người nổi tiếng” thì phạm vi cũng không nhỏ đâu, tiểu võng hồng⁴, up chủ⁵, minh tinh, hoàng thất, chắc cũng phải hơn 10 vạn người ấy chứ.”

(1) (2) (3): *Đều là những từ có viết tắt pinyin là ywy.*

(4) *Tiểu võng hồng: Người nổi tiếng trên mạng xã hội.*

(5) *Up chủ: Một thuật ngữ bắt nguồn từ Nhật Bản, dùng để chỉ những người up video, âm thanh hoặc các tài nguyên lên các trang video, tài nguyên. Ởm hiểu nôm na thì tiểu võng hồng là người nổi tiếng vì nhan sắc, còn up chủ thì nổi tiếng vì video và content của mình (chắc thế:v)*

Lan Khâm không đáp lại, chỉ lấy điện thoại ra nhìn lướt qua tin nhắn chưa đọc. Vốn chỉ là tiện tay một chút, ai ngờ mở ra đã thấy Lý Trạch Phân gửi tin nhắn tới.

Là một tin nhắn báo cáo, nói cô đã lấy một số tài liệu và liên hệ với cảnh sát chịu trách nhiệm của một số vụ án để nghiên cứu. Bên dưới báo cáo là mã số vụ án và link của tệp tài liệu điện tử. Lan Khâm ôm tâm lý “Cô nhóc này lại kiếm chuyện gì nữa”, ấn mở link tài liệu đầu tiên, sau khi đăng nhập tài khoản của mình trên hệ thống cảnh vụ thì đã đọc được thông tin cơ bản của nạn nhân.

Dư Uyển, họa sĩ cấp cao của công ty game Gấu Bắc Cực, up chủ nổi tiếng của trang Z — Một Bát Cá*.

() Cũng có pinyin là ywy.*

Một Bát Cá?

Ywy?!

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tra hơi nhiều từ viết tắt trên Weibo, chóng mặt quá @@ (Bé Đẹp: Em cũng vậy)

Chương 39: Âm thầm lên án (5)

Vài tiếng trước, Lý Trạch Phân lấy danh nghĩa học tập để yêu cầu Cục điều tra khu Nghiên Liều cung cấp đầy đủ tài liệu điều tra của vụ án Dư Uyển.

Một đồng nghiệp ở Cục điều tra thượng cấp chạy tới muốn xin tài liệu một vụ tự tử để nghiên cứu, vấn đề này không cần nghĩ cũng biết rõ ràng là không đơn giản, “học hỏi” là giả, chỉ sợ “bối móc” mới là thật. Nhưng xét thấy Lý Trạch Phân cúi mình như thế, người phụ trách vụ án này cũng không hài lòng với việc cấp trên yêu cầu kết án vội vã như trước nên cũng không phản đối gì, nhanh chóng đóng gói hết tất cả thứ liên quan gửi cho Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân xem lướt qua các tài liệu gửi đến một lần, sau đó dựa vào trực giác mà dồn hết sự chú ý đến một thư mục có tên là “Tổng hợp tác phẩm”. Trong thư mục là danh sách tất cả các video, bài viết, tranh và các tác phẩm game mà Dư Uyển có tham gia vào.

Nhìn sơ qua có vẻ thư mục này là do fan hoặc chính Dư Uyển đã tự tổng hợp lại, trong quá trình điều tra cảnh sát thấy được nên mới đưa vào kho tài liệu chứ cũng không hẳn đã xem qua từng file một. Dù sao thì vụ án này rõ ràng là tự sát rồi, xem từng video này cũng là lãng phí cảnh lực.

Nhưng dù sao thì Lý Trạch Phân cũng đã bị tước quyền xuất ngoại, hiện giờ cũng không có vụ án nào trong tay, dính mông vào ghế rảnh rồi chẳng có gì làm, thứ dư thừa nhất chính là thời gian nhìn máy tính, vì thế cô không do dự mà mở giáo trình hội họa đầu tiên của Dư Uyển ra xem.

Cứ như thế, cô ngồi xem video với tốc độ gấp 2 lần cả ngày trời, đến cơm trưa cũng quên ăn, thiếu chút nữa đã luyện thành một chuyên gia hội họa, nhưng cũng không phát hiện ra manh mối gì đáng kể. Đang định tạm dừng video để đi tìm ít đồ ăn bổ sung năng lượng thì trong video của Dư Uyển lại

phát tới một đoạn khiến tay cô dừng lại.

“Nói đến tính năng làm việc chung của phần mềm này thì thật sự khá thú vị. Nếu Internet đủ tốt thì nhiều người có thể đăng nhập vào và chỉnh sửa cùng một lúc, có thể nhìn thấy được lịch sử thay đổi. Những chữ tôi chưa viết xong đã bị bạn xóa, bạn tô màu đúng phải hình khối nào đó của tôi, chuyện gì cũng có thể xảy ra, giống như là một đám người tụm lại cùng vẽ trên một tranh giấy ấy, chơi rất vui. Nếu có hứng thú thì các bạn có thể thử xem.”

“Thật ra có nhiều phần mềm văn phòng đều có tính năng này, có thể so sánh với phần mềm xã hội ở một mức độ nhất định đấy. Tạo một file trống, đăng ký tài khoản miễn phí là có một khung trò chuyện như trên phần mềm chat. Chỉ có người được chia sẻ mới thấy được file này, nội dung trong file khi nói xong có thể lập tức xóa ngay, bình thường hacker cũng không đi hack một tài khoản trong phần mềm văn phòng làm gì, rất an toàn.”

“Ôi, lạc đề mất rồi, chúng ta quay lại...”

Lý Trạch Phân ấn phím tạm dừng.

Trên video hướng dẫn vẽ tranh mà đột nhiên lại nhắc đến chuyện thú vị khi “làm việc chung”, đã vậy còn kéo chủ đề đến tính năng làm chung chứ không phải hướng dẫn cách dùng. Lý Trạch Phân không nghĩ đây chỉ là thuận miệng chia sẻ, nhất định Dư Uyển đã dùng qua tính năng này mới nói như thế.

Mà mục đích cô ta trực tiếp nói ra như thế...

Lý Trạch Phân lập tức mở một thư mục tên là “Sản phẩm điện tử” trong tư liệu điều tra ra. Trong đó là những sản phẩm điện tử cá nhân của Dư Uyển, cũng như lịch sử duyệt web và các APP được cài đặt trong điện thoại, máy tính và máy tính bảng của cô ta. Cô tìm với từ khóa “phần mềm văn phòng” trong thư mục này. Sau đó phát hiện ra một phần mềm ghi chú tên là SuperrrrNote.

Phần mềm này nằm trong đồng Microsoft Word, WPS, Pages, Google Docs, hoàn toàn không có sức tồn tại gì nhưng đúng là có tính năng làm

việc chung. Chuyện này khiến Lý Trạch Phân không khỏi nghi ngờ Dư Uyển đang dùng những phần mềm tương tự, tại sao lại đi download một phần mềm chưa từng nghe tên thế này.

Lý Trạch Phân cài phần mềm này vào máy tính của mình, đăng kí tài khoản và dùng thử một lát, nhưng cảm thấy tính năng của phần mềm cực kỳ gà mờ nên chưa tới 5 phút đã gỡ cài đặt rồi. Cô xoay bít, suy nghĩ làm sao mới có thể mang laptop của Dư Uyển từ phòng vật chứng của Cục điều tra khu Nghiên Liểu về, sau đó làm thế nào mới có thể dụ dỗ được Tiêu Lăng Duyệt giúp mình phá mật khẩu tài khoản SuperrrrNote của Dư Uyển.

Kết quả là cuộc gọi đến của Lan Khâm khiến cô như buồn ngủ gập chiếu manh.

Anh bảo Lý Trạch Phân tóm tắt lại vụ án của Dư Uyển trước, sau đó cũng giải thích lại vụ án của Khương Hiếu Ninh.

“Đều là cắt cổ, lúc chết đều mang khẩu trang. Đội trưởng Lan đang nghĩ 2 vụ án này có liên quan đến nhau sao? Dư Uyển lại chính là ywy mà Khương Hiếu Ninh đã nhắc đến?” Lý Trạch Phân hỏi thẳng.

“Theo những thông tin trước mắt thì chưa đủ để kết luận gì hết. Nhưng tôi sẽ gửi kết quả xét nghiệm DNA vết máu trên quần áo Khương Hiếu Ninh cho cô, cô liên hệ với Cục điều tra khu Nghiên Liểu lấy thông tin về kết quả kiểm tra DNA của Dư Uyển xong thì đối chiếu cả 2 với nhau. Còn nữa, tốt nhất là đưa tài khoản xã hội cho Lăng Duyệt hỗ trợ điều tra để xem có dính dáng gì đến những chuyện trên Weibo của Khương Hiếu Ninh không. Thủ tục mượn vật chứng thì nói anh Trương giúp cô nhé.”

“Vâng.” Lý Trạch Phân hơi do dự một chút, sau đó quyết định báo cáo lại chi tiết vừa phát hiện được lúc này, “Nếu Dư Uyển và Khương Hiếu Ninh thật sự có liên hệ với nhau thì có lẽ họ không dùng phần mềm chat bình thường đâu.”

“Nói vậy là sao?”

“Trong giáo trình dạy vẽ của Dư Uyển có nhắc tới tính năng làm việc chung

của một phần mềm văn phòng, thật ra có thể dùng để làm khung chat bí mật.” Lý Trạch Phân lời ít mà ý nhiều, “Tôi đã điều tra những phần mềm cô ta dùng trong kho tài liệu của Cục điều tra khu Nghiên Liễn, cuối cùng phát hiện ra một phần mềm ghi chú tên là SuperrrrNote.

“SuperrrrNote, SuperrrrNote...” Giọng nói của Lan Khâm đột nhiên xa dần, như đang đưa điện thoại ra xa để nói với người bên cạnh, “Trong điện thoại và máy tính của Khương Hiếu Ninh có phần mềm nào tên như thế không?”

Lý Trạch Phân nghe thấy giọng nói của Phương Uy: “Đợi một lát, để tôi hỏi cảnh sát Vạn.”

Đầu dây bên kia yên tĩnh vài phút, chắc là đang đợi Phương Uy nhắn tin cho Vạn Sĩ Khải.

“Có!” Lại là giọng nói của Phương Uy.

“Mật khẩu tài khoản đâu?” Lan Khâm hỏi Phương Uy.

“Chỉ có tài khoản thôi, máy tính không có tự động lưu mật khẩu.” Phương Uy nói, “Cha mẹ của Khương Hiếu Ninh đã ủy quyền cho cảnh sát kiểm tra tài khoản cá nhân của cô ta sau khi sự việc phát sinh, vì vậy bên An ninh mạng có thể hỗ trợ phá mật khẩu, tôi sẽ lập tức liên lạc.”

“Được.” Lan Khâm đáp xong liền đưa điện thoại lại bên tai, giọng nói lập tức gần hơn, “Một khi bên này xác nhận được 2 người có liên quan với nhau thì cô hãy lập tức mang vụ án của Dư Uyển chuyển về đội điều tra đặc biệt nhé, hồ sơ chuyển giao thì nhờ anh Trương ký tên.” Anh nói với Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân: “Rõ.”

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại,” Lan Khâm đột nhiên nói, “Sao cô lại muốn “nghiên cứu” vụ án của Dư Uyển vậy?” Anh nhấn mạnh hai chữ “nghiên cứu”, rõ ràng đã nhìn ra được sự tình ẩn đằng sau việc này.

Lý Trạch Phân không lập tức đáp lại mà chỉ bỏ cây bút bên tay phải vào hộp

đứng bút, sau đó chuyển điện thoại từ tay trái sang tay phải, từ từ phun ra 4 chữ: “Âm thầm lên án”.

“Cái gì?” Lan Khâm sững sờ.

“Là một bộ phim điện ảnh 10 năm trước,” Trong giọng nói của Lý Trạch Phân mang theo chút ý cười, “Đội trưởng Lan đã xem qua chưa?”

“Cái gì cơ? Âm thầm thảo luận á?”

“Âm thầm lên án.”

“Chưa, chưa xem. Bộ phim này thế nào vậy?” Đầu dây bên kia phát ra âm thanh lạch cạch, hẳn là Lan Khâm đang vừa nghe điện thoại vừa tìm kiếm thông tin về bộ phim.

Lý Trạch Phân không chờ Lan Khâm tìm xong đã trực tiếp giải thích luôn: “Bộ phim kể về chuyện của một nữ diễn viên. Trong lúc quay một bộ phim cổ trang có cảnh tự sát đã thật sự bị bỏ mạng tại chỗ. Thanh kiếm được dùng đáng lẽ ra phải là đạo cụ không làm bị thương người khác, nhưng chẳng biết tại sao trước khi quay đã bị đổi thành kiếm thật. Vì ở hiện trường lúc đó có tổ chức một buổi tham quan phim trường nên chuyện này đã gây huyên náo rất lớn.”

“Câu chuyện tiếp tục với chấp niệm của nữ diễn viên, thông qua ký ức của cô ấy và sự điều tra của cảnh sát, những sự thật đan xen nhau, chân tướng cũng từ từ được hé lộ.” Không hiểu chuyện gì đã xảy ra với cô mà kể đến đây, Lý Trạch Phân lại đột nhiên hỏi, “đội trưởng Lan, anh đoán xem sự thật ra sao?”

“... Ra sao?”

Lý Trạch Phân khẽ dựa vào thành ghế, đưa tay nghịch cổ áo bên phải của mình: “Là tự làm.”

“Hả?”

“Là chính cô ấy tự làm ra, kiếm là do cô ấy chuẩn bị, tham quan phim trường cũng là do cô ấy cố ý hẹn.”

“...”

“Dưới ảnh hưởng của dư luận nên cảnh sát đã điều tra rất kỹ vụ án này, kết quả phát hiện ra... Nếu không phải nữ diễn viên kia tự sát và những ảnh hưởng truyền thông mà cô ấy gây ra thì căn bản không thể nào phát hiện ra được, dù cho có phát hiện thì cũng không có khả năng thành công đi đến giai đoạn khởi tố như thế.”

“...”

“Với lời lên án thâm lặng, cô ấy tự cắt cổ chính mình. Trên poster của bộ phim này, nữ chính cũng mang khẩu trang, dù ánh mắt để lộ vẻ kêu gào.” Lý Trạch Phân vạch ra một vết sẹo trên cổ mình, “Từ đầu đến cuối bộ phim đều bao trùm bởi không khí u ám, đặc biệt là cảnh tượng lúc tự sát, những biến hóa trong tâm lý của nữ diễn viên và quá trình vạch ra kế hoạch tự sát được khắc họa rất rõ nét. Cuối cùng 1 ngày sau khi bộ phim này được công chiếu đã có 1 người bắt chước tự sát theo. Vì để tránh ảnh hưởng rộng khắp nên bộ phim lập tức bị cấm chiếu.”

Nghe cô kể xong, vốn dĩ Lan Khâm phải chú ý đến cách thức tự sát trong bộ phim này rất giống với vụ án của Khương Hiểu Ninh, nhưng chẳng hiểu vì sao anh lại hỏi: “Bộ phim đã bị cấm chiếu rồi, sao cô biết được?”

Anh vừa hỏi xong đã ngay lập tức nhớ ra Lý Trạch Phân là du học sinh, chuyện cấm chiếu chỉ là chuyện trong nước.

Nhưng câu trả lời của Lý Trạch Phân hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh.

“Ừm...” Lý Trạch Phân thả lỏng bàn tay đang vuốt cổ áo, “Năm đó tôi tình cờ xem suất đầu tiên.”

“...” Không biết tại sao Lan Khâm bên kia đầu dây lại đột nhiên rung mình một cái.

Lý Trạch Phân cũng trả lời lại câu hỏi lúc đầu của Lan Khâm: “Vì tôi đã xem bộ phim này nên hôm qua lúc sắp xếp tài liệu vụ án của Dư Uyển liền cảm thấy không đúng lắm, vì vậy mới muốn biết tình hình cụ thể.”

Bé Đẹp: Ủm, mình thấy trong truyện khá khó hiểu nên mình sẽ giải thích sơ qua một lần cho bạn nào chưa hiểu nha. Nội dung bộ phim là câu chuyện của một nữ diễn viên dùng cái chết của mình, ngụy tạo thành một vụ án mạng để mượn chuyện này tố cáo một tội ác khác. Còn đó là tội ác gì thì tạm thời mình cũng khum biết =)))

Chương 40: Âm thầm lên án (6) - Đèn nhấp nháy 3 lần, ánh sáng trắng bệch chiếu rọi thảm kịch nhân gian

Có lẽ vì nhắc tới bộ phim này khiến cô nhớ tới một vài chuyện, cũng có thể là vì đã nhìn vào máy tính cả ngày nên từ khi tan làm về đến nhà, đầu Lý Trạch Phân vẫn cảm thấy nặng trĩu, trong lòng có một cảm giác ức chế đến bức bối.

Cô mở laptop có huy hiệu hoàng gia ra, đăng nhập vào tài khoản trên website sau đó lấy bảng viết ở ngăn kéo dưới cùng ra. Nhưng không ngờ kéo hơi mạnh tay nên một mảnh giấy ở ngăn trên đã hé ra ngoài. Tờ giấy lảo đảo trong không trung vài vòng rồi rơi xuống mặt đất. Mi mắt Lý Trạch Phân run lên, động tác cầm bảng viết ngừng lại, cô cúi xuống nhặt tờ giấy lên.

Lý Trạch Phân lật lại mặt trước lướt nhìn qua, lông mày không khỏi cau lại.

Là tờ giấy báo cáo kết quả kiểm tra DNA kia.

Lý Trạch Phân nghĩ chắc hẳn mình đã uống nhầm thuốc gì rồi, tay cô mất khống chế cầm lấy điện thoại, chụp lại tờ báo cáo. Sau đó chống đối lại sự chỉ huy của não bộ, cô ấn mở WeChat, lướt xuống khung chat tìm được một người có nickname là “Ngọc” rồi gửi ảnh chụp cho đối phương.

Điện thoại còn chưa kịp thả xuống thì lòng bàn tay đã truyền đến một cơn rung. Cô thấy tim mình hụt đi một nhịp, ấn vào khung chat lúc này một lần nữa, không hiểu sao cũng bất giác nín thở.

Điện thoại rung lên đúng là do người kia đã trả lời lại.

— “Đây là cái gì?”

Hai ngón tay cô vô thức đưa vào bàn phím dưới khung chat, nhưng không chuyển động ngay. Lý Trạch Phân mím chặt môi, không hiểu sao trên mặt lại cắt không còn giọt máu.

Ngón tay cái của cô khẽ run lên, chậm chạp ấn từng chữ trên bàn phím đáp lại.

“Có tình cảm với hần không?”

Một câu hỏi không đầu không đuôi.

Đến khi Lý Trạch Phân tỉnh táo lại thì tin nhắn đã được gửi đi rồi.

Trên khung chat lập tức hiện lên chữ “Bên kia đang nhập...”

Lý Trạch Phân chỉ cảm thấy bàn tay cầm điện thoại của mình đang run lẩy bẩy, cô nghe thấy rõ hơi thở bản thân đang nặng nề hơn, nhịp tim cũng đang đập liên hồi.

Những “Bên kia đang nhập...” giằng co hơn 1 phút rồi lại biến mất. Khung chat không nhảy lên tin nhắn nào mới cả, giống như người kia không phát hiện ra vấn đề gì, cũng không có ý trả lời lại.

Bàn tay cô run rẩy, mang theo một cảm giác uất ức không thể nói rõ được, gõ tiếp một hàng chữ: “Tại sao lại phải kết hôn với hần ta?”

Nhưng cuối cùng cô cũng không gửi tin nhắn này đi mà lập tức xóa bỏ sau khi gõ xong. Cô tiện tay thu hồi lại câu hỏi đầu tiên vài phút trước.

Thông báo thu hồi tin nhắn thành công, cả khung chat to như thế chỉ còn lại một tấm ảnh chụp báo cáo kiểm tra mù mờ và một câu hỏi lạnh băng “Đây là cái gì”.

Lý Trạch Phân ném điện thoại lên mặt bàn, khóe miệng cong lên để lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

“A, ha ha, ha ha ha...”

Giọng cười bị đè nén đến u ám vang vọng trong căn nhà rộng chưa tới 60 mét vuông.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cuối cùng tiếng cười cũng ngừng lại. Lý Trạch Phân ngồi trước bàn đã không còn cong môi nữa, cô cầm lấy bút điện tử rồi bắt đầu viết thư hồi âm lên bảng viết.

Lần lượt trả lời gần 10 bức thư xong, vậy mà thấy được bức thư đáp lại lần 2 hiếm hoi. Thư rất ngắn, chưa đến 50 chữ.

“Tuy nó sẽ không tắt, nhưng nó không thể không tự hỏi mình rằng liệu mọi thứ trước mắt nó có khác đi không, nếu nó không còn là một cây nến nữa.”

Là lá thư kể chuyện ngọn nến kia sao?

Lý Trạch Phân có chút ấn tượng, nhưng vẫn mở lại lịch sử thư từ để xác nhận lại.

Bình thường thì những loại thư ngắn này Lý Trạch Phân sẽ xử lý theo nguyên tắc “Chữ bạn ít thì tôi viết ít”, nhưng hôm nay thái độ của cô lại khác, viết một mạch gấp 3 lần số từ để đáp lại, còn dùng theo cách thức kể chuyện của đối phương.

“Trước đây có một cái bóng, từ nhỏ nó đã được dạy rằng trách nhiệm của nó là làm nền cho ánh sáng. Vì thế nó sinh ra ám ảnh với ánh sáng, nếu không có ánh sáng thì sẽ không có nó, nó mãi mãi chỉ có thể phụ thuộc vào ánh sáng, nó không có sự lựa chọn nào khác. Mặc dù ánh sáng chẳng hề ấp áp chút nào. Nhưng nó không thể không tự hỏi mình rằng, liệu mọi thứ trước mắt nó có khác đi không, nếu nó không còn là một cái bóng nữa.”

Ngồi bút đặt trên nút gửi, cô do dự tròn 1 phút rồi nhanh chóng viết thêm 1 câu cuối.

Vì để không bị trả về, vì để duy trì nguyên tắc tích cực, vì để vượt qua xét

duyet.

“Nhưng nếu cứ nhìn vào những chuyện được tạo ra từ mộng tưởng hảo huyền như thế thì có ý nghĩa gì? Dù là ngọn nến hay là cái bóng thì cũng chẳng có cách nào thay đổi xuất thân của mình được, nhưng tương lai sẽ là của riêng bản thân chúng.”

Bên này Lan Khâm và Phương Uy vừa về tới văn phòng tạm thời mà Cục điều tra khu Liên Chước dành cho đội điều tra đặc biệt.

“Thế nào rồi?” Anh đi tới bên cạnh Mao Lệ.

Mao Lệ ngẩng đầu lên từ màn hình máy tính: “Không phát hiện ra gì ở hiện trường vụ án hết, nhưng bên An ninh mạng đã giải được mật khẩu tài khoản SuperrrrNote của Khương Hiếu Ninh rồi. Cô ta quả thật đã tham gia rất nhiều file làm việc chung, nhưng phần lớn đều bị cài đặt sẽ xóa bỏ sau 24 tiếng kể từ khi tạo file nên giờ đã bị xóa hết rồi. Trong chốc lát An ninh mạng không thể khôi phục lại như cũ được, chỉ có thể liên hệ công ty của SuperrrrNote thử thôi.”

“Xóa bỏ sau 24 tiếng ư?” Vạn Sĩ Khải vừa lúc nghe được đoạn này, “Nếu thật sự cô ta muốn vạch trần tội ác như trên phim thì sao lại thần thần bí bí như thế chứ? Cố ý để quần áo của mình dính nhiều máu như thế xem như để thúc đẩy cảnh sát xem đây là trọng án để thúc đẩy điều tra đi. Nhưng kết quả là điều tra tới lại phát hiện ra một đồng bài viết như mật mã, vất vả lắm mới tìm ra phần mềm thì đã bị xóa hết đồ bên trong. Đùa gì vậy trời? Lúc còn sống thì không cầm chứng cứ đi báo cảnh sát, tự dừng lại tự ném mạng mình đi, trước khi tự sát thì viết nhật ký lại đi, chẳng phải dễ dàng hơn sao?”

Lan Khâm đã thay đổi cách kể về bộ phim kia để nói với những người cùng phụ trách chung vụ án.

“Có lẽ vì những thứ muốn vạch trần là vết thương lòng của họ, và họ không muốn đối diện với chúng chẳng? Vì chương ngại tâm lý nên cũng không để

lại bất cứ văn bản ghi chép nào kể rõ ra.” Mao Lệ nhú mày, dường như không thích cách nói của Vạn Sĩ Khải lúc này, “Thật ra tự sát cũng vì bị dồn vào tình thế tuyệt vọng, không phải là muốn gây chú ý của cảnh sát và dư luận.”

“Tuy nói là thế...” Vạn Sĩ Khải định mở miệng bác bỏ.

Nhưng lại bị Lan Khâm đưa cuộc thảo luận trở về đúng hướng: “Mặc dù file nói chuyện đã bị xóa nhưng ít ra cô ta thường dùng tính năng làm việc chung này như thế thì bên phần mềm cũng có tự động lưu chứ nhỉ?”

“Có chứ.” Mao Lệ khẽ gật đầu, quay lại chuyện chính, “Phần mềm có tự động lưu lại 5 tài khoản thường xuyên cộng tác nhất, có 2 trong số đó là đăng ký bằng số điện thoại. Đã xác nhận danh tính. Một người là Xà Trử, nam, độc thân, 28 tuổi, nhân viên bán hàng của một công ty sản xuất đèn chiếu sáng, nickname của tài khoản là “Củi mục Gia Cát Lượng”, trùng khớp với *fczgl* trên Weibo của Khương Hiếu Ninh. Một người khác tên là Đường Tư Tiệp, nữ, độc thân, 25 tuổi, là một nhân viên công vụ bình thường ở Văn phòng công chứng Vị Nam, nickname tài khoản là “cc”.”

“À, bên Tiểu Tiêu cũng vừa có tin mới.” Phương Uy cầm điện thoại đi tới, “Nickname “Một bát cá” của Dư Uyển trên SuperrrrNote cũng nằm trong danh sách thường xuyên cộng tác với Khương Hiếu Ninh. Nhưng DNA của Dư Uyển không trùng khớp với vết máu trên quần áo của Khương Hiếu Ninh.”

“DNA không trùng khớp... cũng không có gì bất ngờ.” Lan Khâm sờ cằm ngồi lên trên bàn làm việc, “Liên hệ với Xà Trử và Đường Tư Tiệp thế nào rồi?”

“Đường Tư Tiệp đang nghỉ phép, bên đơn vị kia liên lạc không được, điện thoại tắt máy, bạn cùng phòng trọ cũng không biết cô ta đã đi đâu.” Vạn Sĩ Khải đáp lại, “Còn Xà Trử cũng vô cơ nghỉ làm rồi, công ty chỉ biết là vắng mặt chứ chưa liên hệ thử.”

Hai người đều mất liên lạc... Lan Khâm có một dự cảm rất xấu.

“À!” Mao Lệ đột nhiên đứng dậy, “Định vị điện thoại, định vị điện thoại! Có kết quả rồi, định vị điện thoại của Đường Tư Tiệp trước khi tắt máy là ở ngay khu phố cũ!”

“Đi thôi!” Lan Khâm lấy áo khoác trên ghế rồi lập tức đi ra khỏi cửa. Những người còn lại cũng đi theo sát phía sau.

Nửa tiếng sau, họ đã đến tới điểm định vị trên điện thoại.

Đây là một tiệm cắt tóc nằm trong góc khu phố cũ, hình như đóng cửa đã lâu rồi, nhưng do vị trí này quá hẻo lánh nên vẫn chưa bán đi hay cho thuê được. Mặt tiền tiệm vẫn còn treo một tấm bảng hiệu LED có 5 chữ, 3 cái đèn màu trên cửa đã không còn sáng được nữa, đêm khuya đứng đây nhìn cảm giác rất u ám.

Lan Khâm chỉ khẽ chạm vào một chút thì cửa đã mở ra, khóa cửa như đồ trang trí vậy, đúng là không ngại quân tử cũng không ngại tiểu nhân*.

() Ý chỉ có cũng như không, ai vào cũng được.*

Mọi người một tay cầm súng, một tay cầm đèn pin gác lên cổ tay, thận trọng bước vào cửa tiệm. Một mùi máu tươi nồng xen lẫn với mùi hương còn lại trong tiệm cắt tóc xộc thẳng vào mũi khiến ai cũng cảm thấy buồn nôn.

Ở tầng 1 của tiệm này chỉ có vài cái ghế, gương, kéo, không có gì bất thường.

Lan Khâm thủ thế rồi bảo Vạn Sĩ Khải và Mao Lệ ở lại dưới lầu, còn mình và Phương Uy sẽ lần theo cầu thang bên phải để lên lầu. Chân vừa chạm tới cầu thang, dưới ánh đèn pin anh đã thấy một lớp màu đen hoàn toàn khác với màu của cầu thang. Hai người cùng giơ chân lên tránh khỏi vũng nước màu đen đọng lại kia rồi chậm rãi đi lên lầu.

Đèn pin và súng cứ thế chỉ từng hướng...

Đập vào mắt họ là 4 thi thể nằm hỗn độn, khắp sàn nhà vương đầy vết máu

đã khô.

Ô... ô... ô... n... g —

Con trùng bay trên xác chết, nhảy múa vui vẻ xung quanh bàn gọi đầu và ghế mát xa, mùi hôi thối hành hạ lỗ mũi, còn tiếng kêu thì hành hạ lỗ tai hai người.

Lan Khâm cảm thấy da toàn thân mình tê rần rần, hít ra thở vào vài lần nhưng cuối cùng cảm giác buồn nôn chỉ càng rõ ràng hơn. Anh thu súng lại, cắn răng dứt khoát, hoặc là không làm, đã làm thì phải làm tới cùng, sau đó đi tới bên tường mở đèn lên.

Đèn nhấp nháy 3 lần, ánh sáng trắng bệch chiếu rọi thảm kịch nhân gian.

4 thi thể đã mục nát, 3 nữ 1 nam, người thì nằm trên đất, người tựa vào tường, người gục đầu vào bàn gọi đầu, người cúi trên thành cầu thang. Tất cả đều mang khẩu trang y tế, trên khẩu trang thấm ướt máu, giờ đã khô lại và chuyển sang màu nâu sẫm. Côn trùng thuận theo khẩu trang mà chậm rãi bò vào mắt, lỗ tai, nhiều nhất là trên những vết thương của 4 người.

Miệng vết thương đều được tạo ra bởi một hung khí sắc bén, vị trí bị thương thì không giống nhau, chỉ có vết thương ở cổ là có độ sâu y hệt nhau. Giống như là hện nhau cắt ở chỗ đó, sau đó lại không biết tại sao lại biến thành trận hỗn chiến thể này.

Trên mặt đất có vài con dao làm bếp Nhật Bản, giống hệt như con dao mà Khương Hiếu Ninh đã cầm trong tay lúc trước.

Không biết từ khi nào Phương Uy đã đi xuống tầng dưới, báo tình hình lại cho 2 người kia. Dưới lầu truyền tới giọng nói của bọn họ.

Vạn Sĩ Khải: “Bác sĩ pháp y tạm thời ở bệnh viện mà Cục khu Liên Chước mời đã sớm tan làm rồi, giờ tìm họ không tiện lắm. Nếu điều người từ Trung tâm Giám định Cục Vị Nam thì cũng phải hơn 1 tiếng, trước mắt chỉ có thể cho đồn cảnh sát giảng cảnh giới tuyến, đánh dấu và phong tỏa lại hiện trường thôi.”

Trong nháy mắt lúc nghe còn phải đợi hơn 1 tiếng nữa, đột nhiên Lan Khâm hơi hối hận vì đã không dẫn theo Lý Trạch Phân đến đây.

Chương 41: Âm thầm lên án (7)

“Anh Tiêu, bữa sáng.”

Cho đến khi túi đồ ăn sáng được đặt trước mắt mình, Tiêu Lăng Duyệt mới đỡ đôi mắt đầy thâm quầng của mình ngẩng đầu lên từ màn hình máy tính.

“À, cảm ơn, cảm ơn nhé.” Anh ta vội vàng đưa 2 tay nhận lấy.

Lý Trạch Phân nhân cơ hội liếc nhanh qua thứ trên màn hình, phát hiện là một mô hình 3D. Theo cấu trúc đơn giản của mô hình này thì hẳn đó là một căn phòng nhỏ, tất cả các đồ vật trong phòng đều được tượng trưng bằng hình chữ nhật, không nhìn ra được gì. Nhưng có một vài người que, hình dáng của người que và vệt màu đỏ trên tường với đồ vật nhìn rất sinh động.”

“Đây là...?” Lý Trạch Phân thuận miệng hỏi.

“Cái này hả,” Tiêu Lăng Duyệt để bữa sáng sang một bên, như đứa trẻ khoe đồ chơi mới mà lắc lắc con chuột, phát lại hành động của mô hình một lần nữa, “Là mô phỏng quá trình phát sinh vụ án dựa theo tình hình kiểm tra vết tích ở hiện trường. Trong vụ án cắt cổ tự sát kia, bọn đội trưởng Lan phát hiện ra 4 thi thể khác ở một tiệm cắt tóc. Tình hình hiện trường rất phức tạp, khắp nơi đều là máu. Trung tâm Giám định Tư pháp định phái chuyên gia đến Vị Nam, bỏ ra vài ngày để xây lại mô hình này, khôi phục lại hiện trường lúc trước.”

“Em xem, làm tốt lắm đấy.” Mô hình này không phải do Tiêu Lăng Duyệt làm, cũng không biết anh ta đang tự hào gì, “Vốn dĩ là 5 người cầm dao vây thành vòng tròn, cố gắng cắt cổ người trước mặt cùng một lúc. Nhưng ngay từ đầu mọi thứ đã hoàn toàn mất kiểm soát. Người que đỏ này ra tay quá nhanh, trực tiếp cắt đứt động mạch cổ của người que trắng chỉ trong một

dao, máu tươi bắn ra đầy người nên nó muốn chạy trốn, vừa lúc đụng phải người que xanh lá đang cầm dao ở đằng sau nên bị dao đâm vào vai. Người que xanh lá cũng luống cuống nên bắt đầu vung tay múa chân.”

“Trong lúc đó, người que đen ở sau người que xanh lá cũng đã bị mất khống chế, bắt đầu nhắm mắt đâm loạn xạ. Vốn dĩ người que vàng là người chịu trách nhiệm giết người que đen, nhưng nó thấy chuyện không ổn lắm nên đã bỏ chạy, vì người đứng sau lưng chịu trách nhiệm ra tay với nó là người que trắng đã chết nên nó có thể chạy ra khỏi hiện trường. Nhưng 3 người còn lại, người que đỏ, người que xanh lá và người que đen thì không may mắn được như thế, cuối cùng đều chết.”

“Người que đỏ là Xà Trử, trắng là Nghiêm Nguyên, xanh lá là Tiêu Vũ Tịch, đen là Đường Tư Tiệp, còn người que vàng chạy đi là Khương Hiếu Ninh đã xuất hiện trong toilet trung tâm thương mại ấy. Từ đầu đến cuối đều chỉ có 5 người này, là 5 người này cùng nhau tự sát. Lúc hiện trường rơi vào thế hỗn loạn, Khương Hiếu Ninh nhất thời tránh được nên mặc quần áo dính đầy máu chạy mấy km, cuối cùng chọn kết thúc mạng sống của mình trong toilet của trung tâm thương mại.” Nói đến đây, Tiêu Lăng Duyệt không khỏi thở dài.

“Cùng nhau tự sát ư?” Lý Trạch Phân hỏi, “Những người này có mối quan hệ thế nào vậy, đều là bạn cùng cộng tác trên SuperrrrNote sao?”

“Trước mắt thì đúng là vậy. Nhưng liệu còn có ai khác trò chuyện trong phần mềm văn phòng này với họ không thì vẫn đang điều tra.”

“Vậy động cơ tự sát của họ là gì?” Lý Trạch Phân vô thức hỏi.

Tiêu Lăng Duyệt không thấy có gì bất thường, tuy nghiêm khắc mà nói thì hiện tại Lý Trạch Phân không phải cảnh sát phụ trách vụ án này, cô không có quyền biết những chuyện này.

“Theo manh mối hiện tại thì thật sự không có điểm chung nào cả.” Anh ta tỉ mỉ trả lời.

“Nghiêm Nguyên là diễn viên, lúc còn đang học trong Học viện Hí kịch thì

được một đạo diễn có tiếng nhìn trúng cho diễn một vai nữ phụ, dù ra mắt rất hot nhưng sau đó thì cũng không nóng không lạnh, gần đây nghe nói fanclub chịu không nổi nữa sắp giải tán rồi. Theo lời kể của công ty và bạn bè thân thiết thì có lẽ cô ta tự sát vì áp lực công việc, hiện thực và ảo tưởng không giống nhau, kiểu như nói như rồng leo mà làm như mèo mửa ấy. Nhưng quy tắc ngầm trong làng giải trí cũng rất có thể là nguyên nhân, chỉ là trước mắt trừ lời khai thì không có chứng cứ thực tế nào, dù sao ngành giải trí này cũng xem như có kinh nghiệm phong phú trong chuyện phá hủy vết tích phạm tội mà.”

“Còn Xà Trử chỉ là một nhân viên bán hàng bình thường, đã làm cho công ty sản xuất đèn chiếu sáng kia được 3 4 năm rồi, không có vấn đề gì lớn hết, tình hình kinh tế cũng xem như trung bình. Cha mẹ vẫn còn, sức khỏe bình thường, không có mâu thuẫn gì với anh ta hết. Theo lời khai thì tính tình anh ta rất hiền lành, hơn nữa lớn lên rất tốt, chưa từng gây thù chuốc oán với ai hết. Vậy nên giờ căn bản không biết được nguyên nhân anh ta tự sát.”

“Đường Tư Tiệp là một nhân viên công vụ, nhưng thật ra cô ta học nghệ thuật đấy. Lý do cô ta thi công chức nghe nói là vì cha cô ta đột nhiên phát hiện ra bị ung thư. Liên tục chữa trị gần 10 năm, trong nhà 1 nghèo 2 trắng*, nhưng không may là đầu năm nay cha cô ta đã qua đời rồi. Cô ta vì chữa bệnh cho cha mình mà đi vay nặng lãi, có lẽ động cơ tự sát là do áp lực kinh tế và cha cô ta qua đời.”

() Bắt nguồn từ một câu của Mao Trạch Đông, ý chỉ nghèo nàn, túng quẫn, yếu ớt.*

“Tiêu Vũ Tịch thì là nghiên cứu sinh tại Đại học Trường An. Giảng viên hướng dẫn là một đại ngưu* trong ngành, thường xuyên đi họp khắp thế giới, vì thế sinh viên dưới trưởng cũ mới đều có. Đội trưởng Lan có ghé hỏi thăm, nhóm này hình như có vài thói xấu, viết luận văn hộ hay đánh cắp kết quả cũng rất thường gặp.”

() Thuật ngữ mạng dùng để chỉ những người vô cùng xuất sắc trong một lĩnh vực nào đó.*

“Giảng viên hướng dẫn thường xuyên không có mặt, tất nhiên các sinh viên

sẽ tự động tạo thành một chuỗi sinh tồn với nhau. Các sinh viên chưa được tốt nghiệp như Tiêu Vũ Tịch được xếp vào đáy kim tự tháp, tức là người chạy vật cho các anh chị, những người mới vào học cũng ở trong nhóm này. Động cơ tự sát có lẽ liên quan đến áp lực quan hệ xã hội và áp lực học tập.”

“Còn Khương Hiểu Ninh em cũng biết một ít rồi đúng không? Tóm lại là mấy người này tựu chung lại chẳng có bằng chứng nào chứng minh là họ dùng tự sát để vạch trần tội ác như trong “Âm thầm lên án” cả.” Tiêu Lăng Duyệt lấy sữa đậu nành trong túi đồ ăn sáng ra, rót hơn nửa ly mới thở phào một hơi rồi nói tiếp, “Vụ án này điều tra đến đây rồi, bên Vị Nam kia đang định gây áp lực cho đội điều tra đặc biệt chúng ta để trực tiếp kết thúc ở đây luôn đấy.”

“Nhưng chi tiết vụ án đã bị truyền thông lan truyền ra, hơn nữa Nghiêm Nguyên lại là người của công chúng nữa, tuy không quá hot nhưng cũng có vài fan hâm mộ, vì thế gây chú ý trong dư luận rất nhiều. Đội trưởng Lan định trước tiên cứ điều tra theo hướng “Âm thầm lên án” trước đi, dù sao 2 chi tiết cắt cổ với khẩu trang này cũng không trùng hợp chút nào, ít nhất phải điều tra được động cơ tự sát của họ rồi mới nói tiếp được.”

“À, đúng rồi,” Tiêu Lăng Duyệt lấy một cái bánh tiêu ra bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói, “Nhắc đến Tiêu Vũ Tịch mới nhớ, trước khi cô ta chết có gửi tin nhắn cho một người, nói mình không chịu nổi nữa rồi, sẽ đi cùng với mọi người. Em đoán xem người nhận tin nhắn đó là ai nào?”

“Ai vậy?” Lý Trạch Phân nhướn mày.

“Lâm Dụ.” Tiêu Lăng Duyệt nói, “Lâm Dụ ở tạp hóa Mỹ Giai, bất ngờ lắm đúng không?”

Trước khi Tiêu Vũ Tịch tự sát lại gửi tin nhắn cho Lâm Dụ...?

Lý Trạch Phân nghĩ đến chuyện gì đó.

“Tôi có thể xem nội dung cụ thể của tin nhắn được không?”

Tiêu Lăng Duyệt gật đầu, gõ vài cái lên bàn phím, một đoạn văn bản lập tức

xuất hiện trên màn hình:

— Chị Lâm, là em đây, Tiểu Tiêu. Em... Em không chịu nổi nữa rồi, em sẽ rời khỏi với mọi người. Cảm ơn chị đã luôn giúp đỡ em, nhưng em không phải là chị, không may mắn được như chị, cũng không có đủ can đảm như chị. Em... nói thật thì... Tuy nói như thế rất vô lương tâm, nhưng... bọn em đều rất ghen tị với chị, thậm chí còn có chút oán hận... Được rồi, không nói những chuyện này nữa. Tóm lại là em phải đi rồi, oanh oanh liệt liệt mà đi, vĩnh biệt.

Giúp đỡ? May mắn? Ghen tị?

Vô số mảnh vụn trong đầu Lý Trạch Phân được ghép lại hoàn chỉnh.

“Trước tiên là Phạm Xương, sau đó là Viên Vọng Hải, Tiêu Vũ Tịch, Lâm Dụ này không phải là Conan đầu thai đấy chứ?” Tiêu Lăng Duyệt vẫn còn than thở, “Chiều nay tôi và lão Phùng còn phải đi gặp vị Conan này nữa.”

Ánh mắt Lý Trạch Phân trầm xuống, không tỏ thái độ gì mà chỉ tùy tiện đáp lại một câu sau đó quay về bàn của mình, nhìn vào núi tài liệu xa xa.

Cùng lúc đó, trong Cục điều tra khu Liên Chước cũng đang tiến hành thẩm vấn Tiết Chương.

Dáng người Tiết Chương gầy tong teo, đeo kính gọng đen, lúc nói chuyện luôn cúi gằm mặt xuống không dám nhìn người khác, hai tay siết chặt lại với nhau. Giọng nói anh ta càng lúc càng nhỏ, báo hại hai người Vạn Sĩ Khải và Phương Uy đứng ngoài phòng quan sát phải dán tai vào loa để nghe cho rõ.

“Tôi biết cô ấy có áp lực rất lớn, dù sao cũng là sinh viên duy nhất trong làng, họ hàng đều để ý đến cô ấy. Cô ấy, cô ấy đã từng nói với tôi, nhưng tôi cũng không quá để tâm, chỉ nói vài lời qua loa cho qua chuyện. Nếu tôi sớm biết, nếu tôi sớm biết thế này thì... Đều tại tôi cả, tại tôi bận thực tập mà không quan tâm đến cô ấy, tôi...”

“Thằng nhóc này đang xạo hả?” Vạn Sĩ Khải đặt mông xuống ghế, “Mắt đảo trái đảo phải, bịa chuyện à. Nói theo biểu hiện tâm lý gì gì thì liếc trái là nhớ lại, liếc phải là bịa chuyện đúng không?”

“Cảnh sát Vạn cũng tin chuyện này à?” Phương Uy cũng quay về chỗ của mình.

“Ày, tôi cũng biết đây đều là ngụy khoa học mà, nói đùa chút thôi.” Vạn Sĩ Khải xua tay, “Gì mà liếc trái liếc phải rồi bịa môi chứ, đều là chiêu trò cắt câu lấy nghĩa của phim ảnh thôi, làm gì có căn cứ khoa học gì. Lại còn cái máy phát hiện nói dối nữa, chẳng qua chỉ dựa vào hô hấp và nhịp tim để xem người bị kiểm tra có đang hồi hộp hay không để đưa ra kết luận thôi mà. Vậy mà cũng có nhiều người tin.”

“Nghệ thuật mà, không thêm vào chút ảo ma thì sao mà hấp dẫn được. Những chuyện đó cũng không ảnh hưởng gì đến những người bình thường như chúng ta.” Phương Uy nhún vai.

“Cũng đúng.” Vạn Sĩ Khải cũng không bám tiếp chủ đề này nữa, “Nhưng Tiết Chương này hình như cũng quá lo lắng rồi đấy. Tuy rằng một sinh viên đột nhiên bị gọi đến Cục điều tra mà không hồi hộp đến mức lắp ba lắp bắp đã là giỏi lắm rồi, nhưng tôi vẫn có cảm giác có gì đó không đúng lắm.”

“Đúng vậy. Xét theo tần suất hai người tiếp xúc trong vòng nửa năm gần đây thì tình cảm giữa cậu ta và Khương Hiếu Ninh không cuồng nhiệt như lời khai lắm. Trái lại là Khương Hiếu Ninh không hề tham gia Hội sinh viên mà bắt đầu tham gia các hoạt động ngoại khóa sau mỗi giờ học... Giống như là đang cố tình né tránh cậu ta vậy.”

“Còn nữa,” Vạn Sĩ Khải lật một trang trong sổ tay ra, “Tôi đã điều tra rồi, mỗi lần Khương Hiếu Ninh trốn học đều đến nhà trọ của Tiết Chương qua đêm, sau đó ở lại vài ngày.”

“Qua đêm, trốn học...” Phương Uy suy nghĩ một chút, “Không phải là bạo lực gia, à, không phải gia đình, còn chưa kết hôn mà...”

“Không có hành vi bạo lực đâu,” Vạn Sĩ Khải hiểu Phương Uy đang nói gì,
“Trên người Khương Hiểu Ninh không có vết thương như thế.”

“Vậy rốt cuộc là chuyện gì xảy ra đây...”

Một suy nghĩ thoáng qua trong đầu Phương Uy, chỉ tiếc là anh ta không kịp bắt lấy.

Chương 42: Âm thầm lên án (8)

Sau 1 ngày bốn ba điều tra, đội điều tra đặc biệt và cảnh sát tham gia điều tra của khu Liên Chước cùng nhau tụ tập trong phòng họp.

Thiết bị trong phòng họp của Cục khu Liên Chước không cao cấp được như ở Cục điều tra Trường An, chỉ là một gian phòng bình thường có 2 tấm bảng đen và mấy chõng bàn ghế. Đến điều hòa còn chưa lắp huống gì là máy sưởi. Tháng 11 ở Vị Nam rất lạnh, cửa sổ văn phòng đóng chặt nhưng gió lạnh vẫn len qua khe hở để tràn vào phòng, khiến mọi người trong phòng không ai nói nổi nữa, chỉ có tiếng chà tay và run chân.

Lan Khâm bị lạnh hắt xì một cái, kéo cổ áo khoác lên cao rồi chôn mặt mình vào đó, sau đó mới tiếp tục nói câu mà vừa nãy bị cơn hắt hơi cắt ngang: “Bên An ninh mạng đã tiến hành điều tra lịch sử sử dụng Internet của 5 người Khương Hiếu Ninh và so sánh, lọc ra được vài diễn đàn, phần mềm, website,... mà họ đều đã dùng.” Anh mở tài liệu trong tay ra, “Dựa vào kết quả có thể suy đoán lần đầu họ quen biết nhau là ở một diễn đàn nặc danh.”

“Nhưng vì 3 năm trước diễn đàn này bị chinh đốn và cải cách nên có rất nhiều chủ đề đã bị khóa và xóa đi, tài khoản đăng kí cũng phải đổi thành tên thật. Vì thế họ dời địa bàn từ diễn đàn sang SuperrrrNote. Nội dung cụ thể của diễn đàn này hiện không điều tra được nữa, còn bên SuperrrrNote cũng không có cách nào khôi phục lại được file ghi chép của 5 người này.”

“Nhưng từ thông tin người dùng trên diễn đàn và SuperrrrNote, chúng ta có thể xác định được 23 người khác có cùng “cảnh ngộ” và “tổ cầu*” như 5 người Khương Hiếu Ninh và Dư Uyển. 23 người này đều đến từ các thành phố khác nhau, hiện tại đã liên hệ với Cục điều tra tương ứng để yêu cầu hỗ trợ điều tra rồi.”

(*) Ý chỉ yêu cầu của người yếu thế hơn trong một mối quan hệ.

“Nếu tôi nhớ không lầm,” Mao Lệ nói, “23 người đó, 5 người Khương Hiếu Ninh và Dư Uyển tuy rằng khác nhau về giới tính và nghề nghiệp, nhưng tuổi đều trong khoảng từ 15 đến 35 đúng không? Chẳng lẽ đây là “cảnh ngộ” và “tổ cầu” chung của họ ư?”

“Chuyện này cũng khó nói lắm,” Vạn Sĩ Khải phản bác lại, “Suy cho cùng thì cảnh ngộ và tổ cầu chung này cũng chỉ là suy đoán của chúng ta dựa vào một bộ phim thôi, không có chứng cứ thực tế nào cả. Đừng nói là 23 người kia, chỉ riêng 6 người hiện tại tôi đã không thấy được điểm chung nào rồi, 8 cột sinh hoạt không trùng nhau cột nào hết. Nói không chừng đây chỉ đơn giản là một nhóm người chán đời muốn tự sát nhưng không đủ dũng khí nên phải tụ lại với nhau thôi.”

“Cũng không phải là hoàn toàn không có căn cứ đâu.” Phương Uy lắc đầu, “Từ lúc bắt đầu điều tra ra nhóm người này đến giờ thì quan hệ xã hội của những người tự sát đều có chút bất đồng, có vẻ như còn một nút thắt nào đó.”

Vạn Sĩ Khải vẫn giữ vững quan điểm phản đối: “Nút thắt gì đó nếu nói theo tư duy của người muốn tự sát thì phần lớn đều là chuyện cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà*. Sức khỏe, sự nghiệp, người thân, tiền tài bị tổn thương các thứ.”

(*) *The last straw that breaks the camel's back*, một câu ngụ ngôn của Ả Rập. Ý nghĩa: sự việc đã đến giới hạn, chỉ cần tăng từ từ những nhân tố nhỏ xíu cũng dẫn đến sụp đổ.

“Đây là điểm bất đồng.” Mao Lệ lại nói.

Vạn Sĩ Khải: “Là sao?”

“Sức khỏe, sự nghiệp, người thân, tiền tài bị tổn thương tạo thành nút thắt đều là những chuyện cảnh sát chúng ta có thể điều tra ra được rõ ràng từ gốc đến ngọn.” Mao Lệ đáp, “Nhưng nút thắt của 6 người Khương Hiếu Ninh và Dư Uyển chỉ có thời gian rõ ràng, còn sự việc đã xảy ra thì vô cùng

mơ hồ.”

“Đúng đúng đúng, ý của tôi chính là như thế.” Phương Uy đồng ý nói, “Như Khương Hiểu Ninh sau khi đi du lịch về đã có thay đổi trong hành vi, nhưng chúng ta không thể điều tra được căn kễ nguyên nhân tạo thành sự thay đổi đó, mà bản thân cô ta cũng giữ “nguyên nhân” đó kín như bưng.”

“Tương tự thế, thay đổi của Tiêu Vũ Tịch cũng xuất hiện lúc cô ta học năm thứ 2, rõ ràng từ lúc đó cô ta đã giảm đáng kể quan hệ xã hội của mình, bắt đầu vòng quanh giữa 3 điểm là phòng thí nghiệm, ký túc xá và nhà ăn, sự kiêu ngạo lúc đầu không còn nữa mà bắt đầu “tốt tính” tùy ý bị sai bảo, dần dần rơi xuống đáy của chuỗi sinh tồn, nhưng từ trước đến giờ chúng ta vẫn không biết chuyện gì đã khiến cô ta trở nên như thế. Theo lời khai của giảng viên và bạn học thì cô ta không gặp khó khăn gì trong việc học tập vào lúc đó cả, trong sinh hoạt thường ngày cũng vậy.”

“Xà Trử thì không cần nói tới, chỉ biết rằng anh ta bắt đầu thay đổi vào giữa năm ngoái. Mà cái gọi là thay đổi cũng chỉ là cha mẹ sống cùng phát hiện ra anh ta trở nên ít nói hơn, bắt đầu thích sạch sẽ, bắt đầu thích sống ảo trên Internet. Vào thời điểm đó sự nghiệp của anh ta đang trong giai đoạn thăng hoa, không đầu tư cổ phiếu, không đánh bạc, không yêu đương, trong nhà không ai gặp chuyện không may cả, hoàn toàn không tìm ra được nguyên nhân phát sinh thay đổi.”

“Nút thắt của Dư Uyển là vào tháng 6 của 2 năm trước, cô ta đột nhiên hủy bỏ toàn bộ livestream, mai danh ẩn tích trên Internet tròn 3 tháng. Nhưng theo kết quả điều tra thì tháng 6 đó xung quanh cô ta không xảy ra chuyện gì kỳ lạ hết, trên Internet cũng không có gì xấu. Trong 3 tháng cắt mạng đó cũng chỉ đi làm như bình thường.”

“Còn Nghiêm Nguyên và Đường Tư Tiếp thì ngược lại, không có thay đổi gì rõ ràng nhưng động cơ thì lại rất rành mạch. Một người thì là thất bại trong sự nghiệp, một người là cha bị bệnh... Nhưng tôi có cảm giác động lực thật sự khiến họ tham gia diễn đàn và SuperrrrNote để rồi cuối cùng tự sát như thế lại là chuyện khác, có lẽ cũng giống như những người khác, rất khó để lại dấu vết trong sinh hoạt thường ngày, hoặc là chính họ cũng vô thức che giấu, vì thế cảnh sát không thể dễ dàng tra ra được.”

“Ví dụ như là quy tắc ngầm và vay nặng lãi hả?” Vạn Sĩ Khải xoa tay đứng dậy, đi đến cửa sổ kéo cánh cửa đã bị bung ra để gió thổi vào nhẹ hơn một chút.

Nghe suy đoán của Vạn Sĩ Khải, Phương Uy khẽ gật rồi lại lắc đầu, không nói gì.

Thay vào đó là Lan Khâm nói: “Đã thăm dò qua công ty quản lý của Nghiêm Nguyên rồi, tất cả đều sạch sẽ hết. Đội điều tra kinh tế cũng đã viện cớ để tiến hành điều tra công ty này, trước mắt không phát hiện ra giao dịch gì bất thường hết. Có thể bên cạnh 3 chữ nguyên tắc ngầm này còn những thế lực lớn nhỏ khác nữa, tổng hợp tất cả các video giám sát và lời khai bất quá cũng chỉ là tiếp rượu, sau đó có phát sinh chuyện gì không thì không tìm ra được. Còn việc Đường Tư Tiếp vay nặng lãi thì đáng tiếc đều được lách luật, trước mắt không có sơ hở nào hết.”

Phương Uy cúi đầu trầm ngâm.

Mao Lệ đột nhiên nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, bà chủ cửa tiệm tạp hóa kia thì sao? Lăng Duyệt có hỏi ra gì không, tại sao cô ta lại biết Tiêu Vũ Tịch, cô ta đã giúp Tiêu Vũ Tịch chuyện gì, quan hệ của cô ta với Phạm Xương là như thế nào?”

Lan Khâm đang định trả lời thì điện thoại báo cáo của Tiêu Lăng Duyệt đúng lúc gọi đến.

“Đội trưởng Lan, tội ác họ âm thầm lên án đã được làm rõ rồi...”

“Là bóc lột... tình dục.”

Tạp hóa Mỹ Giai.

Sau khi tiễn hai cảnh sát là Tiêu Lăng Duyệt và Phùng Dịch Hoảng về, Lâm Dụ thở phào một hơi rồi ngã ra ghế, uống một hơi cạn sạch ly nước. Cô ta

nhìn chăm chăm vào điện thoại trên bàn, màn hình vẫn hiển thị nhật ký điện thoại, mục thứ 3 trong đó là một số điện thoại lạ được gọi vào tối qua. Cũng chính cuộc điện thoại này đã đẩy cô ta vào tình thế tuyệt vọng, khiến cô ta phải nói hết những chuyện đó với cảnh sát.

Người đó gọi vào tối hôm qua, lúc cô ta vừa dỗ Lâm Bá Nam ngủ xong. Lúc đầu khi nhìn thấy dãy số lạ này, cô ta không có ý nhận điện thoại. Nhưng Lâm Bá Nam bị tiếng chuông điện thoại làm cho mơ màng tỉnh dậy, hại cô ta sốt ruột phải bấm nút nhận máy. Rơi vào đường cùng, cô ta đành phải hôn trán con trai rồi đi ra cửa nghe.

“Xin chào.”

“Lâm Dụ, đúng không?” Đầu bên kia truyền đến một giọng nữ rất êm tai, dịu dàng trong trẻo, rất giống với giọng nói của diễn viên lồng tiếng trong anime mà vô số otaku* si mê. Nhưng giọng nói này khiến Lâm Dụ trở nên hoảng hốt, từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân đều lạnh toát. Không phải vì bất kỳ thứ gì, mà là vì người này đang nói với giọng chuẩn hoàng gia.

(*) *Trạch nam/trạch nữ.*

Hoàng thất...

Tay Lâm Dụ vô thức run rẩy kịch liệt, trong miệng không phát ra nổi tiếng nói nữa.

Người ở đầu dây bên kia dường như không quan tâm đến sự thất lễ của Lâm Dụ, rất phối hợp nói tiếp: “Thật ra thì nếu có thể, tôi muốn đến gặp trực tiếp để xem cô trông như thế nào hơn là phải nói qua điện thoại thế này.”

Nếu lúc này vừa nghe thấy giọng hoàng gia, Lâm Dụ còn có thể tự lừa mình đây là trò đùa dai của ai đó thì ngay lúc nghe câu nói này, phòng tuyến tâm lý của cô ta đã hoàn toàn sụp đổ.

Xong rồi, tất cả xong hết rồi. Chuyện nên đến, rồi cuộc cũng đã đến.

Chân cô ta mềm nhũn, không kịp được phải dựa vào tường, hai hàm răng

bắt đầu va lập cập vào nhau.

“Nếu cô đã không lên tiếng thì chắc tôi cũng không cần tự giới thiệu rồi đúng không?” Giọng nói kia dường như có chút nghiền ngẫm, như một con báo đang trêu đùa với con mồi của mình, dù nói “không cần” nhưng vẫn báo danh tính ra, “Họ Lý, tự...”

Tự!

Tai của Lâm Dụ ù ù, hoàn toàn không nghe được đằng sau chữ “tự” của đối phương là gì, hoặc là người đó căn bản là không nói gì. Nhưng chuyện này không quan trọng, lúc cô tự giới thiệu đã dùng “tự” chứ không phải “tên”, chuyện này đã nói lên tất cả rồi.

“Về chuyện lần này tôi tìm cô làm gì thì có lẽ trong lòng cô đã hiểu rõ rồi, đúng không?”

“Không...” Lâm Dụ cố rít ra mấy chữ từ kẽ răng, “Tôi... không biết.”

“Không biết.” Bên kia bắt chước lại giọng điệu của Lâm Dụ như vệt, lần nữa lặp lại 2 chữ đó.

Dường như Lâm Dụ đã nghe ra tiếng cười khẽ của người đó sau 2 chữ này, không biết có phải ảo giác không mà cô ta lại cảm thấy dường như đã nghe qua giọng nói này đâu đó rồi.

Nhưng nghĩ lại thì dù sao người này cũng phải thường xuyên tham gia họp báo lớn nhỏ của hoàng thất, cô ta đã từng nghe qua cũng không có gì lạ.

“Tôi chỉ nhắc nhở cô một chút thôi,” Sự vui vẻ giữa những câu nói đã biến mất, thay vào đó là tia lạnh lùng dường như có thể xuyên qua đường dây điện thoại để quán lấy Lâm Dụ, “Họ của lệnh lang là “Lâm”, hay là... “Cao” đây?”

Đùng.

Một chữ “Cao” đã rút đi toàn bộ sức lực trong người cô ta, khiến cô ta đang

dựa vào tường phải trượt xuống ngã xuống đất.

Xong rồi, biết rồi, họ đã biết hết rồi.

Cho dù người đó có hứa hẹn đến thế nào thì Lâm Dụ cũng biết mình sớm muộn gì cũng có ngày thế này. Vì vậy cô ta luôn tự diễn tập trong đầu, nghĩ cách thoát thân. Nhưng khi ngày này đã đến thì cô ta lại cảm thấy bất lực, cảm giác mọi lý luận suông trước kia của mình đều là trò khôn vặt, trong tiếng cười khế của đối phương đã sớm trở nên vô nghĩa rồi.

Vì thế cô ta từ bỏ việc giãy giụa.

Từ trước đến giờ cô ta vẫn luôn như thế, dễ dàng từ bỏ, dễ dàng thỏa hiệp, không có nguyên tắc, không cố chấp, nếu không lúc đầu sẽ không...

“Tôi... Cô muốn tôi làm gì cũng được... Chỉ cần... chỉ cần đừng làm hại đến Bá Nam thôi, thằng bé là vô tội, nó không biết gì cả...” “Thằng bé là vô tội ư.” Người bên kia lại cười, lần này là một tiếng cười khiến người ta sờn hết gai ốc.

Chương 43: Âm thầm lên án (9)

“Thằng bé là vô tội”, đây có lẽ là trò đùa hài hước nhất mà Lý Trạch Phân từng nghe trong đời, một trò đùa đã bủa vây cả cuộc đời của cô.

Có lẽ vì để phối hợp với không khí đùa giỡn này, hiếm khi cô buông 2 chữ “lễ nghi” xuống, ngồi trên ghế bắt chéo chân. Cô chuyển điện thoại từ tay trái sang tay phải, sau đó dùng đầu ngón tay chạm vào vết sẹo lồi lên trên cổ mình.

“Được rồi,” Cô mở miệng, “Vậy cứ xem như cô nói đi, thằng bé là vô tội, tôi sẽ không đụng tới nó.”

Lâm Dụ ở đầu dây bên kia không lên tiếng, trong điện thoại chỉ truyền đến từ đợt thở dốc khe khẽ, giống như một con thỏ trắng nằm dưới nanh vuốt của con báo, dù móng vuốt đã thả lỏng ra nhưng nó cũng chẳng dám nhúc nhích nữa.

“Sao vậy, không tin à?”

“Không, không phải...” Giọng nói Lâm Dụ run lên.

“Yên tâm đi, tôi không có tí hứng thú nào với lệnh lang cả.” Vết sẹo trên cổ có hơi ngứa, Lý Trạch Phân vô thức gãi lên, “Người tôi có hứng thú, từ đầu đến giờ, chỉ có cha của lệnh lang mà thôi.”

“...”

“Nói về tình huống hai người quen nhau như thế nào đi.”

“Tôi...”

“Đừng nghĩ đến chuyện nói dối nhé,” Lý Trạch Phân cố ý cắt lời cô ta, “Cô nên hiểu là tôi sớm đã biết hết rồi, chỉ là muốn nghe chi tiết từ chính miệng cô mà thôi.”

“Tôi...” Giọng của Lâm Dụ bắt đầu hơi nức nở, “Lúc tôi đang làm thực tập sinh của Giải trí Đạt Hòa thì gặp được anh ấy. Lúc đó công ty sẽ... thường đưa chúng tôi đến những buổi tiệc xã giao, uống say xong, nếu như được đề ý thì tối sẽ phải về nhà với khách. Nếu biểu hiện tốt thì lần sau có thể tham gia được những buổi tiệc cao cấp hơn, càng cao cấp thì càng... có khả năng được bao nuôi, sau đó sự nghiệp cũng sẽ thuận buồm xuôi gió. Còn nếu biểu hiện không tốt thì chỉ có thể xuống cấp thấp nhất, ngày qua ngày... bị chơi, bị quay video, sau đó bị uy hiếp bằng những thứ đó, mãi mãi không cách nào thoát được.”

“Đó là quy luật bất thành văn trong giới, muốn lẫn lộn thì chỉ có thể chấp nhận mà thôi... Cảnh sát cũng không thể xen vào được, vì người càng lộ mặt nhiều thì địa vị lại càng cao. Sau này tôi mới biết được đây là một nền tảng, hình như tên là “Paradise”. Video của cấp thấp nhất sẽ bị tự động xóa bỏ sau 10 giây, cấp cao cấp thì sẽ tiếp rượu, đi khách sạn... Ngoài những người trong vòng này còn có rất nhiều người bên ngoài.”

“Tôi lẫn lộn lên tới cấp cao cấp thì gặp được anh ta. Anh ta đã chọn tôi, sau lần đó thì đều chọn tôi hết, thậm chí còn cố ý bảo công ty đưa tôi đến chỗ của anh ta. Bọn họ đều nói... Tôi không phải là người duy nhất của anh ta, nhưng lại là người đặc biệt nhất từ trước đến nay. Dường như anh ta thật sự yêu đương với tôi, tuy rằng chúng tôi chênh lệch tới mười mấy tuổi.”

“Anh ta một mực che giấu thân phận của mình, bình thường tôi cũng không hay xem tin tức, vì thế cũng không biết gì, chỉ nghĩ anh ta là Tổng giám đốc của công ty nào đó, thậm chí còn không biết anh ta đã kết hôn hay chưa. Anh ta chưa từng đeo nhẫn cưới, cũng chưa từng kể về gia đình, thời gian đến tìm tôi lại... Căn bản không giống như người đã có vợ. Làm sao tôi biết được anh ta là... Sao tôi có thể muốn cưới anh ta được chứ?!”

“Đến lúc tôi biết được thân phận của anh ấy thì tôi đã... không còn cách nào kìm chế được nữa rồi. Nếu anh ta chỉ giống như những người lúc trước, tùy tiện vui đùa một chút thôi thì tôi còn có thể... có thể... Lúc đầu tôi chỉ

thuận miệng nói một câu rằng mình hối hận khi đã vào ngành giải trí này thôi, so với trở thành minh tinh nổi tiếng thì có lẽ mở một cửa hàng nhỏ yên ổn sẽ thực tế hơn...”

“Lúc đó tôi chỉ nói vậy thôi, vì tôi biết rõ bản thân mình đã không còn sạch sẽ gì rồi, trước khi quen anh ta đã dính dáng tới nhiều người như thế, điểm yếu, tài liệu đen, một đồng video vẫn còn nguyên đó, còn có hợp đồng với Giải trí Đạt Hòa nữa, căn bản không có khả năng dứt ra được. Chỉ có thể chờ đến một ngày công ty vắt kiệt giá trị của tôi thì mới thật sự có thể chấm dứt được.”

“Nhưng sao tôi biết được thân phận của anh ta là như thế, thậm chí anh ta còn là người sáng lập ra Paradise. Những chuyện đó với anh ta căn bản không thành vấn đề, chỉ cần gọi vài cuộc điện thoại đã giải quyết xong hết thảy. Xóa hết những video lộn xộn kia, bảo những kẻ mặt người dạ thú đó im miệng, chấm dứt hợp đồng giúp tôi, còn mở cửa hàng nữa. Tôi... Tôi còn có con của anh ta...”

“Tôi biết đây chỉ là si tâm vọng tưởng của chính mình, tôi biết là mình tham lam, mình ti tiện, nhưng mà... Tôi vẫn nghiêm túc xem mọi chuyện là thật, thật sự nghĩ rằng nếu có con thì chúng tôi sẽ trở thành một gia đình đúng nghĩa.”

“Nhưng giờ nghĩ kỹ lại thì làm sao có thể được chứ? Từ đầu đến cuối ngay cả tên thật anh ta cũng không cho tôi biết, anh ta giúp Bá Nam làm hộ khẩu cũng dùng họ của tôi. Mỗi lần tới thăm Bá Nam, anh ta cũng chỉ bảo nó gọi mình là chú. Sau đó thậm chí chỉ đưa tiền chứ không đến nữa. Lúc đó tôi nên biết mình rốt cuộc cũng chỉ là một thứ không thể để lộ ra mà thôi. Nhưng tôi vẫn tự dối lòng mình, khiến mình càng ngày càng lún sâu vào vũng lầy này, khiến con đường không có cha chăm sóc của Bá Nam càng ngày càng dài thêm.”

“Thậm chí người phát hiện ra thân phận thật của anh ta cũng là Bá Nam chứ không phải là tôi. Có một chương trình giáo dục mời anh ta đến làm khách mời, đúng lúc Bá Nam nhìn thấy nên đột nhiên chỉ vào màn hình, nói hóa ra chú này là Phò mã.”

“Trong... trong khoảnh khắc đó tôi đã biết, mọi chuyện chấm dứt rồi.”

Nói đến đây, sự run rẩy trong giọng nói của Lâm Dụ lại biến mất, như thể những thứ đè nén trong lòng đã bị bỏ đi hết, khiến cô ta cảm thấy được giải thoát.

“Ngày bị cô tìm ra sớm muộn gì cũng sẽ đến, thậm chí tôi còn hơi chờ mong ngày này.”

“Đúng rồi, dù sao anh ta cũng là người sáng lập ra Paradise kia, nếu đã cùng một bọn với đám mặt người dạ thú kia thì anh ta làm sao thật lòng được chứ?”

“Tôi biết là mình đã sai rồi,” Giọng điệu cô ta càng thản nhiên hơn, “Các người muốn bắt tôi thì tôi cũng không chút oán than.”

“Nhưng còn Bá Nam... Bá Nam vẫn còn nhỏ, nó không biết gì hết, cầu xin các người hãy buông tha cho nó... Người có lỗi là tôi, thằng bé là vô tội. Làm ơn.”

“Bắt cô?” Lý Trạch Phân mở miệng, không biết có phải vì đêm đã khuya không mà sâu trong giọng nói của cô có hơi mệt mỏi, “Sao tôi lại phải bắt cô?”

“Cô...”

“Tôi đã nói rồi, người tôi có hứng thú từ đầu đến cuối chỉ có một mình Cao Kiến mà thôi.” Cô nheo mắt, đồng tử màu lam dưới ánh đèn trong đêm tối lộ ra nét mịt mờ, khiến người ta cảm giác ánh mắt rất vô hồn, “Tôi chỉ muốn đưa hân ta đến nơi mà hân nên đến thôi.” Giọng điệu bay bổng nhưng lại khiến người ta cảm thấy rét lạnh.

“Vậy tôi...”

“Cô hả? Cô có thể lựa chọn,” Lý Trạch Phân hơi dừng một chút để Lâm Dụ suy nghĩ, “Con trai và người tình, chọn 1.”

“... Tôi hiểu rồi.”

“Có thật là hiểu rồi không?”

“... Ừm.”

Lý Trạch Phân thả cái chân đang bắt chéo xuống: “Có lẽ ngày mai sẽ có cảnh sát đến tìm cô đấy... Nên đổi mặt thế nào, nói chuyện gì, nói ra sao, tự mình quyết định đi.”

“... Ừm.”

“Mục đích của tôi chỉ có một. Nếu như mọi chuyện kết thúc mà mục đích không thành, Cao Kiển không đến được nơi hãn phải đến,” Giọng nói cô âm u, trầm thấp, dường như nhiệt độ xung quanh cũng giảm xuống, “Thì chỉ e cô Lâm và lệnh lang...” Cô cố tình bỏ dở câu nói, tùy ý để Lâm Dụ nghĩ.

Vài giây sau, Lý Trạch Phân lại nói thêm: “Mong cô Lâm đừng để mình hồ đồ hay mềm lòng, cũng đừng cố gắng mặt báo làm gì. Hãn cô cũng hiểu tình hình hiện tại của mình rồi đấy.”

“Tôi... biết rồi, cô... yên tâm. Chỉ cần cô hứa sẽ bảo vệ Bá Nam, tôi sẽ... nghe theo cô.”

“Vậy thì hợp tác vui vẻ nhé, cô Lâm. Tôi rất mong chờ vào biểu hiện ngày mai của cô đấy.”

“...”

Lý Trạch Phân không đợi Lâm Dụ trả lời, trực tiếp cúp điện thoại.

Ngày hôm sau, dưới sự phủ đầu của Lý Trạch Phân, Lâm Dụ đã chia nhỏ sự thật ra vài đoạn, sau đó kể một phần cho cảnh sát nghe. Tiêu Lăng Duyệt lại đem lời khai của Lâm Dụ gọi điện thoại cho Lan Khâm.

“Đội trưởng Lan, tội ác âm thầm lên án đã rõ ràng rồi, là bóc lột tình dục*.”

() Bóc lột tình dục là việc ép buộc người khác bán dâm, làm đối tượng để sản xuất ấn phẩm khiêu dâm, trình diễn khiêu dâm hoặc làm nô lệ tình dục. Khái niệm này khác với lạm dụng tình dục nha mọi người.*

Lan Khâm: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Có một nền tảng bí mật trên Internet gọi là “Paradise”, trong đó cung cấp các video về bóc lột tình dục, video sẽ tự động bị xóa sau 10 giây kể từ khi phát xong, nền tảng này sẽ tính phí người dùng khác nhau dựa trên cấp bậc của video. Người dùng sẽ được thăng cấp theo mức độ tiêu dùng. Khi tăng đến một cấp nhất định thì sẽ có quyền yêu cầu các dịch vụ người thật.”

“Theo lời của Lâm Dụ thì các nạn nhân của Paradise không phân biệt giới tính, độ tuổi từ 10 đến 35, nhưng đa số đều là phụ nữ. Chính bản thân cô ta cũng là một nạn nhân, vì Giải trí Đạt Hỏa vốn có quan hệ hợp tác với Paradise, chúng thường xuyên đem thực tập sinh và nghệ sĩ dưới trướng để làm nhân viên cung cấp dịch vụ người thật. Lúc trước Phạm Xương tới tìm cô ta là vì hỏi chuyện về Paradise liên quan đến Uông Ca.”

“Còn Tiêu Vũ Tịch thì từng là khách quen trong cửa tiệm của Lâm Dụ. Sau khi Lâm Dụ biết cô ta là nạn nhân của Paradise thì đã nghĩ cách giúp cô ta, nhưng không có hiệu quả gì mấy. Sau đó Tiêu Vũ Tịch không đến tiệm tạp hóa nữa, hai người cũng mất liên lạc.”

“Chỉ e là vụ án này còn liên quan đến nhiều thứ khác nữa, không chừng ngoài bóc lột tình dục ra còn dính dáng đến thứ gì khác nữa, bao gồm cả cái chết của Phạm Xương và Uông Ca, đến lúc đó chẳng phải còn nhiều chuyện đặc sắc đằng sau nữa sao? Tôi vốn tưởng rằng chuyện âm thầm lên án gì đó chỉ là nói suông thôi, không ngờ đúng là kéo theo sự kiện lớn như thế. Tuy giờ chỉ có lời khai của một mình Lâm Dụ cũng không nói rõ được gì, nhưng tôi cảm thấy chuyện này không có lừa làm sao có khóí được.”

“Ừm...” Lan Khâm rơi vào trầm tư.

Thành thật mà nói thì Lan Khâm không ngạc nhiên gì trước sự tồn tại của Paradise, thậm chí từ lúc điều tra vụ “Âm thầm lên án” này anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý để đón chờ những chuyện này rồi. Nhưng điều khiến anh cảm thấy không đúng, ngược lại lại là Lâm Dụ.

Rõ ràng cách đây không lâu lúc anh một mình đến gặp cô ta, cô ta vẫn giữ kín miệng, thà khiến mọi người lầm tưởng về mối quan hệ giữa mình và Phạm Xương cũng không chịu hé ra một chữ về Paradise. Vậy tại sao hôm nay lúc Tiêu Lăng Duyệt và Phùng Dịch Hoảng đi thì cô ta lại khai hết mọi chuyện chứ?

Lan Khâm không nghĩ hai người kia có kỹ thuật thẩm vấn gì đặc biệt.

Vậy, rốt cuộc mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì đây? Chuyện gì đã khiến cô ta đột nhiên đổi ý, không hề lo ngại người đứng sau nữa? Là một thế lực còn mạnh hơn cả người đứng sau kia ư? Vậy cuối cùng người đó là bạn hay là thù, thúc đẩy Lâm Dụ khai ra Paraside là có mục đích gì?

Suy cho cùng thì Lâm Dụ có thực sự là “nạn nhân” của Paraside không? Ai là cha của con cô ta? Cô ta lấy đâu ra một khoản tiền kếch xù để hủy bỏ hợp đồng với Giải trí Đạt Hỏa chứ?

Lan Khâm nghĩ có lẽ mình đã bỏ sót điểm gì đó rất quan trọng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Phòng chat thứ n* là có thật, Paraside là hư cấu, nghệ thuật vốn bắt nguồn từ cuộc sống hiện thực, vì thế mong mọi người đừng xem là thật, truyện này không nhằm vào bất kỳ cá nhân nào.

() Phòng chat thứ n là tên gọi chung cho một loạt những vụ bê bối tội phạm tấn công tình dục trực tuyến thông qua các ứng dụng nhắn tin, với gần 260.000 tài khoản người dùng là nơi phát tán và buôn bán những video bạo lực (hiếp dâm, tra tấn), khiêu dâm, xúc phạm cơ thể phụ nữ phi pháp. Đây là một môi trường cho tội phạm tình dục kỹ thuật số khai thác và hoạt*

động, bằng cách tạo ra những bài đăng, ví dụ như tuyển dụng việc làm, để dụ dỗ các nạn nhân đến với những phòng chat, sau đó uy hiếp, tống tiền để nạn nhân gửi hình khỏa thân (bao gồm cả khuôn mặt) và đe dọa nhằm buộc nạn nhân giữ im lặng.

Chương 44: Âm thầm lên án (10) - "A Chỉ, lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó thoát."

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vốn tưởng rằng sau khi Lâm Dụ khai ra Paradise xong thì trong Đường Quốc sẽ có một trận sóng to gió lớn. Kết quả là đã gần 1 tuần trôi qua, dù là trên Internet hay nội bộ Cục cảnh sát cũng đều sóng yên biển lặng.

Thậm chí còn chưa đến 1 tuần mà vụ án của Khương Hiểu Ninh đã khép lại với kết án “Tự sát tập thể”. Động cơ tự sát được quy về áp lực học tập, áp lực tài chính và áp lực sự nghiệp, trở thành một vụ án “rủ nhau tự sát”.

Đừng nói là giống trống khua chiêng để lập án điều tra Paradise, ngay cả những suy đoán thất thiệt trên mạng về sự tương đồng của vụ án tự sát tập thể này với “Âm thầm lên án” cũng đã bị thể lực nào đó xử lý sạch sẽ. Đây rõ ràng là chuyện tốt của bọn quản lý và khách quen của Paraside làm ra.

Lúc đầu khi phát hiện ra chuyện này, Lý Trạch Phân xuýt chút đã cầm điện thoại bật cười thành tiếng, nhưng cô lập tức hiểu ra có gì đó không đúng lắm.

Sau khi kết thúc vụ án tự sát tập thể, bọn người Lan Khâm vẫn không quay về Cục mà lập tức lấy danh nghĩa nghiên cứu và đào tạo để chuyển đến Cục điều tra Thiểm Châu. Không chỉ có họ, tất cả các ngành ở Trung tâm Giám định hình như cũng vài người đi đào tạo. Theo những lời đồng nghiệp nói chuyện phiếm trong nhà ăn thì có vẻ như ngoài Trường An ra, tất cả các Cục điều tra ở thành phố lớn đều cử người đến đó.

Theo lý mà nói thì kiểu đào tạo này phải tiến hành thông báo nội bộ để sàng

lọc và chọn người trước 1 2 tháng, nhưng Lý Trạch Phân chưa từng nghe nói đến chuyện này. Ngay cả những người được cử đi kia hình như cũng chỉ biết trước vài ngày. Tình huống này thì nói đi đào tạo, chẳng bằng là nói Cục nhà nước đang bí mật thành lập một đội nào đó mới trắng trợn tập hợp các ban ngành cấp dưới như thế.

Cảnh sát bí mật thành lập một đội vào lúc này, Lý Trạch Phân cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân.

Hóa ra sự bình tĩnh trước đó không phải là thật, mà là diêm báo cho sóng to sắp đánh đến. Bất kể là khép lại vụ án tự sát tập thể kia hay khống chế dư luận cũng đều là cảnh sát cố tình lùi lại một bước. Nhân lúc đối phương đang khinh địch thì chiêu binh mãi mã, lên kế hoạch để bất ngờ tấn công Paraside.

Mà người nghĩ ra được cách lấy lùi làm tiến như thế, có dũng cảm, quyết đoán và bối cảnh để thật sự điều tra những “kẻ đứng sau” kia, lại còn chỉ đạo ở Cục điều tra Thiểm Châu... Lý Trạch Phân cũng đã đại khái biết được người lãnh đạo là ai rồi.

Nói thật thì cô hơi ngạc nhiên vì chuyện này. Trước giờ cô chưa từng trông chờ vào cảnh sát – những người sử dụng “pháp luật” làm vũ khí để rồi lại bị chính nó trói buộc – thật sự có thể làm được chuyện ra hồn như thế này.

Cũng giống như 10 năm trước, khi đối diện với quyền lực tuyệt đối...

Như để xác nhận lại suy đoán của Lý Trạch Phân, điện thoại cô đột nhiên rung lên. Cô mở khóa màn hình, vào WeChat đọc tin nhắn mới nhất, người gửi là Vũ Nhuận Khoa.

—”A Chi, lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó thoát.”

Nhìn dòng chữ này, Lý Trạch Phân không khỏi mỉm cười, nụ cười y đúc với khi nghe được câu nói này vào 10 năm trước, khi cô tỉnh lại trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Cô có thể tin tưởng vào quyết tâm và niềm tin của Vũ Nhuận Khoa, nhưng

cô không trông chờ gì vào chiếc lưới thừa đã không bắt được con cá nào trong vài chục năm nay.

Nhưng may mắn là lần này đã khác, lúc đó cô chỉ giống như một con ngốc, vừa hy vọng có một anh hùng từ trên trời rơi xuống như trong phim hoạt hình sẽ cứu mình, vừa ngu ngốc bắt chước bộ phim “Âm thầm lên án” kia, sau đó thì nằm trên giường bệnh lừa mình dối người, mặc cho người khác định đoạt. Cô của hiện tại đã qua rồi cái thời tin vào kỳ tích của năm 2 tuổi, đã có khả năng chặt đuôi lóc vảy của con cá kia, ném vào cái lưới vô dụng kia.

... Đáng lẽ phải làm thịt con cá nữa, nhưng nếu chú Vũ đang có lòng như thế, vậy thì cứ để đó đi.

Nghĩ vậy, Lý Trạch Phân xóa các mục đã chỉnh sửa lúc đầu trên máy tính đi, từng chữ một bị xóa sạch.

Cô mở lịch trình ra xem, sau khi xác nhận rằng ngày mai sẽ được nghỉ thì lại cầm điện thoại lên, mở một nhóm chat đã bị tắt âm. Cô lướt qua hàng trăm tin nhắn trong nhóm, rồi ấn mở thông báo nhóm. Trong thông báo viết thời gian và địa điểm của một buổi tiệc, có cả link để đăng kí và danh sách. Link đã hết hạn rồi.

Cô ấn mở danh sách ra xem, vừa gõ ngón tay lên màn hình vừa suy nghĩ gì đó, sau đó lại ấn mở khung chat với Vũ Nguyệt.

“Hàm Tinh, có phải ngày kia trong trường Nữ Hoàng có tiệc không? Link báo hết hạn rồi.”

Vũ Nguyệt đáp lại: “Ừ, đúng đó, sao vậy? Đừng nói là cậu muốn tham gia đấy nhé, mặt trời mọc ở đằng Tây à? Đến lễ kỷ niệm 5 năm tốt nghiệp mà Chỉ điện hạ còn không tham dự, sao có thể tham gia vào buổi tiệc lộn xộn của cậu hai nhà họ Bùi thế này?”

“Vương phi đã hạ mình đăng ký rồi, sao tớ có thể không đi được chứ?”

“Tớ hết cách rồi, buổi tiệc này của cậu hai nhà họ Bùi được tổ chức dưới

danh nghĩa chúc mừng Tân hôn của tớ đây, tớ còn không đi được sao? Anh ta không hổ danh là thương nhân, đúng là lắm chiêu trò. Trước kia gặp tớ đều hếch mũi lên trời, giờ thân phận thay đổi liền tụ tập một đám người đến chúc mừng à? Anh ta là cọng rể hành gì chứ, nếu không phải bạn học của chúng ta đều là đại nhân thì tớ thêm đi à.”

“Nếu đã là tiệc chúc mừng Tân hôn của chị dâu, tớ không đi thì đúng là không hợp lễ nghi rồi.”

“Ôi trời, tiếng chị dâu này xuýt nữa tớ tưởng là thật rồi đấy. Nói đi, cậu định làm gì?”

“Bí mật.”

“... Được rồi. Tớ sẽ ngoan ngoãn là công cụ hình người cho cậu, không hỏi nhiều, thêm cậu vào danh sách là được chứ gì.”

“Cảm ơn chị dâu.”

“Ài, nổi hết cả da gà, cậu mà gọi chị dâu thì tớ không giúp nữa đâu.”

“Vâng, chị dâu.”

“Tớ đánh cậu đấy!”

“Chị dâu, ngày mai gặp nhé.”

“Lý Chì, cậu chờ đó cho tớ!”

“Ừm.”

“Ừm cái đầu cậu ấy! Ấu trĩ ghê, tạm biệt!” Phía sau còn gửi kèm meme Tom&Jerry “Tạm biệt bạn nhé”.

[Click để xem ảnh](#)

Lý Trạch Phân nhìn con chuột đang vẩy khăn tay trong meme, mỉm cười rồi đóng WeChat lại.

Cô mở danh bạ điện thoại ra, tìm số của sự vụ quan Trần Kiến rồi bấm gọi.

“Trần đại nhân, cuối tuần này tôi muốn về Lạc Dương một chuyến.”

Đội điều tra chuyên án Paradise đúng như dự đoán của Lý Trạch Phân đã được thành lập ở Cục điều tra Thiểm Châu. Vì để tránh đánh rã động cơ nên không công khai thành lập đội chuyên án, trước khi được tham gia vào đội, tinh anh trong giới cảnh sát cả nước đều phải thông qua các cuộc thẩm tra liên quan để xác định rằng lý lịch họ trong sạch, chưa từng sử dụng hoặc tiếp xúc với Paradise, sau đó là ký tên vào thỏa thuận bảo mật.

Đội trưởng đội chuyên án là Vũ Nhuận Khoa, đây cũng có thể xem là hậu thuẫn vững chắc cho lực lượng cảnh sát để chống lại những quan chức cấp cao sau này. Dù sao thì sau khi Nữ hoàng thoái vị, Hoàng thái tôn Lý Tiềm Chi cũng đã vượt qua cha và ông nội của mình để trở thành người cấp cao nhất ở Đường Quốc, chí ít cũng sẽ cho cha vợ thái tử Vũ Nhuận Khoa này một ít mặt mũi.

Dưới sự triển khai của Vũ Nhuận Khoa, đội chuyên án được chia thành nhiều nhóm, có nhóm bắt tay vào trang web, nhóm thì phụ trách dòng tiền, nạn nhân, người dùng, nhà cung cấp, thậm chí là người điều hành, người quản lý, và người sáng lập. Bọn Lan Khâm với tư cách là “người đầu tiên phát hiện” nên vừa mới thoát khỏi vụ tự sát tập thể đã được chia vào đội điều tra nạn nhân.

Công việc của họ cũng giống như lúc điều tra vụ án tự sát tập thể lúc được, tiếp tục điều tra xung quanh 6 người Khương Hiếu Ninh, làm rõ lần đầu tiên họ bị bóc lột tình dục là khi nào và ở đâu, ai là thủ phạm trực tiếp, bọn chúng đóng vai trò gì ở Paradise. Trong lúc đó, Lâm Dụ vẫn nằm trong tay họ, vụ án của Phạm Xương và Uông Ca cũng được phép điều tra lại một lần nữa.

Qua vài ngày tìm hiểu các nạn nhân, nền tảng tìm kiếm trên Internet, cơ bản đã xác định được bạn trai Tiết Chương của Khương Hiếu Ninh, Thượng Quan Tư sếp của Xà Trử, Thạch Hùng sư huynh của Tiêu Vũ Tịch và những người cho Đường Tư Tiệp cho vay nặng lãi có liên quan nhất định đến Paradise.

Trong số này, ban đầu Tiết Chương vốn chỉ là một người dùng lâu năm của Paradise, theo dòng tiền trong ngân hàng cho thấy ¼ chi phí sinh hoạt hàng tháng của anh ta đều rót vào dịch vụ xem phim. Trước đây anh ta chưa từng liên hệ với dịch vụ do Paradise cung cấp, là từ khi yêu nhau cùng với Khương Hiếu Ninh, chụp vài tấm hình riêng tư rồi bí mật đăng lên, sau đó phát hiện có thể kiếm được tiền từ đó nên mới dần sa đà vào. Sau này ngoài những lời đe dọa ra, anh ta thậm chí còn bóc lột Khương Hiếu Ninh, vì chuyện chụp ảnh và quay video bị cô ta phát hiện, nên hoặc là không làm, đã làm thì phải làm cho trót.

So với Tiết Chương là “lần đầu vi phạm” thì Thượng Quan Tư và Thạch Hùng là 2 kẻ tái phạm. Thượng Quan Tư là chuyên chọn nhân viên cho mình, nam nữ đều ăn, còn Thạch Hùng thì thông qua phần mềm hẹn hò để mỗi chài con mỗi từ thời đại học, giờ đã đến mức ra tay với bạn học của chính mình rồi. Hai tên này đều rất biết lợi dụng tâm lý nạn nhân và thông qua các chuẩn mực xã hội để định nghĩa về “tình dục”, một cây gậy rồi một viên kẹo*, từ từ biến họ thành những nô lệ mặc cho người khác định đoạt. Không chỉ hàu hạ về thân thể mà còn trong sự nghiệp và việc học đều bị người khác lợi dụng.

() Chắc ý như câu “Vừa đánh vừa xoa” ấy.*

Tuy nhiên người hại Đường Tư Tiệp lại buộc chặt “tiền” và “tình dục” với nhau, phương thức hoạt động cũng tương tự như việc mại dâm mà những năm gần đây bị cảnh sát càn quét. Đường Tư Tiệp vì vay tiền thuốc men cho cha mình mà vay nặng lãi, dẫn đến chuyện sa vào vũng lầy kiếm tiền rồi không tài nào thoát ra được.

Còn Dư Uyển và Nghiêm Nguyên thì vẫn chưa điều tra ra được danh tính kẻ gây ra vì hai người này có ảnh hưởng trên mạng xã hội khá lớn. Nhất là

Nghiêm Nguyên là người của công chúng nên thường xuyên dự tiệc, tiếp xúc với các nhân vật khác, trong một thời gian ngắn không thể nào tìm ra được. Mao Lệ vẫn quần chặt công ty quản lý của Nghiêm Nguyên để cố tìm ra manh mối.

Đội trưởng và đội phó của từng nhóm nhỏ trong đội chuyên án sẽ họp với nhau vào mỗi chiều thứ sáu hàng tuần để trao đổi và thảo luận. Lan Khâm là đội phó của đội nạn nhân, vừa kết thúc cuộc họp dài 4 tiếng đồng hồ, miệng đắng lưỡi khô bước từ phòng truyền thông ra, còn chưa kịp uống nước đã bị Phương Uy gọi lại.

“Sao thế?” Lan Khâm xoa xoa thái dương đau nhức của mình, khàn giọng hỏi.

“Khương Hiếu Ninh tỉnh rồi.”

“Cái gì?” Lan Khâm hơi lão đảo.

Phương Uy vội vàng đỡ anh, nói lại: “Khương Hiếu Ninh tỉnh rồi, vừa rồi đã được chuyển từ phòng chăm sóc đặc biệt về phòng bệnh thường. Tôi đã liên hệ với bệnh viện, được phép sáng mai đến thăm hỏi.”

“Được, đổ thêm xăng cho xe đi, tối nay chúng ta về VỊ Nam.” Lan Khâm lập tức quyết định, “Đội đã, gọi Mao Lệ nữa, tình huống này nữ cảnh sát ra mặt sẽ tốt hơn.”

Chương 45: Âm thầm lên án (11)

“Điện hạ, đến rồi.”

Lý Trạch Phân bị một giọng nói nhẹ nhàng gọi dậy, chưa kịp mở mắt ra thì đã bị ánh nắng chiếu vào mặt làm cho choáng váng. Sự choáng váng này kéo dài hơn nửa phút, sau đó cô mới nhận ra chiếc kính râm thường ngày mình đeo đã bị tuột xuống dưới sống mũi, rơi trên đầu gối.

Cô vận cái cổ đã cứng ngắc của mình, cúi người nhặt kính lên rồi cài vào túi áo sơ mi.

Mặt trời ngoài xe đã ló dạng rực rỡ, phản chiếu vẻ trắng lợt của thành Tử Vi vào đôi mắt mờ màng của Lý Trạch Phân. Dưới sự kích thích của ánh sáng, đồng tử cô khẽ co lại, màu xanh nhạt trong mắt dường như lại càng nhạt hơn.

Cơ thể cô miễn cưỡng thu mắt lại, để ánh mắt đang thất thần nhìn vào đồng hồ trên cổ tay mình. Đã là 10 giờ rưỡi sáng thứ 7, từ khi rạng sáng xuất phát từ Trường An thì đã qua hơn 4 tiếng rồi.

Đồng hồ sinh học và thời gian vật lý được kết nối lại với nhau, những ký ức về bộ phim cũ lại ùa về trong tâm trí cô.

Đúng rồi, là mình đã chủ động muốn về “nhà”. Vì không mua được vé tàu cao tốc nên đành phải phiền sự vụ quan Trần Kiến đưa đi một đoạn. Dù sao thì với số tiền tích góp cá nhân của mình, cô vẫn chưa thể mua được một chiếc xe.

“Vất vả cho Trần đại nhân rồi.” Giọng nói vừa ngủ dậy nên hơi khàn, nhưng cũng không che giấu được âm sắc êm tai của nó, nhất là khi kết hợp với âm cuối đầy mệt mỏi này.

“Điện hạ khách khí rồi, đây là bốn phận của tôi mà.”

Lý Trạch Phân nặn ra nụ cười đầu tiên trong ngày, không tiếp tục khách sáo nữa.

Cô lấy kính áp tròng ra từ ba lô, thành thạo đeo vào để che đi màu mắt trời sinh của mình. Sau đó Lý Trạch Phân lại mở túi xách ra, đột nhiên phát hiện rạng sáng lúc mình đi hơi vội vã nên đã quên nhét bộ tóc giả màu đen dài thẳng kia vào. Trong lúc nhất thời cô hơi ảo não, nhưng sâu trong sự ảo não đó lại ẩn chứa một ít... khoái cảm kỳ lạ.

“Điện hạ không tìm được thứ gì sao?” Trần Kiến thấy động tác của Lý Trạch Phân trong kính chiếu hạ bèn ân cần hỏi thăm.

“Không có,” Lý Trạch Phân đóng túi lại, đưa tay vuốt mái tóc ngắn bị lệch về phía sau một chút, “Chỉ là tóc hơi nóng thôi.” Nói xong, cô đẩy cửa xe rồi bước xuống.

Cấm quân canh gác xung quanh lập tức vây lại, ngay ngắn hành lễ, sau khi chào một tiếng “Chỉ điện hạ” xong thì dẫn cô đến trạm kiểm soát an ninh.

Vì đây chỉ là khu cư trú bình thường của tôn thất nên cái gọi là kiểm tra an ninh cũng chỉ là thông lệ, chỉ đi qua cửa kiểm tra cháy nổ, không cần kiểm tra túi xách hay soát người gì hết. Công tác an ninh ở đây không khác mấy so với ở những biệt thự cao cấp, cấm quân canh gác bên ngoài cũng tương tự như bảo vệ trong khu biệt thự. Ngoài cửa kiểm tra cháy nổ thì sẽ có một phòng gác nhỏ để đảm nhận một số công việc như nhận chuyển phát nhanh, lấy hàng. Mật khẩu ra vào được làm bằng dấu vân tay, càng giống với những căn biệt thự cao cấp.

Lý Trạch Phân đứng trước cổng thất thần tròn 3 phút, đến khi một đám mây không rõ hình dạng che khuất mặt trời phía trên đi mới thò tay ấn vào ổ khóa vân tay được thiết kế như một phụ thủ* ngậm vòng.

() Phụ thủ: Là hình mặt thú, phần lớn là những loài thú hung dữ như sư tử, hổ, rồng,... thường dùng để trang trí ổ khóa thời xưa.*

Bíp, ting ting. Ổ khóa đã được mở.

Lý Trạch Phân hít sâu một hơi, dùng hai tay đẩy hai cánh cửa rồi nhấc chân bước vào đại sảnh, nơi đã giam cầm cuộc đời mình hơn 20 năm. Hay nói cách khác, là “nhà”.

Ánh đèn mờ ảo, tranh treo trên hai vách tường, điều hòa miễn phí. Tất cả đều giống hệt lúc rời đi, chắc chắn những người đang sống bên trong cũng thế...

Có lẽ ông Trời luôn thích trêu chọc Lý Trạch Phân, cô vừa đi qua huyền quan để vào hành lang đã đụng mặt với kẻ đó. Hai người nhìn thấy đối phương đều dừng lại, nét mặt cũng thu hồi lại, biến thành nét lãnh đạm như nhau.

“Ôi, ngọn gió nào thổi cô tới đây thế này?” Vẫn là giọng nói kinh tởm như trong trí nhớ.

“Cao phò mã.” Lý Trạch Phân nghiêng người sang một bên, chấp tay trước ngực thi lễ, cúi người nhìn mũi chân mình, từ đầu đến cuối không hề cho Cao Kiến một cái liếc mắt.

Cao Kiến khẽ hừ lạnh, ngẩng cao đầu nhưng không có vẻ gì là muốn đi.

Cứ tưởng cuộc gặp gỡ không mong muốn này giữa hai bên sẽ nhanh chóng kết thúc, nhưng không ngờ lúc Cao Kiến đi ngang qua người Lý Trạch Phân, cô đột nhiên mở miệng, phun ra một từ: “Paradise.”

Bước chân Cao Kiến lập tức đông cứng lại, hần từ từ quay đầu lại trừng mắt nhìn Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân vẫn duy trì tư thế hành lễ như trước, không thèm liếc nhìn hắn: “Không ngờ Cao phò mã lại là loại háo sắc đến táng tận thiên lương như thế.” Khóe miệng cô cong lên, ngay cả giọng điệu cũng hơi cao hơn, “Nhưng dù sao cũng là con người thôi, chẳng có gì lạ hết.”

Mặt Cao Kiến tối sầm lại, giơ tay tóm lấy cổ áo của Lý Trạch Phân. Lý Trạch Phân theo bản năng định nghiêng người tránh đi, nhưng sự thao túng của ý thức đã khiến cô khẽ cắn môi, kìm bản năng sinh tồn này lại.

Cổ áo của cô bị Cao Kiến tóm lấy lôi về phía trước, nhưng vì chiều cao hiện tại của Lý Trạch Phân đã không chênh lệch gì mấy với Cao Kiến nên hẳn không còn lợi thế chiều cao nữa, hành động này cũng không còn tính uy hiếp như lúc trước.

“Mày muốn làm gì?” Cao Kiến rít từ trong kẽ răng.

Nghe vậy, Lý Trạch Phân nghiêng đầu, mỉm cười lười biếng trước ánh mắt của Cao Kiến: “Tôi là cảnh sát mà, Cao phò mã nghĩ tôi muốn làm gì?”

Cô lấy tay phải bắt lấy cổ tay đang nắm áo mình rồi nhẹ nhàng vặn một cái, cái tay kia bị đau buộc phải thả ra.

Cao Kiến ôm cổ tay bị vặn đến đau nhức của mình, còn đang suy nghĩ nên dùng lời tàn nhẫn nào thì bàn tay khiến hắn đau đớn lại vỗ 2 cái lên vai hắn.

“Mong Cao phò mã tự mình lo liệu cho tốt nhé.”

Cô thu tay, lại thi lễ rồi lễ phép lùi về sau 3 bước, sau đó mới xoay người rời đi.

Nhìn bóng hình dần dần đi xa, Cao Kiến một lần nữa ý thức được 10 năm trước mình đã nuôi dưỡng ra một con quái vật như thế nào. Hắn ôm bàn tay run rẩy của mình, sải bước đi như sợ dịch bệnh lan truyền.

Hắn đi vào ga ra, ngồi trên ghế lái rồi đóng chặt cửa sổ lại, lấy điện thoại ra hơi run rẩy bấm một dãy số.

“A lô, giám đốc Cao, sao vậy, có chuyện gì phân phó à?”

“Paradise bị điều tra à?”

“À... Ày, không phải thế đâu. Chỉ là ở Thiểm Châu có vài người tự sát,

không biết thế nào lại kéo Paradise vào, cảnh sát chỉ chú ý một chút thôi. Nhưng anh yên tâm, chuyện nên làm đã sớm làm rồi. Dù trận chiến này có lớn thế nào thì cũng không gây phiền phức cho anh đâu, dù sao thì hoàng thất cũng sẽ ra mặt dẹp loạn, cùng lắm thì đến Cục điều tra khai vài câu là ổn thỏa thôi.”

“Hừm, vậy tốt nhất là anh phải biến hiện thực cũng nhẹ nhõm như lời mình nói đấy. Châu chấu trên cùng sợi dây thừng*, tôi có chuyện gì thì anh cũng hồng bát.”

() Grasshoppers tied to the same rope: Ý chỉ người cùng một thuyền, ràng buộc lẫn nhau.*

“Chuyện này anh yên tâm đi, 10 năm trước xuýt nữa đã mất một mạng họ nhà Lý, vậy mà có chuyện gì đâu?”

Cao Kiến nhú mào, im lặng nửa phút mới nói: “Bất luận thế nào cũng không được chủ quan, nếu thật sự không được thì ném một cục mỡ ra ngoài đỡ đòn đi.”

“Rõ rồi.”

“Được rồi, làm việc của mình đi.” Hả cúp điện thoại.

— “Được rồi, làm việc của mình đi.”

— “Tút — “

Lý Trạch Phân tháo tai nghe ra, đặt tên cho tệp âm thanh trên máy tính là “2” rồi lưu lại.

Cô mở ra một tệp âm thanh tên “1”, tiếp tục công việc chỉnh sửa còn dở dang của mình.

Cứ như thế, cô ngồi trước máy tính từ 11 giờ sáng đến 7 giờ tối, giữa trưa

chỉ uống một hộp sữa đậu nành, không ăn cơm 3 bữa.

Cho đến khi xử lý xong 2 tệp âm thanh xong, cô nén chúng vào một cái USB, tùy tiện treo USB lên móc khóa rồi mới đỡ cơ thể đối diện bụng dính lưng của mình lên. Lý Trạch Phân đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra tìm nguyên liệu nấu ăn.

Lúc này, từ xa xa truyền đến tiếng giày cao gót đang bước đi.

Đồng tử Lý Trạch Phân co lại, lập tức ngừng hành động trong tay mà cúi người, lắng lắng đợi chủ nhân của tiếng giày bước đến.

“Lý Chỉ?” Một giọng nói đầy vẻ khó tin vang lên.

“Mẫu thân.” Lý Trạch Phân cung kính cúi đầu hành lễ. Vì cúi đầu chào nên cô đã bỏ lỡ vẻ mặt kinh ngạc rồi chuyển sang vui vẻ của người đối diện.

“Về rồi đấy à? Ở bao lâu?”

“Chỉ có 2 ngày thôi, 1 ngày cuối tuần, tối mai sẽ đi ạ.”

“Vậy à...” Ánh sáng trong mắt Lý Tổ Ngọc mờ đi, không khí trong phòng bếp cũng hơi đọng lại.

Lý Trạch Phân vẫn duy trì tư thế hành lễ, không dám ngẩng đầu lên.

“Được rồi, đứng lên đi, nhà mình mà.” Trong giọng nói của bà có chút bất đắc dĩ, và hơi... mất tự nhiên. Nhưng Lý Trạch Phân cũng không có hứng thú và can đảm để phân tích.

“Vâng.” Cô nghe lời đứng thẳng người, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên nhìn Lý Tổ Ngọc.

Nụ cười nơi khóe miệng của Lý Tổ Ngọc trở nên chua xót nhưng cũng không nói gì thêm, bà ta chỉ đi đến cạnh tủ lạnh mở ra nhìn một chút, sau đó lúng túng đóng lại.

“Trong nhà không có gì ăn ngay được hết, đồ ăn đều do dì Vương mua, hôm nay dì ấy xin nghỉ rồi, mẹ cũng không biết làm, con có muốn ra ngoài ăn không? Mẹ cũng đi chung.”

“Nếu mẫu thân không ngại thì con có thể làm.” Giọng nói của Lý Trạch Phân rất khẽ. Từ trước đến nay cô đứng trước mặt Lý Tổ Ngọc đều dùng giọng nói khe khẽ không tự tin như thế.

“Con biết nấu ăn ư?”

“... Vâng.”

“Lúc sống ở nước ngoài một mình đã tự học à?”

“Đúng vậy.”

“Không tệ, đã lớn rồi.”

“...” Lý Trạch Phân căn môi, lấy có mở tủ lạnh ra lấy nguyên liệu để giấu biểu cảm của mình đi.

“...” Lý Tổ Ngọc nhạy cảm phát hiện ra tâm trạng của con gái, nụ cười hơi cứng lại.

Việc nói chuyện phiếm trong nhà của hai mẹ con dường như không bao giờ thuận lợi được.

Lý Trạch Phân ý thức được bầu không khí không ổn lắm, cô còn phải ở trong căn nhà này 1 đêm, cũng không muốn mình như ngồi trên đống lửa cả đêm này. Vì thế cô chủ động mở miệng lần nữa: “Mẫu thân muốn ăn gì ạ?”

“Con làm gì thấy tiện là được rồi.”

“... Vâng.”

...

1 tiếng sau, 2 món chay, 1 món mặn và 1 bát canh đã được bày lên trên bàn cơm.

Lý Trạch Phân xới 2 chén cơm trắng, cầm bằng 2 tay đưa 1 chén cho Lý Tổ Ngọc: “Mẫu thân, mời.”

“... Cảm ơn.”

Lý Trạch Phân khẽ gật đầu, vẫn không nhìn Lý Tổ Ngọc. Cô ngồi xuống chỗ đối diện, sắp xếp lại bát đĩa nhưng vẫn chưa bắt đầu ăn.

Lý Tổ Ngọc biết rõ cô đang chờ mình ăn trước, đây là lễ nghi, là quy củ. Bàn tay bà cầm đũa run lên một chút, không nói gì mà chỉ gắp một ít cơm nhét vào miệng. Lý Trạch Phân thấy thế mới cầm đũa lên.

Ăn ngủ không nói. Bầu không khí trong bữa cơm nhà này vì thế cũng trở thành kỳ lạ.

Đồ ăn Lý Trạch Phân làm thật ra rất ngon, nhưng vào miệng Lý Tổ Ngọc thì như đang nhai sáp vậy. Còn Lý Trạch Phân từ đầu đến cuối chỉ ăn đĩa rau trước mặt, ngay cả khi gắp món này cũng chỉ gắp một nửa phía bên mình. Cô một mực không ngẩng đầu lên, cứ như thể trộn rau và cơm trắng rồi từ từ lấp đầy cái bụng cả ngày chưa ăn gì của mình.

Lý Tổ Ngọc nhìn thấy hết tất cả, bà ta rất muốn nói gì đó, rất muốn gắp thịt cho con gái mình, nhưng bà ta không dám. Vì bà ta sợ nếu lỡ mình mở lời thì con gái cả rau với cơm cũng không chịu ăn nữa.

Đây là con gái ruột của bà ta, bà ta đã ép con gái mình biến thành bộ dạng như thế này đây. Bà ta hối hận, nhưng tất thấy đều đã muộn.

Đến khi tự mình tỉnh ngộ thì lại phát hiện rằng mọi thứ xung quanh đã bị chính tay mình hủy hoại hết.

Bà ta nhớ tới tin nhắn đột nhiên được gửi tới vào một đêm đầu tuần kia...

Lý Tổ Ngọc đột nhiên buông đũa, đưa ra câu trả lời muộn màng.

“... Không có.”

Lý Trạch Phân bỗng ngẩng đầu lên.

Chương 46: Âm thầm lên án (12)

Không có.

Có lẽ vì sự tâm linh tương thông chết tiệt giữa mẹ và con, Lý Tổ Ngọc chỉ phun ra một câu không đầu không đuôi như thế mà Lý Trạch Phân cũng có thể hiểu được ý của bà ta – Bà ta đang trả lời tin nhắn WeChat ngày trước.

Không có, mẹ không có tình cảm gì với hần cả.

Lý Trạch Phân dừng đùa đờ một lúc lâu, nhưng Lý Tổ Ngọc chỉ nói có thể.

“Không có”, sau đó là không có sau đó nữa. Không có lời thẳng thắn nào, không giải thích gì, chỉ có 2 từ đơn giản, không đại diện cho điều gì cả. Câu trả lời cho câu hỏi đã giam cầm cả cuộc đời mình hóa ra chỉ có 2 chữ.

Lý Trạch Phân đột nhiên thấy hơi nực cười. Cô phát hiện mình cũng giống như hạt gạo trong bát cơm vậy, chỉ có thể mặc cho con người nấu chín rồi ăn mất, tình cờ dính được vào chiếc đĩa đã vọng tưởng mình có cơ hội thay đổi số mệnh, ai ngờ chỉ là chuyển từ trong bát vào dạ dày mà thôi, nấu chín rồi ăn mất, cuối cùng là bị nghiền nát rồi tiêu hóa.

Suy cho cùng thì trong Hoàng cung to đến thế này, cuộc đời của mình cũng chỉ có giá trị là 2 chữ.

Chuyện này có gì lạ đâu.

Nếu đã như vậy thì chuyện kia...

“Vậ à.” Lý Trạch Phân nhướn mày, khẽ đáp lại như thế vừa nghe mẹ mình nói một chuyện vui trong công việc nên cũng phối hợp cười theo.

“Đúng rồi,” Cô đột nhiên đứng lên, chạy ra khỏi phòng ăn về phòng mình, vài phút sau quay lại, trong tay cầm 1 bình rượu to hơn lòng bàn tay, “Con có mang đặc sản về, hôn lễ lần trước quên đưa cho mẹ.” Lý Trạch Phân đặt bình rượu lên bàn.

Biểu cảm của Lý Tổ Ngọc trong khoảnh khắc nhìn thấy nhãn hiệu tiếng Pháp trên chai nháy mắt đã đông cứng lại.

Đây là loại rượu chỉ có ở một thị trấn nhỏ nói tiếng Pháp ở Canada, mà thị trấn đó...

“Con đã về nơi đó à?” Lý Tổ Ngọc đột nhiên hỏi bằng tiếng Pháp dày đặc khẩu âm Đường Quốc.

“Đã về,” Lý Trạch Phân cũng đáp lại bằng tiếng Pháp, nếu ai chú ý so sánh sẽ phát hiện tiếng Pháp của cô thoát nghe có vẻ rất phổ thông, nhưng thật ra trong đó có giọng vùng của thị trấn nhỏ kia, giống như cô đã sinh ra và lớn lên ở đó, “Lúc con gặp Zoe đã bị cô ấy đuổi đi, vì thế mới dứt khoát về nước.” Biểu cảm cô bình thản, giọng điệu hoàn toàn không hợp với nội dung nặng nề của câu nói.

“...”

Hóa ra vì thế mà cô đột nhiên quyết định về nước.

Ngón tay nắm chiếc đĩa của Lý Tổ Ngọc hơi trắng đi.

“Anthony chết rồi đúng không?” Mặc dù là câu hỏi, nhưng giọng điệu của Lý Trạch Phân lại không hề có chút nghi vấn nào.

Bầu không khí trong phòng ăn càng thêm nặng nề, Lý Tổ Ngọc không nói tiếng nào.

“Zoe nói cậu ấy đã chết oan uổng ở Mỹ.” Lý Trạch Phân nói tiếp.

Lý Tổ Ngọc nện chiếc đĩa lên bát, đột nhiên đứng dậy.

Lý Trạch Phân cũng lập tức đứng lên, hai tay chéo nhau, khễ cong eo, cúi đầu, nhìn chăm chăm vào mũi chân mình.

Lý Tổ Ngọc nhìn tư thế hành lễ của con gái mình thật sâu, muốn nói rồi lại thôi một lúc, không biết nghĩ gì nên mặt tối sầm xuống, không nói gì nữa mà quay đầu đi mất.

Cho đến khi tiếng bước chân của Lý Tổ Ngọc hoàn toàn biến mất, Lý Trạch Phân mới buông hai tay nâng đến đau nhức của mình, đứng thẳng người lên. Sau đó cô quay lại chỗ ngồi, tiếp tục ăn cơm. Lúc này cô không chạm tới đĩa rau trước mặt nữa mà tự ăn sạch sẽ 3 món còn lại.

Lý Trạch Phân nhanh chóng kết thúc bữa ăn, sau đó bắt đầu dọn dẹp bát đĩa. Trong phòng bếp có máy rửa chén, nhưng Lý Trạch Phân không dùng mà tìm nước rửa bát rồi mở vòi nước ra, rửa theo cách truyền thống.

Tư thế cúi đầu rửa bát đã che khuất nét mặt của cô, tiếng nước chảy và tiếng cọ xát bát đĩa đến che đi tiếng cười khe khẽ trong cổ họng của cô.

“Ha ha — “

Xem ra, bước đi này đã đúng rồi. Chỉ cần mở đầu một câu, bà ta đã phản ứng lại với nửa câu sau rồi.

— Zoe nói Anthony đã chết oan ở Mỹ, là do bà hại chết. Vì vậy cô ấy nói tôi, người mang khuôn mặt y đúc bà, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt cô ấy nữa.

Trong lúc đó, ở bệnh viện khu Liên Chước, Vị Nam.

Lan Khâm và Mao Lệ một trái một phải ngồi bên cạnh giường bệnh.

“Cô là Khương Hiếu Ninh đúng không?” Trong không khí yên tĩnh của phòng bệnh, giọng nói của Lan Khâm cũng rất nhẹ nhàng.

Ánh mắt trống rỗng của Khương Hiếu Ninh dừng lại rất lâu trên người Lan Khâm, ngay lúc hai người cho rằng cô ta không muốn trả lời thì cô ta lại khẽ gật đầu một cái.

“Cô còn nhớ tại sao mình lại ở bệnh viện không?”

Ánh mắt Khương Hiếu Ninh lóe lên, nhưng cũng không trả lời.

Lan Khâm cũng không cố chấp bám lấy không buông, lập tức hỏi vấn đề khác: “Cô có quen những người này không?” Anh bày vài tấm ảnh lên trên chăn, ở vị trí mà Khương Hiếu Ninh đang tựa đầu vào giường có thể cúi xuống nhìn được.

Ánh mắt Khương Hiếu Ninh nhìn chăm chăm vào những tấm ảnh đó, một lúc lâu sau mới từ từ lắc đầu.

“Vậy còn những người này có quen không?” Lúc này, Mao Lệ mang một xấp ảnh khác đặt lên chăn. Nhưng khác với những tấm ảnh trước, đây không phải chân dung mà là ảnh đại diện tài khoản SuperrrrNote của những người đó.

Đồng tử Khương Hiếu Ninh đột nhiên co lại, cả người vô thức lùi về sau tránh né.

Lan Khâm và Mao Lệ nhìn nhau một cái.

“Vậy cô đã từng nghe nói tới “Paradise” chưa?” Mao Lệ tiếp tục mở miệng hỏi.

Cả người Khương Hiếu Ninh run lên.

“Cô có quen anh ta không?” Lan Khâm lấy ảnh chụp của Tiết Chương từ trong túi tài liệu ra, đặt lên trên cùng đồng ảnh chụp.

Trong nháy mắt, biểu cảm của Khương Hiếu Ninh trở nên cực kỳ sợ hãi, cô ta nín lấy cái chăn, thu mình nép ở đầu giường, thậm chí nếu có thể còn muốn khoan 1 lỗ trong tường rồi giấu bản thân vào.

“Người này tên là Tiết Chương, là một trong những đối tượng sử dụng nền tảng bất hợp pháp Paradise mà cảnh sát chúng tôi đang điều tra. Anh ta bị nghi ngờ đã nhiều lần lợi dụng, bóc lột tình dục và quay video khiêu dâm. Hiện tại anh ta và các đối tượng khác đang bị giam giữ theo quy định của pháp luật.” Mao Lệ cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể để giải thích sự việc.

Có lẽ vì lời nói của Mao Lệ có tác dụng mà bờ vai căng thẳng của Khương Hiếu Ninh cũng từ từ thả lỏng.

“Cảnh sát chúng tôi đang tiến hành một cuộc điều tra kỹ lưỡng về nền tảng Paradise này, nhằm đưa tất cả kẻ đứng sau ra trước công lý.” Lan Khâm nhẹ nhàng nói, “Vì thế, nếu cô có bất cứ thông tin gì về Paradise, về Tiết Chương, xin hãy lập tức nói với chúng tôi, giúp chúng tôi một tay nhé.”

Sau đó cả hai đều không nói gì nữa. Lan Khâm nhìn ra ngoài cửa sổ, Mao Lệ thì thản nhiên lật xem tài liệu trong tay, dường như đang chờ đợi chuyện gì đó.

Những cảm xúc hỗn độn tràn trong mắt Khương Hiếu Ninh, bàn tay giấu trong chăn nắm chặt rồi lại thả ra, sau đó lại siết chặt lại, cứ như thế mấy chục lần, cho đến khi Mao Lệ lật tài liệu nhanh hơn thì cô ta cuối cùng cũng mở miệng.

“Tôi biết họ.” Bàn tay trong chăn vươn ra, cầm lấy một trong những tấm ảnh đại diện trên SuperrrrNote lên, “Tôi và họ giống nhau.” Tuy vết thương ở cổ không ảnh hưởng đến dây thanh quản, nhưng sau hơn nửa tháng hôn mê, giọng nói của Khương Hiếu Ninh đã trở nên khàn đặc, giữa các âm tiết đều xen lẫn tạp âm như tiếng quạt điện cũ trong phòng học.

“Chúng tôi quen biết nhau trên diễn đàn, sau này diễn đàn dọn dẹp các bài đăng nên đành phải chuyển sang SuperrrrNote.”

“Chúng tôi... Bọn chúng...” Bàn tay cầm ảnh bắt đầu run rẩy, khóe mắt cũng ửng đỏ, “Bọn chúng đều là ác quỷ!” Giọng nói Khương Hiếu Ninh căng lên cao như một chiếc quạt cũ thiếu dầu bôi trơn đột ngột tăng tốc,

răng rắc một tiếng sau đó nổ vang khiến mọi người trong phòng đều sợ hãi.

“Bề ngoài Tiết Chương nhìn rất thật thà, lúc đầu cũng khiến người ta cảm thấy rất thành thật. Vì thế tôi mới tin hẳn, vì thế tôi mới đồng ý tiến thêm 1 bước với hẳn. Nhưng ai ngờ...” Cả người cô ta run bần bật, trong giọng nói mang theo tiếng nức nở, “Ai ngờ hẳn lại... có thể làm ra những chuyện đó chứ!”

Cô ta nghiêng răng, tự tay ngắt lấy cục u nhọt sâu thẳm trong đáy lòng mình, “Hắn chụp lén tôi! Hắn lắp camera trong phòng ngủ! Hắn đi bán ảnh riêng tư của tôi! Lúc đầu tôi cũng không biết, cho đến một ngày lúc mượn điện thoại hắn chụp ảnh, vô tình lướt vào chương trình chạy nền.”

“Tôi... lúc đó đáng lẽ tôi phải nghĩ cách chụp lại mọi thứ rồi báo cảnh sát. Tôi không nên đi giằng co với hẳn, tôi không nên để hẳn biết mình đã phát hiện ra. Hẳn... hẳn uy hiếp tôi, lấy ảnh của tôi để uy hiếp, nói nếu tôi không nghe lời thì hẳn sẽ gửi những thứ này cho cha mẹ tôi. Cha mẹ tôi... Họ đều như thế, nếu để họ biết chuyện này thì... tôi xong rồi, họ sẽ cảm thấy tôi ô uế, cảm thấy tôi là sự sỉ nhục, trực tiếp gả tôi đi mất. Vất vả lắm tôi mới được học đại học, tôi...”

“Tôi thỏa hiệp lần đầu, sau đó thì lần thứ 2, thứ 3. Hẳn ta trở nên không hài lòng, đòi hỏi tôi nhiều hơn nữa. Hẳn... hẳn tra tấn tôi, sau đó quay lại video lúc hành hạ tôi để đem đi bán, còn dùng những video đó để khống chế tôi nữa. Tôi thật sự không chịu nổi nữa rồi,” Nước mắt cô ta giàn giụa, “Đó là một vòng lặp vô tận, một vực thẳm không đáy, hẳn ta ngày càng quá đáng... Tôi như một con nô lệ, hẳn bảo gì thì phải làm đó. Hẳn còn kiểm soát tài khoản của tôi, nếu như dám báo cảnh sát hay gửi tin cầu cứu thì hẳn sẽ...”

“Tôi thậm chí còn không được dùng Weibo trên điện thoại của mình. Mỗi lần đăng gì đó lên đều phải cẩn thận đặt ở chế độ Chỉ mình tôi, mỗi ngày đều phải đảm bảo rằng đã xóa hết người theo dõi. Tôi định nhẫn nhịn tới khi tốt nghiệp, lúc đó sẽ rời khỏi Vị Nam này. Vậy mà hẳn lại ép tôi kết hôn với hẳn! Tôi không chịu, hẳn bắt đầu... bắt đầu mua dụng cụ... mua dụng cụ tra tấn tôi...”

Cô ta khóc một lúc lâu sau đó mới tiếp tục, “Những thứ đó... Những thứ đó đều chỉ được dùng duy nhất 1 lần, hẵn đã tiêu hủy hết sạch rồi. Tôi dùng máy tính ở trường tìm thử, trên mạng nói những thứ đó không thể lập án được, cảnh sát cũng chỉ giáo dục vài câu rồi xem như xong, căn bản không xem chuyện này là quan trọng, họ chỉ cho rằng một người đàn ông mà bị tiền án thì sẽ hủy hoại của cuộc đời của hẵn.”

“Chuyện không quan trọng? Hủy hoại cuộc đời của “hẵn”?! Tôi đây, cuộc đời của tôi thì sao? Tôi sinh ra là để làm đồ chơi cho hẵn sao? Tôi đã làm gì sai chứ? Tại sao lại phải gặp những chuyện như thế nào? Bị hẵn cưỡng ép, bị hẵn bắt kết hôn, triệt để biến thành “đồ vật” của hẵn, chi bằng, chi bằng tôi... chi bằng tôi chết đi cho xong!”

“... Nhưng tôi sợ, ở tiệm cắt tóc đó, thấy mọi người điên cuồng chém giết lẫn nhau, tôi rất sợ. Tôi trốn ra, mang theo một thân toàn máu ra ngoài. Sau đó lại ngậy ngốc co mình trong toilet. Lúc đó khi thấy con dao trong tay mình, tôi đã nghĩ, thế này quá tốt rồi, cầm dao trong tay, trên người dính máu, chạy qua chạy lại trước mặt người dân, không phải tôi sẽ... sẽ thành tội phạm giết người rồi sao?”

“Hả? Đùa gì vậy? Tội phạm giết người ư? Đây là nhân sinh chó má gì thế? Cái gì mà sau kỳ thi Đại học thì mọi chuyện sẽ thuận buồm xuôi gió chứ? Sớm biết bên ngoài kinh tởm như thế, tôi đã không đi ra rồi... Không đúng, tôi không nên sống trên cõi đời này mới phải.”

“Họ đều đã đi hết rồi, được giải thoát rồi, còn tôi thì... Nếu tôi chết trong trung tâm thương mại thì cảnh sát các người có cho rằng đây là một vụ án giết người liên hoàn, có tìm ra nguồn gốc để lần ra bọn ác ma kia không?”

“Ha ha, nếu thật được thế thì cũng đáng.”

Cái quạt cũ như bị rút nguồn điện, sự tĩnh mịch lan tràn khắp căn phòng.

Chương 47: Âm thầm lên án (13)

Không biết hôm nay nhà hàng Hằng Ưu tổ chức tiệc gì mà toàn bộ tầng cao nhất đã bị người ta bao hết. Thoạt nhìn thì không có gì lạ, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy nhãn hiệu của những chiếc xe sang mà người bình thường có phần đầu cả đời cũng không mua nổi đã chiếm 1/6 bãi đậu xe. Sơn hào hải vị lần lượt được đưa lên tầng cao nhất, nếu có cảnh sát ở đây nhất định sẽ phát hiện trong những món ăn tinh xảo này chứa không ít món thịt là phi pháp.

Nhưng nếu là nhà hàng Hằng Ưu và tập đoàn đứng sau thì những chuyện này cũng chỉ là sự thêu dệt khiêm tốn trong sự nghiệp đồ sộ của họ mà thôi, những người này đã sớm quen với việc né tránh kiểm tra. Đối với họ mà nói, cái gọi là luật pháp và quy định căn bản không đáng sợ chút nào.

Chỉ cần nhìn những chiếc xe đậu dưới đất rồi nhìn lại đồ ăn được mang ra từ phòng bếp, cũng không khó đoán ra người trên tầng cao nhất đều là những đại gia xứng tầm với chúng... Nhưng không phải ai cũng vậy.

Nếu nhân viên phục vụ ra vào để ý một chút sẽ phát hiện ra mỗi bàn đều phân theo từng lô ghế, từng bàn đều có quy luật nhất định. Hoặc là 3 4 ông chú béo tốt mặc áo vest và mang giày da cùng với 3 4 cô gái trẻ bóng bẩy, hoặc là vài bác gái giàu có đi với vài cậu trai trẻ tuấn tú. Đương nhiên trong đó cũng không thiếu những ông chú đi với trai trẻ, bác gái đi với cô gái, hoặc cậu trai đi với các cô gái đi độ tuổi không kém nhau bao nhiêu, có thể xem như là một biểu hiện của sự đa dạng văn hóa nhân loại đi.

Sơn hào hải vị liên tục được bưng lên bàn, người ngồi trên bàn không ngừng tán gẫu với nhau đủ loại chủ đề, chơi các trò chơi không thể miêu tả được. Buổi tiệc này bắt đầu từ 7 giờ chiều, liên tục tới giờ đã gần 10 giờ tối rồi mà vẫn còn rất náo nhiệt.

Các ông chú, bác gái và đám giàu có trẻ tuổi kia lúc đầu còn hơi e dè, nhưng sau 3 tiếng đã không còn kiềm chế được ánh mắt thèm thuồng hướng về các chàng trai cô gái trẻ nữa. Một số người trẻ tuổi như cá gặp nước đã hòa vào nhau, người thì càng kiềm chế hơn, cả người căng ra như cột cờ ngời trên ghế, có người đã cam chịu thả ga.

Mặc dù cảnh tượng này có thể nói là “kỳ lạ”, nhưng thật ra nếu cảnh sát chạy tới kiểm tra đột xuất thì cũng không thể tìm ra được bằng chứng gì rõ ràng cả. Nhiều nhất cũng chỉ có thể hỏi về những món ăn kia thôi, sau đó bắt đầu chơi đá bóng da, từ khách đá sang cho nhà hàng, từ nhà hàng lại đá sang nhà cung cấp, sau đó từ nhà cung cấp lại đá đến trang trại, cuối cùng là quy tội về cho “loài vật hoang dã không chịu được cô đơn lạnh lẽo nên trà trộn vào đám gia cầm gia súc”.

Bữa tiệc cứ thế diễn ra đến thẳng 11 giờ, đám người trên tầng cao nhất mới lần lượt rời đi. Lúc đến chỉ có vài người, lúc về thì trên xe đã tăng gấp đôi.

Những chiếc xe lần lượt đi mất, một số đến nơi ở riêng, một số đi khách sạn cao cấp.

Sau đó, lại là một đêm “cuồng hoan” khác.

...

Vũ Nhuận Khoa ngẩng đầu nhìn lên những khách sạn cao cấp và nhà riêng trên màn hình lớn, sau đó cầm lấy bộ đàm: “Đây là Vũ Nhuận Khoa, tổng bộ đội chuyên án, từ giờ trở đi, quyền chỉ huy sẽ được giao cho cấp dưới ở hiện trường quản lý, xin tùy cơ hành động, giải cứu người bị hại, bắt giữ nghi phạm.”

Lời nói vừa dứt, trên màn hình lớn được chia làm 23 ô lập tức đã có hình ảnh ở 3 ô bắt đầu di chuyển. Hình ảnh được người đi sau quay lại, các cảnh sát hình sự được trang bị súng và quần áo tác chiến thì đi phía trước, tất cả lần lượt lao vào tòa nhà.

Lan Khâm ở ô ngoài cùng bên trái trong 3 ô này. Anh và Phương Uy lao đến trước cửa phòng mục tiêu, sau đó Phương Uy dùng thẻ vạn năng do

khách sạn cung cấp mở khóa, giơ chân đạp một cái, giường sùng lên tiến thẳng vào phòng.

“Không được cử động, cảnh sát đây!”

Ổng kính ghi lại rất rõ ràng cảnh tượng khó coi bên trong.

Chính Vũ Nhuận Khoa là người đã làm trong ngành hơn 20 năm, khi nhìn tới cảnh tượng cô gái lỏa lồ giàn giụa nước mắt nằm trên giường, quần bị kéo xuống dưới đầu gối để lộ ra một đôi chân của một ông chú trung niên, cũng không chịu nổi mà quay đầu đi.

Một đồng dụng cụ lộn xộn trên đất, cùng với một cái camera được đặt trên tủ TV đối diện...

Lan Khâm giơ chân đạp cái camera vỡ nát vụn, nháy mắt ra hiệu cho Mao Lệ và một nữ cảnh sát nữa cầm chân đến giúp nạn nhân, còn mình thì quay người lại, đá một đá vào đầu gối người đàn ông trung niên đã sợ đến choáng váng kia, sau đó ấn cả người hấn xuống đất, lấy còng tay ra bắt chéo 2 tay hấn sau lưng.

Anh tức giận ấn lấy người đàn ông đó dưới đất, thật lâu cũng không có hành động gì, vẫn là Phương Uy ở một bên tỉnh táo lại trước, chạy tới dùng giọng nói như của sứ giả địa ngục, tuyên đọc quyền lợi của đối phương.

“Giao dịch” từ nhà hàng Hằng Ưu là được Khương Hiếu Ninh và Lâm Dụ cung cấp manh mối. Dựa theo lời hai người nói thì hội viên cao cấp của Paradise sẽ được cung cấp “dịch vụ người thật”, mà hình thức này bình thường sẽ được ngụy trang dưới lớp một buổi tiệc thông thường ở một số nhà hàng và khách sạn cao cấp.

Bản thân Lâm Dụ cũng đã từng là “nhân viên phục vụ” của một tên, còn Khương Hiếu Ninh cũng đã biết đại khái chuyện này trong lúc nói chuyện với Nghiêm Nguyên và Dư Uyển.

Cảnh sát căn cứ vào manh mối hai người cung cấp, xác định điểm xuất phát sẽ ở Trường An, sau khi điều tra tất cả các nhà hàng và khách sạn đủ điều

kiện ở Trường An đã khóa chặt được nhà hàng Hằng Ưu tối nay. Vì để tránh đánh rần động cỏ dẫn đến chuyện khiến các vị đại gia kia được luật sư bảo lãnh về, họ phải cố đợi đến khi tàn tiệc, chúng bắt đầu đến khách sạn mới tiến hành bắt giữ, đưa một số lượng lớn tội phạm về Cục.

Phần lớn tội phạm hiện nay đều là những người thân phận không đơn giản, nếu là bình thường thì cảnh sát không cách nào giữ chúng lâu được. Dù sao thì trước đây cũng không hiếm chuyện nạn nhân lại chạy tới bệnh viện cho nghi phạm, nói rằng mọi chuyện đều là tự nguyện.

Nhưng giờ đã khác xưa rồi, Vũ Nhuận Khoa đã tận dụng thời cơ vài ngày trước mượn các phương tiện truyền thông, trang web để công khai sự tồn tại của Paradise, thành công tạo được thể dư luận cho việc này; sau đó là tiến hành một hành động có quy mô lớn, rút dây động rừng, dù trong đó có những kẻ muốn dùng thủ đoạn xấu xa để gây áp lực cho nạn nhân hoặc cảnh sát thì cũng sẽ bị đồng bào “dự tiệc” làm “liên lụy”, chúng cũng không thể hoàn toàn bình an được.

Hành động bắt giữ kéo dài từ 11 giờ đêm cho đến tận 3 giờ sáng ngày hôm sau, 39 nghi phạm bị bắt giữ, trong đó có 28 nam và 11 nữ. Nạn nhân thì có đến 45 người, tuổi từ 15 đến 25, đa số là nữ.

“Chuyện Paradise đang xôn xao trên mạng rồi, đám người kia còn dám giống trống khua chiêng tổ chức tiệc. Giờ nói chúng ngu ngốc hay là tự tin đây?” Phương Uy nhìn theo người đàn ông trung niên kia bị áp giải vào xe cảnh sát, hơi cảm khái.

“Khối u ác tính này đã giấu được dưới đất hơn 10 năm, chúng sao ngờ được làn gió thoảng của dư luận có thể ảnh hưởng đến mình chứ.” Dưới ánh trăng âm ỉm, nét mặt của Lan Khâm hơi mịt mờ.

“Còn không phải ư,” Tiêu Lăng Duyệt bu lại, “Nhiều người thậm chí có cho rằng chuyện một hoàng thân quốc thích như đội trưởng Vũ đảm nhận đội chuyên án chẳng khác gì một trò cười. Chúng nghĩ đội trưởng Vũ là cùng một giuộc với mình, đội chuyên án chỉ là cái cớ để lừa người dân đóng thuế.”

“Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.” Phương Uy hừ một tiếng.

“Mong vậy.” Lan Khâm đột nhiên mơ hồ nói một câu, trong nháy mắt đã khiến bầu không khí trở nên lúng túng.

“Hả?” Phương Uy sững sờ, “Đội trưởng Lan, chẳng lẽ ý của anh là...”

Lan Khâm mờ mịt lắc đầu, chẳng biết vì sao lại ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng cong cong trên trời: “Vụ án này còn sớm lắm, chỉ e những thứ phía sau còn đáng sợ hơn những đám súc sinh này, đội chuyên án có thể chống đỡ đến mức nào thì đúng là khó nói trước được.”

“Này, nhìn cái vẻ tự diệt uy phong kia kìa, hôm nay cậu đến ngày tiêu cực hàng tháng đấy à?” Lão đại Trương Trác Bân chạy từ xa đến, khoác một cánh tay lên vai Lan Khâm, xuýt chút đã khiến anh lão đảo.

Lan Khâm cười cười, không đáp lại.

Không phải anh tiêu cực, mà là thái độ của Lâm Dụ thay đổi cứ như một cái gai đâm trong lòng anh, từng giây từng phút không ngừng cảnh cáo anh rằng vụ án này không hề đơn giản như thế.

Ai đó có thể đập đúng thời cơ để khiến Lâm Dụ khai ra, thúc đẩy cảnh sát điều tra rõ Paradise. Chuyện này có nghĩa là nếu người đó muốn thì sẽ dễ dàng kiểm soát được hướng đi của vụ án này, thậm chí còn thay đổi hoặc che giấu đi chân tướng.

Lạc Dương.

Không biết có phải vì bị đầu độc gì đó không mà gần đây đám thanh niên, không phân biệt giàu nghèo, cuối tuần tụ tập cũng đều chỉ biết đi hát karaoke hoặc nhảy disco. Dù đường đường là Công chúa và Hoàng phi đến tham gia họp lớp, đều phải lâm vào tình huống tương tự. Chỉ là địa điểm để gào thét nhảy múa đã được chuyển thành nơi phù hợp hơn với thân phận người tham dự – trên du thuyền cao cấp.

Từ trước đến nay Lý Trạch Phân vẫn luôn nhắm mắt làm ngơ với loại hoạt động này, chứ đừng nói đến là tham dự. Cô căn bản không phải là người có thể múa hát trước mặt người khác, cảm giác tồn tại của cô cũng không khác mấy so với những món ăn và bình rượu bên cạnh mình. Nếu không phải vì chuyện đó thì cô không bao giờ chạy đến chỗ này để giương mắt nhìn cả.

Vũ Nguyệt thì trái ngược hoàn toàn với cô, cô ấy đến đây như cá gặp nước. Có Vũ Nguyệt tỏa sáng bên cạnh, từ lúc bắt đầu tiệc 8 giờ tới nửa đêm, Lý Trạch Phân vẫn nguyên vẹn không tổn hại gì.

Trong thời gian đó, có không ít người chạy tới bắt chuyện với cô. Vì trên danh nghĩa buổi tiệc này không giới hạn trong 1 lớp, mà bất kỳ ai có thân phận sánh ngang với trường trung học hoàng gia đều có thể tới, thậm chí còn mang theo 2 3 người bạn, vì thế Lý Trạch Phân không hề quen biết những người dự tiệc hôm nay.

Không biết thì không biết, nhưng dù sao cô cũng là một Công chúa đã bị lễ nghi hun đúc từ nhỏ, vì thế những chuyện cần làm cũng đã làm đủ. Thậm chí chỉ cần nhìn qua một lần, cô đã có thể nhớ rõ ràng từng chữ trong tên người đó. Tuy rằng loại ký ức này qua ngày hôm sau sẽ tự động bị xóa bỏ. Đối với những người thân hơn một chút, để lại ấn tượng cho cô thì sẽ được giữ lại khoảng 1 tuần sau.

Ví dụ như người kia là bạn học đại học lần đầu tiên quen biết – Ngụy Vu Vĩ, ví dụ như học muội tham gia câu lạc bộ cấp hai 3 lần kia – Tiết Mai.

Thời gian cứ thế trôi qua giữa muôn vàn tiếng cười, tiếng trò chuyện và tiếng mời rượu, người khiến Lý Trạch Phân một mực ôm cây đợi thỏ đã xuất hiện, nhưng người đó lại không đến gần cô. Tuy nhiên Lý Trạch Phân không vội, vì cô biết rõ sớm muộn gì đối phương cũng không nhịn được.

Theo quan điểm cá nhân của mình, Lý Trạch Phân tuy không có tài cán gì nhưng nếu phải khẳng định mình giỏi gì nhất, chắc chắn cô sẽ nói là “chờ đợi” và “nhẫn nại”. Người kia không có khả năng vượt qua cô được.

Tiếng nhạc xập xình thay đổi, thấy trời đã sắp sáng, lúc này du thuyền mới

cập vào bờ, mọi người lần lượt nói tạm biệt. Ngay khi Lý Trạch Phân đang nhìn chăm chú vào đồng hồ nghĩ về chuyện nếu lỡ sáng nay không về Trường An kịp thì sao, bỗng có một bóng người dừng lại trước mặt cô.

Trên mặt của người đó có vài vết bầm mà kem nền không thể che giấu được, giống như cách đây không lâu đã bị ai đó ném vào bao tải đánh một trận vậy, nhất là hốc mắt bên phải, khi ghép với vết bầm ở hốc mắt bên trái thì không khác gì âm dương nhân hết, theo góc độ chuyên môn của Lý Trạch Phân thì hẳn là đã từng gãy xương.

Mặc dù hình tượng đã bị vết thương trên mặt tổn hại không ít, nhưng thái độ của đối phương vẫn rất kiêu ngạo, như thể hẳn mới là hoàng thất của đất nước này, còn Lý Trạch Phân chỉ là một con châu chấu ngáng chân.

“Đã lâu không gặp, Chỉ điện hạ.” Hai bàn tay gã tùy tiện chéo vào nhau, cầm hơi giơ lên, hành lễ. Sau đó gã hơi nheo mắt lại: “Hay tôi nên gọi cô một tiếng ‘Cảnh sát Lý’ đây?”

Lý Trạch Phân chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn người mình đã “chăm chú” nhìn suốt cả đêm.

“Không phải vừa gặp nhau ở bệnh viện nửa tháng trước sao, Tiểu Bùi tổng, sao lại nói là ‘lâu’ được?” Giọng nói cô ôn hòa, kết hợp với một nụ cười vô hại.

Chương 48: Âm thầm lên án (14)

“Không phải vừa gặp nhau ở bệnh viện nửa tháng trước sao, Tiểu Bùi tổng, sao lại nói là “lâu” được?”

... Bệnh viện.

Bùi Nguyên Tuấn không thể không nhớ lại trải nghiệm nhục nhã khi bị bắt cóc nửa tháng trước được, những vết thương trên người cũng bắt đầu thấy đau trở lại.

Nét mặt gã đông cứng trong 30 giây, sau đó mới nặn ra một nụ cười cực kỳ giả tạo: “A ha ha ha, nói như thế thì phải cảm ơn sự giúp đỡ của các vị cảnh sát nửa tháng trước. Tôi nợ cảnh sát Lý một cái nợ ân tình, sau này nếu cảnh sát Lý có cần gì...” Gã cố ý kéo dài âm cuối, sau đó mới nói tiếp, “Chỉ cần là chuyện tôi có thể giúp thì cứ việc nói ra.”

Lý Trạch Phân cong mày: “Tiểu Bùi tổng khách sáo rồi.”

“Đâu có đâu có, dù sao cũng là ơn cứu mạng mà.”

“Chỉ là...” Cứ tưởng cô sẽ tiếp tục lịch sự, ai ngờ Lý Trạch Phân lại đột nhiên đổi chủ đề, “E là gần đây Tiểu Bùi tổng còn chưa lo xong cho bản thân mình nữa mà?”

Lông mi của Bùi Nguyên Tuấn run lên, đôi mắt nheo lại kết hợp với hốc mắt đen và nụ cười ở khóe miệng, trở thành một gương mặt như trong phim ma, “Chỉ điện hạ nói đùa rồi.” Gã cố ý đổi danh xưng thành thân phận thật của Lý Trạch Phân, trong câu nói còn hàm ý đe dọa.

“Vậy sao?” Vẻ mặt của Lý Trạch Phân thả lỏng, giả vờ hơi mơ màng, “Chẳng lẽ là tin tức của tôi sai à? Vốn còn định nể tình chiếu cố Tiểu Bùi

tổng lần nữa, nhưng nếu Tiểu Bùi tổng đã không cần...”

“Nể tình?” Dáng vẻ tươi cười trên mặt Bùi Nguyên Tuấn đã hoàn toàn biến mất, trên đáy mắt không kiềm chế được mà dậy lên sự cảnh giác, như muốn nhìn chăm chăm vào Lý Trạch Phân để xem trong lòng cô rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nét mặt của Lý Trạch Phân không có sự mơ màng nữa mà đổi lại là niềm vui khi thấy con cá cắn câu, không chút che giấu. Cô lấy ra một phong thư màu trắng từ trong túi: “Tiểu Bùi tổng xem đây là đền ơn hay lời mời đều được. Tóm lại là cứ nhìn vào những chuyện rắc rối gần đây mà mình gặp phải đi, anh sẽ thấy cái này trăm lợi không hại.” Cô đẩy phong thư tới trước mặt Bùi Nguyên Tuấn.

Bùi Nguyên Tuấn nghi ngờ nhận lấy, dùng 2 đầu ngón tay cầm lên, không thấy giấy viết thư mà chỉ chạm được một tấm thẻ cứng nhỏ. Gã liên kết những sự việc gần đây lại nhưng cũng không tìm ra được lý do trong lúc này, chỉ có thể thận trọng không hỏi nữa.

“VẬY thì thật sự cảm ơn Chỉ điện hạ rồi.” Gã thần bí nói.

“Chỉ là hợp tác để hai bên cùng có lợi thôi mà, đừng nói cảm ơn.” Lý Trạch Phân giả vờ như không phát hiện ra ý thù địch của đối phương, khách sáo nói, “Tôi còn phải về Trường An, không ở lại được nữa. Cảm ơn đã khoản đãi.”

Nói xong, cô khẽ gật đầu rồi quay người gọi Vũ Nguyệt đang ngồi đợi, hai người cùng nhau rời khỏi du thuyền.

Sau khi lên bờ, Vũ Nguyệt nắm chặt lấy cánh tay của Lý Trạch Phân, hỏi câu hỏi mà mình đã kìm lại suốt đêm: “Rốt cuộc là cậu đang làm cái quái gì thế? Mặt trời mọc ở đằng Tây rồi, cậu chủ động chạy từ Trường An về để tham gia loại tiệc này là để tìm cậu hai cận bã nhà họ Bùi kia đấy à? Cậu nói với gã cái gì mà vẻ mặt gã như hận không thể rút gân lột da cậu thế kia vậy?”

Lý Trạch Phân vẽ một đường cong khó hiểu trên khóe miệng: “Không có gì

cả, chỉ là một phần đại lễ cho đội trưởng Vũ mà thôi.”

“Đội trưởng Vũ? Cậu đang nói cha tớ hả? Là sao vậy? Chẳng lẽ cậu đang làm chuyện...” Vũ Nguyệt đột nhiên há to miệng bưng tỉnh, “Ôi, trời ơi.”

Lý Trạch Phân mỉm cười nhìn Vũ Nguyệt, không hỏi cô ấy rốt cuộc đã “bưng tỉnh nhận ra” chuyện gì.

“Trời ạ, nếu chuyện tớ nghĩ tới là thật.” Cô ấy đột nhiên dừng bước, xoay người nhìn Lý Trạch Phân rồi trịnh trọng vỗ hai vai cô, “Nếu cần gì để cậu thăng trận này thì cứ nói nhé!”

Lý Trạch Phân bị chọc bật cười, cô giả vờ phủi tay Vũ Nguyệt như phủi bụi, “Vẫn chưa khoa trương tới mức đó.”

“Khoa trương? Khoa trương chỗ nào?” Không ngờ Vũ Nguyệt lại nóng nảy như thế, “Tuy nói quân tử báo thù 10 năm chưa muộn, nhưng...”

“Xuyt —”

“À.” Vũ Nguyệt vội vàng giơ tay bịt miệng mình, “Tớ hiểu rồi, không được nói.” Giọng điệu như kẻ trộm đang lén lút trong nhà vậy.

Lý Trạch Phân ngẩng đầu nhìn ánh sáng mặt trời đang ló dạng giữa sườn núi, đôi mi run lên, khẽ đáp lại: “Ừ.”

Trương An.

Lan Khâm cầm ly cà phê với đôi mắt gấu trúc, bước vào văn phòng đội nạn nhân của đội chuyên án.

“Bên đường dây nóng thế nào rồi?” Anh thậm chí còn không buồn kéo ghế ra, trực tiếp ngồi thẳng lên bàn làm việc.

Sau khi đội chuyên án công khai sự tồn tại của Paradise đã nhanh chóng

cung cấp cho người dân một đường dây nóng toàn quốc để nhận tố cáo, khiếu nại, xin giúp đỡ liên quan đến Paradise.

Các cuộc điện thoại gọi đến được xử lý bởi trung tâm báo động chia theo khu vực, bước xử lý đầu tiên cũng được giao cho cảnh sát địa phương. Tuy nhiên nội dung cuộc gọi và tình hình sẽ được trực tiếp chia sẻ tới đội chuyên án ở Cục điều tra Thiểm Châu, sau đó trụ sở sẽ tiến hành phân tích lần 2 rồi tìm ra đối sách thích hợp. Mà một phần của lần phân tích thứ 2 này thuộc vào phạm vi làm việc của đội nạn nhân.

“Ày, không nhắc đến là tốt, nhắc đến thì tôi lại chết mất thôi.” Tiêu Lăng Duyệt xoay ghế tới trước mặt Lan Khâm.

“Sao vậy?”

“Một từ khó hình dung được hết, đội trưởng Lan, anh tự nghe đi.” Tiêu Lăng Duyệt đưa tai nghe cho Lan Khâm, “Đây là một trường hợp được báo cáo qua đường dây nóng Internet, gọi vào lúc 5 giờ sáng, theo IP thì là từ nước Mỹ.”

Nước Mỹ?

Lan Khâm khẽ nhú mày, nghĩ tới chuyện gì đó.

Anh nhận lấy tai nghe rồi mang vào.

Tiêu Lăng Duyệt xoay người lại ấn phát.

Đầu tiên là giọng của một nhân viên cảnh sát rất dịu dàng.

“Xin chào, đây là đường dây nóng online về vụ án Paradise của Cục điều tra Đường Quốc, xin hỏi có thể giúp gì được cho bạn?”

Đầu dây bên kia không có ai lên tiếng, chỉ nghe thấy tiếng thở càng ngày càng dồn dập hơn, dường như chủ nhân của hơi thở đó đang vô cùng khẩn trương vì chuyện mình gọi điện báo án này.

Nhân viên cảnh sát: “Xin chào?”

“Xin... Xin chào.” Người gọi đến nói, nghe khẩu âm trong giọng nói thì hẳn là một cô gái trẻ người Đông Bắc, “Các, các người đang nhận, báo án về Paradise đúng không?”

Nhân viên cảnh sát: “Đúng vậy, xin hỏi cô có chuyện gì muốn báo, hoặc muốn cung cấp manh mối gì sao?”

“Chuyện... Chuyện xảy ra ở nước ngoài, các người có quản được không? Ý tôi là, xảy ra ở nước ngoài, nhưng là người Đường Quốc.” Cô gái lo lắng nói.

Nhân viên cảnh sát: “Phạm là vụ án có liên quan đến công dân Đường Quốc thì đều nằm trong phạm vi quản hạt của chúng tôi. Xin hãy hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại và nói những gì bạn biết càng rõ càng tốt, cảnh sát chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ cô.”

“Tôi... Không phải là chuyện của tôi, mà là bạn tôi, tôi giấu cô ấy để báo án giúp. Tôi... Tôi không muốn nói tên cô ấy cho các người biết, tôi sẽ sợ làm tổn thương cô ấy. Nhưng... Nhưng tôi sẽ kể tất cả những gì mình biết cho các người, kể cả những tên súc sinh kia.”

Nhân viên cảnh sát: “Được, tôi đang nghe đây, mời nói.”

“Phó, Phó Du, cô có biết không?”

Phó Du?! Lan Khâm nheo mắt lại.

Nhân viên cảnh sát: “Phó Du?”

“Chính là... vụ án rất hot trên mạng tháng trước ấy, một người cha thay con gái báo thù mà giết 7 người ấy. Con gái của ông ta tên là Phó Du, bị cưỡng hiếp tập thể sau đó tự sát, nhưng hung thủ bị phán vô tội rồi được phóng thích. Trên mạng nói cái chết của Phó Du thực chất là do không chịu nổi áp lực từ cha mẹ, còn lấy nhật ký của cô ấy ra làm chứng... Nhưng thật sự không phải thế, cô ấy thật sự đã bị hành hạ đến mức phải tự sát!”

“Tôi biết như vậy, là vì, vì... chuyện như thế cũng đã xảy ra với bạn của tôi. Bên đây, ý tôi là bên nước Mỹ này, có rất nhiều người sử dụng Paradise. Vì chế độ và văn hóa khác nhau nên bên này còn lỏng lẻo hơn nữa. Bọn chúng, bọn chúng đều hợp tác với nhau, còn có kế hoạch rất hoàn hảo nữa.”

“Bình thường sau khi khóa được mục tiêu, một kẻ sẽ dùng “mỹ nhân kế” để liên lạc với nạn nhân, khiến nạn nhân thả lỏng cảnh giác, xem kẻ đó như bạn bè, sau đó bắt đầu đưa nạn nhân tham gia các hoạt động tiệc tùng trong và ngoài nước. Lúc đầu vẫn rất bình thường, nhưng sau đó... thuốc lá, rượu bia, chất cấm đều dùng đến.”

“Người bạn kia của tôi... Lúc đầu vốn dĩ tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, cho đến khi bạn tôi bắt đầu cảm hồ sơ khám bệnh không biết lấy từ đâu ra để liều mạng xin nghỉ phép, hoãn thi, bản thân người đó cũng trở nên rất lạ, tính tình thất thường, thường xuyên uống say như chết, sau đó đập phá đồ đạc.”

“Tôi và vài người bạn nữa không thể chịu nổi... Chúng tôi đều là bạn học cấp 3, sau đó cùng nhau thi vào 1 trường đại học, tình cảm 4 năm rất bền chặt nên không thể không quan tâm đến cô ấy được. Cô ấy ở một mình, chúng tôi sợ sẽ gặp chuyện không may nên thay phiên tìm cách đi với cô ấy, còn giúp cô ấy tìm bác sĩ tâm lý nữa, nhưng mọi chuyện không có hiệu quả gì hết.”

“Sau đó có một lần cô ấy uống rất say, đã nói hết với chúng tôi. Học trường mà cô ấy quen biết kia... Người đó dẫn cô ấy đến rất nhiều bữa tiệc, làm quen với một đồng nghiệp, sau đó trong một lần nhảy disco trên du thuyền, chúng đã hạ thuốc đưa cô ấy vào một gian phòng bí mật, không chỉ cưỡng hiếp tập thể, chúng còn làm những chuyện rất quá đáng. Sau đó... cô ấy bắt đầu sống không có quy luật, rất đau, cứ 2 3 ngày là lại bị đổ máu, phía trước phía sau đều đổ,... Tóm lại, là...”

“Cô ấy không dám đi tới bác sĩ, bên này bác sĩ rất đắt, mà tiền bảo hiểm lại không nhiều lắm, cô ấy cũng sợ cha mẹ lo lắng. Hơn nữa ở đây không giống như trong nước, bệnh lớn bệnh nhỏ gì cũng đến bệnh viện công lập, bên này bình thường người dân đều có bác sĩ gia đình, du học sinh như

chúng tôi đều phải đến giáo y* hoặc phòng khám bệnh, mà phòng khám bệnh phải hẹn trước, lúc hẹn trước phải nói rõ mình không khỏe ở chỗ nào... Cô ấy không dám nói nên không dám đi.”

() Bác sĩ trong trường học.*

“Hơn nữa... Hơn nữa đám người kia cũng đã quay lại cảnh tượng lúc đó, bọn chúng lấy video để uy hiếp cô ấy, bảo nếu như cô ấy dám báo cảnh sát hoặc nói cho người khác biết thì sẽ tung video lên Paradise cho mọi người cùng thưởng thức. Tối đó cô ấy uống say nên chúng tôi mới biết, nếu không thì... Nhưng tôi nghĩ chúng đã sớm đăng video lên rồi. Những thứ này với chúng chỉ là trò tiêu khiển, ai đăng lên hot hơn thì kiếm được nhiều hơn. Sao chúng có thể không đăng được chứ?”

“Chúng tôi... Chúng tôi không biết phải làm sao bây giờ, giờ ngày nào cô ấy cũng tìm cách tự tử, còn chúng tôi lại không dám liên lạc với cha mẹ cô ấy, chỉ có thể thay nhau trông coi, nếu tắm lâu hơn một chút chúng tôi cũng phá cửa đi vào, sợ cô ấy chết chìm trong bồn tắm. Chúng tôi, chúng tôi cũng có cuộc sống của riêng mình, nếu cứ tiếp tục thế này thì chúng tôi cũng suy nhược tinh thần mất.”

“Tôi chỉ có thể báo cảnh sát thôi. Tôi không báo với cảnh sát Mỹ, bọn người đó, bọn người đó không quan tâm đến người nước ngoài. Tôi chỉ có thể, chỉ có thể nói với các người, các người... hãy giúp cô ấy, giúp bọn chúng tôi với... Đừng bỏ mặc chúng tôi, chúng tôi không phải đang đi ngàn dặm xa để sau này trở về kiến thiết đất nước sao, chúng tôi không ở trong nước, nhưng cây vẫn có rễ, chúng tôi cũng là người Đường Quốc, chúng tôi đi du học chỉ vì muốn học sâu hơn thôi, cuối cùng vẫn là trở về đền đáp tổ quốc mà, cầu xin các người... Ở đất người kêu trời trời không thấu, gọi đất đất chẳng hay, chỉ có thể dựa vào các người mà thôi.”

Sau đó là một đoạn thốn thức ghen ngào không ai nghe được đối phương đang nói gì, trong suốt thời gian đó, nhân viên cảnh sát đã nhiều lần an ủi nhưng cũng không có tác dụng gì.

Tiếng khóc kéo dài tròn 5 phút, đến cả người thứ 3 nghe là Lan Khâm cũng hơi hoe đỏ mắt, sau đó mới từ từ ngừng lại.

“Bọn chúng... Đám súc sinh đó... Bạn tôi chỉ biết tên của 1 trong số chúng, chính là kẻ đã câu kết làm hại cô ấy, nghe nói du thuyền cũng là của hắn.”

“Hắn tên là Bùi Nguyên Tuấn, có lẽ là phú nhị đại.”

Chương 49: Âm thầm lên án (15)

“Cuộc gọi báo án này là nặc danh, chuyện dùng IP để xác định vị trí cụ thể của người gọi phải cần có sự phối hợp của cảnh sát Mỹ nữa, đội trưởng Vũ đã liên hệ với bên đại sứ quán rồi. Nhưng hiệu suất xử lý của bên kia thì qua vụ án trước anh cũng đã biết rồi đó... Không còn cách nào khác, chỉ có thể dựa vào họ mà thôi.” Tiêu Lăng Duyệt đóng tệp âm thanh đi, vẻ mặt buồn bã, “Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng chuyện xảy ra ở bên kia bán cầu thực sự đã vượt ra khỏi tầm tay chúng ta.”

“Bùi Nguyên Tuấn kia hiện đang ở đâu?” Lan Khâm nhíu mày thành chữ Xuyên (川), “Cách đây không lâu anh ta mới xuất viện, có lẽ vẫn còn trong nước.”

“Bùi Nguyên Tuấn đang ở Lạc Dương, ngay khi chúng ta nhận được cuộc gọi này đã lập tức yêu cầu cảnh sát Lạc Dương giúp đỡ rồi, cứ tưởng anh ta sẽ trở tay không kịp. Nhưng ai ngờ anh ta lúc đó đang tham gia một buổi tiệc với bạn học, tài xế lái xe còn có giấy chứng nhận tư cách luật sư cơ đấy, trực tiếp trở thành bức tường chắn trước mặt cảnh sát luôn.”

“Lịch sử trò chuyện trong phần mềm chat là việc riêng tư, không thể công khai được, chiếc du thuyền tư nhân trên danh nghĩa cũng là tài sản ở Mỹ, từ chối trả lời, lấy bí mật kinh doanh ra làm bia đỡ đạn. Tóm lại là cảnh sát chẳng những không hỏi được gì mà ngược lại còn bị cài vào thế vu cáo chụp mũ oan cho dân lành.”

Nói đến đây, Tiêu Lăng Duyệt không khỏi thở dài, “Trước mắt chỉ mới điều tra được lịch sử xuất nhập cảnh, các bài blog công khai trên các trang mạng xã hội và tình hình kinh tế trong nước cũng như các mối quan hệ lớn. Hầu hết cũng không rõ ràng gì, không liên quan gì đến việc phạm tội cả, ngoài ra các bài đăng trên mạng cũng dùng cách nói ẩn dụ, có thể ngụ biện là “thích nói đùa” thôi.”

“Lúc đầu nếu không có Phó Khánh hành hạ thì chúng ta còn có thể lấy vụ án của Phó Du về tay. Nhưng giờ 4 người Tiền, Võ, Trịnh, Phùng và họ hàng gần trong nước đã không còn ai sống sót... Sau này lại phải lượn vòng lại đại sứ quán để liên hệ với Đường kiều ở nước ngoài rồi.”

“Đợi chút,” Lan Khâm đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, “Trịnh Hạo Tân cũng không có họ hàng gần trong nước à? Không phải anh ta tự sát sao?”

Tiêu Lăng Duyệt: “Đúng là 10 ngày trước cha mẹ anh ta vẫn còn trong nước. Nhưng sau khi chi tiết vụ án của Phó Du bị lộ ra thì cha mẹ anh ta đã bị bạo lực mạng liên tục, hai vợ chồng không được sống yên ổn nên đành phải cầm tiền tích góp vội vàng xuất ngoại để tránh bão, đã đến Phù Tang rồi. Vì công việc nên lúc trước họ đã có giấy phép lao động ở Phù Tang rồi, có lẽ trong vòng nửa năm tới sẽ không quay lại đâu.”

“Tài khoản của Bùi Nguyên Tuấn trên Paradise thì sao? Có thể tìm ra tài khoản của Bùi Nguyên Tuấn trên nền tảng đó không?” Lan Khâm đề xuất.

Tiêu Lăng Duyệt sờ cằm một chút sau đó lắc đầu: “Khó lắm. Tài khoản đăng kí trên Paradise không cần gì hết, chỉ cần trực tiếp tạo tên người dùng và mật khẩu là được. Máy chủ của nền tảng này xem ra ở nước ngoài, không tiện điều tra được. Đối với một số ít người dùng không đề phòng thì có thể thông qua IP để xác định danh tính, nhưng ngược lại từ danh tính mà tìm kiếm tài khoản thì chẳng khác gì mò kim đáy biển hết. Hơn nữa, có rất nhiều người dùng VPN khi đăng nhập vào Paradise, Bùi Nguyên Tuấn chắc cũng không ngoại lệ.”

“Về việc xác nhận tài khoản thông qua dòng tiền thì càng không thể được. Anh cũng biết kết quả phân tích bên đội tài chính rồi đấy, ban quản lý tài chính của Paradise đã sử dụng phương thức thanh toán trực tuyến để thu tiền người dùng, có một số ít tài khoản giao dịch trực tiếp đều là dùng tài khoản ma trên các nền tảng tài chính trong và ngoài nước, những loại tài khoản thế này đều chưa có hệ thống xác thực danh tính, sau đó các khoản này lần lượt chuyển đi lần thứ 2, 3, rồi lần 5, 6, cuối cùng được rửa sạch sẽ, biến thành quỹ chính thức của một doanh nghiệp nào đó. Hiện tại vẫn chưa điều tra rõ được dòng tiền cụ thể, càng không thể thông qua cái này để tìm

được thân phận và tài khoản tương ứng.”

“Tất cả những video của Paradise đều bị xóa trong 10 giây sau khi xem xong, trên thiết bị người dùng cũng không có bộ nhớ cache, trước khi máy chủ nền tảng này hợp tác với nước ngoài thì không tìm thấy được video của Phó Du, cũng không thể thông qua video để tìm ra thân phận người đăng được.”

“...” Lan Khâm bóp huyết thái dương đang đau nhức của mình.

“Tôi nghĩ kỹ rồi, hôm nay liên hệ với bên Lạc Dương để giữ Bùi Nguyên Tuấn lại vẫn là hạ của hạ sách.” Giọng nói của Tiêu Lăng Duyệt tràn đầy sự bức bối, “Chẳng tìm được gì mà còn đánh răn động cỏ nữa. Cứ như thế này thì chờ đến khi có manh mối từ Đại sứ quán hoặc đội nền tảng bên kia phát hiện ra gì thì tôi đoán anh ta đã sớm lau sạch mông rồi.”

Đúng vậy...

“Tôi biết những lời này cảnh sát không nên nói,” Tiêu Lăng Duyệt hạ thấp giọng, “Nhưng sớm biết Bùi Nguyên Tuấn này là tên cầm thú như thế thì lúc trước chúng ta không nên cứu hắn. Cứu hắn rồi không phải sau này sẽ có thêm càng nhiều người bị hại hay sao? Đối với hắn mà nói, Paradise chỉ là một công cụ, nếu không có Paradise thì hắn cũng không sao, muốn chơi thế nào thì chơi như thế thôi. Mà sau lưng hắn còn cả tập đoàn Bùi thị lớn như thế làm hậu thuẫn, nhìn vụ án của Uông Ca và Phạm Xương đi, chúng ta căn bản... không làm gì được.”

Lan Khâm siết chặt nắm đấm, hung hăng bấm một cái vào lòng bàn tay rồi ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Tiêu Lăng Duyệt: “Lăng Duyệt, chúng ta là cảnh sát, là người thi hành pháp luật. Phải tin rằng lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát, tiếp tục cố gắng, đó mới là chuyện chúng ta nên làm. Nếu như ngay cả chúng ta cũng tự nghi ngờ về công việc của mình thì trên đời này còn có công lý nữa sao?”

Anh như đang khuyên nhủ Tiêu Lăng Duyệt, cũng như đang nói cho chính mình nghe.

“Ừm...” Tiêu Lăng Duyệt cúi đầu.

“Sau này đừng nghĩ đến chuyện này nữa. Mưu sự tại nhân*, dù là mất đi công bằng hay để cá lọt khỏi lưới thì đều là do chúng ta chưa đủ cố gắng.”

() Mọi chuyện đều do người làm ra.*

“...”

Sau đó anh lại nghĩ tới điều gì đó, vội vàng nói thêm: “Nhưng không ai là hoàn hảo cả...” Lan Khâm thở dài, “Cũng đừng tự ép mình quá, nếu không sẽ chạy vào ngõ cụt đấy. Nếu như thế ngược lại chúng ta lại là người gục ngã trước, sao có thể làm tầng thứ nhất của lưới trời kia được?”

Trong lúc nói những lời này, không hiểu tại sao Lan Khâm lại nhớ ra bức thư hồi âm vài ngày trước, nhớ về câu chuyện của cái bóng.

“Sinh ra ám ảnh với ánh sáng”, “Làm nền cho ánh sáng”, “Ánh sáng chẳng hề ấm áp chút nào”...

Vị hoàng thất đó muốn gửi gắm điều gì trong câu chuyện này đây? Lan Khâm không nghĩ những câu đầy tâm huyết này lại là ước nguyện ban đầu của người đó, vì những lời này giống như lời tựa của một quyển sách vậy, hoặc nói cách khác là bị ép thay đổi nội dung ban đầu của nó vậy.

Từ trước đến giờ Lan Khâm chưa từng nghĩ tới sẽ có một vị hoàng thất viết ra những câu không nghiêm túc, không khách sáo, không đơn thuần như thế này. Vì thế sau khi đọc bức thư hồi âm đó, anh thực sự muốn được diện kiến vị điện hạ này.

Tất nhiên chỉ là một suy nghĩ vẩn vơ mà thôi, anh chỉ là một công dân bình thường, làm sao có vinh hạnh được diện kiến hoàng thất chứ.

“Đội trưởng Lan.” Trương Trác Bân cầm một tập tài liệu đi vào.

“Sao vậy?” Lan Khâm lập tức thu lại suy nghĩ.

“Không phải bảo tiếp tục điều tra bên Phạm Xương sao, cậu đoán xem phát hiện ra gì nào?”

“Chuyện gì?” Lan Khâm đã lấy lại tinh thần.

“Chúng tôi đã kiểm tra quỹ tích của Phạm Xương trước khi chết một lần nữa, cậu đoán xem, trừ Lâm Dụ ra anh ta còn giấu Giải trí Đạt Hỏa để lên gặp 6 nghệ sĩ khác nữa, trong số đó đã có 4 người được xác nhận là nạn nhân của Paradise. Hai người còn lại vẫn đang điều tra, nhưng căn cứ vào tình hình hiện tại thì cũng chắc 8 9 phần rồi.”

“Phạm Xương đến gặp từng nạn nhân của Paradise ư?” Tiêu Lăng Duyệt nhíu mày phân tích, “Nếu như chỉ vì Uông Ca mới thăm dò Paradise thì cũng hơi thái quá rồi đúng không? Lại còn liên tục gặp 6 người, mức độ này thì là điều tra chứ hỏi thăm cái gì nữa chứ.”

“Anh ta đúng là đã điều tra Paradise,” Trương Trác Bân khẽ gật đầu, “Đã tìm ra được gì đó, thậm chí còn thu thập được một vài chứng cứ nên mới bị người khác mượn tay fan để diệt khẩu đó. Nếu như thế thì đã giải thích được rồi.”

“Anh ta bắt đầu gặp nạn nhân của Paradise cụ thể là từ khi nào vậy?” Lan Khâm hỏi.

Trương Trác Bân: “Theo kết quả điều tra trước mắt thì hẳn là bắt đầu từ cuối tháng 7 năm nay.”

Tiêu Lăng Duyệt: “Vậy là tháng 7 đã xảy ra chuyện gì đó khiến anh ta bắt đầu chú ý đến Paradise ư?”

“Lịch trình tháng 7 của anh ta rất dày đặc, làm khách mời cho 1 show truyền hình, làm giám khảo trong 1 chương trình tài năng, 1 sự kiện từ thiện, 2 quảng cáo luxury brand... Đang điều tra từng cái một rồi.”

“Ừm...” Lan Khâm lấy ngón trỏ gõ vài cái lên bàn, nghĩ đến chuyện gì đó, “Nếu anh ta thật sự đang điều tra Paradise thì sẽ lấy tin tức ở đâu được?”

Trương Trác Bân nhớ lại: “Khi điều tra vụ án trước, chúng ta đã xem qua hết các đồ dùng điện tử của anh ta rồi, không hề có điểm nào liên quan tới 2 chữ “điều tra” hết...” Anh ta lấy túi tài liệu gãi gãi đầu, ánh mắt chột lóe lên, “Hay là ở chỗ của cha mẹ nuôi anh ta? Tôi lập tức đi điều tra!” Nói xong, anh ta nhanh chóng chạy vọt ra khỏi văn phòng.

Cục điều tra Trường An.

Sau khi tìm cố giải thích lý do đi trễ xong, Lý Trạch Phân quay lại văn phòng đội điều tra đặc biệt đã vắng hoe, khẽ ngáp một cái. Cả đêm bị tiếng nhạc xập xình chiếm đầy đầu, cộng thêm 4 5 tiếng chạy như bay về đã sớm rút sạch hết năng lượng trong người cô rồi. Nhưng cũng không còn cách nào khác, hôm nay cô cũng không phải tăng ca nữa.

Cũng may là trong tay không có việc gì, trừ tài liệu ra thì cũng chỉ còn tài liệu, không có điểm chết nào cần chỉnh sửa cả. Cô vừa mắt nhắm mắt mở đối phó với đồng tài liệu, vừa lấy điện thoại mở đoạn ghi âm mà tối qua chưa kịp nghe.

Ngoại trừ những tạp âm lộn xộn và tiếng nói chuyện phiếm, một đoạn tương đối rõ ràng vang lên trong tai nghe bluetooth.

“... Đã tra ra được tôi rồi ư? Chết tiệt, các người làm ăn kiểu gì thế hả?!”
Là giọng nói của Cao Kiến.

“... Vũ Nhuận Khoa kia thật sự nghĩ mình là Quốc cửu rồi à, một chút tình nghĩa cũng không để lại ư?”

“... Lấy công ty để cắt đuôi? Đùa quái gì vậy. Tôi bỏ ra biết bao năm mới có thể phát triển được công ty dưới sự can thiệp của hoàng thất rồi chứ? Công ty mạng nước ngoài kia thì sao? Bên đó cũng có liên quan đến Paradise, hẳn có bị định tội không?”

“... Tốt nhất là các người tìm cách cho tôi.”

“Hả? Bùi Nguyên Tuấn? Là người của ai?”

“Tập đoàn Bùi thị? Theo ấn tượng của tôi thì tiền bên đó đúng là... Thôi cũng được, cứ dùng chúng đi, cũng không sai trái gì. Dù sao loại tài phiệt biến tướng đó vốn đã nằm trong danh sách xám* rồi, hoàng thất cũng sẽ vui vẻ khi thấy kết quả này.”

() Hình như không có khái niệm cụ thể, nhưng hiểu nôm na là nó nằm giữa danh sách đen và danh sách trắng, những người trong danh sách này sẽ bị “chú ý” trong từng hành động.*

“... Anh liệu mà làm, đừng kéo những thứ không nên kéo vào là được.”

“Còn nữa, tôi đã chuyển tiền cho anh vào tài khoản ở Trường An rồi đấy, anh đi xác nhận xem đã xóa sạch dấu vết chưa đi. Bất luận chuyện gì xảy ra thì cũng không được liên lụy tới họ đấy. Đây là nguyên tắc. Còn đứa nhỏ mấy năm trước tôi bảo anh làm hộ khẩu với hồ sơ nữa, kiểm tra lại xem còn gì sơ suất không đi.”

Cuộc đối thoại đến đây là kết thúc, sau đó lại là vài tạp âm lộn xộn.

Lý Trạch Phân cong môi, lấy cáp điện thoại ra rồi truyền tệp âm thanh từ điện thoại vào máy tính.

Chương 50: Âm thầm lên án (16)

Lại vài ngày trôi qua, sắp hết tháng 11 nên nhiệt độ ở Trường An đã hạ xuống, nhưng vẫn chưa quá số 0, vẫn chưa đón được trận tuyết đầu tiên trong năm.

Hôm nay Lý Trạch Phân tan làm sớm hơn bình thường một chút, cô đang ở trong phòng bếp chuẩn bị nguyên liệu để nấu bữa tối, trong lúc bắt bếp, cô lấy điện thoại ra giết thời gian, kết quả là tình cờ lướt đến bài đăng mới nhất của tài khoản Đại học Kinh Thành – “Phò mã Đô úy*, doanh nhân nổi tiếng Cao Kiến, sẽ đến trường để tham dự tọa đàm ngày mai”.

() Tên đầy đủ của chức vụ phò mã.*

Đại học Kinh Thành và đại học Nữ Hoàng, một ở Trường An, một ở Lạc Dương, quanh năm đều chiếm vị trí đầu bảng xếp hạng các trường đại học ở Đường Quốc, không hề kém cạnh nhau, dù là đặt trên trường quốc tế cũng có thể dễ dàng lọt vào top 20 của QS*.

() QS ranking: bảng xếp hạng thường niên về thứ hạng các trường đại học trên thế giới của tổ chức giáo dục Quacquarelli Symonds theo Anh Quốc.*

Tên Cao Kiến này dựa vào cái danh “hoàng thất” để mượn cây hóng mát, đến giờ đã đạt tới trình độ được xem như thượng khách ở đại học Kinh Thành rồi à?

Lý Trạch Phân không khỏi cảm thấy nực cười, lúc thì muốn nắm chặt thân phận Phò mã, lúc thì lại trở thành một kẻ sỉ nhục người khác, đúng là hận không thể vắt kiệt giá trị của cái danh này rồi.

Muốn đến Trường An tham dự tọa đàm đúng không, vậy thì để buổi tọa đàm này lưu danh thiên cổ đi.

Lý Trạch Phân nhìn lướt qua thông tin cụ thể của buổi tọa đàm, vừa tính toán hành trình của Cao Kiến vừa tắt lửa trên bếp, đặt nguyên liệu trong tay xuống rồi trở ra bàn đọc sách.

Cô mở một thư mục “Untitled” trên máy tính, xem qua 13 tấm ảnh, 2 file và 3 đoạn tệp ghi âm không tên trong đó. Sau đó cô lại mở đĩa đám mây Z bằng trình duyệt, đăng nhập vào một tên người dùng dài loằng ngoằng như mèo cào bàn phím rồi nén thư mục kia lại, nhấp vào nút tải lên.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Sau khi làm xong mọi chuyện, cô không trở lại phòng bếp tiếp tục nấu ăn mà ngồi xuống ghế, cầm điện thoại lên lần nữa, lướt qua những tin tức mấy ngày gần đây.

Lướt lên lướt xuống, tiêu đề của những bài báo không phải là “Paradise” thì cũng là “Tập đoàn Bùi thị”, Lý Trạch Phân hơi chán, nhưng vẫn không ngừng lướt, như thế cứ lướt như thế thì sẽ có những nội dung mới.

Tại sao tiêu đề các trang tin tức lại bị 2 từ này chiếm sóng thì phải trở về đầu tuần.

Vốn công tác điều tra kẻ đứng sau nền tảng của đội chuyên án đã bị đình trệ, nhưng đột nhiên lại bất ngờ tìm ra được dòng lưu chuyển tiền tệ của Paradise, phát hiện ra Giải trí Đạt Hỏa chính là nơi trung gian thanh tẩy tiền. Số tiền đó thông qua các phần mềm thanh toán lớn nhỏ sẽ được ngâm ở Giải trí Đạt Hỏa theo hợp đồng ma, từ tiền bất hợp pháp sẽ trở thành tiền sạch.

Đội chuyên án thuận theo tuyến đường này, bất ngờ đào được cú điểm của Paradise, phối hợp với cảnh sát nước ngoài đã đánh sập được máy chủ của nó ở bên kia đại dương. Sau khi thông qua máy chủ để thâm nhập vào, cảnh sát đã lấy được danh sách khá đầy đủ về nhân viên quản lý, người dùng và nạn nhân. Một số lượng lớn các quan chức cấp cao ở khắp nơi trên thế giới đã bị bắt, cuộc thảo luận về Paradise lần nữa dâng lên.

Trừ những câu buồn cười như “Bỏ tiền ra để xem phim chính đáng thì có gì là sai?” “6 tỷ người dùng đang ở ngay cạnh bạn” “Phong trào báo động” ra thì đại đa số mọi người đều quan tâm xem ông chủ của nền tảng Paradise là ai.

Bởi vì nơi cảnh sát tóm gọn một mẻ là Giải trí Đạt Hỏa trước đó đã xuất hiện không ít lời đồn về chuyện bán dâm, cách đây không lâu thì cuộc gọi báo án ở nước ngoài chẳng biết tại sao lại bị lộ ra nên đại cổ đông của Giải trí Đạt Hỏa đồng thời là người bị tố cáo, Bùi Nguyên Tuấn đã trở thành đối tượng bị hoài nghi lớn nhất.

Nhưng lúc Paradise thành lập và Giải trí Đạt Hỏa làm giao dịch phía sau chương trình thì Bùi Nguyên Tuấn chỉ mới mười mấy tuổi, vì vậy hiềm nghi này rất nhanh đã chuyển sang Bùi Mân và chú gã là Bùi Dịch. Cổ phần của Tập đoàn Bùi thị cũng vì chuyện này mà sụt giảm, khiến vài công ty được đầu tư vốn sắp được niêm yết đều bị đánh trở về... Đương nhiên những chuyện này cũng đều là vì quyền lợi của mọi người thôi.

Ngay lúc trên mạng đang thảo luận xôn xao thì cảnh sát đã niêm phong xong Giải trí Đạt Hỏa và dẫn độ pháp nhân của công ty về, nhưng lại không có hành động gì tiếp theo. Có tin đồn rằng ai đó đã thấy Bùi Nguyên Tuấn nhiều lần ra vào ở Cục điều tra Lạc Dương, lại có tin đồn rằng Bùi Dịch đã bị bắt giam. Tuy nhiên không có cách nào chứng minh những chuyện này cả.

Đừng nói là người bình thường, ngay cả Lý Trạch Phân là cảnh sát cũng không biết nhà họ Bùi như thế nào rồi.

Mặc dù bọn người Lan Khâm đã quay về Cục điều tra Trường An, nhưng họ không quay lại vì vụ án đã kết thúc hay đội chuyên án giải tán mà chỉ đơn giản là trọng điểm điều tra đã đổi từ việc tập trung phá đảo Paradise thành điều tra các vụ tấn công tình dục dựa trên các thông tin hiện có, vì thế hầu hết cảnh lực đều trở về khu trực thuộc để tiến hành điều tra riêng biệt.

Lý Trạch Phân vẫn không phải thành viên của đội chuyên án, tuy hiện tại mọi người đều ngồi chung trong văn phòng nhưng ngoài vài lời thảo luận của họ thì Lý Trạch Phân không có quyền biết về tiến triển cụ thể của vụ án

này. Hơn nữa nhưng người phụ trách đều đang tập trung vào một vụ án ở thành phố Trường An, không liên quan gì đến Giải trí Đạt Hỏa và tập đoàn Bùi thị hết.

Tuy không biết rõ tình hình của nhà họ Bùi, nhưng qua những lời đồn và bàn tán thì Lý Trạch Phân cũng đã đại khái đoán được. Một... ngọn lửa sắp bùng lên từ quả bom này rồi.

Hay chính xác hơn, là bây giờ.

Phong thư lúc trước Lý Trạch Phân đưa cho Bùi Nguyên Tuấn chính là tài khoản và mật khẩu của đĩa đám mây Z. Sở dĩ đưa tài khoản và mật khẩu mà không trực tiếp đưa đồ là vì phải tiếp tục đợi để thu thập thêm vài thứ. Dù mục đích của cô quan trọng, nhưng không có nghĩa là cô thật sự sẽ cho đám nhóc cận bã này hưởng được một chút lợi ích.

Theo tình hình hiện tại thì Lý Trạch Phân dùng đầu móng chân cũng có thể biết được rõ ràng Bùi thị này và Cao Kiến là kẻ tám lạng người nửa cân, không ai sạch sẽ gì hơn ai, sở dĩ Bùi thị đến nay vẫn ngoan ngoãn làm “con tốt thí”, thậm chí nhả ra cả một gốc cây rụng tiền, chỉ có thể là vì đám người cùng họ với Lý Trạch Phân mong vụ án này nhanh chóng kết thúc mà thôi.

Chúng mong, nhưng Lý Trạch Phân lại không mong chút nào.

Những gì cô muốn là chó cắn chó, để họ Cao cũng rơi xuống hố cùng Giải trí Đạt Hỏa. Hiện tại, đã có họ Bùi rồi.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lý Trạch Phân có chút mong chờ, sau khi tệp nén này được tải lên xong, trên tin tức sẽ lại có thêm vài thứ mới lạ nữa.

A...

Cô gãi vết sẹo trên cổ, khẽ liếm môi.

Lý Trạch Phân không lo lắng về chuyện sau này danh tính của mình sẽ bị lộ ra với tư cách là người tải tệp lên, hay nói cách khác là cô không quan tâm. Vì cô không nghĩ hoàng thất sẽ làm gì mình, mà cho dù có ra tay thì cô cũng không sao.

Nếu như bí mật về “chuyện đó” bị công bố ra thì cô cũng không giãy giụa làm gì. Thậm chí trong sâu thẳm nội tâm của mình, cô lại ước gì nó sẽ bị lộ ra.

Bị phơi bày à...

Lý Trạch Phân dùng ngón trỏ búng một cái vào hộp kính áp tròng trên bàn, cái hộp trượt lên mặt bàn rồi rơi xuống đất phát ra tiếng lạch cạch. Cô liếc nhìn cái hộp, thay vì cúi xuống nhặt thì Lý Trạch Phân lại lấy điện thoại ra, bấm gọi vào một số điện thoại.

“Cô... Cô lại muốn... thế nào nữa?”

“Đã đến lúc thu lưới rồi, cô biết mình phải làm gì rồi đấy, Lâm Dụ.”

...

Ngay sau khi cuộc gọi kết thúc, điện thoại của Lý Trạch Phân đã bị một làn sóng tin tức lớn bao trùm. Đầu là thông báo từ phần mềm tin tức, tin nhắn của Trần Kiến và một loạt cuộc gọi nhờ cùng tin nhắn chưa đọc của những người bắt đầu bằng chữ “Lý”. Lý Trạch Phân không xem bất cứ thứ gì, chỉ cười như không cười nhìn màn hình máy tính, phát hiện tệp kia đã được tải lên xong từ 10 phút trước.

Cô nhếch khóe miệng lên, đóng màn hình máy tính lại, tắt điện thoại rồi đi tới phòng bếp.

Chà, hôm nay rất hợp để ăn một bữa ngon.

Bên này, Cục điều tra Trường An.

Lan Khâm vừa giao ban, định về nhà thì lại bị Phương Uy gọi lại.

“Gì vậy?”

“Ôi trời, một lời khó nói hết, đội trưởng Lan anh tự mình mở điện thoại lên xem tin tức đi.” Phương Uy nói năng lộn xộn, “Đúng là, đúng thật là, một sự kiện kinh thiên động địa mà.”

“Tin tức?” Lan Khâm hoài nghi lấy điện thoại ra.

Tin tức đầu tiên: # Người sáng lập ra Paradise là Phò mã Đô úy #

Mở ra đúng là có một bản ghi có phụ đề. Lan Khâm nghe xong đã biết tệp này đã qua xử lý, chẳng những chỉnh sửa giọng của người nói mà còn cắt ghép nội dung cuộc trò chuyện, nhưng chuyện này cũng không ngăn được mọi người tin vào đoạn ghi âm này.

— “Lúc tôi là thực tập sinh ở Giải trí Đạt Hòa đã quen được anh ta...”

— “Sau này tôi mới biết được, đây là một nền tảng, hình như tên là “Paradise”.”

— “Anh ta chọn tôi, những lần sau đó cũng đều chọn tôi...”

— “Ngay từ đầu anh ta vẫn luôn che giấu thân phận của mình, bình thường tôi cũng không hay xem tin tức, vì thế cũng không biết... Sao mà tôi biết được anh ta lại là... phò mã chứ.”

Tin tức thứ hai: # Tử Trân công chúa và Cao phò mã #

Sau khi bấm vào tin này, cũng có hình ảnh, văn bản và ghi âm có phụ đề, Lan Khâm trực tiếp mở đoạn ghi âm lên.

Lần này đoạn ghi âm không có dấu vết đã qua xử lý. Giọng nói vẫn là nguyên bản, tạp âm bên ngoài cũng không được xử lý, có thể nghe ra là một cuộc gọi trong xe.

— A lô, giám đốc Cao, sao vậy, có chuyện gì phân phó à?

— Paradise bị điều tra à?

— Bất luận thế nào cũng không được chủ quan, nếu thật sự không được thì ném một cục mỡ ra ngoài đỡ đòn đi.

Đến lúc này, đoạn âm thanh bị ngắt quãng trong chốc lát, sau khoảng 30 giây thì âm thanh lại được tiếp nối. Hai đoạn ghi âm này rõ ràng không phải thu cùng một thời điểm, môi trường và âm lượng không giống nhau, nhưng đúng là không hề bị cắt ghép.

— Đã tra ra được tội rồi ư? Chết tiệt, các người làm ăn kiểu gì thế hả?!

...

— Tập đoàn Bùi thị? Theo ấn tượng của tôi thì tiền bên đó đúng là... Thôi cũng được, cứ dùng chúng đi, cũng không sai trái gì...

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Bản ghi âm vẫn còn khoảng 10 giây nữa thì đột nhiên không tải tiếp được. Lan Khâm thử đóng rồi mở lại, nhưng link đã hiện thành “Bài viết bạn đang tìm kiếm không tồn tại”.

Lan Khâm lần nữa tìm trên search bar, phát hiện những tin tức tương tự 2 đầu đề đó đều đã hiển thị “Trang web không tồn tại”. Nhưng vô số tin tức về “Phò mã Cao Kiến”, “Tử Trân công chúa”, “Chỉ công chúa” đã liên tiếp xuất hiện, trong nháy mắt đã công phá hết tất cả các trang tin tức và phần mềm xã hội lớn.

Lan Khâm nhìn 3 chữ “Chỉ công chúa” kia, chẳng hiểu sao mí mắt lại giật một cái, anh bất giác ấn vào xem. Nhưng đúng lúc này điện thoại nội tuyến đột nhiên vang lên, là tổng bộ đội chuyên án gọi đến, yêu cầu cảnh lực các nơi dựa theo tin tức vừa rồi mà triển khai mở rộng điều tra.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tiểu Lý đích thân nhấc áo giáp lên ngựa rồi.

Chương 51: Âm thầm lên án (17)

Trong lúc Internet đang là một mảng gió tanh mưa máu thì bản thân người trong cuộc là Cao Kiến ngồi trên máy bay đến Trường An vẫn chuẩn bị cho bài giảng ngày mai ở đại học Kinh Thành mà không hề hay biết gì. Buổi tọa đàm này có được tổ chức đúng hẹn không cũng đã là vấn đề rồi.

Sau khi xuống máy bay, Cao Kiến trực tiếp đi ra từ lối ra VIP nên không biết có rất nhiều vị “khách không mời mà đến” đang bao quanh sảnh của lối đi thường, cũng xem như may mắn tránh khỏi hòng súng của bọn phóng viên.

Điện thoại vừa mở lên lại đã tự động kết nối với wifi sân bay, Cao Kiến còn chưa kịp làm gì thì màn hình đã bị hăng hà sa số các tin tức bao trùm. Các thông báo lần lượt nhảy ra trên màn hình tròn nửa phút, cuối cùng điện thoại cũng ngừng rung. Cao Kiến đột nhiên có một dự cảm rất xấu, điện thoại lại rung lên, trên góc phải màn hình xuất hiện một tin nhắn WeChat được gửi đến, tên người gửi là... “Lý Chỉ”.

Lý Chỉ?

Tuy rằng hai người lấy WeChat của nhau là vì thân phận, nhưng trong khung chat không hề có nội dung gì khác ngoài công sự và những chương trình không thể tránh được, trước giờ chưa từng có nội dung riêng tư nào. Hai người nhìn nhau thôi đã đủ mệt rồi, đến nỗi sự hiện diện của đối phương trong danh sách bạn bè cũng đã chạm tới giới hạn chịu đựng, giờ không có chuyện gì cần làm, sao lại chủ động gửi WeChat cho hẳn chứ.

Trừ khi...

Tay Cao Kiến run lên, bất giác đi đến cạnh tường. Hắn cau mày, thầm chửi trong lòng 2 câu sau đó ấn mở WeChat.

Nội dung tin nhắn chỉ có 4 chữ và 1 cái meme: “Tạp hóa Mỹ Giai [Smile.jpg]”

“Đệch!”

Cao Kiến đá một đá và tường, không thèm quan tâm đến việc đôi giày da cao cấp của mình bị dính một mảng trắng, hắn mở danh bạ ra gọi vào một số điện thoại. Trong lúc đợi nổi máy, hắn sốt ruột dậm chân.

“Tít — tít — tít — Xin chào, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau.”

Hắn đá một cú nữa vào tường, gọi số khác.

Bốn mươi lăm giây sau khi bấm gọi, vẫn không có người nghe máy.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cao Kiến ôm một bụng tức ném điện thoại vào túi quần, không xem những tin tức kia, cũng không gọi điện thoại tiếp mà chạy hối hả về phía trước như đi đầu thai. Khuôn mặt bị tức giận đến méo mó, mồ hôi túa ra làm tóc tai hắn tán loạn, giày da bị đá đến bắn thiu, âu phục và cà vạt cũng không biết đã lệch từ khi nào. Đáng vẻ này mà đi ra từ lối đi VIP thì đúng là hơi khó chịu thật. Cũng may là lối đi này không có ai khác.

Hắn bước khỏi lối ra, lấy hành lý, chưa kịp bước vào thang máy thông đến ga ra thì đã bị vài nhân viên an ninh sân bay và 2 người đàn ông mặc thường phục chặn trước mặt.

“Cao Kiến đúng không?” Một người mặc thường phục rất cao lớn bước lên hỏi.

Cao Kiến vô thức gật đầu một cái. Nhưng đại não hắn đã cấp tốc hoạt động, mơ hồ nghĩ thông được nguyên nhân Lý Trạch Phân gửi tin nhắn lúc này. Trong thoáng chốc, mặt hắn đã tái mét.

“Lan Khâm, Cục điều tra Trường An.” Lan Khâm đưa thẻ ngành ra, sau đó lại móc ra một tờ công văn, “Đây là lệnh bắt giữ khẩn cấp, xin Cao phò mã hay hợp tác.”

Quay ngược trở lại hơn 1 tiếng trước, khi những đoạn ghi âm đó và những tài liệu liên quan bị lộ ra, dù các trang web đã bị phong tỏa nhưng tin tức đã lan truyền ra khắp Đường Quốc.

Internet và dư luận cũng rất thú vị, cảnh sát đã điều tra “ông chủ Paradise” hơn 1 tháng cũng không tìm ra được nửa chữ dính với “Cao Kiến”, vậy mà qua vài đoạn ghi âm nhảy trên mạng, sau vài phút đã bị cư dân mạng bóc ra một đồng “chứng cứ”. Ảnh chụp trộm Cao Kiến đang tham dự “tiệc giao dịch”, lịch sử trò chuyện của Cao Kiến với người có liên quan đến Paradise, vấn đề trong dòng chảy tài chính của công ty Cao Kiến,...

Vậy hóa ra nhiều người nhiều sức, bức tường này cuối cùng cũng được mọi người chung tay đẩy sập rồi sao? Đội chuyên án còn chưa theo kịp tin tức bất thành linh này thì cư dân mạng đã liệt kê đầy đủ bằng chứng, đủ để Cao Kiến lãnh án tù chung thân. Vì thế công việc của cảnh sát từ “điều tra” mà miễn cưỡng biến thành xác minh những thứ thật giả lẫn lộn trên mạng.

Về việc người đã đăng tải thông tin này lên, đội chuyên án không tốn nhiều công sức để tra ra chính là vài công ty nhỏ dưới danh tập đoàn Bùi thị. Đối phương không hề có ý định che giấu, xem ra đã hạ quyết tâm muốn sắm vai một người vì chính nghĩa mà can đảm báo án, nhưng trên thực tế cũng chỉ là chó cắn chó nhằm hướng mọi chuyện đi theo hướng khác để có thời gian nghỉ ngơi, đủ sức để ứng phó với những vụ kiện sau này.

Trận chó cắn chó này đến mức nào thì một cảnh sát nho nhỏ ở cấp cơ sở như Lan Khâm không thể biết được, anh chỉ rõ cấp trên đã hạ lệnh bắt khẩn cấp Cao Kiến, mà vì Cao Kiến cách đây không lâu đã đáp máy bay ở sân bay quốc tế Trường An nên nhiệm vụ này đã rơi vào tay Cục điều tra bọn anh.

Cao Kiến không hổ là Phò mã hoàng thất, sau khi bị đội điều tra đặc biệt mang từ sân bay về, dù bị nhốt trong một căn phòng thăm vấn chật hẹp và đối mặt với 2 vị cảnh sát nhưng vẫn không run sợ, chỉ ngồi ngay ngắn đó

với một nụ cười đầy thâm ý, vô tình đã cao tay hơn một chút. Người khác không biết còn nghĩ đây là Cao phò mã đang dạy người học việc trong Cao phủ, nhưng tất nhiên, thời hiện đại cũng không còn Phủ Phò mã nữa.

Vào phòng thẩm vấn hơn 1 tiếng, hần chỉ nói một câu “Tôi muốn tìm luật sư”. Việc tìm luật sư là quyền lợi hợp pháp của nghi phạm, mà luật sư cá nhân của Cao Kiến lại đang ở Lạc Dương, hơn nữa với thân phận Phò mã thì bọn người Lan Khâm căn bản không thể làm gì được trước khi luật sư tới, chỉ có thể ngồi chờ thôi.

Lan Khâm hơi bực dọc đi tra khỏi phòng, định hít thở không khí một chút. Kết quả còn chưa đi được 2 bước đã đụng phải Mao Lệ, thấy cô ấy nói gì đó với Lâm Dụ phía sau rồi lịch sự bảo 2 vị cảnh sát khác tiễn cô ta xuống lầu.

“Sao rồi?” Lan Khâm thuận miệng hỏi.

Mao Lệ: “Lâm Dụ thừa nhận người giúp cô ta trả số tiền thanh lý hợp đồng khổng lồ kia chính là Cao Kiến, hai người đã gặp nhau trong một buổi tiệc giao dịch của Paradise, sau đó thì có quan hệ lâu dài, có lẽ đứa con của cô ta cũng là của Cao Kiến... Nhưng phải bảo vệ trẻ vị thành niên nên không xác minh được, bản thân cô ta cũng rất nhạy cảm với chuyện dính tới con mình, tôi e rằng nếu cố tình đụng chạm sẽ khiến cô ta rút lại lời khai mất. Dù sao thì chứng cứ vật lý cô ta cung cấp cũng đã đủ để chứng minh Cao Kiến có liên quan tới Paradise rồi.”

“Ừm...” Lan Khâm sờ cằm.

“Sao vậy?”

“Cô không cảm thấy rất trùng hợp à?”

“Trùng hợp?”

“Vốn dĩ chúng ta đang hết cách với vụ án tự sát tập thể kia thì Lâm Dụ lại đột nhiên nhớ ra Paradise để báo lại. Tiếp đến là lúc Paradise đang bình yên vô sự thì lại có một cuộc điện thoại báo án xuyên quốc gia để giúp chúng ta

chuyển hướng sang Bùi Nguyên Tuấn và tập đoàn Bùi thị. Cuối cùng khi chúng ta không cách nào tìm ra được danh tính về ông chủ của Paradise thì 3 đoạn ghi âm kia lại xuất hiện, Lâm Dụ thì đột nhiên thẳng thắn khai ra thân phận “kim chủ” mà trước đó mình vẫn một mực giấu nhem đi.”

“Anh nói như thế thì đúng thật...” Mao Lệ thở dài, “Tôi cảm thấy như chúng ta đang là một công cụ bị lợi dụng vậy. Dẫn dắt rồi khiến chúng ta cắn vào Cao Kiến, đồng thời còn dùng dư luận phong tỏa đường lui, biến thân phận Phò mã của hãn trái lại trở thành một lớp gông cùm. Nhưng người nào lại có năng lực lớn đến mức có thể bày mưu tính kế ra được như thế này chứ?”

Lan Khâm lắc đầu.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, người có năng lực thế này muốn đối phó với Cao Kiến thì cần gì vẽ vờ lòng vòng để nhờ cảnh sát ra tay nhỉ? Nếu có thể nắm rõ cảnh sát, hoàng thất, nhà họ Bùi và động thái của Paradise như thế, chẳng phải động một đầu ngón tay đã có thể lật đổ Cao Kiến rồi sao?”

“Có thể là...” Lan Khâm trầm ngâm trong chốc lát rồi nói, “Người đó có liên quan đến những thế lực đó, nhưng trên thực tế lại là người không quyền không thế chẳng?”

“Có loại người này sao?” Mao Lệ lơ đãng nhún vai, “Cảnh sát, nhà họ Bùi và Paradise thì có thể, nhưng hoàng thất đâu phải là thứ người bình thường đụng đến được chứ, nếu không có quyền thế thì chỉ có nước đứng trước TV nhìn thôi...” Cô ấy đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, “Đội trưởng Lan, đây chỉ là tôi đoán mò thôi nhé, chỉ là tâm sự bậy bạ thôi, đừng nghĩ là thật... Nếu như phải tìm cho ra người có miêu tả giống thế, thì đó có phải là tiểu công chúa không?”

“Tiểu công chúa?” Lan Khâm nhướn mày.

“Chính là con gái của Tử Trân công chúa và Cao Kiến phò mã ấy.” Mao Lệ tự ý thức được những lời mình sắp nói ra nên hạ thấp âm lượng xuống,

“Chẳng phải lúc trước Tiểu Tiêu đã nói rồi sao, trong thọ yến của Nữ Hoàng 10 năm trước, tiểu công chúa đột nhiên bị xe cứu thương đón đi, khiến thọ yến bị gián đoạn. Tôi đã xem thử rồi, bộ phim “Âm thầm lên án” kia là được chiếu 1 tháng trước khi thọ yến tổ chức đấy. Vậy chuyện tiểu công chúa nhập viện, có thể là đúng như Tiểu Tiêu nói không... là tự sát ấy?”

Không đợi Lan Khâm nói, cô ấy liền nói tiếp, “Anh nghĩ đi, Paradise được thành lập 14 năm trước. Nếu như Cao Kiến thực sự là người sáng lập ra thì có nghĩa là hắc và Tử Trân công chúa sớm đã không còn gì rồi. Gia đình hoàng thất không giống với gia đình bình thường, phải để ý đến những hủ tục truyền thống, trong nhà công chúa tuyệt đối là chủ, con gái cũng theo họ mẹ, một người đàn ông như hắc lại trở thành người thừa trong nhà... Lập ra Paradise, có phải là một loại phản kháng với thân phận Phò mã này không?”

“Tuy rằng theo lời của Lâm Dụ thì Cao Kiến không làm gì quá đáng với cô ta cả, có lẽ hắc ta thật sự động lòng với Lâm Dụ, cũng không có nghĩa bản thân hắc không phải là đám súc sinh kia đúng không? Thật ra hắc vì bất mãn với gia đình nên mới lập ra Paradise, dùng nó như thứ để giải tỏa và chơi đùa, một người như thế sao có thể bỏ qua những món đồ chơi thích hợp xung quanh mình được? Có thể nói là cảm giác bị sỉ nhục khiến hắc thấy xấu hổ, cộng thêm bản thân bất đồng với tiểu công chúa, trong nhà tuyệt đối ở thế yếu...”

“Những vụ án trước đây cũng có không ít kẻ tấn công và bóc lột tình dục với chính con của mình. Mà truyền thống nước ta từ xưa đến nay đều là xấu che tốt khoe, vì vậy những vụ việc đó mới không xác minh được. Gia đình bình thường đã thế rồi, huống hồ gì đây là hoàng thất suốt ngày bị cả nước theo dõi chứ?”

“Nếu như thế thì chuyện tiểu công chúa phải đi cấp cứu vào 10 năm trước là muốn tự sát trước mắt bao người trong thọ yến... Chẳng lẽ là âm thầm lên án sao? Trước đây khi điều tra công ty của Cao Kiến, tôi có để ý thấy 10 năm trước công ty hắc bị khủng hoảng nghiêm trọng, nói cách khác là bị người khác chèn ép. Đây có phải là hình phạt cảnh cáo của hoàng thất cho hắc không?”

“Đối với Cao Kiển mà nói thì trận cảnh cáo đó có lẽ cũng đủ đau rồi, còn đối với nạn nhân thì lại chẳng có ý nghĩa gì. Vì thế, 10 năm sau, tiểu công chúa đã cứng cáp rồi nên muốn mượn vụ tự sát tập thể này và xem cảnh sát như một khẩu súng, hoàng thất như một cái khiên để chuẩn bị nhổ cả gốc lẫn rễ.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Một khoảnh khắc im lặng.

“À, tất nhiên những chuyện này cũng chỉ là suy đoán lung tung của tôi thôi, không có căn cứ gì đâu.”

Lan Khâm trầm ngâm một lúc, sau đó cố nặn ra nụ cười bất đắc dĩ: “Được rồi, đừng đoán mò nữa, lo chuyện chính đi.”

“Rõ!”

Chương 52: Âm thầm lên án (18)

Lý Trạch Phân mở điện thoại lên sau tròn 30 tiếng tắt máy.

Màn hình khởi động vừa kết thúc đã có một cuộc gọi đến. Nhìn tên người gọi đến, Lý Trạch Phân do dự một lúc lâu, cho đến khi cuộc gọi sắp tự động tắt máy thì cô mới ấn nút nhận.

“Ôi trời, cuối cùng em cũng nhận điện thoại rồi.”

“... Anh.” Lý Trạch Phân cắn môi một cái.

“Em làm bọn anh sợ chết khiếp đấy biết không? Xuýt chút anh đã nghĩ em lại... Ấy, nếu không phải Hàm Tinh khẳng định em không có chuyện gì thì anh và dì nhỏ đã sớm vượt qua đám phóng viên bu ngoài Cung để đến Trường An tìm em rồi.”

“... Em xin lỗi, đã gây rắc rối cho mọi người rồi.” Giọng của Lý Trạch Phân rất nhỏ.

“Phiền toái gì chứ, anh đã nói rồi, nếu em làm thì trời có sập anh cũng sẽ đỡ giúp em. Huống hồ em không làm gì sai hết, chuyện này đáng lẽ phải làm từ mười mấy năm trước rồi, vì cái gọi là “mặt mũi” của cha anh mà ép đến tận bây giờ. Nếu lúc đó tra xét ngay lập tức thì thứ đồ bỏ Paradise đó đã bị bóp chết trong lòng rồi. Nói cho cùng thì là bọn anh phải xin lỗi em và rất nhiều nạn nhân khác nữa mới đúng.”

“...” Lý Trạch Phân cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, không đáp lại.

“Dù sao thì... em không sao chứ?”

“Ừm,” Lý Trạch Phân khẽ gật đầu, tuy rằng bên kia điện thoại cũng không

thể thấy được, “Em không sao cả.”

Nghe được câu trả lời của Lý Trạch Phân, Lý Trạch Thâm cuối cùng cũng thở phào, giọng điệu cũng dịu lại một chút: “Được rồi. Em yên tâm, lần này đã âm ỉ đến mức chuột chạy qua đường* rồi, Cao Kiến kia không còn đường nào chui vào đâu, hai chữ “mặt mũi” cũng bị ném sạch sẽ rồi, nếu tôn thất nào giúp hắn thì chắc chắn đầu óc có vấn đề rồi. Theo như anh biết thì chuyện này đã kinh động đến cả Hoàng nãi nãi rồi, lão nhân gia đã hạ chiếu. Giờ phút này tất cả mọi người đều đứng ở phe của em.”

() Câu gốc là “Chuột chạy qua đường, mọi người kêu nhau đánh” ý chỉ mọi người ai cũng căm hận cái xấu.*

A...

Khóe miệng Lý Trạch Phân giật giật, để lộ ra một nụ cười lạnh thoáng qua. Nhưng cô không phát ra âm thanh gì, vì thế Lý Trạch Thâm bên kia đầu dây không hề hay biết.

“Chuyện duy nhất anh lo lắng hiện giờ là,” Lý Trạch Thâm nói tiếp, “Bên Cao Kiến có khi nào sẽ ăn không được phá cho hôi, đem chuyện của em... Ý của dì nhỏ là em có muốn về đây một chuyến để tránh không, chờ khi nào dư luận qua đi rồi tính tiếp, dù sao thì Hoàng cung cũng không phải là nơi người khác dễ dàng bước vào. Về phía phụ thân và Hoàng tổ phụ, anh sẽ...”

“Không cần đâu, em ở lại Trường An cũng được.” Lý Trạch Phân cắt lời anh, giọng điệu thản nhiên tựa như chuyện này không liên quan gì đến mình, “Cao Kiến sẽ không làm thế đâu.”

“Hả? Sao lại dám chắc như thế?”

“Hắn có một đứa con trai, bảo vệ rất kỹ lưỡng.” Nói tới đây, cô dừng lại.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Bảo vệ càng kỹ thì có nghĩa là càng quan trọng. Vì để tránh cho đứa con

ngoài giá thú của mình bị ảnh hưởng, hẳn chắc chắn sẽ không dám tiếp tục thách thức hoàng thất mà lấy chuyện thân thế của Lý Trạch Phân ra nói, hẳn chỉ còn nước nhận tội mà thôi. Vì thế nên Lý Trạch Phân mới gửi cho hắn tin nhắn WeChat đó.

Tạp hóa Mỹ Giai [Smile.jpg] — Ông dám nói ra chuyện gì, thì tôi cũng sẽ trả lễ tương tự, có qua có lại mà, Cao phò mã.

Lý Trạch Phân biết rõ nhất định trong khoảnh khắc Cao Kiến bị công tay sẽ hiểu ra được ngụ ý của tin nhắn đó. Lý Trạch Thâm cũng như thế, dù cô dùng không nói nữa, nhưng anh cũng có thể hiểu rõ tất cả.

“... Anh hiểu rồi.” Đúng là Lý Trạch Thâm đã hiểu.

Lý Trạch Phân nghe ra có gì đó khác thường ở cuối câu nói của anh.

“Họa bất cập kê nhi*...” Ánh mắt cô như bị một màn sương mờ hồ che lấp, “Anh đang định nói như thế đúng không?” Trong ngực cô như bị một con dao nhọn đâm vài cái, đau nhức âm ỉ, chỉ khi nghe được câu trả lời của Lý Trạch Thâm thì con dao đó mới nhỏ ra được, máu mới có thể chảy.

() Theo lý thuyết đạo đức của Khổng Tử thì câu này có nghĩa rằng khi một người phạm sai lầm thì người đó phải gánh chịu, không liên quan gì đến người thân trong nhà.*

Lý Trạch Thâm trầm mặc, nhưng sự trầm mặc này trái lại đã thừa nhận suy đoán của Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân im lặng vẽ một đường cong trên khóe miệng, tự mình rút con dao ra.

“Quân tử hữu sở vi nhi hữu sở bất vi*. Là em đã đánh mất nguyên tắc... Vấp ngã một lần đã đủ rồi, anh trai yên tâm, em sẽ không phạm sai lầm nữa đâu. Bất luận là Cao Kiến sẽ phản ứng thế nào, em cũng sẽ không đụng tới con của hắn.” Giọng điệu rất bình tĩnh như đang viết thư đồng ý vậy, nhưng từ ngữ lại vô cùng thành khẩn. Có lẽ vì cô là người không biết nói chuyện tình cảm chẳng.

() Câu này có gốc từ Luận ngữ, ý chỉ phải biết việc nào nên làm và việc nào không nên làm.*

“... Haizz.” Lý Trạch Thâm thở dài, “Em biết thì tốt. Đạo lý ai cũng nói được, nhưng nếu có chuyện thật sự với mình thì... Nếu như anh là em thì anh cũng sẽ làm như thế, thậm chí còn muốn trực tiếp công khai người tình và đứa con riêng của hẳn nữa.” Những lời này khiến Lý Trạch Phân rất bất ngờ.

Cô rú mắt xuống, giấu đi tâm trạng của mình, “Anh trai nói đùa rồi.”

“Không phải nói đùa, đó là sự thật. Em không phải thánh nhân, ai lại có thể thoải mái nhìn một thứ súc sinh có được chân tình chứ? Tất nhiên anh không khuyến khích em làm, chỉ muốn nói cho em biết rằng anh hiểu tâm trạng của em, em không lẻ loi. Vậy nên đừng...”

“Em biết rồi, anh,” Lý Trạch Phân hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu lên nhìn ánh nắng ban mai gay mắt, “... Cảm ơn nhé.” Khóe miệng cô căng cứng, tựa như 2 chữ này rất khó phát âm.

“Người một nhà mà cảm ơn cái gì.”

Lý Trạch Phân không đáp lại mà lựa chọn kết thúc cuộc trò chuyện này: “Em còn phải đi làm, anh, lúc khác nói chuyện nhé.”

“... Được rồi, em làm việc đi.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Sau khi cúp điện thoại, Lý Trạch Phân cũng đúng lúc đến cổng Cục điều tra. Còn chưa bước vào cửa thì đã có một chiếc xe đen tuyền dừng sau lưng cô.

Lý Trạch Phân vô thức liếc nhìn chiếc xe kia, sau đó lập tức dừng lại. Vì biển số chiếc xe này là nền xanh lam viền vàng. Cả nước Đường Quốc này chỉ có những chiếc xe công vụ của hoàng thất mới được viền vàng thế này.

Lý Trạch Phân xoay người lại.

Có 3 người đi ra từ trong xe. Họ mặc đồng phục màu đen, cổ tay và ống tay áo có hoa văn rồng sẫm màu, trên túi ngực trái có thêu logo hoàng thất.

Truyền lệnh quan ư? Lý Trạch Phân nhận ra bộ đồng phục này.

Cô còn chưa kịp nghĩ ra lý do tại sao truyền lệnh quan của hoàng thất lại đến đây thì người đàn ông đi sau cùng đã lấy ra một cái hộp màu nâu rất tinh xảo. Cái hộp có đường nét và góc cạnh rõ ràng, cũng được chạm khắc hoa văn hình rồng màu vàng sẫm và logo hoàng thất. Người đàn ông đó cầm cái hộp bằng hai tay dẫn đầu, 2 người khác đi sau ông ta nửa bước chân.

Thì ra là thế.

Lý Trạch Phân nhìn cái hộp kia, khóe miệng hơi cong lên.

Suy nghĩ trong chốc lát, cô tiến lên phía trước, chặn đường của 3 người kia.

Ba người đều sửng sốt, người đàn ông đi đầu đang định mở miệng nói gì đó thì thấy Lý Trạch Phân tháo kính râm ra, lấy thẻ ngành từ trong túi xách giơ lên trước mặt họ.

Giọng nói của cô rất khẽ, nhưng cũng rất rõ ràng: “Đội điều tra đặc biệt, nhà họ Lý, Trạch Phân...” Cố ý dừng một chút, “Tự Chỉ.”

Lý Trạch Phân... Tự Chỉ!

3 người trừng to mắt, 2 người đứng sau không cầm đồ nhấc tay lên định hành lễ nhưng bị Lý Trạch Phân dùng ánh mắt ngăn lại. Giờ họ mới bất giác nhận ra Lý Trạch Phân vẫn chưa công khai thân phận, xuýt chút nữa đã làm hỏng chuyện rồi. Họ không khỏi chột dạ nhìn quanh, xác định tứ phía đều tĩnh lặng mới nhẹ nhàng thở phào.

Nhưng Lý Trạch Phân không cho họ cơ hội thả lỏng. Cô chỉ vào cái hộp

trong tay người đàn ông đứng đầu, nở một nụ cười đoan trang rồi nói với giọng hoàng thất: “Chuyện vật này, các vị đại nhân có thể giao cho tôi không?”

3 người nhìn nhau, chần chừ vài phút, sau đó người đàn ông đứng đầu cũng gật đầu đồng ý.

10 phút sau, Lan Khâm ngơ ngác nhìn Lý Trạch Phân, người không phải thành viên của đội chuyên án, lại dẫn theo 3 vị truyền lệnh quan đi vào chỗ phòng thẩm vấn Cao Kiến.

Tuy rằng nói 30 năm cuộc đời này Lan Khâm chưa từng nhìn thấy 1 cộng lõng của hoàng thất, nhưng dù gì thì anh cũng là người Đường Quốc chính tông, biết rõ truyền lệnh quan trông như thế nào, cũng biết truyền lệnh quan xuất hiện là để làm gì.

Cũng may từ trước tới nay anh vẫn là người thích nghi tốt, dù trong nội tâm đang cực kỳ kích động vì sắp được chứng kiến một cảnh tượng lịch sử cùng lo lắng không biết sắp tới chuyện gì sẽ diễn ra, nhưng trên mặt vẫn giả vờ mình đang rất bình tĩnh, ít ra cũng không giống như Tiêu Lăng Duyệt hét to “Ôi trời ơi Thánh chỉ kìa, không thể nào”, như thế là vớt mặt mũi của đội điều tra đặc biệt đi mất.

Anh kiềm chế lại cái tay đang run của mình, mở cửa cho 3 vị truyền lệnh quan và Lý Trạch Phân không liên quan gì sau đó nghiêng người bảo 4 người họ bước vào, sau đó mình và Trương Trác Bân sẽ theo sau.

Lúc truyền lệnh quan bước vào... Không, là lúc Lý Trạch Phân bước vào phòng thẩm vấn, biểu cảm cả ngày không đổi của Cao Kiến lập tức sụp đổ. Chỉ tiếc là Lan Khâm và Trương Trác Bân đang phập phồng lo lắng nên không để tâm đến.

Mắt của Cao Kiến dần trở nên mơ hồ, hẩn nhìn chăm chăm Lý Trạch Phân với ánh mắt như nhìn một con bọ trong nhà vệ sinh.

Nụ cười mà Lý Trạch Phân vẫn luôn đeo trên môi, giờ phút này cũng đã biến mất. Thay vào đó là biểu cảm vẻ không giận mà uy ẩn chứa trong dòng

máu nhà họ Lý.

“Thánh chỉ đến —” Người đàn ông nâng cái hộp bằng 2 tay cất cao giọng.

Lan Khâm và Trương Trác Bân đều bị âm lượng này làm cho giật bắn người. Sự ngáy ngủ của sáng sớm đã bị xua đi sạch sẽ, giờ hai người đột nhiên tràn đầy sức sống, không tự chủ được mà há miệng trợn mắt nhìn.

Họ thấy 3 vị truyền lệnh quan đi theo sau lưng Lý Trạch Phân từ phía Bắc đến phía Nam căn phòng, sau đó đứng lại.

Cao Kiến đơ trên ghế tròn 1 phút, lúc này mới cẩn thận đứng dậy, bất đắc dĩ chấp tay trước ngực hành lễ. Lan Khâm và Trương Trác Bân vừa vào cũng học theo tư thế của Cao Kiến, miễn cưỡng nửa ngày vẫn chưa bắt chéo tay được.

Truyền lệnh quan hai bên trái phải cùng nhau mở cái hộp ra, sau đó người bên phải lấy một cuộn giấy vàng đưa tới cho Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân nhận Thánh chỉ bằng 2 tay, từ từ mở ra, trước mặt các đồng nghiệp của mình dùng giọng hoàng thất đọc nội dung bên trong.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Môn hạ: Trọng Trục nhà họ Cao...”

Đọc được 6 chữ, cô đột nhiên dừng lại, khóe miệng hơi nhếch lên, trực tiếp cuộn Thánh chỉ lại rồi đưa tới trước mặt Cao Kiến.

“Nội dung bên trong, vẫn nên mời Trọng Trục tự xem đi.” Không biết là vô tình hay hữu ý mà cô không gọi hắn là “Phò mã”, càng không gọi “Phụ thân”, mà lại “đại nghịch bất đạo” gọi thẳng tưng của hắn.

Cao Kiến tức giận trừng mắt nhìn Lý Trạch Phân, nghiến răng ken két nhưng vẫn nhận lấy Thánh chỉ.

Lý Trạch Phân thu lại biểu cảm trên mặt, làm việc công xong nên lui về

phía sau, chấp tay trước ngực hành lễ, sau đó bước ra khỏi phòng. 3 vị truyền lệnh quan cũng theo sát phía sau, dường như hành động đọc một nửa Thánh chỉ của Lý Trạch Phân không có gì bất ổn, trái lại Lan Khâm và Trương Trác Bân nhìn nhau cả buổi cũng chưa hiểu lúc này đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi 5 người ra khỏi phòng, Cao Kiến nhanh chóng mở Thánh chỉ ra đọc, sau đó mặt tái xanh rồi lại đỏ bừng, ném Thánh chỉ xuống đất.

Tối đó, có 2 tin được lên hotsearch.

— # Hưu thư của đương đại hoàng thất #

— # Nữ Hoàng hạ chiếu điều tra rõ Paradise #

Chương 53: Âm thầm lên án (19) - "Đội trưởng Lan gần 30 tuổi rồi mà vẫn còn tấm lòng son như thế, quả là một vinh dự lớn"

Màn “Thánh chỉ đến” vừa kết thúc thì Lan Khâm đã bị gọi lên văn phòng Cục trưởng.

Cứ tưởng Cục trưởng tìm mình có là nhiệm vụ quan trọng gì, ai ngờ ông ta cũng chỉ được giao chuyển lời.

“Giảng viên khách mời?” Lan Khâm lặp lại từng chữ, nhưng không hiểu nổi 4 chữ này có ý nghĩa gì.

Chu Hành: “Đúng vậy, Khoa Pháp y của đại học Kinh Thành đã mở một chương trình học mới trong năm nay, mời các chuyên gia từ các lĩnh vực khác nhau đến làm giảng viên khách mời, dẫn dắt sinh viên hoàn thành dự án mô phỏng để giúp họ làm quen dần với bước đầu công viên. Cục chúng ta cũng có 1 chỗ trong danh sách đó, tôi nghĩ rồi, bình thường đội điều tra đặc biệt cũng có quan hệ nhất định với cộng đồng nghiên cứu khoa học, vì vậy tôi định đưa mục này cho các cậu.”

“Nói đến học thuật thì chẳng phải trực tiếp sang Trung tâm Giám định Tư pháp chọn người sẽ tốt hơn sao?” Lan Khâm nắm được sơ hở trong lời nói của ông ta.

“Lúc đầu vốn là định như thế,” Nói đến đây, Chu Hành bóp trán thở dài, “Nhưng tình hình hiện tại thì... Tôi nghĩ kỹ lại thấy Tiểu Lý đi hợp hơn, dù sao cô ấy cũng là bác sĩ du học trở về. Chương trình học kia sẽ bắt đầu trong vài ngày tới, sau Tết Âm lịch sẽ bắt đầu đi giảng, mỗi tuần 4 tiếng cũng không làm chậm trễ công việc trong đội đâu, còn giai đoạn chuẩn bị ở Kinh Đại cũng cần từ nửa tháng tới 1 tháng, thời gian đủ để tránh bão mà.”

“Bảo?” Lan Khâm nghiêm túc nghi ngờ Chu Hành đang chơi trò bí hiểm gì đó, nhưng tiếc là anh không hiểu nổi.

“Ầy, tóm lại là cứ quyết định thế đi.” Chu Hành không có ý định giải thích, cứ như đang muốn xong việc nhanh nhanh, “Cậu đi nói với cô ấy một tiếng đi, sắp xếp lại ca trực, ngày mai đến Kinh Đại báo cáo, không cần đến Cục điều tra nữa.” Nói xong, ông ta xua tay, làm ra bộ dạng đã xong việc liền tiễn khách.

Dù Lan Khâm đang ôm một bụng nghi ngờ nhưng cũng không thể dây dưa được nữa, chỉ có thể vừa nghiền ngẫm thông tin vừa nhận được vừa ngoan ngoãn ra ngoài.

Trên đường đi từ phòng Cục trưởng về văn phòng của mình, Lan Khâm càng nghĩ càng thấy không đúng.

Theo giọng điệu của Cục trưởng Chu thì ông ta không phải đang cảm thấy năng lực của Lý Trạch Phân phù hợp với danh sách này, mà là thời gian của mục này thích hợp với cô thì đúng hơn.

Sao phải có thời gian thích hợp? Thời gian gì? Bảo gì chứ?

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lan Khâm không khỏi nghĩ đến cảnh tượng 1 người bình thường có vinh dự đọc Thánh chỉ ban này, lại nghĩ đến khí thế không giận mà uy của Lý Trạch Phân khi đứng ở đó.

Theo như trí nhớ của anh, lúc học lớp chính trị đã từng nói qua rằng việc tuyên đọc Thánh chỉ hiện đại đều là do 3 vị truyền lệnh quan chấp hành...

3 người đó đều đủ cả, sao lại còn để Lý Trạch Phân hỗ trợ? Hơn nữa thái độ của 3 người đó đối với Lý Trạch Phân, ánh mắt của Lý Trạch Phân lúc đó... Còn nữa, không phải giọng hoàng thất của cô cũng quá chuẩn rồi sao?

Đội đã, hình như trong lần đầu tiên gặp nhau trên xe buýt, lúc Lý Trạch

Phân gọi điện thoại cũng dùng giọng hoàng thất thì phải.

Trong vụ án của Phạm Xương và Uông Ca, có một vị hoàng thất rảnh rồi nào đó nhấn like, sau đó gián tiếp dẫn đến chuyện Bộ Lễ kiểm tra đột xuất Giải trí Đạt Hỏa.

Sau khi vụ án Phó Khánh kết thúc, Lý Trạch Phân đã xin nghỉ phép 1 tuần để tham dự hôn lễ của anh họ, mà lúc đó cũng trùng hợp lại quốc hôn của Hoàng trữ*.

() Người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua.*

Lúc điều tra vụ án Paradise, Lý Trạch Phân liếc mắt đã phát hiện ra chi tiết cắt cổ và khẩu trang có liên quan đến “Âm thầm lên án”. Cô ấy nói là mình đã từng xem trong lần đầu công chiếu.

Cô ấy đã gặp Lâm Dụ và Lâm Bá Nam.

Cổ áo của cô ấy luôn cài tới nút cao nhất.

Dù thế nào thì cô ấy vẫn luôn mang kính râm.

— “Người đó có liên quan đến những thế lực đó, nhưng trên thực tế lại là người không quyền không thế chẳng?”

— “Gia đình bình thường đã thế rồi, huống hồ gì đây là là hoàng thất suốt ngày bị cả nước theo dõi chứ?”

— “10 năm sau, đã cứng cáp rồi nên muốn mượn vụ tự sát tập thể này và xem cảnh sát như một khẩu súng, hoàng thất như một cái khiên để chuẩn bị nhổ cả gốc lẫn rễ.”

— “Lúc đội trưởng Lan 6 7 tuổi, anh có giống với cha mình không?”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lan Khâm giật mình một cái, lôi điện thoại trong túi quần ra mở lên xem.

Vì bước đi quá nhanh nên anh không để ý đến khung cửa dưới chân, xuyt chút nữa đã đo đất trong văn phòng. Nếu là bình thường hẳn anh sẽ dành ra hàng chục giây để sửa sang lại sự lúng túng trên mặt, nhưng lúc này anh chẳng còn quan tâm gì nữa. Cứ như thế, anh thất thần loạng choạng đi vào văn phòng, sau đó cầm điện thoại ngồi lên ghế.

Anh mở Weibo lên, tìm 6 chữ “Gia đình Tử Trân công chúa”.

Kết quả đầu tiên xuất hiện là một video có tựa đề “Gia đình Tử Trân công chúa tham dự tiệc cưới của Hoàng thái tôn”.

Anh ấn mở video.

Tử Trân công chúa, người đã lộ mặt nhiều lần ở nơi công cộng và Cao Kiến phò mã vừa trong phòng thẩm vấn, lần lượt xuất hiện trong khung hình.

Lan Khâm nín thở...

30 giây sau, anh nhìn thấy gương mặt ngày nào mình cũng nhìn thấy. Trừ mái tóc đã thành tóc dài, màu mắt không còn là xanh nhạt, trên mặt trang điểm nhẹ ra thì cũng không khác mấy so với bình thường. Ngay cả độ cong trên khóe miệng như được đo đạc chính xác kia, vẫn đoan trang cao nhã đúng mực lễ nghi.

“Lý Chỉ công chúa, người thừa kế đứng hàng 22 trong hoàng thất Lý Đường.”

Đây là phụ đề xuất hiện ở góc dưới bên trái sau khi cô xuất hiện trong khung hình.

Lan Khâm chỉ cảm thấy “bang” một tiếng, đầu óc đã trở nên trống rỗng.

Video kết thúc, màn hình tự động nhảy sang video kế tiếp, phát ra một loạt các hình ảnh khó hiểu và thiên cận, cho đến khi có người gõ cửa kính ngoài văn phòng thì Lan Khâm vẫn chưa tỉnh táo lại được.

“Đội trưởng Lan?” Cửa lại bị gõ lần nữa.

Trong nháy mắt khi ngẩng đầu nhìn thấy người ở cửa y hệt người trong video, não bộ Lan Khâm triệt để đình công. Anh không biết Lý Trạch Phân đã vào kiểu gì, mình làm thế nào để báo sắp xếp của Cục trưởng Chu cho cô biết.

Chờ đến khi anh hồi phục tinh thần lại thì đã thấy Lý Trạch Phân đang gật đầu.

“Được, ngày mai tôi sẽ đến Kinh Đại báo cáo.”

“... Cô không thắc mắc sao lại có sắp xếp như thế sao?” Lan Khâm cảm thấy nhất định mình đã bị điên rồi, nếu không sao lại hỏi một câu vừa ngu ngốc vừa giấu đầu lòi đuôi như thế chứ.

Lý Trạch Phân nghe câu hỏi thì hơi sửng sốt một chút, cô liếc nhìn màn hình điện thoại vẫn chưa tắt của Lan Khâm trên bàn, trong nháy mắt đã hiểu.

Cô thu lại ý cười trong đáy mắt, thẳng thắn: “Quy tắc tránh né, tôi đã hiểu rõ.”

“...” Lần này đến lượt Lan Khâm sửng sốt rồi.

“Đội trưởng Lan còn gì muốn phân phó không?” Lý Trạch Phân không cảm thấy lúng túng chút nào, chỉ ngoan ngoãn xin chỉ thị như lúc trước.

“... Vậy hần ta là cha của cô ư?” Vừa thốt ra câu hỏi này, Lan Khâm đã muốn tát vào mặt mình một cái. Anh phát hiện EQ hôm nay của mình có lẽ đã bị con rồng trên Thánh chỉ ban sáng ăn mất rồi, giờ chỉ còn là số âm.

Nét cười giữa đôi mắt của Lý Trạch Phân đã hoàn toàn biến mất dưới uy lực của câu hỏi này, nhưng cô vẫn lịch sự trả lời Lan Khâm bằng một cách vòng vèo.

“Tự của tôi đúng thật là “Chỉ”.” Giọng điệu rất đều, nghe giống như giọng của trợ lý thông minh trên điện thoại vậy, phát âm chuẩn, ngắt câu chuẩn,

nghe qua không giống như người bình thường đang nói chuyện.

“...” Lan Khâm mím môi, không nói nên lời.

Lý Trạch Phân lại giống như là có thuật đọc tâm, trả lời luôn câu hỏi mà anh không hỏi: “Những chuyện trên mạng đồn đại, có 80% là sự thật. Nếu đội trưởng Lan muốn hỏi thì đây chính là câu trả lời.”

80% sự thật.

Nói cách khác thì Cao Kiến đúng là đã ra tay với tiểu công chúa, 10 năm trước tiểu công chúa cũng đúng là... tự sát không thành.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lan Khâm: “VẬY LÂM DỤ...”

“Tôi từng gọi điện thoại cho cô ta 1 lần.” Dù sao những chuyện này nếu muốn thì đều có thể điều tra ra, Lý Trạch Phân cũng không có ý định giấu giếm.

Lan Khâm: “Những đoạn ghi âm kia...”

“Là tôi đưa cho Bùi Nguyên Tuấn. Tôi và gã là bạn học cấp 3.”

Lan Khâm: “...”

“Ghi âm, văn bản và hình ảnh chứng cứ đó đều là do tôi thu thập riêng. Tôi không phải thành viên của đội chuyên án, cũng chưa từng nghe ngóng tình hình điều tra vụ án. Vì thế tôi cho rằng làm như thế không vi phạm bất cứ quy định nào của Cục điều tra.” Cô nhướn mày, dường như đang giằng co với ai đó, có lẽ là Lan Khâm, hoặc là đang nói với đóa sen trắng trong tim mình.

“VẬY,” Lan Khâm hơi mỉm lòng, “Cô làm chuyện này là để mượn sức mạnh của dư luận để khiến hãn bị định tội sao?” Dù sao cũng đã dẫm phải sấm sét vài lần rồi, anh dứt khoát bỏ mặc luôn.

“Ừ.” Lý Trạch Phân hơi nâng cằm lên.

Lan Khâm không hiểu mình bị gì mà nhìn phản ứng thờ ơ này của Lý Trạch Phân lại thấy trong ngực mình như có ai đó bóp chặt lại, có chút đau xót.

Anh vô thức muốn nói gì đó để làm thay đổi nét lạnh lùng trong mắt cô, nhưng chẳng biết thế nào mà những lời thốt ra lại biến thành một đồng lý luận và thuyết giáo. Có lẽ là vì anh không còn gì để nói ngoài những điều này, có lẽ là vì anh không thể nhìn Lý Trạch Phân tiếp tục vạch ra những vết sẹo trong lòng mình như thế nữa, anh chỉ muốn xử lý sạch sẽ những tổn thương hiện tại của cô.

“Sức mạnh của dư luận rất lớn, có thể trong thời gian cực ngắn mà thu thập được những thứ cảnh sát chúng ta tốn mấy tháng không tìm ra được. Nhưng dư luận là khác với điều tra, điều tra là biện chứng, dư luận chỉ là một sự công khai ý kiến chủ quan thôi, chuyện thật là sự thật, chuyện giả cũng có thể trở thành sự thật. Dư luận điều tra, bàn phím định tội, Internet kết án. Mấy thứ hình phát thế này...” Hai người hại cả mình.

Tự biến mình thành chủ đề cho người khác bàn tán, tự tay ném người bên cạnh mình vào bạo lực mạng, cô không sợ, không thấy đau ư? Lan Khâm không hỏi câu này.

Lý Trạch Phân nghĩ rằng mình đã hiểu rõ ý của Lan Khâm. Nếu là bình thường, nhất định cô sẽ không chần chừ mà nhượng bộ, gật đầu đồng ý, nhưng lúc này có lẽ vì đang nói tới tên súc sinh kia, hoặc có lẽ vì Lan Khâm đã biết được một thân phận khác của mình nên Lý Trạch Phân đã phản bác lại.

“Dư luận sẽ vô tình làm tổn thương người khác, còn pháp luật thì sao?”

Lông mày của Lan Khâm nhảy lên, một cảm giác không thể giải thích được bỗng dâng trào, anh biết ý của mình đã bị hiểu lầm, nhưng vẫn cãi lại: “Dưới pháp luật vẫn còn cá lọt lưới, còn dư luận chẳng lẽ không có ư?”

Sắc mặt của Lý Trạch Phân lạnh xuống, màu xanh nhạt trong mắt dường

như đã có thêm 1 tầng màu trắng: “Như nhau thôi, xác suất không chênh lệch nhau là mấy.”

“Không giống nhau!” Lan Khâm đột nhiên cao giọng, “Pháp luật được đóng khung, có hạn chế, có thể giám sát và sửa đổi, sẽ tiến bộ theo thời gian. Còn dư luận thì như thú dữ không có dây cương, không có cách nào khống chế được dòng chảy dư luận. Dù dư luận có thực thi được công lý 1 lần thì cũng chưa chắc sẽ có lần thứ 2, thứ 3, ai đùa với lửa thì cuối cùng sẽ bị tự thiêu.”

Anh nhú mày, nhìn thẳng vào mắt Lý Trạch Phân, nói từng chữ một, “Cô là cảnh sát, pháp luật là vũ khí của cô chứ không phải dư luận. Lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát, cô nên tin vào điều này, phải tin tưởng vũ khí và đồng đội của mình.”

Lý Trạch Phân nhìn Lan Khâm thật sâu, sau đó rủ mắt xuống che đậy đi tâm tình trong đáy mắt. Cô từ từ cử động bờ môi, bỏ đi giọng điệu hiện tại mà chuyển sang một giọng hoàng thất cổ quái.

“Đội trưởng Lan gần 30 tuổi rồi mà vẫn còn tấm lòng son như thế, quả là một vinh dự lớn của đất nước.”

Sau đó cô chấp tay trước ngực hành lễ.

Lan Khâm: “...”

“Những lời đội trưởng Lan giáo huấn, Trạch Phân chắc chắn sẽ ghi nhớ sau này.”

Lan Khâm: “...”

“Nếu đội trưởng Lan không còn gì phân phó thì Trạch Phân xin phép được cáo lui trước.”

Lan Khâm: “...”

Không nghe Lan Khâm lên tiếng, cô thật sự lui về sau 3 bước, sau đó quay

người rời đi.

Lan Khâm bị những cảm xúc ngổn ngang làm lẫn lộn từ ngữ, cuối cùng cô đọng lại thành một từ đủ để thể hiện văn hóa uyên thâm của Đại Đường – “Đệch!”.

Lý Trạch Phân: Đội trưởng Lan đúng thật là rường cột nước nhà.

Lan Khâm: Rường cột quốc gia cái rắm ấy! Cho ông đây nói gì đi chứ!

Tác giả: [Nhắm mắt làm ngơ]

Chương 54: Nhắm mắt làm ngơ (1)

Sau khi giải quyết được một vấn đề phiền lòng, thời gian thường trôi rất nhanh. Lý Trạch Phân chỉ nhớ mình vừa bị đuổi đến Kinh Đại không lâu, mới chớp mắt mà đã hoàn thành được 7 8 phần của kế hoạch và nhiệm vụ chương trình học rồi, rất nhanh sẽ được quay về đội. Từ tháng 11 đã chuyển thành tháng 12, Tết Dương lịch cũng đã cận kề, trong khuôn viên trường học trở nên rất náo nhiệt.

Trong văn phòng tạm thời của Lý Trạch Phân, vài vị giảng viên và giáo sư đang tán gẫu với nhau. Có một học sinh trung học đeo mắt kính đang ngồi trong một góc phòng, hết sức chăm chú làm bài tập trước mắt, dường như ngăn cách hoàn toàn với tiếng ồn ào của đám người lớn.

Hôm nay là ngày nghỉ cuối tuần, nhưng sau kỳ nghỉ Tết Dương lịch thì đa số các đơn vị đều đi làm bình thường. Tuy nhiên các trường tiểu học và trung học công lập vẫn đóng cửa nghỉ vì chính sách bãi bỏ học bù của Bộ Giáo Dục, chính vì thế mà có học sinh trung học xuất hiện ở đây.

Lý Trạch Phân có nói chuyện vài câu, cô ta tên là Tiết Tuyết, là con gái của giáo sư Tiết đang ngồi làm việc ở phía sau cửa phòng kia. Vì hai vợ chồng giáo sư Tiết đều đi làm nên không yên tâm để con gái duy nhất mới mười mấy tuổi của mình ở nhà, vì thế đã mang con đến văn phòng để vừa trông chừng vừa làm việc.

Tiết Tuyết đã ngồi trong góc cả ngày, trừ bữa trưa xuống nhà ăn ăn cơm, đi vệ sinh 3 lần thì đã hơn 8 tiếng rồi chưa nhấc mông ra khỏi ghế. Sáng sớm lúc đến vẫn còn khoảng 20 trang bài tập, đến khi còn 3 phút nữa là đến 5 giờ tan ca thì đã làm được hơn 10 trang rồi.

“Con bé đúng thật là rất chăm chỉ, học cả ngày rồi đấy, hôm nay rõ ràng là ngày nghỉ mà.” Không biết từ khi nào chủ đề nói chuyện phẩm đã chuyển

sang Tiết Tuyết rồi.

Nghe đồng nghiệp khen con mình, mắt giáo sư Tiết sáng lên, cực kỳ hứng phấn nhưng vẫn nói: “Ày, giả vờ, giả vờ đấy. Nếu thật sự nó nỗ lực thì sao chỉ đứng thứ 3 trong kỳ thi vừa rồi được chứ.”

Lý Trạch Phân xoay đầu lại nhìn Tiết Tuyết, phát hiện cây bút của cô ta hơi khựng lại, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không thay đổi gì.

“Giáo sư Tiết lại khiêm tốn rồi, trường trung học của Tiểu Tuyết trực thuộc Kinh Đại đúng không? Dựa vào tỉ lệ của trường trung học Kinh Đại mà nói thì 10 thứ hạng đầu sau này chắc chắn sẽ nhập học vào Kinh Đại rồi. Phải chúc mừng anh trước, quả là hổ phụ không sinh khuyển tử đấy.”

Giáo sư Tiết là người có chức danh và bằng cấp cao nhất trong văn phòng, tốt nghiệp trường đại học danh tiếng nhất, vì thế mọi người cứ anh một câu tôi một câu mà vô môn ngửa, dù sao cũng chỉ là những lời chém gió.

“Mới cấp 2 thôi, chắc gì mà chắc chứ, với tính cách của nó mà nói, nếu không chú tâm đến thì cả thi được vào trường cấp 3 không cũng là một vấn đề.” Giáo sư Tiết vẫn khiêm tốn, “Năm trong 10 hạng đầu là phải bỏ ra rất nhiều tiền cho nó đi học thêm đấy, nó cũng chỉ chuyên học vẹt, học tủ mới có thể miễn cưỡng duy trì được thứ hạng này.”

“Nhớ khi xưa tôi làm gì có điều kiện tốt như thế, chỉ có một quyển sách tham khảo, lật đi lật lại đến khi nát bầy, số ghi chép của tôi còn dày hơn cả sách giáo khoa, dần dà cũng bị cận thị.” Ông ta rất khiêm tốn, giờ đã khiêm tốn tới trên bản thân mình, “Trẻ con bây giờ không chịu cố gắng chút nào cả. Suy nghĩ lung tung, chẳng làm ra tích sự gì đã đòi nghỉ ngơi rồi.”

“Đúng thế đấy,” Thuận theo quy tắc “Giáo sư Tiết nói đều đúng”, một giảng viên trẻ nói phụ họa theo, “Nhìn những đứa trẻ ở Kinh Đại đây kia, trước khi chúng ta làm sao so được như thế? Việc học thì không chăm chỉ làm cho tốt, suốt ngày chỉ biết cắm đầu vào câu lạc bộ rồi cuộc thi khởi nghiệp gì gì đó, học 3 ngày đã xin nghỉ hết 2, trên CV thoát nhìn đầy ắp, nhưng cũng chỉ là hư danh mà thôi.”

Giáo sư Tiết: “Hết cách rồi, xu hướng hiện tại là thế mà. Muốn học theo người phương Tây cái gì mà giải tỏa áp lực, cá nhân hóa, giáo dục chất lượng rồi phát triển toàn diện. Cuối cùng là dạy ra một đám công tử bột, đầu óc đều trống rỗng. Cứ tiếp tục thế này thì tương lai của Đường Quốc e là nguy to trong tay đám này.”

“À... Đúng rồi, giáo sư Tiết, anh cho Tiểu Tuyết học thêm ở đâu thế? Con của tôi cũng sắp lên cấp 2 rồi, phải nhanh lên mới được, lúc trước bàn bạc thì vợ tôi không cho, bảo là để nó tự do phát triển, nhưng với thành tích hiện giờ thì vào trường trung học trọng điểm cũng khó rồi.”

“À, chỗ đó tên là “Giáo dục Elite”. Chỉ dạy lớp nhỏ và dạy ở nhà thôi, điều kiện đầu vào cũng khá cao, có vài yêu cầu nhất định về điều kiện gia đình và tố chất của học sinh, giá cả cũng không thấp đâu. Tôi sẽ viết thư giới thiệu cho cậu, cậu đưa con mình tới đó thử đi, làm 1 bài kiểm tra phụ huynh, 1 bài kiểm tra học sinh, xem kết quả thế nào.”

“Ôi, phụ huynh cũng phải kiểm tra à?”

Giáo sư Tiết: “Chứ không thì sao? Chất lượng dân của nước ta không phát triển được cũng là vì càng lớn càng không cần kiểm tra năng lực nữa đấy, đa số người giỏi thì lại không muốn sinh nhiều, còn người không có năng lực lại sinh 2 3 4 đứa, đời này nối đời sau, nhân tài càng ngày càng ít mà phế vật càng ngày càng nhiều. Tôi thấy chính phủ nên làm ra một chính sách khống chế sinh đẻ đi là vừa.”

“Cũng có lý. Được rồi, tôi sẽ đi thử, cảm ơn giáo sư Tiết.”

Giáo sư Tiết: “Ừ, đi thử đi. Tôi có thể đảm bảo chuyện giới thiệu, ông chủ và giảng viên chính ở đó tên Ngụy Vu Vĩ, là tiến sĩ tốt nghiệp Gia Đại*, tôi có quen biết với cha mẹ cậu ta, cha cậu ta là giáo sư của Gia Đại đấy.”

(*) Đại học Nữ Hoàng.

“Ồ Gia Đại à, top 10 thế giới đấy.”

“Đúng rồi, nếu tôi nhớ lầm thì tiến sĩ Lý cũng là tốt nghiệp từ Gia Đại đúng

không?”

Đột nhiên bị nhắc đến khiến Lý Trạch Phân hơi giật mình một chút, sau đó cũng gật đầu cười đáp lại.

“Hả? Tiểu Lý cũng là từ Gia Đại à?” Giáo sư Tiết cũng chuyển sự chú ý lên người Lý Trạch Phân, “Nhìn cô cũng trạc tuổi Tiểu Ngụy, chắc là có quen nhỉ?”

Trường lớn như thế, dù có gần tuổi nhau thì sao có thể quen được hết sinh viên trong trường chứ? Lý Trạch Phân vô thức định lắc đầu, nhưng một khuôn mặt đột nhiên xuất hiện trong đầu cô.

Ngụy Vu Vĩ, Ngụy Vu Vĩ...

— “Chỉ điện hạ tốt nghiệp ở Gia Đại ư, nói thế thì chúng ta không chỉ là bạn học cấp 3 mà còn là bạn học đại học đấy.”

3 chữ “Ngụy Vu Vĩ” này trùng khớp với gương mặt của một người trong buổi tiệc họp lớp tháng trước ở Lạc Dương.

“Cũng xem như có duyên, đã từng gặp một lần rồi ạ.” Sau khi nhớ lại, Lý Trạch Phân cũng nói thật.

“Ồ, tiến sĩ Lý cũng quen thầy giáo Ngụy kia à, vậy nếu con tôi không vào được Giáo dục Elite thì phải nhờ cô giúp đỡ rồi.”

“... Thầy Phan khách sáo rồi,” Lý Trạch Phân cố nặn ra một nụ cười lúng túng nhưng không thất lễ, “Với khả năng của con trai thầy thì sao có thể không thi vào được chứ.”

Thầy Phan: “A ha ha ha ha, cô Lý nói quá rồi.”

Câu chuyện phiếm không có chủ đề cố định này cứ thế kéo dài từ 2 giờ 30 đến 5 giờ, ngay khi tiếng chuông đồng hồ trên tường vừa reo lên, những người vừa nãy như dính keo trên ghế đã đồng loạt đứng dậy, sắp xếp túi xách, mặc áo khoác, chưa đến 3 phút sau, trong văn phòng chỉ còn Lý

Trạch Phân, giáo sư Tiết và Tiết Tuyết.

“Thấy đồng nghiệp vừa nghe tan làm đã như bơi mớ vào chân, giáo sư Tiết thở dài một tiếng: “Ày, đám trẻ bây giờ đúng thật là.” Ông ta lắc đầu ngao ngán, rất có khí chất của một dân học Nho.

Lý Trạch Phân giấu đi khóe miệng giễu cợt, chậm rãi đứng lên cung kính cúi chào giáo sư Tiết: “Giáo sư Tiết, tôi cũng về trước đây.”

“À, cô về đi.” Giáo sư Tiết vẫy tay, “Từ ngày mai là không tới nữa rồi à?”

“Ừm, nên về cảnh đội rồi ạ. Nhưng sau khi chính thức khai giảng sang năm sẽ còn mượn bàn làm việc ở đây vài lần nữa.” Lý Trạch Phân lễ phép đáp.

Giáo sư Tiết: “Vậy được, tôi sẽ nói mọi người không đụng tới đồ trên bàn giúp cô.”

“Cảm ơn giáo sư Tiết.” Nói cảm ơn xong, Lý Trạch Phân đi đến bên cạnh Tiết Tuyết, không lên tiếng mà chỉ khẽ gật đầu với cô ta để tạm biệt.

Giáo sư Tiết thấy động tác này của Lý Trạch Phân, vì phép xã giao nên không thể không rút bài tập của con gái đi: “Sao lại vô lễ như thế? Còn không mau tạm biệt tiến sĩ Lý đi?”

Trên mặt Tiết Tuyết hiện lên một tia không vui, nhưng vẫn lịch sự làm theo: “Tạm biệt tiến sĩ Lý.” Tiếng nhỏ như muỗi kêu.

“Tạm biệt Tiểu Tuyết.” Lý Trạch Phân cong mày đáp lại.

Ra khỏi khuôn viên Kinh Đại, Lý Trạch Phân theo thói quen leo lên xe buýt số 34. Tuyến 34 có 3 trạm ở quảng trường Vạn Hưng, cô thường ăn tối ở đó rồi bắt tàu điện ngầm về nhà.

Tuyến xe buýt số 34 này là tuyến cũ, không đi thẳng tới trung tâm thương mại ở quảng trường Vạn Hưng như các tuyến mới, Lý Trạch Phân phải đi bộ 5 phút mới đến được. Vì tiết kiệm thời gian nên bình thường cô đều đi đường tắt ngang qua chuỗi nhà sách Hoàng Gia.

Đi vào cửa chính của nhà sách rồi ra từ cửa sau. Vì sự đông đúc trên xe buýt không còn nữa nên cảm giác khó chịu cũng biến mất theo. Lý Trạch Phân hít sâu một hơi rồi chậm rãi bước đi.

Ở Trường An, tháng 12 đã hoàn toàn là bắt đầu mùa đông rồi, tuy không hiểu vì tuyết đầu mùa năm nay đến giờ vẫn chưa thấy đâu, nhưng nhiệt độ đã sớm phá kỷ lục rồi, hôm nay đúng lúc chỉ số âm luôn.

Lý Trạch Phân mặc một cái áo phao, không biết là thói quen từ khi nào mà cũng chỉ mặc một cái áo sơ mi dài tay bên trong. Đến chiếc quần tây đang mặc cũng mỏng manh, kết hợp với chiếc quần thu lạp què. Nếu những người đồng trang lứa với cô ăn mặc như thế hẳn sẽ bị người lớn trong nhà cần nắn, nhưng Lý Trạch Phân thì tốt hơn... trong nhà cô không có người lớn nào mà cô phải mặc thêm quần áo cả.

Cô thở phào một hơi, thở ra một làn sương trắng trong không khí khiến chiếc kính râm bị mờ đi, nhưng cô lại chẳng muốn tháo nó xuống. Vì dù kẻ đó trong thời gian ngắn sẽ không có cách nào thoát ra để gây hại cho đất nước nữa, nhưng những thứ hằn để lại kia, Lý Trạch Phân nhất thời không có cách nào nhốt sạch được hết.

Ví dụ như... “Mày có biết không, màu mắt của mày, thật sự rất ghê tởm.”

Lý Trạch Phân đẩy kính râm lên, nụ cười trên khóe miệng cũng nhạt bớt.

Sắp đến Tết Dương lịch rồi, sau đó lại là Tết Âm lịch.

Tết Âm lịch sẽ phải quay về. Nhưng sau khi quay về... Dù thứ chướng mắt mình không còn ở đó nữa, nhưng cũng không có nghĩa là bản thân đã thuộc về nơi đó.

Suy cho cùng thì mình thuộc về nơi nào?

Tên của Lý Đường, tự của Lý Đường, nhưng ghép lại... Lại không hợp mắt ở thành Tử Vi kia.

Nụ cười trên khóe miệng cô đã hoàn toàn biến mất.

Hơn nữa cô vẫn còn một chuyện đến tận bây giờ chưa kịp làm — tiết lộ bí mật hoàng gia, bôi đen hình tượng hoàng thất.

Lý Trạch Phân biết rõ mình bày ra trận này, dù Thái tử, Thái tôn có ý như thế nào thì chắc chắn cũng nói vài lời trước mặt Bệ hạ. Để Lý Trạch Phân không bị liệt vào sổ đen tôn thất, để cứu vớt những rắc rối mà Lý Trạch Phân đã gây ra.

Thật ra nếu đặt bàn đòn cân trong lòng của Lý Trạch Phân thì những thứ này đều nhẹ nhàng, cùng lắm là gì gia pháp phạt một trận, đến quỳ trước tông miếu của liệt tổ liệt tông.

Vấn đề lớn nhất chính là... Người kia có phản ứng như thế nào.

Dù sao họ Cao kia cũng đã sắm vai vợ chồng mẫu mực với bà ta 23 năm, chuyện này vừa xảy ra đã lập tức đưa bà ta lên đầu sóng ngọn gió. Tuy Lý Trạch Phân không nghe ngóng gì nhiều, nhưng cũng đại khái biết được 1 tháng nay những hoạt động nghiên cứu khoa học của bà ta đều không yên dưới sự nhòm ngó của truyền thông, nghĩ thôi cũng tưởng tượng ra được vẻ mặt tối sầm kia.

Nhưng cho đến giờ, bà ta vẫn không liên lạc với Lý Trạch Phân, không trách cứ, cũng không...

Nghĩ đến sự thật này, Lý Trạch Phân cảm thấy hơi... vô cơ khó chịu.

Cô cứ thế vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung, trong đầu chợt có một cảm giác khác thường không giải thích nổi. Cô vô thức dừng lại.

Cơ thể còn chưa kịp nghiêng về trước theo quán tính thì phía trước nửa bước...

Bốp! Một vật gì đó đột nhiên từ trên cao rơi xuống.

Trong khoảnh khắc thứ đó rơi xuống đất, các mảnh vỡ vung vãi khắp nơi.

Lý Trạch Phân bất giác lùi về sau nửa bước, giơ tay che mặt mình lại. Tay còn chưa kịp giơ lên thì lòng bàn tay đã truyền đến cảm giác đau buốt. Không, không chỉ có lòng bàn tay mà còn có bắp chân nơi áo phao không thể che được.

Nhưng cũng là trong rủi có may, dù sao thì cô đã kịp dừng lại 1 giây trước khi xảy ra chuyện, nếu không thứ này sẽ đập xuống ngay đỉnh đầu cô.

Trước khi cảm giác sợ hãi lấn át lý trí, cô nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh một vòng. Sau đó mơ hồ thấy được một cái bóng ở sau con hẻm nhỏ bên phải. Cô không màng vết thương trên người mình, cũng không cố xác nhận xem thứ vừa xuýt giết chết mình là gì, chỉ theo bản năng đuổi theo cái bóng đó.

Chương 55: Nhắm mắt làm ngơ (2)

Chỉ có trong thời điểm này, Lý Trạch Phân mới hoàn toàn cảm kích vì bị Lan Khâm bắt phải luyện tập thể lực hàng ngày. Nếu là trước kia, căn bản không thể nào có chuyện đuổi theo cái bóng kia liên tục 5 phút được, đối lại e chỉ mới có 2 bước đã không thấy mất dấu rồi. Mặc dù hiện tại tế bào vận động đã được cải tiến rất nhiều, nhưng Lý Trạch Phân vẫn bị cắt đuôi lúc chạy ngang qua cầu thang thoát hiểm của nhà sách. Không phải vì tốc độ quá chậm hay không đủ sức bền, mà là vì phía sau cầu thang thoát hiểm có rất nhiều lối rẽ, căn bản không thể đoán được bóng người đó đã chạy đi hướng nào.

Đứng trước đường cùng, Lý Trạch Phân từ bỏ việc đuổi theo, dựa vai phải vào tường thở hổn hển. Vừa thở, cô vừa nhớ lại màn nguy hiểm ngay vài phút trước.

Lúc đó vì quá khẩn trương nên không chú ý, giờ nghĩ lại Lý Trạch Phân đã nhận ra thứ xuýt chút cắt mình ra làm 2 là một khối thủy tinh. Chính xác hơn là một tấm thủy tinh rơi ra từ cửa sổ.

Bên con đường nhỏ sau nhà sách Hoàng Gia có một tòa nhà, đúng hơn là đã rất cũ kỹ. Dùng khoa học mà phán đoán thì việc một mảnh kính vỡ bị rơi dưới tốc độ gió hôm nay cũng không phải là không thể. Còn Lý Trạch Phân thì xui xẻo xuất hiện ở đó, xuýt chút nữa đã bị thứ từ trên trời rơi xuống cắt thành 2 mảnh, có thể nói đơn giản là ra ngoài mà không xem ngày giờ.

Nhưng trực giác mách bảo cô rằng chuyện này không phải trùng hợp. Cảm giác khác thường trước khi chuyện đó xảy ra, sau đó lại là một màn rượt đuổi với bóng người không rõ nam nữ cao thấp mập ốm kia.

Đột nhiên, một bóng đen xuất hiện trong tầm mắt cô, Lý Trạch Phân không hề nghĩ ngợi trực tiếp xoay người, ấn mạnh người đó vào tường.

Kết quả còn chưa kịp nhìn rõ đã nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Đệch!”

“... Bạn học Lan.”

Lý Trạch Phân hậm hực mà thả lỏng tay. Vì vừa rượt đuổi với tên kia không lâu nên giọng nói của cô hơi khàn, nghe rất áy náy, còn trong lòng có thật sự áy náy không thì không ai biết được.

“Cô điên gì thế hả?” Lan Huệ sửa lại cổ áo bị nhăn, mở miệng chửi, “Vốn định đến đây chào một tiếng, kết quả là bị ấn vào tường thế này! Có bệnh thì đừng ra ngoài làm hại người khác chứ! Tự mình vào bệnh viện tâm thần đi. Hoàng thất các người thu tiền thuế nhiều như thế vậy mà cả viện phí ở bệnh viện tâm thần cũng không đóng nổi à?”

“...” Lý Trạch Phân hôm nay cả người đầy chuyện, thật sự không muốn để ý đến Lan Huệ, vì thế khóe miệng cũng không thèm nhếch lên.

Nhưng Lan Huệ lại giống như bị nghiện cô, thậm chí còn thay đổi thái độ “trên đời trừ tôi ra tất cả đều là cá vàng” không thèm nhìn ai, liếc mắt nhìn vết máu đang rỉ ra từ tay phải Lý Trạch Phân, không ngừng nhỏ xuống đất. Cô ta thậm chí còn nhiều chuyện hỏi: “Chắc chắc, chuyện gì thế này, bị đuổi giết à?”

Lý Trạch Phân hơi sửng sốt, giơ tay phải lên trước mặt mới phát hiện lòng bàn tay mình bị một miếng thủy tinh dài chừng 2 cm đâm vào. Có lẽ vì lúc chạy, dây thần kinh giao cảm đã ức chế truyền cảm xúc, cho đến lúc máu rơi đầm đìa như thế này cô mới có cảm giác đau buốt. Chỉ trong chốc lát, mồ hôi lạnh đã thay thế cho mồ hôi nóng.

“Sao vậy, không phải là cô bị trả thù thay cha mình đấy chứ?”

Người dân Đường Quốc đều biết chuyện Cao Kiến bị sa lưới hồi đầu tháng, hắt từ Phò mã Đô úy mà trở thành con chuột chạy qua đường, vì để tránh lúc ở bên ngoài bị người khác đánh nên hắt thậm chí còn không được tại ngoại chờ xét xử như Bùi Nguyên Tuấn.

Hoàng thất đã dùng một tờ hươu thê để thể hiện thế độ, xóa bỏ mọi quan hệ với hần, còn về những giao dịch mà hần đã lén lút thực hiện thì dù là Lý Trạch Phân hay người dân đều không được biết. Nhưng chắc chắn là có giao dịch như thế, dù sao Lý Trạch Phân cũng không thật sự nghĩ rằng mình đem Lâm Bá Nam ra có thể bịt miệng được hần. Theo như tính cách của hần thì chuyện làm lộ bí mật hoàng gia, cá chết lưới rách mới hợp lẽ.

Nhưng sự tồn tại của Lâm Bá Nam và việc Lý Trạch Phân dùng Lâm Bá Nam để uy hiếp cũng ít nhiều có tác dụng. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, trong lòng Lý Trạch Phân luôn cảm thấy khó chịu. Cảm giác như mình trông thấy một con sói đang cắn con thỏ, tận mắt nhìn con sói đó lấy thịt dút cho soi con ăn vậy.

Nghĩ đến đây, vẻ mặt của Lý Trạch Phân trầm xuống, năng lực dù cho núi có sập cũng không thay đổi nét mặt trước kia đã không thể tiếp tục được. Trong nháy mắt, cô hiện lên một vẻ mặt “ác độc”, mà màu mắt nhàn nhạt kia lại càng làm tăng thêm khí thế này. Lan Huệ như vừa phát hiện ra một châu lục mới, cô ta nuối tiếc, lập tức trở nên thích thú.

Lan Huệ: “Không phải là thật đấy chứ? Cô cũng dữ dằn lắm đấy, nháy mắt đã vượt người cha rể tiền kia đi khuất mắt, không hề dây dưa kiểu Thánh Mẫu, tác phong này tôi cực thích. Có vẻ như chúng ta là cùng một loại người đấy, có thể làm bạn với nhau.”

Ánh mắt Lý Trạch Phân lóe lên, thu lại biểu cảm trên mặt, chưa tới nửa giây đã đổi về vẻ mặt tiêu chuẩn như mọi khi..

Đôi mày cô cong cong, giọng nói dịu dàng: “Vậy sao, vậy đúng là vinh dự của tôi rồi.”

Đối với lời nịnh nọt không hề có thành ý của Lý Trạch Phân, hiếm khi Lan Huệ không khó ở mà ngược lại còn hào hứng: “Giảng co một trận thế này, chắc Lan Khâm cũng biết thân phận của cô rồi đúng không?”

Nhắc tới Lan Khâm, Lý Trạch Phân mới nhớ đến cuộc nói chuyện không hần là cãi vả lần trước, từ khi Lý Trạch Phân đến Kinh Đại thì 2 người đã 1 tháng trời không gặp nhau rồi. Thật ra đôi khi Lý Trạch Phân sẽ về Cục

điều tra và Trung tâm Giám định vài lần, nhưng không lần nào gặp Lan Khâm cả, không biết là do anh trốn tránh mình hay chỉ đơn thuần là không có duyên gặp nữa.

Lý Trạch Phân mỉm cười nhún vai, xem như đã trả lời Lan Huệ.

“Oa, anh ấy đã biết rồi à? Thật á? Vậy anh ấy phản ứng thế nào? Tôi thật sự muốn thấy biểu cảm của anh ấy lúc đó đấy.” Lan Huệ không hiểu sao lại trở nên vui vẻ, “Dùng đầu ngón chân cũng biết anh ấy đã giảng giải cho cô cả buổi đúng không? Dù sao những chứng cứ trên Internet đó, người có đầu óc đều có thể đoán là do cô truyền ra mà.”

Lý Trạch Phân không phủ nhận suy đoán của Lan Huệ, “Tấm lòng son của đội trưởng Lan rất đáng trân trọng.” Cô nghiêm túc nói.

“Phụt ha ha ha ha ha ha...” Lan Huệ đã hoàn toàn bị chọc cười, trực tiếp ôm bụng cười to, “Đừng nói là cô nói câu này trước mặt anh ấy đấy nhé? Tuyệt, tuyệt vời! Câu này tôi đã nghe mười mấy năm rồi, mãi không nôn ra được đấy.”

Lý Trạch Phân lại nhún vai, còn câu trêu đùa này có đúng hay không thì tùy ý để Lan Huệ nghĩ.

“Cái đức hạnh đó của anh ấy như nhập vào thiên đạo rồi ấy, nghĩ mình là Như Lai Phật Tổ hay Avengers hay sao ấy, gặp ai cũng muốn giảng giải vài câu, mở miệng ra là “lòng tin” rồi “chính nghĩa”!” Lan Huệ nói như máy hát, “Đúng là phải có người trị anh ấy. Chẳng biết rốt cuộc anh ấy bị gì nữa, rõ ràng chính mẹ đã chết vì thứ vô nghĩa đó, vậy mà anh ấy còn có thể gương cờ nhảy vào con đường mòn đó.”

Lan Khâm và mẹ của Lan Huệ? Lý Trạch Phân chưa từng để ý đến chuyện này.

“Chắc cô không biết, mẹ chúng tôi cũng là cảnh sát, cũng ở Cục điều Trường An luôn, lúc tôi còn rất nhỏ bà ấy đã hi sinh trong nhiệm vụ rồi. Vì bà ấy làm trong đội chống ma túy nên để không ảnh hưởng đến người thân, sau khi chết mẹ tôi cũng không được an táng làng hoàng, thậm chí tôi còn

không biết tên bà ấy là gì, trong trí nhớ cũng không còn hình bóng nữa. Lan Khâm và cha tôi trái lại lại nhớ rất rõ, nhưng cũng không thể nào nhắc tới được.”

Nói đến chuyện này, mặt Lan Huệ tối xuống, “Bà ấy cứ thế mà chết vô ích, trừ cái huân chương hạng nhất có đem đi bán đồng nát cũng chẳng được mấy đồng kia thì chẳng còn gì nữa. Không ai nhớ đến, không ai tiếc thương, không ai biết ơn cả. Bọn buôn ma túy thì vẫn tiếp tục buôn, bọn sử dụng thì vẫn tiếp tục dùng, dù có bà ấy hay không thì cũng như vậy, thế giới này căn bản không hề thay đổi. Vậy sao bà ấy lại phải chết chứ? Tại sao tôi lại trở thành một đứa trẻ không có mẹ dạy dỗ trong miệng của người khác chứ?”

“Nghiep mẹ con nhận cái rắm ấy, còn lâu tôi mới tin câu này. Tại sao cái chết của bà ấy lại trở thành niềm vinh dự chứ? Lại còn có một tên gốc khác đang muốn kế thừa cái vinh dự kia nữa? Bà ấy đã gốc rồi, Lan Khâm cũng gốc theo. Không hiểu lúc còn sống mẹ tôi đã dạy Lan Khâm thứ gì. Những người mở miệng ra là nói chính nghĩa như anh ấy chỉ đều bị lá che mắt, cái gì cũng cứng nhắc. Lúc đầu tôi cứ nghĩ cô giống với họ, nhưng xem ra cô giống tôi hơn.”

Lý Trạch Phân đồng ý rằng cô không giống với những người như Lan Khâm, nhưng còn Lan Huệ thì... cô không dám gật đầu bừa. Vì thế cô chỉ cười trừ, không đáp lại.

Lý Trạch Phân không có ác cảm với sự hy sinh vì nhiệm vụ, nhưng không có nghĩa là cô tin vào công lý, cảm giác vinh dự hay sứ mạng gì đó cũng chỉ đơn thuần vì cô cho rằng cái chết nằm trong nhiệm vụ của nghề “cảnh sát” mà thôi, không có cảm giác xúc động gì cả, thậm chí người chết là đồng nghiệp, hoặc là bản thân cô. Dù sao thì làm nhân viên phục vụ cũng có nguy cơ bị khách hàng đánh chết cơ mà.

Với cô mà nói, chuyện của nhà họ Lan cũng chỉ là một chuyện hy hữu. Hiếm thấy, nhưng nếu so với những gì trong hộp thư hoàng gia thường ngày thì chẳng có gì lạ cả. Theo quan điểm của cô thì sự “hận đời” của Lan Huệ cũng chỉ là do tuổi dậy thì nổi loạn mà thôi, cô không hề có chút đồng cảm nào.

“Lan... Sao em lại ở đây?”

Lúc Lan Huệ đang tự nói liên tục thì Lan Khâm đã xuất hiện sau lưng hai người từ khi nào.

Phản ứng của Lý Trạch Phân nhanh hơn Lan Huệ nửa nhịp, cô lập tức lùi về sau nửa bước kéo giãn khoảng cách giữa mình với Lan Huệ, sau đó lễ phép lên tiếng chào hỏi Lan Khâm: “Đội trưởng Lan, đã lâu không gặp.”

“...”

Lan Khâm đơ cả miệng, sửng sốt cả buổi không tìm ra được xưng hô nào phù hợp với thân phận của Lý Trạch Phân, chỉ có thể đảo mắt... tìm kiếm linh cảm, kết quả còn chưa tìm được linh cảm thì đã nhìn thấy vết thương trên người Lý Trạch Phân.

“Có chuyện gì thế?” Anh hơi khấn trương, vô thức bước lên một bước, nắm lấy tay phải của Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân vô thức muốn tránh đi nhưng lại đụng vào miệng vết thương, cơ bắp đau đến mềm nhũn nên không tài nào né được.

“Có thứ rơi từ trên cao xuống.” Cô đành phải nhàn nhạt trả lời.

Thấy lòng bàn tay đầy máu và sắc mặt tái nhợt mà vẫn cố làm ra vẻ không có gì của Lý Trạch Phân, không hiểu vì sao trong lòng Lan Khâm lại hơi bức dọc vô cớ.

“Đứng đây đợi một lát, để tôi lái xe qua, đưa cô đến bệnh viện.”

“Nhìn thì sợ nhưng thật ra không có gì nghiêm trọng đâu, vết chai trên lòng bàn tay tôi cũng dày, về nhà lấy mảnh vỡ ra rồi khử trùng thì hôm sau sẽ đóng vảy lại ngay ấy mà, không quấy rầy hai anh em đi dạo phố đâu.” Lý Trạch Phân nói.

Nói đến đây Lan Khâm mới phát hiện ra trên tay của Lý Trạch Phân đúng thật là có một vết chai rất dày. Không phải là dạng hình thành từ quá trình

chiến đấu hay luyện tập thể lực, cũng không phải dạng vì quanh năm cầm súng để lại mà vết chai này bao trùm cả lòng bàn tay cô, Lan Khâm chưa từng trông thấy dạng này bao giờ.

Lan Khâm là một cảnh sát có kinh nghiệm phong phú, vậy mà nhất thời cũng không nghĩ ra được nguyên nhân của vết chai này. Anh chỉ có thể dựa vào màu sắc và độ dày mà đoán được vết chai này hẳn đã có từ khi còn rất nhỏ rồi.

Đúng rồi, anh đã từng gặp vết chai này của Lý Trạch Phân, nhưng lúc đó không quá để ý, vì vậy cũng chưa từng hỏi tới...

“Vết chai này của cô là bị gì vậy?” Thoáng chốc anh đã quên mất thân phận của Lý Trạch Phân, cũng quên chuyện bối rối cách đây không lâu giữa hai người, Lan Khâm thật sự đã hỏi vấn đề này ra miệng.

Lý Trạch Phân co ngón tay lại, né tay mình ra khỏi bàn tay của Lan Khâm, không đáp lại.

Cảm giác lúng túng lập tức bao trùm cả người Lan Khâm, anh quay mặt sang một bên né tránh, ho khan vài cái: “Hay là cứ đi đến bệnh viện đi, tôi vốn chỉ là tài xế đưa nó tới đây thôi, không bận gì cả.”

Lý Trạch Phân quay đầu lại nhìn Lan Huệ, Lan Huệ gật đầu rồi nhún vai, rõ ràng không định nói gì.

Vết thương trên tay và đùi đã lâu nên đúng là có hơi lo lắng, lúc này vội vàng chạy theo kẻ kia, sau đó lại đối phó với Lan Huệ nên cô cũng chưa kịp sơ cứu miệng vết thương, nếu đây đưa đến khi về đến nhà mới xử lý thì hơi phiền phức thật. Vậy nên Lý Trạch Phân đành phải nghe theo.

“Vây phiền đội trưởng Lan rồi.”

“Phiền gì chứ. Chuyện có thứ rơi xuống từ trên cao là sao nữa vậy? Ở gần đây à? Nguy hiểm như thế phải ghé đồn công an gần đây nhờ điều tra mới được.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nguyên nhân vết chai trên tay của Tiểu Lý... Thật ra tôi đã tiết lộ một phần trước rồi đấy.

Chương 56: Nhắm mắt làm ngơ (3)

Vừa lên xe, Lý Trạch Phân đã dùng tay trái nắm chặt cổ tay phải của mình để cầm máu, cả người hơi ngả về sau, đầu nghiêng về phía cửa sổ, không nói gì, cũng không động đậy.

Lúc đầu Lan Khâm còn cố gắng thích ứng với bầu không khí yên tĩnh đến quỷ dị này, nhưng sau khi qua được 2 cái đèn xanh đèn đỏ, anh đã không nhịn được mà bắt chuyện: “Nếu tôi nhớ không lầm thì cuối tuần này cô sẽ về đơn vị đúng không?” Trong tình huống không có chuyện gì để nói thì nên bàn chuyện công việc là tốt nhất.

Hàng mi của Lý Trạch Phân khẽ động, nhưng cả người vẫn duy trì tư thế nhắm cảnh ngoài cửa sổ, lời ít ý nhiều đáp: “Ừm.”

Lan Khâm: “Tay của cô...”

“Đội trưởng Lan yên tâm,” Lý Trạch Phân quay đầu lại nhìn lướt qua Lan Khâm, sau đó lại nhìn vào vết thương trong lòng bàn tay, “Không làm chậm trễ công việc đâu.”

“Vậy thì bài kiểm tra thể chất tuần sau...”

“Bài kiểm tra thể lực không cần dùng tay nhiều, mà hạng mục bắn súng tôi dùng tay trái cũng không xê xích bao nhiêu.” Chủ đề cứ thế bị Lý Trạch Phân tận lực dập tắt.

“Ừ...” Nhưng Lan Khâm vẫn vùng vẫy, “Vụ án Paradise liên quan đến quá nhiều vụ án vụn vặt khác, còn lâu mới giải quyết xong hết được, nhưng giờ hung thủ chính đã sa lưới rồi, đang dần dần trao quyền cho các cấp địa phương để giải quyết từng vụ. Ở Trường An sẽ giao cho đội hình sự, đội điều tra đặc biệt của chúng ta đã rút khỏi rồi.” Anh chọn một chủ đề khác.

Lý Trạch Phân chần chừ trong 1 phút, sau đó mới đáp lại rất khẽ: “Ừm.”

“Vậy nên sau khi cô về đơn vị cũng không có gì phải tránh cả, cũng không cần làm ở văn phòng tiếp nữa, trực tiếp về điều tra bình thường đi nhé. Có thể xuất ngoại, nhưng trước khi vết thương lành hẳn thì đừng tham gia bắt giữ, cầm điểm hay các hành động nguy hiểm. Có ý kiến gì không?”

“Đội trưởng Lan thấy không có vấn đề là được rồi.” Có lẽ vì bị mất máu nên giọng điệu của Lý Trạch Phân rất nhẹ, dường như không có chút hào hứng nào.

Có lẽ vì đã vô tình nghe những lời bậy bạ mà em gái mình nói lúc nãy, Lan Khâm lại nghe ra ý tứ khác trong 1 câu ngắn ngủn của Lý Trạch Phân, cô đang bóng gió rằng mình không vui trong cuộc nói chuyện lần trước.

— Tôi không phải là một cảnh sát đúng mực, đội trưởng Lan để tôi tiếp tục con đường này đã là tốt lắm rồi.

Như đang mĩa mai, nói móc vậy.

Miệng đầy chính nghĩa, bị lá che mắt... ư?

Nhưng nếu trên đời này không còn ai tin vào chính nghĩa thì sao nó có thể tiếp tục tồn tại được? Cho dù có là bị lừa hay bị lá che mắt thì cũng được, dù sao cũng phải có người sắm vai kẻ ngốc này, thắp lên 1 ngọn nến hy vọng giữa đêm đen, đúng không? Dù ánh nến này rất yếu ớt, dù hy vọng này mong manh vô cùng.

Thật ra Lan Khâm hiểu rất rõ rằng thay vì liên tục lý luận, dùng tất cả kiến thức của mình để thuyết phục người khác thì sao anh không tự nói với bản thân mình, từ từ loại bỏ những chất vẩn trong lòng mình chứ?

Nói thật thì trong một góc nhỏ sâu thẳm trong tim, anh hơi ngưỡng mộ Lý Trạch Phân, ngưỡng mộ cô không bị thế tục ràng buộc, ngưỡng mộ cô có can đảm muốn làm gì thì làm...

Sau đó, hai người cứ thế ôm tâm tư của riêng mình mà đến bệnh viện. Lan Khâm vốn định đích thân đưa Lý Trạch Phân vào phòng cấp cứu, nhưng lại bị Lý Trạch Phân lấy lý do thân phận hoàng thất gì đó để đuổi đi mất.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, cả 2 không hề liên lạc nhau cho đến thứ hai Lý Trạch Phân chính thức trở về đơn vị. Vốn nói là muốn nhờ đồn công an điều tra một chút về chuyện đồ rơi từ trên cao xuống, nhưng cũng vì Lan Khâm đi theo mà không giải quyết được gì hết. Bản thân Lý Trạch Phân cũng đã quên đi cái đau trước khi cả vết sẹo lành lại, cảm giác khác thường đột nhiên xuất hiện ngày hôm đó cô đã sớm xem như một ảo giác phụ của chứng ảo tưởng bị hại rồi.

Tuần đầu tiên sau khi trở về đơn vị làm việc, vì phải tìm hiểu lại vụ án và tiến hành điều chỉnh phương thức tiến hành của đội nên đa số Lý Trạch Phân đều làm những công việc cơ bản, không tính là nhàn hạ những mỗi ngày đều được tan ca lúc 6 7 giờ.

Trong thời gian tái điều chỉnh này, Lý Trạch Phân có để ý một chút đến phản ứng của các đồng nghiệp trong Cục. Kết quả phát hiện ra trong cả 1 tòa nhà như thế, vậy mà sau khi Cao Kiến bị mang đến, Interter tiết lộ mọi thứ thì trừ Lan Khâm ra không có người thứ 2 nghĩ đến cô và 3 chữ “Chỉ công chúa” có liên quan tới nhau. Trước mặt cô họ thậm chí còn buồn chuyện, đàm tiếu đám người của hoàng thất.

Đối với chuyện này, Lý Trạch Phân không khỏi có chút buồn cười, cười nhạo sự trì độn của một vài đồng nghiệp, lại càng cười bản thân đa nghi.

Chỉ là một chủ đề để nói chuyện phiếm thôi mà, ai lại thật sự để ý rằng người trong câu chuyện đó là ai chứ?

Đời người mà...

Rất nhanh đã trôi qua 1 tuần, năm mới đến như đã hẹn.

Để tránh bị triệu về Lạc Dương, Lý Trạch Phân chủ động xin trực vào ngày đầu năm. Còn Lan Khâm với tư cách là một lãnh đạo tốt của Đường Quốc, cũng đem cơ hội nghỉ ngơi nhường cho anh em trong đội. Kết quả là ô trực

ngày đầu năm mới thuận lý thành chương đặt lên 2 người họ Lý và họ Lan.

Cứ nghĩ vất vả lắm mới có được kỳ nghỉ dài như Tết Dương lịch, bọn tội phạm cũng nên về hang ổ nghỉ ngơi. Nhưng cuối cùng 2 người còn chưa kịp ngồi nóng ghế đã nhận được một vụ án không thể tin được.

“Death Note? Lại còn cả Yagami* nữa.” Lan Khâm bước tới, “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

() Light Yagami là nhân vật chính trong series Death Note (Sổ tay tử thần) đình đám.*

“Có một học sinh ở trường Trung học số 1 Trường An báo án, cậu ta vẫn còn trong phòng thẩm vấn, hay là trực tiếp tới xem đi?” Lý Trạch Phân không trả lời câu hỏi của Lan Khâm mà đưa ra đề nghị.

“Được, đi đến xem sao.” Lan Khâm gật đầu, bước về phía phòng thẩm vấn trước.

10 phút sau, 2 người bước vào ngồi trước mặt học sinh kia.

Lý Trạch Phân nở ra một nụ cười công nghiệp, dịu dàng hỏi: “Xin hỏi tên của cậu là gì?”

“Tư Đồ Định, năm nay 16 tuổi, học lớp 3 trường Trung học số 1 Trường An. Không phải lúc tôi báo án đã nói những thông tin này rồi à.” Nam sinh tên Tư Đồ Định này có vóc dáng không cao, đeo kính, khuôn mặt vẫn còn non nớt nhưng toàn thân có cảm giác như một học bá trưởng thành vậy.

Lý Trạch Phân: “Vậy cậu có thể lặp lại những gì mình vừa nói cho nhân viên cảnh sát vừa rồi cho chúng tôi nghe không? Chúng tôi sẽ là cảnh sát chịu trách nhiệm vụ án này, mà so với file ghi âm, lời khai trực tiếp quý giá hơn nhiều.”

“Ày, phiền chết đi được, bài tập năm mới của tôi còn chưa làm xong, chiều nay phải đến lớp học thêm nữa đấy. Sớm biết phiền phức thế này thì tôi sẽ không báo cảnh sát làm gì.” Tư Đồ Định lải nhải oán trách hơn nửa ngày,

cuối cùng mới nói đến việc chính, “Trên diễn đàn tôi thường truy cập có một topic trò chuyện kỳ quặc, đột nhiên một ngày trên đó xuất hiện một bài đăng không có tiêu đề, nội dung chỉ có một dãy số. Vì đây là topic trò chuyện kỳ quặc nên những bài đăng giả thần giả quỷ kiểu này bình thường cũng không chìm xuống, còn có người sẽ ngồi phân tích nữa.”

Lý Trạch Phân phát hiện ra rất nhiều điểm đáng chú ý trong lời nói của cậu ta, nhưng không ngắt lời mà chỉ viết vào sổ. Lan Khâm bên cạnh thì hoàn toàn chăm chú lắng nghe Tư Đồ Dịch, thỉnh thoảng còn làm ra những động tác cơ thể để đáp lại.

“Nhưng bài đăng đó rất lâu mới cập nhật 1 lần, mỗi lần đều là một dãy số, vì thế cứ dần dà chẳng còn ai theo dõi nữa. Có một hôm tôi tâm huyết dâng trào, lật lại lịch sử ghi chép của bài đăng này lên. Sau đó chép lại dãy số khó hiểu đó, hôm đó tình cờ lại có tiết học cuối cùng là địa lý, không biết thế nào mà tôi lại phát hiện ra dãy số này chính là gồm kinh độ và vĩ độ, ngày và giờ chính xác.”

“Tôi không biết vị trí của kinh độ và vĩ độ, ngày giờ là để làm gì. Nhưng vì ngày tôi giải được trong dãy số đó đúng lúc là ngày hôm sau, hơn nữa địa điểm lại còn nằm trên đường tôi tan học về nhà hàng ngày, thời gian đã gần sát rồi, vậy nên tôi mới quyết định đi sang xem thử. Trên đường đi còn cầm điện thoại quay lại nữa. Kết quả là đứng ở gần vị trí đó chưa được 10 phút, đã có một gia đình bị ô tô đâm phải.”

“Tôi nghĩ đây chỉ là sự trùng hợp thôi nên hốt hải chạy về nhà, sau đó cứ nghĩ hoài không dứt ra được. Vì thế tôi đã dùng cách tương tự giải những dãy số khó hiểu khác. Kết quả lên mạng tìm được từng dãy số đã ứng với một tai nạn khác nhau. Thời gian đăng bài đều trước khi sự việc xảy ra, nếu không phải thời gian hệ thống của diễn đàn có vấn đề thì đây chính là Death Note rồi. Tôi càng nghĩ càng sợ, sau đó nhân kỳ nghỉ này mà giấu cha mẹ mình chạy đến báo cảnh sát.”

“Tôi chỉ biết những chuyện này thôi, các người nhanh chóng điều tra đi. Tôi phải đi rồi, nếu không giữa trưa cha mẹ tôi phát hiện tôi không có ở nhà học bài thì lại mắng tôi nữa.”

Lý Trạch Phân: “Trước khi đi, chúng tôi có thể hỏi cậu vài câu hỏi ngắn không?”

“Ày, phiền chết đi được, nhanh hỏi đi!”

“Địa chỉ diễn đàn kia là gì?”

“Ách.” Tư Đồ Địch lấy điện thoại ra lướt vài cái, sau đó đẩy tới trước mặt Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân chụp lại toàn bộ trang trên điện thoại, sau đó hỏi tiếp: “Lần đầu tiên cậu chú ý đến bài đăng này là khi nào?”

“Chuyện này ai mà nhớ chứ, chắc cũng gần 1 năm rồi. Nếu không thì tôi đưa tài khoản và mật khẩu cho các người, các người tự tìm được không?”

“Vây phiền cậu rồi.” Nói xong, Lý Trạch Phân xé một mẫu giấy dán, đưa cho Tư Đồ Địch với một cây bút.

Tư Đồ Địch cúi đầu viết tài khoản và mật khẩu lên tờ giấy.

“Cách giải mã dãy số thì sao? Có tiện viết ra luôn không?” Lan Khâm hỏi thêm.

Tư Đồ Địch nhìn anh như thể anh bị thiếu năng, xuýt chút đã mở miệng nói “Tự mình giải không được à” rồi, nhưng vẫn ngoan ngoãn viết ra.

Lý Trạch Phân: “Cậu nói đã quay lại ở hiện trường tai nạn kia, còn giữ video đó không?”

“Hả? Còn.” Tư Đồ Địch buông bút xuống, cầm điện thoại lên, “Tôi gửi cho bluetooth cho cô nhé?”

Sau khi nhận được video, Lý Trạch Phân đưa điện thoại của mình cho Lan Khâm, Lan Khâm lập tức cầm đến đối chiếu với kho số liệu của cảnh sát giao thông. Chỉ trong chốc lát đã tìm được.

Lan Khâm: “Vụ tai nạn giao thông đó xảy ra vào ngày 14 tháng 12, hôm nay đã là 1 tháng 1 rồi, cách nhau hơn 10 ngày, hẳn cậu cũng đã sớm giải ra được các dãy số khác, nhưng tại sao đến giờ mới báo án vậy?”

“Chắc,” Tư Đồ Địch như đã sớm nghĩ đến câu hỏi này, trả lời rất sỗ ruột nhưng cũng rất trôi chảy, “Ai mà muốn gây chuyện phiền phức chứ, hơn nữa chuyện này lại còn kỳ bí đến thế. Lúc đó tôi không nghĩ là chuyện này lại lan truyền trong trường, có trời mới biết là đám người đó nói gì với nhau, lỡ như trực tiếp vu oan tôi thành tội phạm giết người thì sao.”

Lan Khâm: “Vậy tại sao cậu lại quyết định báo cảnh sát?”

“...” Dường như Tư Đồ Địch nghĩ đến chuyện gì đó không hay, cậu ta cúi thấp đầu, giọng nói nhỏ lại, “Mỗi đêm tôi đều mơ thấy hiện trường tai nạn giao thông và cảm giác lúc chạy đi đó, đúng là âm hồn bất tán mà. Cảnh sát các người chỉ xem đây là một tai nạn bình thường, nhưng tôi sợ bị quỷ quần theo, dù sao cũng đã tận mắt chứng kiến lại khoảnh khắc đó, lại còn quay video lại nữa.”

“... Được rồi,” Khóe miệng Lan Khâm giật một cái, “Cảm ơn cậu đã phối hợp. Hãy để lại thông tin liên lạc, phòng sau này chúng tôi có chuyện cần tìm cậu. Cũng phiền cậu nếu có nhớ thêm được chuyện gì nữa thì hãy lập tức báo cho chúng tôi biết.”

“Còn muốn tìm tôi nữa á?”

“Chỉ là có thể thôi.”

Chương 57: Nhắm mắt làm ngơ (4)

Trong những ngày nghỉ lễ, tuy nói rằng những cơ quan cốt lõi của chính phủ như Cục điều tra đều có đủ nhân sự túc trực để duy trì hoạt động bình thường, nhưng tốc độ làm việc của các phòng vẫn chậm hơn ngày thường một chút.

Vì đội điều tra đặc biệt đã nhận được báo án vào buổi sáng nên Lý Trạch Phân và Lan Khâm phải chạy tới chạy lui, gọi điện ngược xuôi đến tận 7 giờ mới thu thập được gần đủ tài liệu về những vụ việc liên quan đến những dây số.

Nhất là bên đội cảnh sát giao thông, người dân Đường Quốc có thói quen tụ tập vào các ngày nghỉ lễ, đường cao tốc ở Trường An đều chật như nêm, ở cầu Kinh Thành còn xảy ra một vụ tông đuôi xe liên hoàn. Đội cảnh sát giao thông bận tối mắt tối mày, ngay cả cảnh lực dự trữ trong văn phòng cũng phải ra trận.

Lý Trạch Phân đã gọi điện thoại nội bộ nhiều lần, nhưng lần nào cũng chỉ nhận được câu trả lời là “Chờ một chút”, chờ mãi cũng không có sau đó nữa. Cuối cùng vẫn là Lan Khâm vận dụng mối quan hệ cá nhân của mình, trực tiếp lấy điện thoại di động ra gọi cho đội phó đội cảnh sát giao thông, thành công lấy được tài liệu.

Sau khi so sánh tài liệu, bài đăng, miêu tả của Tư Đồ Dịch và video được cung cấp với nhau, Lan Khâm không khỏi nổi hết cả da gà.

Trước mắt có tổng cộng 5 dây số được kẻ nặc danh kia đăng lên. Sau khi giải các con số theo phương pháp của Tư Đồ Dịch cung cấp, khoảng thời gian tương ứng ứng là từ tháng 6 năm ngoái đến tháng 12 năm nay, các vị trí tương ứng với kinh độ và vĩ độ đều trải dài qua mấy khu lớn ở thành phố Trường An.

Đối với bản thân những vụ án này, nếu như không có dãy số kia thì cảnh sát căn bản không tài nào nghi ngờ được. Vì chúng thật sự quá đổi bình thường, quá hợp logic, dù cho có đứng ở góc độ “hình sự” mà xem xét thì Lan Khâm cũng không nghĩ được hung thủ đã làm thế nào để thiết kế ra được một cách thức phạm tội tự nhiên đến thế.

Trong 5 vụ tai nạn, hay nói đúng hơn là 5 “vụ án” này thì vụ gần nhất chính là tai nạn giao thông mà Tư Đồ Địch tận mắt chứng kiến. Vụ tai nạn giao thông này xảy ra ở ngã tư giao nhau giữa đường Vạn Niên và đường Thông Hóa gần đây. Khu vực đó cũng xem như là khu vực trung tâm ở thành phố Trường An, nhưng vì có lối đi từ mọi hướng đến tàu điện ngầm và trung tâm mua sắm nên trừ ngã tư đường ra thì trên mặt đất không mấy khi đông đúc.

Đúng lúc trên đường Vạn Niên có một lối ra của đường cao tốc Tây Kinh, tuy ngã tư kia cách cửa này mấy km nhưng cũng có không ít tài xế không thèm giảm tốc độ. Dù sao thì ở đoạn đường này, phần lớn người đi đường đều đi lối đi dưới đất, camera bắn tốc độ cũng không dày đặc.

Nhưng “phần lớn” rốt cuộc cũng chỉ là “phần lớn”, trên đời này không thể thiếu những kẻ ngốc nghếch, mà người chết Địch Thấu đúng lúc lại là 1 trong số đó.

Theo tài liệu ghi chép thì Địch Thấu là một nhân viên bán hàng trong một cửa hàng quần áo, mặt tiền cửa hàng anh ta làm việc lại nằm đối diện đường Vạn Niên. Bên kia đường có một trạm xe buýt. Mỗi ngày sau khi tan làm anh ta đều băng qua đường rồi lên xe buýt, người bình thường sẽ đi bộ đến ngã tư cách đó 100 m rồi đợi đèn tín hiệu để đi qua, hoặc đi bộ qua lối đi dưới đất 500 m rồi vòng lại.

Người bình thường đi 100 m, cộng thêm thời gian chờ đèn xanh đèn đỏ thì cùng lắm cũng chỉ mất 10 phút, phơi nắng hóng gió một chút đã qua rồi. Nhưng Địch Thấu thì không, anh ta không nên trực tiếp băng ngang đường ngay mặt tiền cửa hàng, rút ngắn lộ trình 10 phút thành vài phút.

Nếu anh ta là người cẩn thận nhìn ngó xung quanh khi băng qua đường thì

không nói gì. Nhưng có lẽ vì ngày nào anh ta cũng đi như thế nên mới có gan vừa xem điện thoại vừa băng qua đường.

Ngày 14 tháng 12 hôm tai nạn xảy ra chính là lúc anh ta vừa xem điện thoại vừa đi. Đèn tín hiệu ở ngã tư vừa lúc chuyển từ đỏ sang xanh, một chiếc xe ô tô ở đầu bên kia thấy thế cũng không dừng lại mà tiếp tục chạy vọt lên.

Người đi đường bên này thì mãi mê cúi đầu xem điện thoại, tài xế xe ô tô thì vượt đèn đỏ, không những không giảm mà còn tăng tốc. Lúc xảy ra chuyện đang là hoàng hôn, bầu trời ảm đạm, ánh sáng tự nhiên không đủ để các tế bào thần kinh hoạt động như bình thường, ánh sáng cường độ cao của xe chiếu vào chính là lúc thị giác yếu nhất. Xe không thấy rõ người, người cũng không nhìn thấy xe.

Kết quả không ngoài dự kiến, một người một xe va mạnh vào nhau.

Địch Thấu tử vong tại chỗ.

“Chiếc xe này là xe công vụ của Bệnh viện số 4 Tây Kinh, vốn đang đến Lạc Dương để đón những người tham dự Hội nghị học thuật quốc tế quay về Trường An. Trên xe trừ tài xế Cổ Thích Nguyên ra còn có 3 người nữa, đều là chuyên gia của Bệnh viện số 4 Tây Kinh. Sáng sớm hôm đó tài xế xuất phát sớm từ Trường An, đến Lạc Dương đón người xong thì lập tức quay về. Theo thời gian trên video giám sát thì bữa trưa được giải quyết ở khu dịch vụ, tổng cộng mất 5 tiếng, tài xế dù mệt nhưng vẫn phải chạy. 3 người ngồi trên xe đều ngủ hết cả, không ai nhìn thấy Địch Thấu.” Lan Khâm vừa lật xem tài liệu vừa nói.

“Hội nghị quốc tế này do công ty dược Giai Lương chủ trì, đã lên kế hoạch từ đầu tháng 7 rồi. Việc sắp xếp xe đưa đón và tài xế tôi đã hỏi Bệnh viện số 4 Tây Kinh, họ nói là đã lên lịch từ cuối tháng 11. Nếu như đây là cố ý nhằm vào Địch Thấu thì... Theo như camera hành trình trên xe, trên đường đi Cổ Thích Nguyên không hề dừng lại hay tăng tốc bất thường, nếu có thể tính không sai 1 giây để đâm chết Địch Thấu thế này cũng quá ảo rồi. Huống chi theo điều tra của bên giao thông, 2 người này không hề liên quan gì với nhau, càng không nói đến khả năng là mưu sát.”

“Nhưng không thể phụ nhận việc dây số được đăng lên trước 1 ngày khi vụ án xảy ra.” Lan Khâm nhíu mày dăm chiêu, “Không phải là cố ý giết người, nhưng lại có thể biết chính xác thời gian và địa điểm, vậy chỉ có thể là biết trước được tương lai thôi... Nhưng mà chuyện này không thể nào.” Anh cười gượng, lắc đầu rồi hỏi Lý Trạch Phân, “Bên An ninh mạng có tìm được danh tính người đăng bài không?”

Lý Trạch Phân: “Diễn đàn này đăng kí không cần chứng thực danh tính, IP của chủ bài đăng là ở sân bay quốc tế Trường An, lưu lượng khách hàng ở đó đứng top 3 toàn cầu, bước đầu điều tra ra ngày 13 tháng 12, cũng chính là ngày đăng bài viết đó, có trên 1 vạn người kết nối wifi sân bay, trong đó quá nửa không phải là công dân Đường Quốc rồi.” Ý nói không có cách nào tra ra được.

“Ừm...”

“Quỹ tích của Cố Thích Nguyên không thể kiểm soát được nhưng còn Dịch Thấu thì sao?” Lý Trạch Phân đột nhiên nói.

“Ý của cô là có ai đó đã nghĩ cách khiến Dịch Thấu băng qua đường vào thời điểm đó ư?” Lan Khâm suy nghĩ một chút, “Theo lý thuyết mà nói thì chuyện này không khó. Chỉ cần thói quen băng qua đường về nhà của Dịch Triển là cố định thì có thể ra tay vào lúc anh ta tan làm, như chặn anh ta lại hỏi đường gì đó. Nhưng thực tế chuyện này... Sai một ly là đi một dặm đấy. Làm sao có thể xác định được lúc anh ta băng qua đường nhất định sẽ nhìn điện thoại, làm sao cam đoan được Cố Thích Nguyên nhất định sẽ không giảm tốc, hơn nữa còn không thấy anh ta được chứ?”

“Tài xế chuyên nghiệp ít nhiều gì cũng có thói quen tránh đèn tín hiệu. Theo video hành trình trên xe thì thói quen này của Cố Thích Nguyên rất nghiêm trọng. Trên đường đi từ Lạc Dương về anh ta hầu như không đợi đèn đỏ, đa số đều giảm tốc thả chậm để chờ đèn xanh sáng. Vì thế việc anh ta không giảm tốc độ ở ngã tư đường là chuyện chắc chắn.”

Nghe Lý Trạch Phân nói thế, Lan Khâm đột nhiên nhớ ra bản thân cô hình như cũng có thói quen tránh đèn tín hiệu đó.

“Còn về chuyện xem điện thoại, đối với những người không tiện xem điện thoại trong lúc làm việc mà nói thì sau khi tan làm nhất định phải lấy điện thoại ra xem trước, mở những tin nhắn WeChat chưa xem cả ngày hôm đó, Weibo, manga, tiểu thuyết,... Có thể nói đây là thói quen chung của người hiện đại. Chuyện này hỏi các đồng nghiệp của Địch Thấu sẽ biết, hoặc có thể điều tra thêm ở video giám sát, có lẽ có thể xác định được xem anh ta có thói quen này không, mỗi lần từ cửa hàng băng sang đường đều cúi đầu xem điện thoại.”

Lý Trạch Phân dừng một chút rồi lại nói tiếp, “Nếu không nhìn đường và giảm tốc độ, hơn nữa lại ở thời điểm chạng vạng thì xác suất xảy ra tai nạn giao thông chắc chắn không thấp hơn 80%. Nếu như chuyện này có hung thủ đứng sau thì thông qua quá trình liên tục luyện tập, nâng cao độ chính xác thì cũng không phải là không làm được.”

“Vậy chúng ta đang đối đầu với một tên hung thủ có khả năng che giấu tội ác thành sự cố một cách tài tình à?” Lan Khâm bị sự thật này làm cho dở khóc dở cười.

“Ít ra khả năng này hợp lý hơn chuyện Death Note có thật.” Lý Trạch Phân nhún vai. Ánh mắt cô lướt qua vết thương đã đóng vảy trên lòng bàn tay phải, màu xanh trong con người lập tức trở nên sâu thẳm.

Lan Khâm không để ý đến sự biến hoá nhỏ này của Lý Trạch Phân, anh vẫn còn đang đắm chìm vào việc phân tích vụ án: “Nhưng 4 người còn lại không phải là tai nạn giao thông.”

“Không phải tai nạn giao thông, nhưng về cơ bản là giống nhau,” Lý Trạch Phân rời mắt khỏi lòng bàn tay, “Ngày 5 tháng 6 năm 2019, giàn giáo ở một công trường bị sập, ngày 6 tháng 7 năm nay, có vật rơi từ trên cao xuống, có thể nói là bản chất giống nhau. Xét theo kết quả thì có vẻ như điều hung thủ muốn nhắm đến là phải có thứ gì đó rơi xuống hoặc đổ tới, rồi va chạm với người khác. Còn về thân phận của 2 nạn nhân Mặc Cung và La Ban, liệu có ý nghĩa đặc biệt nào không hay chỉ đơn giản là xui xẻo ngẫu nhiên, thì cũng rất khó nói.”

“Vụ nạn nhân Thi Trúc té ngã cầu thang ở công ty ngày 23 tháng 10 năm

2019 cũng không có nhân chứng hay video giám sát,” Lan Khâm tiếp lời Lý Trạch Phân, “Vì thế hoàn toàn có khả năng là bị người khác đẩy ngã đúng không? Dấu chân ở hiện trường cũng đã bị người vây xem giẫm đạp trước khi cảnh sát đến... Đúng là vụ này hoàn toàn có khả năng là án hình sự. Nhưng còn Củng Mẫn chết vì làm việc quá sức ngày 29 tháng 2 thì sao? Người chết được phát hiện trong nhà mình, nạn nhân cũng chỉ ở một mình, hoàn toàn là phòng kín.”

Lý Trạch Phân: “Tôi đã xem báo cáo nghiệm thi rồi, anh ta chết là do nhồi máu cơ tim cấp. Loại bệnh này thường sẽ có những dấu hiệu nhất định trong vòng 2 tuần trước khi phát tác, ví dụ như tim đau thắt, và trong lời khai của đồng nghiệp cũng có đề cập đến hiện tượng tương tự...”

“Ý của cô tức là, hung thủ đoán được chắc chắn thời gian anh ta tử vong sau đó mới viết ngày ư?”

Lý Trạch Phân lắc đầu: “Có thể có nguyên nhân dẫn đến nhồi máu cơ tim cấp đấy. Nguyên nhân hàng đầu dẫn đến bệnh trạng phát sinh là vì mảng xơ vữa trong mạch vành gây rối loạn chức năng bơm máu lên tim, giống như một ống nước bị nhét bùn vào ấy. Mà không khí lạnh và cảm xúc ảnh hưởng rất lớn đến tín hiệu của hệ thần kinh giao cảm và phó giao cảm khiến mạch máu co lại, giống như việc bóp chặt ống dẫn nước đã tắc vậy...” Cô nắm tay lại, “Máu nuôi cơ tim sẽ hoàn toàn bị ngưng lại.”

Lan Khâm: “Nói cách khác nguyên nhân dẫn đến nhồi máu cơ tim cũng có thể là ngoại tác đúng không? Ví dụ như đột nhiên hạ nhiệt độ, hoặc là kích thích tâm trạng của nạn nhân?”

“Có thể hiểu là thế, nhưng sinh học không phải toán học, không chắc chắn 100% được.”

“Vậy...”

Không đợi Lan Khâm nói hết, Lý Trạch Phân đột nhiên bỏ mặc anh, đi tới bên cạnh máy tính.

“Sao vậy?” Trong lòng Lan Khâm lộp bộp một tiếng, vội vàng đi theo.

Lý Trạch Phân: “Lại có bài đăng mới rồi.”

“Cái gì?! Khi nào, ở đâu?”

Lý Trạch Phân lấy bút ra tính toán một chút, sau đó mở bản đồ Đường Quốc lên gõ vài phím. “3 giờ chiều mai, ở Đại học Kinh Thành.”

Chương 58: Nhắm mắt làm ngơ (5)

Có lẽ vì Tết Dương lịch cũng không phải kỳ nghỉ dài, và ở Đại học Kinh Thành có quá nhiều học sinh nước ngoài nên chỉ mới ngày thứ 2 của năm mới mà trong khuôn viên Kinh Đại không hề vắng vẻ như tưởng tượng.

Xung quanh bức tượng điêu khắc đặc trưng của trường, cứ cách nửa tiếng sẽ có người đi qua, ai cũng mặc áo khoác, người thì xoa tay, người thì thảng vai đeo ba lô, kẹp ít đồ dưới nách, nhưng đều đi như bay. Những tòa nhà chung quanh hiện đại có, cổ kính có, không ít gian phòng vẫn còn sáng đèn, đúng lúc đã giúp tăng thêm ánh sáng cho một ngày mới giữa trưa mà đã mịt mù như chạng vạng. Ngay cả bãi đỗ xe màu vàng 2 bên đường cũng đã kín hơn một nửa.

Tất nhiên, nếu có người nhìn kỹ một chút sẽ phát hiện những chiếc xe đậu ở sân trường hôm nay so với trước đây khác hoàn toàn, nhìn độ mòn bên ngoài xe cũng biết rõ bình thường nó được dùng rất nhiều. Chuyện này sẽ làm cho có người không khỏi hoài nghi rằng những chiếc xe này có phải là của nhà nước không, vì thế mới không cần thương hiệu, không cần bảo dưỡng ngoại thất.

Còn những người ra vào trong sân trường, nếu có trí nhớ tốt và không bị mù thì cũng không khó để nhận ra đang có mấy chục bóng người liên tục xuất hiện bên ngoài, đi qua đi lại trong thời tiết ẩm đạm này. Hay nói cách khác, họ đang tuần tra.

Chiếc xe dỏm của đội điều tra đặc biệt nằm trong đồng xe cảnh sát kia, còn Lý Trạch Phân và Lan Khâm thì cũng ở trong đội ngũ tuần tra.

Sau khi giải mã được dãy số mới nhất, Lan Khâm đã liên hệ ngay với nhân viên trường Đại học Kinh Thành và đồn cảnh sát gần đó, đồng thời triển khai kiểm tra an ninh vào ngày 2 tháng 1. Công tác kiểm tra bao gồm nội

thất và ngoại thất trong khuôn viên trường, cơ sở vật chất và nguy cơ trong các thiết bị nhỏ, thậm chí còn mời tới cả cứu hoả kiểm tra hệ thống báo khói và vòi cứu hỏa trong toàn bộ trường.

Kinh Đại là một trường đại học nổi tiếng trên thế giới, hàng năm đều có các đợt kiểm tra an ninh và diễn tập, tuy nhiên đây là lần đầu tiên diễn ra trong ngày nghỉ lễ, hơn nữa còn huy động chừng ấy nhân lực.

Thật lòng mà nói thì ngay cả Lan Khâm, người đề xuất hành động lần này, ngay từ đầu cũng không ngờ lại huy động được nhiều nhân lực đến thế. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh tiếp xúc với một vị quản lý nhỏ, và ngoài lời khai của một học sinh trung học ra thì đội điều tra đặc biệt chẳng còn bất kỳ chứng cứ nào cả.

Thời gian đăng bài trên diễn đàn chỉ cần có trình độ IT một chút là có thể tùy ý ra tay. Hoàn toàn có khả năng người đăng tra được thông tin về nguyên nhân và thời gian phát sinh các vụ tai nạn trong những năm gần đây, sau đó viết bài đăng, rồi tiến hành điều chỉnh thời gian đăng bài trên hệ thống trở về trước khi chuyện xảy ra, hoàn toàn có thể dùng công nghệ để thực hiện. Thậm chí có thể nói đây chỉ là một trò đùa dai của một nhóc học sinh trung học.

Nhưng kinh nghiệm nói với Lan Khâm rằng thân là cảnh sát thì tuyệt đối không được xem bất cứ manh mối phạm tội nào là trò đùa dai. Nếu như cuối cùng đúng là trò đùa thì việc này hẳn sẽ giảm được khối lượng công việc, nhưng nếu đây là tội ác thật sự thì cái giá phải trả cho sự sơ suất này chính là tổn thất về tinh thần và tài sản của nhân dân, thậm chí còn là mạng người.

Với nguyên tắc làm việc này, Lan Khâm không bỏ cuộc sau khi đụng phải một bức tường nhỏ của vị quản lý kia mà thay vào đó, anh quay lại và cố gắng thuyết phục Cục trưởng Chu ra mặt, trực tiếp liên hệ với Phòng Giáo dục và Hiệu trưởng của Kinh Đại. Cũng may là 2 vị lãnh đạo đều đã trên 50, là người trải đời, nên họ đã chống đỡ áp lực để hành động này được tiến hành.

Tuy nói đã có sự hỗ trợ về nhân lực và tài nguyên, nhưng những người tham

gia cuộc kiểm tra an ninh lần này cũng không tài nào lần ra được khi chỉ có độc mỗi địa chỉ trường học và thời gian chính xác. Không biết chuyện gì sắp xảy ra, mức độ thế nào, vì thế mọi người chỉ có thể từ từ kiểm tra ở một ngã tư và một cái cầu thang. Kiểm tra hết cả buổi sáng, đào ra được một đồng các nguy cơ tiềm ẩn như kệ quá tải, ổ điện không đạt chuẩn an toàn, nhưng cũng không biết trong này có sự cố trong bài đăng hay không.

Mọi thứ chỉ có thể đợi đến 3 4 giờ mới nói được, có chuyện, hoặc sẽ không có gì xảy ra.

Thấy thời gian đã đến 2 giờ trưa, cảnh sát phụ trách tuần tra ngoài trời cũng đã lạnh đến mặt mũi đỏ bừng, nước mắt đầy mắt, các cảnh sát trong nhà đã bắt đầu cân nhắc có nên sử dụng ống nhòm hay không. Cảm giác lo lắng âm thầm len lỏi trong lực lượng cảnh sát, ngay cả Lan Khâm cũng không tránh được, đi tới đi lui trong mặt Lý Trạch Phân một lúc.

“Cứ tiếp tục thế này thì không ổn, phạm vi quá rộng.” Trong miệng anh không ngừng lẩm bẩm.

Lý Trạch Phân thật sự là bị anh nói đến hơi đau đầu rồi, đành phải nảy ra một ý tưởng không mấy hay ho: “Sao anh không bấm chuông báo cháy để đưa tất cả mọi người trong phòng ra ngoài đi, canh chừng tập trung trong khoảng 1 tiếng là được rồi?”

Lan Khâm dừng bước, xoay người lại rồi giơ tay phải lên lắc lắc ngón trỏ như đang cân nhắc: “Đây đúng là cách, nhưng... Tôi sẽ đi bàn với đội cứu hoả xem sao.” Nói xong, anh mặc áo lông vào, vừa sai bước sang một bên vừa giơ chiếc micro đeo trên tai lên miệng.

Lý Trạch Phân không nghe Lan Khâm nói gì với đội cứu hoả mà chỉ đút tay vào túi quần, chậm rãi đi về phía trước.

Thiết kế tai nạn, hay nói đúng hơn là “Án phi hình sự*”...

() Các vụ án quy về tai nạn, dân sự, không thuộc vào phạm trù hình sự.*

Nếu hung thủ đã công khai thời gian và địa điểm cụ thể thì hẳn cũng có thể

đoán trước được cuộc kiểm tra an ninh này của cảnh sát. Vì thế nơi sự cố xảy ra nhất định không phải sắp xếp để có thể dễ dàng tìm ra được. Chỉ có 2 loại “tai nạn” dễ phát hiện ra: Vấn đề trên chính cơ thể của nạn nhân, ví dụ như bệnh tật, thuốc, hoặc là trên các thiết bị dụng cụ mà bình thường cảnh sát và nhân viên cứu hỏa không biết, hoặc không dễ dàng tiếp cận được.

Do đó khả năng xảy ra tai nạn trong nhà lớn hơn so với ngoài trời. Mà chuyện dùng chuông báo cháy để giải tán đám đông trong nhà như thế, hẳn hung thủ sẽ không thể tưởng tượng ra được. Nhờ đó phạm vi có thể thu hẹp đến những vị trí không thể dùng chuông báo cháy để sơ tán được, ví dụ như...

“Phương án đã được thông qua,” Không biết Lan Khâm đã liên hệ xong với đội cứu hỏa từ khi nào, anh đứng sau lưng Lý Trạch Phân, “5 phút sau sẽ bắt đầu diễn tập chữa cháy trên danh nghĩa, dẫn xuất mọi người ra mấy thao trường bên ngoài. Nhưng chỉ có khu bệnh viện trực thuộc bên kia là không thể, dù sao trong đó cũng có đủ loại người bệnh, thậm chí còn có người đang phẫu thuật, không cách nào làm được.”

Đúng rồi, ví dụ như, khu bệnh viện trực thuộc.

Người có sức khỏe kém, các dụng cụ chuyên nghiệp và thuốc men mà cảnh sát và nhân viên cứu hỏa không biết rõ, đúng lúc tụ lại hết ở bệnh viện.

“Ngoài bệnh viện ra những nơi khác đều có thể sơ tán được, chuyện này khiến tôi có cảm giác tai nạn lần này sẽ xảy ra trong đó.” Lan Khâm đột nhiên nói.

Cảnh sát và nhân viên cứu hỏa xung quanh đã bắt đầu chuẩn bị “diễn tập cứu hỏa”, những người phụ trách trong nhà đã được phân công lại, kế hoạch kiểm tra nguy cơ tiềm ẩn ban đầu trở thành một âm thanh báo cháy và hướng dẫn sơ tán.

Lý Trạch Phân nhìn đồng hồ, 2 giờ 23 phút.

Chỉ còn hơn nửa tiếng thôi sao?

“Chuyện sơ tán bên này cứ để cho bọn người đội trưởng Tiêu đi, 2 chúng ta

đến bệnh viện.” Lan Khâm đột nhiên đề nghị.

Lý Trạch Phân do dự nửa giây rồi khẽ gật đầu: “Được.” Cô đi theo sau Lan Khâm, dõi theo bóng lưng rắn chắc của anh, trong lòng đột nhiên nghĩ tới vài chuyện khác.

Hung thủ hẳn là biết rõ việc các tòa nhà khác có thể dùng lửa để sơ tán, nhưng bệnh viện thì không. Vì thế cảnh sát sẽ đặc biệt cho rằng bệnh viện là nơi xảy ra tai nạn, sẽ tập trung tất cả lực lượng ở khu bệnh viện trực thuộc, hẳn hẳn cũng sẽ đoán được đúng không? Ít ra thì nếu đó là cô, cô nhất định sẽ cân nhắc đến chuyện này.

Vậy việc đem cảnh sát tập hợp trước khu bệnh viện này, chẳng lẽ chỉ là một kế hoạch phụ thôi sao?

Có thể việc tập hợp này sẽ giúp bản thân hẳn sẽ đạt được mục đích gì chẳng? Ví dụ như, mục tiêu của hẳn... là cảnh sát?

Lý Trạch Phân dừng bước chân.

“Sao vậy?” Lan Khâm quay đầu lại hỏi.

Lý Trạch Phân mở miệng, cuối cùng cũng không nói ra những suy đoán vừa mới hình thành kia của mình.

Không cần thiết. Dù có nói hay không thì mình và anh ấy đều phải đi đến đó. Bảo vệ nhân dân là trách nhiệm của cảnh sát, vì sợ mục tiêu là cảnh sát mà bỏ qua an nguy của nhân dân, chuyện này căn bản không có trong từ điển của cảnh sát, nhất là với người đầu óc toàn là chính nghĩa như Lan Khâm.

Nếu mục tiêu là cảnh sát thì giả thiết trước đây – vấn đề nằm trên cơ thể nạn nhân, có thể được loại bỏ. Còn lại là dụng cụ chuyên nghiệp và thuốc men.

Cho dù cảnh sát vào bệnh viện tiến hành kiểm tra an ninh thì cũng không dễ dàng gì vào được khu xạ trị và phòng chụp MRI. Vì thế có thể loại trừ những chỗ đó. Các thiết bị y tế quy mô lớn, có rủi ro cao hầu hết cũng tập

trung trong những phòng như thế. Còn lại có lẽ chỉ có những bình khí nén ở khắp nơi, cùng với đồng hồ trong khoa xét nghiệm.

Nó sẽ ở đâu đây?

Cho dù là thời gian chính xác đến một giờ sự cố, đối với kế hoạch sắp xếp yêu cầu cũng là rất cao, sai một ly đi nghìn dặm. Nếu muốn thời gian rơi vào trong phạm vi, liền cần một cái hành động quỹ tích cố định người, với tư cách đạo. Hot. Thường đi phát động cái kia nguy hiểm. Nói thí dụ như mỗi tuần cố định áp súc thể khí bình vận chuyển, vài ngày một lần chữa bệnh phế phẩm thu về, mỗi ngày đúng giờ xác định địa điểm thí nghiệm thao tác, thậm chí công nhân vệ sinh đang tắt cả phòng quét dọn an bài.

Sẽ là cái nào?

Nếu theo như suy nghĩ của mình...

Lúc đầu óc đang bận rộn vận hành, hai chân cô đã bước vào bệnh viện từ khi nào. Lý Trạch Phân không đi theo Lan Khâm vào phòng ngay mà dừng trước bản vẽ mặt phẳng khu treo trên tường ở cửa ra vào.

“Trong bản vẽ mặt phẳng này có gì à?” Lan Khâm nhận ra Lý Trạch Phân đột nhiên dừng bước

“Nếu có lịch trình viếng thăm giữa các phòng thì tốt rồi.” Lý Trạch Phân mấp máy môi, “Ngoài ra nếu có bảng thiết bị y tế, danh sách thuốc và SDS thì càng tốt hơn nữa.”

Lan Khâm: “SDS...?”

“Bảng dữ liệu an toàn*.”

() Safety Data Sheets: Tài liệu có chứa thông tin cơ bản về một loại hóa chất, các tác hại tiềm tàng của việc tiếp xúc với hóa chất, hoặc các chất nguy hiểm khác, và về thủ tục làm việc an toàn khi xử lý sản phẩm hóa chất.*

“À...” Dù được phiên dịch rồi nhưng Lan Khâm cũng chẳng hiểu gì cả, chỉ

âm ừ, “Tôi đi liên hệ với bệnh viện để xem có cung cấp được gì không.” Nói xong, anh lại áp micro lên môi.

Lúc bệnh viện gửi URL đĩa đám mây lưu trữ thông tin đến thì đã là 3 giờ 2 phút rồi. Lan Khâm bắt đầu lấm tấm mồ hôi lạnh mà chính mình cũng không để ý, cùng với Lý Trạch Phân đi vào một văn phòng trống, điên cuồng bấm máy tính.

3 giờ 10 phút.

3 giờ 20 phút.

3 giờ rưỡi.

3 giờ 40...

Đã gần 4 giờ mà vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

Lý Trạch Phân giống như bị Medusa làm phép, đã ngồi thẳng thẳng gần 1 tiếng đồng hồ mà không hề di chuyển nửa li. Lan Khâm không khỏi hơi sửng sốt, trong lòng cảm thán một câu đúng là giáo dục của hoàng thất.

Nếu mình ngồi thế này, hẳn là cổ với eo đã sớm gãy đôi rồi.

Ngày lúc Lan Khâm còn chưa hoàn hồn lại thì Lý Trạch Phân đột nhiên mở miệng: “3013, sơ tán tầng 3.” Tốc độ nói rất nhanh, âm lượng nhỏ như đang tự nói với bản thân vậy, chỉ có Lan Khâm ngồi bên cạnh là nghe thấy.

Lan Khâm sửng sốt tròn 1 giây, sau đó mới lập tức đứng dậy, lặp lại những lời nói của Lý Trạch Phân vào micro như một con vẹt: “Sơ tán tầng 3, nhắc lại, lập tức sơ tán tầng 3!! Đây là Lan Khâm đội điều tra đặc biệt, xin tất cả các tiểu đội trong bệnh viện lập tức hiệp lực sơ tán tầng...”

Câu nói còn chưa dứt, một tiếng nổ cực lớn khiến cả tòa nhà rung chuyển 3 lần vang lên, vô số mảnh thủy tinh vỡ ra từ cửa sổ bay tán loạn như hoa, rơi xuống đường lớn. Ngay sau đó, mùi khói và hóa chất gây mùi xộc thẳng vào...

Lan Khâm sửng sờ.

Trong tai nghe chỉ còn là một mảnh tĩnh mịch.

Chương 59: Nhắm mắt làm ngơ (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày 2 tháng 1, đúng 5 giờ chiều.

Những người có khả năng đi lại trong bệnh viện gần như đã được sơ tán hết, các bệnh nhân đi lại bất tiện, và những người bị thương do sóng xung cũng lần lượt lên xe cứu thương theo mức độ ưu tiên, sau đó được chở thẳng đến những bệnh viện khác ở Trường An.

3 chiếc xe cứu hỏa có biểu tượng nguy hiểm sinh học* đang đậu dưới lầu bệnh viện trực thuộc Đại học Kinh Thành, các nhân viên mặc đồ bảo hộ màu vàng đậm của đội xử lý sinh hóa liên tục ra vào giữa xe và bệnh viện. Hỗn hợp những chất hóa học trong vụ nổ được họ để vào thùng làm bằng vật liệu đặc biệt có biểu tượng nguy hiểm, sau đó được vận chuyển bằng các xe tải sinh hóa.

[Click để xem ảnh](#)

(*) Biểu tượng nguy hiểm sinh học

Xe cứu thương bận chăm sóc những người bị hại, xe cứu hỏa bận hỗ trợ sơ tán, xe sinh hóa bận xử lý chất thải nguy hiểm, còn vài xe cảnh sát đậu gần cảnh giới tuyến ngược lại không có chuyện gì để làm cả. Vì tính nguy hiểm đặc thù của vụ nổ mà cảnh sát – “những người không chuyên”, không đủ điều kiện để vào cuộc cho đến khi nguy hiểm được loại bỏ hoàn toàn. Đồng thời cũng là vì trong 6 người bị ảnh hưởng bởi vụ nổ đã có “1 chết” và “2 bị thương” là cảnh sát.

Chiếc cồng đăp vải trắng đã được đưa lên xe cứu thương rời khỏi Đại học

Kinh Thành để chở về Trung tâm Giám định hơn nửa tiếng trước, nhưng Lan Khâm vẫn một mực nhìn chăm chăm vào hướng xe chạy, thất thần thật lâu.

Dù đó là đồng nghiệp hy sinh vì nhiệm vụ, hay là 2 người bị thương có khả năng sẽ nhìn hoặc nghe thấy gì nữa, thì cũng đều là do Lan Khâm ra lệnh tiến vào tầng 3. Nếu như không có Lan Khâm, hiện trường sẽ chỉ là con số “3”, Lan Khâm chiến đấu cả ngày, chẳng những không giảm được con số đó mà còn khiến nó tăng lên thành “5”.

Các đồng nghiệp khác sẽ không trách anh vì chuyện này, vì đây là công việc của cảnh sát, đã là cảnh sát thì mỗi lần đi làm đều phải nghĩ đến những nguy hiểm tiềm ẩn. Nhưng Lan Khâm không thể không tự trách mình được, tự trách mình sơ suất, trách mình quá liều lĩnh, trách mình chậm chạp, trách mình bất lực.

Thậm chí anh còn không thể lao vào hiện trường ngay sau khi xảy ra chuyện để tìm ra thứ gì đã giết chết người anh em kia. Anh chỉ có thể ngây ngốc đứng đây, nhìn các nhân viên cứu hỏa, nhân viên y tế bận rộn, còn bản thân mình lại đứng đây đau buồn vô nghĩa.

Nếu như mình có thể hiểu được về sinh hóa như Lý Trạch Phân, có thể hiểu rõ được các dụng cụ y tế, có thể hiểu được mạch suy nghĩ của Lý Trạch Phân lúc đó, có thể giúp cô sàng lọc ra những tài liệu mà bệnh viện cung cấp, thì có phải vụ nổ này sẽ được ngăn lại không?

Hay nói đơn giản hơn, lúc Lý Trạch Phân nói ra 4 chữ “sơ tán tầng 3” kia, mình không ngăn người vài giây thì hẳn số người chết đã biến thành “0” rồi?

Lan Khâm không biết. Anh thậm chí còn không biết vụ nổ đã xảy ra như thế nào.

Đã làm cảnh sát nhiều năm như thế rồi, có lẽ là vì may mắn nên trừ người mẹ ruột đã sắp quên mất hình dáng thì Lan Khâm chưa từng gặp phải tình cảnh đồng nghiệp hy sinh vì nhiệm vụ thế này, cùng lắm cũng chỉ là bị thương. Đây là lần đầu tiên Lan Khâm chứng kiến tình huống này, mà sự ra

đi của vị đồng nghiệp đó đều là lỗi của anh.

Hóa ra có những thứ dù có cố gắng hết sức cũng không tài nào cứu vãn được, thậm chí còn là đổ thêm dầu vào lửa. Hóa ra, cái chết lại gần đến thế.

Lan Khâm đã từng thấy rất nhiều cánh được phủ vải trắng, nhiều đến mức lâm vào chết lặng. Nhưng hôm nay anh không cách nào quên được. Anh không thể quên được màu máu đỏ thẫm vào mùi thối, khối thịt miễn cưỡng gọi là “tay” trên cánh cứu thương kia, giống như anh không cách nào quên được tiếng nổ lớn trong tai nghe đột nhiên im lặng đến đáng sợ cách đây 1 tiếng.

Ánh mắt Lan Khâm vô thức rơi vào hàng cây ven đường, lá vàng trên cây không biết từ lúc nào đã rụng hết sạch. Cành cây trơ trọi bị gió lạnh thổi vào hơi cong một chút, giống như “bàn tay” không chịu nổi sức nóng của vụ nổ kia. Gió thổi mạnh lên các cành cây tạo ra được những âm thanh sà sạt khe khẽ, tựa như tiếng “Âm” trong tai nghe vậy.

Không được, không thể để cảm xúc này tiếp tục được.

Anh hít một hơi thật sâu, buộc mình nhìn về phía tòa bệnh viện vẫn đang mịt mù khói.

Bệnh viện phụ thuộc Đại học Kinh Thành tuy mang cái danh nổi tiếng của Kinh Đại nhưng trên thực tế cũng không phải là bệnh viện đa khoa. Đây là bệnh viện chuyên khoa Ung bướu, được Kinh Đại hỗ trợ về công nghệ và nguồn lực nên có nhiều phương pháp điều trị và thử nghiệm lâm sàng đứng đầu thế giới, là nơi mà rất nhiều bệnh nhân muốn vào thăm khám.

Hai chữ “trực thuộc” này khác với các bệnh viện trực thuộc khác, đây là một sự phụ thuộc thật sự. Từ nguồn vốn, quản lý, cơ sở vật chất cho đến nhân sự, tất cả đều phụ thuộc vào Kinh Đại. Rất nhiều nhân viên y tế, bao gồm cả Viện trưởng, đều là giáo sư hoặc nghiên cứu sinh ở Kinh Đại. Không ít thiết bị y tế cũng được chia sẻ cho sinh viên Viện Y học Kinh Đại dùng chung.

Cũng chính vì thế mà dù chỉ có 1 tòa nhà nhưng bên trong tất cả đều có đủ

hết. Trừ khu chữa bệnh ra thì cũng có không ít phòng thí nghiệm của các nhóm nghiên cứu nổi tiếng.

Theo như Lan Khâm biết thì lần này vụ nổ lần này xảy ra trong phòng thí nghiệm dưới sự quản lý của một vị giáo sư họ Hoa. Theo bản vẽ mặt phẳng thì phòng thí nghiệm trên tầng 3 này không lớn lắm, chỉ có 2 gian bao gồm cả văn phòng. Sát vách là khoa Xét nghiệm, hẳn là để tiện cho việc chia sẻ thiết bị với nhau.

Dự án nghiên cứu của nhóm giáo sư Hoa là Liệu pháp hóa trị khối u não, vì thế trừ liên quan đến trung tâm động vật thí nghiệm bên cạnh thì trong phòng thí nghiệm cũng có rất nhiều hóa chất.

Theo những suy đoán trước đó của Lý Trạch Phân về mục tiêu của hung thủ và tin tức mà Lan Khâm vừa nhận được từ đội xử lý hóa sinh, nguyên nhân vụ nổ này rất có thể là do quá trình bảo quản hoặc sử dụng hóa chất không đúng cách.

Theo các quy định luật pháp của Đường Quốc, việc sử dụng và tiêu hủy hóa chất phải được tiến hành báo cáo chi tiết. Người dùng cũng phải trải qua quá trình đào tạo liên quan để nắm rõ tính nguy hiểm của hóa chất và phương pháp xử lý khẩn cấp. Những thứ này đều nằm trong những phần tài liệu mà Lý Trạch Phân cần lúc đó, lẽ ra cô nên tìm thấy được sơ hở nào đó trong tài liệu, sau đó mới xác định được mục tiêu của hung thủ.

Ngoài cảnh sát ra thì trong số 3 người bị thương có 2 người là nhân viên trực ban hôm nay trong khoa Xét nghiệm, 1 người là thành viên của nhóm nghiên cứu. Dù là thân phận hay thương tích của 3 người này thì người gần vụ nổ đó nhất vẫn là một nghiên cứu sinh tên Kha Ngôn. Không khó để đoán ra cô ta hoặc là mục tiêu chính của vụ nổ, hoặc chính là người khơi mào sự việc.

Lan Khâm không biết cô ta đang ở đâu khi vụ nổ xảy ra, nhưng hẳn là gần với vị cảnh sát đã hy sinh kia. Nhưng theo tình huống mà cảnh sát vừa thăm dò được thì hôm nay Kha Ngôn đến phòng thí nghiệm trong kỳ nghỉ là vì chuột thí nghiệm cần tiêm thuốc định kỳ. Ngoài cô ta ra còn có một nam nghiên cứu sinh nữa tăng ca, nhưng tình cờ người này lại ở trung tâm động

vật thí nghiệm lúc xảy ra chuyện nên không bị ảnh hưởng gì.

Kha Ngôn phụ trách tiêm thuốc cho chuột vào lúc 2 giờ rưỡi hôm nay, vì thế cô ta đã đến phòng thí nghiệm lúc 2 giờ, sau khi chuẩn bị thuốc xong thì đến trung tâm động vật thí nghiệm, khoảng 3 giờ đã xong việc, trở lại phòng thí nghiệm để tiến hành một số việc khác.

Có thể thấy hung thủ xác định thời gian xảy ra vụ nổ này từ khoảng 3 đến 4 giờ chiều nay là dựa vào thời gian tiêm thuốc cố định này. Vì thế hung thủ chắc chắn là một người biết rõ các sắp xếp thí nghiệm của Kha Ngôn, cũng như nắm rõ những loại hóa chất mà trong nhóm sử dụng.

Căn cứ vào những manh mối trước mắt, Lan Khâm đại khái có thể đoán được những điểm này. Còn lại chỉ có thể chờ báo cáo của đội sinh hóa, hoặc ít nhất là đội Lý Trạch Phân, người vừa đi theo đội cứu hỏa vào trong bước ra.

Đúng vậy, Lý Trạch Phân đã vào trong.

Không giống như Lan Khâm và các cảnh sát khác, cô là cảnh sát hình sự có xuất thân pháp y, vì thế đã từng được đào tạo liên quan đến các chất sinh hóa nguy hiểm, thậm chí còn có chứng chỉ quốc tế vì du học nước ngoài. Do đó sau khi ngọn lửa bị dập tắt và những nguy hiểm tiềm ẩn bị đội sinh hóa loại bỏ, cô đã mặc quần áo bảo hộ vào rồi đi theo đội điều tra vào tòa nhà.

Giờ đã vào được 20 phút rồi mà cô vẫn chưa đi ra.

Lan Khâm nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lên cánh cửa sổ nơi phòng thí nghiệm bị nổ kia...

Bên này, Lý Trạch Phân đang đứng trong một đồng đen kịt hỗn độn. “Đen kịt” không phải để chỉ ánh sáng yếu, mà thật sự là “đen” đúng nghĩa, 4 vách tường, sàn nhà, thi thể, thậm chí những mảnh vụn bay trong không khí cũng toàn là màu đen.

Những thứ màu đen có mùi hắc mà đến cả mặt nạ phòng độc cũng không

ngăn được, đang từng chút hành hạ những người trong phòng. Bộ đồ bảo hộ vừa cồng kềnh vừa nặng nề, lại còn rất khó chịu, đi một bước đã là thử thách ý chí lắm rồi, nhưng họ không chỉ phải đi thôi mà còn phải làm nhiều chuyện khác nữa: Thu thập mẫu vật, giám định dấu vết, chụp ảnh, ghi chép lại...

Khi Lý Trạch Phân bước vào thì tổ điều tra cũng không xem cô là người ngoài, trực tiếp nhét một thùng dụng cụ vào tay cô. Cô cầm thùng dụng cụ cũng khá nặng, chậm rãi bước đi trên những mảnh vỡ dưới sàn. Đôi giày bảo hộ phát ra tiếng cồm cộp, nhưng cô căn bản không đoán được mình đã giẫm lên những thứ gì.

Vụ nổ này đã thay đổi hoàn toàn hình dạng của phòng thí nghiệm, những chai lọ lúc đầu bày trên giá giờ đã vỡ tan rơi đầy trên đất. Rất nhiều dụng cụ giá trị mà Lý Trạch Phân không nhìn ra được cũng đã thành một đồng sắt vụn đen ngòm. Có 2 người chết và bị thương trong phòng, trước khi đội bước vào đã được mang ra ngoài rồi. Những dấu vết của 2 người đó vẫn còn nhìn thấy được.

Bởi vì dấu vết này quá rõ ràng — ngay trên bức tường phía Tây của phòng thí nghiệm, gần một đồng sắt vụn có hình thù như máy thông gió, có một mảng màu trắng không khớp với màu đen xung quanh chúng nào. Nó không hoàn toàn là trắng toát, vì dính bụi trong phòng nên có vài chỗ màu xám, vài chỗ lại màu đỏ, nhưng tóm lại là hoàn toàn khác với xung quanh.

Sàn nhà ở mảng tường đó không bị nhuộm đen, trông hơi giống hình người, nhưng lại hơi rộng hơn một chút so với 2 người kia. Lý Trạch Phân nhìn chăm chăm vào những dấu vết như vết máu trên sàn nhà và các ngăn tủ cạnh máy thu gió, đã hình dung được đại khái hiện trường lúc đó.

Kha Ngôn đứng trước máy thông gió làm thí nghiệm gì đó. Có lẽ trong tay cô tay đang cầm bình thuốc thử, chuẩn bị đổ vào bình chịu nhiệt. Đúng lúc này thì có 1 cảnh sát đi ngang qua phòng thí nghiệm, anh ta dựa theo quy định, bước vào xuất trình thẻ thông hành do bệnh viện cung cấp. Vốn anh ta định đi xung quanh nhìn thử, sau đó nhắc nhở cô gái chú ý an toàn, nhưng đột nhiên trong tai nghe lại truyền đến giọng Lan Khâm hạ lệnh sơ tán tầng 3.

Có lẽ là vì giác quan thứ 6 của con người thật sự có thật. Phản ứng đầu tiên của anh ta sau khi nghe được mệnh lệnh là nhìn sang Kha Ngôn đang đổ chất lỏng màu nâu vào bình chịu nhiệt...

Gần như là bản năng, anh ta xông về phía Kha Ngôn.

Trong khoảnh khắc thuốc thử vừa rót vào bình chịu nhiệt, ánh lửa đã chiếu sáng toàn bộ máy thông gió. 1 giây sau khi vị cảnh sát kia đẩy Kha Ngôn xuống đất, trong máy thông gió đã đầy lửa, vô tình đốt các vật liệu dễ cháy trong tủ an toàn hóa chất cũ không được đóng kín gần đó.

Ầm ầm —

Vị cảnh sát hy sinh vì nhiệm vụ, còn Kha Ngôn thì bị thương nặng.

Chương 60: Nhắm mắt làm ngơ (7)

10 ngày trôi qua nhanh chóng, kỳ nghỉ Dương lịch đã kết thúc, vụ án giết người hàng loạt có thông báo trước cũng chính thức lập án, trở thành nhiệm vụ cấp bách nhất của đội điều tra đặc biệt hiện nay.

Lan Khâm chia cả đội ra thành 5 tổ, lần lượt điều tra lại các vụ tai nạn ở công trường, trượt chân té ngã, lao lực, có vật rơi xuống từ trên cao và tai nạn giao thông. Còn bản thân và Lý Trạch Phân sẽ cùng nhau tiếp tục theo đuổi vụ nổ ở bệnh viện trực thuộc Kinh Đại.

Nhưng tiếc là cuộc điều tra đã kéo dài cả tuần mà đội điều tra đặc biệt vẫn không có tiến triển nào đáng kể. Kết quả điều tra lại các vụ án con, kể cả vụ tai nạn do Tư Đồ Địch chứng kiến, đều giống với báo cáo trước đây, chỉ đơn thuần là “ngoài ý muốn”, không tìm được được chút dấu vết nhân tạo nào.

Tất nhiên, nếu những việc này muốn cố tình đẩy theo hướng “mưu sát” thì vẫn có thể vạch ra được 1 kế hoạch khả thi. Ví dụ như căn thời gian trùng khớp để Địch Thấu và chiếc xe công vụ kia va chạm nhau, hoặc tạo ra hư hại trong chỗ cố định giàn giáo, và thả thứ gì đó từ trên ban công xuống đường.

Người trong đội điều tra đặc biệt cũng đã tập trung vào điều tra từng vụ án, tìm ra được những “điểm nhỏ” đáng nghi như thế, nhưng chung quy là vẫn không có chứng cứ. Hơn nữa, số lượng nghi phạm lại nhiều hơn 3, không thể thu hẹp phạm vi hơn nữa.

Lan Khâm cũng hiểu cho dù thật sự có thể thu nhỏ được phạm vi còn 1 người nào đó thì những “điểm nhỏ” này căn bản không thể là “cố ý giết người” được. Vì không phải sự cố nào cũng có loại can thiệp này, nguyên nhân lớn hơn thật sự là “ngẫu nhiên”. Ngẫu nhiên xảy ra tai nạn giao thông

vì không nhìn đường và không giảm tốc độ, ngẫu nhiên từ trên trời có thứ gì đó rơi xuống, ngẫu nhiên tử vong vì nhồi máu cơ tim, ngẫu nhiên để giày dính dầu rồi trượt chân té lâu.

Với pháp luật hiện hành ở Đường Quốc thì không thể xem những vụ án như thế là án hình sự được. Ngay cả khi có khả năng có người ra tay làm tăng sự ngẫu nhiên này lên hàng chục phần trăm thì việc mà cảnh sát có thể làm cũng chỉ là hỗ trợ gia đình nạn nhân tiến hành tố tụng dân sự, phê bình giáo dục với kẻ ra tay...

Thậm chí có khi cảnh sát còn không làm được những chuyện này, dù sao thì họ cũng không có quyền gì để trách cứ 1 người nào đó hỏi đường 1 nhân viên bán hàng, cũng như 1 nhân viên vô tình làm rơi hộp cơm của mình, đúng không?

“Ày, tôi đi đây,” Phùng Dịch Hoảng ném một tập tài liệu lên bàn, “Đội trưởng Lan, vụ án này đúng là khiến người ta sờn hết cả da gà. Anh nói xem, trên đường tôi về nhà hàng ngày đều đá lên cây xoài xanh ven đường 1 cái, quả trên cây bị đá rụng lung tung, bỗng một ngày nào đó lại trúng ai đó thì cũng dễ hiểu mà.”

“Nhưng nếu tôi có thể xác định được chính xác thời điểm mà quả xoài rơi xuống, chắc chắn nó có thể giết người, lại còn viết thời gian địa điểm ra trước nữa thì hơi có vấn đề. Tính toán vật lý cũng chỉ là tính toán, chỉ dựa vào lý thuyết suông thì thực tế lại chính xác được thế à? E là chúng ta không phải đang điều tra con người, mà là yêu quái thì có!”

“Một yêu quái hoàn hảo, chỉ sợ không phải 1 con, mà là 1 đám ấy chứ.” Phương Uy nhếch miệng cười, “Những vụ tai nạn này, 1 người là công nhân, 1 chủ quán cà phê, 1 nhân viên công chức, 1 lập trình viên, 1 nhân viên bán hàng và 1 nghiên cứu sinh, dù là tuổi tác, giới tính, nơi ở hay phạm vi quan hệ đều khác nhau. Không hề có sự trùng khớp gì, nam nữ già trẻ đều đủ cả. Chuyện này sao có thể là 1 người làm ra được, phải là 1 nhóm ấy chứ.”

“Một băng nhóm chuyên “ngụy trang thành tai nạn” ư?” Trương Trác Bân dừng bước, gia nhập vào cuộc thảo luận.

“Khó nói lắm,” Phương Uy lắc đầu, “Cũng có thể 1 băng nhóm tội phạm chuyên nguy tạo hiện trường theo đơn đặt hàng. Đúng không, loại tổ chức mà giúp người khác lên kế hoạch, sau đó dạy người khác làm sao giết người ấy.”

“Nếu làm như thế là để thoát khỏi sự chế tài của pháp luật thì sao lại phải cố ý công bố trước thời gian và địa điểm phạm tội chứ?” Lan Khâm không biết từ khi nào đã bước ra từ phòng nhỏ, tựa vào bàn làm việc của Trương Trác Bân rồi nói.

“Hay là hắn cảm thấy chưa thỏa mãn nên bắt đầu muốn khiêu khích cảnh sát?” Phương Uy nghĩ một chút, “Vụ nổ ở bệnh viện trực thuộc Kinh Đại kia, mục tiêu là Kha Ngôn, hay là cảnh sát chúng ta đây?”

“Con mẹ nó!” Trương Trác Bân tức giận đến mức đá vào chân bàn.

Cuộc thảo luận của họ lại khiến Lan Khâm nhớ đến cái cẳng phủ vải trắng kia. Sắc mặt anh tái xanh, một lúc lâu sau mới hít một hơi thật sâu rồi bình tĩnh lại được.

Lan Khâm: “Vậy hắn phải có chuyện gì đó khiến hắn cảm thấy không thỏa mãn với những tội ác này...”

“Đợi chút,” Mao Lệ đang cầm một ly mì ăn liền cũng chạy đến, “Những suy đoán này quả thật cũng có lý đó, nhưng các anh có thấy có gì đó không đúng lắm không?”

“Có gì chứ?” Phương Uy nghiêng đầu.

“Anh nghĩ kỹ lại đi,” Cô ta bắt đầu vung cây nĩa trong tay như đang dạy học, “Theo cách nói này thì vụ nổ tuần trước chính là sự khiêu khích của hắn dành cho cảnh sát. Nhưng trên thực tế thì hắn đã bắt đầu dự báo trước từ vụ tai nạn công trường năm ngoái, à, năm kia mới đúng. Nếu đúng là đang muốn đấu với chúng ta thì sao cả năm trời chúng ta lại không biết đến chuyện này chứ?”

Lan Khâm sờ cảm: “VẬY nên bài đăng trên diễn đàn kia không phải là khiêu khích mà chỉ đơn giản là ghi chép lại để hẳn tự thỏa mãn mình ư?”

“Hoặc,” Một bóng người bước vào văn phòng, cầm trong tay 1 túi tài liệu, “Bản thân bài đăng này có vấn đề.”

“A em gái Chỉ, em về rồi.” Trương Trác Bân nhiệt tình chào hỏi, “Bên đội điều tra sự cố sinh hóa kia đã có báo cáo chi tiết chưa?”

Vẻ mặt của Lan Khâm cứng đờ.

Từ khi biết được thân phận thật sự của Lý Trạch Phân, anh không còn nghe nổi cách xưng hô “Em gái Chỉ” này. Anh chỉ muốn Trương Trác Bân, người 18 đời đều là thường dân kia biết rằng “Chỉ” thật sự là tự của Lý Trạch Phân, mà “em gái” mà anh ta cả ngày gọi kia chính là công chúa đường thời hàng thật giá thật, đến lúc đó không biết anh ta sẽ phản ứng thế nào nữa.

Trong lúc Lan Khâm đang phân tâm, Lý Trạch Phân đã gạt đầu rồi vẩy bản báo cáo trong tay mình, sau đó tiếp tục câu nói vừa rồi: “Thật ra hiện tại ngoài tai nạn giao thông và vụ nổ vừa rồi thì những vụ khác cũng không có dấu vết tội phạm. Dù sao thì thời gian đăng bài cũng có thể bị động tay động chân.”

“Anh Tiêu vẫn còn đang kiểm tra diễn đàn đó, nếu thật sự có vấn đề với thời gian đăng bài thì giả thiết khiêu khích cảnh sát là có cơ sở, và mấu chốt gây ra chuyện này có thể phát sinh gần đây.” Nói đến đây, cô đột nhiên dừng lại rồi cúi đầu nhìn đầu ngón chân của mình, không biết đang nghĩ gì mà giọng điệu lại trở nên nhẹ nhàng đến bất ngờ, “Bản thân bài đăng này chỉ để tạo đà, khiến cảnh sát chú ý đến.”

“Đúng vậy...” Lan Khâm đã tỉnh táo lại, nghiêm túc xem xét lời nói của Lý Trạch Phân, “Đúng rồi, báo cáo điều tra nói thế nào? Vụ nổ này thật sự là do Kha Ngôn gây ra sao?”

“Ừm,” Lý Trạch Phân đưa túi tài liệu trong tay cho Lan Khâm, “Kha Ngôn đã dùng thuốc thử không đúng cách, thao tác cũng không đúng chuẩn, vì thế 2 loại thuốc xảy ra phản ứng trung hòa axit – bazơ gây tỏa nhiệt rất lớn, làm

cháy các vật liệu dễ cháy như giấy lau thấu kính. Sau đó vì tủ an toàn hóa chất bên cạnh máy thông gió không được đóng kín nên ngọn lửa lan vào trong, cháy lây vào một lượng lớn hóa chất dễ cháy, dẫn đến vụ nổ đó.”

“Các tấm lọc trong máy thông gió đã lâu không được thay mới, các ống thông gió cũng bị bỏ qua không vệ sinh, một số hóa chất kết tinh trong đó đã khiến đám cháy lây lan nhanh chóng, tủ đựng hóa chất cũng đã quá cũ rồi, không đáp ứng yêu cầu tiêu chuẩn an toàn hiện tại, vì thế khiến tai nạn lan ra gần nửa tầng. Tất nhiên cũng khó nói đây có phải là do bản thân Kha Ngôn không.”

Lan Khâm vừa nghe Lý Trạch Phân nói vừa lướt qua bản báo cáo trong tay.

“Vậy là,” Anh ngẩng đầu lên, “Căn cứ theo kết quả của đội điều tra thì đây chỉ đơn giản là một vụ “tai nạn” thôi đúng không?”

“Theo góc độ chuyên môn của đội điều tra thì đúng là vậy.” Lý Trạch Phân gật đầu.

“Nhưng?” Lan Khâm nghe ra ý trong lời nói của cô.

“Nhưng nói thật thì cũng không phải là không có điểm khả nghi nào.” Lý Trạch Phân nói, “Kha Ngôn đã là một tiến sĩ năm 3, theo lý mà nói thì phải hiểu rõ tất cả những chuyện này, dù không tuân thủ nghiêm túc quy định an toàn nhưng cũng không thể lấy 1 loại thuốc thử để đổ vào 1 loại khác được.”

“Tôi đã xem qua đề cương và những báo cáo định kỳ hàng tháng của cô ta rồi, trong số các loại hóa chất dùng trong hạng mục nghiên cứu của cô ta thật ra không đủ để tạo ra phản ứng lớn đến thế này. Vì so với hóa học, đề cương của cô ta thiên về sinh học nhiều hơn, vì vậy đều dùng những hóa chất tương đối phổ biến, hầu hết đều mua ở công ty thuốc thử rồi được pha loãng ra với nước cất để sử dụng, không cần phải tự mình pha chế.”

Lan Khâm nghiêm túc tiêu hóa những lời của Lý Trạch Phân, “Vậy ý của cô là...”

“Thuốc thử có thể đã bị đánh tráo, hoặc có ai đó đã thay nhãn của lọ thuốc.” Lý Trạch Phân né tránh ánh mắt của Lan Khâm, cắn môi nói, “Mỗi lần tiêm thuốc cho chuột xong cô ta đều làm thí nghiệm giống nhau, vì thế thời gian cũng chỉ quanh quẩn trong 1 tiếng. Chỉ cần nắm rõ thói quen và có thể tùy ý ra vào phòng thí nghiệm để tiếp xúc với thuốc thử là có thể tạo ra một “tai nạn” như vậy. Dù sao thì vấn đề của máy thông gió và tủ an toàn hóa chất đều là những yếu tố cố định.”

“Người có thể tùy ý ra vào, dễ dàng tiếp xúc với thuốc thử...” Lan Khâm dựa theo suy nghĩ của Lý Trạch Phân, lẩm bẩm, “Vậy là bạn học và sếp của cô ta đều khả nghi?”

“Chưa hết đâu,” Lý Trạch Phân nói, “Còn có những nhóm nghiên cứu bên cạnh, nhân viên y tế trong khoa Xét nghiệm, lao công trong bệnh viện và cả người nhà nữa.”

“Người nhà?”

“Lúc tôi chuẩn bị đến giảng cho Kinh Đại thấy vài người đồng nghiệp có thói quen tăng ca cuối tuần sẽ mang con mình đến văn phòng hoặc phòng thí nghiệm.” Lý Trạch Phân nhớ đến cô bé Tiết Tuyết kia, “Bình thường gác cổng chỉ cảnh giác với “người ngoài”, tất nhiên không chú ý đến người nhà.”

Lan Khâm gật đầu cân nhắc: “Được, tôi sẽ đi kiểm tra những người ra vào phòng thí nghiệm giữa 2 lần cô ta làm thí nghiệm gần nhất.”

Vừa đứng lên chưa kịp bước ra cửa thì điện thoại của Lan Khâm đã vang lên.

“A lô... Ừm, ừ, phải... Cái gì? Được rồi, chúng tôi sẽ lập tức tới đó.” Anh cúp điện thoại, quay mặt lại nhìn Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

“Kha Ngôn đã được ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt rồi.”

Chương 61: Nhắm mắt làm ngơ (8)

Bệnh viện khu Vạn Niên.

Kha Ngôn nằm trên giường bệnh như xác ướp vì được quấn trong bộ đồ nén (*) và băng gạc, cả khuôn mặt bao gồm cả phần mắt đều bị che kín, chỉ chừa lại miệng.

() Bộ đồ dành cho các bệnh nhân bị bỏng toàn thân ấy.*

Sau khi Lan Khâm và Lý Trạch Phân thông báo danh tính xong, các nhân viên y tế phụ trách chăm sóc Kha Ngôn bước ra khỏi phòng, trong mấy bước ngắn ngủi đã lặp lại 5 lần câu “Đừng kích thích cô ấy, chỉ có thể nói chuyện 10 phút”.

Có lẽ nhờ công lao của vị cảnh sát đã hy sinh, hoặc có thể là Kha Ngôn đã có động tác tự vệ đúng cách vào lúc xảy ra chuyện nên đường hô hấp của cô ta chỉ bị thương nhẹ, trong 10 ngày đã có thể nói chuyện lại.

“Cảnh sát à?”

Mặc dù dáng vẻ của Kha Ngôn đã bị biến dạng đến mức không còn giống người nữa, nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo. Trước khi nhân viên y tế đi ra cũng không nói rõ thân phận của 2 người, nhưng trong nháy mắt cô ta đã đoán ra được. Theo tốc độ phản ứng này thì có lẽ não bộ cũng không bị tổn thương quá nhiều.

Lan Khâm và Lý Trạch Phân theo trình tự mà giới thiệu bản thân, sau đó mỗi người đứng một bên giường bệnh. Hai người liếc nhìn nhau, thảo luận xem ai là người mở miệng trước và nên hỏi như thế nào.

Ai ngờ họ còn chưa kịp thảo luận thì tự Kha Ngôn đã phản ứng trước.

“Sao lại cứu tôi?”

Lan Khâm bị câu hỏi này làm cho sửng sốt, còn Lý Trạch Phân thì nhúu mày như đang suy nghĩ gì đó.

“Sao lại cứu tôi?” Kha Ngôn như một cái máy ghi âm cũ, lặp lại câu nói đó một lần nữa.

Lan Khâm đã tưởng tượng qua tất cả tình huống có thể xảy ra, đã từng cân nhắc những biện pháp để ứng phó nếu tâm trạng của Kha Ngôn bất ổn, nhưng anh tuyệt đối không ngờ rằng Kha Ngôn sẽ hỏi câu này, lại còn hỏi với một giọng điệu vừa tuyệt vọng vừa hận thù như thế.

Anh không biết nên trả lời lại thế nào, cảnh tượng cái cáng phủ vải trắng được chuyển lên xe của Trung tâm Giám định lại quanh quẩn trong tâm trí anh. Một sự tức giận vô cớ bắt đầu gặm nhấm trái tim anh.

“Sao lại cứu tôi?” Kha Ngôn vẫn lặp lại, “Để tôi chết đi không phải sẽ tốt hơn sao? Dù sao tất cả đều đã hủy hết rồi. Tay tôi không dùng được nữa, mắt cũng không thấy gì, không còn khả năng quay lại nghiên cứu tiếp rồi, đề cương đã vô dụng, không có cơ hội tốt nghiệp nữa, tương lai mất hết rồi. Học nhiều năm như thế, giờ chỉ là công cốc, những thứ mình theo đuổi lúc trước cũng không còn nữa. Vậy sao lại bắt tôi sống chứ, cuộc sống còn gì ý nghĩa nữa?”

“...” Bàn tay Lan Khâm nắm chặt đến mức run lên.

Lý Trạch Phân nhìn anh một cái, vẫn không nói gì.

“Chẳng lẽ sau này tôi phải sống như một phế nhân sao, mỗi ngày đều trở thành trò cười trong mắt người khác thế sao. Vì cái chết của người cảnh sát kia mà biến thành kẻ có tội, mỗi ngày nghe người khác nói tôi nợ anh ta, mạng của tôi là do anh ta dùng mạng mình đổi lại hay sao? Các người cứ hận tôi đi, hận tôi đã hại chết đồng nghiệp các người. Ai mà muốn hại anh ta chứ, ai cần anh ta cứu chứ? Hả? Ai là người khiến tôi sống dở chết dở thế này? Tại sao anh ta lại nhiều chuyện xông vào làm gì? Cho tôi chết không

phải là tốt rồi sao? Dù sao cảnh sát các người cũng toàn là đồ vô dụng, sao phải bận tâm đến tính mạng của người khác làm gì?”

“Nhiều người như thế, quanh quần Kinh Đại khắp cả ngày, cái gì mà kiểm tra an ninh, kết quả chẳng phải cuối cùng cũng phát nổ đó sao? Giỏi thì các người phát hiện ra thuốc thử đã bị người khác động tay đi! Giờ không phải tất cả mọi chuyện đều đổ xuống đầu tôi sao? Là tôi thí nghiệm không đúng cách đúng không? Cái rắc ấy! Thứ đó tôi đã làm hơn mấy trăm lần rồi, nếu có vấn đề thì đã sớm xảy ra rồi! Là có người muốn hại tôi, hãm đối nhân trên chai! Tôi đã nói rồi, lúc đầu tuần còn nửa bình, sau mới có vài ngày mà chỉ còn 10ml được chứ. Đáng lẽ các người nên tra ra sớm hơn!”

“Giờ mọi chuyện đều đã xảy ra rồi, còn làm gì nữa? Lên mạng làm bộ làm tịch, sau đó quay đầu lại lên án tôi đúng không?! Đám người trên đó cả ngày đều nói lắm nhảm, nghĩ tôi không biết gì thật à? Tôi có bảo anh ta cứu tôi không? Tôi có bảo bác sĩ y tá cứu tôi à? Cần gì phải giả vờ trước mặt tôi như thế rồi sau đó lại bắt đầu kết tội tôi sau lưng hả? Vậy sao không cho tôi chết đi cho rồi đi? Hả?”

“Các người là cảnh sát, vậy có mang súng không?”

Lan Khâm nhíu mày, ý thức được tinh thần của Kha Ngôn đang bất ổn. Sắc mặt của anh tối xuống, ra hiệu cho Lý Trạch Phân thủ thế, sau đó lặng lẽ bước ra cửa ra vào để gọi nhân viên y tế.

“Đến đi, lấy ra.” Kha Ngôn vẫn nói tiếp, trong giọng nói đã có chút cuồng loạn, “Dí vào đầu tôi đây này, dùng một cái, tất cả sẽ lập tức chấm dứt. Tôi được giải thoát mà các người cũng được trút giận, tốt lắm đúng không?”

Lan Khâm không lên tiếng mà chỉ nhíu mày nhìn chăm chăm cô ta.

“Đến đây! Giết tôi đi!! Tôi không muốn sống nữa khụ khụ khụ—” Cô ta ho sặc sụa một lúc, sau đó nằm co quắp trên giường bệnh.

Đúng lúc này, nhân viên y tế đẩy một chiếc xe truyền dịch lao vào. Lan Khâm nói cảm ơn họ rồi cũng bước ra ngoài.

Từ đầu đến cuối, Lan Khâm với Lý Trạch Phân hai người cho tới bây giờ đến đi, liền chỉ nói câu tự giới thiệu. Nhưng ngược lại cũng không phải là hoàn toàn viên bi không thu đấy, ít nhất đang Kha Ngôn cái kia một đôi lần nhau trong lời nói, đã tìm được một cái tin tức điểm — thuốc thử nhân hiệu hoàn toàn chính xác bị người động tới.

Từ khi hai người đi từ bệnh viện đến bãi đỗ xe, Lan Khâm đều im lặng không nói tiếng nào. Anh cắn chặt răng, mím môi đến trắng bệch, bàn tay đút trong túi áo cũng siết chặt lại, móng tay đã sắp bấm nát lòng bàn tay rồi.

Đúng là những lời của Kha Ngôn đều là nói hươu nói vượn, nhưng không thể không thừa nhận có 1 câu cô ta nói không hề sai — họ đúng thật là vô dụng, không cách nào ngăn cản được sự việc xảy ra, cũng không có cách để điều tra rõ, chỉ phí 1 mạng của người đồng nghiệp kia vô ích.

Người đã đi rồi...

Lý Trạch Phân quay đầu lại nhìn Lan Khâm, qua ánh mắt nhìn chăm chăm sàn nhà kia cũng có thể đoán được suy nghĩ trong lòng anh. Vì để tránh lãnh đạo của mình vì tâm tình bất ổn mà ảnh hưởng đến chuyện lái xe, Lý Trạch Phân bước nhanh lên trước, ngồi vào ghế lái.

Lan Khâm cũng không hỏi nhiều, chỉ ngoan ngoãn ngồi vào ghế phụ lái. Nhưng Lý Trạch Phân cắm chìa khóa vào ổ, sau đó vẫn im lặng không làm gì. Cô nhìn chăm chăm vào chìa khóa trong tay mình, không biết đang suy nghĩ gì.

Lan Khâm cũng nhìn tay cô, băng gạc trên tay đã tháo ra rồi.

“Vết thương trên tay cô lành rồi à? Nếu chưa thì cứ để tôi lái đi.”

“Đã lành rồi.” Lý Trạch Phân không có ý nhường.

“À... Vậy về đi, trước mắt cũng không hỏi được gì từ Kha Ngôn đâu, vẫn nên tiếp tục từ những người ra vào phòng thí nghiệm để tìm xem ai là người đã đổi nhân, người đó có liên quan gì đến nghi phạm của các vụ án khác không, sau đó mới nghĩ cách tìm ra kẻ đứng sau đã thiết kế ra tất cả chuyện

này được.”

Thấy Lan Khâm cố gắng đổi chủ đề để tỉnh táo lại, Lý Trạch Phân cảm thấy nếu cứ tiếp tục như thế sẽ chỉ ảnh hưởng đến hiệu suất miệng lưỡi và lãng phí thời gian của mình. Vì thế cô quyết định tự lo chuyện của mình, không tiếp tục làm một nồi canh để chữa bệnh cho vị lãnh đạo này nữa.

Cô thu chìa khóa lại trên tay, xoay đầu nhìn về phía Lan Khâm.

Lan Khâm đột nhiên bị nhìn thẳng, vì thế vô thức tránh né ánh mắt của cô.

Nhưng Lý Trạch Phân lại không cho anh cơ hội này: “Có 1 câu nói của Kha Ngôn sai rồi.”

“... Hả?”

“Là cô ta tự mình đa tình. Cảnh sát Trần hy sinh không phải vì cô ta, anh ấy là vì nghĩa vụ và tín ngưỡng của mình.”

Lan Khâm sửng người lại khi nghe câu nói này, không phải vì không hiểu Lý Trạch Phân đang nói gì, mà là vì anh rất ngạc nhiên khi cô lại có thể nói những câu như thế.

“Làm một dòng yêu một dòng*, cảnh sát là cảnh sát, nghĩa vụ vẫn ở đó, bảo vệ an toàn người dân trong lúc làm nhiệm vụ là chức trách của anh ấy, anh ấy chỉ đang thực hiện bổn phận của mình mà thôi. Dù cho lúc đó có là Kha Ngôn, Trương Ngôn, Triệu Ngôn, Lý Ngôn thì cũng không liên quan gì đến anh ấy, chỉ cần là con người, anh ấy nhất định sẽ cứu...” Cô phát hiện ra vẻ mặt ngờ ngác của Lan Khâm, “Sao vậy?”

() Đã có chú thích ở chương 33.*

Lan Khâm ho khan một cái, thu ánh mắt lại: “Không,” Anh nhìn chăm chăm đầu gối của mình, “Cảm ơn nhé.”

Lý Trạch Phân không đáp lại mà xoay chìa khóa xe, tiếng động cơ át đi sự im lặng giữa 2 người.

Chiếc xe từ từ chạy ra khỏi bãi đỗ xe, im lặng hòa vào dòng xe ngoài đường lớn như tính cách của Lý Trạch Phân vậy. Sau đó như thường lệ, từ khi lái xe ra từ bãi đến khi vào ga ra của Cục điều tra chỉ mất vồn vện nửa tiếng, đến cả một cái đèn đỏ cũng không dừng.

Sau khi đỗ xe lại, Lý Trạch Phân đang định xuống xe thì nghe Lan Khâm bên cạnh đang nói rất khẽ: “Chỉ là không ngờ từ miệng cô có thể nói ra 2 chữ “tín ngưỡng” thôi. Tôi không nghĩ cô tin vào chuyện như thế.”

“Ai biết được chứ?” Lý Trạch Phân mỉm cười rồi đẩy cửa xe ra.

“Vậy tín ngưỡng của cô là gì?” Lan Khâm ngẩng đầu lên, trong lòng mang một sự xúc động mãnh liệt mà hỏi.

“Tín ngưỡng của tôi ư?” Dường như cách hỏi này của Lan Khâm hơi kỳ lạ, khóe miệng của Lý Trạch Phân hiện lên dáng vẻ cười như không cười, “Tín ngưỡng của tôi chính là...”

Cô quay đầu lại, ánh mắt dừng ở hình ảnh phản chiếu của một ngã tư cách đó không xa trên kính chiếu hậu. Một phần gương mặt méo mó của Lý Trạch Phân cũng trên đó.

“Nếu phải nói thì tín ngưỡng của tôi, hẳn là chính bản thân tôi.”

Lan Khâm há miệng, dường như đã bị câu trả lời này dọa sợ.

Lý Trạch Phân quay đầu lại nhìn ánh mắt khó hiểu của Lan Khâm: “Hình như có một từ gọi là “Chủ nghĩa vị kỷ đạo đức*” thì phải? Có lẽ tôi chính là người như thế đấy. Vì thế tín ngưỡng của tôi chính là bản thân mình, cũng chỉ có thể là bản thân mình thôi.” Nụ cười trên mặt cô đã không còn, như thể đã bị bóng tối trong ga ra nuốt mất.

() Chủ nghĩa vị kỷ đạo đức là quan điểm cho rằng mọi người phải theo đuổi lợi ích của riêng mình, và không ai có nghĩa vụ thúc đẩy lợi ích của người khác.*

“...”

“Vậy nên đội trưởng Lan tốt nhất đừng trông mong gì ở tôi.” Cô bất giác nói thêm 1 câu, rõ ràng những lời này dù là cảnh sát Lý Trạch Phân hay công chúa Lý Chỉ đều không nên nói ra.

Vì để tránh tiếp tục chủ đề này, Lý Trạch Phân đã xuống xe trước khi Lan Khâm kịp phản ứng lại. Trong lúc cô đang suy nghĩ tìm lý do để tách khỏi Lan Khâm thì điện thoại đã vang lên tiếng chuông thông báo.

Leng keng —

Âm thanh này là do Lý Trạch Phân cố tình cài đặt riêng cho thông báo của diễn đàn kia.

Tiếng chuông này vang lên, có nghĩa là... Lại một bài đăng nữa được đăng lên.

“Ngày 14 tháng 1, 6 giờ sáng, địa điểm là sân bay quốc tế Trường An.” Lý Trạch Phân không tốn nửa phút để kiểm tra bản đồ trên điện thoại để tìm ra đáp án.

“Cái gì, sân bay?!”

Chương 62: Nhắm mắt làm ngơ (9)

Rạng sáng 5 giờ ngày 14 tháng 1, trên bầu trời đã xuất hiện những chấm trắng. Đây có lẽ nên gọi là “tuyết đầu mùa”, dù sao người Đường Quốc vẫn thường dùng Âm lịch nhiều hơn, hôm qua mới chỉ bắt đầu tháng Chạp mà thôi.

Tuy vậy, “trận tuyết đầu mùa” này xuất hiện vào tháng 12 Âm lịch là đã chậm hơn một chút, chắc khoảng vài ngày nữa các tín đồ tận thế lại bắt đầu viết văn rồi. Thuyết tận thế thật sự rất buồn cười, nhưng phải công nhận là đêm đen như mực, gió lạnh kết hợp cùng tuyết trắng khiến người ta cảm thấy vô cùng khắc nghiệt. Nhất là ở sân bay quốc tế Trường An đang được bảo vệ nghiêm ngặt hiện nay.

Nếu như nói Đại học là tương lai của quốc gia, vậy thì sân bay quốc tế chính là bộ mặt của đất nước. Đã 10 ngày kể từ khi sự việc ở Kinh Đại xảy ra, lần này bài đăng trên diễn đàn vừa xuất hiện, toàn bộ các ngành trị an ở Trường An đều đồng loạt cử lực lượng đến. Dù sao không bảo vệ được “tương lai” đã là một nỗi hổ thẹn rồi, giờ nếu để “bộ mặt” xảy ra chuyện lần nữa thì chắc Trường An phải đội quần mà sống. Hơn nữa, phạm tội ở sân bay khác với phạm tội ở trường học, tùy vào tình hình mà có thể nâng lên thành “khủng bố” được ấy chứ.

Đội cứu hỏa, đội cảnh sát vũ trang, đội phòng chống cháy nổ, đội cảnh sát hình sự, mặc đồng phục có, không mặc đồng phục cũng có, trang bị đầy đủ, nguy trang thành khách du lịch, đến cả quân cảnh cũng được điều động, tất cả đã thâm nhập vào sân bay hoàn toàn.

Mỗi người vào sân bay đều phải đi qua các khâu kiểm tra an ninh nghiêm ngặt dưới sự chỉ đạo của cảnh sát vũ trang ở một chốt chống bạo động, tất cả hành lý đều phải đăng ký trước và sau khi hạ cánh, soi bằng tia X-ray và kiểm tra bằng chó nghiệp vụ. Mỗi máy bay trước khi cất cánh phải trải qua

quy trình kiểm tra an toàn gấp 3 lần so với bình thường, vì thế có không ít chuyến bay bị hoãn lại, nhưng so với chuyện tốn thời gian thì tất nhiên mạng người quan trọng hơn nhiều.

Có lẽ vì chuyện ở Kinh Đại đã tạo ra dư âm nên lần phòng ngừa tội phạm lần này đã được đặt trọng điểm ở việc chống cháy nổ, tất nhiên ở sân bay vẫn luôn quan tâm đặc biệt vấn đề này, nhưng trong lòng Lan Khâm vẫn luôn cảm thấy lo lắng không nguôi. Trong tiềm thức của anh cho rằng hung thủ tuyệt đối sẽ không tình nguyện chịu yếu thiết giữa quân cảnh thế này, ngược lại hẳn sẽ càng đề phòng hơn, như thế thì càng ít khả năng xảy ra những chuyện mà họ đang phòng ngừa. Tai nạn thật sự sẽ xảy ra ở một nơi nào đó bị bỏ quên, chỗ các lực lượng mất cảnh giác, thậm chí sẽ gây tổn thất vô cùng nghiêm trọng, như 10 ngày trước vậy.

Vậy họ đã bỏ qua điều gì đây? Những tai nạn có thể xảy ra ở sân bay sẽ là gì?

Phát bệnh? Trượt chân? Vật rơi xuống? Hỏa hoạn? Cháy nổ? Ngộ độc thức ăn? Tai nạn máy bay?

Trong số này có khả năng nào có thể kiểm soát được thời gian không?

Suy nghĩ của anh giống như những bông tuyết ngoài trời kia, lẫn lộn không có trật tự nào.

Chính lúc này, Lan Khâm mới nhận ra dường như mình không tài nào làm được như Lý Trạch Phân, dùng phương pháp loại trừ để đoán ra hành động của tội phạm. Dù sau khi vụ án ở Kinh Đại xảy ra, anh đã nghiêm túc hỏi Lý Trạch Phân về phương pháp suy luận của cô, cũng học theo logic suy nghĩ của cô. Lúc đó nghe xong anh cứ nghĩ mình đã học được, nhưng giờ khi tiến hành thực tế thì mới biết hóa ra mình không thể làm được.

Tại sao có thể xác định được mục tiêu của hung thủ là bệnh viện thông qua việc cảnh sát không thể dùng chuông báo cháy để sơ tán khu đó được chứ? Nếu nói là ngoài ý muốn thì chẳng phải nơi đám đông tụ tập sau khi sơ tán là một sự lựa chọn tốt hơn sao?

Có 2 loại tai nạn tiềm ẩn mà cảnh sát không thể dễ dàng phát hiện ra được: Các vấn đề trên chính thể chất của mục tiêu và những thứ liên quan đến kiến thức chuyên môn mà cảnh sát không hiểu rõ. Nhưng tại sao lại dễ dàng bỏ qua loại thứ nhất được?

Còn có những tài liệu hôm đó bệnh viện cung cấp rất nhiều, sao cô ấy có thể khóa được mục tiêu ở phòng thí nghiệm thông qua các file vài GB như thế được? Trong khi đó phòng thí nghiệm để sinh viên đến cũng không phải chỉ có 1.

Dường như đây không phải là phạm trù suy luận nữa mà là một loại tài năng và trực giác, thứ mà Lan Khâm không thể nào học được.

Nếu không thể học được, vậy thì... đi hỏi người biết đi.

“Cô nghĩ xem có phải chúng ta đã bỏ qua gì đó không?”

“Hả?” Lý Trạch Phân ngây người, chờ Lan Khâm lặp lại câu hỏi lần nữa mới định thần lại.

Cô tỏ ra hơi khó xử: “Sân bay có diện tích và lưu lượng người rất lớn, trừ khi hoàn toàn đóng cửa, nếu không thì khó lòng mà phòng ngừa triệt để được. Chuyện này căn bản không phải vấn đề sơ suất.”

“... Đúng vậy.” Bị Lý Trạch Phân nhìn thấu, Lan Khâm không khỏi thở dài.

Lý Trạch Phân bị tiếng thở dài này làm cho quay đầu lại, nhìn chăm chăm Lan Khâm một lúc lâu sau đó mới nhún vai: “Nhưng cũng không phải là không tìm ra được.” Sau khi dội một gáo nước lạnh, cô lại rắc đường lên.

“Hả? Thế nào?” Lan Khâm hào hứng đi tới. Không biết bắt đầu từ lúc nào mà anh đã quen dần với thói quen “không nói hết” của Lý Trạch Phân. Có lẽ vì cuối cùng sự thật đã chứng minh độ chính xác của những lời này chẳng.

Vốn dĩ Lý Trạch Phân không thích nói ra những suy nghĩ mình chưa sắp xếp lại hoàn chỉnh thế này. Nhưng trước ánh mắt “ham học hỏi” kia của

Lan Khâm, cô không tài nào tìm được, đành phải suy nghĩ tìm tòi để làm ra thành phẩm trong đầu mình.

“Loại tội phạm “ngụy trang tai nạn” này, thật ra có điều kiện tiên quyết rất cụ thể.”

“Ý của cô là quy luật hoạt động hoặc lịch trình và thói quen cố định của nạn nhân ư?” Lan Khâm lập tức hòa theo mạch suy nghĩ của Lý Trạch Phân, “Giống như Cổ Thích Nguyên chuyên đi đưa đón đoàn chuyên gia, Dịch Thấu sau khi tan làm, sắp xếp thí nghiệm của Kha Ngôn?”

“Đúng vậy.” Lý Trạch Phân khẽ gật đầu, “Sân bay là một địa điểm rất đặc biệt, đây là một trung tâm giao thông, song song đó cũng sẽ tự động tách biệt “quy luật hoạt động” và “lịch trình cố định” ở một mức độ nào đó.

Lan Khâm: “Ý của cô là người có quy luật hoạt động là nhân viên công tác trong sân bay, còn người có lịch trình cố định là hành khách, đúng không?”

“Không sai, nhưng cái sau rõ ràng dễ ra tay hơn cái trước nhiều.”

Lan Khâm vô thức định hỏi “Tại sao”, nhưng vì đoán được đây là “trực giác” của Lý Trạch Phân nên đành nhin lại.

Lý Trạch Phân hơi ngạc nhiên vì Lan Khâm không hỏi tiếp nữa, thật ra cũng cảm thấy hơi may mắn nữa. Vì cô cũng không thể tìm được cách nào khiến Lan Khâm chấp nhận được những suy nghĩ của mình.

Sở dĩ cô kết luận như vậy chỉ đơn giản là vì — “Nếu cô là người làm ra tội ác này thì cô sẽ làm như thế”. Mà thực tế phần lớn cách thức cô làm rõ suy nghĩ của mình đều dùng lớp áo “suy luận” để che đi kết luận “không đáng tin cậy” như thế này. Nói trắng ra là các suy nghĩ của cô không dùng các điều kiện để suy luận mà thông qua kết luận để quay ngược lại, thêm các điều kiện vào.

“Mà trong một số lớn “hành khách” ở đây,” Cô nói tiếp, “ ‘Mấy bữa giờ’ chung, hoặc nói cách khác là vật để “cố định hành trình”, chính là chuyến bay.”

“Thời gian xảy ra tai nạn là từ 6 đến 7 giờ sáng, vậy có nghĩa là những hành khách trên các chuyến bay có giờ hạ cánh và cất cánh trong khoảng này là nguy hiểm nhất ư?” Lan Khâm dùng cách của mình để giải thích ẩn ý của Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân: “Ừm, những những chuyến bay sắp đáp có khả năng cao hơn nữa chuyến bay đi.” Cô dừng một chút, bổ sung thêm, “Vì hiện tại tình hình kiểm tra an ninh rất nghiêm ngặt, trước khi khởi hành hành khách phải trải qua các bước kiểm tra và đi qua những nơi có biện pháp phòng ngừa, nhưng hành khách đến thì ngược lại. Vì thế “đến” dễ ra tay hơn là “đi”.”

“Đến...” Lan Khâm sờ vào cái cằm lồm chồm râu của mình, “Vậy thì có khả năng sẽ xuất hiện vấn đề trong quá trình này đúng không? Hạ cánh, xuống máy bay, đi xe, lấy hành lý, qua hải quan, lên xe rồi về nhà?” Anh nhăm lại từng bước sau khi máy bay đến, “Ở giữa còn có khả năng đi WC nữa.”

“Quy trình phòng ngừa không quá nghiêm ngặt, mà lại trong khu vực sân bay, vậy thì chỉ có đi WC và xe thôi.” Lan Khâm vẫn thuận theo mạch phân tích của Lý Trạch Phân, “Trong đó lúc lên xe lại chia làm mấy loại nhỏ nữa, đưa xe đến trạm tàu điện ngầm, đến xe taxi, xe khách, xe thuê, có bạn bè đón, hoặc là xe gửi ở bãi đỗ xe.”

“Người của chúng đang vẫn đang theo dõi xe đưa đón, xe taxi, xe thuê trên APP, xe cá nhân đều phải thông qua chốt kiểm tra của cảnh sát giao thông. Chỉ có 1 loại duy nhất là... xe gửi ở bãi đỗ xe từ trước! Chúng ta chỉ tiến hành điều tra phòng ngừa cháy nổ đơn giản với loại xe này, những chuyện khác thì không. Vì thế rất có thể trong xe còn có gì nữa, hoặc là bản thân chiếc xe đã có vấn đề gì đó. Sau khi chuyến bay đáp xuống, hành khách xe đi ra tìm xe, khởi động động cơ rồi chạy ra đường trong sân bay, rất có thể lúc đó sẽ xảy ra tai nạn.”

Sau khi đưa ra được suy đoán, cả người Lan Khâm đều bắt đầu trở nên kích động.

Anh đưa mắt nhìn đồng hồ, lập tức liên hệ với người quản lý hành động lần

này rồi báo cáo suy đoán của mình. Sau đó tự mình cũng đến bố trí lại cảnh lực dưới quyền, lấy ra vài tiểu đội rồi chạy tới bãi đỗ xe, chặn các hành khách đi từ sảnh ra, yêu cầu họ hỗ trợ điều tra các phương tiện của mình trong bãi trước khi rời đi.

Chờ đến khi triển khai xong hết các hạng mục kiểm tra bổ sung thì đã gần 6 giờ sáng. Lan Khâm uống cạn ly cà phê trong tay, nâng trạng thái tinh thần của mình lên cao nhất. Các cảnh sát vũ trang và lính cứu hỏa gần đó cũng đang trợn to mắt, thẳng lưng quan sát xung quanh.

Vũ trang đầy đủ, chỉ chờ để đổ sức trong cuộc chiến âm thầm này.

6 giờ 10 phút.

6 giờ 20 phút.

6 giờ 30 phút.

6 giờ 40 phút.

7 giờ!

“Trung khu, trung khu, đây là cảnh sát giao thông ở vạch 3. 10 phút trước dưới sự hỗ trợ của chủ xe, chúng tôi đã tiến hành kiểm tra 1 chiếc Toyota màu trắng ở khu G bãi đỗ xe, phát hiện đường dây trong xe đã hư hỏng nặng, cản động cơ tích tụ, bật lửa trong máy điều hòa không khí có nguy cơ cao xảy ra khả năng cháy nổ. Có khả năng đã có người gây ra những hư hỏng này!”

Tự bốc cháy!

Tìm ra rồi! Đã ngăn cản được rồi!

Thấy thời gian đã càng lúc càng xa 7 giờ, tiếng hoan hô âm thầm vang lên trong lòng mọi người. Ngoại trừ... Lý Trạch Phân.

Cô lắc lắc chiếc cốc giấy trên tay, nhìn chăm chăm vào gợn bọt trên cà phê

rồi ngậy người ra.

Không đúng, có gì đó không đúng lắm...

Nhưng không có ai quan tâm đến sự khác lạ của cô, cô cũng không nói gì.

Một hành động phòng chống tội phạm cứ thế mà thành công trong tiếng hoan hô im ắng, đã chấm dứt vào lúc 12 giờ trưa ngày 14 tháng 1, tất cả các lực lượng quân đội và cảnh sát đều lần lượt giải tán.

Mọi người trong đội điều tra đặc biệt ai nấy đều trưng ra vẻ mặt vui vẻ, phấn khởi đi về văn phòng. Sau đó Trương Trác Bân bắt đầu đề nghị đi ăn sau khi vụ án này kết thúc, Lan Khâm kiểm tra tình hình tài chính của mình lại một chút rồi cũng đồng ý.

“Nên đi ăn ở đâu đây?”

“Nghe nói ở bên kia quảng trường Vạn Hưng mới mở một tiệm thịt nướng không tệ lắm, hay là đi thử đi?”

“Là cái chỗ có tên là rất nhiều chữ Hỏa (火) chồng lên nhau mà mọi người đều không biết nên đọc thế nào ấy hả? Hồi Tết Dương lịch con tôi kêu gào đòi tôi đến chỗ đó ăn rồi, rất bình thường, thịt dai lắm, qua hôm sau cả nhà còn bị tiêu chảy nữa. Hot như vậy chắc là do được các blogger trên mạng PR thôi.”

“Vậy hả? Nếu không thì đi ăn lẩu đi, đến chỗ chúng ta thường đến ấy.”

“Lẩu à, cũng được đấy...”

Đột nhiên điện thoại nội tuyến vang lên.

Lý Trạch Phân nhanh hơn mọi người, chạy đến cạnh điện thoại rồi bắt máy lên.

“Đây là đội điều tra đặc biệt Cục điều tra Trường An... Ừm... Phải... Được... Ở đâu vậy... Ừm... Được rồi, cảm ơn nhé.” Cô cúp điện thoại,

nhưng lại không buông ống nghe ra.

Nhìn thấy vẻ mặt của Lý Trạch Phân, Lan Khâm đột nhiên có dự cảm không tốt lắm: “Sao thế?”

Những người khác cũng im lặng, hướng mắt nhìn Lý Trạch Phân.

Cô nhú mày, thở dài một hơi rồi buông ống nghe ra, ngẩng đầu lên nói.

“Là báo án. Người chết là một ông cụ nhật ve chai, nguyên nhân tử vong sơ bộ là do uống nhầm paraquat*, địa điểm tử vong là ở một lùm cây xanh bên ngoài khu Z bãi đỗ xe của sân bay quốc tế Trường An, thời gian là rạng sáng 6 giờ 30 hôm nay.”

() Paraquat là loại hóa chất diệt cỏ cực độc, khi vào cơ thể gây tổn thương tất cả các cơ quan đường tiêu hóa, nghiêm trọng nhất là tổn thương phổi, sau đó xơ phổi tiến triển nặng dần và không thể hồi phục.*

“...”

Trong nháy mắt, cả văn phòng của đội điều tra đặc biệt lâm vào một khoảng im lặng.

Chương 63: Nhắm mắt làm ngơ (10) - Thấy ánh mắt nhìn lòng bàn tay rướm máu như đang thưởng thức một thác nước thiên nhiên của

Tin báo cụ ông nhặt ve chai chết khiến cả đội điều tra đặc biệt phải thức trắng đêm sau cả ngày 14 tuần tra ở sân bay. Mãi đến 4 5 giờ chiều ngày 15, những cơ thể bằng xương bằng thịt cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, từng người một gục ngã trên ghế. Dù người cứng đờ nhưng não vẫn không ngừng hoạt động, trầy da tróc vảy sắp xếp lại tình tiết vụ án.

“Sắp xếp xong quỹ tích hoạt động hôm qua của ông cụ rồi.” Phương Uy kéo dài câu nói, cảm giác như đã sức cùng lực kiệt, “Vì việc dọn vệ sinh trong thành phố Trường An thống nhất là bắt đầu từ 6 giờ rưỡi sáng, bất luận là rác trên mặt đất hay trong thùng rác thì đều bị xử lý sạch sẽ hết.”

“Vì đi trước xe dọn vệ sinh nên ông cụ mỗi ngày đều ra đường từ 4 giờ rưỡi sáng để nhặt chai, thùng giấy các thứ, dọc theo đường Trinh Quán đến thẳng sân bay, sau đó lại về theo đường Hồng Văn. Hôm qua cũng thế, có rất nhiều camera có thể xác nhận điểm này.”

Trước đây tôi đã từng đi xem tiểu khu số 356 trên đường Trinh Quán này rồi,” Phùng Dịch Hoảng bắt chéo chân, vừa gặm táo vừa nói, “Giá không thấp chút nào đâu, ngay cả tiền tích góp của vợ chồng tôi hiện tại còn chưa đủ một nửa tiền đặt cọc nữa. Ông cụ kia ở cư xá như thế, sao lại đi nhặt ve chai nhỉ?”

“Ày, anh không hiểu đâu.” Trương Trác Bân nói với vẻ đồng cảm, “Thế hệ trước mà, qua thời gian cũng có ít thói quen không thể sửa được. Ba mẹ tôi cũng thế đấy, cứ nghĩ mình đang ăn nhờ ở đậu nhà tôi, bớt được đồng nào thì bớt, có chút tiền hưu trí thôi cũng lén đưa cho cháu, 2 vợ chồng già thì ăn đồ ăn cũ rồi bị tiêu chảy, nói bao nhiêu lần rồi mà cũng không nghe.”

“Xem ra có vẻ là thế rồi, nhà của ông cụ này đứng tên con mình đấy.” Phương Uy nhìn tài liệu, “Vì con trai thường xuyên ra ngoài làm việc nên trừ ít tiền trợ cấp định kỳ gửi về thì quanh năm cũng không về được mấy lần hết. Vợ ông cụ đã đi rồi, chỉ ở vậy 1 mình, cả ngày chỉ thấy tiền chứ không thấy người, hẳn là hiu quạnh lắm. Vì thế nên ông ấy mới phải cố gắng kiếm ít tiền để bù đắp đi khoảng trống tâm lý. Trình độ văn hóa không cao, cũng chỉ có thể đi nhặt ve chai thôi.”

“Paraquat cũng là do nhặt được à?” Lan Khâm dẫn chủ đề quay lại quỹ đạo chính.

“Đúng vậy,” Mao Lệ đáp, “Nhân viên pháp chứng ở hiện trường đã tìm được một chai nước khoáng nhỏ có chứa paraquat cách thi thể không xa, hẳn là có người nào đó đã đổ vào. Nhưng vì đây là thùng rác nên trên thân chai trừ vân tay ông cụ ra thì đều hư hại rất nhiều, không cách nào nhận dạng được.”

“Chúng tôi đã so sánh cận bản trên chai với rác trong túi rác của xe dọn vệ sinh, xác nhận cái chai này được vứt trong thùng rác khô giữa số 360 và 410 trên đường Trinh Quán. Chắc ông cụ đã nhặt nó ra từ thùng rác, tưởng là nước nên uống vào.”

“Thùng rác trên đường Trinh Quán mỗi ngày đều được xử lý 1 lần, nếu có thể tìm được túi rác tương ứng thì có nghĩa là paraquat này được vứt trong ngày hôm đó.” Lan Khâm trầm ngâm, “Nhưng theo tôi nhớ thì loại thuốc diệt cỏ này hình như không chết ngay đúng không?” Anh nhìn về phía Lý Trạch Phân đang làm gì đó trên máy tính.

Lý Trạch Phân ngẩng đầu lên, hơi bối rối chớp mắt một cái, có lẽ là không nghe thấy đoạn đối thoại này giờ của họ.

“Khám nghiệm thi thể thế nào rồi, đúng là paraquat thật à?” Lan Khâm đổi câu hỏi.

“Chưa có kết quả phân tích bệnh lý,” Lý Trạch Phân ngồi lại vào ghế rồi đáp, “Nhưng nếu không có gì bất ngờ thì hẳn ông cụ đã bị ung thư phổi.”

Bản thân nguyên nhân gây tử vong của paraquat cũng là do phù phổi và suy tuần hoàn... Nó giống như 1 cái túi ni lông đã rách lại còn bị xé toạc ra lần nữa ấy, xét theo thời gian thì chắc 1 tiếng sau sẽ có kết quả chính thức.”

“Ung thư phổi á? Con của bà ấy có biết không?” Phùng Dịch Hoảng hỏi.

Phương Uy: “Biết. Nhưng vì tuổi ông ấy đã lớn như thế rồi nên họ nghĩ thay vì phải chịu sự hành hạ của hóa trị và xạ trị thì chi bằng cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, yên ổn sống vài năm còn lại.”

“Chuyện này đúng thật là...” Lan Khâm chỉ biết thở dài.

“Đội trưởng Lan, cậu đừng nói như thế, chuyện này thật đấy.” Trương Trác Bân thở dài, “Nếu là tôi thì chắc tôi cũng làm vậy, hóa trị với xạ trị như cực hình ấy, tuy có thể sống thêm vài năm nhưng sống như thế cũng như dưới địa ngục rồi, nằm trên giường không đi đâu được, cử động một chút là đã đau buốt rồi, thượng thổ hạ tả*, bị giày vò cả ngày, như thế để làm gì chứ.”

() Thổ là nôn ói, tả là tiêu chảy á.*

“Ôi...” Lan Khâm không muốn tiếp tục chủ đề này nữa nên liền hỏi đến vụ án xuýt xảy ra trong cùng ngày hôm đó, “Còn chiếc xe ở bãi đỗ xe sân bay thì sao, kết quả thế nào rồi?”

Phùng Dịch Hoảng: “Theo báo cáo của bên cảnh sát giao thông thì những hư hỏng đó có thể là do con người gây ra, nhưng cũng có thể là hao mòn tự nhiên, không thể kết luận được. Mà người có khả năng động tay vào chiếc xe, trừ chủ xe ra cũng chỉ có vợ con anh ta. Lúc vừa hết kỳ nghỉ Dương lịch, anh ta gửi xe ở sân bay rồi đưa con trai đi Dương Thành học. Sau đó thì ở lại Dương Thành 10 ngày, cho đến hôm qua mới quay về. Theo video giám ở bãi đỗ xe thì trong 10 ngày này hoàn toàn không có người lạ đến gần xe của anh ta.”

“Thành thật mà nói thì mọi người thật sự nghĩ chuyện “xuýt nữa tự bốc cháy” này cũng là do hung thủ ra tay sao?” Tiêu Lăng Duyệt đột nhiên bu lại hỏi, “Cùng 1 ngày, cùng 1 thời gian và địa điểm mà thiết kế ra 2 tai nạn à?”

“... Khó nói lắm.” Phương Uy lắc đầu.

“Đúng rồi,” Trương Trác Bân đột nhiên hỏi, “Bên bệnh viện trực thuộc Kinh Đại thế nào rồi, tôi thấy hôm nay có khá nhiều người vào phòng thăm vấn đấy.” Anh ta nhìn về phía Lan Khâm.

Lan Khâm: “Có lẽ là người ra vào phòng thí nghiệm, có 2 sinh viên chưa tốt nghiệp, 5 thạc sĩ, 4 tiến sĩ, 1 giảng viên hướng dẫn, thầy giáo và vợ con ông ta. Hôm nay có 5 người tới, là cả nhà giáo sư Hoa và 2 tiến sĩ, còn lại thì mai mới đến. 5 người này đều tỏ ra không hề hay biết chuyện nhân binh bị thay, cũng không thấy có kẻ hở gì.”

“Ày, vụ án này đúng đúng thật là. “Không nhìn thấy thì là trong sạch”, điều tra không ra tội phạm thì chính là không có tội phạm mà.” Phùng Dịch Hoảng tức giận ném lõi tảo vào thùng rác gần đó, “So với Paradise thì khác xa nha.”

“Nhắc đến vụ án Paradise,” Tiêu Lăng Duyệt lập tức quay lại chủ đề, “Hôm trước tôi còn chứng kiến cảnh Tử Trân công chúa bị truyền thông quay quanh ở Đại học Nữ Hoàng nữa đó. Chuyện này đã biết bao lâu rồi mà vẫn chưa dừng lại nhỉ? Kẻ phạm tội là Cao Kiến, đâu phải Tử Trân công chúa đâu, người ta cũng chỉ là người bị hại, bọn chúng lại còn cả ngày quẩn lầy để tổn thương người ta thêm lần nữa. Giờ nghe nói mức độ bảo vệ của mẹ con Tử Trân công chúa đã lên tới hàng “B” rồi, cả ngày đi làm đều có cấm quân đi theo, gần như giống với Đông Cung luôn rồi.”

Lan Khâm quay lại nhìn Lý Trạch Phân, bắt gặp nét cười chột lóe lên trên mặt cô... Có chút giống chế giễu kẻ ngu ngốc, lại có chút giống như tự giễu.

Anh bất giác muốn cắt đứt chủ đề này, nhưng không ngờ Lý Trạch Phân lại gia nhập vào.

“Phóng viên cũng đâu phải là sát thủ, mức độ bảo vệ tăng lên là vì được nâng cấp thôi, đừng đồn bậy bạ. Cùng lắm cũng chỉ là hạn chế ra ngoài, lúc đi thì mang theo 2 vệ sĩ, sự vụ quan thì vẫn luôn theo sát bên cạnh, không

khác với cách xử lý scandal của mình tinh đâu, đừng nói là tăng mức độ bảo vệ khoa trường như thế.” Cô dùng giọng điệu tám chuyện nói. Nếu không phải vì Lan Khâm đã biết được thân phận của cô thì đúng là không nghe ra được có gì không ổn.

Tiêu Lăng Duyệt: “VẬY Á? Sao em lại biết rõ thế?”

“Chẳng phải tôi họ Lý sao?” Lý Trạch Phân nhún vai cười.

Tiêu Lăng Duyệt cũng nghĩ cô đang đùa nên bật cười theo.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại,” Mao Lệ cũng bắt đầu nhiều chuyện, “Tử Trân công chúa bị truyền thông bao vây đã 1 2 tháng rồi, tiểu công chúa kia chắc còn thảm hơn, ngoài Hoàng cung ra cũng khó đi chỗ khác được, đúng không?”

“Cũng không nhất thiết đâu,” Phương Uy nói, “Mẹ cô ấy là người nổi tiếng trong giới nghiên cứu khoa học, lại còn từng là vợ chồng gương mẫu điển hình, giống kiểu thần tượng quốc dân ấy, độ nổi tiếng cao như thế, đơn vị công tác, diện mạo gì đó, tất cả đều sáng chói. Tiểu công chúa thì không như thế, đến cả tên còn không công khai thì nói gì đến đơn vị công tác chứ. Hoàng thất chỉ cần có tâm bảo vệ thì có lẽ cũng không tới mức bị truyền thông tìm đến cửa đâu.”

Lan Khâm bất lực nhìn chằm chằm Lý Trạch Phân, anh đang toát mồ hôi vì câu chuyện phiếm này, nhưng không biết mình có nên ngăn lại không. Còn Lý Trạch Phân thì ngược lại, cô như một người ngoài cuộc, lắng nghe một cách say sưa.

Tiêu Lăng Duyệt: “Cũng có lý. Thời điểm này trừ khi hoàng thất ngu mới để công chúa ra ngoài. Dù sao dư luận cũng chỉ thiên về lên án Cao Kiến, yêu cầu hoàng thất chịu trách nhiệm cho hành động của Phò mã, vậy mà họ lại lấy tờ hưu thư kia ra để phủi bỏ hết trách nhiệm, thậm chí có người còn nghi ngờ có khi hoàng thất liên quan đến Paradise không chừng. Tiểu công chúa có quan hệ huyết thống với Cao Kiến, đồng thời nhiều khi cũng là nạn nhân của Paradise đấy, nếu như bị truyền thông đụng tới thì chỉ e lại thêm 1 trận phong ba bão táp, thậm chí biết thành bạo lực mạng luôn.”

Lúc Tiêu Lăng Duyệt nói đến 4 chữ “quan hệ huyết thống” kia, Lý Trạch Phân cup mắt xuống, sờ lên vảy vết thương trong lòng bàn tay.

Lan Khâm nhận ra chuyện này, sau đó lý giải thành sự chán ghét dòng máu nhà họ Cao. Nhưng sự thật thì...

Mao Lệ: “Này, trước đây tôi từng thấy ở đâu nói tiểu công chúa và mẹ cô ấy đều ra nước ngoài du học. Nói không chừng cô ấy cũng không có ở trong nước, cuộc phong ba này chẳng ảnh hưởng gì đến cô ấy cả.”

“Ra nước ngoài học ư?” Sau khi ăn xong quả táo, Phùng Dịch Hoàng lại móc ra trong túi một trái quýt rồi bắt đầu lột, “Muốn con gái theo nghiệp mẹ à? Lại bắt đầu khắc nên hình tượng công chúa thiên tài, dùng khoa học và giáo dục để làm rạng danh quốc gia nữa sao?”

“Ra nước ngoài để học lên cao gì đó, hình như cũng 30 năm rồi thì phải?” Mao Lệ nói tiếp, “Giờ Kinh Đại của chúng ta chẳng phải cũng đứng hạng 1 rồi sao, nếu đất nước muốn làm khoa giáo thì cần gì đưa người ra ngoài nữa, phải kéo người về chứ. Theo thân phận của hoàng thất thì sao lại làm ngược lại được? Trừ khi là ra nước ngoài để tránh bão.”

Hai chữ “tránh bão” vừa được thốt ra, tay Lý Trạch Phân vô thức run lên một cái, làm rách lớp vảy của vết thương.

Máu chảy ra.

“Ôi, cô!” Lan Khâm đứng bật dậy, nắm chặt bàn tay đang móc vảy của Lý Trạch Phân, “Cô đừng cử động, tôi đi lấy hộp cứu thương!”

“Ừa, tay của em gái Chỉ bị sao vậy? Hình như trước đây vẫn còn quấn băng gạc mà, bị thương lúc nào thế?” Bọn người Trương Trác Bân lúc này mới để ý đến động tác của Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân nhìn lòng bàn tay mình đang từ từ chảy máu, đôi mắt trở nên sâu thẳm, tựa như một cánh đồng cạn đang biến thành biển sâu.

Tránh bão, không phải đâu, là tránh danh tiếng của nhà họ Cao mới đúng.

Lúc đó Phò mã không làm gì được, nhưng hãn cũng không thể để cho tiểu công chúa sắp chết chết thật được, phải không? Dù khó đến mấy cũng phải cứu cho bằng được, con gái duy nhất của đôi vợ chồng quốc dân không thể chết thảm trước mặt dân chúng được.

Vậy nên sau khi cô ở Đông cung một thời gian rồi bình phục lại, hãn liền sắp xếp cho cô ở một chỗ rất xa hoàng thất.

Thấy ánh mắt nhìn lòng bàn tay rướm máu như đang thưởng thức một thác nước thiên nhiên của Lý Trạch Phân, Lan Khâm chỉ cảm thấy như tim mình bị ai đó khoét đi một khối thịt. Anh quyết định từ nay về sau, nhất định sẽ quản thật tốt mấy cái miệng nhiều chuyện trong đội này, dù thế nào cũng không để ai đàm tiếu về gia đình Lý Trạch Phân trước mặt cô cả.

Chương 64: Nhắm mắt làm ngơ (11) - Có lẽ cô bị cái lạnh mùa đông làm cho ngu ngốc rồi, vậy mà thấy cảnh tượng này thật buồn

Thấy mấy người trong đội điều tra đặc biệt đã liên tục làm việc 56 tiếng mà không hề nghỉ ngơi gì, vì để tránh việc những vụ án chưa điều tra được gì mà thành viên trong đội đã gục ngã hết, 9 giờ tối Lan Khâm vừa về đến đã đuổi tất cả mọi người về nhà, còn lại vài người thì tạm thời thay nhau ngủ ở phòng trực ban. Lý Trạch Phân cũng nằm trong số ít những người bị đuổi về.

Vì lúc du học chỉ ở một mình nên khi bận cô chỉ ăn mì gói để lấp đầy bụng, cứ thế liên tục 6 năm, Lý Trạch Phân đã hơi bài xích với mì ăn liền.

Dù rằng mì ăn liền trong nước có mùi vị hơi khác so với nước ngoài, lúc đầu trước khi cô nhập gia tùy tục với đội điều tra đặc biệt cũng không hề hà gì. Nhưng giờ đã ăn được nửa năm rồi, “hội chứng ngán mì gói” lại bắt đầu tái phát rồi. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà cô rõ ràng đã qua giai đoạn “người mới”, vẫn luôn chủ động xuống lầu mua cơm bên ngoài — vì mặc kệ ai nói gì, đám đàn ông trong đội nếu có đói bụng thì đều nấu mì gói vị thịt bò mà ăn.

Nhưng hôm nay Lý Trạch Phân thật sự quá nhiều việc, không còn thời gian để ý đến chuyện cơm nước nữa, trừ miếng bánh mì gặm lúc sáng ra thì tới 9 giờ ra khỏi Cục điều tra vẫn chưa bỏ bụng gì ngoài cà phê. Tuy bản thân cô cũng không phải người có sức ăn lớn, nhưng nhịn đến mức này cũng hơi đói tới hoảng hốt rồi. Vì thế, sau khi tan làm cô không về thẳng nhà như thường lệ mà bắt xe buýt đến quảng trường Vạn Hưng để kiếm gì đó để ăn.

Xe buýt buổi tối ít hơn ban ngày một chút, Lý Trạch Phân cũng không phải người hay đi nên đến khi Lý Trạch Phân bước vào quảng trường Vạn Hưng

thì đã là 9 giờ rưỡi. Không ít nhà hàng đã không còn nhận khách nữa, chỉ còn lại vài tiệm ăn nhanh và nhà hàng nổi tiếng trên mạng.

Tâm lý của Lý Trạch Phân đối với thức ăn nhanh cũng không tốt hơn mì tôm là bao, cô cũng chưa đói đến mức ăn tùy tiện được, vì thế bèn chọn nhà hàng nổi tiếng trên mạng.

Không biết là có quy định bất thành văn gì không mà mặt tiền của các nhà hàng kiểu này đều hơi khó tìm. Có thể là do tìm khó nên kỳ vọng của khách hàng sẽ tăng lên chẳng. Lý Trạch Phân không mở bản đồ, vì vậy chỉ biết đi nương theo con phố. Giữa bóng đêm tối om chỉ có các loại biển quảng cáo chiếu sáng, một ít ánh sáng cũng rơi vào mắt cô... Đương nhiên cũng có thể là do cô đói quá nên hoa mắt.

Có lẽ vì tác dụng của một hiệu ứng tâm lý nào đó mà tối nay Lý Trạch Phân lại lần đến trước cửa nhà hàng 2 ngày trước bọn người Trương Trác Bân nhắc đến, nhà hàng thịt nướng có 7 chữ Hỏa (火) chồng lên nhau — BBQ Diễm Diệc*.

(*) *Bé Đẹp: Cho bạn nào thắc mắc thì đây là chữ Diễm Diệc nha: 焱焱 =)))*

Hiệu ứng Internet đúng là đáng sợ, đã gần 10 giờ tối rồi mà ngoài cửa BBQ Diễm Diệc vẫn có người đang xếp hàng đợi gọi tên. Hàng không dài, chỉ có khoảng 3 4 nhóm người. Lý Trạch Phân do dự một chút rồi quyết định bỏ qua câu “Ăn xong bị tiêu chảy” của Trương Trác Bân, bước đến lấy số. Sau đó cô đi đến khu vực chờ ngồi xuống.

Để giảm bớt tình trạng mất khách, trong khu vực chờ của BBQ Diễm Diệc có rất nhiều trò board game và thức ăn nhẹ không chiếm bụng. Lý Trạch Phân tiện tay xé mở một gói cá khô, vừa từ từ ăn vừa ngắm người nhìn sang màn hình quảng cáo lớn bên kia đường.

Quảng cáo trên màn hình hình như là của một khóa dạy thêm sau giờ học, Lý Trạch Phân nhìn hơi quen, nhưng vì đói quá nên không tài nào nghĩ ra được. Tên trung tâm dạy thêm là “Giáo dục Elite”, cam kết số lượng học sinh ít, thậm chí là dạy 1 kèm 1, tỉ lệ học sinh đậu cực cao, nhưng cũng khá

gắt gao về chất lượng đầu vào.

Theo quan điểm của Lý Trạch Phân thì đây giống như câu hỏi quả trứng có trước hay con gà có trước. Vì học sinh đầu vào chất lượng nên giảng dạy có hiệu quả tốt, hay vì giảng dạy có hiệu quả tốt mới cho ra được học sinh ưu tú? Kiểu đem điều kiện đầu vào hà khắc để giống trống khua chiêng khoa trường này thế mà phụ huynh cũng thích thú.

Lý Trạch Phân nhếch miệng mỉa mai, định dời mắt đi thì trên màn hình lại nhảy lên ảnh và tên của 2 học sinh xuất sắc, 1 nam 1 nữ, khiến cho cô ngẩn cả người.

Cô mở điện thoại lên, đăng nhập vào hệ thống nội bộ của Cục điều tra rồi tìm tài liệu về vụ án mà đội điều tra đặc biệt đang phụ trách. Sau khi nhìn rõ nội dung trong đó, cô thở ra một hơi — 1 nam 1 nữ trên màn hình kia, nam sinh là con trai của chủ xe xuýt tạt bốc cháy, nữ sinh chính là con gái của giáo sư Hoa ở phòng thí nghiệm bị phát nổ.

Trùng hợp ư? Lý Trạch Phân không tin.

Dù sao thì người dẫn cảnh sát vào vụ án nguy tạo tai nạn này, Tư Đồ Dịch, cũng là một học sinh trung học.

Lý Trạch Phân lập tức mở danh sách “Các nghi phạm tiềm ẩn” của những vụ tai nạn đã được đội điều tra đặc biệt tổng hợp lại. Kết quả không có gì đáng ngạc nhiên, mỗi danh sách đều có ít nhất 1 học sinh trong đó.

“Dạy” học sinh hợp tác phạm tội...

Chả trách lĩnh vực liên quan tới sự cố là vô cùng phức tạp. Xét cho cùng thì chỗ nào cũng có trẻ con cả, ai trong ngành nào cũng đều có thể có con.

Một bóng người đột nhiên lướt qua trong tầm mắt của Lý Trạch Phân. Cô không nhìn rõ người đó là ai, nhưng cũng vô thức ném gói cá khô sang một bên rồi đi theo. Đi thẳng đến một con hẻm nhỏ không có người, Lý Trạch Phân mới ý thức được bóng người vừa rồi hẳn là đầu bếp trong BBQ Diễm Diệc.

Trong con hẻm không có đèn, nguồn sáng duy nhất là ánh trăng trên bầu trời cùng với ánh đèn từ trong cửa sau vài cửa hàng hắt ra. Lý Trạch Phân đi theo sau một lúc, đến khi mắt hoàn toàn thích nghi với bóng tối mới dần thấy rõ bóng người kia. Người đó rất quen mắt, vóc dáng không cao, lưng hơi còng và hơi béo.

Lý Trạch Phân lục lại trong trí nhớ của mình, tốn sức 9 trâu 2 hổ mới đào ra được thân phận của người này — Con gái Tiết Tuyết của giáo sư Tiết.

Đã trẻ thế này rồi, một học sinh trung học như Tiết Tuyết sao lại ở chỗ này?

Đúng rồi, hình như trong quảng cáo vừa rồi có nhắc đến tòa nhà văn phòng của Giáo dục Elite nằm gần quảng trường Vạn Hưng thì phải. Cô ta chạy ra ngoài trong khi đang học thêm à? Hay là...

Tiết Tuyết đột nhiên dừng lại bên cạnh một thùng rác màu xanh ven đường. Lý Trạch Phân cũng lẳng lặng dừng bước gần đó, cô thấy Tiết Tuyết móc gì đó ra từ trong túi quần, sau khi cảnh giác nhìn xung quanh một lúc mới ném thứ đó vào thùng rác. Vì giờ đang là mùa đông nên lúc cầm thứ đó Tiết Tuyết đang mang găng tay. Chuyện này vốn dĩ không có gì lạ, nhưng trong mắt của Lý Trạch Phân dường như đây là cố ý.

Mang găng tay... Dấu vân tay?

— “Là cái chỗ có tên là rất nhiều chữ Hỏa (火) chồng lên nhau mà mọi người đều không biết nên đọc thế nào ấy hả? Hồi Tết Dương lịch con tôi kêu gào đòi tôi đến chỗ đó ăn rồi, rất bình thường, thịt dai lắm, qua hôm sau cả nhà còn bị đau bụng nữa.”

Trong đầu cô đột nhiên nhớ lại những lời mà Trương Trác Bân đã nói.

Thì ra là thế, Lý Trạch Phân nở một nụ cười tỏ ý đã hiểu ra.

Hóa ra nguyên nhân của việc tiêu chảy là đây.

Sau khi Tiết Tuyết ném đồ xong lại nhìn xung quanh thêm vài lần nữa. Ánh

sáng trong hẻm rất tối, gió lại to, trong hoàn cảnh ồn ào thế này cũng không nhìn ra được gì, vì thế một lúc sau Tiết Tuyết vẫn không phát hiện ra Lý Trạch Phân đang đứng sau lưng mình. Cô ta xác nhận lại xung quanh không có người vài lần, sau đó mới rời đi.

Lý Trạch Phân đứng tại chỗ tròn 5 phút rồi mới tới cạnh thùng rác. Cô dùng 1 đầu ngón tay nhấc cái nắp thùng lên, sau khi nhìn thấy mấy viên phenolphthalein* được gói trong một mảnh giấy mới cầm điện thoại lên chụp 1 bức ảnh. Sau đó, cô tìm số điện thoại nội bộ ở Trung tâm Giám định Tư pháp trong danh bạ.

() Là một loại thuốc thử để xác định điểm tương đương trong các phản ứng trung hòa hay chuẩn độ axit – bazơ. Phenolphthalein đã được sử dụng trong hơn một thế kỷ như thuốc nhuộm tràng, nhưng hiện nay đang được gỡ bỏ khỏi danh mục các thuốc nhuộm tràng bởi vì những lo ngại về khả năng gây ung thư.*

Ngón cái cô nâng lên, chuẩn bị ấn phím gọi...

“Cảnh sát Lý?” Một giọng nói bất ngờ vang lên sau lưng Lý Trạch Phân.

Giọng nói cách Lý Trạch Phân rất gần, cô vô thức cầm điện thoại quay lại. Ngay sau đó, cô bắt gặp ánh mắt thù địch của Tư Đồ Địch đang giấu dưới chiếc mũ trùm đầu.

Đồng tử Lý Trạch Phân co lại, cơ thể định tránh ra bên cạnh nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Xùy — bang!

Cả người Lý Trạch Phân bị đẩy đập vào thùng rác. Các cạnh của thùng cắn vào khiến cột sống cô đau buốt, nhưng trước khi cơn đau này kịp biến mất thì đã có một dòng nước âm trôi xuống bụng cô.

Cô vô thức dùng tay nắm lấy thứ đang chọc vào bụng mình, khó khăn lắm mới ngăn không cho Tư Đồ Địch rút nó ra.

Thằng nhóc dường như cũng đang bối rối trước hành động của mình, vì thế chỉ kéo ra cho có lệ, không dùng sức nhiều, nếu không thì Lý Trạch Phân không thể nào ngăn lại được. Mặc dù đã ngăn nó không rút thứ đó ra, nhưng miệng vết thương vì hành động của Tư Đồ Địch mà rách ra. Lý Trạch Phân chỉ cảm thấy dòng nước ấm dưới bụng mình lại càng rõ ràng hơn.

Sự bối rối của Tư Đồ Địch chỉ kéo dài trong vài giây, sau khi nó thấy biểu cảm vận vẹo vì đau đớn của Lý Trạch Phân thì máu bạo ngược của thanh thiếu niên lại bị kích thích. Máu cả người nó như sôi sục lên, đáy mắt hiện ra một màu đỏ tươi như máu, trên mặt đầy vẻ hưng phấn xen lẫn kinh hoàng, từng tiếng cười “Ha ha ha” đứt quãng phát ra từ cuống họng nó, tay nó nổi đầy gân xanh, tất cả khớp ngón tay đều trở nên trắng bệch.

Giết cô ta, giết chết cô ta, ha ha ha giết chết cô ta...

Quá trình truyền cảm giác đau đớn của cơ thể con người với những vết thương nghiêm trọng thật sự rất chậm, không chỉ vì các cơ quan nội tạng thiếu hụt dây thần kinh hơn làn da mà còn vì một số vết thương sẽ trực tiếp cắt đứt luôn dây thần kinh. Vì thế, giờ khắc này Lý Trạch Phân vẫn chưa bị cơn đau làm mất đi hết năng lực hoạt động.

Ngay lúc Tư Đồ Địch đang định sử dụng bạo lực, cô trực tiếp dùng 1 tay bẻ mạnh cổ tay nó theo hướng ngược lại của các khớp, tay kia thì cầm điện thoại lên, dùng các góc cạnh để đập vào thái dương của nó.

Huyệt thái dương bị tác động cùng với cơn đau nhức ở các khớp ngón tay khiến cả người Tư Đồ Địch nghiêng sang bên trái một chút, trước mắt nó lập tức hoa lên, 2 chân đứng không vững nữa.

Thái dương là nơi giao nhau giữa xương đỉnh, xương trán, xương bướm và xương thái dương, chỗ đó chỉ dày 2mm, rất mỏng manh đồng thời cũng là nơi hội tụ của rất nhiều mạch máu não. Lý Trạch Phân biết với độ mạnh và góc độ của mình thì cú đập như thế đủ để gãy xương, thậm chí là tổn thương động mạch màng não giữa.

Tư Đồ Địch vịn vào huyệt thái dương bên trái của mình, vẫn giữ ý định ra

tay với Lý Trạch Phân, nhưng 2 chân đã không còn theo điều khiển nữa, chân phải nó vấp vào chân trái, tự đẩy ngã bản thân mình ra đất.

Lý Trạch Phân loạng choạng đá một cú vào bụng Tư Đồ Địch, đá nó đến một góc không cản chân mình nữa mới nửa chạy nửa ngã ra khỏi chỗ đó.

Một tay cô vịn chặt con dao dưới bụng, tay còn lại run rẩy mở khóa điện thoại ra lần nữa.

Tư Đồ Địch ở góc kia chưa biết có thể bò dậy được không, nhưng bất luận thế nào thì Lý Trạch Phân cũng không còn sức để quan tâm đến nữa.

Gió mùa đông lạnh lẽo luôn qua khóa kéo áo khoác, thổi tung vạt áo sơ mi đã thấm đẫm máu, nhưng cảm giác đầu tiên của Lý Trạch Phân không phải đau đớn mà là rét đến thấu xương, như mình đang nhảy xuống một hồ băng vậy.

Rõ ràng điện thoại đã được mở khóa, nhưng không biết vì màn hình lúc này đã bị đập nát hay là hơi lạnh trong miệng phả ra cản tầm nhìn, hoặc là mắt cô có vấn đề mà Lý Trạch Phân phát hiện chữ trên màn hình như có một tấm kính mờ ngăn cách, một lúc lâu sau cô vẫn không thể mở danh bạ ra để gọi điện thoại được.

Cô không biết mình đã đi bao xa, đi tới nơi nào, chỉ biết hình như gió càng lúc càng lớn thì phải. Ngọn gió thường ngày quá lắm cũng chỉ thổi vào quần áo của cô, hôm nay lại lớn đến mức xuýt chút thổi bay cả người cô. Cô cảm thấy như mình đã biến thành 1 tờ giấy mỏng tanh, “ào ào” một cái là xoay một vòng trên không trung, lúc kịp nhận ra thì móng đã chạm đất mất rồi.

Cơn đau dưới bụng lúc này mới chậm chậm xuất hiện, như một ngọn lửa thiêu trong hàm băng vậy...

Cuối cùng cũng mở được nhật ký cuộc gọi, Lý Trạch Phân bấm vào số trên cùng. Theo trí nhớ của cô thì đây hẳn là số điện thoại của Lan Khâm.

Tít — tít — tít —

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện tạm thời không nghe máy...”

Lý Trạch Phân không cảm thấy thất vọng, cô chỉ biết ngây ngốc tìm người kế tiếp...

Bốp!

Mu bàn tay cô đau xót, chiếc điện thoại trong lòng bàn tay văng ra, rơi xuống mặt đất.

Lý Trạch Phân muộn nửa nhịp mới ngẩng đầu lên, thấy bàn chân vừa bước tới cùng với 2 bàn tay đút vào túi quần của người đó.

“Chỉ điện hạ, giờ cô đúng là thảm hại quá rồi.” Một giọng nói lạ lẫm vang lên.

Lý Trạch Phân nhìn chăm chăm vào gương mặt trắng trẻo đeo kính kia, một lúc lâu mới nhìn rõ được. Cô khó khăn lục lại những cái tên trong thùng rác đầu mình, lấy ra 1 cái tương ứng — Ngụy Vu Vĩ, ông chủ của Giáo dục Elite.

Ông chủ Giáo dục Elite, đúng không, hay là không phải nhỉ.

Có lẽ cô bị cái lạnh mùa đông làm cho ngu ngốc rồi, vậy mà thấy cảnh tượng này thật buồn cười. Vì thế, Lý Trạch Phân bật cười.

“A ha ha...”

Chương 65: Nhắm mắt làm ngơ (12)

“A ha ha...”

Lý Trạch Phân bật cười thật lâu, cho đến khi gương mặt đang điệu võ dương oai kia của Ngụy Vu Vĩ từ từ biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt u ám.

“Không ngờ anh lại như con chó trung thành vậy, lại còn nhật điện thoại về cho chủ nữa cơ à?” Giọng nói của Lý Trạch Phân rất khẽ, nhưng cũng không đến nỗi yếu ớt như người bị thương nặng, nói đúng hơn là khiến người nghe có cảm giác cô đang lười biếng thì đúng hơn.

Cơ mặt của Ngụy Vu Vĩ trở nên vắn vẹo, như thể hắn đã phải nhìn thấy thứ gì khiến bản thân cực kỳ khó chịu.

“Chỉ điện hạ đúng là một người kỳ lạ, đã sắp chết rồi mà còn cười được.” Lúc hắn nói chữ “chết”, khóe miệng rõ ràng đang cong lên, vẻ mặt không vui vì tiếng cười của Lý Trạch Phân lập tức biến mất.

“À —” Giọng nói của Lý Trạch Phân như đang say, cô kéo âm cuối thật dài, “Vậy là, thầy giáo Ngụy đang tới để bổ sung thêm dao sao?”

Nét vui vẻ vắn vẹo trên mặt Ngụy Vu Vĩ càng thêm rõ hơn, dưới ánh trăng yếu ớt nhìn như thể một con quỷ trong thần thoại phương Tây, “Sao vậy, Chỉ điện hạ sợ ư?” Hắn chậm rãi bước về phía trước nửa bước, từ trên cao nhìn xuống.

“Đúng đó,” Lý Trạch Phân tìm một tư thế để đỡ đau hơn, cô tựa đầu vào tường, “Tôi sợ nếu tôi chết rồi, thầy giáo Ngụy chơi một mình sẽ thấy buồn chán.”

“Ha ha, Chỉ điện hạ quả thật là một kẻ tự luyện.” Ngụy Vu Vĩ bật cười thành tiếng.

Lý Trạch Phân nhướn mày, không để ý đến hần nữa.

Mặc dù cơn đói ám ảnh cô cả ngày đã biến mất sau nhát dao này, nhưng sự suy nhược trong cơ thể lại khiến cả người cô không còn chút sức nào cả. Dưới ánh sáng mờ mờ này có lẽ Ngụy Vu Vĩ không nhìn ra, nhưng thật sự bờ môi của Lý Trạch Phân lúc nói chuyện vẫn luôn run rẩy, có thể nói mà không lấp bấp là đã cố gắng lắm rồi.

“Nhưng làm sao đây, tôi thực sự phải thừa nhận rằng Chỉ điện hạ rất thú vị, cô là người đầu tiên giấu mình trước khi chuyện xảy ra, thậm chí còn chú ý đến tay săn ảnh đang trốn ở một góc.”

Thì ra là thế, phải rồi.

Lý Trạch Phân liếm môi dưới, nhưng lại phát hiện ra đầu lưỡi của mình cũng khô khốc, “Vậy là cái ly đó...”

“Tất nhiên là đặc biệt chuẩn bị cho cô.” Ngụy Vu Vĩ huênh hoang quơ tay, “Chẳng phải chúng ta đã từng gặp nhau trong buổi họp lớp sao? Lúc đó tôi đã để ý đến cô, cô đột nhiên thay đổi thái độ mà tham gia loại tiệc tùng như thế là để rình mò Bùi Nguyên Tuấn đúng không?”

Lý Trạch Phân cụp mắt xuống, nhìn con dao đang cắm trên bụng mình, không đáp lại.

“Lúc đó tôi đã phát hiện ra, hần chúng ta đều là đồng loại. Đến tận bây giờ tôi vẫn chưa từng thử ra tay với đồng loại của mình, vì thế sau khi nghe Tiết Tuyết nhắc về cô đã lập tức dựa vào tuyến đường hàng ngày cô tan làm từ Kinh Đại để chuẩn bị cho cô một bất ngờ đấy. Cuối cùng cô thật sự không khiến tôi thất vọng chút nào, thậm chí còn chạy cả cây số để đuổi theo người tôi phải đến chụp ảnh nữa.”

Lý Trạch Phân cố gắng tạo áp lực ở ổ bụng mình mà không đụng với con dao, muốn cầm máu lại một chút. Nhưng cô vừa động đây một chút, không

biết máu có ngưng không nhưng cơn đau dữ dội đã khiến cô như mất hồn, cả người toát đầy mồ hôi lạnh.

Gió mùa đông lạnh lẽo len vào quần áo, hong khô mồ hôi lạnh đi một chút, lấy đi nhiệt độ ít ỏi còn lại trên người cô. Cả người cô không khỏi run lên. Sự run rẩy này đã lan đến vết thương, sự đau đớn lại tăng thêm — như một vòng tuần hoàn bất tận.

“Sau đó, dù chuyện ở bệnh viện trực thuộc Kinh Đại và sân bay cô không làm tốt như tôi mong đợi, nhưng chí ít cũng không khiến tôi chán. So với đám học sinh như búp bê kia ít ra thì cô cũng có tính chủ động hơn, không đến mức tôi phải ra tay sắp xếp từng bước, cầm tay chỉ việc.”

“Lớp dạy học sinh phạm tội, à... Những phụ huynh trả học phí trên trời cho anh, có biết không?” Lý Trạch Phân cố hết sức khống chế âm thanh khác thường của mình, nặn ra một câu.

“Như lời cô nói thôi, Giáo dục Elite là tiền nào của nấy, đơn thuần là kinh doanh thôi. Họ chỉ muốn dùng tiền đổi thành tích của đám nhóc đó thôi mà, tôi vẫn cho thành tích, không có lừa lọc ai cả.” Hần nhún vai, “Còn những hoạt động ngoại khóa phía sau chỉ là để học sinh giải tỏa áp lực thôi. Cô là hoàng thất, có lẽ cũng đã từng chịu qua áp lực việc học của nước ta rồi đúng không? Nếu vậy thì chính cô cũng hiểu loại giáo dục này cần được giải tỏa thế nào mà.”

Hần không cho Lý Trạch Phân có cơ hội nói chuyện, “Tôi cũng là rút kinh nghiệm từ bản thân mà thôi, mà cách thức giải tỏa áp lực hữu hiệu nhất chính là đi làm những chuyện mà người khác không dám làm. Dù sao thì những chuyện này cũng không ai điều tra ra được, có điều tra ra thì cũng không cách nào định tội được cả. Nhắm mắt làm ngơ đi, không nhìn thấy vết bẩn thì tất nhiên là sạch sẽ rồi, chỉ cần vun đắp bề ngoài tuấn tú lịch sự, thành tích ưu tú là được, bên trong có nát bét thì cũng có ai quan tâm đến đâu?”

“Cô còn nhớ cách đây không lâu Hàn Quốc đã quay một bộ phim truyền hình như thế này không, một đứa trẻ vì giải tỏa áp lực mà đi trộm đồ ở cửa hàng tiện lợi, người mẹ biết, vì thế mỗi tháng đều đưa tiền cho ông chủ, bảo

ông ta phối hợp với nó*. Giáo dục Elite cũng thế, nhưng có cải tiến hơn một chút, đổi lại thành việc kích thích hơn. Nhiều năm như vậy rồi, tôi thấy phản hồi của học sinh đều rất tốt, như tôi năm đó vậy.”

(*) *Phim Sky Castle*.

“... Anh năm đó?” Giọng nói của Lý Trạch Phân hơi khe khẽ.

“Đúng vậy, năm đó tôi cũng như thế. Cha mẹ tôi bị thừa kế cái tính thích dày vò người khác của ông bà tôi. Tôi thật sự bị tên gia sư họ mời tới làm phiền, hề chút là lại nhốt vào phòng tối, phạt chép sách. Có một ngày, vì để giải tỏa áp lực, tôi đã giấu thuốc trị hen suyễn của dì giúp việc trong nhà. Kết quả là dì ta chết, bị kết luận là chết vì bệnh, không ai biết tôi đã làm gì, vì bình thường quan hệ giữa tôi và dì ta khá tốt, họ từng người từng người một chạy đến an ủi tôi, thật thú vị.”

“Đúng vậy...” Lý Trạch Phân hít sâu một hơi, “Rất thú vị.” Dường như có gì đó ẩn sâu trong lời nói của cô.

“Thật ra gần đây tôi hơi chán rồi, mấy đứa nhóc mới tuyển vào cũng không có ý tưởng gì mới, tất cả đều là tai nạn. Sau đó tôi lại tìm ra cô, vốn nghĩ chúng ta sẽ cùng chơi với nhau trong một khoảng thời gian rất dài, nhưng ai ngờ đường đường là một công chúa lại bị 1 thằng nhóc học sinh cầm dao đâm rồi? Lại còn cách lần bị kính rơi xuống không lâu nữa? Vậy là lần đó cô tránh thoát hoàn toàn là nhờ may mắn à? A ha ha,” Tiếng cười của hắn hòa trong tiếng gió, như dao nhọn đâm vào người khác, “Cô thật sự đã khiến tôi thất vọng rồi.”

“Những lời này là tôi nói mới phải.” Lý Trạch Phân siết chặt nắm tay phải, buộc mình phải tỉnh táo.

“Hả?” Ngụy Vu Vĩ nhướng mày tỏ vẻ hứng thú.

Lý Trạch Phân hít một hơi nữa, rõ ràng là bị thương ở bụng, nhưng chẳng biết sao hô hấp lại trở nên hơi khó khăn.

“Bỏ qua phương thức gây án liên tục đi,” Giọng nói của cô càng lúc càng

nhỏ, âm cuối càng dài, như thể sắp ngủ gục vậy, “Đến những con cò trong tay mình mà còn chưa quản tốt, cho ra một đồng cò ô uế như thế, còn không biết xấu hổ mà nhận danh.”

Nụ cười trên mặt Ngụy Vu Vĩ cứng đờ, hần hạ thấp giọng: “Sắp chết rồi mà còn định khoác lác cơ à?”

“Khoác lác? Anh nghĩ đây là khoác lác sao?” Lý Trạch Phân đã mệt đến không nâng nổi mí mắt, nhưng dáng vẻ này lại trông như thể cô không hề để Ngụy Vu Vĩ vào mắt, “Nếu tôi là anh, tuyệt đối sẽ không để cho cảnh sát lần ra danh sách nghi phạm, càng không có khả năng điều tra được tới Giáo dục Elite.”

Ngụy Vu Vĩ: “A, nói khoác mà không biết ngượng mồm.”

“Nói khoác mà không biết ngượng mồm? Ha...” Lý Trạch Phân cử động đầu, đổi một góc khác để tựa vào tường, “Anh nói anh và tôi là bạn học đại học, vậy có lẽ anh nhớ vụ xả súng năm 2018 ở trung tâm thương mại Edern đúng không?”

“Vụ xả súng năm 2018?” Ngụy Vu Vĩ không biết trong lòng Lý Trạch Phân đang nghĩ gì, nhưng lòng hiếu kỳ đã thắng lòng hiếu thắng, khiến hắn phải hỏi tiếp, “Cô đang nói vụ 2 phần tử phản động đã xả súng giết người trong trung tâm thương mại, cuối cùng xung đột bất hòa rồi giết nhau đấy ư?”

“Đúng vậy...” Lý Trạch Phân uể oải đáp lại.

“Chuyện này thì sao, liên quan gì đến cô?”

“Liên quan gì đến tôi,” Lý Trạch Phân ra sức ngược nhìn Ngụy Vu Vĩ, sau đó di chuyển cánh tay phải của mình, “Sao lại không liên quan gì đến tôi chứ?”

“Có ý gì?” Ngụy Vu Vĩ nhú mày.

“Hai kẻ hợp tác cùng nhau đi trả thù xã hội, cuối cùng lại tự giết lẫn nhau, anh nghĩ xác suất xảy ra chuyện này là bao nhiêu %?” Cô thở hển hển một

lúc, sau đó nói tiếp, “Chẳng lẽ còn chưa hiểu ý tôi sao? Hay là chính anh cũng ngu ngốc như cảnh sát địa phương lúc đó?”

“Cô...” Ngụy Vu Vĩ đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, trong nháy mắt đồng tử đã giãn ra.

“Không sai, là tôi đấy. Hai tên điên đó gây náo loạn ở trung tâm thương mại thì thôi đi, lại còn làm phiền đến tôi, tôi nhất thời nóng nảy nên đã làm thịt luôn cả 2 tên. Vốn đã xong chuyện, dù sao cũng là phòng vệ chính đáng thôi, nhưng anh cũng hiểu thân phận hoàng thất của tôi rồi đấy, dù là phòng vệ chính đáng cũng sẽ bị dư luận nhai đi nhai lại. Vậy nên chỉ còn cách bố trí thành một vở kịch mà thôi.”

Ngụy Vu Vĩ nghiêng răng, nhìn Lý Trạch Phân chăm chăm. Sau đó hần bật cười thành tiếng: “Ồ, không ngờ Chỉ điện hạ sắp hấp hối rồi mà vẫn còn khả năng biên kịch cơ đấy? Tùy tiện tìm vài chuyện là có thể dán lên mình rồi sao?”

Lý Trạch Phân thở ra một hơi, không đáp lại mà chỉ thở ra, “Tôi còn tưởng anh rất thú vị nên định chơi với anh, không ngờ rằng chính thủ hạ của mình anh còn không quản được, gây ra một loạt chuyện không khống chế nổi. Như thế cũng tốt, nguyên tắc phạm tội của anh là “ngụy tạo tai nạn”, con dao cắm trên bụng tôi đây dù thế nào cũng không thể trở thành “ngoài ý muốn” được. Cảnh sát là một nhóm người nặng tình, nếu có một “trọng án” là cái chết của đồng nghiệp, anh có dám chắc rằng mình không bị những đồng nghiệp kia của tôi lột da không?”

“Dù họ thật sự có vô dụng đến mức không thể bắt anh, thì vẫn còn con tốt Tư Đồ Địch đã bị lật tẩy đó thôi.” Cô lại thở gấp, giọng nói càng nhỏ hơn nữa, “Anh cũng nói rồi, chúng ta là đồng loại. Loại người như chúng ta, đều có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Con tốt thí đã bị lật rồi, ma thuật sau lưng nó cũng bị phá vỡ, còn gì để chơi nữa đâu? Tất cả đều đã chết yếu rồi. Dù sao thì tôi cũng không thể nào chấp nhận cái chết yếu này được.”

Ngụy Vu Vĩ hừ một tiếng: “Cô đang định khích tướng để tôi giúp cô gọi xe cứu thương đấy à? Hay là giúp cô nhật điện thoại lên? Đừng tự cho mình thông minh, tôi sẽ không mắc bẫy đâu. Tôi, chỉ đến đây để xem náo nhiệt

thôi, xem xem lúc hoàng thất chết có khác với người bình thường hay không, lúc chết có còn khoác lên bộ dạng đoan trang nhã nhặn ngoài mặt được không.”

“... Nếu đã như thế, chỉ xem thôi thì rất chán, chi bằng,” Lý Trạch Phân ấn tay vào bụng thêm lần nữa, “Thầy Ngụy đánh cược đi.”

“Chỉ điện hạ mất nhiều máu thế rồi, còn có tâm tình nhàn nhã thế sao? Được lắm, nói một chút đi, đánh cược thế nào?”

“... Cược xem khi nào thì tôi chết.”

“Phụt ha ha ha ha, có phải cô điên rồi không?” Ngụy Vu Vĩ cười đến mức phải vỗ đùi.

“VẬY sao? Đây chính là cơ hội để anh cứu vãn,” Cô lại thở hỗn hển, “Cơ hội cứu vãn cuối cùng.”

“Cơ hội cứu vãn?”

Lý Trạch Phân mất một lúc lâu mới trả lời được: “... Nếu như tôi đoán không sai thì hãn Tư Đồ Địch đã bị tôi đánh gãy xương sọ rồi. Trên điện thoại của tôi có mô da của nó. Với điều kiện tiên quyết này, chỉ cần động tay một chút thì sau khi tôi chết, ai là người ra tay đầu tiên ở hiện trường này không phải là chuyện mà anh có thể quyết định sao?”

“Anh động não một chút là có thể đem tất cả hành vi phạm tội đẩy thành tai nạn ngoài ý muốn rồi đổ lên người tôi rồi. Bắt chước theo thủ đoạn mà tôi đã dùng để đối phó Cao Kiến ấy, dùng sức mạnh của dư luận, dùng cái khiên là phụ huynh học sinh để nhiễu loạn phương hướng của cảnh sát... Nhưng, nhưng cái gọi là động tay vào, lại cần tới tài khoản cá nhân của tôi, để đạt tới, đạt tới “chứng cứ xác thực” cuối cùng. Vì thế, tôi dùng chúng để đánh cược với anh.”

“Anh đưa điện thoại cho tôi, cho tôi, tôi giúp anh đăng nhập vào tài khoản, để lại, để lại “chứng cứ”. Nhưng song song đó, tôi cũng sẽ gửi tin cầu cứu cho cảnh sát. Đánh cược, đánh cược xem, cứu viện tới trước, hay là tôi chết

trước. Nếu như tôi chết trước, anh sẽ thắng lớn; nếu cứu viện tới trước, anh sẽ mất hết tất cả.”

“Thế nào,” Cô ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi, “Dám không?”

Mắt Ngụy Vu Vĩ lóe sáng, rõ ràng là đang suy nghĩ. Nhưng hắn không đáp lại ngay mà từ từ đi sang 1 bên, bật điện thoại Lý Trạch Phân lên, bắt đầu cố gắng mở màn hình khóa của cô.

Lý Trạch Phân không nói gì thêm, chỉ cố gắng duy trì hô hấp, trong lòng thầm nhủ “hít vào, thở ra”, như thế nếu phân tâm một chút thì phổi sẽ lập tức ngừng hoạt động ngay. Miệng vết thương trên bụng đã chuyển từ đau rất sang tê lạnh, giờ cô đã mất hết cảm giác ở nửa thân dưới. Cảnh vật xung quanh hình như cũng càng ngày càng xa cô...

“Chắc.” Một âm thanh đột ngột kéo cô về lại, là Ngụy Vu Vĩ, “Sao tôi vẫn cảm thấy ván cược này tôi hơi thiệt nhỉ, cứ để cô thế này thì cô cũng sẽ chết mà, đâu có gì liên quan đến tôi, dù cho cảnh sát có điều tra ra gì thì người bị bắt cũng là Tư Đồ Dịch, tôi chỉ đứng ngoài xem cuộc vui thôi, cùng lắm là thấy chết mà không cứu được, hoàn toàn không nằm trong vòng pháp luật, hà tất gì phải đánh cược với cô đây?”

Lý Trạch Phân yếu ớt nhìn hắn, há to miệng, nhưng Ngụy Vu Vĩ không nghe thấy giọng nói của cô.

“Cái gì?” Hắn khom người về phía trước.

“Nếu như, nếu như...” Câu nói tiếp theo lại không nghe thấy.

Ngụy Vu Vĩ lại bước lên trước.

“Nếu như chỉ có vậy, anh...”

Ngụy Vu Vĩ hơi mất kiên nhẫn, dứt khoát ngồi xổm xuống, cả người áp tai vào gần Lý Trạch Phân.

1 giây sau, chỉ nghe một tiếng “xoẹt” rất khẽ, một luồng sáng bất chợt xuất

hiện từ bàn tay phải kéo dài đến đùi Lý Trạch Phân. Ngụy Vu Vĩ không có thời gian để kịp phản ứng lại, luồng sáng đó mang theo vài giọt chất lỏng nóng bắn lên mặt hắn, chính xác xẹt qua cổ hắn.

Hắn chỉ cảm thấy cổ mình mát lạnh, sau đó thì như ống nước vỡ vụn, có thứ gì đó xì ra từ trong cổ. 1 giây sau, cả người hắn như một đường ống bị vỡ vì áp lực nước, ngã ngửa ra sau. Bấy giờ hắn mới ý thức được đã xảy ra chuyện gì, nhìn Lý Trạch Phân, người đã rút con dao ra khỏi người mình như 1 kẻ điên.

Hắn giơ 2 tay lên vịn chặt cổ mình, nhưng lỗ hổng liên tục bơm chất lỏng kia ra không thể nào ngừng được.

Hắn há miệng “A a a” vài lần, nhưng cuối cùng cũng không nói được 1 câu hoàn chỉnh. Hắn bắt đầu như một con ruồi bị đập trúng, co giật trên mặt đất, sau đó vài phút thì không động đậy gì nữa.

Màn đêm tối đen như mực không biết từ khi nào có đã chút ánh sáng, Lý Trạch Phân hí mắt ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện hóa ra là tuyết rơi. Cô giơ bàn tay phải run cầm cập của mình, đón được một bông tuyết lớn. Bông tuyết chạm vào đầu ngón tay, trong nháy mắt từ màu trắng đã chuyển thành màu đỏ, nhưng không tan đi, tựa như nhiệt độ trong tay Lý Trạch Phân đã cùng mức với nó vậy.

Tay của Lý Trạch Phân không còn chống đỡ được nữa, cô ngã người vào bức tường lúc này mình tựa vào. Không còn lưỡi dao đâm lại phần bụng, máu như nước lũ cứ thế xả ra, chỉ trong chốc lát đã nhuộm đỏ cả một mảng tuyết trên đất.

Máu của Lý Trạch Phân đọng vào máu của Ngụy Vu Vĩ, rất nhanh đã đóng băng lại, cũng không biết là máu của ai đã gây ra phản ứng này trước, và máu của ai mới lạnh hơn.

Bông tuyết chần chừ hơn nửa mùa đông mới rơi xuống, càng lúc càng nhiều. Màu đỏ và màu trắng hòa lẫn vào nhau, phủ lên thi thể của Ngụy Vu Vĩ, cũng phủ lên cả Lý Trạch Phân...

Lý Trạch Phân nín giữ chút ý thức cuối cùng, nhìn bông tuyết trắng giữa bầu trời đêm, khóe miệng khẽ nhếch lên, khó khăn kéo ra một nụ cười.

Lần này, có chết không nhỉ?

Nếu lỡ chết như thế, có cam tâm không?

Không biết...

Muốn ra sao thì ra vậy.

Để tôi ngủ một lát đã, đừng ồn ào, mệt lắm...

Chương 66: Nhắm mắt làm ngơ (13) - Nhất định phải cố gắng sống sót, xin cô đấy...

Nửa tiếng trước, lúc Lý Trạch Phân gọi điện đến thì Lan Khâm đang ở trong phòng thẩm vấn trừng mắt với con trai ông cụ nhặt ve chai.

Mặc dù không nói thẳng nhưng nhìn đôi chân chưa ngồi được mấy chốc mà đã bắt đầu rung lên, có vẻ như người con trai này rất sốt ruột giả thiết cái chết của cha mình “có khả năng là một vụ án hình sự”. Anh ta trả lời không sót câu hỏi nào của Lan Khâm hết, động một chút là lặp lại “Ông ấy nhất đồ bậy bạ cũng không phải 1 2 lần”, dường như đang muốn bảo cảnh sát hãy từ bỏ ý nghĩ này đi.

Chờ khi thẩm vấn xong và đưa khách về với một nụ cười, cuộc gọi của Lý Trạch Phân đã trôi qua gần 20 phút. Vốn Lan Khâm định lập tức gọi lại, nhưng đúng lúc đó Tiêu Lăng Duyệt lại chạy đến báo có việc cần báo cáo. Lan Khâm thấy Lý Trạch Phân chưa gọi thêm lần nào nữa, WeChat cũng không có tin nhắn, vì thế nghĩ rằng không phải chuyện gì quan trọng, quyết định khi nào rảnh mới tính sau.

Anh tiện tay quăng điện thoại lên bàn, đi cùng với Tiêu Lăng Duyệt đến cạnh máy tính.

“Là diễn đàn kia,” Tiêu Lăng Duyệt vừa click chuột vừa nói, “Không phải là muốn xác định xem bài đăng có vấn đề không à? Vừa tra ra rồi, đúng là thời gian đã bị sửa lại rồi. Từ bài đăng năm ngoái, mãi đến khi vụ án Địch Thấu kia xảy ra, thời gian đăng bài thật sự đều cùng 1 ngày, chênh lệch nhau không quá 1 tiếng, những bình luận bên dưới cũng đều là giả. Thời gian chính thức là từ khi bắt đầu vụ án Kha Ngôn, chỉ có vụ đó với vụ sân bay mới đúng là báo trước tội ác.”

“Những vụ án trước đó có lẽ thật sự là tai nạn. Tra tin trên mạng sau đó viết lại rồi đăng lên, sửa thời gian đăng bài, như thế là được. Hoặc có thể là người đó đã thiết kế rất nhiều tai nạn ngoài ý muốn, nhưng chỉ có 5 vụ này thành công, vì thế hắn lấy ra để nguy trang thành cảnh báo trước khi phạm tội.” Nói đến đây, Tiêu Lăng Duyệt mở một đồng hồ mà Lan Khâm không tài nào hiểu được rồi khẽ dựa vào lưng ghế, “Cá nhân tôi thiên về khả năng sau hơn, vì xét từ góc độ hình sự thì vụ ở bệnh viện không giống như lần đầu làm đâu.”

Đoạn mã trên màn hình chạy một lúc lâu, sau đó nhảy ra một biểu mẫu: “Anh xem đi, đây là thời gian chính xác sau khi sửa: Ngày 27 tháng 12 năm 2020, chưa đầy 1 tháng trước. Có lẽ phỏng đoán trước đây của anh là đúng rồi đấy, hung thủ đột nhiên quyết định công khai tội ác là để khiêu khích cảnh sát. Nói cách khác thì trong khoảng ngày 27, có gì đó đã khiến hắn bị kích thích. Chúng ta có thể bắt đầu điều tra từ điểm này.”

Ngày 27 tháng 12, 1 tuần trước khi vụ nổ ở bệnh viện xảy ra, chuyện gì đã kích thích hung thủ đây...

Trong đầu Lan Khâm đột nhiên hiện lên bàn tay bị thương của Lý Trạch Phân mấy ngày trước.

— “Có chuyện gì thế?”

— “Có thứ rơi từ trên cao xuống.”

Thứ rơi từ trên cao xuống!!

Lan Khâm tức tốc sờ soạng trong túi quần, phát hiện điện thoại không có ở đây mới lập tức đẩy cái ghế giữa đường ra, xông về phía phòng thẩm vấn, tay chân luống cuống tìm một lúc mới thấy điện thoại mình dưới một tập tài liệu.

Anh cầm điện thoại gọi cho số ngăn Lý Trạch Phân, sau 45 giây quay số, không có ai nghe máy. Anh lại bấm số điện thoại đầy đủ của cô, vẫn không ai nghe. Lan Khâm tiếp tục thử gọi qua WeChat và Q cho cô, nhưng vẫn không có ai phản hồi.

Thời gian chưa đến 5 phút mà sau lưng anh đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Không thể nào, không thể nào, cuộc gọi vừa rồi của Lý Trạch Phân sẽ không phải...

“Lý Trạch Phân đâu rồi?” Lan Khâm lao ra khỏi phòng thẩm vấn, xuýt chút nữa đã đụng phải Trương Trác Bân đang đi ngang qua, “Lý Trạch Phân đi đâu rồi?”

“Em, em gái Chỉ á?” Lan Khâm đột nhiên gọi cả tên họ khiến Trương Trác Bân đơ người ra một lúc, “Không phải cô ấy tan làm về nhà rồi sao, cậu tìm cô ấy có việc à?”

“Nhà cô ấy ở đâu?” Anh túm lấy cánh tay của Trương Trác Bân.

“Hả?” Trương Trác Bân bị hỏi tới choáng váng, “Sao mà tôi biết được. Chắc trong lý lịch với hồ sơ của cô ấy có ghi đó.” Anh ta từ từ nhận ra có gì đó không đúng, “Chẳng lẽ cô ấy xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“... Vẫn chưa chắc.” Lan Khâm hít sâu một hơi, buộc mình phải tỉnh táo lại sau đó thả lỏng bàn tay đang túm lấy Trương Trác Bân, “Anh Trường, phiền anh lấy cho tôi video giám sát để xem có tìm ra được tung tích của Tiểu Lý không nhé.”

“Đội trưởng Lan!” Tiêu Lăng Duyệt cũng đi qua, “Xảy ra chuyện gì vậy, tự nhiên lại chạy mất.”

“Tới đúng lúc đấy,” Lan Khâm lập tức bắt lấy Tiêu Lăng Duyệt, “Cậu định vị xem điện thoại của Tiểu Lý đang ở đâu đi.”

“Hả... Cái này hình như không đúng quy định lắm?” Tiêu Lăng Duyệt gãi đầu.

“Cô ấy mất liên lạc rồi, tôi sợ cô ấy xảy ra chuyện. Không đúng quy định thì không đúng, có gì tôi sẽ chịu trách nhiệm, chỉ sợ lỡ như xảy ra chuyện gì thôi. Sau khi cậu xác định được vị trí thì lập tức liên hệ với đồn công an gần

nhất và xe cứu thương nhé.”

Tiêu Lăng Duyệt bị thái độ nghiêm túc của Lan Khâm dọa đến sững sốt 3 giây, sau đó nhanh chóng đáp lại: “Được, tôi sẽ lập tức tra!”

“Tôi đi tìm video giám sát.” Trương Trác Bân cũng lập tức bắt tay vào việc.

Còn Lan Khâm thì lập tức trở về văn phòng của mình, tìm lý lịch của Lý Trạch Phân trong máy tính, chốc lát đã tìm ra địa chỉ của cô. Anh cầm điện thoại nội bộ, trực tiếp gọi cho đồn công an gần cư xá nhất để điều người đến nhà cô xem xét.

Sau khi xong xuôi hết cả, anh mới thở ra một hơi nhẹ nhõm rồi ngồi xuống ghế, lần nữa sắp xếp lại mạch suy nghĩ.

Vì hung thủ đã chịu phải kích thích gì đó nên từ việc lạng lẽ nguy tạo tai nạn lúc đầu mới biến thành gióng trống khua chiêng để khiêu khích cảnh sát. Vì thế, thứ gọi lại “kích thích” hẳn là một sự kiện mà hắc và cảnh sát đã đối đầu nhau.

Lý Trạch Phân là cảnh sát, đồng thời cũng là công chúa hoàng thất, 1 ngày trước khi hung thủ làm giả “thông báo trước tai nạn” cô cũng xuýt chết vì bị đồ rơi xuống. Từ những lời nói ngày hôm đó của Lan Huệ thì dường như lúc ép cô ta vào tường, Lý Trạch Phân đang cực kỳ lo sợ.

Đặt 2 sự kiện lại một chỗ, hoàn toàn có thể lý giải như sau: Vì lý do nào đó mà hung thủ xem Lý Trạch Phân như mục tiêu của mình, nhưng trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc thì Lý Trạch Phân đã tự cứu được mình, thậm chí còn phát hiện ra hắc, vì thế mới ngộ nhận Lan Huệ là hung thủ mà ra tay không chế. Vì chuyện này mà hung thủ đã tìm được một đối thủ xứng tầm với mình, nhận ra được cảm giác thích thú khi cùng với cảnh sát phân tranh cao thấp, do đó hắc bắt đầu một loạt tội ác.

Chính vì thế mà người cảnh sát hy sinh ở bệnh viện trực thuộc Kinh Đại rất có khả năng là do hung thủ thiết kế ngay từ đầu.

Mà mục tiêu chính của hung thủ, có lẽ chính là... Lý Trạch Phân.

Đình linh linh —

Tiếng chuông điện thoại làm Lan Khâm sợ đến mức giật bắn người trên ghế, anh cầm ống nghe lên: “Đội điều tra đặc biệt Cục điều tra Trường An.”

“Xin chào, đây là đồn cảnh sát số 3 khu Vạn Niên. Bây giờ chúng tôi đang ở nơi cư trú của cảnh sát Lý trong cư xá, theo video giám sát thì tối nay cô ấy không có về nhà, gõ cửa cũng không có ai trả lời. Xin hỏi chúng tôi có cần phá cửa không? Có lệnh khám xét không?”

Lan Khâm đang định trả lời thì Trương Trác Bân đột nhiên lao vào: “Đội trưởng Lan, vừa tra ra được video giám sát từ khi em gái Chỉ ra khỏi Cục điều tra rồi, cô ấy đến nhà ga, 9 giờ 18 phút thì lên xe buýt số 04, vẫn còn đang tìm trạm xuống.”

“Xe buýt số 04 có đi qua cư xá Tây Nhạc không?” Lan Khâm che ống nghe lại, hỏi Trương Trác Bân.

Trương Trác Bân chạy về bàn làm việc của mình tra thử. 1 phút sao, anh ta nói, “Không có đi qua.”

Không đi qua, vậy đúng là cô ấy vẫn chưa về nhà.

“Định vị được điện thoại rồi!” Tiêu Lăng Duyệt lớn giọng rống lên khiến 2 người giật bắn, “Đang ở quảng trường Vạn Hưng!”

Mắt Lan Khâm sáng lên: “Đi thôi!” Anh lập tức cúp điện thoại, chạy ra khỏi văn phòng.

3 phút sau, Lan Khâm và Trương Trác Bân ngồi vào một chiếc xe cảnh sát không đánh dấu, Tiêu Lăng Duyệt thì ở lại văn phòng, chịu trách nhiệm hướng dẫn đồn cảnh sát.

Nhìn làn tuyết trắng ngoài cửa sổ, cảm giác sốt ruột trong lòng Lan Khâm càng lúc càng nhiều, dường như chậm một chút thôi thì một thứ gì đó quan trọng sẽ bị chôn vùi dưới trận tuyết này. Anh không thể không vi phạm lần

thứ 2, dù không có bất cứ bằng chứng nào nhưng vẫn đặt còi cảnh sát lên nóc xe.

“Pipopipo— Pipopipo— “

Lòng của Lan Khâm cũng giống như tiếng còi xe này, không ngừng phập phồng.

Anh đã lái vượt qua hàng trăm chiếc xe dưới trận tuyết này, nhưng vẫn cảm thấy thế này quá chậm.

Trong hệ thống liên lạc nội bộ không ngừng truyền đến báo cáo của Tiêu Lăng Duyệt và đồn cảnh sát bên kia, đã xác định được địa điểm Lý Trạch Phân xuống xe là ở trạm quảng trường Vạn Hưng, mà đồn cảnh sát số 1 khu Vạn Niên gần đó cũng đã ra quân...

Đột nhiên một giọng nói át đi tất cả: “Đây là đồn cảnh sát số 1 khu Vạn Niên, chúng tôi phát hiện ra trong đồng tuyết có 2 người, 1 nam 1 nữ ở sau hẻm phía Tây quảng trường Vạn Hưng, đang xác minh các dấu hiệu sống... Đã liên lạc với trung tâm cấp cứu gần nhất...”

1 nam 1 nữ!

Lan Khâm lại đạp mạnh chân ga, đồng hồ đo tốc độ lập tức vượt qua số 100. Trương Trác Bân bị tốc độ này làm cho tái xanh mặt mày, vội vàng nắm chặt tay vịn.

Sau nhiều lần trượt nguy hiểm trên con đường vừa được xử lý tuyết động, chiếc xe lao vào khu vực quảng trường Vạn Hưng. Trong quảng trường không tiện để lái xe nữa, vì thế Lan Khâm tùy tiện đậu xe bên đường, không thèm để ý đến Trương Trác Bân bên ghế phụ lại mà nắm súng sau lưng, chạy như điên vào trong.

“Này đội trưởng Lan... này...” Phía sau là tiếng gọi của Trương Trác Bân.

Lúc anh gần đến hẻm sau phố Tây, trong tai nghe lại truyền tới báo cáo của đồn cảnh sát số 1 khu Vạn Niên. Cùng lúc đó, âm thanh xe cứu thương

cũng từ xa dần dần truyền tới con hẻm hẻo lánh này.

“Người đàn ông xác nhận đã tử vong, còn cô gái...”

Lan Khâm chạy như điên đến bên cạnh vị cảnh sát đang nói rồi kéo anh ta ra, sau đó trực tiếp quỳ 2 gối xuống, ôm lấy người đã bị tuyết chôn vùi hơn một nửa kia.

“Lý Trạch Phân, Lý Trạch Phân!”

Anh nâng nửa người trên của Lý Trạch Phân ra khỏi đồng tuyết, thận trọng vỗ lên mặt cô. Chính anh cũng không phát hiện ra ngón tay của mình cũng đang run lên bần bật.

Lý Trạch Phân không có phản ứng gì. Mặt của cô rất lạnh, không khác gì với đám tuyết vừa đỏ vừa trắng bên cạnh cả.

“Lý Trạch Phân, Lý Trạch Phân, Lý Trạch Phân...”

Cả người Lan Khâm run kịch liệt, giọng nói anh dần dần thay đổi. Đầu óc anh trống rỗng, chỉ biết máy móc gào tên Lý Trạch Phân, thậm chí còn không nghĩ đến việc xác nhận xem cô bị thương ở đâu, làm thế nào để sơ cứu.

“Đội trưởng Lan!” Tiếng rống của Trương Trác Bân đã kéo anh ra khỏi trạng thái bất thường này.

Lan Khâm rung mình một cái, lúc này mới bừng tỉnh mà dựa theo huấn luyện hàng ngày để kiểm tra các dấu hiệu sống của Lý Trạch Phân.

Nhiệt độ cơ thể rất thấp, hô hấp yếu, không có phản ứng với tiếng gọi, nhưng đồng tử vẫn phản xạ ánh sáng, bị thương ở vùng bụng, nhiệt độ thấp của tuyết vô tình đã cầm máu lại một ít...

Vẫn, vẫn còn sống!

Tiếng còi của xe cứu thương không biết đã dừng lại từ khi nào, Lan Khâm

chỉ nghe sau lưng mình ầm ỹ một lúc, sau đó cả người bị ai đó túm kéo ra. Hai chân của anh như không còn xương cốt gì nữa, trực tiếp bị người khác kéo đi vài mét, đến khi tỉnh táo lại thì đã ngã bịch xuống đất.

Trong lúc đó, ánh mắt của anh không hề rời khỏi người Lý Trạch Phân nửa giây.

Anh thấy Lý Trạch Phân được nhân viên y tế bọc trong chăn lông và đưa lên cáng, nhìn thấy cáng cứu thương được chuyển lên xe. Vốn anh định đi cùng, nhưng lại bị nhân viên y tế cản lại vì tâm trạng không đủ ổn định thì sẽ ảnh hưởng đến việc giải cứu, cuối cùng là Trương Trác Bân đi theo xe.

Cho đến khi xe cứu thương mất hút trong tầm mắt, anh vẫn không thể rời đi được.

Là tại mình không nhận cuộc gọi cầu cứu đó, là tại mình sơ suất nên mới khiến cô ấy...

Nhất định phải cố gắng sống sót, xin cô đấy...

Chương 67: Nhắm mắt làm ngơ (14)

Lý Trạch Phân cảm thấy như mình đã quay lại khoảng thời gian bị xóa nhòa trong trí nhớ của bản thân. Cô và một cậu bé tóc vàng đang lăn lộn trên mặt cỏ, cùng chơi ném đĩa với một con Golden. Một cặp vợ chồng trẻ người phương Tây đang ngồi trên ghế đẩu cách đó không xa, trên tay họ cầm sợi dây dắt của vòng cổ Golden. Lý Trạch Phân chỉ nhớ tên người phụ nữ là Zoe, là mẹ của cậu bé đang chơi với mình, cũng là dì của cô... Ít nhất những từ đơn nước ngoài lúc đó cũng có thể phiên dịch sang tiếng Trung, là “Dì”.

Zoe đang cười nói gì đó với chồng của cô ta, tiếng Anh xen lẫn với tiếng Pháp, giống như mọi người trong thị trấn này, bao gồm cả Lý Trạch Phân. Lý Trạch Phân và cậu bé đó cười ha hả, đem vui vẻ rắc đầy trên thảm cỏ, cả con Golden to cũng hưng phấn mà quật đuôi. Hai vợ chồng Zoe thì thoảng lại tạm thời bước ra khỏi thế giới của 2 người, quay sang nhìn 2 đứa trẻ hô lên vài câu như “Cẩn thận nhé” hay “Chơi vui đấy”.

Lý Trạch Phân không thể nhớ mình đã đến thị trấn đó nhỏ này như thế nào, dù sao thì lúc đó cô cũng chỉ mới có 3 tuổi. Có lẽ vì cha mẹ cô là 2 nhà khoa học lớn nên quá bận rộn, vì thế không thể cho cô sống cùng ở Mỹ được.

Tất nhiên, trong ký ức lúc đó của cô thì dù cha mẹ có bận đến đâu vẫn lái xe hơn mười mấy tiếng xuyên biên giới đến thị trấn nhỏ ở Canada này để đến thăm cô vài ngày. Tiếc là cô không còn nhớ rõ người “cha” kia diện mạo như thế nào, cô chỉ nhớ tên của ông là “Anthony”, có đôi khi mẹ cũng sẽ trực tiếp gọi là “Thony”.

Mọi người ở đây dường như có thói quen gọi thẳng tên hoặc biệt danh của nhau, bất kể địa vị như thế nào, kể cả là người thân. Vì thế Lý Trạch Phân không gọi “cha” hay “dì” mà chỉ gọi “Thony Thony” hoặc “Zoe Zoe”.

Nhưng vì tên của mẹ cô quá khó đọc, Lý Trạch Phân đọc “Tổ Ngọc” cả buổi trời vẫn chỉ phát âm ra chữ “Mờ gà”, vì nhớ đến món mờ gà ngán ngẩm nên cô chỉ có thể gọi là “Mom” hoặc “Mama”. Dù đôi khi cô cũng lén gọi như thế cùng với Anthony, nhưng tuyệt đối không hề dám trước mặt mẹ mình.

Anthony thật sự là một nhà khoa học vĩ đại, tài năng ngôn ngữ của ông cũng là đòn bẩy cho việc này. Có lẽ trong tất cả những người Lý Trạch Phân quen biết lúc đó, ông là người duy nhất có thể phát âm chính xác tên của mẹ. Ông có thể nói những từ sến sẩm trong tiếng Trung như “Em yêu”, “Vợ ời”, thì thoảng lại là “Anh yêu em”. Trong mắt Lý Trạch Phân, tiếng Trung của ông hẳn phải ở cấp 8, dù sao mỗi ngày thức dậy ông đều tự tin như thế, có làm gì thì mẹ bên cạnh cũng vỗ tay tán thưởng.

Từ nhỏ Lý Trạch Phân thật sự đã có hơi sợ mẹ mình, vì lúc không cười trông bà như đang tức giận ấy, hơn nữa tính bà cũng không thích cười, trừ những lúc nói chuyện với Anthony. Tất nhiên, lúc đó Lý Trạch Phân không hề ý thức được chính mình cũng thừa hưởng gương mặt này.

Vì gia đình cũng gọi là có cha mẹ nghiêm khắc nên Lý Trạch Phân cảm thấy rất chán, lòng tự trọng nho nhỏ trong lòng cô bắt đầu tác quái, thừa dịp 2 người quay về, cô lén quần lấy Anthony để học tiếng Trung.

Sau đó, trong sân nhỏ nhà Zoe sẽ xuất hiện cảnh tượng quái dị thế này: Một bé con ngồi trong lòng một người đàn ông cao lớn, anh 1 câu tôi 1 câu, nhăm từ vựng như đang niệm chú... Tạm thời cũng gọi là “tiếng Trung” đi.

Người đàn ông chỉ vào 2 chữ “Ô tô” trong sách: “Ngật nhất ngật nhất hey.”

Bé con rung đùi đắc ý đọc theo: “Bảy yeah.”

Người đàn ông chỉ vào 2 chữ “Đền bàn” trên sách: “Đài Đông.”

Bé con bắt chước vẻ mặt nghiêm túc: “Ngốc động.”

(*) Bé Đẹp: Thứ cho tôi tài cán hạn hẹp, tôi cũng khum hiểu a =)))

Lý Tố Ngọc đứng một bên nhin cười nhìn lên, cả khuôn mặt nhin đến đỏ bừng, hoàn toàn không còn vẻ uy nghiêm hàng ngày mà Lý Trạch Phân sợ nữa.

Không biết Anthony có khả năng thần kỳ nào không mà mỗi lần Lý Tố Ngọc nhìn lên chưa được vài phút là ông đã phát hiện ra. Sau đó ông sẽ chỉ tay vào hướng Lý Tố Ngọc đang nấp, phát âm rõ ràng một câu: “Tố Ngọc, em yêu.”

Bé con Lý Trạch Phân ngốc nghếch nói theo: “Mỡ gà, áp suất không khí thấp.”

Sau đó Lý Trạch Phân sẽ bị đám mỡ gà đó dọa sợ đến mức bò xuống từ đùi Anthony, chạy tới trốn ở chỗ Zoe. Vừa chạy cô vừa nhìn lại, sẽ thấy bộ dạng ôm bụng cười ha hả của Anthony, và mẹ đang nhìn mình chạy trốn, vẻ mặt thoáng lo lắng.

Lúc đó Lý Trạch Phân không biết sự lo lắng đó có ý gì, cho đến khi...

Không biết từ lúc nào mà bầu trời đã trở nên u ám, có lẽ sắp mưa rồi. Zoe vội vàng chạy tới gọi Lý Trạch Phân và cậu bé, người đàn ông thì đi đến cài lại vòng cổ cho Golden. Lý Trạch Phân đi theo sau họ quay về “nhà”, những giọt mưa nặng hạt đã bắt đầu rơi xuống.

Rào... rào... — Giọt mưa gột sạch cửa sổ.

Gâu gâu — Golden nghịch nước qua cửa kính.

Lý Trạch Phân thấy Zoe nhận điện thoại, sắc mặt của cô càng ngày càng đen lại như bầu trời lúc này, cuối cùng là ném mạnh điện thoại xuống đất. Zoe quay đầu lại nhìn cô, đáng vẻ muốn nói rồi lại thôi khiến cho Lý Trạch Phân không tài nào thốt ra câu hỏi về nội dung cuộc điện thoại.

Cuối cùng bỏ lỡ đến cả 1 tháng sau. Zoe và dượng đóng cửa thì thăm nhau cả đêm, ngày hôm sau thì xách vali ra ngoài, đi tròn 1 tháng trời. Lý Trạch Phân rõ ràng thấy có gì đó không đúng, cô tìm cách cho anh họ sang để hỏi nhưng lần nào cũng bị dượng ngăn lại.

Lúc Zoe quay lại, cỏ trên sân đã vàng rồi. Ít nhất trong giấc mơ này, Lý Trạch Phân vẫn thấy được màu vàng của cỏ.

Cô ấy không về một mình mà còn 1 đám người mặc đồng phục mà Lý Trạch Phân chưa từng thấy qua bao giờ. Những người này trông giống Mỡ gà, tóc đen mắt đen. Nhất là người đàn ông trung niên đứng đầu tiên, gương mặt không giận mà uy quả thật giống như phiên bản nam có thêm nếp nhăn của Mỡ gà vậy.

Họ đang thì thầm với nhau bằng thứ tiếng Trung khác với tiếng Trung mà Anthony đã dạy cô, Lý Trạch Phân căn bản nghe không hiểu gì. Sau đó, cô gái đứng bên phải nhỏ giọng nói gì đó với Zoe bằng tiếng Pháp, Zoe lại quay sang nói gì đó với chồng mình, vẻ mặt không tốt mấy đáp lại.

Lý Trạch Phân loáng thoáng nghe được nội dung câu trả lời, hình như là “Mang nó đi đi”. Hoặc có thể những chuyện xảy ra sau đó đã ảnh hưởng đến trí nhớ của cô, khiến cô nghĩ rằng mình nghe thấy được như thế.

Zoe đã trả lời, những người mặc đồng phục cũng bước tới vây quanh Lý Trạch Phân. Họ nói gì đó mà Lý Trạch Phân không thể nghe hiểu được, sau đó túm lấy cô nhét vào một chiếc xe màu đen ven đường. Lý Trạch Phân muốn khóc la ầm ĩ, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của người đàn ông giống Mỡ gà kia thì lại không dám nữa.

Cô ngốc nghếch bị kéo lên một đồng phương tiện giao thông, chỉ biết mình đang bị dẫn tới một nơi rất xa, rất xa. Đến khi 2 chân chạm xuống đất thì cô đã phát hiện mình đang đứng trước một Cung điện rất nguy nga, dưới sự “hộ tống” của một đám người như binh lính, cô bị đưa đến nơi... chất chứa ác mộng kia.

Những chuyện xảy ra sau đó đều là những thứ mà Lý Trạch Phân luôn muốn quên đi. Thời gian trôi xa, cô gần như đã thành công. Nhưng cơn mơ này lại đem chúng quay về như cũ.

Lý Trạch Phân nghĩ có lẽ là do mình sắp chết rồi, dù sao thì trước khi chiếc đèn lồng kéo quân vụt tắt, nó cũng sẽ không được lựa chọn chiếu những

hình ảnh mình yêu thích nhất.

Cô bị mang vào trong một tòa Cung điện, cuộc sống ăn ngon mặc đẹp cứ thế bắt đầu. Nhưng cái giá phải trả là mỗi ngày ít thì 10 tiếng, nhiều thì 15 16 tiếng ngồi học. Học lễ nghi, học lịch sử, học chính trị, nghiên cứu khoa học, học tiếng Trung, còn có một loạt lớp học cầm kỳ thi họa.

Cô bị giao cho 1 đám giáo viên, dẫn đầu là một ông già luôn mặc đồ thời Đường. Vì sở thích cá nhân của ông ta, Lý Trạch Phân phải gọi ông ta là “tiên sinh”, mỗi lần gặp phải hành lễ. Cho tới bây giờ ông ta vẫn giữ vẻ mặt đó, cầm một cây thước trong tay để chào hỏi Lý Trạch Phân.

Ông ta thích nhốt cô vào phòng học đơn 3 mặt đều là gương để bắt cô làm bài. Những đề thi đó luôn là tiếng Trung thuần túy, lúc đó Lý Trạch Phân căn bản còn không biết có thứ này chứ đừng nói là làm được.

Nếu không làm hết được đề thì phải chịu quỳ nhận thước. Nếu làm được một ít cũng sẽ bị ném vào tông miếu để quỳ trước một đồng bài vị, mỗi lần quỳ mấy tiếng. Lý Trạch Phân chưa bao giờ tỉnh táo khi quỳ xong, lần này cũng bị choáng váng, lúc tỉnh dậy đã thấy mình đang nằm trên giường, trên tay vẫn cầm kim châm. Tiếp đó truyền dịch, rồi lại tiếp tục học.

Không phải Lý Trạch Phân chưa từng thử phản kháng, dù sao thực chất con người cô cũng không phải là người nhẫn nhục chịu đựng. Nhưng kết quả của sự phản khách thường sẽ là chịu nhiều thước hơn và quỳ lâu hơn, không biết từ khi nào mà đầu gối và lòng bàn tay của cô đã có vết chai rất dày, đánh hay quỳ cũng không còn cảm giác gì nữa.

Cuộc sống cứ thế trôi qua không biết bao lâu, lâu đến mức Lý Trạch Phân đã gần như quên mất Mỡ gà, Thony và Zoe là ai, đến cả 2 chữ “Ô tô” cũng đã phát âm thành thạo như mong ước của cô, giọng nói cô đã trở thành giọng hoàng thất đúng chuẩn, học phú năm xe xuất khẩu thành thơ.

Vào một buổi chiều đầy nắng, cô bị tiên sinh và người trước đây đã đưa mình từ trấn nhỏ về — Hoàng thái tử, cùng nhau dẫn đến tòa Cung điện trong cùng.

Cô thấy bà cố nội hiền lành đang ngồi trên Long ý... Nhưng chuyện này không quan trọng, quan trọng là..., cô thấy một người đứng giữa đám người kia — Mẹ.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy mẹ mình, Lý Trạch Phân liền quên hết tất cả những lời “dạy dỗ”, trực tiếp vươn tay ra chạy về phía bà như lúc còn ở thị trấn nhỏ trong Canada, miệng hô to: “Mỡ gà!”

Cô vốn tưởng rằng mình sẽ nhận được một vòng tay bấy lâu đã xa rời. Dù trước kia mẹ không thích cười, nhưng không keo kiệt với cô những cái ôm. Vừa nghiêm khắc vừa cưng chiều, kiểu mẹ này, dùng vốn từ tiếng Trung của Lý Trạch Phân có lẽ nên gọi là “kiêu ngạo”.

Cô cảm thấy chỉ cần có cái ôm này, nhưng uất ức trước kia đều sẽ bị xua đi hết.

Nhưng trên thực tế, thứ đang đợi cô lại là...

“Bốp!”

Chương 68: Nhắm mắt làm ngơ (15) - Có lẽ đây là giấc mơ cực lạc mà con người có được trước khi chết chăng?

“Bốp!”

Gò má trái của cô đau đến nóng rát, cả người Lý Trạch Phân đều bị tát cho ngây ngẩn.

“Con đã học lễ nghi như thế à?!”

Lý Trạch Phân chưa từng được biết rằng mẹ mình có thể phát ra giọng nói thế này. Cô đã từng nghe mẹ mình nói tiếng Trung rất nhiều lần, nhưng chưa từng nghe qua giọng điệu này. Đây hoàn toàn không phải là Mỡ gà trong trí nhớ của cô, không phải là Mỡ gà trốn bên cửa sổ nhin cười, mà là em họ của người đàn ông đã mang cô từ trấn nhỏ kia về đây, một hoàng thất, một công chúa.

Nghe lời mắng mỏ của Lý Tổ Ngọc, tiên sinh đứng sau lưng Lý Trạch Phân cách đó không xa vội chắp tay trước ngực thi lễ: “Là lão phu vô phương dạy bảo, kính xin bệ hạ và chư vị điện hạ thứ lỗi.”

1 giây sau, những ánh mắt trong đại điện đã đổ dồn về Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân bị ép dưới những đôi mắt này, đành phải quỳ xuống.

“Vâng... Là con gái thất lễ,” Cô không dám ngẩng đầu lên nhìn Lý Tổ Ngọc nữa, “Mong mẫu thân đừng trách phạt.”

Cô chết lặng, như một tội nhân đã phạm phải trọng tội đang chờ phán quyết cuối cùng. Lý Trạch Phân quỳ thẳng tắp, không dám cử động dù chỉ một

chút.

Không biết bao lâu trôi qua, bà cụ hiền lành phía trên đành lên tiếng giải vây: “Được rồi, Chỉ nhi vừa mới nhận tổ quy tông chưa bao lâu, chớ quá hà khắc với lễ nghi của con bé.”

Áp lực đè nặng Lý Trạch Phân lúc này mới dần dần biến mất. Nhưng cô vẫn không dám đứng lên.

Những chuyện sau đó cô không còn nhớ nữa, trong giấc mơ cũng rất mơ hồ. Cô chỉ biết mặc dù hôm đó Bệ hạ đã nói “Chớ quá hà khắc”, nhưng cô vẫn bị đuổi đến quỳ ở tông miếu, là Lý Tổ Ngọc đã đích thân đuổi cô.

Có lẽ vì cái tát đó quá khó quên nên Lý Trạch Phân vẫn nhớ rõ hôm đó cô đã tỉnh táo quỳ xong. Thậm chí sau đó còn như một con trâu bất kham, đuổi hết tất cả những nhân viên y tế đến khám cho mình và lê bước về cung điện.

Sau khi trở về, cô lên cơn sốt cao đến mức xuýt chút phải vào phòng chăm sóc đặc biệt. Đến khi bình phục quay về cung điện thì Lý Tổ Ngọc cũng ở trong đó, đồng thời có thêm vài người đàn ông mà đến giờ cô cũng không quen biết.

“Ông ấy là Cao Kiến, sau này sẽ là phụ thân của con.” Lý Trạch Phân chỉ buông một câu lạnh như băng rồi lại nhốt mình vào phòng đọc sách. Sau đó bà ta cũng bận bịu đủ thứ, không thể về Hoàng Cung được thì sẽ không về, không quan tâm đến những chuyện xảy ra trong Cung, những chuyện đòi bại mà Cao Kiến đã làm với Lý Trạch Phân.

Người ta nói nếu như một con voi bị cầm tù bằng sợi dây xích từ nhỏ, thì dù con voi đó đủ lớn để làm đứt dây xích nhưng nó vẫn sẽ bị trói. Lý Trạch Phân có lẽ là một minh chứng cho chuyện này, cô chính là “con voi” đó. Vì từ khi vào Hoàng Cung này, sự phản kháng của cô chưa từng có tác dụng, thời gian qua đi, cô lại xem hành vi của Cao Kiến như một phần trong cuộc sống của mình — cô đã quen với điều đó.

Cho đến khi hãn càn ngày càng quá đáng, lúc Lý Trạch Phân bắt đầu xuất hiện trước công chúng dưới thân phận công chúa Lý Chỉ 3 tuổi, bắt đầu

“nhảy lớp” đến trường, cho đến khi đến Đông Cung chơi cùng với Lý Trạch Thâm, cho đến khi quen biết được Vũ Nguyệt, cho đến khi xem được bộ phim “Âm thầm lên án” kia...

Cô chọn ngày và đạo cụ cẩn thận, chuẩn bị từ 1 tháng trước khi thọ yến bắt đầu, cố ý tạo ra đủ mọi vết thương trên người mình. Những vết thương đó thật sự rất đau, nhất là lúc bị Cao Kiến say tạt rượu vào, nhưng cô đều cắn răng nhin hết. Cũng may là Cao Kiến vẫn còn chút kiêng kị với thân phận công chúa của cô nên chưa bao giờ dám làm càn đến cuối, đa phần vẫn còn quần áo nên có thể che đậy những vết thương đó.

Ngày thọ yến cứ thế diễn ra đúng hẹn, Lý Trạch Phân cố ý “yếu ớt” đi trước mặt tôn thất, tính đúng giờ nghỉ, tìm cách qua mặt mọi người rồi đến phòng nghỉ. Sau đó, cầm con dao mà từ đầu đến giờ mình vẫn giấu trong áo...

Xoẹt—

Cảm giác rất bình thường, như thể cắt một lát thịt thăn vậy.

Có lẽ cô cũng cảm thấy đau, nhưng cảm giác thành tựu đến kỳ lạ và khoái cảm được giải thoát đã lấn át đi sự đau đớn kia rồi.

Lúc tỉnh dậy hấp hối trên giường bệnh, người đầu tiên cô nhìn thấy không phải là Lý Tổ Ngọc hay Cao Kiến, mà là Thái tử và Thái tôn, lúc đó Lý Trạch Phân biết mình đã thắng ván bài này rồi.

Nhưng sự thật đã chứng minh, cô chỉ thắng được một nửa.

Lúc Thái tử và Thái tôn hỏi về chuyện của Cao Kiến, Lý Trạch Phân đã dùng triệt để kỹ năng diễn xuất của mình để tạo ra cho Cao Kiến một hình tượng ác quỷ. Cô vốn nghĩ lần này sẽ không còn phải nhìn thấy Cao Kiến nữa, nhưng rốt cuộc Lý Trạch Phân cũng không được như ý nguyện.

Cao Kiến vẫn là Phò mã, vẫn sống trong Cung điện đó. Ngược lại là vị công chúa như cô lại tạm thời chuyển sang Đông Cung ở, cả ngày bị cấm quân canh giữ, sợ cô tiết lộ chuyện của Cao Kiến ra ngoài.

Những ngày ở Đông Cung cũng không tẻ lắm, ít nhất là trong giấc mơ này, cũng coi như là những mảng ký ức tốt đẹp. Dù sao thì chỗ đó cũng có Lý Trạch Thâm, Thái tử dù bảo thủ nhưng vẫn là một ông ngoại tốt. Nếu có chuyện khiến người ta phiền lòng thì hẳn là Thái tôn đã phụng mệnh mang cô về từ Canada.

Vài tháng, thậm chí là vài năm sau, Lý Trạch Phân không còn nhớ rõ nữa, cô chỉ nhớ hôm đó không biết Thái tôn đã uống nhầm thuốc gì mà lại bảo muốn trả cô về Cung điện của Cao Kiến và Lý Tổ Ngọc. Đề nghị này vừa nói ra, Lý Trạch Thâm lập tức liều mạng đứng lên phản đối, ngay cả Vũ Nhuận Khoa, người phụ trách vụ tự sát của Lý Trạch Phân cũng bị anh làm cho hoảng hốt.

Hai bên xảy ra tranh cãi, cuối cùng không biết Lý Tổ Ngọc đã dùng cách gì để thuyết phục Bộ hạ, khiến ông lão trực tiếp đưa ra khẩu dụ, đồng ý cho Lý Trạch Phân đi Canada du học.

Chỉ khi máy bay chính thức đáp xuống sân bay Pison, Lý Trạch Phân mới ý thức được rằng mình đang “đi du học” chứ không phải “trở về”. Vì cô đã hoàn toàn biến thành người Đường Quốc, 3 năm sống ở thị trấn nhỏ kia đã biến mất rồi.

Chiếc đèn kéo quân xoay đến những hình ảnh học tập buồn tẻ, thỉnh thoảng lại có sự xuất hiện của sự vụ quan Trần Kiến.

Có lẽ là do tâm lý “du học” đan xen với “về nhà” nên Lý Trạch Phân không khỏi có cảm giác tha hương đất khách, vô thức bắt đầu tránh né hết tất cả các hoạt động xã giao không bắt buộc. Trước mặt mọi người cô luôn trưng ra vẻ mặt tươi cười, duy trì hình tượng ôn hòa, nhưng thực tế không thân thiết với ai cả. Cô không tham gia vào Hội du học sinh Đường Quốc, cũng không dính líu gì đến những người gốc Đường, cứ như thế, cô độc một mình rất lâu.

Cho đến khi sự bình yên đó lại bị phá vỡ vì một trận tai bay vạ gió.

Cô chỉ đúng lúc bị vỡ màn hình máy tính nên đến trung tâm thương mại Edern để bảo hành thôi mà. Kết quả là lại đụng phải trận xả súng đó.

Pằng, pằng, pằng—

Tiếng súng, tiếng la hét, tiếng đồ vật rơi. Mọi nơi đều tan tác, người trong trung tâm thương mại đều chạy tán loạn. Nhân viên bảo vệ phụ trách sơ tán khu vực của Lý Trạch Phân đã bị trúng một phát đạn rồi gục xuống. Mọi người giống như những con ruồi không có dẫn đàn, chui loạn dưới quầy, một số thì chạy lung tung xung quanh, một số ít lại giống như con gái của Trần Kiến, ngồi yên để làm bia ngắm.

Tiếng súng càng lúc càng dày đặc, không biết cảnh sát đã đến hay là do bọn khủng bố đã đổi súng liên thanh.

Lý Trạch Phân phát hiện ra chân tay mình đã lạnh ngắt, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo. Có lẽ đây là khả năng của người đã từng chết một lần.

Hai tên khủng bố không biết đã chạy đến khu vực của Lý Trạch Phân từ khi nào, khiến tình cảnh vốn đã hỗn loạn nay lại còn hỗn loạn hơn, trên đất đều là bã vụn và máu thịt. Rõ ràng tất cả những âm thanh bên ngoài vẫn vang lên, nhưng không biết cảnh sát đang ở đâu rồi.

Tên khủng bố cao hơn vừa bắn vừa bất ngờ chạy tới gần chỗ Lý Trạch Phân. Chỗ ẩn nấp của Lý Trạch Phân vốn rất kín, nếu không nhìn kỹ sẽ không thể phát hiện ra được. Nhưng ai ngờ, tên đó lại tới thật.

Hắn nhìn thấy Lý Trạch Phân, nhe hàm răng vàng khè ra cười rồi giơ súng lên ngắm về phía Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân không hề suy nghĩ, trực tiếp đứng dậy đối diện với hắn. Có lẽ hắn đang hoảng sợ vì hành động liều lĩnh này của cô nên chỉ dám đứng thất thần ở đó mà không bóp cò, đến khi phản ứng lại được thì súng đã bị cô cướp mất. Nhưng kẻ đang bóp cổ con gái Trần Kiến cũng đã chú ý đến Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân không còn nhớ chính xác chuyện gì đã xảy ra sau đó, vì adrenaline* quá mạnh.

() Adrenalin là một hormon có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.*

Tóm lại, đến khi cô hồi phục lại tinh thần thì cây súng trong tay đã bốc khói, 2 tên khủng bố lần lượt ngã xuống đất không còn phản ứng gì. Vũng máu tràn tới dưới chân cô, hơi nhớp nháp. Con gái của Trần Kiến đã ngất xỉu trên đất, không biết là vì sợ hay do bị bóp cổ nên nghẹt thở nữa.

Lý Trạch Phân không nhớ trạng thái tinh thần của mình lúc đó, dù nằm mơ lại một lần nữa thì đầu cô vẫn trống rỗng. Cô chỉ thấy mình giả vờ bình tĩnh mà nguy tạo lại hiện trường, sau đó tránh né cảnh sát đang vây quanh rồi rời khỏi trung tâm thương mại.

Cảnh sát địa phương không nghi ngờ gì những chứng cứ Lý Trạch Phân nguy trang thành 2 tên khủng bố tự giết nhau, cũng chưa từng nghĩ đến khả năng có người thứ 3 tồn tại. Nếu không phải vì con gái của Trần Kiến...

Nhưng cũng có thể xem như là trong cái rủi có cái may. Nếu không thì sau đó Trần Kiến cũng không giúp cô lén hoàng thất để tìm đến nhà của cha Moran thăm dò, cuối cùng mang về cho cô tin báo Anthony đã chết từ 20 năm trước. 2 năm sau cô cũng sẽ không chạy đi tìm Zoe, sau đó bị Zoe đuổi đi.

Nếu không có chuyện này thì cô cũng sẽ không về Đường Quốc sớm như thế, càng không gia nhập vào đội điều tra đặc biệt, đụng đầu với tên khốn Ngụy Vu Vĩ kia, sau đó bị 1 học sinh trung học đâm chết.

Chết...

Phải rồi, mình đã chết rồi ư?

Xem xong đèn kéo quân rồi, sau đó nên... uống canh Mạnh Bà, đi qua cầu Nại Hà, chuyển thế đầu thai thôi đúng không? Hay là sẽ bị Diêm Vương ném xuống địa ngục với đủ loại súc vật đây?

Không biết từ khi nào mà mi mắt cô đã có cảm giác, nặng trĩu, hết như lần đi thăm cầu Nại Hà 10 năm trước vậy.

Cô hít sâu 3 lần, quen với cảm giác bỗng bênh hiện tại rồi mở mắt ra.

Cô nhìn thấy người đã cho mình cái tát 20 năm trước, vậy mà bất ngờ ngồi cạnh giường của mình.

Người ta nói ai vừa tỉnh ngủ đều ngốc nghếch cả, bản thân Lý Trạch Phân cũng đã được trải nghiệm loại ngu ngốc đó rồi. Cô nhìn gương mặt không biết từ khi nào đã có nếp nhăn, thấy 2 bên tóc mai lấm tấm hoa râm của người đó, trái tim và vết thương của cô lại đau đớn...

“Mỡ gà?”

Lý Tổ Ngọc: “...”

Gương mặt trước mắt trong nháy mắt đã cứng đờ.

Lý Trạch Phân vô thức nhắm mắt lại, chờ cơn đau buốt xuất hiện trên má mình. Nhưng đến khi ý thức của cô tỉnh táo lại lần nữa vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

1 giây trước khi cô chìm vào giấc ngủ say lần nữa, dường như Lý Trạch Phân đã nghe thấy một tiếng thở dài rất dài.

Nếu lúc đó cô mở mắt ra, hẳn có thể thấy được hốc mắt đỏ bừng của Lý Tổ Ngọc. Chỉ tiếc rằng, cuối cùng cô vẫn không thể nhìn thấy.

Sau tiếng thở dài đó, có một âm thanh tựa như nước nở nghẹn ngào. Nhưng Lý Trạch Phân không thể tin rằng người đó lại nước nở được, vì thế tự nghĩ rằng chính mình đã nghe lầm rồi. Thậm chí cô còn nghi ngờ việc người này xuất hiện cạnh giường bệnh của mình.

Sao có thể chứ?

Có lẽ đây là giấc mơ cực lạc mà con người có được trước khi chết chăng?

Cô cười tự giễu mình, ý thức lại rơi xuống vực sâu.

Chương 69: Nhắm mắt làm ngơ (16)

Thời gian lùi về ngày 16 tháng 1. Sau khi Lý Trạch Phân được cứu ra từ đông tuyết rồi đưa vào bệnh viện, có cảnh sát mặc thường phục canh giữ an toàn, thì đám người đội điều tra đặc biệt thậm chí còn không đợi được đến lúc phẫu thuật xong, lập tức chạy đến hiện trường để tiến hành điều tra.

Video giám sát của BBQ Diễm Diệc quay được cảnh Lý Trạch Phân đột ngột bỏ sổ rồi chạy ra cửa sau. Theo nét mặt trên video giám sát thì hẳn là Lý Trạch Phân đã nhìn thấy được gì đó ở bên ngoài. Để xác minh chuyện này, Lan Khâm đã đến chỗ mà Lý Trạch Phân ngồi lúc đó, học theo tư thế của cô ngẩng đầu lên nhìn, thấy bảng quảng cáo kia sau đó để ý đến con hẻm phía sau nhà bếp.

Sau khi phát hiện ra được điểm này, họ lập tức đi tìm nội dung chiếu trên bảng quảng cáo thời điểm đó, kế tiếp là chạy đến đầu hẻm nhỏ để tiến hành kiểm tra dấu vết. Nhưng vì tối qua tuyết rơi quá dày và sự ra vào của cảnh sát và đội cấp cứu nên rất nhiều dấu vết trong hẻm đã bị phá hủy. Họ chỉ phát hiện ra được trừ Lý Trạch Phân và người chết Ngụy Vu Vĩ ra thì còn dấu vết của một người khác nữa, vì lúc người đó ngã xuống cạnh thùng rác đã cọ tay xuống đất, mô da dính ở đó rồi được màn tuyết bảo quản hoàn hảo.

Trung tâm Giám định đã tiến hành xét nghiệm gen trên các mô da, nhưng không tìm thấy dữ liệu nào trùng khớp trong kho. Tuy nhiên Mao Lệ vẫn đề tâm đến, cố ý kiểm tra hồ sơ nhập viện và bệnh án ở một số bệnh viện lớn và phòng khám nhỏ, hy vọng rằng chủ nhân mô da này bị ngã đủ nặng để đến bệnh viện băng bó. Vốn cô ta không có nhiều hy vọng gì vào việc này, nhưng không ngờ đã thực sự tìm ra được 1 người quen — Tư Đồ Định. Trùng hợp thay, Tư Đồ Định cũng là học sinh trên bảng quảng cáo của Giáo dục Elite.

Nguyên nhân Tư Đồ Dịch đến bệnh viện không phải là do ngã bị thương, mà là huyết thái dương bị va chạm mạnh gây vỡ xương sọ và đứt động mạch não, bây giờ vẫn còn nằm trong giường bệnh.

Tin tức này đã đẩy lên 1 hồi chuông trong giác quan thứ 6 của Mao Lệ, cô ta lập tức gọi Phùng Dịch Hoảng cùng đi đến bệnh viện. Kết quả là Tư Đồ Dịch vừa nhìn cảnh sát thì như nhìn thấy quỷ, phát điên bắt cha mẹ mình phải đuổi họ ra ngoài. Dù sao Tư Đồ Dịch cũng là trẻ vị thành niên, trước mắt không có chứng cứ xác thực nào nên cảnh sát không thể áp dụng biện pháp cưỡng chế được, thậm chí còn không lấy được DNA của nó.

Tất nhiên Mao Lệ và Phùng Dịch Hoảng không cam lòng ra về trắng tay như thế được, vì thế hai người chạy đến chỗ bác sĩ phụ trách của Tư Đồ Dịch, vừa mềm mỏng vừa cứng rắn một lúc đã lấy được ảnh chụp vết thương trên huyết thái dương của nó. Sau khi so sánh ảnh chụp này với Trung tâm Giám định, họ phát hiện vết thương hoàn toàn trùng khớp với hình dạng góc cạnh của điện thoại Lý Trạch Phân. Nói cách khác, vết thương của Tư Đồ Dịch rất có khả năng là do Lý Trạch Phân gây ra.

Vì dấu vân tay trên cán dao giống với dấu vân tay trên điện thoại của Lý Trạch Phân nên trừ cô ra thì kẻ còn lại đã mang găng tay. Trong số đó, dấu găng tay trên điện thoại trùng khớp với găng tay trên thi thể Ngụy Vu Vĩ, còn trên cán dao thì không. Đội điều tra đặc biệt từ đó suy đoán rằng Ngụy Vu Vĩ không phải là người đâm Lý Trạch Phân lúc đầu.

Với giả thiết này, ngay sau khi vết thương của Tư Đồ Dịch được xác minh, nó lập tức trở thành nghi phạm số 1. Vì để đảm bảo việc xin lệnh bắt giữ được suôn sẻ, Lan Khâm không lập tức động chạm vào Tư Đồ Dịch mà phái người đi thăm dò Giáo dục Elite và những người xung quanh Tư Đồ Dịch. Kết quả là trúng độc đắc rồi. Họ phát hiện những nghi phạm của các vụ ngộ tạo tai nạn đều có ít nhất 2 3 người là học sinh của Giáo dục Elite, mà Ngụy Vu Vĩ lại là ông chủ ở đó.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lý Trạch Phân chạy ra khỏi nhà hàng thịt nướng khi đang xem quảng cáo của Giáo dục Elite... Không khó để nhận ra cô hẳn đã thấy gì đó, sau đó vì

một nguyên nhân nào đó mà bị Giáo dục Elite giết người diệt khẩu.

Còn con dao kia chỉ là một con dao gọt trái cây rất phổ biến, bình thường đều được bán kèm với những loại dao khác. Phương Uy và Trương Trác Bân đã tìm được những con dao đi kèm ở nhà Tư Đồ Dịch, mà bộ dao này đúng lúc lại thiếu dao gọt trái cây.

Với 2 điểm này, lệnh bắt giữ Tư Đồ Dịch lập tức được phê chuẩn.

Không biết là Tư Đồ Dịch đang suy nghĩ gì, rõ ràng lần trước họ đến bệnh viện vẫn còn phản ứng điên cuồng, nhưng sau khi Phùng Dịch Hoảng mang lệnh bắt giữ đến thì nó lại giống như cái phểu vậy, cả cha mẹ nó cũng không ngăn được.

Nó thừa nhận chính mình đã đâm Lý Trạch Phân, lý do là vì Lý Trạch Phân đã nhìn thấy nó đứng phía sau bếp của BBQ Diễm Diệc bỏ thuốc. Nhưng dù là hành vi bỏ thuốc hay là báo án “Death Note”, tất cả đều là bị Ngụy Vu Vĩ sai khiến. Nó không hề giấu diếm mà kể hết toàn bộ “kế hoạch ngụy tạo tai nạn” của Ngụy Vu Vĩ ra, thậm chí còn giúp cảnh sát chứng thực được những vụ án tương ứng trước đó.

Sau khi cha mẹ của Tư Đồ Dịch biết được chuyện này đã bắt đầu cắn chặt Ngụy Vu Vĩ không tha, đem tất cả tội lỗi đổ lên đầu người đã chết. Lúc thì nói là con trai mình vẫn còn nhỏ chưa hiểu được đúng sai, vị tên khốn nạn họ Ngụy kia dụ dỗ nên cũng chỉ là một nạn nhân vô tội; lúc thì nói Tư Đồ Dịch vẫn là trẻ con, thuốc xổ chỉ là trò chơi của đám con nít, lỡ tay đâm cảnh sát cũng là vì cảnh sát làm căng nên khiến nó sợ hãi.

Để những lời ngụy biện này thêm phần “hợp tình hợp lý” hơn, mẹ của Tư Đồ Dịch thậm chí còn đưa ra một đồng lời như “Chắc chắn cảnh sát kia đã dùng súng đe dọa con tôi” “Cô ta làm nhiệm vụ mà không đề phòng là lỗi của cô ta” “Là cô ta ra tay đánh con tôi trước, nên người ngồi tù phải là cô ta”... Bà ta căn bản không biết lúc đó Lý Trạch Phân vừa tan làm, không hề mang theo súng.

Đội điều tra đặc biệt không tốn nhiều công sức để phản bác lại những lời bậy bạ của cha mẹ Tư Đồ Dịch, vì chính Tư Đồ Dịch đã phủ nhận những

lời đó ngay khi cha mẹ nó vừa ra khỏi cửa.

Nó mô tả lại tình hình lúc vụ án xảy ra, nói rằng sau khi mình ném thuốc xổ được gói vào giấy thì rời khỏi đó, Lý Trạch Phân đã đi tới rồi lục lại thùng rác. Không biết là do nó lo lắng hay sao mà lại quay lại, trực tiếp đụng mặt Lý Trạch Phân. Lúc đó Lý Trạch Phân đang cầm điện thoại chụp ảnh, vì thế không để ý nó đang đứng sau lưng, Tư Đồ Địch gọi Lý Trạch Phân một tiếng, nhân lúc cô quay người lại đã lập tức đâm cô. Trong nháy mắt đó, Lý Trạch Phân đã dùng điện thoại đập vào thái dương nó, lúc nó té ngã xuống đất thì bỏ chạy.

Tất cả lời khai điều trùng khớp với kết quả điều tra trong hiện trường, cảnh sát đúng thật đã tìm được gói thuốc xổ trong thùng rác. Nhưng chuyện kỳ lạ duy nhất chính là câu “quay lại nhìn thử” của Tư Đồ Địch. Cái thùng rác đó rất gần góc hẻm, nếu Tư Đồ Địch quay lại thì Lý Trạch Phân không thể không nhìn thấy được. Trừ khi, người ném thuốc là một kẻ khác. Tư Đồ Địch thừa nhận đã đâm người khác, dứt khoát nhận tội, tất cả đều là để bảo vệ cho kẻ đó.

Tiêu Lăng Duyệt chỉ điều tra một chút đã tìm ra được những mối quan hệ cá nhân của Tư Đồ Địch, tìm ra một ứng cử viên cho “kẻ đó” — Tiết Tuyết.

Chuyện đáng chú ý khác nữa là cha của Tiết Tuyết là giảng viên ở Kinh Đại, mà vị giáo sư này trùng hợp lại cùng làm trong văn phòng với Lý Trạch Phân suốt 1 tháng. Nói cách khác, rất có thể Lý Trạch Phân đã quen Tiết Tuyết, biết Tiết Tuyết đang học thêm ở Giáo dục Elite, vì thế sau khi cô nhìn thấy Tiết Tuyết xuất hiện sau bếp nhà hàng thịt nướng thì cũng lập tức đi theo.

Giải thích như thế có vẻ có lý hơn so với lời của Tư Đồ Địch nhiều. Chỉ tiếc là đội điều tra đặc biệt không có chứng cứ xác thực nào liên quan đến Tiết Tuyết. Vì BBQ Diễm Diệc rất nổi tiếng trên mạng nên bếp sau ngày nào cũng mở cửa làm việc, có rất nhiều người nổi tiếng, thực khách, blogger,... ra vào. Thật ra là có lời khai của một nhân chứng nói mình đã nhìn thấy Tiết Tuyết xuất hiện ở bếp sau, nhưng vì nhân chứng không tận mắt thấy cô ta bỏ thuốc vào đồ ăn nên lời khai này cũng không có nhiều giá trị pháp lý.

Thật ra không chỉ có Tiết Tuyết, đa số các học sinh ở Giáo dục Elite đều liên quan đến tội ác này. Nhưng trừ Tư Đồ Địch đã nhận tội ra thì cảnh sát không có cách nào để bắt những người khác cả, ngược lại còn bị những người cha mẹ thần thông quảng đại của bọn “trẻ con” này làm cho mệt mỏi.

“Áp lực học tập của con tôi rất lớn, chỉ là lấy 1 cái ốc vít thôi mà, có gì to tát đâu? Tôi nói cho cậu biết, tôi quen với Bộ trưởng Trâu của các cậu đấy, hay là chúng ta đến trước mặt Bộ trưởng Trâu để ông ấy phân xử đi?”

“Không phải chỉ là đăng một cái video đáng sợ lên thôi sao? Trên mạng đầy video kiểu như thế thì các người mặc kệ, đến lượt con gái tôi thì là phạm pháp à?”

“Hả? Hỏi thăm đường thì sao? Cảnh sát các người sắp viết văn tự án* đấy à? Có tin tôi cho chuyện cảnh sát đen** của các người ra ánh sát không?”

() Văn tự ngục hay còn gọi là văn tự án, là khái niệm để chỉ các vụ án ở những mức khác nhau liên quan đến các sản phẩm của văn tự (thơ, phú, văn xuôi...) trái với quy chế hoặc ý chí chủ quan của lực lượng đứng đầu nhà nước cai trị. Từ đó dẫn đến, các cá nhân, tổ chức liên quan một cách gián tiếp hay trực tiếp (tác giả, độc giả...), phải chịu sự trừng phạt về vật chất, tinh thần...tùy mức của các đối tượng, nhưng chủ yếu đến từ nhà nước cai trị. (—Nguồn:)*

(**) Thuật ngữ để chỉ những cảnh sát dùng vũ lực và những hành vi không đúng pháp luật, thông đồng với thế giới ngầm. Từ này bình thường được dùng trong các phim Hongkong á.

“Hả? Thay nhân á? Con tôi mới bao nhiêu tuổi chứ, căn bản không hiểu mấy cái lọ cái bình đó là gì hết, sao có thể làm ra chuyện này được? Là do Kha Ngôn không tin rằng mình đã vi phạm quy định thì có, chuyện cô ta nóng vội cũng đâu phải là lần đầu tiên, còn lại muốn đem trách nhiệm đổ lên đầu người khác nữa, biết thế lúc đầu tôi đã không tuyển cô ta rồi.”

“Paraquat thì thế nào? Ai nói paraquat không được đổ vào bình nước suối chứ? Lại còn không được ném vào thùng rác nữa? Các người là cảnh sát bảo vệ môi trường ha gì? Còn dám sương mù ở Trường An đó, sao không

quản đi?”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Cái gì? Con gái tôi phá hư xe để giết tôi ư? Cảnh sát các người có phải vì công trạng mà điên hết rồi không? Hay là để tôi giới thiệu cho các người một bác sĩ tâm lý chuyên trị chứng vọng tưởng nhé?”

“Thuốc xõ? Con gái tôi là học sinh đứng đầu trường Trung học trực thuộc Kinh Đại đấy, top 3 học sinh xuất sắc ở Thiểm Châu đấy, sao lại đi làm chuyện xấu xa này được? Tôi nghĩ nhà hàng thịt nướng đó đang muốn được PR đúng không? Giờ Đường Quốc này đều là thế này ư, không chịu làm việc mà chỉ biết bày chiêu trò.”

...

“Đ* t mẹ nó chứ!” Trương Trác Bân bước ra từ phòng thẩm vấn, ôm một bụng tức đập mạnh tập tài liệu xuống bàn, “Đám tiểu tử tông này, ông đây đéo làm nữa!”

“Khụ khụ.” Phương Uy ho khan 1 tiếng, chỉ chỉ vào Lan Khâm vừa bước vào văn phòng.

Trương Trác Bân: “... Tôi chỉ muốn giải tỏa một chút thôi.”

“Tiểu Lý tỉnh chưa?” Phương Uy hỏi Lan Khâm, tiện thể dời chủ đề đi.

Lan Khâm ngán ngẩm lắc đầu rồi đặt mông ngồi xuống bàn làm việc gần mình nhất.

“Báo cáo nghiệm thương của cô ấy thì sao?” Trương Trác Bân hỏi, “Chẳng lẽ thật sự như cảnh sát Triệu nói ư, con dao đó là chính tay cô ấy rút ra?”

Lan Khâm khẽ gật đầu: “Đúng vậy. Theo góc độ thì cô ấy đã dùng tay phải rút con dao ra, sau đó cắt cổ Ngụy Vu Vĩ, bất luận là kiểm tra dấu vết hay thi thể đều đã xác định điểm này rồi.”

Phương Uy: “Vậy là trước khi Ngụy Vu Vĩ bị cắt cổ đã ngồi xổm dưới đất gần Tiểu Lý ư? Hắn đã làm gì mà khiến Tiểu Lý liều mạng cũng phải ra tay với hắn chứ?”

“Chuyện này chỉ có thể đợi cô ấy tỉnh lại mới biết được.” Lan Khâm thở dài, “Cô ấy học y mà, không thể không biết nếu rút dao ra thì sẽ như thế nào. Huống hồ theo tình trạng cơ thể và miệng vết thương thì lúc dao bị rút ra cô ấy đã hấp hối rồi. Vì thế suy đoán thực tế nhất là Ngụy Vu Vĩ đã nắm tay cô ấy rút dao ra, còn cô ấy nhân lúc này đã cắt cổ Ngụy Vu Vĩ.”

“Nắm tay em gái Chi để bắt cô ấy rút dao trên bụng ra ư? Lại là định ngụy tạo tai nạn à? Tên súc vật này!” Trương Trác Bân đập bàn.

Lan Khâm không đáp lại. Thật ra anh biết còn một khả năng nữa cho câu chuyện này, nhưng anh vẫn cố ngăn cho mình không nghĩ đến nó...

Đình linh linh — Tiếng chuông điện thoại vang lên đúng lúc đã cắt đi dòng suy nghĩ lộn xộn của Lan Khâm.

“A lô?”

“A lô, đội trưởng Lan.” Là Mao Lệ đang đi thăm Lý Trạch Phân, “Bệnh viện...”

“Xảy ra gì?” Lan Khâm lập tức đứng lên.

“Không phải không phải, Tiểu Lý không sao hết, mà là... Ày, nói sao nhỉ... Tôi cũng bị tình huống này làm cho rối rùi.”

“Rốt cuộc là thế nào?” Lan Khâm nhíu mày.

“Là... Có một đám người đến, bảo là muốn cảnh sát chúng ta giao lại quyền chăm sóc, hơn nữa còn muốn chuyển viện cho Tiểu Lý nữa.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Cả người Lan Khâm run lên một cái, trong nháy mắt đã hiểu chuyện gì

đang xảy ra, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ Mao Lệ ấp úng nói tiếp.

“Họ đưa ra chứng nhận Sĩ quan, hơn nữa còn là chứng nhận Sĩ quan cấm quân, không giống như là lừa gạt lắm. Trung tá dẫn đầu cũng họ Lan, là một người đàn ông trung niên, nói một loạt gì mà “Danh hiệu XXX, nhận lệnh của hoàng thất Lý Đường gì gì đó, cấp độ bảo vệ đã nâng lên tới mức C” còn lại tôi không có mặt lúc đó nên không nghe cụ thể được. Nhưng trông dáng vẻ thì hình như không chỉ muốn mang người đi mà còn muốn nhúng tay vào điều tra nữa. Tóm lại là tình hình hiện tại một lời khó nói hết, đội trưởng Lan, anh đến đi rồi sẽ hiểu.”

“... Được.” Sắc mặt Lan Khâm có hơi kỳ lạ.

Một người đàn ông trung niên họ Lan, Trung tá của cấm quân.

Lan Khâm chỉ có thể nghĩ đến có 1 người — ông già Lan Triết nhà mình.

... Còn tới đón Lý, à không, Chỉ công chúa nữa. Đây đúng là “một lời khó nói hết”.

“Này, anh có biết tôi thấy ai không?” Mao Lệ bên kia đầu dây vẫn còn nói, “Tử Trân công chúa! Đúng thật là Tử Trân công chúa đấy! Ôi trời ơi rốt cuộc thân phận của Tiểu Lý là gì đây?”

“...” Lan Khâm cảm thấy anh không có cách nào trả lời được câu hỏi này.

“Đợi đã, đợi đã, đột nhiên tôi nhớ ra rồi, sao anh Trương lại gọi Tiểu Lý là “Em gái Chỉ” chứ? Trạch Phân nghĩa là Bạch Chỉ đúng không? Chỉ, Chỉ, tên Trạch Phân, tự Chỉ, ối...iiii —” Bên đầu dây cắt quãng tròn 30 giây, nhưng Lan Khâm vẫn lơ mơ nghe được trong thời gian này trong đầu Mao Lệ đã có bao nhiêu con thảo nê mã chạy ngang rồi, “Con mẹ nó, con mẹ nó! Không thể nào, đội trưởng Lan, không thể nào, không phải như suy đoán của tôi đấy chứ?!”

“...” Lan Khâm không biết là nói cho cô ta sự thật tàn nhẫn hơn hay vẫn nên gạt cô ta. Dù sao thì cách đây không lâu cô ta vẫn còn tám chuyện nhà người ta trước mặt công chúa điện hạ mà.

“Ôi trời ơi, đội trưởng Lan, sự im lặng của anh sẽ gây chết người đấy. Sự thật là thế nào vậy? Cô ấy thật sự là tiểu công chúa ư? Vậy thì xong rồi, xong rồi, sao bây giờ, giờ tôi chỉ muốn xuyên không về quá khứ để tát cho cái miệng ti tiện này vài bạt tai thôi, trước đây tôi đã nói gì trước mặt cô ấy thế này...”

Mao Lệ vẫn chưa lẩm bẩm xong thì Lan Khâm đã niệm A di đà phật rồi cúp máy. Anh chào mấy người trong văn phòng, sau đó mặc áo khoác vào rồi xuất phát đến bệnh viện.

Chương 70: Nhắm mắt làm ngơ (17)

9 giờ sáng, bệnh viện Hoàng gia Trường An.

“Miệng vết thương đã hồi phục rất tốt. Nhưng thông khí thì không nhanh được, vẫn chưa thể ăn uống gì, đừng cố học trên mạng mấy cái phương pháp đi lại nhé, dù sao đây cũng không phải phẫu thuật vùng bụng bình thường đâu.” Bác sĩ kiểm tra vết thương xong, cởi găng tay và khẩu trang rồi đắp chân lại giúp Lý Trạch Phân, “Chuyện này còn phiền người nhà...” Cô ta ngẩng đầu lên nhìn Lý Tổ Ngọc, “Phiền Tử Trân điện hạ chú ý một chút.”

“Ừm, cảm ơn.” Lý Tổ Ngọc nghiêm mặt khẽ gật đầu. Sau đó ánh mắt bà ta lại chuyển sang Lý Trạch Phân đã hé mắt, trên mũi vẫn còn cắm ống dưỡng khí. Rõ ràng lông mày cô hơi cau lại, trên mép tóc cũng toát mồ hôi lạnh.

Bà ta do dự một chút rồi hỏi: “Miệng vết thương đau lắm à? Có cần bác sĩ kê thuốc giảm đau cho con không?”

Vẻ mặt của Lý Trạch Phân dường như hơi sững sốt, nhưng không trả lời lại ngay.

Bác sĩ cũng cầm bệnh án điện tử lên lật xem những thuốc mà Lý Trạch Phân hôm nay được dùng, sau ngửa ngáy mới ngẩng đầu lên nói: “Đúng là hôm nay nên kê thuốc giảm đau rồi, vậy đi, để tôi cho cô...”

“Không cần phiền đâu.” Giọng nói khàn khàn của Lý Trạch Phân vang lên trong phòng bệnh, “Vẫn có thể chịu được.” Cô mờ mịt liếc mắt sang một người phụ nữ trung niên mặc đồng phục ở góc, “Huống hồ gì lát nữa sẽ có người đến, cần phải tỉnh táo.”

“Sẽ có người đến? Đến thăm bệnh à?” Bác sĩ thuận miệng hỏi một câu.

Lý Trạch Phân nhếch môi không đáp lại, mà Lý Tổ Ngọc và người phụ nữ kia cũng không có ý định trả lời.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Bác sĩ đành phải tự thân động não, nói: “Tình hình hiện tại của Chi điện hạ thật sự rất cần được nghỉ ngơi, do đó...”

“Ừm, tôi sẽ chú ý,” Lý Trạch Phân dùng giọng nói yếu ớt của mình để cắt ngang ý tốt của bác sĩ, “Cảm ơn bác sĩ Vương.”

“... Thôi được rồi.” Bác sĩ Vương tự nghĩ rằng những chuyện hoàng thất cần xử lý mỗi ngày không phải là điều mà mình hiểu được, vì thế cũng không dây dưa nữa, “Nếu có việc gì thì bấm chuông nhé. Tôi đến phòng bệnh khác kiểm tra đây.” Sau đó cô ta chấp tay trước ngực hành lễ, đi với nhân viên y tế đẩy xe dụng cụ rời khỏi.

Lý Tổ Ngọc: “Bác sĩ Vương đi thông thả.”

Thấy bác sĩ và nhân viên y tế đã đi khỏi, ánh mắt 2 người trong phòng đều rơi vào Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân bị nhìn có hơi mất tự nhiên, nhưng vì vết thương quá đau nên cô không còn sức đâu mà quản lý nét mặt nữa, trong lòng thoáng chốc hiện lên vài tia xấu hổ. Cô biết rõ cách để thoát khỏi tình trạng này chính là tìm chủ đề nào đó nói chuyện, nhưng sau khi tỉnh lại hậu phẫu thuật cô đã thoáng nhìn thấy Lý Tổ Ngọc, cho tới giờ Lý Trạch Phân vẫn không biết nên nói gì với mẹ mình. Loại tình huống này nếu không tìm được chủ đề thích hợp thì e chỉ lại càng thêm ngại.

“Nghe nói lát nữa điều tra, trừ cấm quân ra thì đồng nghiệp con cũng tới đây.” Lý Tổ Ngọc chủ động từ bỏ tính kiêu lời của mình hàng ngày trước, tuy rằng nói chuyện không có lợi cho việc phục hồi thể chất và tinh thần.

“Ừm...” Lý Trạch Phân rũ mắt xuống nhìn chằm chằm vào cái chân của mình.

“Lát nữa mẹ và luật sư Hoàng cũng sẽ ở đó, con không cần phải lo lắng gì.”
Lý Tố Ngọc lại nói.

Mặc dù sau khi thành lập Nội các*, hoàng thất hiện tại đã không còn một tay che trời được như thời cổ đại nữa, nhưng vẫn cần phải xử lý vài việc lớn nhỏ trong và ngoài nước hàng ngày, vì thế có một đoàn luật sư riêng. Đối với nhất mạch ở Đông Cung hoặc những thành viên nổi tiếng như Lý Tố Ngọc sẽ lại có thêm 1 hoặc nhiều luật sư riêng nữa. Hoàng Nhã chính là luật sư riêng của Lý Tố Ngọc, còn Lý Trạch Phân tất nhiên không có đãi ngộ cao như thế.

() Cơ quan gồm có các thành viên cấp cao của chính phủ, thông thường đại diện ngành hành pháp. Đôi khi nội các cũng còn được gọi là Hội đồng Bộ trưởng, Hội đồng Hành pháp, hay Ủy ban Hành pháp.*

Mặc dù đang nội các chế độ thành lập về sau, hôm nay hoàng thất sớm đã không giống Cổ Đại như vậy một tay che trời, nhưng vẫn là cần hằng ngày xử lý chút ít trong ngoài nước lớn nhỏ sự vụ, vì vậy là có dành riêng đứng đầu luật sư đoàn đấy. Đối với cùng loại với Đông Cung nhất mạch hoặc Lý Tố Ngọc loại này nổi tiếng cao thành viên, đối là có thêm một chọi một thậm chí nhiều đối với một dành riêng luật sư. Hoàng Nhã chính là Lý Tố Ngọc dành riêng luật sư, mà Lý Trạch Phân tức thì hiển nhiên không có cao như vậy đãi ngộ.

Có thể nói chuyện này còn khiến Lý Trạch Phân ngạc nhiên hơn so với việc cô vừa mở mắt ra đã nhìn thấy Lý Tố Ngọc, vì sau khi Lý Tố Ngọc biết được những “chuyện tốt” mình gây ra lại còn đem đại luật sư Hoàng Nhã từ Lạc Dương tới đây.

Trong nhất thời cô không biết nên đối diện với “tình mẫu tử” đột nhiên xuất hiện này như thế nào, thậm chí còn hơi cảm thấy hoang mang khó tả.

“Ừm... Cảm ơn mẫu thân.” Ánh mắt cô vẫn dán chặt vào chần không dám nhúc nhích, giọng nói rất khẽ, “Phiền luật sư Hoàng rồi.”

Hoàng Nhã hơi cúi người bái chào: “Chỉ điện hạ khách sáo rồi, đây là bốn

phận của tôi.”

Lý Trạch Phân không lên tiếng nữa, không khí trong phòng bệnh VIP đột nhiên rơi vào một khoảng lặng khó xử.

Lý Tổ Ngọc dường như thở dài một hơi rồi xoay người đi đến một góc, nhắc ghế tới ngồi cạnh giường bệnh. Lý Trạch Phân khẽ liếc sang, lúc Lý Tổ Ngọc cúi người xách ghế đầu gối hơi khựng lại, lông mày khẽ nhíu, nhưng rất nhanh đã như không có chuyện gì xảy ra, vững vàng xách ghế đi tới.

Đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng Lý Trạch Phân như bị thứ gì đó quất vào, còn đau hơn của nỗi đau trên miệng vết thương.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Những giọt mồ hôi dày đặc trên trán đã chảy dài trên má cô từ lúc nào, đọng lên trên ống thở ở mũi cực kỳ khó chịu. Lý Trạch Phân muốn rút tay ra từ trong chăn để lau đi thì một tờ khăn ướt lại xuất hiện trong tầm mắt của cô. Bàn tay đưa khăn là một bàn tay trắng bệch vì thường ngày mang găng tay, mà chủ nhân của nó chính là Lý Tổ Ngọc.

Lông tơ cả người Lý Trạch Phân thoáng chốc bị dựng lên hết, vô thức muốn nghiêng đầu né tránh, nhưng lý trí đã kịp thời ngăn cảm xúc này lại. Khăn ướt chạm vào mặt cô, bắt đầu lau sạch mồ hôi từ chân mày, sau đó vòng xuống, lau hết cả khuôn mặt một lần rồi tiện tay chỉnh lại ống thở ở mũi.

Khăn ướt có mùi Lavender, giống như mùi kem dưỡng tay của Lý Tổ Ngọc, rất dễ chịu, vì thế lông mày Lý Trạch Phân vô thức cũng thả lỏng ra rất nhiều. Không phải vì miệng vết thương đã bớt đau đi, mà là vì một cảm giác từ lâu đã trở lại giúp cô thả lỏng hơn chút ít.

Cảm giác quen thuộc trở lại, con người sẽ vô thức có vài ý nghĩ càn rỡ. Lý Trạch Phân cũng là người bình thường, cũng không ngoại lệ.

Nếu khoảnh khắc này có thể kéo dài mãi mãi thì tốt quá.

Cô ảo tưởng một cách hão huyền. Thậm chí cả người còn muốn như con mèo nhỏ, cọ mặt vào bàn tay có mùi Lavender kia. Nhưng cuối cùng cô vẫn không dám làm thế, dù sao thì chủ nhân bàn tay này đã sớm không còn là “Mỡ gà” của 25 năm trước rồi.

Không khí ẩm áp hiem thấy trong phòng bệnh tiếp diễn chưa được bao lâu thì đã bị một tiếng gõ cửa vội vã cắt ngang.

Lý Tố Ngọc lập tức thu tay lại, nắm khăn ướt trong lòng bàn tay sau đó ngồi thẳng lưng nói vọng ra ngoài: “Mời vào.”

Có 3 người lên tiếng đáp lại rồi bước vào. Người đi cuối cùng mặc đồng phục cảnh sát, mang theo giấy chấp pháp đến, là Lan Khâm mà Lý Trạch Phân đã quá quen thuộc, còn người đi đầu tiên là một Trung tá cấm quân rất giống với Lan Khâm, vị còn lại thì mặc quân phục, xét theo quân hàm trên găng tay thì hẳn là Thượng úy cấm quân, là phụ tá của sĩ quan Trung tá đứng trước.

“Trung tá cấm quân điều tra Lan Triết, tham kiến Tử Trân điện hạ, Chỉ điện hạ.”

“Thượng úy cấm quân điều tra Di Dã, tham kiến Tử Trân điện hạ, Chỉ điện hạ.”

Hai người đứng trước nghiêm chỉnh hành lễ, sau đó đến phiên Lan Khâm.

Trong đầu Lan Khâm vô thức hiện lên hình ảnh 2 ngày trước, lúc anh nhận điện thoại của Mao Lệ đã vội vàng chạy tới bệnh viện rồi nhìn thấy cảnh tượng ông già nhà mình đang hành lễ với Lý Trạch Phân còn hôn mê, khiến cảnh sát ở đó sợ rút cả căm.

Một cảm giác bối rối xông lên đầu anh, cho đến khi mọi ánh mắt đều đổ dồn vào mình anh mới học theo cúi đầu hành lễ: “Đội trưởng đội điều tra đặc biệt Cục điều tra Trường An, Thanh tra cấp 2 Lan Khâm, tham, tham kiến Tử Trân điện hạ, Chỉ... Chỉ điện hạ.”

Hành lễ xong anh ngẩng đầu lên, đúng lúc đối diện với vẻ mặt cười như

không cười của Lý Trạch Phân.

Không khí dường như ngưng đọng trong 3 giây.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Trung tá Lan, Thượng úy Di, cảnh sát Lan, vất vả cho mọi người rồi.” Lý Tổ Ngọc không đổi sắc mặt, chậm rãi đứng dậy đưa tay giới thiệu Hoàng Nhã bên cạnh, “Vị này là luật sư Hoàng.”

“Hoàng Nhã.” Hoàng Nhã tiến lên 2 bước, lần lượt bắt tay với 3 người.

Chờ xong hết mọi việc, người mà 3 người đến thăm — Lý Trạch Phân mới chậm rãi mở miệng: “Trung tá Lan, Thượng úy Di, cảnh sát Lan.” Cô dừng một chút, “Ơn cứu mạng của cảnh sát Lan, Chỉ không biết nên đền đáp thế nào.” Vì bị thương ở vùng eo nên cô không thể ngồi dậy nổi, chỉ có thể ngẩng đầu lên.

Đây là lần đầu tiên Lan Khâm thấy Lý Trạch Phân đối xử với người khác như một công chúa. Anh phát hiện dù chỉ vài câu đơn giản, còn có vết thương nghiêm trọng trên người nhưng lời nói và hành động của cô đều hàm chứa một sự cao quý và trang nhã đến hoàn hảo, tựa như một tác phẩm nghệ thuật được trưng bày ở bảo tàng quốc gia vậy, khiến người ta cảm thấy kính trọng từ tận đáy lòng, không ai có thể rời mắt được.

“Chỉ điện hạ quá lời rồi. Tôi không kịp nghe điện thoại, cô nên trách tôi mới phải.”

“...”

Cho đến khi nhìn thấy vẻ mặt khó giải thích của Lý Trạch Phân, Lan Khâm mới ý thức được những lời mình vừa nói kỳ cục thế nào.

Móa! Cái giọng hoàng thất này dễ bị liệu quá!

Lập tức không khí trong phòng càng trở nên lúng túng hơn, khiến anh hận không thể chui thẳng xuống sàn nhà.

“Hôm nay 3 vị đến đây,” Lý Trạch Phân lại phá vỡ sự lúng túng lần nữa, “Là muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Chỉ nhi đúng không?”

“Đúng vậy.” Lan Triết dùng giọng điệu giải quyết việc công, không hề bị ảnh hưởng bởi sự quái gở của con trai mình.

“Vậy có cần tôi tránh đi không?” Mặc dù đây là câu hỏi, nhưng giọng điệu của Lý Tổ Ngọc lại không hề có chút ý thương lượng nào. Bà ta ngồi lại vào ghế, lưng thẳng tắp, cổ hơi ngẩng lên nhìn chăm chăm Lan Triết, như thể vua sói nhìn thấy một con sói đơn độc khác mò vào lãnh địa của mình vậy.

“... Tử Trân điện hạ nói đùa rồi.” Lan Triết nặn ra một nụ cười hiểm có, “Chúng tôi chỉ hỏi Chỉ điện hạ để nắm rõ tình hình mà thôi, ngài là mẫu thân của cô ấy, tất nhiên có thể ở lại.”

“Vậy còn gì tốt bằng.” Lý Tổ Ngọc không rời mắt đi ngay, “Dù sao theo lời dặn của bác sĩ thì Chỉ nhi vẫn còn trong thời kỳ dưỡng bệnh mẫu chốt, không nên quá lao lực.” Khóe miệng bà ta mím chặt, nhiệt độ trong phòng lập tức hạ xuống vài độ.

“Tử Trân điện hạ yên tâm, mấy câu hỏi của chúng tôi nhất định sẽ không ảnh hưởng đến bệnh tình của Chỉ điện hạ.”

“Vậy à, mấy câu?” Lý Tổ Ngọc lạnh lùng nhướn mày.

“Hả?”

“Trung tá Lan nói là “mấy câu hỏi”, vậy xin hỏi cụ thể là mấy câu?” Bà ta gằn từng chữ một.

“...” Lông mày Lan Triết giật giật, sau một lúc mới tỉnh táo lại rồi trả lời câu hỏi không liên quan này, “3 câu. Chúng tôi chỉ hỏi 3 câu, kính xin Chỉ điện hạ thành thật trả lời.” Ông nhìn về phía Lý Trạch Phân, ý muốn tránh né Lý Tổ Ngọc để trực tiếp bắt tay vào việc.

“Được rồi, xin hỏi câu hỏi đầu tiên là gì?” Lý Tổ Ngọc không có ý lùi bước.

Lan Triết hắng giọng một chút, vẫn nhìn Lý Trạch Phân như cũ: “Kính xin Chỉ điện hạ miêu tả chi tiết một chút, tối đó ngài đã giết Ngụy Vu Vĩ trong tình huống như thế nào?”

Câu hỏi vừa thốt lên, Di Dã một bên đã nhanh chóng móc giấy bút ra chuẩn bị ghi chép.

Lan Khâm bị những từ ngữ sắc bén của cha mình khiến cho quay đầu lại, anh vô thức nhíu mày.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Ừm, chúc mừng hai vị đã gặp người nhà, vỗ tay.

Chương 71: Nhắm mắt làm ngơ (18)

Không riêng gì Lan Khâm, cả Lý Tổ Ngọc và Hoàng Nhã khi nghe được câu hỏi này đều nhú mày. Nhưng người trong cuộc là Lý Trạch Phân lại không có biểu cảm gì cả, tựa như không có gì mạo phạm đến cô.

Hoàng Nhã bỗng động dậy, định mở miệng nói rằng cách hỏi của Lan Triết có vấn đề, nhưng Lý Trạch Phân lại trả lời trước: “Hắn ép tôi phải nói ra tài khoản và mật mã của tài khoản mạng xã hội.” Cô rú mắt xuống nhìn chằm chằm vào một góc, giọng nói khô khốc và yếu ớt hơn rất nhiều so với trong trí nhớ của Lan Khâm.

Ép...

Chỉ một từ này thôi mà trong đầu Lan Khâm đã vô thức hiện lên một loạt những hình ảnh vô cùng kinh khủng. Cảm giác áy náy và tự trách lập tức tràn ngập trong lòng anh, khiến anh không thể nào ngồi yên ở nơi này được nữa.

Chính vì mình đã bỏ lỡ cuộc gọi cầu cứu đó nên cô ấy mới phải gánh chịu những chuyện này, xuýt nữa mất mạng lại còn phải chịu đựng những câu hỏi vấn trách về cái chết của tên khốn nạn đó.

Lan Khâm vô thức nắm chặt tay. Ánh mắt của Lan Triết khẽ lướt ngang con trai mình, lập tức nhận ra hành động nhỏ này, trong lòng ông có cảm giác khó tả nhưng cũng không nói gì mà chỉ lẳng lặng đợi Lý Trạch Phân nói tiếp.

“Có lẽ đội trưởng Lan đã tra ra được rồi,” Lý Trạch Phân lướt mắt nhìn Lan Khâm, “Có lẽ Ngụy Vu Vĩ đã bắt đầu báo trước về tội ác này vào khoảng 1 tuần trước năm mới. Vì tôi đã ngừng lại nên tránh được một kiếp nạn, thậm chí còn “biểu diễn” một màn rượt đuổi với kẻ đó, chuyện “tâm lý phản

kháng nẩy sinh đột xuất” này của con mồi đã khiến hắc cảm thấy bị kích thích, dẫn đến hàng loạt vụ án sau đó.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Sau khi nói một tràng dài, hơi thở của Lý Trạch Phân rõ ràng đã trở nên hơi dồn dập, trên trán cô lại lấm tấm mồ hôi, bờ môi vốn đã trắng bệch nay không còn chút máu nào nữa. Hắc là lúc này nói chuyện đã động đến vết thương, mà cơn đau này không phải là thứ đè nén lại được trong phút chốc, vì thế cô phải dừng lại, khẽ nhắm mắt rồi hít liên tục vài hơi oxy, khi cơn đau dần qua đi, nhịp thở ổn định lại thì cô mới nói tiếp.

“Hình thức gây án của hắc là tạo ra những tai nạn mà pháp luật không thể chế tài được.” Cô mở miệng nói tiếp, trong giọng nói như nghẹn thứ gì đó, “Có nghĩa là việc Tư Đồ Địch đâm tôi là nằm ngoài kế hoạch của hắc, thậm chí còn là một nét bút hồng trong tác phẩm nghệ thuật của hắc... Do đó hắc mới ép tôi nói ra mật khẩu tài khoản, ít nhất theo tôi hiểu là vậy.”

Lan Triết: “Là ý gì?”

“Ý là...” Lý Trạch Phân lại thở gấp một lát, lông mày không không chế được mà nhíu chặt lại, “Ý là hắc ta...”

“Cảnh sát tất nhiên sẽ tìm ra được Tư Đồ Địch từ 1 dao mà Chỉ điện hạ nhận, thậm chí còn tra được ra Ngụy Vu Vĩ là kẻ đứng sau lưng Tư Đồ Địch.” Hoàng Nhã khoanh tay đáp lời thay Lý Trạch Phân, “Vì đây rõ ràng là một vụ án hình sự, tất cả những vụ án trước đây hắc lách vào những khe hở pháp luật có thể sẽ bị bại lộ. Vì thế, hắc cần phải lấp đi khe hở này.”

“Cách để lấp đi chính là biến Chỉ điện hạ thành người thế mạng. Hắc biết rõ thân phận của Chỉ điện hạ, vả lại còn lại bạn học cấp 3 và đại học của Chỉ điện hạ. Còn hiện trường Tư Đồ Địch đâm Chỉ điện hạ nếu nhìn theo các chứng cứ và thương thế thì không cách nào phán đoán được hành động cụ thể của 2 người lúc đó với trình độ kỹ thuật hình sự hiện nay. Nói cách khác thì chỉ cần Chỉ điện hạ bất hạnh qua đời, Tư Đồ Địch khai ra dưới sự dẫn dắt thích hợp thì sự thật hoàn toàn có thể bóp méo thành — “Chỉ điện hạ ra tay đánh người trước, Tư Đồ Địch là phòng vệ chính đáng”.”

“Nếu như lúc đó Ngụy Vu Vĩ lấy được tài khoản và mật khẩu mạng xã hội của Chỉ điện hạ, để lại thứ gì đó mờ hồ trên đó thì toàn bộ các vụ tai nạn trước đều sẽ chuyển lên đầu của Chỉ điện hạ, khiến cô thành “hung thủ” không cách nào mở miệng ra chối được nữa. Còn Tư Đồ Địch chỉ là vô ý đánh người vì đã phát hiện ra cô ấy đang gây án, đó là cách giải thích tốt nhất.”

Lan Triết: “Sau khi giết Chỉ điện hạ thì đổ hết mọi tội lỗi lên đầu điện hạ ư? Tôi lại nghĩ kế hoạch này có chút không khả thi, Ngụy Vu Vĩ sẽ không vì thế mà mạo hiểm đâu. Ngược lại hẳn có thể khoan tay đứng nhìn, dù sao người ra tay cũng là Tư Đồ Địch chứ không phải là hẳn. Hà tất gì hẳn phải vẽ vờ thêm chuyện để dính thêm tội danh chứ? Hiện giờ không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh cho suy đoán này cả, mạo phạm mà nói thì đây chỉ là lời khai đơn phương của Chỉ điện hạ, chúng tôi không thể nào đánh giá tính chân thật của nó được.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Kế hoạch này tất nhiên không khả thi với người bình thường,” Lý Trạch Phân thở dài một hơi, giọng điệu rõ ràng đang bất lực, “Nhưng thân phận hoàng thất đặc biệt hơn nhiều. Hẳn không cần làm ra mọi thứ thật logic, chỉ cần nhìn tương tất một chút rồi ném lên mạng, thế là gây được sự chú ý của truyền thông rồi. Những chuyện còn lại thì dư luận sẽ lo giúp hẳn.”

“Hẳn bắt đầu phạm tội từ khi học cấp 3, nạn nhân đầu tiên là một bệnh nhân hen suyễn. Mà tôi là bạn cấp 3 và đại học của hẳn, đã ở thành phố này hơn 10 năm rồi. Chỉ cần lợi dụng khéo léo điểm này thì chuyện đổ lỗi cho tôi không hề khó.”

“Một thành viên hoàng thất bắt đầu mưu sát rồi ngụy tạo thành tai nạn, so với một thầy giáo bình thường trong trung tâm luyện thi thì cái nào sẽ khiến cả nước khiếp sợ hơn, kết quả rất rõ ràng. Dư luận đã có xu hướng thiên về một bên rồi, vậy thì chân tướng có bao nhiêu trọng lượng đây?” Cô chậm rãi hít vào một hơi, “Hẳn là mọi người ở đây đều rất rõ ràng.”

Trong chốc lát căn phòng rơi vào trạng thái im lặng. Mọi người không hện

mà đều cùng nhìn về phía Lý Trạch Phân, vài lần muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng không ai nói lời nào cả.

“Còn về chứng cứ,” Lý Trạch Phân sau khi qua cơn khó thở lại nói tiếp, “Sau khi hắc đá bay điện thoại của tôi thì đã nhặt lên.” Cô nhìn về phía Lan Khâm, tựa như đang chờ anh nói ra chứng cứ.

Lan Khâm hơi sững sốt trong chốc lát, nửa phút sau mới tiếp lời: “À, chuyện này đúng là trùng khớp với báo cáo của Trung tâm Giám định. Vì dưới nhiệt độ thấp nên điện thoại đã tắt máy, người sử dụng cuối cùng là Ngụy Vu Vĩ đeo găng tay, đích thực đã mở APP mạng xã hội ra. Nhưng vì điện thoại không có cài đặt tự động lưu mật khẩu hay duy trì đăng nhập nên hắc không đăng nhập thành công được.”

Sau khi nghe thấy những bằng chứng đúng như dự đoán của mình, Lý Trạch Phân thu mắt lại: “Trở lại với câu hỏi ban đầu của Trung tá Lan, về tình huống lúc tôi ra tay giết Ngụy Vu Vĩ nhé.” Cô cong khóe môi, dường như vì nhớ đến chuyện không hay nên hai bàn tay giấu dưới chăn đã siết chặt lại.

“Lúc đó thật ra tôi đã hơi... mất ý thức rồi.” Cô từ từ hít một hơi, “Chỉ nhớ lúc đó hắc ngồi xổm xuống, túm lấy tay tôi nói gì đó... Sau đó con dao đã bị rút ra. Có lẽ hắc muốn lấy tay tôi đâm lại một lần nữa, hoặc có thể không phải, tôi cũng không biết nữa, chỉ biết lúc đó tôi rất sợ đau, rất hoảng loạn nên dùng dồn hết sức lực cuối cùng vào tay... Có lẽ tôi đã vật lộn với hắc ta, hoặc có thể là không... Đến khi tôi kịp phản ứng lại thì dao đã cắt cổ hắc rồi.”

Lan Triết: “Vậy là ngài không có ý định giết hắc, tôi có thể hiểu là như thế đúng không?”

Nghe thấy câu hỏi này, Lý Trạch Phân khẽ cười nhẹ một tiếng, những tiếng cười còn thê lương hơn cả tiếng khóc.

“Có lẽ như thế, cũng có lẽ không, ai mà biết được chứ? Đều là suy nghĩ khi đứng trước quỷ môn quan thôi.”

Lan Triết: “VẬY CHỈ ĐIỆN HẠ...”

“Đã hết 3 câu hỏi rồi, Trung tá Lan.” Giọng nói của Lý Tổ Ngọc bất chợt cắt ngang Lan Triết.

“Những chuyện còn lại xin Trung tá Lan tìm thời gian thích hợp rồi nói với tôi.” Hoàng Nhã lập tức bước lên nửa bước, chặn ánh mắt của Lan Triết đang nhìn về phía Lý Trạch Phân, “Hiện tại tôi là luật sư của Chỉ điện hạ, toàn quyền chịu trách nhiệm cho vụ án này.” Ông ta đưa ra một tờ danh thiếp có dấu ấn hoàng gia.

“... Được rồi.” Dù không tình nguyện nhưng Lan Triết vẫn nhận lấy danh thiếp.

“Hôm nay chúng tôi đi trước, chúc Chỉ điện hạ sớm ngày bình phục.” Ông lại hành lễ lần nữa.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lúc cả 3 sắp bước qua ngưỡng cửa, Lý Trạch Phân đột nhiên lên tiếng: “Đội trưởng Lan có chuyện gì muốn hỏi không, về vụ án ấy.” Cô đột nhiên đổi thành giọng thường ngày vẫn dùng để nói chuyện với đội điều tra đặc biệt.

“À,” Lan Khâm liếc mắt nhìn ông già nhà mình, sau đó quay vào phòng, “Đúng, đúng thật là có, nhưng...” Nét mặt anh rất do dự.

Lý Trạch Phân: “Có phải là Tiết Tuyết không? Đội trưởng Lan đang muốn hỏi về chuyện này.”

“À, đúng, đúng vậy. Lúc đó em đột nhiên rời khỏi nhà hàng thịt nướng là vì nhìn thấy Tiết Tuyết đúng không?”

“Đúng vậy. Sau khi tan học cô ta thường cùng đến văn phòng ở Kinh Đại với cha mình, nhờ vậy mà tôi có quen.” Sau đó cô chậm rãi tả lại tình huống từ khi đi ra khỏi nhà hàng đến khi bị Tư Đồ Dịch đâm lén.

“Sao thế?” Cô thấy Lan Khâm sờ cằm nên hỏi, “Có gì không khớp với dấu vết ở hiện trường sao?”

“Không phải,” Lan Khâm lắc đầu, “Đều trùng khớp cả. Nhưng lời khai của Tư Đồ Dịch đã ôm hết chuyện Tiết Tuyết bỏ thuốc xổ vào người thôi. Vấn đề chuyện thuốc xổ này không thể kiểm chứng được, phenolphthalein là thuốc không cần kê đơn ở nhà thuốc, trong nhà cả 2 đứa đều có hết, ngoài bếp sau nhà hàng cũng không có camera giám sát, Tư Đồ Dịch đã khai như thế thì e là Tiết Tuyết sẽ thoát vụ này thôi. Thật ra không chỉ là Tiết Tuyết, những người khác trừ Tư Đồ Dịch ra đều không có cách nào xác thực được hết. Các vụ ngộ tạo tai nạn đều nằm ngoài vòng pháp luật, hơn nữa chúng vẫn còn là trẻ vị thành niên.”

Lý Trạch Phân suy nghĩ một chút: “Vậy Ngụy Vu Vĩ thì sao?”

“Đã tra rồi,” Lan Khâm trả lời, “Chỉ có cuốn nhật ký trong phòng ngủ hẳn là có giá trị, bên trong đã ghi chú đại khái toàn bộ kế hoạch phạm tội bắt đầu từ vụ sát hại bệnh nhân hen suyễn cho đến tận vụ án sân bay. Nhưng trong nhật ký hẳn viết rất khéo, tránh khỏi tất cả các động từ chủ quan, cảnh sát chúng ta thì đọc như một quyển nhật ký, nhưng người khác đọc thì có lẽ chỉ xem đây là một cuốn tiểu thuyết hư cấu dựa trên tài liệu có thật thôi. Hẳn sợ nên đã cố ý viết như thế đấy.”

“Ừm...”

Lan Khâm ngược mắt nhìn bờ môi trắng bệch và vàng trán đầy mồ hôi của Lý Trạch Phân, vội vàng bỏ đi ý định tiếp tục thảo luận, “Trước mắt em nghỉ ngơi cho khỏe đi, đừng lo về vụ án nữa, chúng ta cũng đã theo đến đây rồi, nhất định sẽ dốc sức đưa bọn chúng ra ngoài công lý.”

“Vất vả cho đội trưởng Lan rồi.”

“Còn về cái chết của Ngụy Vu Vĩ... Vì thân phận của em đặc biệt nên chủ yếu sẽ do đội kiểm tra kỷ luật và cấm quân điều tra chịu trách nhiệm, cấm quân lãnh đạo. Chỉ cần cấm quân kết luận em không cố ý thì bên kiểm tra kỷ luật cũng không có khả năng làm khó em đâu, cùng lắm chỉ căn nhẹ vào chuyện xử lý công vụ ngoài giờ làm mà thôi. Nhưng từ đó đến khi khỏi hẳn

trở về đơn vị em cũng đừng quá lo lắng, chỉ cần không thẹn với lương tâm là được, cùng lắm thì bị chuyển hoặc về lại Trung tâm Giám định thôi, với bằng cấp của em thì chỗ nào cũng có đãi ngộ tốt cả.”

“Ừm.”

“Tôi về nhé.” Thấy 2 người còn lại trong phòng, anh bế tắc một lúc cuối cùng vẫn dùng cách thức tạm biệt bình thường, không bị liệu giọng hoàng thất nữa, “Ừm, Tử Trân điện hạ, luật sư Hoàng, tạm biệt.”

Lý Tổ Ngọc khẽ gật đầu: “Cảnh sát Lan đi thông thả.”

Hoàng Nhã cũng nói theo: “Cảnh sát Lan đi thông thả.”

Chương 72: Nhắm mắt làm ngơ (19)

Khó lắm Lan Triết mới về được Trường An một lần, vì để đứa con gái ngỗ nghịch kia không quên mặt cha mình, ông chủ động lo bữa tối cho cả nhà 3 người, vừa bước vào nhà đã bước vào bếp bắt đầu làm.

Lúc Lan Khâm về tới thì mùi thịt kho tàu đã lan tới ngoài hành lang, anh tự giác đi rửa tay, chạy vào phòng bếp phụ giúp.

“Về rồi à?” Lan Triết lau cái trán đầy mồ hôi vì bị khói hun, đúng lúc quay sang nhìn thấy Lan Khâm, “Huệ Huệ đâu rồi?”

“Chắc đi chơi với bạn học rồi. E là tối nó mới về tới mất.” Lan Khâm xắn tay áo, cầm một ít bát dờ trên bếp lò rồi rửa sơ qua dưới vòi nước, sau đó ném chúng vào máy rửa bát.

“Vậ à, kết bạn nhiều cũng tốt.”

Nếu là đám bạn tốt thì tốt rồi.” Lan Khâm nhún vai, “Động một chút là lại vào tiệm nét chơi game, quản cũng quản không được.”

Lan Triết nhíu mày nghiêng đầu, “Trong nhà có máy tính bảng với máy tính, nó còn ra tiệm nét làm gì? À, lấy giúp cha cái kia.” Ông chỉ vào một cái bát sứ màu trắng gần đó.

“Cấu hình không đủ.” Lan Khâm đưa bát tới.

“Cảm ơn.” Ông nhận lấy, “Con gái mà ra tiệm nét hoài không an toàn chút nào, nếu cần máy tính thì con mua cho nó đi.”

“Mua á?” Lan Khâm giống như nghe thấy gì đó rất sốc, “Vấn đề của nó chính là bị cha chiều hư đấy. Cái gì cũng cho, muốn cái gì thì cho nó cái đó.

Hồi nhỏ con đòi mua mô hình sao không thấy cha hào phóng như vậy đi?”

“Hồi đó mẹ con quản nghiêm. Nguyên tắc giáo dục của cha là nuôi thả, nghề nào cũng có chuyên gia mà, chơi game đã là một đầu ra đấy, giờ chẳng phải đã thành một môn thể thao thi đấu rồi đấy sao?”

“... Cha cũng bắt kịp thời đại đấy.”

“Là con cổ hủ thì có, chưa tới 30 tuổi mà còn bảo thủ hơn cả ta. Rõ ràng con với Huệ Huệ mới cùng lứa đấy, đáng lẽ phải hòa hợp cùng nhau hơn chứ.”

“Vâng vâng vâng, con chỉ lớn gấp 2 lần tuổi của nó thôi, tất nhiên là cùng lứa rồi. Cha không thấy nó ngộ nghĩnh y hệt với mẹ đấy à?”

Lan Triết quay đầu trừng con trai mình, không thèm đáp lại.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.” Lan Khâm hơi ngượng ngừng chuyển chủ đề, “Quay lại chuyện điều tra lúc sáng đi, cha hỏi như thế là vì đang nghĩ Tiểu Lý có khả năng là mưu sát sao?”

Lan Triết đột nhiên thả chiếc thìa xuống, đập nắp lại.

Ông xoay người: “Con với cô ấy có quan hệ tốt lắm à?”

“Hả?” Lan Khâm không theo kịp mạch não của ông già này, “Có ý gì?”

Lan Triết lắc đầu ngán ngẫm, không giải thích mà chỉ nói: “Cô ấy... Ày, vị Chỉ điện hạ này là một sự tồn tại kỳ lạ trong hoàng thất, vì thế vụ án này thật ra rất rắc rối. Có lẽ con cũng để ý rồi, vài ngày trước lúc ở bệnh viện Vạn Niên, thỏa thuận bảo mật để những người biết thân phận của cô ấy ký vào chi tiết hơn rất nhiều so với những hoàng thất bình thường.”

“Thỏa thuận bảo mật này vốn chỉ giống như việc lúc hoàng thất xuất hiện sẽ dùng “Tự” chứ không phải “Tên”, để giảm thiểu tối đa ảnh hưởng đến cuộc

sống hàng ngày của họ. Nhưng giờ Chỉ điện hạ đã trở thành một cảnh sát, trên tay còn dính tới mạng người, hơn nữa cha mẹ của người chết Ngụy Vu Vĩ cũng là người có mặt mũi, cơn bão Paradise vừa mới qua không lâu, bản thân cô ấy lại... Một khi thân phận này bị lan truyền thì dù có là phòng vệ chính đáng, phòng vệ quá mức hay cố ý giết người, thì đều khó tránh khỏi âm ỉ.”

“Loại âm ỉ này sao mà hoàng thất tránh nổi, vì thế trước mắt phải hiểu rõ hết tình huống, không thể dẫm vào vết xe đổ của Cao Kiến nữa, dù là phải bắt đầu với “giả thiết có tội” như thế. Như thế mới dễ chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, có thể trải được đường lui.”

Lan Khâm: “Trực tiếp giả thiết có tội á? Vậy cũng quá...”

“Nhưng sự thật là con dao đó không phải là do Ngụy Vu Vĩ đâm, cũng không có bất kỳ chứng cứ nào cho thấy Ngụy Vu Vĩ có ý đồ tổn thương cô ấy cả. Còn về phần lời khai của cô ấy... Đúng là có lý, nhưng chỗ rút dao ra ấy, nếu Ngụy Vu Vĩ không chế tay cô ấy để rút dao ra thì một người đang hấp hối như cô ấy làm sao có thể chống lại được, lại còn cắt cổ Ngụy Vu Vĩ nữa?”

“Phản ứng căng thẳng của một người quả thật có thể có sức mạnh vô cùng lớn mà.” Lan Khâm vô thức tìm lý do cãi lại, “Huống chi là lúc tính mạng cô ấy đang bị đe dọa như thế. Hơn nữa, nếu Ngụy Vu Vĩ không uy hiếp đến tính mạng của cô ấy thì cô ấy cũng đâu có động cơ để giết hẳn chứ? Lại còn rút con dao ra dù như thế sẽ đẩy nhanh cái chết của chính mình nữa? Chuyện này không hợp lý.”

Lan Triết thở dài: “Người bình thường thì như thế, nhưng vị Chỉ điện hạ này... Ày, có thể xem như trước đây cô ấy đã có tiền án rồi.”

“Là sao?” Lan Khâm nghi ngờ vì khói bốc lên quá lớn nên mình đã nghe nhầm.

“Chuyện này xem như là bí mật hoàng gia đấy, con đừng có đi nói lung tung.” Lan Triết hít sâu một hơi, “Thật ra đây không phải là lần đầu tiên cô ấy dính dáng vào mạng người. 2 năm trước lúc cô ấy đang đi du học ở

Canada, trong một trung tâm thương mại đã xảy ra một vụ xả súng, kết quả là chẳng hiểu sao 2 tên khủng bố lại xảy ra tranh chấp rồi bắn chết nhau... Vụ án cứ thế kết thúc, nhưng sự thật không phải như thế.”

Lan Khâm chỉ cảm thấy trái tim mình bị treo lên cao.

“Sự thật là... 1 người trong đó đã bị Chỉ điện hạ giật lấy súng, sau đó giết tên còn lại. Cô ấy nguy tạo hiện trường vô cùng kỹ lưỡng, cảnh sát địa phương không hề phát hiện ra chuyện này.”

“Nếu cảnh sát địa phương không phát hiện ra thì sao cha lại biết được, không lẽ là do chính cô ấy nói ra?” Lan Khâm lập tức tìm thấy kẽ hở trong lời nói của Lan Triết.

“Là do sự vụ quan hồi báo. Con gái của sự vụ quan lúc đó cũng có mặt ở hiện trường, đúng lúc trông thấy hết tất cả.”

Lan Khâm: “Cô ta tận mắt nhìn thấy hết tất cả, nhưng không nói với cảnh sát Canada mà lại nói với bọn người của cha?”

“Vì hành vi lúc đó của Chỉ điện hạ thật sự chỉ là phòng vệ chính đáng, ở một góc độ khác cũng là cứu con gái sự vụ quan một mạng rồi. Vì thế lúc cô ta cho lời khai đã giấu chuyện của Chỉ điện hạ đi.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lan Khâm: “Cô ấy cứu con gái của sự vụ quan, vậy mà sự vụ quan lại đem tất cả báo lên trên ư?”

Lan Triết khẽ gật đầu: “Chức trách của sự vụ quan một mặt là hỗ trợ, nhưng mặt khác là giám sát. Dù sao mỗi lời nói hành động của hoàng thất đều bị để ý cả, mà loại thân phận hoàng thất này lại rất dễ bị lấy để kiếm lợi. Vì thế chức sự vụ quan thông thường sẽ 3 năm thay một lần, để phòng ngừa giữa hoàng thất và sự vụ quan hình thành mối quan hệ lợi ích nào đó. Nhưng sự vụ quan của Chỉ điện hạ đã nhậm chức tròn 5 năm rồi, tới giờ vẫn không thay, có lẽ cũng có liên quan đến chuyện 2 năm trước.”

“Ý của cha là,” Lan Khâm thở phào nhẹ nhõm, “Chính cô ấy đã bảo sự vụ quan báo lên sao? Để không phải thay đổi sự vụ quan ư?”

“Sự thật thế nào thì chỉ có họ mới biết được.” Nét mặt Lan Triết phức tạp, “Nhưng bất luận là thế nào, khả năng nguy tạo hiện trường của cô ấy đã lan truyền trong hoàng thất rồi, vì thế lần này điều tra mới phải chọn cách “giả thiết có tội”.”

“...”

“Vậy thì sao, chẳng lẽ Ngụy Vu Vĩ không đáng chết sao?” Cửa phòng bếp đột nhiên bị đẩy ra.

“Huệ Huệ? Con về lúc nào vậy?” Lan Triết giật mình một cái.

Lan Huệ không trả lời câu hỏi của Lan Triết mà chỉ nói: “Tên đó giết nhiều người như thế, cảnh sát các người không có cách nào bắt được hửn, Lý Chi đã giúp các người giết hửn rồi, chẳng lẽ không phải là vì dân trừ hại sao? Sao lại thành tội đồ rồi?”

Lý lẽ của Lan Huệ thế này, có lẽ là nó đã nghe từ khi 2 người bắt đầu nói chuyện rồi.

“Hơn nữa trong tình huống đó, nếu cha bị người ta đâm 1 dao, trên đường chạy trốn cái chết lại bị người khác ngăn lại, không những không cứu giúp mà còn không cho cha chạy, từ từ xem quá trình hấp hối của cha, cha vẫn để yên cho hửn à? Vì hửn chưa làm gì đến cha sao? Hơi đụng tới hửn một tí là thành mưu sát rồi ư? Cái lý lẽ chó má gì thế? Chẳng lẽ chỉ có thể chờ chết thôi sao? Như mấy con chuột bạch bị người ta lấy làm thí nghiệm đấy à?”

Lan Khâm nghe vậy lập tức tối sầm mặt lại, nhưng không phải vì phản đối những lời của Lan Huệ mà chỉ đơn giản vì anh nghĩ những lời này không nên được thốt ra từ miệng một đứa trẻ: “Em thì biết cái gì?”

“Em thì biết cái gì á? Vậy Lan Khâm anh thì biết cái gì?” Lan Huệ bị thái độ của Lan Khâm làm cho máu nóng chảy lên đầu, nhảy tới phía trước 2

bước vỗ vào tường, “Nếu như lúc đó cô ấy không ra tay với Ngụy Vu Vĩ thì hai người nghĩ cô ấy có thể sống đến bây giờ sao? Lan Khâm anh thật sự nghĩ rằng mình đã cứu được cô ấy đấy à? Nói không chừng lúc đó Ngụy Vu Vĩ nghe thấy tiếng còi cảnh sát của các anh lại bồi thêm 1 dao thì có đấy! Ân huệ chỉ là một sự quan tâm mà thôi, có cũng được, không có cũng không sao, tính mạng của cô ấy mới là trọng điểm kìa, dù sao cô ấy cũng đã biết những chuyện không nên biết. Tất nhiên nếu cô ấy chết mà không bị bắn tay thì tốt, nếu không thì 1 dao đó cũng chẳng hề hà gì, dù sao hãn cũng đã giết nhiều người như thế rồi mà.”

“Nếu hai người trong hoàn cảnh đó thì sẽ làm gì? Thật sự năm đó chờ chết à? Trước khi chết thì tán gẫu vài câu với Ngụy Vu Vĩ ư? Các người có tư cách gì mà khiển trách cô ấy? Lại còn “giả thiết có tội” gì đó nữa chứ, cái rắm ấy. Cô ấy không phải là anh hùng đấy sao? Dám làm những chuyện mà hai người không dám đấy.” Lan Huệ hừ lạnh, nở một nụ cười, “Hai người chỉ biết đứng đấy mà nói. Lúc Paradise cũng thế, nếu mọi chuyện xảy ra trên người hai người, bị một lão già mang danh là cha chà đạp mình 10 năm, hai người có chịu được không? Cô ấy chỉ tiền người cha đó đến nơi hãn cần đến thôi, có gì mà không đúng chứ?”

“Mang danh là cha?” Lan Khâm đột nhiên nghĩ tới điều gì đó.

“Chứ sao? Cao Kiến cũng đâu phải là cha ruột của cô ấy.”

“Lan Huệ! Con đang nói bậy cái gì đó?!” Lan Triết kích động rống lên.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Rống cái quái gì?! Con nói gì sai sao?” Lan Huệ còn rống lớn hơn ông, “Các người mù hết rồi à, không thấy mắt cô ấy màu xanh, tóc xoắn, mũi cao à? Không thấy rõ ràng cô ấy là con lai ư? Cao Kiến chỉ là bức bình phong che đậy chuyện Tử Trân công chúa yêu nhau với người phương Tây, chưa kết hôn mà đã có con thôi mà, nếu không sao có thể bỏ mặc một người đường đường là công chúa bị càn rỡ suốt bao nhiêu năm như thế chứ? Còn không phải vì bị năm nhợc điểm về thân phận, việc xấu trong nhà không thể truyền ra...”

“Con im miệng cho cha!” Lan Triết đập tay xuống bếp.

Lan Huệ không hề có chút sợ sệt nào, ngược lại là Lan Triết vì tức giận nên bắt đầu thở hỗn hển. Hai người cứ thế trừng mắt nhìn nhau một lúc lâu, cuối cùng Lan Triết thở dài chịu thua trước.

“Có biết họa từ trong miệng mà ra không,” Ngữ khí của Lan Triết đã thả lỏng hơn rất nhiều, giữa câu từ có chút bất lực, “Con nhóc này.”

Lan Khâm đứng bên ngoài không muốn chen vào mâu thuẫn giữa 2 người, vì những lời của em gái khiến anh cảm thấy vô cùng sốc.

Cao Kiến không phải là cha ruột của cô ấy, cô ấy là con lai...

Cùng lúc đó, ở bệnh viện Hoàng gia.

Lý Tổ Ngọc đi ra cùng với bác sĩ, trong phòng bệnh chỉ còn lại Lý Trạch Phân và Hoàng Nhã.

“Nghe nói,” Giọng nói của Lý Trạch Phân vẫn khô khốc, không có tí sức lực nào, “Cha mẹ của Ngụy Vu Vĩ là giáo sư ở Hoàng Đại.”

Hoàng Nhã lập tức hiểu ra ý của Lý Trạch Phân: “Chỉ điện hạ yên tâm, họ không biết cảnh sát Lý là người, chuyện này chúng ta đã yêu cầu Cục điều tra giữ bí mật tuyệt đối rồi.”

“Lý” là đệ nhất thế gia vọng tộc của Đường Quốc, thời hiện đại không còn cấm kỵ gì nữa, vả lại tên có thể tùy ý sửa đổi ở Cục công an. Trong máu người Đường Quốc vẫn luôn sùng bái hoàng thất, trong thời hiện đại đã trở thành một hiện tượng tương tự như theo đuổi idol vậy. Không ít người đã thay thành họ Lý hoặc dùng họ Lý và tên tự hoàng thất để đặt tên cho con mình, dẫn đến chuyện mỗi năm lúc kiểm tra tổng số nhân khẩu tùy tiện xem cũng có thể nhìn thấy hàng trăm hàng ngàn tên như “Lý Tiêm”, “Lý Thâm”, “Lý Trân”, “Lý Ngọc”, thậm chí là từa tựa tự của Nữ hoàng là “Lý Anh”.

Trong hoàn cảnh này, chỉ cần giữ bí mật thỏa đáng, không cố tình tiết lộ ra thì tên của cảnh sát Lý chỉ là một kết quả của cha mẹ theo đuổi idol mà thôi,

căn bản không ai nghĩ đến hoàng thất cả. Đây cũng là lý do tại sao cho tới giờ trong Cục điều tra Trường An vẫn không mấy ai biết Lý Trạch Phân chính là công chúa Lý Chi.

“Bên cạnh đó, dù Tử Trân điện hạ đang làm việc ở Hoàng Đại, nhưng họ cũng sẽ không gây ra mối đe dọa nào cho điện hạ đâu. Tất nhiên, để đề phòng thì mức độ bảo vệ của điện hạ đã được nâng lên cấp C.”

“Ừm...” Lý Trạch Phân khép suy nghĩ lại, “Mấy ngày trước hoàng cung xảy ra chuyện gì thế?”

Hoàng Nhã: “Ý của Chi điện hạ là...?”

Cô nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng Nhã, ánh mắt mờ mịt nói ra 1 chữ: “Chân.”

Hoàng Nhã sững sờ.

“Chân của bà ấy làm sao vậy?” Cô lặp lại lần nữa, lần này là 6 chữ, nhưng vẫn dán mắt nhìn bà ta như cũ.

“...” Hoàng Nhã do dự.

“Bà ấy không cho ngài nói à?”

“Không,” Hoàng Nhã hít sâu một hơi, ra quyết định, “Tử Trân điện hạ tự mình giải quyết chuyện của Cao Kiến, nói rằng tất cả những gì ngài làm đều là do bà ấy chỉ đạo, vì thế...”

Vì thế phải nhận trừng phạt.

Một cảm xúc không thể miêu tả được ủa vào lòng Lý Trạch Phân, khiến vết thương dưới bụng cô trở nên đau nhức, cô vô thức rên lên một tiếng, chưa tới vài giây sau, cả người đã như vừa được vớt từ dưới nước lên.

“Chi điện hạ?”

“Không sao,” Lý Trạch Phân buộc mình thở chậm lại, cẩn thận hít từng hơi oxy, “Không sao, chỉ là hơi mệt một chút thôi. Tôi ngủ một lát đã, luật sư Hoàng cũng nghỉ ngơi chút đi.” Nói xong, cô liền nhắm mắt lại, không để ý đến động tĩnh bên ngoài nữa.

Có một vài chuyện đã xảy ra rồi thì không còn cách nào cứu vãn như cũ nữa.

Đã biết rõ như thế, chuyện đã đến nước này rồi, cần gì phải...

Ý thức dần trôi đi.

Đã lâu rồi Lý Trạch Phân mới có một giấc mơ bình yên như thế, cô mơ về thị trấn nhỏ kia, mơ thấy Mỡ gà và Anthony.

Trong mơ, họ đang mỉm cười.

Chương 73: Bãi xử lí rác thải (1) - Không phải tất cả những người lớn trong truyện cổ tích đều là gạt người đẩy sao?

Tết Âm lịch cũng đã thoáng chốc qua đi, tuyết mùa đông bắt đầu tan, vạn vật dần sinh sôi lại, các cửa hàng, cao ốc lớn nhỏ ở Trường An cũng từ từ quay lại vẻ bận rộn trước kỳ nghỉ. Chỉ có trong văn phòng của đội điều tra đặc biệt Cục điều tra Trường An, trước, trong và sau kỳ nghỉ đều không có gì khác nhau vì những vụ án nguy tạo tai nạn kia, vì cuộc điều tra liên quan đến Lý Trạch Phân mà tất cả các ban ngành đều phải theo sát.

Chuyện Lý Trạch Phân vẫn nằm viện tiếp nhận điều trị cũng không khiến đội điều tra đặc biệt bớt được tí rắc rối nào. Hoặc nói đúng hơn là không có chính chủ ở đây, những điều tra viên đó thuận tay tiện chân để điều tra hơn. Chẳng những họ lấy đi những đồ dùng cá nhân trên bàn làm việc của Lý Trạch Phân mà còn dành thời gian tìm từng người trong đội để nói chuyện.

Cũng may bình thường Lý Trạch Phân là một người rất dễ gần, hầu như đều có “ơn mua cơm” với tất cả mọi người trong đội, không cần biết điều tra viên từ đâu chạy tới, từ đầu đến cuối họ đều có chung 1 ý nghĩ “Lý Trạch Phân là một cảnh sát đạt chuẩn, cái chết của Ngụy Vu Vĩ là phòng vệ chính đáng”. Điều tra viên không thể tìm ra dù chỉ là 1 khe hở trong lời khai, mà những vật dụng cá nhân của Lý Trạch Phân cũng rất gọn gàng sạch sẽ, không hề có gì sai sót.

Còn bản thân Lý Trạch Phân đang dưỡng thương ở bệnh viện Hoàng gia, trong 1 tháng nay không biết đã phải đại chiến bao nhiêu hiệp với yêu ma quỷ quái rồi, tất nhiên không phải là những người quen biết trong đội điều tra đặc biệt. Vì cấp độ bảo vệ của Lý Trạch Phân đã lên tới C, họ không có tư cách đến thăm bệnh.

Lan Khâm thì nghe loáng thoáng được vài chuyện từ miệng ông già nhà mình, đa phần ông đều than thở Chỉ điện hạ và luật sư Hoàng quá kín kẽ, vì vậy có thể thấy kết quả cuối cùng của chuyện này — Lan Khâm đánh giá là “khả quan”, vì anh cũng không hy vọng Lý Trạch Phân bị định tội vì cái chết của Ngụy Vu Vĩ. Mặc dù có lẽ anh không hoàn toàn tán thành với cách làm của Lý Trạch Phân, nhưng không thể phủ nhận rằng Lan Huệ nói không sai, nếu Ngụy Vu Vĩ không chết thì người chết chính là Lý Trạch Phân.

Có lẽ vì 2020 là một năm đầy biến cố nên những chuyện xảy ra với hoàng thất lại càng đặc biệt nổi bật hơn, vì thế yến tiệc năm mới năm nay dường như nhỏ hơn các năm trước rất nhiều. Có khá nhiều thành viên hoàng thất không đến dự, tất nhiên Tử Trân công chúa và Chỉ công chúa không cần nhắc tới nữa, thậm chí cả Trữ quân Lý Tiềm Chi cũng chỉ ló mặt ra với vợ ở hội trường Trường An mà thôi. Theo phát ngôn chính thức thì 2 vợ chồng anh vì nguyên nhân công việc mà không kịp chạy về Lạc Dương, nhưng Lan Khâm không khỏi nghĩ nếu mấy ngày nay mà đến bệnh viện Hoàng gia Trường An một chuyến, hẳn sẽ “vô tình gặp được” vợ chồng Hoàng thái tôn.

Dù Lý Tiềm Chi và Vũ Hàm Tinh không kịp về Lạc Dương có phải vì Lý Chi không thì tóm lại, Tết Âm lịch cũng đã nhanh chóng qua đi, kết quả điều tra cũng đã có rồi. Giống như dự đoán của Lan Khâm, là phòng vệ chính đáng, không xử phạt, nhưng điều tra vụ án ngoài giờ làm và chưa báo cáo là sai quy định.

Kết quả điều tra được công bố chưa đầy 1 tiếng, cấm quân và đội kiểm tra kỷ luật đã trả đồ dùng cá nhân của Lý Trạch Phân về. Lan Khâm gọi Mao Lệ mở những thùng vật chứng kia, căn cứ vào trí nhớ rồi bày ra từng cái một như cũ.

“Vậy là cô ấy khỏe lại sẽ quay về đúng không?” Mao Lệ vừa bày đồ vừa nói chuyện phiếm.

“Có thể bên kiểm tra kỷ luật sẽ còn làm đánh giá tâm lý gì đó nữa, nhưng chắc không vấn đề gì đâu, chỉ cần cô ấy chịu thì có thể về rồi.” Lan Khâm đáp.

“Ôi, cô gái này nháy mắt đã biến thành công chúa rồi, nói thật thì tôi cũng không biết nên xưng hô thế nào nữa. Huống gì cô ấy là là tiểu công chúa Chỉ điện hạ.”

Tay Lan Khâm dừng lại, mờ mịt nhìn Mao Lệ: “Trước kia thế nào thì sau này cứ thế đấy. Bất luận là thân phận gì thì cô ấy vẫn là cô ấy, không có gì thay đổi cả. Huống chi bọn cô cũng đã ký thỏa thuận bảo mật rồi mà, chuyện thân phận này không thể lấy ra đùa giỡn được đâu.”

“Tôi biết rõ, cũng chỉ là tiện miệng nói thôi mà. Tiểu Lý vẫn là Tiểu Lý...” Cô ta móc ra vài hộp mì ăn liền từ trong thùng vật chứng, vẻ mặt lập tức trở nên kỳ quái, “Nghĩ kỹ lại thì lúc trước chúng ta quả thật có lỗi với cô ấy. Sai cô ấy mua cơm gì đó thì thôi đi, còn suốt ngày bàn tán chuyện nhà cô ấy nữa.”

Lan Khâm nhìn xem Mao Lệ, lộ ra ánh mắt “Hóa ra cô cũng tự biết đấy à”.

Mao Lệ bị Lan Khâm nhìn chăm chăm đến rụt cổ lại, vội vàng vội đầu vào thùng vật chứng kế tiếp.

“Ôi, đây là của em gái Chỉ đấy à?” Trương Trác Bân bước đến, “Tôi giúp với.” Anh ta xắn tay áo lên gia nhập với 2 người.

Trương Trác Bân có thể xem như là một người khá kỳ lạ, có lẽ vì ở độ tuổi của anh ta là như thế nên sau khi biết rõ thân phận của Lý Trạch Phân thì cũng không e dè mấy. Những người còn lại còn đang rối rắm không biết phải thay đổi thế nào để không thất lễ mà cũng không bại lộ thân phận, còn anh ta vẫn tùy tiện gọi là “Em gái Chỉ” thôi.

“Cô ấy hồi phục thế nào rồi, bên kia bệnh viện không cho đến thăm.” Anh ta vừa ôm một chồng tài liệu đi đến bàn làm việc của Lý Trạch Phân vừa nói.

Lan Khâm: “Nghe nói đã bình phục rồi.”

“Nghe nói phục hồi chức năng rất mệt đấy.” Trương Trác Bân thở dài, “Tên Ngụy Vu Vĩ này đúng là tạo nghiệt mà.”

Vụ án ngục tạo tai nạn đã được nộp báo cáo xin kết án rồi, tiếc là tất cả những người ở Giáo dục Elite có liên quan đến vụ án, trừ Tư Đồ Dịch đã được đem đi giám định thành công, thì đều không đủ bằng chứng để xin lệnh bắt giữ. Chuyện đám nhóc ở Giáo dục Elite hợp tác nhau gây án là thế, tội ác trong nhật ký của Ngụy Vu Vĩ thì kéo dài 15 năm, trải qua 2 quốc gia, có đến 23 tội ác nhưng không thể kiểm chứng được là thành công hay thất bại.

Chưa kể hiện tại, số tang vật bị hư hao không có bao nhiêu hết đã bị người nhà nạn nhân từ chối hợp tác với cơ quan cảnh sát. Dù sao thì sau khi phải tiếp nhận sự thật rằng người thân của mình bất ngờ ám hại mình, ai lại muốn vạch ra vết sẹo này lần nữa, khiến vụ tai nạn ngoài ý muốn đó trở thành “mưu sát” đâu?”

Không chỉ là người nhà nạn nhân, cả cha mẹ của Ngụy Vu Vĩ sau khi biết tin hãn chết và những hành động của hãn cũng giữ thái độ muốn dàn xếp ổn thỏa. Giáo dục Elite ngoài phá sản thì không bị phạt bất cứ thứ gì nữa, hãn không thiếu công lao của 2 vợ chồng trí thức này. Nhưng nhờ thế mà chuyện của Lý Trạch Phân không bị nghiêm trọng đến mức bị lộ danh tính.

Con người chính là sinh vật như thế đấy, bất luận xảy ra chuyện gì, chỉ cần có đủ thời gian và lý do thì tất cả đều chỉ như một trang sách. “Chính nghĩa” và “sự thật” nói cho cùng cũng chỉ là một định nghĩa tồn tại với thời gian mà thôi.

“Ồ, chữ của Tiểu Lý đẹp quá.” Mao Lệ vô tình mở một cuốn sổ khi đang sắp xếp, “Đây hãn đã từng luyện thư pháp nhỉ? Viết chữ phần thể bằng bút lông, chắc là để thi ở Canada.”

Lan Khâm vô thức quay đầu lại nhìn, sau đó nhìn thấy được một nét chữ mạnh mẽ đầy sức sống quen thuộc. Anh đặt những thứ trên tay xuống, nhắc chân chạy vào văn phòng nhỏ của mình.

Mao Lệ: “Ừa, đội trưởng Lan, anh làm gì thế?”

Lan Khâm lục tung một hồi, cầm máy tính bảng quay lại.

“Sao thế?” Trương Trác Bân cũng hỏi.

Lan Khâm mở trang web hoàng thất lên trong lịch sử duyệt, mở tài khoản của Lan Huệ lên nhờ vào chế độ tự động lưu. Sau đó, anh tìm được những bức thư kia.

“Ngọn nến? Cái bóng? Cái này là gì vậy?” Mao Lệ liếc nhìn những dòng chữ trên máy tính bảng, “Đợi đã, mấy chữ giản thể như chó cào này là của đội trưởng Lan anh mà? Còn mấy chữ phồn thể ở trên...” Cô ta liếc sang cuốn sổ, sau đó liên tục ngẩng lên cúi xuống mấy lần để xác nhận, “Là của Tiểu Lý à?”

Lan Khâm không đáp, chỉ ném lại một câu “Chỗ này giao cho 2 người nhé” sau đó ôm máy tính bảng quay về văn phòng nhỏ.

Mông vừa chạm xuống ghế, suy nghĩ của anh đã ào ạt như sao băng, chiếu sáng bầu trời đêm ký ức, kết nối lại rất nhiều thứ tưởng chừng như không liên quan gì đến nhau.

— “Trước đây có một cái bóng, từ nhỏ nó đã được dạy rằng trách nhiệm của nó là làm nền cho ánh sáng. Vì thế nó sinh ra ám ảnh với ánh sáng, nếu không có ánh sáng thì sẽ không có nó, nó mãi mãi chỉ có thể phụ thuộc vào ánh sáng, nó không có sự lựa chọn nào khác. Mặc dù ánh sáng chẳng hề ấm áp chút nào. Nhưng nó không thể không tự hỏi mình rằng, liệu mọi thứ trước mắt nó có khác đi không, nếu nó không còn là một cái bóng nữa.”

Tử Trân công chúa, Cao Kiến phò mã, và người cha ruột ngoại quốc vô danh kia...

Hoàng thất hồi âm lại chính là cô ấy, chính là cô ấy đã viết những lời này!

Sinh ra ám ảnh với ánh sáng, ánh sáng chẳng hề ấm áp chút nào...

Cuộc sống khoác lên lớp nguy trang, dù ánh sáng chói lọi để che đậy hết thảy tất cả những điều xấu xa. Nhưng như thế không có nghĩa là những chuyện đó không tồn tại, mà ngược lại, ánh sáng càng lớn thì bóng càng tối,

và cô chính là người bị giam cầm trong bóng tối đen kịt đó.

Cô ấy đã từng cầu cứu, từng giãy giụa, từng phản kháng. Dù là lúc trước hay hiện tại, dù là công chúa Lý Chi hay cảnh sát Lý Trạch Phân, cô ấy chưa từng tìm được ai có thể cứu rồi được mình.

Người cứu được cô ấy, từ đầu đến cuối chỉ có bản thân mình. Mọi thứ xung quanh hết thảy đều là đối trá, vô dụng, mã hậu pháo, nói vuốt đuôi*.

() Ý chỉ hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì.*

Vì thế, cô không tin vào chính nghĩa, không tin vào ánh sáng, chỉ tin bản thân mình.

Khái niệm “Chủ nghĩa vị kỷ đạo đức” đối với mọi người là một định nghĩa xấu về đạo đức, nhưng vô tình vào tai của Lan Khâm lại trở thành một nỗi buồn vô tận. Tâm trạng này giống như một con gấu Bắc Cực gầy đến mức lông toàn thân đã ố vàng nhìn thấy bề nổi của một tảng băng cô độc đang lừng lờ trên mặt nước ở vùng địa cực vậy.

Đêm trong Hoàng cung... hẳn là rất tối đúng không? Tuyết rơi nửa đêm... thật lạnh đúng không?

Cô ấy... nhất định rất mệt đúng không?

Như một bản năng, Lan Khâm rút cây bút điện tử ra, bắt đầu viết lên giấy viết thư trên máy tính bảng. **“Ngọn nến nghĩ kỹ rồi, cuối cùng quyết định như thế này: Nếu như thế giới không có ánh sáng, nó sẽ nguyện làm nguồn sáng đầu tiên; nếu như ánh sáng không ấm thật, thì nó sẽ đi hâm nóng từng người một. Kì thực trên mặt đất vốn làm gì có đường, người ta đi mãi thành đường thôi. Nó sẽ sáng mà, đúng không? Nếu đã có 1 thì sẽ có 2, có 3, thậm chí còn là hàng nghìn hàng vạn. Đã có ngọn nến nhỏ này dẫn đầu rồi, cuối cùng sẽ có một ngày ánh sáng sẽ ấm áp lên, cái bóng nhất định sẽ được chiếu sáng.”**

Lưu, gửi đi.

“Gửi thành công” ...

Ngay khi 3 chữ này xuất hiện trên màn hình, Lan Khâm cảm thấy như cây bút trong tay nóng ran, lập tức ném nó đi. Nhưng những gì đã gửi thì không thể rút về được nữa.

Lúc viết và gửi thì không thấy gì, giờ đọc lại bỗng có một cảm giác xấu hổ dâng lên trong lòng Lan Khâm. Đột nhiên anh thấy mình rất ngây thơ, viết ra những lời thề son sắt gì đó trong truyện cổ tích thế này không phải để đối phương đọc mà là tự an ủi bản thân mình thì đúng hơn.

Không phải tất cả những người lớn trong truyện cổ tích đều là gạt người đấy sao? Chỉ là dối lừa, nhưng thi thoảng ngay cả anh cũng tin vào.

— “Đội trưởng Lan gần 30 tuổi rồi mà vẫn còn tấm lòng son như thế, quả là một vinh dự lớn của đất nước.”

Tấm lòng son... ư?

Lan Khâm không khỏi bật cười, nụ cười có chút... tịch mịch.

Chương 74: Bãi xử lí rác thải (2)

Bệnh viện Hoàng gia Trường An.

Lý Trạch Phân nhìn bức thư mới nhất được gửi vào hộp thư hoàng gia, sau đó, dùng một cái đũa gấp laptop lại.

“Chỉ điện hạ, sao vậy?” Trợ lý sự vụ quan Chu Hiểu Lệ đứng một bên vội hỏi.

“Ừm...” Lý Trạch Phân thả bút điện tử ra, vẻ mặt hơi mịt mờ, “Hơi mệt một chút, không biết có thể phiền cô nói với Trần đại nhân một tiếng không, những bức thư này... Sau khi tôi xuất viện sẽ viết tiếp.”

“À, đúng vậy. Là chúng tôi sơ sót, ngài có thể đợi vết thương khỏe lại rồi hãy tiếp tục làm việc ạ. Nếu không thì thế này đi,” Chu Hiểu Lệ đề nghị, “Tôi sẽ hỏi anh Kiến xem có thể chia những bức thư ngẫu nhiên này đến các điện hạ khác không, vậy thì có thể giảm cho ngài một ít việc. Còn những bức thư chỉ định gửi cho ngài thì sẽ lùi thời gian hồi âm lại nửa tháng, ngài thấy thế nào?”

“Ừm, thật ngại quá, lại phiền mọi người rồi.” Lý Trạch Phân nhẹ nhàng gật đầu.

Vì chuyện Cao Kiến và Paradise mà hộp thư của Lý Trạch Phân vài tháng gần đây xuất hiện rất nhiều câu hỏi vô lý, Chu Hiểu Lệ đoán hẳn là có bức thư nói gì đó khiến Lý Trạch Phân cảm thấy khó chịu. Đối với chuyện này cô ta cũng chưa nghĩ ra được cách gì, cùng lắm chỉ là trì hoãn thôi, không thể không hồi âm được, vì đây là nghĩa vụ của hoàng thất. Chẳng những bị đổ ý vào mỗi hành động nhỏ, thỉnh thoảng còn phải gượng cười trước màn ảnh để che giấu những vết sẹo thật sự của mình.

Nhưng thật ra thứ khiến Lý Trạch Phân gập máy tính lại không phải là những lời trách móc quen thuộc, mà là câu chuyện cổ tích kia.

Những người nằm trên giường bệnh thường tính tình không tốt lắm, Lý Trạch Phân cũng không ngoại lệ, nhưng chỉ là cô kiểm soát vẻ mặt tốt hơn mà thôi. Nhưng không hiểu sao hôm nay câu chuyện cổ tích này lại khiến cô tức giận đến mức không thèm quan tâm gì nữa, đánh mất thái độ trước mặt trợ lý sự vụ quan thế này.

Chiếu sáng cái bóng ư... Đúng là rất chân thành.

Lý Trạch Phân thật sự muốn nhìn xem ai là người viết bức thư này, ngây thơ như thế, có phải trước khi ngủ vẫn thường nghe Nghìn Lẻ Một Đêm, còn chưa cai sữa không?

Chu Hiểu Lệ nhận ra ánh mắt của Lý Trạch Phân càng ngày càng âm đạm, vô thức đề nghị: “Điện hạ có muốn ra ngoài thư giãn một chút không?”

Lý Trạch Phân sững sờ, lập tức thu lại nét mặt của mình.

“Không phải hôm nay có sự kiện an ủi gì đó sao?” Giọng nói cô thanh thoát nhẹ nhàng, vẻ phiền muộn lúc nãy đã hoàn toàn biến mất, “Mẫu thân đang ở bên ngoài, e là tôi không tiện lộ mặt.”

Sau khi Lý Trạch Phân bị thương, Lý Tổ Ngọc đã xin nghỉ dài hạn ở Hoàng Đại, một mực ở lại bệnh viện chăm sóc cô. Tuy bệnh viện Hoàng gia riêng tư hơn những bệnh viện khác, nhưng đúng là truyền thông vẫn âm hồn bất tán bám theo Lý Tổ Ngọc.

Để tránh mọi người nghĩ sự xuất hiện của Lý Tổ Ngọc có liên quan đến Chỉ công chúa bị thương, đám sự vụ quan đã họp khẩn cấp và đưa ra một kế hoạch ứng phó, chính là lợi dụng thân phận giáo sư ngành dược ở Hoàng Đại của Lý Tổ Ngọc để tổ chức một sự kiện ở Trường An liên quan đến lĩnh vực nghiên cứu của bà ta — Một chuyến tham quan và điều trị bệnh Alzheimer, kết hợp với an ủi với những bệnh nhân ở một số bệnh viện lớn.

Buổi diễn thuyết và an ủi hôm nay vừa đúng ở bệnh viện Hoàng gia nơi Lý

Trạch Phân nằm, vì thế mới sáng sớm, Lý Tổ Ngọc đã chuẩn bị sẵn sàng cạnh giường bệnh. Trách nhiệm chăm sóc bệnh nhân có vết thương nặng là Lý Trạch Phân tạm thời được giao lại cho trợ lý sự vụ quan Chu Hiếu Lệ vừa chạy tới thăm bệnh.

Nói là bệnh nhân có vết thương nặng thì hơi quá so với Lý Trạch Phân hiện tại. Giờ trừ việc không thể đi đứng qua lâu bên ngoài thì Lý Trạch Phân đã cơ bản có thể tự vệ sinh được rồi. Cô vốn kỹ tính, đừng nói là trợ lý sự vụ quan, cô còn muốn tìm cách để Lý Tổ Ngọc và đám cấm quân xung quanh trở về Lạc Dương, sau đó bản thân mình thì xuất viện về nhà nghỉ ngơi nữa. Dù sao cấm quân và đội kiểm tra kỷ luật cũng đã điều tra xong rồi, vụ án đã kết thúc, cô không cần phải bị đám người này canh giữ nữa.

Nhưng sự thật luôn không được thỏa mãn. Dù không chịu nổi được “tình mẫu tử” bất thành linh xuất hiện này nhưng cô cũng chỉ có thể mỉm cười chấp nhận.

Chu Hiếu Lệ: “Hoạt động an ủi đang diễn ra ở tòa Giải phẫu thần kinh, mọi người tụ tập hết bên kia rồi, ở chỗ chúng ta rất yên tĩnh.”

Lý Trạch Phân cân nhắc một chút, sau đó đồng ý với đề nghị của Chu Hiếu Lệ.

Dưới sự giúp đỡ của Chu Hiếu Lệ, cô mặc áo khoác vào rồi ngồi lên xe lăn. Sau đó chào một tiếng với cấm quân canh giữ bên ngoài rồi được đẩy ra cửa.

Trên đường đi, hai người có nói vài chủ đề tán dóc. Lý Trạch Phân rất thành thạo kỹ năng giao tiếp, tuy không mở miệng nói nhiều nhưng nói câu nào đều khiến cô gái kia bị chọc cho cười ha hả. Thoạt nhìn qua thì như một đôi bạn thân vậy, không có gì đáng để chú ý cả.

Tòa nhà nơi Lý Trạch Phân đang nằm đúng như lời của Chu Hiếu Lệ, đừng nói đến truyền thông, cả những bệnh nhân ở đây cũng đều chạy sang tòa Giải phẫu thần kinh xem hết rồi.

Sự yên tĩnh hiếm có khiến phạm vi tản bộ của Lý Trạch Phân rộng hơn

được một chút, thậm chí hai người còn đi ra tận khu vườn nhỏ mà thường ngày không dám ra. Sau Tết Âm lịch, khí trời Trường An đã bắt đầu ấm lại, hít một hơi thật sâu vào phổi, cái lạnh buốt của mùa đông đã không còn nữa. Trong không khí mới mẻ, hoàn cảnh yên tĩnh, thần kinh căng thẳng của Lý Trạch Phân cũng thả lỏng hơn một chút, nụ cười trên khóe miệng càng trở nên chân thật hơn.

Ra khỏi vườn là một con đường nhỏ được lát đá và rợp bóng cây. Những con đường mòn này hiển nhiên là có giá trị trang trí nhiều hơn giá trị thực dụng nhiều, dù sao thì nó cũng không thích hợp cho những người bị thương đi lại. Bánh xe lăn trên cục đá, phát ra tiếng cọt két, khiến miệng vết thương của Lý Trạch Phân cũng hơi đau. Nhưng vì không muốn phá hỏng bầu không khí thoải mái hiếm có này, cô chỉ im lặng chịu đựng chứ không nói lời nào.

Hai bên đường mòn thi thoảng có vài băng ghế đá, đáng lẽ nên là nơi nghỉ chân của mọi người. Nhưng vì con đường nhỏ này không dài lắm nên những bệnh nhân đi trên đường không thấy mệt, đa số các băng ghế đều phủ đầy bụi, rõ ràng là không có ai ngồi lên.

Nhưng tất nhiên cũng có vài trường hợp ngoại lệ.

Đó là một cậu bé ngồi trong bóng tối, có vẻ như chưa đến 10 tuổi. Trên mặt nó có những nốt mẩn đỏ, không biết là vì dị ứng hay là mụn nữa, có lẽ là do kiểu tóc nên trán của nó nhìn to hơn những người khác. Đôi tay đầy vết thương và sưng mủ của thằng bé đang cầm một chai nước suối, 10 đầu ngón tay lắc liên tục trên chai với tốc độ cực nhanh.

Tiếng cọt két của xe lăn và tiếng bước chân của Chu Hiểu Lệ tới gần, thằng bé đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt hiện lên vẻ hoảng sợ, cái tay trong chai cũng lập tức rơi xuống đất. Chai nước suối lăn 2 vòng, đúng lúc dừng lại dưới chân Lý Trạch Phân.

“A.” Không hiểu vì sao Chu Hiểu Lệ lại khẽ kêu lên.

Nét mặt Lý Trạch Phân không có gì thay đổi, cô do dự nửa giây, khép mắt hít một hơi thật sâu, chịu đựng sự đau đớn trên vết thương, tay trái nắm chặt

tay vịn xe lăn rồi cúi người nhặt chai nước lên. Sau đó một tay cô điều khiển xe lăn, đặt chai nước lên chỗ ghế bên cạnh cậu bé. Từ đầu tới cuối cô đều duy trì một vẻ mặt nhàn nhạt, ánh mắt dè xuống rất thấp, tránh phải đối mặt với thằng bé.

“Đi thôi.” Sau khi vết thương bớt đau, cô di chuyển xe lăn về phía trước rồi nói với Chu Hiểu Lệ vẫn còn đang ngơ ngác.

“À, à, đến đây.” Chu Hiểu Lệ vội vàng đi theo.

Sau khi ra khỏi con đường, bóng dáng thằng bé hoàn toàn biến mất, Lý Trạch Phân mới quay đầu lại.

“Quen nhau à?” Cô hỏi.

“Ách,” Chu Hiểu Lệ cười áy náy, “Là con của người quen, tôi cũng chỉ mới gặp 1 lần thôi.”

Lý Trạch Phân nhướn mày, đợi câu nói tiếp theo của Chu Hiểu Lệ.

“Chắc cô cũng nhìn ra rồi,” Vì đang ở ngoài nên để tránh bị chú ý, Chu Hiểu Lệ không dùng kính ngữ với Lý Trạch Phân, “Nó là một đứa trẻ mắc chứng tự kỷ. Mẹ nó cũng xem như là họ hàng của họ hàng tôi, thằng bé mắc bệnh bẩm sinh, trí lực không được như bình thường, không giao tiếp được với người khác, luôn có những hành vi kỳ lạ, vết thương khắp người nó chính là tự nó gãi đấy, lại còn thường xuyên phát chứng động kinh nữa, cách 2 3 ngày là lại vào bệnh viện. Sau 2 năm thì cha ruột của nó không chịu nổi nữa, kêu gào đòi ly hôn, sau đó mẹ nó một mình mang con đi khắp các bệnh viện cả nước để tìm cách chạy chữa.”

“Họ hàng từ ngoài nhìn vào đều nghĩ công việc của tôi đàn ông, thu nhập cũng không tệ. Mẹ của thằng bé cũng đã nhờ người đến tìm tôi, một là muốn mượn ít tiền, hai là muốn... Ày.” Cô ta xoa gáy, hình như đang rất khó xử, “Là... Những người bình thường không phân biệt được những căn bệnh này. Họ chỉ nghĩ Alzheimer, tự kỷ, trầm cảm hay tâm thần phân liệt đều giống nhau cả — là đầu óc có vấn đề ấy. Chị ta nghĩ nghiên cứu cái này thì hẳn cũng là chuyên gia ở cái kia. Dù không phải chuyên gia thì chắc

chấn cũng phải quen chuyên gia.”

“Mẫu... Khụ, chỉ là...” Cô ta hạ giọng, “Danh tiếng của Tử Trân điện hạ rộng như thế, mẹ nó muốn thông qua tôi để xem có thể nhờ được điện hạ, điều trị cho con trai chị ta không...” Giọng nói cô ta càng ngày càng nhỏ.

Lý Trạch Phân rủ mắt xuống, không đáp lại.

Lý Trạch Phân không xa lạ gì với những chuyện thế này, nhưng từ khi cô ra nước ngoài du học 6 năm trước thì đã biến khỏi tầm mắt của mọi người, vì thế mới yên tĩnh được một chút.

Dù sao cô cũng không ghét loại chuyện này lắm, nói cho cùng thì cũng bình thường. Đối với cô mà nói, loại quan hệ đi cửa sau này cũng giống như chuyện mỗi ngày đều phải hoàn thành nhiệm vụ hoàng thất vậy, đều là những việc không quan trọng, chỉ cần giải quyết xong là được. Sau đó, có thể quên đi.

“Điện hạ người xem...” Chu Hiểu Lệ đi chậm lại, hơi cúi người áp gần mặt của Lý Trạch Phân, ý tứ không cần nói cũng biết.

Lý Trạch Phân im lặng vài giây, sau đó tuân thủ theo nguyên tắc “không từ chối dứt khoát mà cũng không dễ dàng đồng ý” để giải quyết việc này, cô cố tình thở ra một hơi: “Được rồi, khi nào về tôi sẽ hỏi. Nhưng cụ thể thì tùy bà ấy thôi, tôi không thể hứa chắc với cô được. Tốt nhất là cô đừng ôm hy vọng quá nhiều, dù sao thì cũng không phải chuyên ngành, một bên là bệnh thần kinh lão hóa, một bên là chương ngại tâm lý của trẻ con, không giống nhau chút nào hết.”

“À, chuyện này tôi hiểu mà. Tôi cũng chỉ làm hết sức theo bốn phận của mình thôi, chỉ cần không thẹn với lòng là được. Miễn sao nếu thẳng bé có chuyện gì thì họ cũng đừng đổ lỗi cho tôi.”

Lý Trạch Phân nhướn mi liếc cô ta một cái, rất lâu sau mới “Ừm” một tiếng.

Chủ đề này cứ thế mà kết thúc. Sau đó cả hai người nói chuyện gì nữa, chỉ đi thẳng về phòng bệnh.

Chương 75: Bãi xử lí rác thải (3)

“Tự kỷ ư?” Lý Tổ Ngọc thả quân cờ vây màu trắng vào hộp.

Vì giữa hai mẹ con Lý Tổ Ngọc và Lý Trạch Phân thường không có chuyện gì để nói được, để tránh không khí lúng túng nên trong 1 tháng nay, hai người đều dành thời gian để làm những hoạt động tu dưỡng chung của hoàng thất. Ví dụ như là kỳ trong cầm kỳ thi họa — cờ vây.

“Ừm.” Lý Trạch Phân cũng tạm đặt quân đen trong tay mình xuống.

“Bệnh này, nói sao đây...” Lý Tổ Ngọc xoa mi mắt, “Còn phiền hơn cả Alzheimer nữa. Hiện tại không có phương pháp điều trị nào hiệu quả cả, cùng lắm chỉ giảm được một số bệnh trạng, không trị tận gốc được. Dù sao thì trừ nguyên nhân là đột biến gen đã biết, chúng ta đều không biết được cụ thể nguyên nhân phát bệnh khác là gì, chỉ biết hiện tượng là các khớp thần kinh đột nhiên không còn ăn khớp nhau nữa, các tín hiệu kích thích và ức chế thần kinh cũng không cân bằng.”

“Mẹ có quen nhiều chuyên gia trong lĩnh vực này, nhưng nói thật thì dù cho có giới thiệu con của cô ta qua đó cũng không có ý nghĩa gì đâu. Dù sao đa số nghiên cứu vẫn mới đang trong giai đoạn thí nghiệm trên động vật, dù nhìn theo góc độ đạo đức hay pháp luật đều không thể nào thử trên người con của cô ta được. Bệnh viện không có cách chữa thì nghiên cứu khoa học lại càng không. Kết quả nghiên cứu khoa học chuyển hóa rất chậm, chậm đến mức đại chúng không tài nào lý giải được.”

“Hơn nữa qua lời của con thì con trai cô ta đã gần 10 tuổi rồi à? Dù cho có thể trị thì cũng đã qua giai đoạn trị liệu tốt nhất rồi, vấn đề chậm phát triển trí não, chướng ngại giao tiếp và rào cản ngôn ngữ hiện tại đã không còn cách nào hồi phục được. Điểm chung của chứng tự kỷ và bệnh Alzheimer chính là “cửa sổ thời gian*”. Một khi đã qua cái cửa sổ này thì bệnh tình đã

phát triển đến một giai đoạn khác, khoa học hiện tại không thể nào phục hồi được như cũ, chỉ có thể dựa vào xác suất rất nhỏ để cơ thể tự chữa trị tính linh hoạt của thần kinh thôi. Chuyện này cũng giống như trồng cây vậy, nếu thân cây đã cong rồi thì dù cho cắt tỉa thế nào cũng khó có thể thẳng trở lại được.”

() Time window: Khoảng thời gian mà một hoạt động có thể hoặc phải diễn ra.*

“Ví dụ như thuốc của mẹ, nó có thể ngăn các protein gấp cuộn liên quan đến bệnh Alzheimer, nhưng cũng chỉ có thể ngăn các protein này không tổn thương tổ chức thần kinh thôi. Trước khi phát hiện ra bệnh trạng, những chỗ bị tổn thương căn bản không còn cách nào chữa trị được nữa. Đáng tiếc là chứng tự kỷ cũng giống với bệnh Alzheimer, sự phát triển thần kinh không có gì bất thường ở một mức độ nhất định, hoặc các dây thần kinh không bị tổn thương ở một mức độ nhất định, không có triệu chứng rõ ràng về thể chất, chờ đến khi phát hiện ra thì tình trạng tổn thương đã nghiêm trọng đến mức không thể nào thay đổi được rồi.”

“Trừ những người rảnh rỗi đi kiểm tra gen và tình cờ phát hiện ra mình mắc bệnh do đột biến gen thì hầu hết các trường hợp phát hiện bệnh rồi đến bệnh viện đã quá muộn rồi. Chuyện này giống như lốp xe bị mài mòn nhưng nhìn bình thường sẽ không nhận ra, chờ đến khi nó bị thủng mới phát hiện nó có vấn đề.”

Lý Tố Ngọc thở dài, “Đây là lý do mà mẹ không được trao giải Nobel đấy. Nói cho cùng thì mô tả thuốc vô cùng kỳ diệu, gì mà “Làm cho bệnh Alzheimer biến mất” cũng chỉ là mảnh lời quảng cáo thôi, thuốc nào chỉ là phương án cuối cùng.”

“Ừm...” Lý Trạch Phân nhìn chăm chăm vào bàn cờ, không biết đang suy nghĩ gì.

“Hơn nữa những thử nghiệm lâm sàng thế này không giống với nhận thức hiện tại của đại chúng đâu. Bình thường nó được chia ra làm 4 giai đoạn, 2 giai đoạn đầu là tìm tình nguyện viên, không phải bệnh nhân mà là người khỏe mạnh ấy, để xác định thuốc là vô hại với cơ thể người. Chỉ trong giai

đoạn thứ 3 mới có thể chọn một số bệnh nhân không mắc các bệnh khác để xác định tác dụng điều trị của thuốc. Giai đoạn cuối cùng mới mở rộng ra cho đa số các bệnh nhân và chấp nhận những người bị bệnh khác nữa. Dù gì thì người già và trẻ nhỏ bình thường cũng mắc khá nhiều bệnh cùng lúc. Một loại thuốc có thể điều trị bệnh này, nhưng cũng có thể gây chuyển biến xấu trong bệnh khác.”

“Đa số thuốc hiện tại đều không đi qua giai đoạn thứ 3 này. Đừng nói là giai đoạn thứ 3, thậm chí giấy phép cho thử nghiệm lâm sàng cũng không lấy được. Vì thế những người muốn đưa bệnh nhân trong nhà mình đi tham gia thử nghiệm lâm sàng phần lớn đều không có kết quả gì, vì họ căn bản không phù hợp với tiêu chuẩn của tình nguyện viên. Có lẽ họ nghĩ dù sao mình cũng không sống được bao lâu nữa, cứ đi thử thuốc nói không chừng sẽ trị được. Nhưng bất luận là từ góc độ pháp luật hay đạo đức thì bệnh viện và công ty đều khó có thể mạo hiểm như thế được.”

“Vậy nên,” Bà ta ngẩng đầu lên nhìn Lý Trạch Phân, “Không phải là mẹ không giúp nó, chỉ là không giúp được thôi. Con chỉ cần... Thôi được rồi, hôm nào mẹ sẽ tự đi tìm Tiểu Chu nói chuyện sau.”

“Cảm ơn.” Lý Trạch Phân khẽ đáp lại, dường như không có ý định tiếp tục chủ đề này.

Lý Tố Ngọc đột nhiên nhớ ra gì đó: “Đúng rồi, nếu mẹ nhớ không lầm thì hình như gần đây công ty dược Giai Lương cũng đang triển khai và mở rộng thử nghiệm lâm sàng, nghe nói là phiên bản nâng cấp loại thuốc của mẹ. Mẹ đã xem sơ qua rồi, tỉ lệ lên sàn không cao lắm. Trong phần đánh giá giai đoạn 3, trừ hiệu quả chữa bệnh của thuốc thì còn phải so sánh với các phương pháp hiện tại để xác định xem hiệu quả của nó có đáng để sản xuất đại trà hay không nữa.”

“Chắc là họ sẽ thua ở bước này, dù cho có qua được thì cũng gặp khó khăn ở giai đoạn thứ 4, tác dụng phụ với dạ dày và ruột quá lớn, người già không chịu nổi đâu. Một ngày uống 6 lần thuốc, mỗi lần uống xong là lại nôn ói và tiêu chảy, ai mà dám dùng. Công ty dược Giai Lương này chỉ thích thành công trước mắt, vừa mua được bằng sáng chế độc quyền vài năm đã nghĩ đến chuyện nâng cấp rồi, phớt lờ đi đồng báo cáo về việc tái phát sau 5

năm.”

“Nhưng hết cách rồi, bằng sáng chế đã bị mua, mẹ thì từ chối thư mời của họ, những chuyện này không nằm trong tầm quản lý của mẹ nữa. Lúc đầu thật ra mẹ không nên bán hết quyền cho họ, nếu không có Thony...” Bà ta đột nhiên khựng lại.

Lý Trạch Phân ngẩng phắt đầu lên. Đây là lần đầu tiên cô nghe được cái tên này từ miệng Lý Tổ Ngọc sau gần 10 năm qua. Trong nhất thời cô đã quên mất lễ nghi, nhìn chăm chăm vào Lý Tổ Ngọc không cho bà ta có cơ hội chuyển chủ đề.

Dưới ánh mắt sáng rực của con gái, Lý Trạch Phân im lặng gần 3 phút, trong lòng đấu tranh một lúc mới nói tiếp: “Ông ấy đột nhiên đi mất, lúc đó mẹ hơi... chạnh lòng, đã làm ra không ít chuyện hồ đồ.” Bà ta không dám nhìn thẳng vào mặt cô.

Ông ấy đã đi như thế nào? Lý Trạch Phân vô thức nghĩ.

Nhưng câu nói thốt ra miệng lại trở thành: “Mẹ và ông ấy đã gặp nhau thế nào vậy?”

“Mẹ...” Mi mắt Lý Trạch Phân run lên một cái, dường như rất bất ngờ khi Lý Trạch Phân hỏi như thế, “Mẹ...” Bà ta vô thức lấy thêm 1 quân cờ trong hộp ra, “Dự án mà mẹ làm lúc đó chính là thuốc chữa Alzheimer kia, là hợp tác với phòng thí nghiệm của họ.”

Lý Trạch Phân yên lặng chờ đợi. Cô dừng mọi cử động của cơ thể, ngay cả hơi thở cũng cố gắng đè lại, chỉ sợ nhúc nhích một chút sẽ khiến Lý Tổ Ngọc đóng cái hộp đã hé mở này ra vậy.

“Lúc đó ông ấy vẫn còn là nghiên cứu sinh, vì là nghiên cứu sinh sau khi tốt nghiệp của Viện y học nên lớn tuổi hơn bạn cùng lớp một chút, còn mẹ thì lại trượt cấp, vì thế bọn mẹ chênh nhau 2 tuổi. Lúc đó dự án vừa mới bắt đầu, ông ấy được phòng thí nghiệm cử đến để học kỹ thuật ở đây, đúng lúc là do mẹ chịu trách nhiệm. Dần dà cả 2 cũng quen thuộc với nhau, đến khi kịp nhận ra thì cả 2 đã quen nhau rồi.”

“Có lẽ vì lúc đó đã ở nước ngoài quá lâu nên mẹ xuýt đã quên thân phận hoàng thất của mình, không chuẩn bị báo cáo gì cả. Quan hệ giữa mẹ và sự vụ quan lúc đó cũng khá tốt, giống bạn bè hơn là người giám sát hoàng thất, vì thế người đó cũng không rảnh rỗi mà nghe ngóng cuộc sống riêng tư của mẹ, vẫn nghĩ bọn mẹ chỉ là đồng nghiệp bình thường, cho đến khi... biết được mối quan hệ này. Dự án đã tiến hành 4 5 năm bỗng có đột phá, cũng chính là lúc tình yêu giữa bọn mẹ... nồng thắm nhất.”

“Khoảng thời gian đó, sự nghiệp và tình yêu đều có thu hoạch, một bên là càn oliu* của một công ty sản xuất thuốc lớn muốn mua độc quyền, một bên là người yêu ôm trong lòng trân quý như mạng... Đôi khi quá thuận lợi thì người ta sẽ bị che mắt. Lúc chuyện thuốc này lan truyền về nước, hoàng huynh đã đến tìm mẹ và nhắc đến chủ trương muốn phát triển khoa giáo, muốn mẹ đưa cái cọc độc quyền về, đất nước sẽ dốc toàn lực hỗ trợ dự án này.”

() Ý chỉ trao cho cơ hội vinh quang, phú quý.*

“Lúc ấy mẹ không hề nghĩ ngợi mà lập tức từ chối, thậm chí còn làm loạn, bắt đầu cắt đứt liên lạc với hoàng thất. Nhưng giờ nhớ lại, lúc đó hoàng huynh là một Thái tôn đã đích thân chạy đến tìm mẹ, chắc chắn chính sách không đơn giản như thế, trong lĩnh vực nghiên cứu khoa học vẫn còn rất nhiều nhân tài, không có mẹ thì cũng có người khác. Hẳn là họ đã nghe được tiếng gió gì rồi... Dù sao ngành sản xuất thuốc này cũng là ngành nguy hiểm nhất trong nghiên cứu khoa học mà.”

“Nhưng khi đó mẹ... vẫn còn rất trẻ, không tài nào hiểu được, làm loạn được 2 3 năm thậm chí còn...” Bà ta liếc mắt rất nhanh qua Lý Trạch Phân, “Lén sinh ra con.”

Không khí im lặng một chốc, cho đến khi giọng nói của Lý Trạch Phân vang lên lần nữa.

“Mẹ là hoàng thất, không thể nào xuyên quốc gia để trực tiếp lĩnh chứng được, vì thế trong giấy khai sinh của con chỉ có một mình tên của Thony. Mẹ định qua một thời gian, chờ đến khi mình cứng cáp rồi sẽ trực tiếp ngả

bài, rời khỏi hoàng thất rồi kết hôn với Thony... Đã có con rồi, ít ra hoàng thất sẽ không quá đáng với cả nhà 3 người chúng ta, dù sao mẹ cũng không phải nhất mạch Đông cung, giờ cũng là thời đại của luật pháp rồi.”

“Nhưng ai mà biết được?” Bà ta vô thức nắm chặt quân cờ trong lòng bàn tay, bờ môi tái mét, “Hoàng thất bên kia địa cầu không làm gì được chúng ta, nhưng bên này địa cầu đã...”

Bả vai Lý Tố Ngọc hơi run lên, run đến mức vết thương của Lý Trạch Phân hơi đau nhức, nhưng cô không cản Lý Tố Ngọc nói tiếp.

“Mẹ nhớ hôm đó là một đêm mưa. Trong khoảng thời gian đó phòng thí nghiệm rất bận, mẹ và ông ấy đều làm việc tới 1 2 giờ khuya. Lúc đó vừa toàn cầu hóa được vài năm, phân biệt chủng tộc rất nghiêm trọng, một người da vàng như mẹ đi đường ban đêm không an toàn nên bình thường đều ở lại chờ ông ấy xong việc rồi lái xe đến đón về. Nhưng đêm đó mẹ không đợi được ông ấy, mẹ không nhớ rõ rốt cuộc mình đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại...”

“Mẹ hoảng lên, đến ô cũng không thềm cầm, cứ thế chạy tới phòng thí nghiệm của ông ấy, trên đường còn bị mấy tên côn đồ trêu chọc. Nhưng ông ấy không có trong phòng thí nghiệm, bảo vệ nói ông ấy đã đi từ hơn 1 tiếng trước rồi, nhưng có lẽ xe vẫn còn trong bãi đỗ. Lúc đó mẹ biết rõ là ông ấy đã có chuyện rồi nên đi báo cảnh sát. Lúc cảnh sát tìm ra ông ấy thì đã là 2 tuần sau.”

“Ông... ông ấy bị người khác đến đến chết, bị trói vào một cái ghế gỗ, cả cái ghế đều bị nhuộm đỏ. Mẹ không thấy cảnh tượng đó, nhưng không biết là bên truyền thông vô đạo đức nào đã đăng ảnh chụp lên mạng.”

“Mẹ...” Bà ta cố nén sự run rẩy trong giọng nói, “Thậm chí mẹ còn không nhận ra được ông ấy, khuôn mặt ông ấy bị đánh đến mức biến dạng, trên người đều là vết dao cắt, 10 đầu ngón tay cũng... Sau đó không biết là ai đã gửi cho mẹ một đoạn ghi âm, cảnh sát không tìm ra được nguồn gốc, chỉ biết đó là giọng... của Thony.”

Bà ta lắc đầu, hốc mắt đỏ bừng nhưng không có chất lỏng nào chảy ra,

“Giọng nói chính trong file ghi âm đã bị xóa, chỉ còn lại những tiếng xoẹt xoẹt và giọng của Thony...” Lý Tổ Ngọc hít sâu một hơi, đề tiếng nghẹn ngào ở cổ họng xuống, “Chúng đang tra hỏi ông ấy. Trừ loại thuốc kia, mẹ không nghĩ ra được nguyên nhân nào khiến ông ấy bị tra tấn thế này nữa.”

“Rất nhanh hoàng huynh và Zoe đã chạy đến, lúc đó mẹ đã... hơi phát điên rồi. Mẹ không biết mình đã làm gì, chờ đến khi tỉnh táo lại thì đã trở về Đường Quốc, quyền độc quyền cũng đã bị bán đi, dữ liệu thí nghiệm đã bị mẹ xóa đi sạch sẽ rồi. Như thế nếu xóa chúng đi thì Thony đã bị hại chết sẽ trở về vậy. Mẹ...”

Hai tay bàn tay đan vào nhau, lén liếc nhìn Lý Trạch Phân nhưng rất nhanh đã thu mắt lại, “Mẹ bị trầm cảm, phải tiếp nhận trị liệu trong thời gian rất dài. Khoảng thời gian đó cứ dần dần như thế, đôi khi sẽ phát điên đập phá hết đồ đạc trong phòng, đôi khi lại như con rồi, hoàng thúc và hoàng huynh nói gì thì làm đó, thậm chí là kết hôn với Cao Kiến.”

“Mẹ không nên làm thế, mẹ biết rõ là mình không nên làm như thế, Thony đi rồi nhưng vẫn còn có có, dù thế nào mẹ cũng phải tỉnh lại để ở cạnh con, nhưng mà...” Bà ta cúi đầu, lấy 2 tay che kín mặt mình, giọng nói truyền từ kẽ tay ra nặng trĩu nỗi buồn, “Nhưng cuối cùng mẹ cũng không làm được. Sống trong thế giới của riêng mình, sống trong quá khứ, cả ngày như một cái xác không hồn, thậm chí còn không biết tên súc sinh Cao Kiến kia...”

Trong phòng đột nhiên im bật.

Một lúc lâu sau, “Mẹ xin lỗi.”

“...” Lý Trạch Phân cúi đầu nhìn chăm chăm vào bàn cờ, không hề động đậy.

“Mẹ biết lời xin lỗi là thứ vô dụng nhất trên đời, thứ con muốn không phải là thứ này.” Dường như cảm xúc của Lý Tổ Ngọc đã nguôi ngoai bớt, giọng nói cũng bình tĩnh lại, chỉ là phía sau câu nói bình tĩnh này có chút gì đó run rẩy, “Những thứ con muốn không phải là lời giải thích muộn màng sau 25 năm.”

“Mẹ không biết mình có thể cho con những thứ con muốn không, cũng không mong con có thể tiếp nhận mình... Mẹ chỉ,” Bà ta rút bàn tay đã bị mình siết đến trắng bệch ra, thận trọng nhìn về phía Lý Trạch Phân, “Mẹ chỉ xin con, xem mạng sống là cuộc sống của mình, có được không?”

Bàn tay trắng bệch đó cuối cùng cũng thận trọng đặt lên mu bàn tay Lý Trạch Phân. Lý Trạch Phân run lên một cái, nhưng không rút tay ra.

“Chỉ nhi,” Bà ta không gọi tên đầy đủ của Lý Trạch Phân, “Mẹ không muốn... Thật sự không thể xảy ra lần thứ 3 nữa, mẹ xin con đấy. Xin con, đừng để mẹ nhìn thấy... con nằm hấp hối trên giường bệnh lần nữa.”

“Mẹ biết mình rất hèn hạ, mẹ không có tư cách này, nhưng mà... Mẹ chỉ có mình con thôi.”

“Cầu xin con đấy, đừng rời bỏ mẹ.” Lý Tổ Ngọc vô thức nắm chặt tay Lý Trạch Phân.

“...” Lý Trạch Phân đột nhiên ngoảnh đầu đi, nhưng không nhúc nhích bàn tay đang bị nắm chặt.

Trong phòng bệnh yên tĩnh chỉ còn lại tiếng hít thở của 2 người, ai cũng bất động, như thể thời gian đã ngừng lại vậy.

Qua một lúc rất lâu sau.

“Ừm.” Một tiếng đáp khẽ đến mức gần như không nghe được.

Tách. Có gì đó vừa nóng vừa ướt rơi xuống tay Lý Trạch Phân, nhưng cô buộc bản thân không được quay đầu lại nhìn.

Thứ ướt át trên mu bàn tay rất nhanh đã bị ai đó lau khô, sau đó như chưa có chuyện gì xảy ra, bàn tay đang nắm chặt cũng rút về.

10 lại trôi qua, bàn tay rút về kia lại lần nữa cầm quân cờ màu trắng lên, đặt lên bàn cờ.

“... Đến con rồi.”

Lý Trạch Phân im lặng quay đầu lại, cũng đánh xuống một quân.

Một trắng một đen, như thế một thỏa thuận ngầm giữa 2 mẹ con vậy, một lời hứa không lời, chỉ có người đang chơi cờ mới biết được rốt cuộc bên trong đang ẩn chứa điều gì.

Ngay sau đó lại là một trắng một đen, một trắng một đen, rất nhanh bàn cờ đã đầy, đã đến thời khắc quyết định thắng thua, nhưng không ai làm điều đó.

“Chuyện của Anthony, mẹ còn biết gì nữa không?” Lý Trạch Phân vừa dọn bàn cờ vừa làm như lơ đãng hỏi.

Tay Lý Tổ Ngọc khẽ run lên, đánh rơi một quân cờ trắng xuống đất. Bà ta đứng dậy nhặt lên, nhẹ giọng trả lời câu hỏi của Lý Trạch Phân: “Khoảng 3 tháng trước khi xảy ra chuyện, ông ấy đã nhận được một bức thư được đóng gói rất kỳ lạ. Lúc đó mẹ không để ý lắm, chỉ biết không chỉ là 1 bức duy nhất. Mẹ không biết nội dung trong đó, ông ấy cũng không đọc mà chỉ trực tiếp xé đi.”

“Mẹ chỉ nhớ trên tờ giấy đó có vài vết màu đỏ đen như máu và vết bẩn vậy, vì thế suy nghĩ đầu tiên đó là thư đe dọa. Ký hiệu trên bức thư giống như chữ X, nhưng 2 nét của chữ X này bị cong lên chứ không giao nhau ở giữa. Theo tỉ lệ thì nhìn có vẻ giống một vòng xoắn của phân tử DNA, nhưng thiếu các “base nitơ giữa hai mạch đơn để tạo thành chuỗi DNA kép”.”

Lý Trạch Phân dùng ngón tay vẽ ký hiệu đó lại trên bàn cờ, âm thầm nhớ kỹ, sau đó không nói gì nữa.

Hai mẹ con bắt đầu một ván cờ mới trong không khí hòa bình, bỏ qua hết những lời nói nặng nề ban nãy.

Chương 76: Bãi xử lí rác thải (4)

Ngày Lý Trạch Phân xuất viện cũng như lúc nhập viện, đều là những ngày tuyết rơi. Nhưng trận tuyết đầu xuân không thể nào so được với trận tuyết dày đặc của mùa đông 1 2 tháng trước được, hơn nữa lúc đó trời tối đen như mực, giờ là một ngày có nắng chiếu xuống.

Bông tuyết hôm nay rất nhỏ, chưa kịp đọng đến tay đã tan ra rồi, không thể đọng lại được trên đất, nếu không phải Lý Trạch Phân ngồi trong xe nhìn chăm chú thì đã không thể phân biệt được “tuyết” và “mưa” rồi.

Xe do Trần Kiến lái. 3 ngày trước vì có việc gấp nên Lý Tổ Ngọc đã chạy về Lạc Dương, trước khi đi không những trả hết viện phí cho Lý Trạch Phân mà còn trả luôn khoản tiền bồi thường hợp đồng thuê nhà nửa năm của cô, lý do là cơ sở vật chất chưa hoàn thiện, an ninh và môi trường cũng quá kém.

Vốn Lý Tổ Ngọc định dùng khoản tích góp từ các giải thưởng lớn nhỏ trong những năm vừa qua để mua cho Lý Trạch Phân một căn nhà và một chiếc xe ở Trường An, nhưng Lý Trạch Phân nhất quyết không chịu. Bản tính 2 mẹ con đều cứng đầu, lại thuộc loại lười tranh luận nên cứ thế không thể nào thống nhất được, chỉ biết dùng sự im lặng để trả lời.

Hai người im lặng khiến Chu Hiểu Lệ trong phòng rùng mình một cái. Cuối cùng vẫn là nghe theo đề xuất của Trần Kiến, 2 mẹ con mỗi người nhường 1 bước rồi thống nhất nhau. Cái gọi là đề nghị chính là Lý Trạch Phân nhận 50 vạn tiền trợ cấp của Lý Tổ Ngọc, còn lại có thể vay ngân hàng hay mượn người quen gì đó, tóm lại là do Lý Trạch Phân chịu trách nhiệm. Nhưng tiêu chuẩn nhà và xe phải đáp ứng được 2 chữ “an toàn” của Lý Tổ Ngọc.

Lý Trạch Phân vẫn còn là một người mới vào đời, không có nhiều kinh nghiệm về xe cộ và nhà cửa, cô cũng không có hứng thú suy nghĩ những

chuyện đó. Vì thế sau khi bàn bạc với Lý Tố Ngọc, cô trực tiếp ném thẻ lương của mình và 50 vạn của Lý Tố Ngọc đưa cho Trần Kiến, cho ông ta hoàn toàn phụ trách.

Vì chỗ ở ban đầu đã bị trả lại nên Lý Trạch Phân phải chuyển sang nhà mới ngay khi vừa xuất viện. May là Trần Kiến nói đây là nhà cũ, đồ đạc và các vật dụng cần thiết đã có sẵn nên cơ bản chỉ cần dọn đến là có thể ở được. 2 ngày trước, Trần Kiến và Chu Hiểu Lệ đã liên hệ với công ty dọn nhà để vận chuyển đồ đạc của Lý Trạch Phân vào nhà mới rồi. Chiếc xe cũ được mua về cũng đã nhận, đang đậu trong ga ra, mọi thứ đã sẵn sàng để cô vào ở.

Khoảng 11 giờ sáng họ đã hoàn thành thủ tục xuất viện, vì nhà mới cách bệnh viện một đoạn nên đến khi xe vào tiểu khu thì cũng đã gần trưa.

Trần Kiến không đậu xe ở cửa mà vào chỗ đậu xe dưới ga ra tầng hầm của Lý Trạch Phân. Vì xe lao vào quá nhanh nên Lý Trạch Phân không kịp phản ứng lại, đến khi 2 người lên mặt đất vào thang máy, bước trên con đường đá trong cư xá cô mới nhận ra có gì đó không đúng.

“Lúc trước Trần đại nhân nói 50 vạn đó dùng thế nào vậy?” Cô nhìn khu biệt thự đối diện bên kia đường cũng cùng chủ sở hữu với nơi này, nhận ra đó là Vạn Hưng Chi Cảnh, nơi ở của Uông Ca trong vụ án mà cô đã điều tra lúc trước.

Dù là người trẻ tuổi vừa vào đời không bao lâu nhưng Lý Trạch Phân cũng đủ biết Vạn Hưng Chi Cảnh không phải là cư xá bình thường, dù vị trí hơi lệch nên giá có giảm nhẹ, nhưng cũng để xếp vào top 10 giá nhà cao nhất ở thủ đô Trường An này.

Trần Kiến: “Tiền đặt cọc nhà và toàn bộ tiền mua xe cộng lại là vừa đúng 50 vạn.”

Đùa gì vậy.

Lý Trạch Phân đã nhìn thoáng qua chiếc xe cũ kia rồi, là thương hiệu nội địa hàng đầu đấy, dù là second hand cũng không thể dưới 20 vạn được. Nói

cách khác, tiền đặt cọc nhà chỉ có 30 vạn thôi ư?

“Còn khoản thế chấp* thì sao, bao nhiêu năm, mỗi tháng bao nhiêu?” Lý Trạch Phân nghi ngờ hỏi.

() Vay thế chấp là hình thức vay tiền có tài sản đảm bảo. Trong thời gian vay, người đi vay phải còn quyền sở hữu với tài sản đó.*

Trần Kiến: “5 năm, mỗi tháng là 5 nghìn.”

“...” Làm từ thiện đấy à?

Lý Trạch Phân nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu: “Cho hỏi chủ xe đầu tiên kia tên gì?”

Trần Kiến: “Lý Trạch Nhiễm.”

“...” Trùng hợp quá, lại còn cùng tên họ với Cửu hoàng tử cơ đấy.

Lý Trạch Phân lại hít một hơi nữa: “Vậy còn chủ nhà lúc đầu?”

Trần Kiến: “Lý Tổ Khôn.”

“...” Ngũ hoàng thúc, đã lâu rồi không gặp.

Lý Trạch Phân quyết định tiếp tục dây dưa chủ đề này nữa. Dù gì cũng là sự thật rồi, nếu sau lưng còn nhiều “ẩn tình” hơn nữa thì nhà và xe cũng không trả lại được. Nếu chỉ có như thế người kia mới an tâm thì cứ thế đi, miễn sao bà về Lạc Dương, đừng ở đây lúng túng nhìn nhau là được.

Sau khi vào nhà, nhận giấy tờ bất động sản, thẻ chủ sở hữu, chìa khóa cùng một số đồ vật, Lý Trạch Phân không nói thêm gì nữa, chỉ cảm ơn ông ta rồi lịch sự tiễn người ra cửa. Kế tiếp đó, là vùi đầu vào sửa sang hơn 22 cái thùng giấy đang chất đống trong phòng khách.

Đáng lẽ vừa xuất viện bác sĩ đã khuyên không nên vận động mạnh. Nhưng Lý Trạch Phân có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, nếu không xử lý hết

đồng thù này thì cả người sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Đến lúc cô sắp xếp xong thì đã gần 6 giờ chiều rồi. Vì vết thương nên 2 tháng nay cô gần như chỉ ăn cháo, sớm đã quen với cảm giác bụng trống nên dù từ 11 giờ đến giờ vẫn chưa ăn gì, cô cũng không thấy đói. Ngược lại chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, trên trán đầy mồ hôi, công sức mấy tháng trời ngày nào cũng luyện tập từ sáng sớm giờ lại quay về trước. Không, còn tệ hơn với lúc trước nữa.

E là sau khi quay lại đội điều tra đặc biệt lại bị Lan Khâm nhét vào tay vải tờ kế hoạch luyện tập rồi...

Chẳng hiểu sao trong đầu cô lại nảy lên ý nghĩ này. Có lẽ vì lát nữa mọi người trong đội sẽ sang đây.

Đúng vậy, vài thành viên trong đội đã hẹn nhau sau khi tan làm sẽ đến nhà Lý Trạch Phân, xem như để bù đắp vì trước đây không thể đến thăm bệnh được, đồng thời đền luôn lời hứa ăn lẩu mấy tháng trước.

Tất nhiên Lý Trạch Phân vừa bị thương nên không ăn lẩu được. Vì thế mọi người nhất trí đổi lẩu thành món luộc. Lát nữa họ sẽ mang nguyên liệu nấu ăn đến, còn nồi niêu xoong chảo thì Lý Trạch Phân cung cấp.

Sau khi họ nhận được địa chỉ của Lý Trạch Phân gửi thì hơi bất ngờ. Vì trước kia Lan Khâm đã dò qua địa chỉ của cô rồi, chỉ là một cư xá rất bình thường, hoàn toàn không liên quan gì đến 4 chữ Vạn Hưng Chi Cảnh. Nhưng Lý Trạch Phân đã đến cho họ đủ thứ bất ngờ rồi, họ cũng đã quen với việc mắt nhắm mắt mở, không ai hỏi về chuyện chuyển nhà cả.

Bộ đàm ngoài huyện quan truyền đến thông báo có khách đến của bảo vệ, đồng hồ treo trên tường cũng đúng lúc chỉ đến 7 giờ. Từ khi Lý Trạch Phân nói bảo vệ cho họ vào đến khi chuông cửa vang lên vồn vện chưa tới 10 phút.

Mọi người cầm túi lớn túi nhỏ cười nói vào cửa, rất nhanh đã thổi bay không khí lạnh lẽo trong căn nhà mới. Không hiểu vì sao mà Lý Trạch Phân, người vốn không thích chung đụng với nhiều người, vậy mà hiếm khi

lại không nhúu mày trong khung cảnh náo nhiệt như thế, thay vào đó cô còn cong môi, để lộ ra một nụ cười thật sự.

Cảnh sát đa số đều hấp tấp, chưa đến nửa tiếng, “nồi lẩu thịt luộc” đã làm xong và ăn một vòng rồi. Mọi người vừa gấp đồ ăn vừa bắt đầu tán gẫu trên trời dưới đất.

Tiêu Lăng Duyệt và Mao Lệ có hỏi vài chuyện liên quan đến hoàng thất, Lý Trạch Phân đều nhẹ nhàng đáp lại. Sự thật cô là công chúa cũng như một quyển sách, dễ dàng lật qua. Cũng không biết có phải là do họ cố ý không mà bầu không khí dường như vẫn hết như lúc thân phận của cô chưa lộ ra. Lý Trạch Phân vẫn là em út hiền hòa, những người còn lại vẫn gọi cô là “Tiểu Lý”, “Em gái Chỉ”.

Rõ ràng đã nói tối nay sẽ thư giãn một tí, không bàn chuyện công việc, nhưng không hiểu sao chủ đề lại chuyển về một vụ án mà đội điều tra đặc biệt đang điều tra từ lúc nào. Vì bản thân Lý Trạch Phân cũng không rõ tình huống của vụ án này nên lúc mọi người nói chuyện, họ không hề có ý né tránh cô.

Lý Trạch Phân: “Cha nuôi của Phạm Xương?”

“Đúng vậy,” Phương Uy gấp một miếng thịt bò ra khỏi nồi, ném vào bát tương ớt, “Sau khi điều tra lại, chúng tôi vẫn luôn đuổi theo hướng của Phạm Xương. Vì trước khi Phạm Xương bị ngộ hại đã từng lén tiếp xúc với nạn nhân của Paradise, vì thế chúng tôi nghi ngờ trong lúc anh ta điều tra đã thu được bằng chứng gì đó bất lợi với Giải trí Đạt Hỏa hoặc Paradise, dẫn đến họa sát thân.”

“Nhưng những đồ vật cá nhân của anh ta đã từng bị điều tra 1 lần rồi, không có bất cứ thứ gì liên quan đến Paradise hết. Chúng tôi liền nghĩ đến cha mẹ nuôi của anh ta, có lẽ anh ta đã dùng cách nào đó để đưa đồ cho cha mẹ nuôi mình chẳng hạn. Vì có những vụ án khẩn cấp hơn xen vào nên việc điều tra cha mẹ nuôi của anh ta tiến triển rất chậm. Nửa tháng trước chúng tôi mới thăm dò được rằng tháng 8 năm ngoái Phạm Xương đã mua cho cha nuôi một cái điện thoại và đồng hồ định vị cho người già.”

“Cha nuôi của anh ta mắc chứng mất trí nhớ nhẹ, chưa đến mức nghiêm trọng phải nhập viện, chỉ là thỉnh thoảng quên đường, nói mê sảng, vì thế chỉ có vợ ở nhà chăm sóc thôi. Điện thoại và đồng hồ định vị mà Phạm Xương mua là để ngăn ông cụ không ném đi, rất bình thường, vì thế lúc đầu chúng tôi cũng không nghĩ đến chuyện giấu chứng cứ. Cho đến khi...”

Phương Uy thở dài, buông đũa, “Ông cụ đã mất tích hồi tuần trước. Theo video giám sát thì ông ta đã nhận lúc vợ mình ngủ trưa mà lên ra ngoài. Tuy nói là có điện thoại và đồng hồ, nhưng không hiểu sao định vị của đồng hồ đã bị vô hiệu hóa rồi. Vợ ông ta báo cảnh sát, cảnh sát địa phương và tổ chức công ích đã tổ chức tìm kiếm 1 vòng, sau đó phát hiện ông ta trong đồng rác thải phi pháp ở một khu rừng vắng. Lúc tìm được người đã chết, mà là chết cồng kềnh.”

“Chết cồng ư?” Lý Trạch Phân buông bát, hỏi.

“Đúng vậy,” Mao Lệ cũng không ăn nữa, đặt đũa xuống, “Trên người chỉ mặc một cái áo len bình thường. Cái áo len đó từ khi ra ngoài không biết ở đâu rồi, đến giờ vẫn chưa tìm thấy. Có lẽ vì trước khi chết trời quá lạnh nên ông ta mới chôn mình vào đồng rác, để chúng che toàn thân mình lại. Nếu không phải lúc đó có tình nguyện viên đến tìm trong núi rác đó thì có lẽ sẽ không tìm ra người đâu.”

“Nhưng đây không phải lý do chính khiến đội điều tra đặc biệt chúng ta nhúng tay vào.” Lan Khâm cũng dừng đũa nói, “Nguyên nhân chủ yếu là vì đồng hồ và điện thoại của ông ta đều biến mất. Định vị cuối cùng của cả 2 đều là ở trong rừng, vì thế cảnh sát địa phương và tình nguyện viên mới chỉ tìm ở khu vực đó. Nhưng sau đó người của cảnh sát Trường An được phái đến đã lục tung cả núi lên vẫn không tìm được đồng hồ và điện thoại. Theo tình huống này thì khả năng ông cụ tự đánh mất không lớn đâu.”

“Còn một điểm nữa,” Mao Lệ nói, “Trên mu bàn tay của ông cụ có một vết thương rất kỳ lạ. Từ mé trái mu bàn tay kéo dài tới tận mé phải, một vết cắt rất thẳng và dài. Căn cứ vào báo cáo nghiệm thi thì là vết thương khi còn sống, dùng lưỡi dao rọc giấy mỏng và bén để rạch đấy. Theo vết bẩn trên miệng vết thương và tình huống thì hẳn là vết thương đã bị gây ra lúc ông cụ cố quẩn mình để sưởi ấm.”

Chương 77: Bãi xử lí rác thải (5)

“Ông cụ tự mình đi từ nhà vào rừng sao?” Lý Trạch Phân hỏi, “Chỗ ở của ông ta có xa khu rừng đó không?”

“7km,” Phương Uy đáp, “Người bình thường nếu đi bộ chắc mất khoảng hơn 2 tiếng, nhưng đối lại là người già thì cũng có thể đến 4 5 tiếng. Bản thân Phạm Phù cũng bị Parkinson* nhẹ, đi lại bất tiện, nếu so sánh thời gian tử vong và thời gian ông cụ rời nhà thì hẳn phải dùng phương tiện đi lại, không thể nào tự mình đi bộ được.”

() Bệnh Parkinson là một rối loạn thoái hóa chậm tiến triển, được đặc trưng bởi run tĩnh trạng, tăng trương lực cơ, giảm vận động và vận động chậm, và mất ổn định tư thế và/hoặc dáng đi.*

“Chúng tôi đã liên hệ với cảnh sát địa phương để kiểm tra xem video giám sát các tuyến xe buýt gần đó, nhưng không thấy bóng dáng của cha nuôi Phạm Xương, Phạm Phù. Thành phố đó không có tàu điện ngầm, theo tình hình sức khỏe và tuổi tác của Phạm Phù thì có thể loại trừ xe đạp thuê, xe điện các thứ. Vì thế chỉ còn có thể là xe riêng thôi. Nhưng 2 người già không có xe, cũng không có bằng lái xe.”

Lý Trạch Phân: “Vậy là có người chở ông ta đi sao?”

Lan Khâm khẽ gật đầu: “Khu rừng đó là một điểm du lịch vừa được địa phương quy hoạch, vẫn đang trong quá trình khai thác, nửa bên phía Bắc đã được sửa chữa gần xong rồi, nhà vệ sinh công cộng và các phương tiện giao thông cũng đã được kiến thiết xong. Nhưng nửa bên phía Nam nơi phát hiện thi thể thì vẫn còn nguyên trạng, núi rác chưa được xử lý, xe không thể nào đi vào chỗ đó được. Vì thế có thể người đó đã đi bộ đến phía Nam.”

“Vì sau khi ông cụ mất tích, cảnh sát và tổ chức phúc lợi đã lần lượt tìm

kiếm nhiều lần ở mặt phía Nam nên phần lớn vết tích đều đã bị phá hủy rồi,” Mao Lệ nói thêm, “Nhân viên kỹ thuật địa phương không tìm ra dấu bánh xe của nghi phạm — không biết Phạm Phù có thật sự bị giết hay không nữa.”

“Thật ra cho dù có xác định được người đưa ông ta lên núi, tìm được người đó, thành công đưa đi giám định,” Phùng Dịch Hoảng khẽ dựa vào lưng ghế, khẽ nói, “Có phải là “mưu sát” hay không vẫn còn phải lên tòa tranh luận. Dù sao theo những manh mối hiện tại thì có thể nói hắn đưa ông cụ lên núi, sau đó để Phạm Phù tự sinh tự diệt, hắn không làm gì khác là được rồi. Là Phạm Phù không xuống núi được, không cầu cứu được, cảnh sát với tình nguyện viên không tìm được ông ta kịp thôi.”

“Còn không phải à,” Trương Trác Bân khẽ đập vào chân bàn một cái, “Người đó thà lấy điện thoại và đồng hồ chứ không màng quan tâm đến sự sống chết của ông cụ, chính là vì trong đó có thứ gì đấy.”

“Nhưng Giải trí Đạt Hỏa đã phá sản rồi mà.” Lý Trạch Phân nhắc nhở.

“Chẳng phải vẫn còn tập đoàn Bùi thị đó ư?” Tiêu Lăng Duyệt nhai một miếng nấm kim châm, nói không rõ ràng lắm, “Nhìn quy mô của Paradise cũng đủ biết Giải trí Đạt Hỏa cùng lắm chỉ là con chó canh cổng mà thôi. Nói thật thì thậm chí tôi còn nghĩ nhiều khi thứ Phạm Xương tra được không chỉ đơn thuần là Paradise đâu. Giết người diệt khẩu đều phải trả giá cả, cho dù là mượn dao giết người. Paradise còn lâu mới đáng để trả cái giá này, huống hồ đã giết Phạm Xương và Uông Ca, sau đó còn bịt miệng của Phạm Sinh Tư nữa, quá tốn công sức, giải quyết bằng tiền hẵn là tốt hơn nhiều.”

“Nếu nói đáng giá,” Anh ta nuốt nấm vào bụng, uống cạn ly nước chanh bên cạnh rồi mới tiếp tục, “Thường sẽ có 3 loại: Mạng người, vũ khí và thuốc. Trước khi chết Phạm Xương đã nhiều lần tiếp xúc với cá nhân nạn nhân của Paradise, vì thế khả năng thứ 2 không lớn, loại thứ nhất thì lại quá trừu tượng. Cuối cùng tôi đã lần theo hướng thứ 3 để tiến hành điều tra. Em đoán xem tra được thứ gì?”

Lý Trạch Phân nghiêng đầu, chờ Tiêu Lăng Duyệt tự trả lời.

Tiêu Lăng Duyệt: “Công ty được Giai Lương.”

Mí mắt Lý Trạch Phân giật một cái, cảm thấy gần đây hình như tần suất xuất hiện của 5 chữ này hơi nhiều rồi.

“Chắc em cũng biết công ty được Giai Lương mà, là công ty đạo đức đầu tiên trong truyền thuyết Đường Quốc đấy, phiên bản xí nghiệp của “Chết để hồi sinh*”, dùng sức chính mình để phá vỡ thế độc quyền sáng chế thuốc của nước Mỹ, hơn nữa còn hạ giá thuốc đặc hiệu trong nước xuống mức thấp nhất có thể.”

() Chết để hồi sinh (Dying to Survive) có tên tiếng Trung tạm dịch là Tôi không phải thần y, là một bộ phim có kịch bản dựa trên câu chuyện có thật về Lục Dũng, một doanh nhân dệt may được chẩn đoán mắc bệnh bạch cầu năm 2002, tiến hành buôn lậu thuốc Gleeevec giá rẻ do Ấn Độ sản xuất – phiên bản tương tự biệt được gốc thuốc Generic.*

“Lúc trước tôi xem tin tức thì bảo là thế,” Anh ta lấy đũa chọc chọc vào cằm, “À đúng rồi, nghe nói còn đầu tư rất nhiều vào cơ sở nghiên cứu nữa, dưới trướng có rất nhiều bệnh viện chuyên khoa lớn nhỏ để thực hiện nghiên cứu và phát triển thuốc, chuyển từ thử nghiệm trên động vật sang thử nghiệm lâm sàng để đẩy nhanh tốc độ mang đến thành phẩm sớm nhất có thể. Hầu hết các bằng sáng chế độc quyền của bên đó đều là tự sản xuất và mua bán, vì thế nên giá thuốc tương đối thoải mái. Gộp những thứ này lại, thế là một công ty đạo đức cứu người ra đời.”

Lý Trạch Phân cảm thấy cách nói này rất thú vị, giống như đang nói một trò đùa vậy, vì thế cô không đưa ra lời nhận xét nào.

Tiêu Lăng Duyệt lại nói: “Nhưng phải nghĩ kỹ lại xem, làm sao mà dễ dàng đến thế được. Ngay cả một người thường như tôi cũng biết chuyện đầu tư phát minh thuốc cũng giống như xổ số ấy, xác suất trúng còn nhỏ hơn xổ số nữa, mua sai một bước thì doanh thu sẽ giảm bao nhiêu đây? Một công ty thì không thể để mình lỗ vốn được, lập luận khoa trương không có kết quả như lời nói thì phải tìm những cách kiếm tiền khác bù vào thôi.”

“Vậy công ty được Giai Lương và Phạm Phù...?” Thấy Tiêu Lăng Duyệt càng ngày càng xa, Lý Trạch Phân chủ động kéo chủ đề về.

“Chẳng phải Phạm Phù là bệnh nhân Alzheimer đấy sao? Công ty được Giai Lương đang tiến hành một thử nghiệm lâm sàng liên quan đến thuốc chữa bệnh này, vốn Phạm Phù nằm trong danh sách tình nguyện viên, nhưng sau này không hiểu vì sao đã không còn nữa. Phạm Xương bắt đầu tìm nạn nhân Paradise là vào tháng 7, nói cách khác, tháng 7 đã xảy ra chuyện gì đó khiến anh ta để ý đến. Trước đây chúng ta đã điều tra hoạt động tháng 6 tháng 7 của anh ta nhưng không phát hiện ra gì, nhưng gì nếu gộp luôn chuyện của Phạm Phù thì lại thú vị rồi. Đúng lúc tháng 7 ông ta đã tham gia một hoạt động từ thiện có liên quan đến công ty được Giai Lương, lúc đó Phạm Phù vẫn còn là tình nguyện viên.”

“Ý của mọi người là, trong hoạt động từ thiện này Phạm Xương phát hiện ra bí mật gì đó về thuốc mới của công ty được Giai Lương, vì thế nên mới vội vàng bảo cha mình đừng làm tình nguyện viên nữa?”

Tiêu Lăng Duyệt nhún vai: “Chứ không thì có thể giải thích thế nào được nữa?”

Có quá nhiều lời giải thích, ví dụ như tình trạng thể chất của Phạm Phù không phù hợp với tiêu chuẩn tình nguyện viên, ví dụ như bản thân Phạm Phù không muốn hợp tác nghiên cứu nữa. Lý Trạch Phân không nói ra những khả năng này mà chỉ hỏi: “Bên công ty được Giai Lương kia bảo thế nào?”

Lan Khâm: “Bảo là lúc xem xét lại danh sách tình nguyện viên thì phát hiện Phạm Phù không phù hợp yêu cầu.”

“Lý do này cũng đâu có gì sai.” Lý Trạch Phân nói.

“Nếu chỉ có vậy thì đúng là không có vấn đề gì,” Phương Uy cầm đĩa lên lại, tìm đồ ăn trong nồi, “Nhưng trong 34 người già bị loại bỏ sau khi xem xét đó, có 1 người đã qua đời vào cuối tháng 9. Người đó chết ở viện dưỡng lão, nguyên nhân tử vong là ngộ độc thức ăn. Theo điều tra ghi chép thì nguyên liệu nấu ăn ở viện dưỡng lão không được chế biến đúng cách, hình

như do đậu que chưa chín nên tất cả cụ già ăn bữa đó đều bị nôn mửa và tiêu chảy, chỉ có 1 mình ông cụ này sau khi nôn bị mất cân bằng điện giải nặng, không được cấp cứu kịp thời. Viện dưỡng lão cũng đã bồi thường một khoản tiền lớn rồi.”

“Hơn nữa,” Anh ta cố ý nói chậm lại, “Theo lời khai của nhân viên chăm sóc y tế ở viện dưỡng lão thì hôm đó trên mu bàn tay ông cụ cũng có một vết cắt vừa mảnh vừa dài. Nhưng hết cách rồi, thi thể đã được hỏa táng từ lâu, vết thương đó cũng không có ảnh chụp hay bằng chứng gì cụ thể, vì thế chúng ta không cách nào đối chiếu được với vết cắt trên tay Phạm Phù. Thậm chí còn không biết lời khai này là thật hay giả nữa kìa.”

“Tình huống này không có gì mới là lạ ấy,” Tiêu Lăng Duyệt uống 2 ngụm nước canh nói, “Hai người đều là tình nguyện viên bị loại bỏ ra khỏi danh sách, đều trùng hợp chết sau đó vài tháng, hơn nữa trên mu bàn tay đều có vết thương. Khả năng trùng hợp là bao nhiêu được chứ? Chắc chắn là có liên quan đến công ty dược Giai Lương.”

“Nhưng sao lại phải cố ý để lại vết thương để cảnh sát có chứng cứ theo dõi chứ?” Lý Trạch Phân thân nhiên nói ra kẽ hở, “Chẳng phải giết người diệt khẩu cần nhất là không để lại dấu vết sao?”

“Ách,” Tiêu Lăng Duyệt dùng đuôi đũa gãi gãi cái gáy, “Có lẽ họ thuê sát thủ chuyên nghiệp, vết thương trên mu bàn tay đó chính là dấu hiệu của sát thủ, mã cước gì đó chẳng? Không phải à, sau khi sát thủ hoàn thành nhiệm vụ sẽ để lại một ký hiệu của riêng hãn, như thế mới chứng minh được người là do hãn giải quyết để còn nhận tiền chứ. Lý giải như thế thì vết thương đó lại hợp lý rồi, không liên quan đến nguyên nhân tử vong, hãn là lúc khám nghiệm tử thi cũng dễ bỏ sót đúng không? Huống hồ gì bản thân vụ án này đã được xác định là tai nạn hoặc chết tự nhiên rồi, căn bản không có bước khám nghiệm tử thi.”

Lý Trạch Phân “Ừm” một tiếng, từ chối cho ý kiến, không phản đối mà cũng không đồng ý.

“Tóm lại vụ án này, ày,” Trương Trác Bân thờ dãi, “Lại là một khúc xương cứng đấy. Ừa không đúng, sao chúng ta lại nói chuyện án mạng ở đây rồi?”

Không phải hôm nay đến thăm em gái Chỉ à? Khó lắm mới tan làm, đừng thế chứ! Đến đây đến đây, ăn ăn ăn, tiếp tục ăn nào, mới ăn được mấy vòng mà, sao lại thả đũa hết rồi, đồ ăn với thịt còn đầy nhóc kia.”

Dưới lời mời chào của Trương Trác Bân, mọi người đều cầm đũa lên, chủ đề nhanh chóng biến thành vài câu chuyện ngắn. Chủ yếu là những người đã lập gia đình, Mao Lệ và Tiêu Lăng Duyệt thì thoảng cũng tám vài câu chuyện nhà, Lan Khâm thì vẫn đảm nhận vai trò cân bằng chủ đề, khiến mọi người vui vẻ nói chuyện nhưng đừng tổn thương người khác. Lý Trạch Phân với tư cách là nhân vật chính của buổi tiệc ngày hôm nay vẫn luôn duy trì dáng vẻ tươi cười, chọn đúng lúc nói vài câu để đảm bảo sự tồn tại.

Bảo nồi lẩu ăn được lâu được nhiều là vì lúc tìm kiếm đồ ăn trong nồi rất thích hợp để nói chuyện, mà nói chuyện hoài sẽ thấy đói bụng. Họ xem như đã dùng hành động để chứng minh điều này rồi, cứ thế nói chuyện xôn xao một lát mà đã qua 1 tiếng đồng hồ, đồ ăn mua lúc đầu cũng đã cạn sạch từ lúc nào không hay.

Bỗng nhiên, điện thoại của Lý Trạch Phân vang lên.

Cô cầm lên nhìn thoáng qua, người gọi điện đến là trợ lý sự vụ quan Chu Hiểu Lệ.

Cuộc nói chuyện của mọi người bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang, ai nấy đều hướng mắt về phía cô.

Cô do dự một chút sau đó quyết định nhận điện thoại trước mặt mọi người: “Trợ lý Chu.” Lý Trạch Phân nói với giọng hoàng thất.

“Chỉ, Chỉ điện hạ, hu hu hu...” Đầu dây bên kia truyền tới tiếng khóc, “Cứu với, cứu tôi với, giờ tôi phải làm sao đây, tôi, tôi, tôi...”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lý Trạch Phân nhíu mày, nhưng giọng nói vẫn bình tĩnh, “Hít sâu một hơi rồi từ từ nói.”

“Hình, hình, hình như tôi, tôi,” Cô ta hạ thấp giọng nói, “Giết người rồi...”

“...”

Lý Trạch Phân nhìn xung quanh một vòng để xác nhận mấy người ngồi đó không nghe được tiếng của Chu Hiểu Lệ, nhắm mắt hít sâu một hơi, giọng nói càng bình tĩnh hơn nữa, cô chậm rãi nói: “Cô đang ở đâu? Tôi sẽ tới ngay.”

Dường như Chu Hiểu Lệ đã bị lay giọng điệu bình tĩnh của Lý Trạch Phân, báo đầy đủ địa chỉ.

Lý Trạch Phân không đổi sắc mặt liền cúp máy.

“Có chuyện gì vậy?” Lan Khâm là người hỏi đầu tiên.

“Ừm...” Trên mặt Lý Trạch Phân lộ ra vẻ khó xử, “Có chút việc, tôi phải ra ngoài một chuyến... Không biết khi nào mới về được nữa.”

“Hay là em cứ đi trước đi? Nếu như không về ngay được thì chúng tôi sẽ dọn dẹp sau.” Anh chỉ tay vào một đồng hồ điện trên bàn ăn, “Cửa nhà em là cửa tự động khóa đúng không?”

“Ừm, khóa vân tay, chỉ cần đóng lại là được.” Cô hơi cúi đầu xuống, dường như thật sự hơi áy náy, “Phiền mọi người rồi, thật xin lỗi, rõ ràng mọi người đã vất vả đến đây một chuyến.”

Trương Trác Bân: “Ày, gì mà phiền chứ, là bọn tôi làm phiền em mới đúng, vừa mới xuất viện đã đến đây hành em rồi, lại còn làm ra một đồng loạn xì ngầu này nữa, tất nhiên phải dọn dẹp rồi.”

“Cảm ơn.” Sau khi nói cảm ơn xong, Lý Trạch Phân cầm chìa khóa xe, mặc áo khoác vào rồi đi ra cửa.

Chương 78: Bãi xử lí rác thải (6) - "Nhưng dù đáp án của tôi thế nào thì cũng chẳng giúp được gì cho việc phá án, đúng kh❖?"

Lý Trạch Phân tìm được Chu Hiếu Lệ ở bãi đỗ xe tầng 6 của trung tâm thương mại Bách Dịch.

Trung tâm thương mại Bách Dịch gần như là một trung tâm được xây dựng từ thế kỷ trước, vì nhiều nguyên nhân mà thiết kế của bãi đỗ xe có vấn đề, đường từ cổng ra vào ở tầng 1 rất dốc, nếu tài xế không giữ được sẽ đập kính chiếu hậu vào tường, xe nào hoạt động kém rất có thể bị chết máy giữa chừng.

Chính vì vậy mà dù nằm cạnh rạp chiếu phim lớn nhất cả nước, nhưng xe vẫn đậu chật kín lề đường chỗ rạp chứ không ai dám chạy xe vào trung tâm thương mại Bách Dịch này hết. Chu Hiếu Lệ tình cờ lại là ngoại lệ, lúc Lý Trạch Phân đến thì xe của cô ta đã bị kẹt ở lối ra tầng 6, khiến Lý Trạch Phân phải lùi chiếc xe mới của mình quay lại tầng 5, dừng ở đó rồi đi bộ tới.

Vừa vòng từ đuôi xe ra đầu xe, Lý Trạch Phân đã nhìn thấy một chiếc xe lăn màu đen ngã dưới mặt đất. Gần xe lăn có một vũng chất lỏng sền sệt, nhưng vì trong bãi đỗ xe quá tối nên Lý Trạch Phân mất một hồi lâu mới nhìn ra nó có màu đỏ. Cô không quan tâm đến Chu Hiếu Lệ đang khóc sụt sùi một bên, thận trọng bước tới gần xe lăn, vừa quan sát hình dạng chất lỏng vừa thuận theo nó tìm ra nguồn chảy — Một khối thịt mơ hồ ở trước bánh xe trái.

Lý Trạch Phân để ý dưới chân mình, sau đó đi tới cạnh xe của Chu Hiếu Lệ. Cô ngồi xổm xuống, tỉ mỉ quan sát thi thể dưới bánh xe.

Toàn bộ phần bụng từ xương sườn đến hông của thi thể đều đã bị nghiền nát, như một miếng đậu phụ Nhật Bản bị cán đinh qua vậy, máu thịt đã hòa làm một với quần áo và da, thậm chí chỗ quần áo hở còn xì ra một đồng nát bầy, đó chính là nguồn gốc của vũng chất lỏng sền sệt kia.

Cơ thể con người đã bị nghiền nát đến mức này, rõ ràng đã chết từ lâu. Chuyện này trùng khớp với câu nói “hình như đã giết người” của Chu Hiểu Lệ trong điện thoại, còn chuyện tại sao phản ứng đầu tiên lại là gọi cho Lý Trạch Phân cầu cứu thay vì báo cảnh sát, là vì cô ta cũng vô thức mong đợi Lý Trạch Phân sẽ làm gì đó. Lý Trạch Phân cũng có có hứng thú nghiên cứu chuyện này.

Cô chỉ lẳng lặng móc một cái khăn tay từ trong túi quần ra, choàng lên tay phải, ngón tay thông qua lớp vải mà kiểm tra những bộ phận còn lại của thi thể. Hai chân lộ ra bên ngoài xe nhìn gầy yếu hơn nhiều so với đàn ông trưởng thành, cô chỉ nhéo nhẹ một cái đã biết người này bị liệt hơn 10 năm rồi. Vậy chiếc xe lăn kia hẳn là của người chết.

Nhưng vấn đề đã đến rồi đây, chi dưới của người chết đã liệt đến mức này, bằng khả năng của mình căn bản không thể nào di chuyển xuống xe lăn được. Nếu như người bị xe đâm lúc đang ngồi xe lăn sẽ không nát bét như thế này, mà sẽ văng ra theo hướng của chiếc xe lăn.

Trừ khi là sau khi tài xế đâm bay người xong đã quay lại cố gắng nghiền nát thi thể. Nhưng chuyện này rõ ràng không trùng khớp với dấu vết ở hiện trường, theo dấu bánh xe thì hẳn là Chu Hiểu Lệ vừa xuống dốc đã cảm thấy vừa đụng vào thứ gì đó rồi lập tức ngừng xe. Nói cách khác, thứ mà cô ta đụng chính là xe lăn. Trước đó, người đã ở sẵn dưới bánh xe rồi. Lúc thi thể chạm vào bánh xe hẳn đang nằm ngửa, xe lăn nằm trước người đàn ông không xa.

“Tôi đến để xem phim, bãi đỗ ở rạp chiếu phim bên kia đã đầy rồi, đậu ven đường thì không an toàn nên mới tới đây. Trước khi gửi xe cũng không có gì, trừ phí gửi hơi đắt một chút và chuyện lên dốc hơi phiền. Tôi, tôi không ngờ, tôi không ngờ ra tới cửa rồi còn gặp người khác. Không phải chỗ này đang lên kế hoạch xây dựng lại vì lượng khách quá ít sao... Hơn nữa tầng này cũng không có gì khác ngoài xe, một người đi xe lăn như anh ta sao lại

lên đây chứ...” Chu Hiểu Lệ vẫn lải nhải bên cạnh.

Ga ra này dốc lắm, nếu không nhấn ga thì xe tôi không lên nổi. Nhưng nếu nhấn ga thì đường sau lại bằng phẳng trở lại, tôi cũng hết cách rồi... Giờ tôi nên làm sao đây, chắc chắn người đã chết rồi, cứ thế thì là tôi hại chết ư... Tôi có nên báo cảnh sát không... Nhưng Chỉ điện hạ ngài đã tới rồi, coi như đã báo cảnh sát rồi đi... Tôi sẽ không phải ngồi tù chứ... Đây thật sự không phải lỗi của tôi mà...”

Bãi đỗ xe trên tầng 6 trống rỗng, trừ 2 người, 1 chiếc xe và 1 thi thể ra không còn gì khác nữa. Tiếng vang của giọng nói Chu Hiểu Lệ rất to, tựa như hiệu ứng đặc biệt khi một Ma tôn nào đó đọc thần chú trong phim vậy. Lý Trạch Phân lạnh lùng nhìn cô ta một cái, không nói gì nhưng đã dọa cô ta sợ đến mức im bặt.

Lỗ tai yên tĩnh trở lại, lúc này Lý Trạch Phân mới có thể hoàn toàn chú ý đến thi thể.

Vì phần trên của thi thể nằm dưới gầm xe nên Lý Trạch Phân phải bò nửa thân xuống mới thấy được mặt trước của thi thể. Nhìn tổng quan thì đây là một người đàn ông khoảng 30 40 tuổi, có lẽ bị khuyết tật về mặt thể chất, mặt mũi râu ria, quần áo xộc xệch, cả người nhìn rất lôi thôi.

Đây không phải là một cuộc khám nghiệm tử thi chính thức của cảnh sát, vì thế Lý Trạch Phân hạn chế tối đa việc tiếp xúc trực tiếp với thi thể, đồng thời cố gắng không cho động tác của mình làm rối loạn hiện trường. Cô chỉ mở đèn pin điện thoại lên, xem xét làn da lộ ra ngoài quần áo của thi thể, vậy mà tình cờ thấy được vết hoen tử thi trên thi thể.

Từ lúc Chu Hiểu Lệ gọi điện thoại đến khi Lý Trạch Phân chạy tới không đến 20 phút, hoàn toàn không đủ thời gian để hình thành những vết hoen tử thi thể này. Nói cách khác, trước khi bị xe nghiền thành tương thì người đã chết rồi.

Lý Trạch Phân không nói tin “tốt” này cho Chu Hiểu Lệ biết, chỉ để cho cô ta tiếp tục dậm chân thắp thò một bên.

Ánh sáng đèn pin chiếu thẳng vào tay phải của thi thể, Lý Trạch Phân chui vào gầm xe, áp đầu xuống thấp mới thấy rõ được mu bàn tay sát đất. Điều là cô bất ngờ nhất chính là trên mu bàn tay có một vết cắt rất thẳng, dài và mảnh.

Cô đột nhiên nhớ tới cuộc trò chuyện trước nôi lâu 1 tiếng trước, sau khi dùng điện thoại chụp vết thương lại liền quyết định kết thúc kiểm nghiệm, cố bò từ gầm xe ra.

Cô đi xa ra khỏi hiện trường, phủi bụi trên quần áo rồi gọi điện cho Lan Khâm.

“A lô, đội trưởng Lan. Có lẽ phải phiền bữa tối của mọi người một chút rồi, ở chỗ tôi phát hiện một thi thể, trên mu bàn tay có vết cắt của vật sắc nhọn.”

...

Nửa tiếng sau, cảnh giới tuyến đã giăng xung quanh bãi đỗ xe tầng 6 của trung tâm thương mại Bách Dịch. Đội kỹ thuật đang bận rộn lấy chứng cứ bên trong cảnh giới tuyến, bên ngoài là Lý Trạch Phân và Chu Hiểu Lệ đang chờ lời khai với đội điều tra đặc biệt.

“Họ tên?”

“Lý Trạch Phân.”

“Tuổi?”

“2...4.”

“Nghề nghiệp?”

“... Cảnh sát hình sự.”

“Quan hệ giữa em và cô Chu là thế nào?”

Lý Trạch Phân khó xử ngẩng đầu lên nhìn Lan Khâm, sau đó bình thản

phun ra 2 chữ: “Bạn bè.”

“Miêu tả lúc em chạy tới đây một chút đi.”

Lý Trạch Phân kể hết mọi chuyện ra, trật tự lời nói vô cùng rõ ràng, thậm chí còn đem kết quả kiểm tra sơ bộ nói cho Lan Khâm nghe.

“VẬY là lúc người bị xe nghiền lên đã chết rồi à.” Lan Khâm vô thức biến “hỏi thăm” thành “thảo luận”, “Có thể xác định thời gian tử vong không?”

“... Từ 5 đến 6 giờ chiều.” Lý Trạch Phân hơi dừng lại, cố ý nói thêm, “Nhưng chuyện này đội trưởng Lan vẫn nên hỏi Vũ Hạm thì chính xác hơn, dù sao cô ấy cũng là pháp y chịu trách nhiệm vụ án này.”

“À, ngại quá.” Lan Khâm vỗ một cái vào gáy mình, “Quên mất là em vẫn chưa đi làm lại.”

Lý Trạch Phân cười: “Dù là đã đi làm lại thì tôi vẫn phải tránh tình huống thế này.”

“Đúng vậy.” Lan Khâm khẽ gật đầu.

Sau đó anh đột nhiên nghĩ đến gì đó, vẻ mặt trở nên hơi mất tự nhiên, “Còn một chuyện nữa tôi phải em, chuyện này có lẽ sẽ khiến em khó chịu, nhưng em cũng là cảnh sát, biết quy tắc thế nào rồi đấy.”

“Đội trưởng Lan xin cứ hỏi.”

“Theo lời kể của em thì lúc em nhận điện thoại là khi chúng ta đang liên hoan.”

“Không sai.”

“Trong điện thoại, cụ thể cô Chu đã nói gì?”

“ “Cứu với, cứu tôi với, giờ tôi phải làm sao đây, tôi, tôi, tôi... Hình như tôi giết người rồi.” ” Lý Trạch Phân nói lại không sai một chữ những lời của

Chu Hiếu Lệ.

“Nếu như cô ta đã nói mình giết người, vậy sao phản ứng đầu tiên lại là đi tìm cô ta mà không phải là báo với những cảnh sát là chúng tôi, hoặc khuyên cô ta nên báo án?”

Lý Trạch Phân nhướn mày, trên mặt không có biểu cảm gì, dường như chẳng suy nghĩ gì khi Lan Khâm hỏi như thế, cũng như không cảm thấy khó chịu gì.

Cô hơi mím môi: “Vì cô ấy nói “Cứu tôi”.” Giọng điệu rất lạnh nhạt.

Không để Lan Khâm nói tiếp, cô nói: “Tôi biết chuyện này không giải quyết được câu hỏi của anh.” Lý Trạch Phân dứt 2 tay vào túi quần, trọng tâm cơ thể dồn xuống chân phải, trong nháy mắt đã có khí thế tràn đầy, “Tôi muốn xem chuyện gì đã xảy ra trước rồi mới quyết định sẽ làm gì” — Hẳn đây là đáp án đội trưởng Lan muốn nghe.”

“...” Lan Khâm lập tức cảm thấy hơi xấu hổ. Với tư cách là một cảnh sát thì hỏi những chuyện này chẳng có gì sai cả, nhưng trước ánh mắt bình tĩnh này của Lý Trạch Phân, anh lại có cảm giác chột dạ... Thậm chí là tự trách.

Cô ấy muốn đến xem rồi mới quyết định nên làm gì tiếp, căn cứ theo từng tình huống, thậm chí có thể giúp đỡ nguy tạo hiện trường... Đúng là trong một khoảnh khắc, trong đầu Lan Khâm đã thoáng qua suy nghĩ này. Vì sự ảnh hưởng của “những lời đồn thổi” mà hình tượng cá nhân của Lý Trạch Phân với anh đã trở nên “lệch lạc” như thế.

Anh không mong Lý Trạch Phân thật sự nghĩ như thế, nhưng lại cảm thấy người có thể làm như vậy thì mới là Lý Trạch Phân. Vốn anh cứ nghĩ bản thân mình luôn ghét cái ác, tuyệt đối không thể nào chấp nhận sự tồn tại màu xám thế này, nhưng sự thật là trong lòng anh chẳng hề có chút phản cảm nào mà chỉ toàn là chua xót.

Vì thế, đối mặt với lý lẽ của Lý Trạch Phân, rõ ràng anh đang ở bên “lẽ phải” vậy mà lại trở thành nạn nhân rồi.

“Nhưng dù đáp án của tôi thế nào thì cũng chẳng giúp được gì cho việc phá án, đúng không?”

“...” Trước khi nào bộ kịp hiểu những lời của Lý Trạch Phân, ánh mắt của Lan Khâm đã vô thức tránh né, khí thế cũng vì thế mà hoàn toàn mất hết.

Lý Trạch Phân bắt được hành động này, trầm ngâm suy nghĩ gì đó.

“Cho mạo muội hỏi một câu, đội trưởng Lan và Trung tá Lan có quan hệ thế nào vậy?” Cô đột nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi.

“... Ông ấy là cha tôi.” Lan Khâm vô thức đáp lại.

“Chẳng trách.” Lý Trạch Phân hơi cong khóe miệng, gật đầu đầy ẩn ý.

Cô ngẩng đầu lên, để lộ ra nụ cười công nghiệp của mình: “Nếu đội trưởng Lan không còn câu hỏi gì khác thì tôi xin phép về trước, mai còn phải đến Kinh Đại nữa. Sau này cần hỗ trợ điều tra gì, kính xin gọi điện liên hệ.” Nói xong, cô nhắc chân bước về phía thang máy, không cho Lan Khâm có cơ hội ngăn cản.

Khi người gần như biến mất trong thang máy, Lan Khâm mới lên tiếng đáp lại: “... Được.”

Tâm trạng đều bị phong thái của Lý Trạch Phân và những cảm xúc kỳ lạ trong lòng làm rối loạn, vì thế anh chưa kịp phản ứng với chuyện cô nói ngày mai phải quay về Kinh Đại, càng không nhớ đến sự tồn tại của Tiết Tuyết nên không thể hỏi tới được.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mấy truyện trước nam nữ chính còn có thể hôn nhau, nam nữ chính truyện này đến nắm tay còn không được, mỗi ngày đều điên cuồng thăm dò từng sợi lông của đối phương, hình như có gì đó sai sai...

Chương 79: Bãi xử lí rác thải (7)

Sau một chuyến xuống cầu Nại Hà du lịch như thế, vốn dĩ Lý Trạch Phân hoàn toàn có thể thoái thác chiếc ghế giảng viên ở Kinh Đại, dù sao trong những tuần cô nằm viện thì giảng viên được xếp dạy thay cũng không tới nỗi nào tệ. Hơn nữa văn phòng tạm thời của Lý Trạch Phân lại còn có nhân vật cha Tiết Tuyết kia, chỉ có dựa vào điểm này cô đã đủ lấy cớ bảo vệ an toàn bản thân mình để đình công rồi.

Tuy nhiên Lý Trạch Phân không làm thế, thậm chí còn liên hệ với trưởng khoa ngay trong ngày xuất viện để hẹn hôm sau sẽ quay lại tiếp quản chương trình. Mặc dù khoa Pháp y của Kinh Đại cũng được xem như một nửa đồng nghiệp của Cục điều tra, nhưng xét cho cùng thì không phải là một cảnh sát chân chính. Ông ta không biết lý do Lý Trạch Phân nằm viện, càng không biết chuyện này có dính dáng tới con gái giáo sư Tiết. Vì thế đối với thái độ tích cực của Lý Trạch Phân, trưởng khoa hoàn toàn không thấy có vấn đề gì, tất nhiên cũng không nghĩ đến chuyện sẽ thay đổi văn phòng.

Chương trình học do Lý Trạch Phân phụ trách kéo dài từ 3 giờ đến 5 giờ chiều, vì thế 2 giờ rưỡi cô đến văn phòng như bình thường, bình tĩnh hòa nhập vào những câu chuyện phiếm của mọi người trong nửa tiếng, sau khi trả lời hết rất nhiều câu hỏi về nguyên nhân mình nhập viện, cô cùng một nhóm người không biết là “quan tâm” thật hay giả mà ôm laptop lên lầu dạy học.

Sắp xếp của chương trình là Lý Trạch Phân đứng nói chuyện trong nửa đầu, nửa sau sẽ cho sinh viên cùng nhau thảo luận. Vì Lý Trạch Phân là một cảnh sát hình sự thật sự nên đối với những đứa trẻ trên tháp ngà* mà nói, cô là một sự tồn tại rất khó có cơ hội tiếp cận, vì thế quy mô thảo luận xôn xao hơn rất nhiều, thậm chí tan học có rất nhiều sinh viên không nỡ đi về, cứ thế quần Lý Trạch Phân đến 5 giờ rưỡi.

() Ivory tower: một thuật ngữ để chỉ nhóm người với kiến thức học thuật có vẻ uyên bác nhưng viển vông, xa rời thực tế.*

Lúc Lý Trạch Phân quay về văn phòng thì đã 5 giờ 40, đa số đồng nghiệp đều đã tan làm, chỉ còn một người ngồi ở chỗ giáo sư Tiết. Vốn Lý Trạch Phân định qua chào hỏi lịch sự rồi về nhà, kết quả phát hiện người ngồi đó không phải giáo sư Tiết mà là Tiết Tuyết vừa mới tan học.

Vừa lúc Tiết Tuyết cũng ngẩng đầu lên nhìn thấy Lý Trạch Phân. Miệng nó nhếch lên một chút, cây bút trong tay rơi xuống.

Thấy cảnh tượng này, Lý Trạch Phân lập tức hiểu rằng Tiết Tuyết đã ghép được mình và sự kiện “Cảnh sát Lý xuýt bị Tư Đồ Địch sát hại” rồi.

Vậy thì, “Tiểu Tuyết,” Lý Trạch Phân cong mày, “Đã lâu không gặp.” Cô cười đầy ẩn ý.

“Cô...” Cả người nó co lại trên ghế, không nói gì nữa.

“Vụ án của Tư Đồ Địch sẽ mở phiên tòa vào cuối tháng này đây.” Lý Trạch Phân kéo cái ghế cạnh Tiết Tuyết ra, thản nhiên trưng ra dáng vẻ từ từ trò chuyện.

“...” Trên mắt Tiết Tuyết hiện lên một tia chán ghét, nghiêng đầu sang một bên mặc kệ.

“Cậu ta đã đủ 14 tuổi rồi, phải chịu trách nhiệm hình sự, mức án sẽ không quá nhẹ đâu.” Lý Trạch Phân nói tiếp, “Nếu như em lấy thân phận là nhân chứng ra tòa, trợ giúp chúng tôi cho lời khai thì có lẽ sẽ khá hơn một chút.”

“Cậu ta bị phán bao nhiêu năm thì liên quan gì đến tôi.” Tiết Tuyết rít từ chữ ra từ kẽ răng.

“Ồ, vậy sao.” Lý Trạch Phân khẽ cười.

Nụ cười của Lý Trạch Phân như một cái gai đâm đau nhức mắt của Tiết

Tuyệt, tâm trạng của nó thoáng chốc đã rơi ra khỏi dây cương: “Là tự cậu ta muốn giết cô thôi! Chuyện này không liên quan gì đến tôi cả!”

Lý Trạch Phân hơi nghiêng đầu, không đáp lại.

“Cậu ta bị điên rồi!” Tiết Tuyệt rống lên, kích động vỗ lên mặt bàn khiến cây bút văng xuống đất, “Ngụy Vu Vĩ điên rồi, tất cả người ở Giáo dục Elite đều điên, Tiết Minh đã đưa tôi đến Giáo dục Elite cũng càng điên hơn!”

Lý Trạch Phân vẫn không phản ứng gì, chỉ lẳng lặng chờ Tiết Tuyệt nói tiếp.

“Chúng đều bị Ngụy Vu Vĩ tẩy não hết rồi! Xem những người bị hại như một vở kịch, lại còn ghi hình lại rồi chiếu lên màn hình để cùng xem nữa, vừa xem vừa thảo luận xem nên cải thiện như thế nào, kế tiếp sẽ do ai làm. Tất cả đều điên hết rồi!”

“Nhưng em cũng là một người trong số đó mà.” Giọng nói của Lý Trạch Phân tựa như một gáo nước lạnh tạt thẳng vào người Tiết Tuyệt.

“Tôi... Tôi còn có cách nào khác ư?” Giọng nói của nó trong nháy mắt đã mất đi sức sống, “Hiệu ứng đám đông, tôi nằm trong số chúng thì nhất định phải giống chúng, nếu không tôi sẽ biến thành một loại dị dạng, bị chúng nhắm vào, thậm chí còn trở thành mục tiêu của chúng nữa. Tôi đâu có muốn hại người chứ! Nhưng lúc đến lượt thì tôi phải làm gì đó. Thuốc xổ cũng không gây chết người được... Tôi, tôi đã cố rồi, cố gắng lắm rồi! Thậm chí tôi... tôi còn cố tình tìm nhà hàng nổi tiếng trên mạng, là vì muốn bị người khác phát hiện.”

Lý Trạch Phân cảm thấy câu nói này rất mới lạ, nhướn mày lên.

“Tên điên Tư Đồ Định kia suốt ngày theo đuổi tôi, cả ngày như một con công đực bày chuyện vậy, cũng là cậu ta xung phong đi báo án đấy, như thế làm thế sẽ thành tình anh trong mắt Ngụy Vu Vĩ, có được sự chú ý của tôi không bằng. Chẳng những cậu ta quấn lấy tôi mà còn theo dõi tôi nữa, tối đó là một ví dụ đấy. Đâm cô cũng tốt, ôm hết chuyện bỏ thuốc cũng tốt, đều là cậu ta diễn thôi, muốn để tôi xem đấy, buồn nôn chết đi được. Nếu như

cậu ta phải ngồi tù thì cứ thế đi, tốt nhất là đừng thả ra nữa.”

Nó âm thầm liếc nhìn Lý Trạch Phân, hai tay đặt trên đầu gối siết chặt lại, “Chẳng phải cô cũng thế sao, xuýt chút nữa cậu ta đã giết cô rồi, cô cũng mong cậu ta bị phán càng lâu càng tốt mà đúng không?”

“Đưa ra hình phạt là chức trách của tòa án, không thuộc vào phạm vi quản lý của Cục điều tra.” Lý Trạch Phân nói như thế không liên quan đến mình.

Trên mặt Tiết Tuyết hiện lên một biểu cảm kỳ lạ, nó đang định nói thêm gì đó thì Tiết Minh đột nhiên bước vào.

Lý Trạch Phân lập tức im lặng kéo ghế ra xa Tiết Tuyết, sau đó lịch sự lên tiếng chào giáo sư Tiết Minh một tiếng rồi cúi đầu xếp máy tính vào túi xách.

Sau khi thu dọn xong, cô đứng lên, hơi cúi người chào Tiết Minh: “Giáo sư Tiết, tôi về trước, ngày mai gặp lại.”

Tiết Minh: “Ừm, tiến sĩ Lý đi thong thả, ngày mai gặp.” Ông ta quay đầu trừng mắt với Tiết Tuyết, “Câm à? Còn không nhanh tạm biệt đi đi?”

“...” Nhưng Tiết Tuyết không có khả năng thay mặt như thay thời tiết như Lý Trạch Phân, khả năng diễn xuất của nó là số 0, trong lòng nó không muốn Tiết Minh biết quan hệ giữa mình và Lý Trạch Phân nên hồi lâu vẫn không nói ra được một câu “Tạm biệt”.

Ngược lại Lý Trạch Phân, người vừa được vinh dự thăng chức thành “dì” lại để lộ ra một dáng vẻ tươi cười dịu dàng, đỡ lời thay cho Tiết Tuyết với Tiết Minh đang chuẩn bị nổi giận: “Tiểu Tuyết còn bận làm bài mà, tôi không phiền nữa.” Sau đó cô vẫy vẫy tay rồi đi ra ngoài.

Hôm nay Lý Trạch Phân vẫn đi xe buýt đến Kinh Đại. Tuy rằng đã mua xe nhưng cô vẫn không quen với cảm giác mình là chủ xe chút nào, buổi chiều đi hơi vội nên đã quên xe ở ga ra luôn, đến khi tới Kinh Đại mới nhớ ra.

Trước mắt vẫn là giờ cao điểm buổi tối, theo bình thường thì xe buýt đã

động đến mức phải chen chúc nhau, nhưng không hiểu có chuyện gì mà 2 chiếc xe buýt cùng số cách nhau 3 phút đến bến vẫn còn trống chỗ, chiếc sau còn trống hơn phân nửa. Lý Trạch Phân vừa leo lên xe đã tìm được một chỗ ngồi yên tĩnh phía sau xe rồi.

Dù không có nhiều người nhưng lượng xe ngoài đường vẫn không hề giảm đi chút nào. Chiếc xe buýt đi chưa được 10m đã phải dừng ở ngã tư. Lý Trạch Phân ước tính với mức độ tắc đường thế này hẳn phải mất 1 tiếng mới về được tới nhà. Để không lãng phí thời gian, cô lấy điện thoại di động ra, đeo tai nghe bluetooth vào.

Cô mở bản báo cáo về vụ án của Anthony do người được ủy thác thu thập cách đây không lâu. Trong phóng sự có một số hình ảnh khiến người ta nhìn vào hơi khó chịu, nhưng may là màn hình điện thoại của cô có miếng dán chống nhìn trộm, vì thế cô không hề kiêng kị mà mở từng tấm ảnh lên.

Ảnh chụp rất tối, nhìn hậu cảnh hẳn là trong một nhà máy bỏ hoang. Vì không có đánh số kỹ thuật hoặc bất kỳ vật nào để đánh dấu dưới đất nên Lý Trạch Phân đoán những hình ảnh này hẳn là do hung thủ chụp, cũng có thể là giới truyền thông tìm đến trước cảnh sát. Theo điểm ảnh, góc chụp và kỹ thuật thì Lý Trạch Phân nghĩ khả năng phía sau có thể hơn.

2 bức ảnh đầu tiên là chụp từ xa, ngọn đèn lơ mờ chiếu sáng căn phòng, trên sàn nhà và tường đều có vết máu ố màu. Trong phòng đặt 1 cái ghế, trên mặt ghế có một người đang ngồi cúi thấp đầu. Lý Trạch Phân vừa nhìn thấy mái tóc màu nâu vàng che khuất khuôn mặt của người đó, tay trái trông không vô thức túm chặt vạt áo.

Thình thịch, thình thịch.

Lý Trạch Phân hít sâu một hơi, vẫn duy trì ánh mắt bình tĩnh rồi xem tiếp ảnh.

Tấm ảnh thứ 3 là chụp cận, trực tiếp chụp người ngồi trên ghế. Vì cúi thấp đầu nên Lý Trạch Phân vẫn không nhìn thấy mặt mũi người đó, nhưng trí nhớ đã ngủ say hai mươi mấy năm của mình đã giúp cô bổ sung đầy đủ gương mặt của người này.

Thony...

Lòng bàn tay bị móng tay bấm đến đau buốt, nhưng Lý Trạch Phân lại rất thích sự đau đớn này, vì nó có thể giúp cô tỉnh táo và bình tĩnh.

Trong bức ảnh, Anthony bị trói 2 tay trên thành ghế, áo bị cởi ra ném xuống chân, vì đã thấm đẫm máu nên Lý Trạch Phân không thể nhìn ra được màu áo ban đầu là gì.

Theo kiến thức chuyên môn của Lý Trạch Phân thì lúc chụp bức ảnh này, người đã chết từ lâu rồi. Nhưng ngay khi cô nhìn thấy chỗ không bị tóc che, khuôn mặt biến dạng và những vết máu khô, cảnh tượng bị đánh đập liên tục đã tự động chiếu ra trong đầu cô. Thậm chí cô có thể thấy được hung thủ đã đeo một chiếc nhẫn khi đánh, có thể căn cứ vào vết hằn của nhẫn trên vết thương để phán đoán được đại khái kích thước tay của hắn.

Ánh mắt cô khó khăn di chuyển xuống dưới, cô thấy móng tay trỏ của cả 2 bàn tay trong bức ảnh đã không còn, là bị nhổ ra. Cả người ông ấy đều toàn là vết thương lớn nhỏ, không mất quá nhiều máu vì mỗi vết thương đều không quá sâu, có lẽ chỉ cắt vỡ biểu bì da và một số mao mạch mà thôi. Nhưng loại thương tích này lại đau đớn nhất, vì nó hoàn toàn kích thích các đầu dây thần kinh dưới lớp biểu bì, còn đau hơn cả vết giầy cắt.

Huống chi... Vết thương của Anthony rõ ràng đã từng bị thứ gì đó rửa qua nhiều lần. Lý Trạch Phân dùng ngón chân cũng đoán được là nước muối đậm đặc, rượu cồn hoặc các loại chất lỏng có tính kích thích cao.

Ảnh chụp càng lật về sau thì vết thương lại càng được đặc tả. Nhìn từ trên xuống dưới, thậm chí Lý Trạch Phân cũng đã có thể hiểu được một phần tại sao thời gian đó Lý Tổ Ngọc lại bị rối loạn tinh thần đến thế. Dù sao cô cũng chỉ là một người con gái đã xa Anthony từ lâu, dựa vào bộ nhớ để nhớ đến sự tồn tại của ông, một bác sĩ pháp y ngày nào cũng nhìn thấy thi thể và vết thương...

Lý Trạch Phân dời màn hình điện thoại ra xa một chút, lại hít một hơi thật sâu.

Sau đó, cô tiếp tục mở đến bức ảnh tiếp theo.

Lần này là ảnh chụp cận một vết cắt trên cánh tay.

Mảnh, dài, thẳng, mặt cắt sạch sẽ...

Tay cô run lên, mở lại album ảnh lên xem bức ảnh tối qua mình chụp vết thương trên mu người đàn ông bị liệt nửa người kia.

Nếu không kiểm tra kỹ tại chỗ thì không cách nào phán đoán được chính xác, nhưng ít ra từ những gì nhìn thấy trong bức ảnh, 2 vết thương này đều... giống nhau.

Xa một vòng trái đất, cách nhau 25 năm, 2 vụ án không thể liên quan gì nhau, liệu có thể ư?

Lý Trạch Phân ấn chặt vào lồng ngực đang đập thành thịch của mình, điều chỉnh lại hô hấp rồi bấm gọi một số điện thoại.

“Luật sư Hoàng, có thể phiền cô lấy báo cáo khám nghiệm tử thi của vụ án kia được không? Ủm, đúng vậy... Mong cô tạm thời đừng nói cho bà ấy biết. Ủm, cảm ơn, kính nhờ cô. Ủm... Tôi biết rồi, kính xin cô giúp tôi chuyển lời với bà ấy rằng tôi sẽ chú ý an toàn.”

Chương 80: Bãi xử lí rác thải (8)

Dưới sự thúc giục của vụ án Anthony, Lý Trạch Phân đã lên kế hoạch để mình về đơn vị sau nửa tháng nữa. Nhưng vì kết quả giám định tâm thần của Cục điều tra vẫn chưa có nên cô không thể quay về tiền tuyến được, đành phải tạm thời lấy thân phận bác sĩ pháp y ở Trung tâm Giám định Tư pháp với Triệu Vũ Hạm và những người khác.

Đúng lúc Triệu Vũ Hạm cũng là pháp y phụ trách vụ án trong tay đội điều tra đặc biệt, Lý Trạch Phân có thể thông qua cô ta để nắm được một ít về tình hình điều tra. Quan hệ giữa cô ta và Lý Trạch Phân cũng không tệ, trong mắt cô ta Lý Trạch Phân sớm muộn gì cũng là người thuộc về đội điều tra đặc biệt, vì thế dưới lời dò hỏi của Lý Trạch Phân, cô ta căn bản không đề phòng gì mà cứ biết gì nói đó.

Sau khi điều tra, vết thương trên mu bàn tay của Phạm Phù, một bệnh nhân Alzheimer và Chung Nghịch — người đàn ông trung niên dưới bánh xe của Chu Hiểu Lệ đều là cùng bị một loại dao gây ra. Theo mô hình mô phỏng dựa trên vết thương thì rất có thể đây là một con dao rọc giấy. Dường như hung thủ đã bẻ gãy và thay lưỡi mỗi lần gây án, nhưng cảnh sát không thể tìm thấy lưỡi dao ở hiện trường vụ án. Triệu Vũ Hạm đã thử thông qua vết thương để tìm ra lưỡi dao cũ, dùng manh mối này để tìm ra nhãn hiệu dao rọc giấy, nhưng cuối cùng vẫn bị lùi bước trước hơn 1000 nhà sản xuất trong và ngoài nước.

Mặc dù không thu nhỏ được phạm vi nghi phạm thông qua vết thương đặc biệt này, nhưng ít nhất cũng có thể gộp 3 vụ án này lại với nhau. Đồng thời Trung tâm Giám định cũng bắt đầu sàng lọc lại các báo cáo nghiệm thi trong vòng 5 năm nay ở Trường An, thậm chí còn soát luôn cả giấy báo tử của bệnh viện, để xem có tìm được trường hợp tử vong nào có vết thương này mà trước đó đã bị bỏ sót không.

Lý Trạch Phân đã chủ động xin nhận công việc vô ích này. Cô vừa mới khỏi bệnh, nếu lỡ lên bàn giải phẫu rồi trở bệnh lại thì không hay nên mấy người ở khoa Pháp y đều vui vẻ giao nhiệm vụ này cho cô, ít ra nó cũng không cần dùng nhiều thể lực.

Phải mất gần 1 tuần thì Lý Trạch Phân mới tìm ra được thêm 13 trường hợp nữa có vết thương giống với trong vụ án. Nguyên nhân tử vong có đủ từ chết đuối đến té lầu, về cơ bản đều là những cái chết phổ biến. Đàn ông, phụ nữ, già trẻ đều có cả, chỉ có một điểm chung duy nhất là đa số họ đều có những khuyết tật về mặt sinh lý, trí tuệ hoặc thể chất, bẩm sinh hoặc sau này mắc phải. Giống như bệnh Alzheimer của Phạm Phù và chứng liệt nửa người của Chung Nghịch vậy.

Ngay khi vụ án này bị truyền ra, cả Đường Quốc đã bị náo loạn không ít. Đường Quốc vốn là một đất nước có chế độ đãi ngộ người tàn tật không quá cao, có lẽ vì ở đây nhân khẩu có mật độ rất lớn, căn bản không nhìn thấy được nhiều người tàn tật đi ngoài đường. Rất nhiều chỗ công cộng còn cấm mang chó mèo theo, kể cả chó dẫn đường.

Vụ án này đã đưa nhóm người vốn bị bỏ quên ra ngoài, dẫn đến rất nhiều cuộc thảo luận trên mạng.

Nhưng Lý Trạch Phân cũng không quan tâm đến chuyện những cuộc thảo luận này có thể thay đổi thực tế gì không hay chỉ đơn giản là lý luận suông của đám anh hùng bàn phím. Điều cô quan tâm hiện tại là hung thủ.

Theo báo cáo khám nghiệm tử thi của Anthony do Hoàng Nhã gửi tới vài ngày trước, những vết thương trên người ông ấy đúng là do dao rọc giấy gây ra, lưỡi dao cũng được thay mỗi lần dùng. Nhưng chỉ với những điều này thì không nói lên được gì, dù sao cách cả vòng trái đất và 25 năm, chuyện này giống như bắt chước phạm tội hơn là cùng 1 người gây ra.

Chỉ là trực giác của Lý Trạch Phân không tài nào buông bỏ được suy đoán này, vì trong vụ án của Anthony, cảnh sát Mỹ đã nhốt một tên tù nhân là thành viên của băng nhóm liên quan đến ma túy ở địa phương, nhưng trừ một tên hung thủ chưa tới 20 tuổi lúc đó thì tất cả đồng phạm của hắn đều không tìm ra được. Có tin báo rằng sau khi chúng gây án đã chạy đến nước

khác trốn, sau đó lại tiếp tục phạm tội ở nhiều quốc gia khác nhau.

Nói tới những băng nhóm ma túy và chuyện những người tàn tật bị giết thì đúng là ông nói gà bà nói vịt. Nhưng nếu việc giết những người tàn tật đó lại là một món hời của chúng thì sao? Những kẻ liều mạng trốn từ bên kia đại dương đến Đường Quốc, đổi nghề thành sát thủ, mà vết thương do dao rọc giấy gây ra chính là mã vạch để chúng nhận khoản tiền thanh toán.

Thậm chí ngay cả việc chúng liều mạng trốn về Đường Quốc cũng có ý nghĩa nhất định. Dù sao theo quan điểm của Lý Trạch Phân thì chưa chắc Anthony ngày đó giống như lời Lý Tổ Ngọc nói, bị bức cung vì quyền sáng chế thuốc độc quyền.

Theo lý giải của cô, giai đoạn thứ nhất trong thử nghiệm lâm sàng của loại thuốc này đã được các phòng thí nghiệm và chính phủ chung tay hỗ trợ hoàn thành, giai đoạn thứ 2 vẫn đang trong quá trình chuẩn bị, cần một số vốn đầu tư lớn, lúc đó người phụ trách chính của dự án này là Anthony lại được tiếp cận với một công ty muốn ném cành oliu cho mình...

Trong chuyện này hoàn toàn không có gì liên tưởng được đến “bức cung” hay “đe dọa” cả, thực tế không phải như phim hoạt hình, bất luận là công thức thuốc hay số liệu thử nghiệm thì đều không phải thứ có thể lấy được chỉ vì một lời khai. Vì quan trọng hơn là những thử nghiệm thực tế, tài nguyên, điều kiện và thời gian không thể trữ được trong USB.

Nếu không có sự hỗ trợ của đội ngũ phát triển, dù cho bên kia có cố gắng khôi phục lại dữ liệu, đến khi khôi phục thành công thì cũng đã mất rất nhiều thời gian, 1 tháng, thậm chí là 1 năm, trong khi đó số tiền tiêu tốn trong giai đoạn này còn chưa biết có tác dụng hay không. Mà nếu bức cung như thế thì chắc chắn chuyện “hợp tác với nhóm phát triển” là hoàn toàn không thể. Hơn nữa lúc đó thuốc mà nhóm của Anthony nghiên cứu phát minh cũng chỉ vừa qua được giai đoạn thứ nhất của thử nghiệm lâm sàng, còn chưa xác định được hiệu quả trị liệu, vì một thứ không biết là có giá trị thương mại trong tương lai hay không mà gây ra một vụ án mạng chấn động cả bang là không đáng.

Nếu nói là hung thủ không phải muốn lấy thuốc mà chỉ muốn ngăn cản sự

thành công của nó thì cũng không thông được. Vì họ đang phát triển một loại thuốc đặc trị bệnh Alzheimer, không liên quan đến độ nhạy của liệu pháp gen*, cũng không hề trái với luân thường đạo đức. Huống chi nếu muốn ngăn cản việc tiến hành thử nghiệm lâm sàng của thuốc thì thử đe dọa có thể hiểu được, nhưng việc tra hỏi hình như không hợp lý lắm. Dù sao mục đích của loại hình thử “tra hỏi” này là để “lấy được thứ gì đó” chứ không phải “ngăn cản thứ gì đó”. Hơn nữa nếu nhắm vào 1 người trong cả 1 nhóm nghiên cứu khoa học thì cũng không gây ra lực cản gì lớn cả.

() Liệu pháp gen (Gene Therapy) là kỹ thuật sử dụng gen để ngăn ngừa và điều trị bệnh bằng cách thay thế gen bị đột biến bằng gen khỏe mạnh, làm bất hoạt gen bị đột biến sai chức năng hoặc đưa 1 gen mới vào cơ thể để chữa bệnh.*

E rằng Lý Tố Ngọc cũng đã ngầm hiểu chuyện này, nhưng vì dả kích của sự thật tàn khốc nên bà ta đã vô thức tránh né những suy nghĩ sâu xa, cố gắng che đậy mọi thứ bằng những lời giải thích đơn giản nhất, để mình có thể trốn tránh đi. Hoặc giả là trạng thái đầu óc lúc đó không thích hợp để suy nghĩ, đến khi hồi phục lại các giác quan thì “sự thật” này đã ăn sâu vào nhận thức rồi.

Lý Trạch Phân không có tâm trạng đi nghiên cứu con đường nội tâm của Lý Tố Ngọc, cô chỉ tự hỏi một câu hỏi mà Lý Tố Ngọc chưa từng nghĩ đến — Rốt cuộc vì thứ gì mà Anthony lại phải chịu khổ sở thế này?

Xét theo vòng đời luân quần của ông ấy, phạm vi hoài nghi hàng đầu không thể tách rời 2 chữ “chế thuốc” được. Nhưng nếu loại thuốc mà ông ấy và Lý Trạch Phân nghiên cứu đang bị nhắm làm mục tiêu thì đáng có lẽ trong lúc tiếp xúc với những công ty lớn nhỏ, ông ấy đã phát hiện ra vài chuyện mình không nên biết.

Vì tìm ra thứ gì đó nên sẽ phải bị đe dọa. Vì những thứ bị phát hiện đó nên phải bị tra hỏi, thậm chí là diệt khẩu.

Lý Trạch Phân không nghĩ đến Phạm Xương, tuy rằng cả hai đều không liên quan gì đến nhau.

Nhưng mà... Nếu như hung thủ chạy trốn đến Đường Quốc, vậy thì có phải Đường Quốc là một trong những hang ổ của chúng không? Có một loại “doanh nghiệp”, nó sẽ cung cấp “dịch vụ dưỡng lão” cho những người đồng nghiệp bỏ trốn, chẳng hạn như cho hẳn đảm nhận một công việc giết người, và những người bị giết đều là những người tàn tật không có khả năng phản kháng.

Lý Trạch Phân biết rằng việc tùy tiện đưa những chuyện không liên quan vào suy luận là một hành vi rất liều lĩnh. Tư duy lúc này không còn là “suy luận” nữa, mà là “động não” rồi “lỗ não*” rồi. Nhưng cô không khống chế được bản thân mình, vì bản năng nhạy cảm với tội ác đã thôi thúc cô, nói với cô như thế mới là đúng.

() Một thuật ngữ trên mạng, viết tắt của cụm từ “Có một cái lỗ đen trong não”, nghĩa là tưởng tượng, bình thường chỉ những điều hoang tưởng thái quá.*

Hơn nữa, ngay cả việc mình và Lý Tổ Ngọc về Đường Quốc đều là cần thiết, cái chết của Anthony không thể đơn thuần chỉ vì...

“Trạch Phân à.” Một cái bàn tay rơi xuống vai của Lý Trạch Phân khiến cô giật bản mình.

“Cô không sao chứ, vết thương đã lành hẳn chưa? Sớm như thế mà đã làm việc cường độ cao rồi có ổn không? Tôi thấy mấy ngày nay cô như người mất hồn ấy, nói chuyện mà cứ lơ đãng.” Là Triệu Vũ Hạm, “Ôi trời ơi, sao trán cô đầy mồ hôi thế này? Không khỏe chỗ nào à? Vết thương còn đau không? Có cần tôi đưa cô đến phòng y tế không vậy?”

“Tôi... Không sao hết.” Lý Trạch Phân cúi đầu che khuất tâm tình trong đáy mắt, cầm một ly nước lên nhấp nhẹ một ngụm, “Xin lỗi, vừa rồi thất thần một chút, cô nói tới đâu rồi?”

“Ày, tôi nói cô ấy,” Cô ta không trả lời câu hỏi của Lý Trạch Phân bắt đầu cẩn thận như một bà già, “Cơ thể chưa lành hẳn thì đừng dấy vào vụ án chứ. Đội điều tra đặc biệt cũng đâu phải một mình cô, cô mà nghỉ ốm thì trái đất này không quay nữa à? Chẳng phải Nữ hoàng cũng có ngày nghỉ lễ

đấy sao, cô chỉ là một cảnh sát nho nhỏ, sao lại ép mình tới thế này? Rõ ràng là xuýt chút đã mất mạng trong vụ án trước rồi, giờ chưa gì mà đã muốn điều tra tiếp vụ án sau.”

Lý Trạch Phân xoa nhẹ ngón trở lên thành cổ, cứ ngoan ngoãn cúi đầu chịu đựng, không lên tiếng nói gì.

Triệu Vũ Hạm nhìn thấy dáng vẻ của Lý Trạch Phân như vậy thì cũng hiểu cần nhẫn cũng vô ích, thôi thì nói những chuyện cô ấy muốn nghe vậy.

“Tôi vừa nói vụ án của đội điều tra đặc biệt đã xác định được nguyên nhân tử vong của Chung Nghịch rồi, là trúng độc cá nóc.” Cô nói, “Cô cũng biết độc cá nóc rồi đó, TTX*, trước đây có một khoảng thời gian phim ảnh rất thích lấy cái này ra làm thuốc giả chết đấy. Vì thứ này sẽ gây tắc các kênh ion natri của hệ thần kinh và cản trở việc truyền tín hiệu bình thường. Nhưng vì không thể vượt qua hàng rào máu não nên ở một mức độ nào đó sẽ không gây ảnh hưởng trực tiếp đến não bộ.”

() Tetrodotoxin, thường được viết tắt là TTX, là một chất độc thần kinh mạnh. Bé Đẹp: Cũng là độc cá nóc nhưng nói nghe khoa học hơn thôi =)))*

“Với một liều lượng đặc biệt sẽ có được hiệu ứng giả chết, nhưng phần lớn đều từ giả thành thật, dù sao nó có thể ảnh hưởng đến dây thần kinh phế vị* mà, nếu vô tình hít thở sẽ gây rối loạn huyết áp ngay. Nghe nói có những người thích ăn sashimi cá nóc cũng chính vì cảm giác tê đầu lưỡi do độc cá nóc gây ra, nhưng cũng có nhiều người ăn xong rồi tử vong.”

() Dây thần kinh phế vị là dây thực vật phó giao cảm lớn nhất của cơ thể, nó truyền các tín hiệu từ não tới các cơ quan chủ chốt.*

“Chuyện điều tra theo đường này của đội điều tra đặc biệt có vẻ không có gì tiến triển hết, rất có khả năng là tự chiết xuất. Ôi, 12 giờ rồi,” Cô ta thấy giờ trên màn hình máy tính, “Thôi, chúng ta xuống nhà ăn ăn cơm đi, vừa ăn vừa nói.”

“Tôi...” Lý Trạch Phân vô thức định từ chối.

“Cô cái gì mà cô, định không ăn à? Đừng quên con dao đó đâm vào chỗ nào đây, nếu không bảo vệ tốt dạ dày của cô thì định dựa vào mấy giọt Glucose* để sống à?”

() Glucose được sử dụng để cung cấp dung dịch có nồng độ đường khác nhau cho cơ thể khi bạn không thể uống đủ nước hoặc khi cơ thể cần bổ sung nước. Glucose cũng có thể được sử dụng để tiêm các loại thuốc khác như một dung dịch vô trùng tiêm truyền tĩnh mạch.*

“... Ăn, giờ đi ăn nhé.” Lý Trạch Phân vội vàng đặt công việc trên tay xuống, lấy thẻ ăn ra rồi đứng dậy.

“À, đúng rồi. Trước khi đi ăn cơm tôi phải gửi tài liệu này cho đội điều tra đặc biệt đã.” Triệu Vũ Hạm đột nhiên cầm một túi tài liệu trên bàn lên, “Hay là cô đi với tôi một chuyến được không? Dù sao nhà ăn cũng ở hướng đó.”

“Được.” Lý Trạch Phân trả lời rất dứt khoát.

Chương 81: Bãi xử lí rác thải (9)

“Vừa rồi nói tới đâu rồi nhỉ,” Vừa bước vào thang máy, Triệu Vũ Hạm đã tiếp tục chủ đề trước đó, “À đúng rồi, độc cá nóc. Chất độc được tiêm vào tĩnh mạch cánh tay phải, từ góc độ lỗ kim thì không thể có khả năng là tự làm được. Vì thời gian tử vong là từ 5 giờ đến 6 giờ rưỡi chiều, trừ đi thời gian để chất độc phát tác thì hẳn là từ 2 đến 3 giờ chiều cùng hôm đó. Chuyện này đã được đối chiếu với video giám sát ở trung tâm thương mại Bách Dịch rồi.”

“Là sao, chẳng lẽ ông ta đã bị tiêm trong trung tâm thương mại sao?” Lý Trạch Phân hỏi.

“80 – 90%, hơn nữa rất có thể bị tiêm ngay trong bãi đỗ xe.” Triệu Vũ Hạm vừa ấn nút thang máy để đợi một đồng nghiệp đang đẩy một cái xe đầy đầy bình lọ đã được diệt khuẩn, vừa đáp, “Cô cũng biết trung tâm thương mại Bách Dịch rồi đó, số khách đến ít đến thăm thương, nếu không phải từ tầng 6 lên là căn hộ thì chắc đã bị phá từ thời Thế vận hội Olympic 2 năm trước rồi. Hôm vụ án xảy ra, ở bãi đỗ xe đó chưa tới 100 chiếc, đều là của các hộ gia đình thuê nhà ở đó và khách ở rạp chiếu phim bên cạnh.”

“Đoạn đường dốc ở cổng kia giống như trong kỳ thi bằng lái xe ấy, xe lớn đi vào đều dừng ở tầng 2 và tầng 3, ít khi chạy lên tầng 6 lắm. Mặc dù không có camera giám sát ở từng tầng, nhưng nghe cảnh sát Mao nói theo dấu vết trên mặt đất tầng 6 thì hôm đó, trừ người phát hiện thì thể đầu tiên ra thì chỉ có 2 chiếc xe, cả 2 đều vào khoảng 12 giờ trưa. Nói cách khác thì từ 12 giờ đến lúc phát hiện ra là 8 9 tiếng, trên tầng 6 không có ai cả, đủ để hung thủ đã mang Chung Nghịch qua, tiêm độc rồi đặt ông ta ở lối vào miệng dốc.”

Lý Trạch Phân: “Vậy là video giám sát của cửa hàng quay được Chung Nghịch à?”

Đình — thang máy đã đến tầng 1, Triệu Vũ Hạm ấn nút để vị đồng nghiệp kia bước ra ngoài, sau đó mới lần lượt ra với Lý Trạch Phân, đi về phía Cục điều tra.

“Đúng vậy, ông ta là cư dân của căn hộ trên lầu. Bị liệt tứ chi, lại còn sống một mình nữa, hẳn là thích sự tiện lợi của căn hộ ở trung tâm thương mại này. Nghe nói ông ta rất ít khi ra khỏi nhà, 3 bữa 1 ngày đều gọi đồ ăn ngoài, khoảng 1 tháng mới xuống trung tâm thương mại dưới lầu để mua đồ dùng sinh hoạt hàng ngày.”

Lý Trạch Phân: “Ở một mình ư? Không ai chăm sóc ông ta à?”

“Không có. Vốn ông ta là một kỹ sư, bị tai nạn ở công trường cách đây 11 năm, cột sống bị nén gãy xương dẫn đến liệt nửa người, mất hoàn toàn các chức năng vận động của các chi dưới. Người vợ chăm sóc được 6 7 năm sau đó ly hôn, mang con theo nhưng cũng có lương tâm mà để lại cho ông ta ít tiền. Cùng với khoản bồi thường từ bên bắt động sản sau khi thương lượng, số tiền này đủ để ông ta có thể duy trì cuộc sống bình thường và chữa bệnh trong nhiều năm như thế.”

Lý Trạch Phân: “Vậy cha mẹ đâu?”

“Cha mẹ của ông ta sinh ra 5 đứa con, đều là nam cả, không bị hệ tư tưởng thời xưa làm ảnh hưởng rồi chạy tới ông ta đòi tiền nuôi mấy thằng em trai ăn học là tốt lắm rồi. Nghe đội trưởng Lan nói sau khi tin người chết được thông báo cho nhà ông ta, tới giờ cha mẹ và đám anh em kia vẫn chưa đến nhận diện thi thể nữa.”

Lý Trạch Phân: “Là người bên ngoài sao?”

“Người Lũng Hữu. Lúc đầu ông ta đến Trường An một mình để làm việc, người thủ đô điển hình nha, làm việc rất chăm chỉ. Chẳng phải cô cũng thế sao?”

Thấy chủ đề đột nhiên nhảy lên người mình, Lý Trạch Phân hơi đỏ khóc đỏ cười, “Đâu có, tôi là người Lạc Dương mà.”

“Một mình cô chạy tới Trường An, từ Lạc Kinh nhẹ nhàng tới Tây Kinh..., dù sao thì đúng là kinh tế ở Lạc Dương không bằng Trường An thật.”

“Cũng đúng.” Lý Trạch Phân không có ý định tiếp tục đề tài này, vì thế cô lái về, “Vậy hôm vụ án xảy ra là ngày Chung Nghịch xuống trung tâm thương mại dưới lầu mua đồ dùng cá nhân à?”

“Khó nói lắm, ở hiện trường phát hiện không có túi mua hàng gì cả. Video giám sát cũng chỉ quay được lúc ông ta ra khỏi thang máy phía Tây căn hộ lúc 2 giờ chiều, sau đó đi vào trung tâm thương mại. Video trong trung tâm thương mại đều là nhân viên bảo vệ và chủ tiệm, không quay được bên ngoài. Chỉ có camera của một cửa tiệm bán quần áo thể thao quay được lúc ông ta đi xe lăn ngang qua hành lang công cộng, cách không bao lâu sau khi ra thang máy, cụ thể thì tôi không nhớ, chỉ nghe cảnh sát Mao nói vậy thôi.”

“Cô ấy còn biết ơn lưu lượng khách ít của trung tâm thương mại đấy, bảo là nhờ vậy nên không có ai đến phá hư hiện trường, họ chỉ mất 5 6 tiếng để thu thập vài đoạn dấu bánh xe ở trung tâm thương mại như thế này. Các đoạn dấu xe lăn nhìn rất đồng đều và nhất quán, rõ ràng Chung Nghịch đã dùng điều khiển trên tay vịn. Nhưng vết xe ở bãi đỗ xe thì sâu có, nông có, phản hồi tải trọng không đồng đều, hẳn là có người đẩy.”

“Vậy,” Lý Trạch Phân phân tích dựa trên những thông tin mà Triệu Vũ Hạm cung cấp, “Trong một khu vực mà camera giám sát không quay tới được, Chung Nghịch đã từ tự mình điều khiển xe lăn trở thành có người đẩy ư? Mà người đó rất có thể là hung thủ.”

“Theo lý là thế, nhưng đội điều tra đặc biệt của cô dường như vẫn chưa thể xác định được diện mạo của hung thủ. Trung tâm thương mại Bách Dịch kia được xây xong quá sớm, căn bản không có camera ở những cửa ra vào. Dấu chân thu thập được trong trung tâm thương mại đều có của nhân viên, khách hàng, hộ gia đình, vì hư hỏng nên không thu được gì nữa, không có cách nào thu nhỏ phạm vi được.”

Lý Trạch Phân: “Sau chiếc xe lăn ở bãi đậu xe không có dấu chân à?”

“Có. 45cm, nhưng không thể đánh giá được đường vân để giày hay dáng đi gì hết. Rõ ràng là đã động tay vào rồi, chân nhỏ mang giày lớn, lót thêm mấy tầng vải bông nữa, cụ thể thì cô phải hỏi lão Trương trên tầng 2. Tóm lại thì hung thủ này có năng lực phản trình sát rất mạnh. Dấu vân tay trên xe lăn và thi thể chỉ có của người chết, 1 sợi tóc của hung thủ còn không tìm được. Thậm chí bọn người đội trưởng Lan đang nghi ngờ chuyện thi thể nằm ngửa trước miệng dốc là do hung thủ cố ý gây ra, tính toán dốc độ, xác định được xe lên nhất định không thấy được sẽ nghiền nát thi thể, nhờ vậy mà tiêu hủy một số tang chứng.”

“Tang chứng?” Lý Trạch Phân khẽ nhú mày, dường như cũng không quá đồng ý với cái nhìn này, “Hình như cái này hơi làm quá rồi. Không có nguyên nhân tử vong mơ hồ, không có lỗ kim, thậm chí còn để lại vết cắt trên mu bàn tay nữa, sao lại phải đánh cược lên chiếc xe chạy đến nghiền nát chứng cứ trong ngực làm gì chứ?”

“Ày, nói quá thì cũng hơi quá thật, dù sao ai có thể đảm bảo được tối đó có người nào xui xẻo mà lên tầng 6 được. Nhưng trừ cái này ra thì còn giải thích nào nào được đây? Độc cá nóc cũng tiêm vào rồi, sao lại cố ý ôm người từ trên xe lăn xuống, mạo hiểm với khả năng sẽ có lông, sợi vải dính vào?”

Lý Trạch Phân nghĩ tới một khả năng, nhưng cô không nói gì.

“Theo thống kê phạm tội mà cô đã đếm ấy, mong muốn thể hiện và cảm giác nghi thức của tên hung thủ này không mạnh lắm. Ngoài việc nhằm vào những người tàn tật và để lại vết cắt trên mu bàn tay ra thì không còn đặc điểm nào khác. Nạn nhân từng vụ cũng rất đa dạng, không có tính thống nhất, đến cả vết cắt trên mu bàn tay giống nhau cũng rất dễ bị bỏ sót. Tôi nghĩ hẳn không muốn chuyện này gây ồn ào, bản thân thủ pháp gây án đã không giấu giếm gì nhiều, mục đích chỉ đơn giản là xử lý mấy người này. Như kiểu... Ủm, xử lý rác thải ấy.”

“Chân dung phác họa của đội điều tra đặc biệt giờ hình như thiên về 2 hướng khác nhau. Hoặc là vì trải nghiệm bản thân hoặc lý do thể chất nên nhằm vào người tàn tật, muốn xóa bỏ họ khỏi thế giới này. Lý do bản thân có thể là tiêu cực, ví dụ như phân biệt đối xử, hoặc là tích cực như muốn

người bị hại được giải thoát. Nhưng theo thủ pháp gây án thì không tài nào đánh giá được cả. Một bên phác họa còn lại thì chỉ đơn thuần là sát thủ chuyên nghiệp, lấy tiền làm việc, sợ dĩ phải để lại vết thương trên mu bàn tay là để đánh dấu, vì thế nên khả năng phản trình sát mới mạnh đến thế.”

“Cô thiên về khả năng trước hơn à?” Lý Trạch Phân nghe thấy từ trong lời nói của Triệu Vũ Hạm.

“Chủ yếu là vì khả năng sau... quá kỳ diệu rồi. Chuyện mua bán mạng người cũng không hề rẻ, nói trắng ra thì ai mà lại bỏ một số tiền lớn để tiêu trên người tàn tật chứ? Bọn họ không tranh quyền thế, không bước ra khỏi nhà, làm sao mà đắc tội được với ai chứ.”

Ánh mắt Lý Trạch Phân trầm xuống, khô khốc phun ra 4 chữ: “Vậy còn người nhà?”

“Hả?” Triệu Vũ Hạm bị khả năng này làm cho hoảng sợ, há miệng cả buổi mới thốt lên được câu tiếp theo, “Chắc là... không đâu? Không đến mức đó đâu nhỉ?”

“Cửu bệnh sàng tiền vô hiếu tử*.” Giọng nói của Lý Trạch Phân không có chút cảm xúc nào.

() Bệnh tật cây con, bệnh nặng ốm lâu con mệt mỏi vắng bóng.*

Triệu Vũ Hạm bị âm thanh lạnh lẽo này khiến cho rùng mình, vội khép cổ áo lại, “Tuy nói là thế, nhưng nếu là tôi tôi cũng không muốn mạo hiểm như vậy, nếu thật sự không muốn chăm sóc thì cứ trực tiếp đặt trách nhiệm xuống đi, chẳng phải an toàn và nhanh hơn sao? Huống gì theo tình huống của Chung Nghịch thì cũng không tìm được nghi phạm nào hết, người nhà gia thuộc cơ bản đều đã quên hết sự tồn tại của ông ta rồi.”

“Vậy nên mới phải cố ý ôm xuống xe lăn...” Lý Trạch Phân lăm lăm nửa câu, đột nhiên ngừng đầu lên, “Ông ta có mua bảo hiểm gì không?”

“Hả?” Triệu Vũ Hạm sửng sốt một lúc lâu, sau đó mất một lúc để nhớ lại rồi mới nói, “Hình như là không, ít ra tôi cũng không nghe bên đội điều tra

đặc biệt nhắc đến... À, cô sẽ không nghĩ đây là giết người để lừa tiền bảo hiểm đấy chứ? Vì thế nên mới cố ý ôm người xuống xe lăn, là để hướng cảnh sát về phía mưu sát à. Nhưng khả năng này không lớn lắm, giờ công ty bảo hiểm tinh lắm, số tiền bỏ ra để giết người cũng không ít hơn số tiền bảo hiểm được. Hơn nữa, vợ trước và con của ông ta cũng không thiếu tiền, hà tất gì?”

“Ông ấy đã bị liệt hơn 10 năm rồi nhỉ?” Lý Trạch Phân đột nhiên chuyển chủ đề.

“Hả? Ừ, đúng rồi.”

“Bệnh tình thế nào, biến chứng các loại...”

“Ài, còn có thể sao được, tôi thấy chức năng thận của ông ta đều có vấn đề hết rồi, hệ thống tim mạch cũng không tốt. Tình huống cụ thể thì còn phải xem kết quả bệnh lý nữa, vẫn chưa có.”

“Trên người ông ta cũng không có bất kỳ dấu vết phản kháng nào.” Lý Trạch Phân nhớ lại hiện trường, “Dù là liệt chi đường, bị người khác ép tiêm vào tĩnh mạch nhưng nếu bản thân không muốn thì cũng phải phản kháng một chút chứ.”

“Đúng vậy, đây cũng là một nghi điểm của đội điều tra đặc biệt. Nhưng nạn nhân đã liệt hơn 10 năm, người nhà mặc kệ, khát vọng sống nhiều khi cũng không giống người bình thường, vì thế không phản kháng cũng hợp lý mà. Chỉ với điều này không thể chứng minh được là có khả năng tự sát được. Những thiết bị điện tử cá nhân của ông ta cũng không có bất kỳ thông tin nào về việc bỏ tiền thuê sát thủ cả.”

Lý Trạch Phân trầm mặc.

“Nhưng lúc này cô nói vậy...” Triệu Vũ Hạm gãi gáy, “Thật ra cũng hợp lý. Một người tàn tật sống một mình, không ai quan tâm chăm sóc, biến chứng càng ngày càng nghiêm trọng, rất khó nói tâm lý không có vấn đề gì. Có lẽ ông ta cảm thấy thay vì dùng số tiền đó để kéo dài cuộc sống không ai để ý này thì nên dùng nó để mua cái chết tốt hơn, để giải thoát cho bản thân và

kéo thêm rắc rối cho những người nhà không ngó ngàng gì đến mình. Ông ta yêu cầu hung thủ ôm mình xuống xe lăn, có thể là để nhấn mạnh chuyện mưu sát, cũng có thể đơn thuần chỉ vì... ông ta không muốn chết trên xe lăn mà thôi?”

Lý Trạch Phân nhìn Triệu Vũ Hạm, vốn định nói gì đó nhưng lại bị tiếng ồn ào trong phòng thẩm vấn của đội điều tra đặc biệt truyền tới thu hút.

Chương 82: Bãi xử lí rác thải (10)

“Anh cảnh sát, xin anh đấy, nhất định hôm nay phải tìm ra con của tôi. Sức khỏe nó không tốt, đầu óc cũng kém, một mình ở bên ngoài...”

Cửa phòng thẩm vấn nửa mở nửa đóng, bên trong truyền ra một tiếng gào khóc thảm thiết. Có vẻ như cuộc thẩm vấn đã kết thúc, cảnh sát phụ trách vốn định mở cửa đi ra nhưng lại bị người bên trong chặn lại cầu xin.

Triệu Vũ Hạm hơi tò mò, định bước lên liếc nhìn thì đột nhiên một cánh cửa phòng thẩm vấn khác cũng mở ra, 1 nam 1 nữ lần lượt bước ra. Hai người vừa nhìn thấy Lý Trạch Phân đã lập tức chào hỏi.

“Chỉ...”

“A, em gái Chỉ!” Giọng nói của Trương Trác Bân át đi Chu Hiểu Lệ phía sau.

Chu Hiểu Lệ bị cách xưng hô thoải mái này làm sửng sốt hồi lâu, sau đó mới sửa lại được câu vấn an lúc này chưa nói xong: “Trạch Phân.” Lần đầu gọi tên của Lý Trạch Phân, có cảm giác hơi khó đọc.

“Anh Trương, Hiểu Lệ.” Lý Trạch Phân chào rất trôi chảy.

“Ồ, không có gì đâu,” Trương Trác Bân thấy Lý Trạch Phân vẫn nhìn Chu Hiểu Lệ sau lưng, tỉ mỉ giải thích, “Chỉ là gọi bạn của em đến bổ sung lời khai thôi.”

Lý Trạch Phân cười cảm ơn, thu ánh mắt lại.

“Pháp y Triệu cũng đến à,” Lúc này Trương Trác Bân mới nhìn thấy Triệu Vũ Hạm đứng một bên, “Là tài liệu lúc trước cần đúng không?” Anh ta chỉ

vào túi tài liệu cô ta đang kẹp trong tay.

“Đúng vậy. Nếu cảnh sát Trương đã ở đây thì tôi cũng không vào văn phòng nữa, đưa cho anh luôn vậy.” Triệu Vũ Hạm đưa túi tài liệu tới.

Trương Trác Bân vươn tay nhận lấy rồi mở ra.

Tiếng khóc rống sát vách vẫn tiếp tục, như thể cứ tiếp tục quấy rầy cảnh sát thì họ sẽ không trì hoãn điều tra, mang con trai mất tích của mình quay về vậy.

“Có chuyện gì thế?” Triệu Vũ Hạm hỏi.

“À, con trai cô ta bị lạc trong công viên bên sông sáng nay.” Trương Trác Bân lấy một bao thuốc ra từ túi quần, vừa định châm thuốc thì thấy 3 cô gái xung quanh nên do dự một chút rồi cất lại. Cơn nghiện thuốc lá đang vùng lên dữ dội, anh ta khó chịu nuốt nước bọt 2 lần.

Triệu Vũ Hạm: “Đội điều tra đặc biệt từ khi nào lại quản cả chuyện trẻ con mất tích vậy? Không phải việc của đồn cảnh sát địa phương sao.”

“Vốn là thế, nhưng tình huống con trai cô ta hơi đặc biệt, hình như là quái gở, cô độc... Bệnh đó gọi là gì ấy nhỉ?”

“Chứng tự kỷ?” Chu Hiểu Lệ vô thức tiếp lời, thậm chí còn bước vài bước đến gần phòng thẩm vấn bên cạnh, cố gắng nhìn mặt chủ nhân của giọng nói kia qua khe cửa hẹp.

Lý Trạch Phân bình tĩnh quan sát nét mặt của cô ta, phát hiện sau khi cô ta thấy người bên trong khe hở trên mặt đã rất nhanh hiện lên vẻ kinh ngạc. Lý Trạch Phân nhớ kỹ nét mặt này, nhưng cũng không hỏi ngay.

“Đúng đúng đúng, chứng tự kỷ, hình như gọi là thế đấy. Cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm, nhưng nghe tên thì có vẻ là không quan tâm đến người khác nhỉ?” Vì quan hệ giữa Chu Hiểu Lệ và Lý Trạch Phân nên Trương Trác Bân vô thức xem cô ta như người bên mình, anh ta cũng quên không né tránh chuyện bàn tình tiết vụ án, “Các cô cũng biết vụ án hiện giờ chúng

ta điều tra...” Anh ta bất giác liếc nhìn Chu Hiểu Lệ, ý thức được có gì đó không ổn.

Lý Trạch Phân liếc nhìn Chu Hiểu Lệ.

Chu Hiểu Lệ lập tức hiểu ý: “À, ngại quá các vị cảnh sát, tôi đi trước đây, không quấy rầy công việc của mọi người nữa.” Cô ta gật đầu với 2 người, sau đó hơi cúi đầu chào Lý Trạch Phân, nhanh chóng sải bước đi vào thang máy.

“Cô Chu đi thông thả.”

Sau khi cửa thang máy hoàn toàn đóng lại, Triệu Vũ Hạm tiếp lời Trương Trác Bân: “Người mắc chứng tự kỷ cũng xem như là người tàn tật rồi, mọi người nghĩ bé trai đó là nạn nhân tiếp theo à?”

Trương Trác Bân: “Đúng vậy, vì thế nên sau khi biết chuyện này, chúng tôi đã chuyển từ đồn cảnh sát lên. Chúng tôi cũng biết vụ án trước mới chỉ có 1 tuần, nếu thật là vậy thì tần suất có vẻ hơi nhanh, không phù hợp với giai đoạn lắng dịu* của những tên sát nhân hàng loạt. Nhưng đề phòng là tốt nhất, không được qua loa.”

() Cooling Off Period: Một giai đoạn trì hoãn được tiến hành hợp pháp trước khi hoạt động đình công có thể bắt đầu để giảm bớt căng thẳng hay làm lắng đọng cảm xúc và do đó nó được cho thời gian để đánh giá hợp lý hơn về vấn đề được tranh cãi.*

“Cụ thể chuyện là như thế nào vậy?” Lý Trạch Phân cau mày nhìn qua cánh cửa phòng thẩm vấn đang khép hờ, “Nếu biết rõ con mình bị tự kỷ thì ra ngoài phải hết sức cẩn thận chứ, sao lại để nó bị lạc?”

Trương Trác Bân: “Ày, mấy bà mẹ sau khi ly hôn nuôi con nhỏ mà, ra ngoài sẽ có chút bất tiện. Nghe nói lúc đó bà mẹ đau bụng nên muốn đi vệ sinh, dù sao cũng là bé trai, hơn 10 tuổi rồi, chắc chắn không dẫn vào nhà vệ sinh nữ được, vì thế cô ta mới để con đứng đợi trước cửa nhà vệ sinh. Theo lời cô ta nói thì đây cũng không phải lần đầu tiên làm như thế, thằng bé rất nghe lời, đưa cho một chai nước suối sẽ đứng một chỗ không đi đâu cả.

Nhưng ai ngờ lần này vừa giải quyết xong bước ra thì người đã không còn nữa.”

“Vị trí nhà vệ sinh đó khá lệch, gần đó cũng không có camera giám sát. Kết quả kiểm tra dấu vết hiện trường không phát hiện được gì, vì lúc vụ án này vào tay chúng ta thì khu vực gần nhà vệ sinh đó đã bị người khác giẫm lung tung rồi. Bên đồn cảnh sát hiện đang tìm kiếm nhân chứng ở công viên ven sông, A Uy và Dịch Hoảng cũng đi rồi, nhưng xem ra trước mắt không có thu hoạch gì hết. Dù sao sáng sớm ngày trong tuần, ngoài các cô chú nhảy quảng trường ra thì chỉ có một vài khách du lịch nước ngoài lẻ tẻ thôi. Nhưng giờ không phải cao điểm mùa du lịch, công viên ven sông cũng không phải điểm tham quan gì nổi tiếng hết.”

Lý Trạch Phân: “Đứa nhỏ vừa mất tích thì lập tức báo án sao?”

“Không, thấy bảo là tự mình đi tìm một lúc lâu. Thời gian đi lạc là hơn 8 giờ sáng, khoảng 10 giờ mới báo an.”

“Một mình đi tìm 2 tiếng á? Có ai để ý không?”

Cách hỏi của Lý Trạch Phân hơi kỳ lạ, như đang định hướng vậy, nhưng Trương Trác Bân cũng không truy hỏi mà chỉ đáp lại: “Có vài nhân chứng nói họ thấy cô ta đứng bên bờ sông khóc rống rất to, thấy người đi qua thì bắt lại hỏi, cũng có người thấy cô ta ngậy người đứng đó. Chắc là bị sợ hãi quá độ rồi. Lúc đến đồn cảnh sát cũng đang cuồn loạn, giờ đã qua mấy tiếng rồi mà nói năng vẫn lộn xộn, dày vò đội trưởng Lan đến khổ.”

Lý Trạch Phân không nói gì nữa, dường như đang chìm trong suy nghĩ.

“Ài, bất luận là có liên quan gì đến vụ án trong tay các anh hay không, tôi đều hy vọng có thể nhanh chóng tìm ra thằng bé.” Triệu Vũ Hạm nói một câu vô nghĩa.

“Cũng mong là thế.” Trương Trác Bân thở dài, “Hai người đến nhà ăn à?” Anh ta chuyển sang chủ đề nhẹ nhàng hơn.

“Hôm nay có ai làm trong văn phòng không, tôi tiện đường sẽ giúp mọi

người gọi cơm tối nhé.” Lý Trạch Phân theo thói quen mà nhận chuyện cơm nước.

“À,” Nào bộ Trương Trác Bân dường như kẹt lại vài giây, sau đó anh ta gãi gáy, “Thôi không cần đâu, đàn anh phiền em quá nhiều rồi, chúng tôi ăn mì gói là được.”

Lý Trạch Phân biết rõ “không phiền” của Trương Trác Bân này là đang e ngại thân phận của mình, vì thế cô cũng thẳng thắn đưa ra một giải pháp: “Anh Trương ăn gì, vẫn phần C như cũ đúng không?”

“Ách...” Trương Trác Bân gãi đến hói cả gáy, khiến cả mảng da đỏ cả lên, “Vậy thì phiền em vậy, như cũ, phần C thôi. Trong đội trừ A Uy và Dịch Hoảng đang đi ra ngoài thì vẫn là 3 người như cũ.”

“Tôi ăn xong rồi mới mang về được, có lẽ hơi trễ một chút, như thế có được không?” Lý Trạch Phân thân thiết hỏi lại.

“Không sao, không muộn,” Trương Trác Bân vội xua xua tay, “3 giờ đưa cũng được, cũng đâu phải lần đầu tiên ăn trưa kèm ăn tối đâu.”

Sau khi nhận nhiệm vụ gọi cơm xong, cả hai tạm biệt Trương Trác Bân. Vốn còn định chào một tiếng với Lan Khâm trong phòng thẩm vấn, nhưng thật sự là anh vẫn đang bị bà mẹ kia ấn vào góc tường không thoát ra được, vì thế hai người đành bỏ qua.

Nhà ăn của Trung tâm Giám định Tư pháp và Cục điều tra là dùng chung, ở tầng 1 của tòa nhà Cục điều tra. Lúc hai người đến nơi thì bên trong đã xếp hàng rất dài rồi. Lý Trạch Phân bảo Triệu Vũ Hạm đi xếp hàng trước, còn mình thì đi tìm ô bán mang đi, gọi món theo nhu cầu của mấy người đội điều tra đặc biệt rồi đến một góc vắng, lấy điện thoại ra gọi vào một số.

“A lô, Chỉ điện hạ.”

“Chu trợ lý quen biết người mẹ ở phòng thẩm vấn, đúng không?”

“Ách... Ừm. Thật ra điện hạ cũng đã thấy con trai chị ta rồi đấy, trong khu

rừng ở bệnh viện Hoàng gia, ngài còn nhớ không?”

Lý Trạch Phân bất ngờ nhướng mày: “Có chút ấn tượng. Tôi phiền cô một chuyện, không biết có bất tiện với cô không.”

“Xin điện hạ nói.”

“Cô...”

...

Mộc Cần vừa khóc sụt sùi chạy ra khỏi Cục điều tra đã bị người khác cản lại.

“Chị Cần, đã lâu không gặp, không ngờ lại gặp ở nơi thế này. Chị tới Cục điều tra làm gì thế?” Chu Hiểu Lệ nở một nụ cười ngọt ngào, chặn đi đường lui của Mộc Cần, khiến chị ta không thể không đáp lại.

“Hiểu, Hiểu Lệ.” Trên mặt Mộc Cần tràn đầy vẻ sốt ruột, nếu như không phải đang ở cửa ra vào của Cục điều tra thì thậm chí có lẽ chị ta đã dùng bạo lực đẩy người ra rồi.

“Hả? Sao lại không thấy Giang Giang đâu vậy, nó ở nhà à?”

Mộc Cần nghe thấy 2 chữ “Giang Giang” thì cả người như bị đâm vào đuôi mèo, bắt đầu nổi giận. Trong mắt chị ta đầy vẻ thù địch và cảnh giác, tay phải nắm chặt dây đeo chiếc ba lô trên vai, làm ra một tư thế phòng thủ.

“Chị bước ra từ Cục điều tra, Giang Giang lại không có ở bên cạnh...” Chu Hiểu Lệ sờ cằm, giả vờ trưng ra bộ dạng đang cố gắng suy nghĩ, “Không phải chứ,” Cô ta khoa trương làm ra vẻ bình tĩnh, “Không phải là Giang Giang đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?”

Vẻ mặt của Mộc Cần trong nháy mắt đã sụp đổ. Nước mắt vừa ngừng được không bao lâu lập tức tuôn rơi, chỉ trong chốc lát mặt mày đã giàn giụa, bàn tay nắm dây đeo cũng mềm nhũn.

“Nó, nó, Giang Giang nó...”

“Giang Giang xảy ra chuyện gì? Chị từ từ nói, biết đâu tôi có thể giúp được gì thì sao?” Chu Hiểu Lệ ân cần khoác tay Mộc Cần.

Nhưng Mộc Cần chỉ khóc chứ không nói gì.

Trong đáy mắt của Chu Hiểu Lệ hiện lên một tia bức bối, không kìm được ấn vào tai nghe bluetooth bên tai phải. Trong tai nghe dường như truyền đến một giọng nói, quét sạch đi sự bức tức của cô ta.

“Không phải là Giang Giang bị kẻ xấu bắt cóc chứ?” Cô ta nhéo một miếng thịt trên tay Mộc Cần.

Mộc Cần giật mình, vội vàng quay người lại tóm lấy bả vai Chu Hiểu Lệ, siết chặt khiến cô ta đau buốt: “Sao cô lại biết?”

“Hả, tôi biết gì chứ?” Cô ta mơ hồ, “Không phải là tôi đoán đúng rồi chứ? Giang Giang thật sự bị bắt cóc rồi à? Bọn chúng có đòi tiền chuộc của chị không? Không ổn, nếu muốn thì chị đã không ở Cục điều tra rồi...” Trong nháy mắt cô ta đã hiểu ra, “Nghe nói gần đây có một vụ đại án, gì mà kẻ biến thái chuyên giết người những người có khiếm khuyết như Giang Giang...”

Bàn tay đang tóm lấy vai của Chu Hiểu Lệ run lên, ánh mắt như cố tránh né điều gì đó.

“Người ta nói thật sự có nghề sát thủ chuyên nghiệp đấy, chuyên nhận tiền của người nhà nạn nhân...”

“Không! Không phải tôi!” Mộc Cần đẩy mạnh Chu Hiểu Lệ ra, rống lên, “Tôi không có! Tôi không muốn... Tôi cũng đâu có muốn... Đâu có muốn chứ! Nó là do tôi mang thai 10 tháng mới sinh ra được, là miếng thịt xẻo từ trên người tôi đấy! Sao tôi lại... Tôi... Có lẽ nào... Cha của nó đã chạy mất rồi, giờ cũng không thêm giành tiền với tôi nữa. Tôi một mình mang nó đi đến nhiều bác sĩ nổi tiếng như thế, ai cũng nói hết cách rồi.”

“Mỗi ngày tôi chỉ biết chăm sóc và dẫn nó đi khám bệnh, thậm chí cả tính mạng của tôi cũng không quan trọng nữa. Nhưng nó không hề thuyên giảm chút nào, tình tình càng ngày càng trở nên quái gở, tôi chăm nó đi tiểu đi tiêu, lớn đến thế rồi mà cả một tiếng “mẹ” cũng không gọi được, cả ngày chỉ nghĩ vẩn vơ gì đó, không thềm quan tâm đến mọi người.”

“Cả ngày không biết làm gì hết, không cầm đồ vật mà cứ gãi gãi, cầm thứ gì là móc thứ đó, động một tí thì té xuống đất sùi bọt mép, gần đây đến đi lại cũng có vấn đề nữa, những vết thương và vết mẩn đỏ ngày càng nhiều hơn, sơ sẩy một tí là lại nhiễm trùng, chảy máu... Bác sĩ đều nói nó càng lớn sẽ càng nghiêm trọng hơn, thậm chí còn không sống nổi lớn lúc trưởng thành!”

“Mỗi tối tôi đều không dám ngủ, sợ nó lại lên cơn. Tôi sắp điên mất rồi, tôi điên mất rồi, tôi... Vậy mà tôi lại nghĩ thay vì để nó đau khổ như thế thì thà... Tôi...”

“Sao tôi lại làm ra chuyện thế này chứ... Tôi thực sự đã nghe theo tin nhắn đó, để nó một mình ở phòng rửa tay. Vừa ra toilet đã không thấy tăm hơi nữa rồi, tìm khắp nơi cũng không thấy... Nhất định người đó đã giết nó rồi, tôi phải làm sao đây, sao tôi lại làm ra loại chuyện này chứ... Cô nghĩ cách cứu nó với...”

Chương 83: Bãi xử lí rác thải (11)

Lý Trạch Phân lắng nghe tiếng khóc lóc kể lể ở đầu dây bên kia, vô thức bước ra ngoài.

Không biết vì sao, Mộc Cần ngồi xồm trước mặt Chu Hiểu Lệ đã nói ra những chuyện mà trước đó không hề kể cho cảnh sát trong phòng thẩm vấn. Từ cách những người nhà tìm hiểu về cái gọi là dịch vụ “Chết không đau” kia, đến những thay đổi trong tâm lý, cuối cùng là gây ra sai lầm lớn này.

Tiếng khóc nức nở ngày càng to, khiến Lý Trạch Phân bên này đầu dây thấy hơi nhức đầu. Nhưng những tiếng nghẹn ngào này rơi vào trong tay Lý Trạch Phân lại khớp với hình ảnh nước mắt cá sấu hơn. Ánh mắt cô bất giác trở nên lạnh lẽo, ngay cả nụ cười thường trực ở khóe miệng cũng lạnh tanh.

Tiếng khóc lóc này không biết đã chấm dứt lúc nào, có lẽ vì Chu Hiểu Lệ đau đầu quá nên đã chủ động tránh xa Mộc Cần, Lý Trạch Phân cũng không để ý lắm, vì suy nghĩ của cô đã chuyển sang người Mộc Cần thuê.

Vụ án này đúng là bỏ tiền giết người rồi. Theo như những thông tin trước mắt mà Lý Trạch Phân nghe được thì đáng lẽ hung thủ sau khi nhận đơn đặt hàng sẽ phải thỏa thuận với khách hàng thời gian và địa điểm “giao dịch”. Ví dụ như trong bãi đỗ xe của trung tâm thương mại Bách Dịch, nơi Chung Nghịch nằm, như nhà vệ sinh mà Mộc Cần đã để con đứng đó trong công viên ven sông. Lý Trạch Phân không rõ Phạm Phù có liên quan gì đến những vụ này hay không, nhưng trực giác mách bảo cô rằng chúng giống nhau.

Sau khi khách hàng giao hàng, dù là xét theo những thông tin Lý Trạch Phân biết hay xét theo hiệu quả giao dịch thì có lẽ hung thủ đều nên chọn cách thức phù hợp với địa điểm, nhanh chóng sát hại “con hàng”. Vì mục đích của hắn là hoàn thành đơn hàng càng sớm càng tốt để chốt sổ, chuyện

kéo dài thời gian là bất lợi cho hắn, chuyện giam cầm “con hàng” cũng để tổ để lại dấu vết để cảnh sát phát hiện mà thôi.

Theo suy đoán này, có lẽ Giang Giang con trai của Mộc Cần giờ đã là một thi thể rồi. Nhưng sự thật là cảnh sát đã lật tung công viên ven sông cũng không tìm ra được nửa sợi tóc của Giang Giang.

Không khó để đoán ra chuyện này có liên quan đến việc Mộc Cần đột nhiên đổi ý. Bất luận là 2 tiếng sau khi giao hàng, chị ta đã điên cuồng tìm người ở bờ sông, hay giờ chạy tới Cục điều tra để báo án thì hành vi của chị ta cũng đang can thiệp vào kế hoạch của hung thủ ở một mức độ nhất định, gây chướng ngại lớn đối với việc gây án.

Trong tình huống kế hoạch bị phá vỡ này, Lý Trạch Phân nghĩ thay vì hấp tấp giết người rồi vứt xác sẽ để lại một đồng sơ hở cho cảnh sát tóm được, thì hung thủ sẽ chọn dời hành động lại.

Nói cách khác, Giang Giang có khả năng vẫn còn sống.

Nếu như nó còn sống, vậy thì nó đang ở đâu? Bị hung thủ mang về hang ổ ư? Hay bị hắn nhốt ở một chỗ nào đó không người?

Không, không phải, phạm vi quá rộng.

Cần thêm một ít nữa...

“Điện hạ, chị ta đi rồi.” Trong điện thoại đột nhiên truyền đến giọng của Chu Hiếu Lệ.

“Hả?” Lý Trạch Phân vẫn chưa định thần lại.

“Mộc Cần bắt xe đi rồi.” Chu Hiếu Lệ lặp lại lần nữa.

“Bắt xe?” Một suy nghĩ đột nhiên hiện trong đầu cô, “Xe trực tuyến à?”

“Không phải, là xe taxi, loại màu trắng và vàng ấy, lúc nãy nó dừng ở lề đường chờ khách, Mộc Cần nhìn thấy liền trực tiếp lên ngồi vào.”

Xe taxi đậu trước cửa Cục điều tra chờ khách ư?

Lý Trạch Phân lập tức nhận ra có gì đó không đúng.

Bây giờ phần mềm gọi xe tiện hơn xe taxi nhiều, rất ít taxi dừng lại ở lề đường để chờ khách. Dù là có thì đa số đều sẽ đến những nơi có nhiều người như ga tàu điện ngầm, trung tâm thương mại và sân bay. Đa số taxi làm như thế đều là điểm đến của đơn hàng trước là ở đó, nếu chạy xe không về nội thành thì sẽ lỗ vốn nên mới dừng tại chỗ chờ đơn mới.

Chiếc xe này không bình thường, mà khách hàng đến tìm nó lại đúng lúc là Mộc Cần...

Lý Trạch Phân: “Biển số xe là gì? Đi đường nào?”

“A, đợi chút tôi chạy theo nhìn thử.”

“Cẩn thận một chút,” Lý Trạch Phân chạy về phía thang máy, “Đừng để bị tài xế nhìn thấy.”

“Hả?” Tuy không hiểu lý do tại sao Lý Trạch Phân lại nhắc như thế, nhưng Chu Hiểu Lệ vẫn đáp lại, “Được.”

Lý Trạch Phân chạy tới cửa thang máy sắp đóng lại, dùng 1 chân để chặn lại. Trong ánh mắt trách móc của những người bên trong, cô ẩn vào bãi đỗ xe tầng hầm 3.

Đinh —

Tầng hầm 3.

Cửa mới mở được một nửa, Lý Trạch Phân đã mượn lợi thế gây của mình để chen ra ngoài. Sau đó cô phóng tới chiếc xe đậu cách đó không xa.

Lý Trạch Phân lái xe ra khỏi ga ra, Chu Hiểu Lệ cũng đã báo biển số xe và tên đường. Lý Trạch Phân nói cảm ơn, sau đó vừa lái xe vừa nghiên cứu

bản đồ, dự đoán ra lộ trình của chiếc taxi. Sau đó cô rẽ vào đường Hiến An, tăng tốc lên tới 60.

Cô đã đoán không sai, đúng là vừa qua khỏi ngã tư thứ nhất đã nhìn thấy một chiếc xe trắng vàng có biển số xe như thế.

Sau khi xác định được con mồi, cô thẳng gấp dừng trước đèn tín hiệu khiến chiếc xe “bất cần” tắt máy. Đến khi đèn đỏ chuyển sang xanh là nửa phút, sau đó cô mới thành công khởi động xe lại lần nữa, hoàn hảo sắm vai một “tài xế nữ” điển hình rồi nhanh chóng bám theo sau chiếc taxi không hề cảnh giác gì kia.

“Điện hạ, sao vậy?” Giọng nói của Chu Hiếu Lệ nhắc rằng Lý Trạch Phân vẫn chưa cúp điện thoại.

Lý Trạch Phân dùng ngón trỏ gõ 2 cái vào tay lái, ánh mắt mờ mịt nhìn chiếc xe taxi đằng xe chứ không đáp lại.

‘Rào ào ào’ —

Những hạt mưa to như hạt đậu bất ngờ rơi xuống mà không hề có báo hiệu gì, đập mạnh vào kính chắn gió. Lý Trạch Phân dùng đầu ngón tay mở cần gạt nước, mỗi lần gạt là sắc trời lại tối hơn, qua vài lượt thì đường đã tối đến mức không nhìn rõ được xe đằng trước nữa. Dường như thứ cái cần gạt không phải là nước mưa mà là màu trong bức tranh phong cảnh ở Trường An.

Lý Trạch Phân không vì tầm nhìn bị giảm mà giảm khoảng cách với chiếc xe kia, thậm chí cô còn cố ý lái vào một đường khác ở ngã ba, sau khoảng 10 phút lại xuất hiện sau lưng của chiếc taxi.

Cuộc rượt đuổi này tiếp tục kéo dài, chiếc xe taxi dẫn Lý Trạch Phân theo càng chạy càng xa, đã đi ra khỏi khu vực trung tâm thành phố, thậm chí là ra khỏi Trường An. Không biết từ khi nào, Lý Trạch Phân đã gửi một tin nhắn cho đội cảnh sát giao thông để triển khai đặt chốt ở cột đèn tín hiệu. Sau đó, cô lại tình cờ phát hiện ra chiếc taxi kia đã khéo léo tránh khỏi tất cả các máy quay.

Đến nước này thì chiếc taxi kia rõ ràng là có vấn đề rồi. Nhưng Lý Trạch Phân cũng không trực tiếp báo cáo mà do dự một lúc, sau đó nói với Chu Hiểu Lệ từ nãy giờ vẫn chưa dám cúp máy: “Cô còn ở Cục điều tra à? Vào báo án đi, nói hết chuyện của Mộc Cần cho cảnh sát, sau đó nói thấy Mộc Cần lên một chiếc xe rất kỳ lạ, để lại biển số luôn.”

Sau khi nhận được câu trả lời của Chu Hiểu Lệ, Lý Trạch Phân nói cảm ơn rồi lập tức cúp máy.

Rất nhanh chiếc xe taxi đã chạy ra tới biên giới Trường An, nó đang chạy dọc theo một con đường nhỏ để vào khu rừng vô danh nào đó. Giờ mới đầu tháng 3, tuyết mùa đông vẫn chưa tan hết, sau cơn mưa tuyết lại trở nên lầy lội hơn nữa. Hai chiếc xe lần lượt lội qua, nước đọng bắn tung tóe, để lại những vết xe rất rõ ràng. Nhưng vết xe này duy trì không bao lâu thì đã bị mưa cuốn trôi đi rồi.

Cây cối ở phương Bắc tháng 3 vẫn chưa mọc lá, vì thế dù có mưa to ngăn cản thì ánh sáng trong khu rừng trọc này cũng rất mạnh. Để tránh bị xe kia phát hiện, Lý Trạch Phân không mở đèn trước xe. Dù chạy trong rừng dưới mưa to như thế rất nguy hiểm, nhưng cô dường như có thể định vị được tiếng vang, tránh chính xác mọi chướng ngại vật hoặc các vũng nước đọng.

Cứ như thế, ánh sáng tượng trưng cho chiếc xe phía trước đột nhiên dừng lại. Chưa tới 5 phút, ánh sáng đã hoàn toàn tắt ngúm, triệt để giấu mình vào trong bóng tối.

Lý Trạch Phân đoán rằng bên kia đã xuống xe. Vì thế cô cũng tìm một chỗ có nhiều vật che chắn, đậu xe vào rồi không ngừng tìm kiếm trong xe, cầm một cây dù che mưa dài rồi đi xuống.

Cô không căng dù ra che mưa mà chỉ rút người lại mặc kệ làn mưa, thận trọng lần theo dấu vết trên mặt đất trước khi nó bị cuốn trôi đi hết.

Lý Trạch Phân đã tìm ra được chiếc taxi kia. Sau khi nhìn vào chiếc xe trống rỗng, cô quan sát dấu chân đi từ bên cạnh xe. Dấu chân là của một người, rất sâu. Đoán chừng độ sâu này không chỉ là do mặt đất ẩm ướt, mà

còn do chủ nhân của nó đang khiêng một vật nặng nào đó. Cô vừa suy đoán “vật nặng” đó là gì, vừa thuận theo dấu chân bước tới.

Mưa to hơn đã làm ướt đầm người cô, trong thời gian phục hồi sau phẫu thuật, cơ thể vẫn còn yếu ớt, cô vô thức đã lạnh đến mức không còn chút máu nào trên mặt. Mưa xối đến mức không mở mắt ra nổi, đường núi trơn trượt khiến 2 bắp chân cô đau nhức. Cô cố gắng điều chỉnh nhịp thở của mình, bước chân vẫn không chậm lại chút nào.

Đi bộ chừng 20 phút, cô đột nhiên bắt đầu nghe thấy một tiếng động ầm trong tiếng mưa. Tiếng ồn rất có quy luật, khoảng 3 4 giây một lần, như là tiếng va chạm, tiếng nghiền ép, hoặc là... tiếng đào bới, hoặc nói cách khác là vùi lấp.

Rất nhanh Lý Trạch Phân đã tìm ra được đáp án, đúng là vùi lấp.

Cách chỗ cô chưa đầy 5m, một cái hố được đào trên cỏ, trong hố mơ hồ có thể nhìn thấy 2 thứ 1 lớn 1 nhỏ. Cái lớn đắp lên cái nhỏ, vãnh lên thành một vòng cung, tạm thời che đi lớp đất đang không ngừng rơi xuống. Nhưng dù sao trời vẫn đang mưa to, đất trong hố gặp nước nhanh chóng hóa thành một chất lỏng sền sệt, nhét vào cái vòng cung đó.

Lý Trạch Phân có thể mơ hồ nhìn thấy cái lớn đang vặn vẹo và cố gắng phủi đồng bùn đất sền sệt kia, nhưng bóng người phía trên và chiếc xẻng của hắn khiến sự vặn vẹo này trở nên vô ích. Cô không thể nhìn ra được hình dạng thật sự của 2 thứ lớn nhỏ kia, nhưng cô biết rõ, chỉ chưa tới 10 phút nữa thôi, chúng sẽ hoàn toàn bị bao phủ bởi bùn đất.

Thật ra Lý Trạch Phân không quan tâm đến thứ trong hố có phải là con người không, hoặc chúng còn sống hay đã chết. Dù sao cũng là một đứa trẻ bị chính mẹ đẻ mình kết án tử hình, một người mẹ đẻ kết án tử hình cho chính con ruột mình mà thôi. Nếu Lý Trạch Phân buộc phải cứu 1 trong 2, cô cũng chỉ hơi hứng thú với thứ nhỏ kia, tuy rằng nó căn bản không sống được tới lúc trưởng thành. Còn thứ lớn kia, nói thật thì nếu không phải vì có cơ hội một mình đi theo hung thủ thì Lý Trạch Phân cũng chả theo xe đến đây, càng sẽ không bảo Chu Hiểu Lệ đi báo án.

Bỏ tiền cho một kẻ giết người, sau đó lại hối hận báo cảnh sát, đắc tội với hung thủ, kết quả phải chịu sự trả thù của hắn.

Đây cũng là một hình thức khác của “Ý nghĩa cái chết” thôi, không phải sao? Hay nên nói là, “Tự làm tự chịu”.

Đối với mục đích của Lý Trạch Phân, lựa chọn tốt nhất trước mắt chính là để hung thủ tiếp tục công việc của mình, còn cô sẽ lên xe hắt động tay một chút. Chờ đến khi hắn lắp xong cái hố đó và quay về thì chiếc “xe taxi” này đã lọt vào còng ngằm, trở thành tù nhân của Lý Trạch Phân.

Bằng cách này, trước khi Lan Khâm dẫn đội đến đây, cô đã có đủ thời gian để xem những gì mình muốn, hỏi những gì muốn cần.

Người cầm xẻng cách đó không xa khẽ nghiêng người, lộ ra nửa mặt không mang khẩu trang. Lý Trạch Phân nhìn thoáng qua đã biết hắn là một người đàn ông da nâu, khoảng hơn 40 tuổi. Suy đoán trong lòng đã ngay lập tức được xác nhận.

Cô hít một hơi thật sâu rồi xoay người, vừa đi được vài bước về phía chiếc taxi... Người, đột nhiên dừng lại.

Trong đầu đột nhiên lóe lên gương mặt của Lan Khâm như dán 2 chữ “chính nghĩa” lên trán, chủ nhân của gương mặt đó chim cừu chiếm tổ chim khách*, đã dựng ra một bức tranh sống động trong tiềm thức của cô, mà nội dung hình ảnh chính là đoạn bài giảng dài lòng thòng về những hành động mà Lý Trạch Phân gây ra.

() Chim cừu là tu hú, loài chim chuyên để nhờ các tổ chim khác như khách, chim chích, ý chỉ việc chiếm địa vị, nhà cửa, ruộng đất của người khác.*

— Em là cảnh sát!

— Chức trách của em là bảo vệ tính mạng và an toàn tài sản của người dân!

— Pháp luật là vũ khí của em, em...

Ầy, phiền muốn chết.

Lý Trạch Phân mang nét mặt như vừa phải nuốt miếng cá tanh, quay người lại lấy điện thoại ra, dùng WeChat gửi vị trí của Lan Khâm rồi bắt tay vào thiết kế một “cạm bẫy” khác hoàn toàn với dự định ban đầu của mình.

Chương 84: Bãi xử lí rác thải (12)

Một ánh nắng đột nhiên phá tan mây đen, ngăn mưa lại rồi chiếu sáng một nửa khu rừng. Cơn mưa đã nhỏ lại, xung quanh tự nhiên cũng yên tĩnh hơn rất nhiều, chỉ còn lại những tiếng động lấp đất nhịp nhàng kia.

Xùy — két, xùy — két, xùy — két.

Đùng!

Đột nhiên từ phía sau bên phải vang lên tiếng một vật nặng rơi xuống bùn, Seth cau mày, lập tức dừng việc trong tay lại rồi cầm cái xẻng xoay người từ từ đi tới chỗ âm thanh phát ra.

Hắn đi rất chậm, nhưng bước chân lại vô cùng nhẹ nhàng. Thay vì nói tốc độ này là cẩn thận thì nên nói là hắn thích âm thanh bước chân đạp vào bùn đất và cảm giác sợ hãi của âm thanh này mang đến cho chú dê nhỏ vô tình lạc đến đây hơn. Hắn không nghĩ sẽ có cảnh sát, vì hắn tự tin vào thủ pháp của mình. Đã nhiều năm như thế mà hắn chưa từng bị bắt lần nào cả, tuy không thể phủ nhận chỗ dựa phía sau mình, nhưng hắn nghĩ thành công thế này còn dựa vào một phần là tài năng của mình nữa.

Hắn như đang đi dạo, vác xẻng tới một gốc cây ít lá rồi dừng lại. Hắn nghe thấy phía sau thân cây kia là một tiếng thở đang cố kìm xuống, nhưng thật ra như thế lại càng khiến nó rõ ràng hơn, nhìn nửa chiếc áo khoác đen lộ ra sau thân cây, hắn hưng phấn liếm môi.

Nhưng hắn cũng không ra tay ngay mà giống như một con mèo săn mồi vậy, xoay người lại như chưa từng phát hiện ra gì rồi bước đi vài bước.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Phía sau thân cây loáng thoáng truyền tới một tiếng thở phào nhẹ nhõm. Hắc hài lòng mỉm cười, dừng bước rồi đếm ngược 3 giây, sau đó đột nhiên quay đầu lại, vung mạnh cái xẻng vào thân cây.

“A — “

Tiếng thét chói tai như một luồng điện cực mỏng được cắm vào đầu hắc, khiến từng tế bào trong người hắc trở nên hưng phấn. Hắc rút xẻng ra khỏi cái rãnh trên thân cây vừa bị cú vung lúc nãy tạo ra, khoác lên vai rồi thích thú nhìn dáng vẻ đang run rẩy co người dưới mặt đất lạnh lẽo kia.

Hắc thông thả bước về phía trước 1 bước.

Bóng người vội vàng vừa lặn vừa bò, chống 2 tay lên mặt đất rồi lui về sau, cứ thế 1 bên lui, 1 bên tiến.

“Không, dừng, cứu, cứu mạng...” Bờ môi người đó khẽ run rẩy, hai mắt bị dọa đến đỏ bừng, trên mặt còn không ngừng rơi nước mắt.

Seth lại bước về phía trước 1 bước nữa. Hắc phát hiện ra con dê nhỏ này rất ngoan, dù cách một lớp áo khoác nhưng hắc vẫn có thể nhìn thấy được thân hình đầy đủ đường cong, hơn nữa mắt lại là màu xanh. Hắc thích màu mắt này, càng thích cảm giác lúc nghe người có màu mắt này kêu rên.

Hắc nghiêng đầu, nghĩ xem nên cho lễ vật gì để xứng đáng khí với khí chất của chú dê nhỏ này.

Chú dê nhỏ vẫn lùi về phía sau, vừa run rẩy vừa cầu xin tha mạng.

Từ cách ăn mặc của cô, Seth có thể nhìn ra cô là một người rất thích sạch sẽ, hẳn là làm một công việc đàng hoàng. Nhưng lúc này đây, bộ quần áo mà cô cần thận phối đã sớm lấm lem bùn đất, trên mặt giàn giụa không biết là nước mắt hay nước mưa, thậm chí còn trộn lẫn lớp trang điểm trong đó.

Về ngoài bản thủ của chú dê nhỏ này đã sớm thoát ra khỏi nhận thức “cái đẹp” của mọi người, nhưng với Seth lại là một bức tranh không thể nào đẹp hơn được.

Dù sao thì còn gì thú vị hơn là nỗi sợ xuất phát từ bản năng đâu?

Xùy!

Hắn lấy một tay vung xẻng xuống bên cạnh chú dê, dọa cô sợ đến mức run lên, không dám nhúc nhích gì nữa. Hắn nắm cái xẻng rồi ngồi xổm xuống, không gần không xa mà thưởng thức dáng vẻ hoảng loạn của chú dê con.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Không, không, xin anh đấy, đừng...” Chú dê nhỏ liều mạng lắc đầu, cả người cố gắng tránh về phía sau, nhưng không dám lùi lại vì sợ chỉ cần động đậy một chút thì cái xẻng trên đất kia sẽ vung vào mình mất.

Nụ cười vui vẻ của Seth gần như đã tràn ra khỏi khuôn miệng. Hắn vươn một tay ra, sờ vào cái cổ trắng nõn của chú dê nhỏ.

Chà, cái cổ thật đẹp làm sao, xoẹt 1 dao vào hắn là sướng lắm. Không, chỉ 1 dao thì hơi nặng, có lẽ nên từ từ, từng chút từng chút một, tốt nhất là để nước mắt lạnh lẽo hòa vào dòng máu ấm, cùng vẽ ra những đóa hoa đỏ nhạt nở rộ trên vết thương.

Ngón tay vừa định chạm vào cổ của chú dê nhỏ, bỗng mọi biểu cảm trên mặt dê nhỏ đột nhiên dừng lại.

Trong lòng Seth tuôn ra một loại dự cảm rất xấu, hắn lập tức cầm xẻng lên. Sau đó, hắn nhìn thấy một nụ cười trên khuôn mặt của chú dê nhỏ. Nụ cười càng ngày càng sâu, sự vui vẻ cũng đậm hơn. Màu mắt xanh nhạt không hề có chút sợ hãi nào nữa, thay vào đó chính là một sự trào phúng.

Ánh mắt của dê nhỏ xuyên qua người để nhìn phía sau hắn. Nhưng hắn không quay đầu lại theo ám thị này, cũng không làm ra hành động hấp tấp nào, vì hắn vẫn chưa biết trong lòng cô đang tính toán thứ gì.

Trong đáy mắt của chú dê nhỏ hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại sự xảo quyệt.

Cô mấp máy môi, nhẹ nhàng phun ra một âm tiết không hề bị ảnh hưởng bởi bất kỳ rào cản ngôn ngữ nào.

“Bang.”

Bang!

Gần như chỉ chênh nhau 1 giây, sau tiếng mô phỏng của cô là một tiếng y hệt vang lên sau lưng Seth. Cùng lúc đó, một cành cây rơi xuống gần đó.

Những người bình thường khi nghe thấy âm thanh này cùng lắm cũng chỉ nghĩ đến tiếng pháo nổ hay gì đó tương tự, run sợ là chuyện bình thường. Nhưng Seth không như thế, kinh nghiệm nói cho hắn biết âm thanh này khác với tiếng pháo, đây là âm thanh của sự chết chóc.

Vì thế hắn quăng sự cảnh giác với chú dê nhỏ lên 9 tầng mây, vô thức di chuyển để né tránh đánh lén.

Chưa né xong thì đã có một vật rất dài đâm tới vào mắt hắn. Seth không thấy rõ được đó là thứ gì, cũng không thấy người đâm tới, chỉ theo bản năng giơ cái xẻng lên chắn lại.

Nhưng không ngờ thứ gai nhọn này chỉ là một chiêu giả, đối phương không hề dùng sức, vừa đụng với cái xẻng đã lập tức bay ra. Cùng lúc đó, một bóng người lóe lên ở vị trí mà cái xẻng vừa bị túm đi. Tay phải của người đó đâm móc khiến Seth phải nghiêng người né tránh. Việc né đòn này giúp hắn thoát khỏi năm đâm, nhưng lại khiến hắn tự đập mặt xuống bãi bùn do tay trái đối phương vãi ra.

Bùn lập tức rơi vào mắt, Seth chịu đựng sự đau nhức tròng mắt, cầm cái xẻng để kéo giãn khoảng cách. Nhưng ngay khi chân vừa lùi được nửa bước thì đế giày không biết đã giẫm phải thứ gì, trượt về phía trước làm trọng tâm cả người hắn phút chốc bị lệch. Đối phương nhân cơ hội này giơ chân móc vào bắp chân của hắn, khiến hắn ngã ngửa ra đất.

Dù gì thì Seth cũng là người kinh doanh trên máu người, lúc mất trọng tâm

và ngã quy về phía sau, hắn vẫn còn thời gian để vung cái xẻng trong tay lên. Mặc dù giờ mắt đã đầy bùn không nhìn thấy được gì, nhưng lực cản trong tay cho hắn biết cú vung này 80% là đã trúng mục tiêu.

Hắn thật sự đã vung trúng.

Góc xẻng tạo ra một vết cắt sâu ở gần má trái của Lý Trạch Phân, trong nháy mắt nửa cổ và cổ áo của cô đã bị máu nhuộm đỏ. Nhưng cô không để ý đến, thay vào đó là nhân lúc Seth đang cố đứng dậy rồi đi vòng ra siết chặt mạch máu cổ của hắn.

Máu nghẽn lại tác động lên các động mạch cổ, thường sẽ có tác dụng sau 10 giây. Nhưng trong 10 giây bất lực với người bình thường thế này, không biết Seth lấy đâu ra một cây dao rọc giấy, cứ thế cắt tới cánh tay và mu bàn tay của Lý Trạch Phân.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Hắn hy vọng sự kích thích đau đớn này sẽ khiến cánh tay kia giảm bớt lực theo phản xạ, nhưng Lý Trạch Phân lại không, những dao đó như cửa vào mảnh gỗ vậy, máu như mưa đổ xuống người hắn cũng chỉ như vài giọt thuốc nhuộm mà thôi.

10 giây không dài cũng không ngắn, đủ để Seth lão đảo vài lần trước khi bất tỉnh, cũng đủ để cánh tay trái của Lý Trạch Phân bị cửa đến nát nát, cả cánh tay đều là máu.

Sau khi Seth mất đi ý thức, Lý Trạch Phân dùng kỹ thuật vặn người giữ hắn lại trong vòng nửa phút mới buông tay. Cô giật lấy con dao bằng bàn tay phải chưa bị thương, xoay người rồi đặt gối ép trên ngực Seth.

Nâng dao lên, thả dao xuống, tất cả rất trôi chảy. Cô dùng toàn bộ sức lực để nhắm vào cái cổ không phòng bị kia của Seth.

Xoẹt —

Động tác đột ngột dừng lại, mũi dao dừng ngay yết hầu, tạo ra một lỗ hồng

trên làn da.

Một giọt chất lỏng nhỏ rỉ ra từ miệng vết thương.

Lồng ngực Lý Trạch Phân phập phồng dữ dội, trên mặt không có biểu cảm gì nhưng có thứ gì đó liên tục lấp lóe trong đáy mắt cô, như thể có 2 nhân cách, 1 thiện 1 ác đang giao chiến mãnh liệt.

Có lẽ vì trong đầu lại thoáng hiện lên bài giảng không biết mệt của người nào đó, cuối cùng Lý Trạch Phân cũng không thể đâm mũi dao xuống. Rõ ràng yết hầu gần như thế, chỉ cần gãi nhẹ xuống một chút, tên súc sinh nhân thần cộng phần*, thậm chí có thể đã giết cha cô đã biến mất trên thế gian này.

() Người và thần đều phần hận, hình dung sự phần nộ quá lớn của dân chúng.*

Cô không thể nào nuốt trôi ngọn lửa tà ác này vào lòng, cũng không lo lắng gì cho những người bị ném đi kia. Vì thế, thay vì lao vào hố người kia, cô chọn cách đập vài cái vào mắt cá chân, khuỷu tay, vai và các khớp ngón tay của Seth trước. Với góc độ và sức mạnh thể này, Lý Trạch Phân đảm bảo các khớp của hắn đã bị trật, sau đó mới giẫm lên cái mặt đang há miệng trên mặt đất kia 2 lần, đập đến mức nửa mặt hắn đều ngập trong bùn mới bắt màn lục soát người hắn, cầm đi những đồ vật tùy thân, nhặt cái xẻng, dù che mưa và chiếc điện thoại dùng để phát tiếng súng rồi quay đầu rời đi.

Vừa đi cô vừa cởi áo khoác, rút cánh tay trái bị thương ra khỏi áo sơ mi, quấn ống tay áo thành hình khăn tam giác rồi xử lý cầm máu cho vết thương.

Lúc đến cạnh hố thì khối bùn hình người lớn vẫn còn yếu ớt ngổ nguậy trong đó, còn khối nhỏ đã không còn động tĩnh gì nữa. Lý Trạch Phân cau mày khó chịu, liếc mắt thấy mặt trời còn lâu mới ló dạng, thở dài rồi cam chịu đi làm máy đào đất.

1 xúc, 2 xúc, để lộ ra 2 tay bị trói bằng dây thừng sau lưng của Mộc Cần. 3 xúc, 4 xúc, để lộ ra gáy của Mộc Cần...

Mộc Cần bị moi ra, cô không khách sáo dùng xẻng lật cơ thể chị ta sang bên cạnh, Giang Giang được che bên dưới cũng lộ ra.

Giang Giang nằm ngửa, mắt nhắm nghiền, môi tím tái vì đang thiếu oxy. Cũng không biết có phải do bùn đất đè trên ngực không hay là do chính mẹ ruột của nó phí công “che chắn” nữa.

Lý Trạch Phân mặc kệ Mộc Cần đang bị trói đến sống dở chết dở, cô nhảy vào hố, ngồi xổm xuống cẩn thận kiểm tra tình hình của Giang Giang.

Vẫn còn sống, nhưng trong tình huống không có thiết bị y tế thế này thì không biết còn sống được bao lâu nữa thôi.

Lý Trạch Phân thực hiện vài biện pháp sơ cứu trong khả năng của mình, còn chưa kịp kiểm tra Giang Giang lại lần nữa đã bất lực nhìn thấy một chữ đại lớn trong vũng bùn — Một thi thể người đang dang rộng 2 tay 2 chân.

Mưa đã dứt hoàn toàn, ánh mặt trời chiếu vào mặt cô. Đôi mắt bị ánh nắng đâm vào hơi khó chịu, cô không thể không nghiêng đầu nhìn về phía mép hố bùn, đếm từ viên bi sẫm màu bị vùi trong đó, chờ Lan Khâm dùng tốc độ nhanh như rùa kia đến.

Chương 85: Bãi xử lí rác thải (12)

Lý Trạch Phân ra khỏi phòng khâu, phát hiện Lan Khâm vẫn chưa đến phòng bệnh của Seth canh giữ mà đang đứng ở hành lang đợi mình, trong nháy mắt cô đã có ý nghĩ muốn chui lại vào phòng phẫu thuật ngủ tiếp một lát. Dù sao thì tác dụng của thuốc gây tê cục bộ vẫn chưa hết, một nửa bên mặt của cô hoàn toàn đờ cứng, thậm chí cả miệng cũng không muốn mở, càng không có dũng khí để so kè với Lan Khâm nữa.

Lan Khâm vừa nhìn thấy Lý Trạch Phân đã lập tức đứng dậy chào hỏi. Ánh mắt anh không ngừng đảo qua má và cánh tay của cô, như thể mắt mình có thể xuyên thấu qua lớp băng gạc để nhìn thấy vết thương bên trong vậy.

Lý Trạch Phân hít sâu một hơi điều chỉnh lại tâm trạng, nở một nụ cười lịch sự rồi nhìn vào ánh mắt không an phận của Lan Khâm: “Đội trưởng Lan.”

“Vết thương ở trên má này,” Lan Khâm ngừng nhìn, “Nguy hiểm lắm, thấp xuống tí nữa là cổ, cao hơn là mắt đấy.”

“Cũng may là chỉ bị thương ở má thôi,” Lý Trạch Phân lơ đãng nhún vai, “Bác sĩ nói nếu sau này chăm sóc tốt sẽ không để lại sẹo đâu.”

Nghe Lý Trạch Phân nói thế, Lan Khâm hơi kích động muốn mở miệng, nhưng không nói gì mà chỉ thở phào một hơi, nhàn nhạt nói: “Không sao thì tốt rồi.”

Lý Trạch Phân cảm thấy hôm nay Lan Khâm hơi kỳ lạ, nếu là bình thường hẳn anh sẽ bắt đầu chất vấn những hành động của mình, thậm chí còn giảng giải nữa. Vì từ trước đến nay Lý Trạch Phân luôn thích kiểu chết sớm siêu sinh sớm, dù là loại thuyết giáo vào tai nọ xọ tai kia này, cô cũng không muốn trì hoãn lại, vì thế cô chủ động kéo chủ đề này ra.

“Đã xác định được con dao rọc giấy đó chính là thứ tạo ra vết thương trên mu bàn tay nạn nhân chưa?”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Ánh mắt Lan Khâm phức tạp nhìn Lý Trạch Phân, thầm thở dài một hơi trong lòng rồi trả lời: “Xác nhận rồi. Tuy lưỡi dao đã được thay nhưng đều có đặc điểm kỹ thuật giống nhau, mảnh mới nhất vẫn chưa kịp thay hoàn toàn trùng khớp với vết thương trên mu bàn tay của Mộc Cần và Trương Hà, trên đó cũng còn lưu lại vài tế bào da.”

“Ừm... Vậy Mộc Cần và Trương Hà thì sao?”

“Cả hai đều thoát khỏi nguy hiểm rồi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Sau khi nghĩ một đặng nói một nẻo xong, Lý Trạch Phân im lặng không nói gì nữa. Lan Khâm cũng không lên tiếng, không hề hỏi lý do tại sao Lý Trạch Phân lại xuất hiện ở hiện trường, cũng không cố gắng truy hỏi tại sao các khớp của Seth kia lại bị trật.

Sự im lặng này của Lan Khâm khiến Lý Trạch Phân rất khó chịu, như thể mình đã quen với việc kiểm tra bài tập hàng ngày, bỗng một ngày nọ đột nhiên không bị thu nữa vậy. Hơn nữa, ánh mắt nhìn cô của Lan Khâm cũng khiến cô hơi mất tự nhiên, trong ánh mắt đó dường như có một chút tình cảm khiến cô muốn nổi da gà.

Từ trước đến nay cô chưa bao giờ chịu nổi những chuyện này, vì thế cô lại tự mình chọc thủng giấy lần nữa.

“Đội trưởng Lan không định hỏi về tình hình hôm nay sao? Tại sao tôi lại ở hiện trường, lúc đó hiện trường xảy ra chuyện gì, vết thương trên người tôi và hung thủ là như thế nào chẳng hạn.”

Dưới sự kích thích của những lời này, ánh mắt Lan Khâm run lên, một cảm xúc nào đó chực chờ ở ranh giới bùng nổ, làm bóng dáng trong con người

của Lý Trạch Phân càng theo lấp lánh. Lý Trạch Phân thấy anh hít thật sâu, liên tiếp như thế, dường như định biến mình thành cá nóc, có thể mở miệng ra giải phóng tâm tình bất cứ lúc nào. Nhưng chẳng hiểu sao, loại giải phóng này đã kết thúc rồi. Anh cau mày, lùi lại nửa bước rồi xoay người né sang bên cạnh, cái thân tròn của con cá nóc đã héo quắt lại, gai góc cũng thu về hết.

“Chuyện hôm nay,” Trong giọng nói của anh phảng phất sự bất lực, “Tôi biết rõ nên nói với bên ngoài thế nào. Vì trong lúc nghìn cân treo sợi tóc phải nghĩ cách cứu nạn nhân nên khó tránh sẽ có vài chỗ không hợp quy định, chuyện này có thể hiểu được. Trước khi em chính thức về đơn vị, nếu bị bên kiểm tra kỷ luật hỏi về chuyện này thì cẩn thận đừng để lỡ miệng.”

Giọng điệu này, chẳng những không có ý định truy cứu mà còn muốn ôm đồm hết mọi chuyện.

Lẽ ra Lý Trạch Phân chỉ cần trực tiếp bước một chân xuống bậc thềm đã có sẵn, Lan Khâm nói gì làm gì đều là quyết định cá nhân của anh, cô không cần xoắn xuýt để trong lòng, chỉ cần đạt được mục đích ban đầu và kết quả mình muốn là được, quá trình không quan trọng.

Nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại phạm vào nguyên tắc làm việc vốn có của mình mà hỏi: “Tại sao?”

Lan Khâm hít sâu một hơi, chậm rãi trả lời: “Trong mấy tháng em nằm viện, tôi đã nghĩ kỹ rồi.” Anh liếc nhanh qua Lý Trạch Phân, sau đó lập tức rời mắt đi, “Có những việc nếu không thật sự “đặt mình vào hoàn cảnh của người khác” thì dù nói thế nào cũng chỉ là nói cho sướng mồm mà thôi. Mỗi người đều có lập trường và nguyên tắc riêng của mình, ép buộc mình phải theo người khác là không thực tế.”

“Vậy nên,” Anh quay người lại đối mặt với Lý Trạch Phân, nét mặt rất nghiêm túc, “Tôi nghĩ tôi cần tin vào lựa chọn và hành động của em. Chỉ cần không quá giới hạn thì tôi sẽ không hỏi. So với việc lúc nào cũng để ý đến từng hành động thì một cảnh sát như em cần thêm khoảng không gian để tự do thi triển hơn.”

“...” Lý Trạch Phân phát hiện mình câm nín rồi.

“Có lẽ em không thích từ “chính nghĩa” này, nhưng em đã chọn nghề cảnh sát thì hẳn trong lòng em cũng có một nguyên tắc mà mình muốn bảo vệ. Có lẽ nó không giống với định nghĩa “chính nghĩa” và “đúng đắn” của đại chúng, cũng không giống với tôi, nhưng tôi tình nguyện đánh cược một lần, tình nguyện thử tin vào những gì mà em tin tưởng.”

“...” Dường như có gì đó gợn lên trong đáy mắt của Lý Trạch Phân, nhưng cô giấu nó rất sâu, ngay cả chính bản thân cô cũng không phát hiện ra được.

“Nhưng tất nhiên điều kiện tiên quyết là...”

Thứ trong mắt Lý Trạch Phân vì chữ “điều kiện tiên quyết” mà mờ đi một chút.

“Điều kiện tiên quyết là, xin em hãy tiếp tục làm một người theo “chủ nghĩa vị kỷ đạo đức” như mình đã nói, đặt an toàn của mình lên hàng đầu.”

Trái tim cô run lên, như thể có thứ gì đó sắp chui ra vậy, Lý Trạch Phân đột nhiên nhắm mắt để ép nó lại.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Tôi hiểu rồi.” Giọng điệu cô rất bình thản, dường như không hề đắn đo trước những lời Lan Khâm vừa nói, chỉ như một chương trình được lập trình sẵn.

Lan Khâm bị thái độ nhẹ như bông này khiến cho xuýt nữa đã thở gấp, chỉ biết thầm lặp lại trong lòng 3 lần “Ở đây cô ấy không tiện thể hiện buồn vui”, như thế mới có thể duy trì được vẻ mặt nghiêm túc.

“Tên nghi phạm Seth kia đang nằm ở phòng bệnh 474 tầng 4.”

Lý Trạch Phân lơ mơ đoán được ý tứ của Lan Khâm khi nói như thế, cô hơi bất ngờ.

“Đội trưởng Lan nghĩ tôi nên đến gặp hắn sao?” Lý Trạch Phân đá quả cầu sang.

Lan Khâm nhú mày: “Tôi cứ nghĩ em có chuyện muốn hỏi riêng hắn.”

Vì có chuyện muốn hỏi riêng nên sau khi phát hiện chiếc xe taxi kỳ lạ đó đã không lập tức báo cáo mà phải tìm Chu Hiểu Lệ để lòng vòng báo án. Lan Khâm có thể đoán được tới đây cũng không có gì lạ, mà lạ là anh lại muốn cho Lý Trạch Phân có cơ hội ở riêng với Seth kia. Dù sao vết thương trên cổ của Seth cũng đã rõ ràng như thế rồi, người sáng suốt đều có thể đoán được Lý Trạch Phân xuýt chút đã làm ra chuyện gì.

Lý Trạch Phân không phủ nhận những lời của Lan Khâm, chỉ thuận theo mà hỏi: “Hắn tỉnh rồi à?”

“Lúc nắn các khớp ngón tay về vị trí cũ đã tỉnh rồi. Vì những tội ác của hắn và khả năng công kích nên chúng ta đã nhờ vài người từ đội đặc công sang hỗ trợ canh giữ phòng bệnh.” Anh lấy điện thoại ra xem thời gian, “Em chưa về đơn vị, theo nguyên tắc mà nói thì không có quyền thăm hỏi...” Sau đó lại nói, “Giờ là Tiểu Tôn và Tiểu Ngụy chịu trách nhiệm, tôi có thể nói một tiếng để dẫn em vào.”

Nghe giọng điệu này của Lan Khâm, hình như chỉ được phép “hỏi thăm” chứ không phải là “hỏi thăm riêng”.

Lý Trạch Phân do dự một chút, sau khi cân nhắc thiệt hơn bèn đồng ý với đề nghị của anh: “Vậy phiền đội trưởng Lan rồi.”

Sau khi hai người bàn bạc xong liền im lặng bước vào thang máy. Trong thang máy không có người khác, Lan Khâm suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nghĩ mình nên hỏi cho rõ ràng với người trước mặt.

“Tại sao em lại muốn nói chuyện riêng với hắn ta vậy? Tôi cảm thấy em quan tâm đến vụ án này không phải vì bản thân nó mà là vì nghi phạm. Chúng tôi đã điều tra thân phận của hắn rồi, vốn dĩ hắn là người có quốc tịch Thiên Trúc, đang cư trú bất hợp pháp ở Đường Quốc. Hồ sơ đi lại có vài thiếu sót, hình như là hắn đã từng ở Mỹ.” Anh thận trọng thăm dò,

không dám nói toạc ra thân phận của Lý Trạch Phân.

Lý Trạch Phân thì lại bị sự cẩn thận này của Lan Khâm chọc cười, cô căn bản không ngại chuyện tiết lộ thân thế của mình: “Đội trưởng Lan đoán không sai. Tôi để ý đến vụ án này hoàn toàn là vì nguyên nhân cá nhân, vì nếu nói không chừng thì tên đó là kẻ đã giết cha tôi.”

Đình —

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Thang máy đã đến, cửa còn chưa kịp mở ra Lan Khâm đã loạng choạng va vào, không biết vì thật sự vội vã ra ngoài hay đã bị chữ “giết cha” từ miệng Lý Trạch Phân dọa sợ nữa.

Lý Trạch Phân nén cười nhìn Lan Khâm mất hình tượng, giọng điệu vẫn không có gì thay đổi: “Theo như tôi biết thì rất có thể hẳn là sát thủ áo đen, nói không chừng còn có cả một băng đảng đứng sau nữa. Tất nhiên,” Cô đi chậm lại, đợi Lan Khâm theo kịp, “Những chuyện này cũng chỉ là suy đoán vô căn cứ. Muốn xác định được có chính xác không thì phải bắt tay vào hẳn mới được.”

Băng áo đen, nước Mỹ, cha ruột của Lý Trạch Phân...

Lan Khâm từ từ tiêu hóa lại lượng thông tin vừa rơi vào não mình, càng nhai càng sợ, có lẽ vì não hoạt động quá dữ dội nên khiến trán anh đổ đầy mồ hôi.

Lý Trạch Phân không nói chi tiết về vụ án của Anthony và nguyên nhân suy đoán Seth là một trong những hung thủ năm đó, để lại cho Lan Khâm một không gian lớn để tưởng tượng. Lan Khâm cũng không nói tiếp nữa, trên đường đi cứ mãi mê suy nghĩ.

Vì để an toàn, phòng bệnh của Seth nằm ở một góc rất vắng vẻ, hai người đi một lúc lâu mới tìm được. Trước phòng bệnh là 2 người mặc đồng phục đặc công, Lan Khâm bước tới chào, hỏi thăm tình hình một chút rồi xin vào. Hai người kia do dự một lúc, cuối cùng cũng mở cửa.

Người được trang bị súng mở cửa và đi trước Lan Khâm, còn Lý Trạch Phân thì đi sau anh nửa bước. Lúc vào cửa, họ không khỏi thở chậm lại, vừa nhìn thấy Seth đang bị trói trên giường không thể làm động tác quá phức tạp mới hơi thả lỏng dây thần kinh.

Lý Trạch Phân bước lên 2 bước, vượt lên trước Lan Khâm, đang định mở miệng nói chuyện thì đột nhiên nhận ra sắc mặt bất thường của Seth. Cô quay đầu lại nhìn Lan Khâm, Lan Khâm lập tức hiểu ý rút súng lục ra, nhắm vào Seth trên giường. Lý Trạch Phân từ từ đi tới trước giường bệnh, một tay mở đèn pin điện thoại lên, một tay đưa về phía Seth đang nhắm nghiền mắt.

Mí mắt hăn bị căng ra, cô dùng điện thoại soi vào đồng tử... Không có phản ứng.

Cô liên tục xác nhận hô hấp trên dưới, sờ lên động mạch cổ. Sau đó lùi về.

“Chết rồi.” Trong đáy mắt Lý Trạch Phân có chút tức giận.

Chương 86: Bãi xử lí rác thải (13)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bên ngoài tòa Nội trú, một chiếc xe van có dòng chữ “Trung tâm Giám định Tư pháp” chầm chậm chạy ra tầm mắt mọi người.

Triệu Vũ Hạm vừa xuống xe chạy tới để kiểm nghiệm thi thể, không vội đi mà chạy tới trước mặt Lý Trạch Phân và Lan Khâm, “Tuy vẫn chưa giải phẫu nhưng nếu không có gì bất ngờ thì chắc nguyên nhân cái chết lại là độc cá nóc khiến suy tim phổi. Trên người không phát hiện ra lỗ kim tiêm, cũng không phát hiện ra độc tố trong thuốc nhỏ giọt của bệnh viện, hẳn là uống qua đường miệng.”

“Uống qua đường miệng?” Lý Trạch Phân quay đầu nhìn về phía Lan Khâm.

Lan Khâm biết cô đang muốn hỏi gì, “Trong lúc hẳn bị bắt đến khi chuyển tới bệnh viện đều luôn được chúng ta giám sát. Bất luận là hẳn bị giết hay tự sát, đều không thể xảy ra trong khoảng thời gian này đâu. Có lẽ khả năng phát sinh ở trong phòng cấp cứu cũng không lớn, vì nếu lúc đó có thuốc độc hẳn đã bị phát hiện trong đồng dụng cụ của hẳn rồi, đúng không?” Ngữ khí của anh cũng không chắc lắm.

Triệu Vũ Hạm khẽ gật đầu: “Nếu như nhân viên y tế ở đây không có vấn đề gì thì vẫn có thể theo dõi được.”

“Thời gian uống thuốc độc phải là sau khi hẳn được chuyển vào phòng bệnh. Chúng ta chỉ còng tay hẳn lại, không có ai ở lại trong phòng, vì thế hẳn có 2 3 tiếng là ở một mình.” Nói đến đây, trên mặt Lan Khâm đầy vẻ tự trách, anh hối hận sao mình lại bỏ qua khả năng tự sát mà chỉ phòng ngừa

phạm nhân đã thương người khác hoặc chạy trốn.

“Nếu là tự sát, vậy thì thuốc lấy từ đâu ra chứ?” Lý Trạch Phân sắc bén hỏi, “Tôi đã lục soát qua người hắn rồi, trước khi đưa hắn đi cấp cứu đội trưởng Lan hân cũng đã khám xét lại một lần. Lượng độc cá nóc có thể gây chết người không giống như trên phim, không thể giấu trong miệng được.”

“Nói cách khác thì có người đã đưa thuốc cho hắn sao?” Suy nghĩ của Lan Khâm rất nhanh đã thay đổi, “Ngay trong thời gian cấp cứu này ư?”

Lý Trạch Phân nhún vai, không đáp lại.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lan Khâm cũng không trông mong sẽ moi ra được gì từ miệng cô mà tự thân vận động, “Vậy là chuyện này đúng với chuyện tổ chức đứng sau lưng hân như em vừa nói rồi.”

“Tổ chức?” Lần đầu tiên Triệu Vũ Hạm nghe thấy chuyện này.

“Ừm,” Lan Khâm gật đầu, lập tức suy nghĩ ra một logic hợp lý, “Một giao dịch giết người như thế, dù mục tiêu đều là người tàn tật bên lề xã hội, nếu kéo dài đến 5 6 năm như thế mà không bị cảnh sát phát hiện hân sau lưng phải có chống đỡ. Bất luận là “thu hút khách hàng” “quản lý tài chính” hay “bảo vệ nền tảng” mà nói thì tự mình làm không khả thi cho lắm.”

“Có thể là có nhiều sát thủ, cũng có thể chỉ có một mình hân ta, nhưng sau lưng nhất định phải có một tổ chức hoặc một cá nhân chịu trách nhiệm tuyên truyền, nhận lệnh, quản lý tài chính và tài liệu.” Càng nói càng thấy tình hình nghiêm trọng, nét mặt anh không khỏi trầm xuống, “Huống gì hân lại đang ở Đường Quốc phi phép, nếu không có thế lực liên quan hỗ trợ, chẳng những không dùng được phương tiện giao thông đường dài mà trong sinh hoạt không tiền mặt hiện tại cũng sẽ gặp không ít khó khăn, nhất là ở thành phố lớn như Trường An này.”

“Nói vậy thì,” Triệu Vũ Hạm suy nghĩ, “Đây không phải tự sát, mà là diệt khẩu ư? Không biết hân có tình nguyện uống thuốc độc không nữa.”

“Ừ... Vì nên phải bắt tay vào điều tra những người hắn đã tiếp xúc trong mấy tiếng qua.” Anh xoa cằm suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Triệu Vũ Hạm, “Nếu trong lúc khám nghiệm tử thi mà phát hiện ra manh mối mới thì còn tốt hơn nữa.”

“Hy vọng vậy, chuyện này tôi không bảo đảm được đâu.” Triệu Vũ Hạm cười khổ, “Được rồi, tôi không ở đây phiền hai người nữa, phải về để chuẩn bị giải phẫu đây.” Cô ta vẫy tay, chuẩn bị rời khỏi thì ánh mắt chột liếc qua Lý Trạch Phân, dừng lại, “Trạch Phân, hay là hôm nay cô về nghỉ ngơi trước đi? Dù sao cũng đã tan làm rồi, cô lại bị thương nữa. Tôi giúp cô giao ban với Quất Tử nhé.”

Lý Trạch Phân chớp mắt, cô nặn ra một nụ cười khó xử: “Vậy lại phiền cô rồi.”

“Xem cô khách sáo kìa, lúc không nói một tiếng ném tôi lại phòng ăn sao không thấy phiền đi?” Triệu Vũ Hạm trêu vài câu, chột nhớ ra gì đó, “À đúng rồi, cơm cô gọi giúp đội điều tra đặc biệt vẫn còn ở nhà ăn đấy. Đã quẹt thẻ rồi nên không trả lại được, hay là gọi điện thoại nhờ ai đến lấy đi?”

Nghe vậy, sắc mặt Lan Khâm hơi phức tạp nhìn sang Lý Trạch Phân, sau đó ôm đồm: “À cảm ơn nhé, tôi sẽ bảo Lăng Duyệt đi lấy, đúng lúc có đồ ăn tối rồi.”

“Được rồi, tôi về đây.” Cô ta nói, sau đó đi về chiếc xe cách đó không xa.

Triệu Vũ Hạm đi rồi, Lan Khâm mới quay lại đối diện với Lý Trạch Phân: “Nói như thế là em vẫn chưa kịp ăn trưa à? Muốn ăn bữa trưa kèm bữa tối luôn không, tôi biết gần đây có một quán đồ Quảng Đông khá ngon. Em vừa may vết thương xong, không nên đụng vào đồ cay, vừa đúng món Quảng Đông cũng thanh đạm.” Anh gợi ý rất hợp lý.

Lý Trạch Phân do dự một chút, sau đó cong mi thành một đường cong ngọt ngào: “Được.”

Nếu là trước đây nhìn thấy nụ cười hoàn hảo trên gương mặt lai tinh xảo

này, có lẽ tâm hồn của thằng nam Lan Khâm đã bị câu đi mất vài giây, nhưng hiện tại anh lại cảm thấy như có một con báo tuyết đang ngáp trước mặt mình, tỏ vẻ thả lỏng nhưng phía sau lại là răng nhọn móng sắc, con người như kim châm nhìn chăm chăm anh.

Nhưng chính mình là người đề nghị, người ta cũng đã chấp nhận rồi...

“VẬY CHÚNG TA ĐI LIỀN ĐI NHỈ? CHỈ MẤT 3 PHÚT THÔI.”

“ĐƯỢC.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lan Khâm cam chịu số phận đi trước dẫn đường.

Con đường đi bộ 3 phút rất ngắn, Lan Khâm còn chưa kịp nói gì để giải tỏa không khí thì hai người đã đến nơi. Giờ vừa đúng là giờ ăn tối, trong quán đồ Quảng Đông đã chật ních người. Lan Khâm thấy nếu đổi chỗ hay đứng xếp hàng đều không ổn, vì thế nên đành chịu đau ví bao phòng riêng. Chủ quán thấy hành động vĩ đại của hai người, nghĩ mình đã đụng phải người giàu nên rất nhiệt tình chào mời, thậm chí còn tự mình phục vụ.

Lý Trạch Phân chứng kiến hết thấy các hành động thú vị của Lan Khâm và chủ quán nhưng không tỏ thái độ gì. Cô hoàn hảo sắm vai 1 cấp dưới đi chung, đứng sau lưng Lan Khâm im lặng mỉm cười, tùy ý để Lan Khâm muốn làm gì thì làm.

Lan Khâm tiếp tục cầm máy tính bảng của quán ăn gọi món, ông chủ bày ra bộ dụng cụ ăn uống dùng một lần, rót trà, sau đó bên trong mới yên tĩnh trở lại. Lan Khâm liên tục đẩy tách trà trong tay, suy nghĩ cả buổi cũng không tìm ra chủ đề nói chuyện nào ngoài công việc.

Do đó anh chỉ có thể tiếp tục nói về chuyện này: “Mộc Cần vẫn còn đang hôn mê, gia đình của những nạn nhân khác cũng không có ý định phản cung, vì thế tạm thời hướng bỏ tiền mua mạng này vẫn chưa theo được. Nhưng ngược lại chúng ta đã tra được chỗ ở của Seth, theo như Mao Lệ và Phương Uy báo cáo, đã tìm thấy một số lượng lớn tiền mặt, dao không chế,

ma túy bất hợp pháp, thậm chí là cả chứng nhận giả, đủ cho hắn phải chịu tội rồi. Hắn có 2 cái điện thoại thông minh và 5 6 cái điện thoại cũ, chủ yếu là để liên lạc với khách hàng. Lãng Duyệt đang dựa vào việc này để xác định thông tin của các khách hàng tương ứng.”

“Trước mắt đã xác định được vụ án của Trương Hà — khách hàng là mẹ của Mộc Cần, vụ án Chung Nghịch — khách hàng là chính ông ta, còn vụ bệnh nhân Alzheimer qua đời ở viện dưỡng lão — khách hàng là con dâu của ông ta...” Lan Khâm chỉ nói ra vài vụ án mà Lý Trạch Phân biết, “Còn Phạm Phù thì... không tìm được ghi chép liên quan.”

“Vậy là,” Lý Trạch Phân nâng tách trà lên nhấp một ngụm, “Hoặc là Phạm Phù không phải do hắn giết, hoặc là vì nguyên nhân nào đó mà hắn đã xóa bỏ ghi chép giao dịch này, hoặc việc giết Phạm Phù không phải là một giao dịch.”

“Ừ,” Lan Khâm khẽ gật đầu, “Sự thật hắn là 1 trong 2 khả năng... sau.”

“Tại sao?”

“Em còn nhớ đồng hồ và điện thoại của Phạm Phù không?”

Vừa nói đến đây, Lý Trạch Phân đã hiểu ra hết, nhưng cô không cắt ngang giải thích của Lan Khâm.

“Thật ra không chỉ có mình Phạm Phù, mỗi vụ án Seth đều lấy đi một vài thứ của nạn nhân. Lúc trước tôi cứ tưởng giao dịch cần vật chứng minh, nhưng giờ xem ra hắn là sở thích cá nhân rồi. Vì trong ghi chép giao dịch cũng không có những thứ đó, vết thương trên mu bàn tay đã đủ chứng minh giao dịch thành công rồi. Chúng ta không tìm được những đồ vật bị mất, chắc là bị tiêu hủy rồi. Nhưng trong album bí mật ở điện thoại thông minh của hắn có đầy ảnh những thứ đó.”

“Ảnh chụp rất cẩn thận, cố ý thể hiện cụ thể những chỗ có thể chứng minh được đồ vật thuộc về nạn nhân. Ví dụ như tấm thẻ ghi địa chỉ và thông tin liên lạc của bệnh nhân Alzheimer, chữ trên thẻ thấy rất rõ ràng; như chai nước suối mà Trương Hà đã nắm trong tay, dấu tay trên thân chai cũng

được cố ý chụp lại. Nếu sau lưng hắn thật sự có tổ chức, cái chết của hắn là để diệt khẩu thì những thứ này... không biết có phải đơn giản là sở thích không nữa.”

“Để làm lá bùa hộ mệnh cho mình ư?” Lý Trạch Phân trực tiếp nói ra những điểm mà Lan Khâm chưa nghĩ đến, “Dùng để uy hiếp người đứng sau ấy. Chỉ tiếc là thứ này căn bản không hề làm khó được người đó, vì thế đã trở nên vô dụng.”

Lan Khâm bị những lời thẳng thắn này làm cho trở nên hơi áp lực, anh không khỏi thở dài, “Đúng thật.”

“Vậy còn Phạm Phù thì sao?”

“Hả?”

“Trong đồng ảnh chụp đồ vật của hắn ấy, hắn chụp thứ gì của Phạm Phù vậy?”

“À, là cái điện thoại của ông ta.”

“Chỉ có điện thoại thôi ư?”

“Không, điện thoại trong ảnh đang ở chế độ chụp ảnh, và trong màn hình chụp ảnh là một bức ảnh khác.” Anh xuýt lú lười.

“Ảnh chụp...” Lý Trạch Phân nhìn chăm chăm vào nhánh trà nổi trong tách, “Là ảnh chụp thế nào? Có ý nghĩa gì đặc biệt không?”

“Bọn tôi cũng mong là thế, dù sao trước đó vẫn đang suy đoán rằng Phạm Xương đã giấu bí mật gì đó trong điện thoại của cha nuôi mình mà. Nhưng mà ảnh chụp... Chỉ là vài đường kẻ trắng trên nền đen, đã thử dùng mã Morse gì đó để giải thử rồi nhưng vẫn không ra ý nghĩa nào hết.”

Nền đen, đường kẻ trắng.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Tôi có thể xem được không?” Vì cách đây không lâu Lan Khâm đã nói sẽ cho cô không gian thoải mái nên Lý Trạch Phân không hề ngần ngại mà đưa ra yêu cầu không đúng với quy định này.

Lan Khâm chỉ do dự vài giây, sau đó lấy điện thoại ra đăng nhập vào mạng cục bộ của Cục điều tra, mở tấm ảnh kia lên.

Lý Trạch Phân nhận lấy điện thoại rồi nhìn kỹ.

Đúng như những gì Lan Khâm nói, ảnh chụp chỉ là một nền đen với vài đường kẻ màu trắng. Có lẽ do bức ảnh gốc được chụp từ màn hình hiển thị nên sau 2 lần chụp lại, độ phân giải của bức ảnh đã thấp đến mức thấy mấy tầng “cầu vồng” phản quang lại.

Màu nền đen cũng không hoàn toàn đen hắc mà có chút bụi, giống như những vết bẩn thấm từ thuốc nhuộm vải ra vậy. Mà cái gọi là thuốc nhuộm lại chính là “đường kẻ” trong miệng của Lan Khâm. Cách đường kẻ đều màu trắng, dày và mỏng xếp lần lượt nhau thành hàng. Đường ngoài cùng bên trái có nhiều vạch nhất, phân bố khá đều, hơn nữa cũng mỏng hơn các đường khác, đường cuối cùng thì chỉ có 1 vạch. Trong 18 đường còn lại, các vạch trắng có độ dày và kích thước khác nhau, nhiều hơn 3 vạch hoặc chỉ có 1 vạch.

Nếu cẩn thận tìm quy luật thì có thể phát hiện ra đường kẻ dưới cùng là dày và mờ nhất, hơn nữa trừ đường đầu tiên ra thì nó đều khác với tất cả các đường còn lại. Nếu lấy đường đầu tiên làm tham chiếu, đánh số lần lượt từ dưới lên trên các vạch trong đó thì các đường còn lại sẽ bị bỏ đi một vạch đầu tiên, các đường kẻ từ 2 đến 9 được xếp vào giữa đường kẻ thứ 3 và thứ 5, đường 11 đến 19 nằm giữa đường thứ 4 và thứ 8, còn đường thứ 10 và 20 chỉ còn các vạch cuối cùng.”

Người ta nói cách suy nghĩ của một người sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều bởi kinh nghiệm sống và nền tảng kiến thức, lúc cả đội cảnh sát hình sự kia nhìn thấy tấm ảnh này, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ đến các loại mật mã, nhưng khi Lý Trạch Phân nhìn thấy thì trong đầu cô lại thoáng lóe lên...

“Gel Electrophoresis.”

“Hả, cái gì?”

Lý Trạch Phân nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu mới tìm được từ tiếng Trung tương ứng: “Điện di trên gel*.”

() Điện di trên gel (gel electrophoresis) áp dụng trong sinh học phân tử là một kỹ thuật để phân tích các phân tử DNA, RNA hay protein dựa trên các đặc điểm vật lý của chúng như kích thước, hình dạng hay điểm đẳng điện tích (isoelectric point).*

“... Hả?”

“Nó được dùng để phân tích DN...” Cô đổi thành cách nói dễ hiểu hơn, “Có thể hiểu là để phân tích gen ấy. Anh đưa đến khoa Pháp y của Trung tâm Giám định là họ sẽ hiểu.” Cô nghĩ một chút rồi nói thêm, “Cụ thể thì phải nhờ họ nghiên cứu thêm một chút, tôi cũng chỉ thấy hơi giống mà thôi.”

() Cho ai chưa hình dung ra được bức ảnh đó thế nào thì đây nha:*

“Sao những thứ dùng để phân tích gen lại xuất hiện trong điện thoại của Phạm Phù chứ?” Rõ ràng Lan Khâm đã xem suy đoán của Lý Trạch Phân là đáp án chính xác rồi, “Hai cha con họ vì thứ này nên mới bị diệt khẩu ư? Vì liên quan đến bí mật kinh doanh à? Hay là liên quan đến kết quả huyết thống?” Anh vắt hết óc đưa ra những khả năng có thể.

Lý Trạch Phân nhún vai, tỏ ý mình cũng không biết.

Nhưng những gì Lan Khâm vừa nói thật sự đã khiến có nảy ra ý tưởng mới.

Cô trực tiếp chỉnh điện thoại của Lan Khâm sang chế độ viết tay, sau đó vẽ lên một chữ “X” uốn lượn, giao điểm không nằm ở trung tâm, chia ra thành một rãnh lớn và một rãnh nhỏ, giống như một chuỗi xoắn kép DNA không

có các base nitơ.

“Đội trưởng Lan đã từng nhìn thấy ký hiệu này chưa?” Cô ngập ngừng đưa điện thoại lại cho Lan Khâm.

Lan Khâm nhận lấy. Trong khoảnh khắc ánh mắt chạm vào màn hình, anh lập tức đứng phắt dậy, động tác này đột ngột tới mức những người có phản ứng sợ hãi chậm như Lý Trạch Phân cũng bị dọa cho giật mình.

“Em thấy ký hiệu này ở đâu vậy?!”

Em thấy ký hiệu này ở đâu, em thấy ký hiệu này ở đâu, em thấy ký hiệu này ở đâu...

Giọng nói tuy không lớn nhưng cứ vang vọng trong căn phòng nhỏ này.

Lý Trạch Phân biết, e là mình đã trúng giải độc đắc rồi.

Chương 87: Bãi xử lí rác thải (14)

Lý Trạch Phân vô tội nghiêng đầu, trên mặt tỏ ra bộ dạng uất ức như thể thật sự bị Lan Khâm dọa sợ vậy. Vẻ mặt này phối hợp cùng màu mắt nhật của cô giống như một gáo nước lạnh tưới thẳng xuống đầu Lan Khâm, trong nháy mắt đã dập tắt ngọn lửa kích động, anh rùng mình một cái rồi bình tĩnh trở lại.

Anh lúng túng ho khan một tiếng, nhẹ nhàng ngồi lại vào ghế. Cũng không biết là vì sự im lặng của Lý Trạch Phân hay dưới ghế có gắn kim mà cả người anh đều mất tự nhiên, vô thức nghiêng đầu rụt cổ lại, hoàn toàn mất hết khí thế lúc vỗ bàn đứng dậy ban nãy.

“Ách, em đã thấy ký hiệu này ở đâu vậy?” Anh đổi một thái độ ôn hòa, hỏi lại lần nữa. Nhưng lúc hỏi anh không dám nhìn thẳng vào mắt Lý Trạch Phân, sợ bị nét mặt của cô gợi cho bản thân nhớ lại hành động lỗ mãng vừa nãy.

Cũng may là Lý Trạch Phân không phải người xấu xa đến mức thích thấy lãnh đạo của mình lúng túng, cô chớp mắt đã đổi vẻ mặt lại thành đang bàn việc công, dùng giọng điệu bình tĩnh trả lời câu hỏi của Lan Khâm: “Trên một phong thư.”

Khóe miệng Lan Khâm giật giật, nhin câu hỏi sắp thốt ra khỏi miệng lại.

Làm việc với nhau hơn nửa năm, Lan Khâm cũng xem như đã hiểu được tính tình của Lý Trạch Phân. Cô giống như một cây xương rồng bên ngoài bọc đường, nếu vừa nhìn thấy làn da mềm mại kia mà đã muốn chạm vào thì chắc chắn sẽ bị chảy máu.

Và câu trả lời “thành thật” vừa rồi chính là lớp kẹo bọc ngoài kia. Câu trả lời này không phải vì có câu hỏi mà nói, mà là để thể hiện thái độ muốn

trao đổi thông tin. Nếu phá vỡ quy tắc thì sẽ chỉ bị gai đâm vào tay mà thôi. Còn nếu chui vào thì không thể trở mặt được, phải lịch sự, vì không thể giờ tay đánh vào mặt một người đang cười được, mà Lý Trạch Phân lại quản lý biểu cảm rất hoàn hảo, mặt lúc nào cũng như cười.

Lan Khâm còn chưa tự luyện đến mức nghĩ mình là lãnh đạo nên có thể khiến cây xương rồng này ưu tiên, vì thế anh thành thật tuân theo quy tắc của trò chơi: “Theo như tôi biết thì 14 15 năm trước có một tổ chức tội phạm xuyên quốc gia bị tình nghi buôn bán và tàng trữ ma túy ở nước ta. Vì ký hiệu của chúng nên cảnh sát lúc đó trực tiếp gọi là “X”.”

Hoạt động ở Đường Quốc 14-15 năm về trước, tại sao Lan Khâm lại rõ như thế? Hơn nữa phản ứng lúc này...

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lý Trạch Phân nghĩ tới chuyện gì đó, nhưng cũng không vội vã kiểm chứng. Thay vào đó, cô tuân theo nguyên tắc có qua có lại, nói ra thêm 1 manh mối nữa: “Tin 14 15 năm trước lại không liên quan. Vì phong thư có ký hiệu này xuất hiện từ 24 năm trước, ở nước Mỹ.”

24 năm trước, nước Mỹ. Rõ ràng là phong thư đó có liên quan đến cha ruột của Lý Trạch Phân. Sau khi biết được chuyện này, trong lúc nhất thời Lan Khâm không biết nên dùng từ nào để hình dung tâm trạng của mình, hoặc nói cách khác là không biết dùng tâm trạng gì để đối mặt với sự trùng hợp đến mĩ mai thế này. Vì...

“Tôi không phải người của đội chống ma túy đó nhưng lại biết rõ về băng nhóm tội phạm mười mấy năm trước, chính là vì...” Anh khép mắt lại, đè nén lại cảm xúc mãnh liệt của mình sau đó ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của Lý Trạch Phân, “Chuyện mẹ chúng tôi, chắc em đã nghe Lan Huệ nhắc đến rồi đúng không?”

Quả nhiên.

Không trùng hợp không thành văn* mà.

() Rất trùng hợp; rất đúng lúc; trùng hợp lạ kỳ.*

“Năm đó bà ấy đã hy sinh trong một hành động truy bắt tổ chức tội phạm này.” Anh hít một hơi thật sâu, “Tôi không biết tình huống cụ thể thế nào, vì mức độ bảo mật của hành động đó rất cao, dù bây giờ tôi là quân hàm cảnh sát cũng không có quyền hỏi đến. Sở dĩ tôi biết đến sự tồn tại của tổ chức đó là vì lúc sắp xếp đồ đạc của mẹ, vô tình bắt gặp vài dòng chữ trên sổ tay.”

“Những tờ giấy viết những dòng chữ đó đã bị xé, hẳn là do quy tắc của đội chống ma túy, không để những thứ có liên quan đến vụ án ở nhà. Tôi đã dùng bút chì tô lên những trang sau, thấy được vài chữ rồi mơ hồ đoán ra. Sau đó tôi lấy những tình tiết mơ hồ đó đi lừa các đồng nghiệp của mẹ trong đội mới biết được đại khái.”

“Nói cách khác thì,” Lý Trạch Phân sắp xếp lại các thông tin của 2 người từ nãy đến giờ, “Đây là một tổ chức tội phạm đã hoạt động ở Mỹ và Đường Quốc được hơn 10 năm. Hoặc, chúng đã liên tục hoạt động ở 2 quốc gia này, thậm chí còn kéo dài đến tận bây giờ.”

Lan Khâm: “Ý của em là tổ chức đứng sau Seth chính là chúng ư? Có căn cứ gì không?”

Lý Trạch Phân lắc đầu: “Đây chỉ là một ý nghĩ vô căn cứ mà thôi, e là các anh phải tìm căn cứ đó.”

Lan Khâm rũ mắt xuống, cẩn thận sắp xếp lại mạch suy nghĩ.

Lý Trạch Phân chậm rãi uống trà, không quấy rầy đến anh.

Cứ như thế, trong phòng đã yên tĩnh trở lại. Sau khoảng 5 phút, nhân viên phục vụ bắt đầu ra vào mang thức ăn lên. Cho đến khi thức ăn đã đầy đủ, cửa phòng riêng đóng lại lần nữa thì Lan Khâm mới ngẩng đầu lên.

“Tôi sẽ điều tra những chuyện em nói tới, nhưng em cũng biết quy tắc của Cục điều tra rồi đấy, tôi không thể hứa mình có thể chia sẻ tất cả kết quả điều tra cho em được, vì em chưa chính thức trở về đội và cũng không có

tên trong danh sách cảnh sát phụ trách vụ án đó. Hơn nữa nếu xác nhận được Seth thật sự có liên quan đến tổ chức kia thì đừng nói là em, chỉ e rằng toàn bộ đội điều tra đặc biệt, bao gồm cả tôi, đều bị rút ra khỏi vụ án. Có lẽ vụ án sẽ được giao lại cho đội hình sự của Cục nhà nước cùng với đội chống ma túy để họ liên hợp giải quyết.”

Lan Khâm đã nói đến nước này, ngoài đồng ý ra thì Lý Trạch Phân cũng không còn cách nào khác. Ngược lại cô thật sự không đến mức quá để tâm, dù sao cô cũng không quá trông chờ mình có thể lấy được thứ gì từ Lan Khâm, vô tình biết được tổ chức này đã từng hoạt động ở Đường Quốc cũng đã là một bất ngờ rồi.

Sau khi đồng ý, hai người không tiếp tục bàn công việc nữa mà nói chuyện phiếm với nhau.

Sự thật chứng minh, Lý Trạch Phân là một người rất thích hợp để nói chuyện. Không biết là vì sự giáo dục đặc biệt của hoàng gia hay đây là sở thích của riêng cô, mà từ những quốc sách trong nước, kỹ thuật khoa học tuyển đầu cho đến văn hóa thứ cấp, nghỉ ngơi giải trí, tất cả cô đều bao phủ được hết thảy. Nói chuyện với cô, dù là chuyện gì thì cũng không đâm vào đường tắt được, vì cô chính là một quyển từ điển bách khoa di động, lại còn rất để ý đến suy nghĩ của đối phương, bình tĩnh dẫn dắt chủ đề cho họ mà không để lộ ra vẻ khoa trương hay máy móc.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Lan Khâm nói chuyện với Lý Trạch Phân lâu như thế, nói một lúc anh đã hoàn toàn quên đi thân phận của hai người, vô tình xem cô như một tri kỷ cùng chung chí hướng. Ăn cơm xong, lúc nhân viên phục vụ bước lên đưa mã tính tiền thì anh mới bừng tỉnh ra — À, người vừa nãy mình nói chuyện là Lý Trạch Phân, xuýt chút nữa đã ngỡ cô là đám bạn tồi mình quen mấy chục năm kia rồi.

Sau bữa ăn, hai người tự giác tạm biệt nhau. Lan Khâm trở về Cục điều tra, còn Lý Trạch Phân thì bắt xe về nhà.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Về đến nhà, cô thay quần áo rồi ngồi trên ghế sofa. Trên tay cầm máy

tính bằng, mở báo cáo nghiệm thi của Anthony mà Hoàng Nhã vừa gửi cùng với báo cáo sơ bộ của Chung Nghịch vừa lấy được từ Triệu Vũ Hạm lên, 1 trái 1 phải, từ từ đối chiếu.

Thực sự đều có vết cắt từ dao rọc giấy, tuy vậy nhãn hiệu lại khác nhau. Nhưng chuyện nhãn hiệu này có thể được hiểu là vì sản phẩm ở các nước khác nhau, thói quen dùng dao mới là điều quan trọng. Tất cả đều được cắt bằng dao thay lưỡi 1 lần, dùng tay trái, cách dùng sức đều là...

Cô đóng báo cáo lại, trong đầu vô thức phát lại những tin “vui” với Lan Khâm lúc ấy.

Bảng nhóm tội phạm X, 2 quốc gia, 20 năm, ma túy, gen, thuốc, thư đe dọa...

Nói đến cùng thì phong thư lúc trước Anthony nhận được thật sự là thư đe dọa sao? Hay đây chỉ là những định kiến của Lý Tổ Ngọc? Dù sao thì cũng đã dùng hình thức tra tấn thể này rồi, nếu trước đó chỉ viết thư đe dọa thì hơi nực cười, như thế đánh răn động cỏ vậy.

Do đó, nội dung thư hoặc căn bản không phải là đe dọa, hoặc, người viết thư và người sát hại Anthony không cùng một thể lực.

Nếu xét theo khả năng thứ nhất thì trong phong thư đó đã viết gì chứ? Tại sao Anthony không đọc mà ngay lập tức xé đi? Là vì nhận được quá nhiều nên không thềm ngó tới ư? Hay là vì... có Lý Tổ Ngọc bên cạnh?

Nghĩ đến đây, đột nhiên trong lòng Lý Trạch Phân lại cảm thấy hoảng sợ.

Cô có thể lạnh lùng nghiên cứu báo cáo nghiệm thi của Anthony, có thể tỉnh táo phân tích nguyên nhân tử vong của Anthony trong vụ án, nhưng cô không thể... bình tĩnh nghi ngờ chính bản thân Anthony được.

Nhưng cô không thể không làm thế.

Cô lấy điện thoại ra, mở WeChat rồi tìm ra ảnh đại diện của Lý Trạch Phân, lời ít ý nhiều gửi một tin nhắn: “Trước khi chết, hành vi và tâm trạng của

ông ấy có gì bất thường không?”

Lý Tổ Ngọc trả lời ngay sau đó, vẫn là giọng điệu bình tĩnh: “Sau này mẹ cũng từng cẩn thận nhớ lại, nhưng dĩ nhiên đáp án là... không có. Không biết có phải vì thời gian gặp nhau càng ngày càng ít đã khiến mẹ bỏ sót không nữa. Hoặc vì lúc đó thí nghiệm xảy ra vấn đề nên có chút lo lắng, tâm trạng không tốt cũng rất bình thường, mẹ có để ý nhưng cũng không để trong lòng, cứ nghĩ là vì áp lực công việc. Mẹ... Ông ấy... Ông ấy chết quá đột ngột, tất cả đều không hề có dấu hiệu báo trước.”

“... Con hiểu rồi.” Lý Trạch Phân hơi buồn bực đặt điện thoại xuống.

Sau đó cô lại thấy nếu kết thúc cuộc trò chuyện như thế thì không tốt lắm, đành phải thêm một câu: “Cảm ơn mẫu thân.”

Lý Tổ Ngọc không trả lời, có lẽ vì bà ta cũng không biết nên đáp lại quy tắc “nói cảm ơn” đặc biệt này của gia đình mình.

Lý Trạch Phân không đợi Lý Tổ Ngọc phản hồi mà chỉ tiện tay đặt điện thoại xuống, còn mình thì đi vào phòng đọc sách, định viết thư hồi âm trong hộp thư hoàng thất một chút để thay đổi tâm trạng.

Không biết có phải ông trời đang cố ý trêu người cô không, vừa mở máy tính lên đăng nhập vào trang web, bức thư đầu tiên Lý Trạch Phân nhìn thấy chính là câu chuyện cổ tích về ngọn nến kia.

Vẻ mặt cô như đang uống thuốc đắng, nhìn ngây ngốc vào màn hình. Cứ thế nhìn chăm chăm vào, chữ trên màn hình lại dần trở nên quen thuộc. Cô giật mình, chạy về phòng khách tìm điện thoại, đăng nhập vào mạng cục bộ của Cục điều tra rồi tìm ra được một phần văn bản tài liệu mà Lan Khâm viết tay. Sau đó cô từ từ so sánh với những đoạn văn trên màn hình máy tính...

Xấu giống nhau, đặc điểm xấu cũng nhất quán, rất khó để nói không phải cùng một người.

Những bức thư này, những “câu chuyện cổ tích tốt đẹp” này, đều là Lan

Khâm viết ra. Thậm chí anh còn viết đáp lại trong khi mình đã biết danh tính của người nhận.

Sắc mặt của Lý Trạch Phân liên tục đổi màu, cuối cùng cô tự mình tìm được câu chữ thề quốc dân xuống bụng.

Trong đầu cô bật lên câu nói “tình nguyện tin em” của Lan Khâm lúc ở bệnh viện. Lời nói đó cùng với câu chuyện cổ tích này, đúng là một sự kết hợp hoàn hảo.

Năng lượng tích cực hoàn hảo, sự ngây thơ hoàn hảo, chủ nghĩa lý tưởng hoàn hảo, lời nói của một vị thánh nhân hoàn hảo, ánh sáng hoàn hảo, một tấm lòng son hoàn hảo.

Chà, một vinh dự lớn của đất nước.

Lý Trạch Phân cong khóe miệng, tìm ra vài quyển sách tích cực từ đồng tài liệu mà mình đã không đụng tới từ lâu, lấy 1 câu bên Đông, lấy 1 câu bên Tây, viết lại đủ 100 chữ Khải rồi gửi.

Sau đó cô đóng máy tính lại cho khuất mắt. Cả người như bị rút hết sức sống, ngồi dựa vào lưng ghế.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Trong đầu không ngừng lặp đi lặp lại mỗi cử chỉ và lời nói của “Lan Khâm” kia. Cảm giác trở trêu nhất, trực quan nhất, mạnh mẽ nhất lần lượt lướt qua, để lại là một cảm giác rất khó để diễn tả... Sự hâm mộ và lòng ganh tị không cách nào kiềm chế lại được.

Một người lớn lên như thế, hẳn thuở nhỏ trước khi mẹ qua đời anh ấy đã rất hạnh phúc đúng không?

Nụ cười giả dối vẫn luôn hiện trên mặt cô bỗng trở nên giống khóc hơn là cười. Hồ nước lạnh lẽo trong con người màu lam nhạt gợn lên vài gợn sóng lăn tăn. Vết thương trên mặt và cánh tay đã hết thuốc tê nên lại trở nên đau nhức rồi.

Bức xạ cơn đau có thể truyền đi chỗ khác được không? Rõ ràng là đau ở ngoài da, nhưng sao trong ngực cũng... khó chịu thế này?

Cô không thể không khép mắt lại, tay nắm chặt cổ áo, quên đi hết thấy những gì bên ngoài.

Chỉ tiếc là có những thứ chẳng phải không nhìn thấy thì sẽ không tồn tại.

Nhưng cô không muốn hiểu đạo lý này.

Cô chỉ muốn tự lừa bản thân, trì hoãn lại một chút, một chút thôi...

Chương 88: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (1)

Sau bữa ăn món Quảng Đông kia, Lý Trạch Phân cũng không hỏi tới chuyện vụ án Seth như mong muốn của Lan Khâm. Nhưng theo những tin tức cô nghe ngóng được từ phía Triệu Vũ Hạm thì có vẻ đã xác nhận được mối quan hệ giữa Seth và nhóm X rồi, vì vụ án đã được chuyển lên cho Cục điều tra Thiểm Châu. Cứ cách 3 ngày là Lan Khâm lại lái xe chạy tới Cục nhà nước một lần, nhưng nghe nói cuối cùng anh vẫn không được thêm vào danh sách đội chuyên án.

So với sự quan tâm của Lan Khâm đối với băng nhóm đã gây ra cái chết của mẹ mình hơn 10 năm trước, Lý Trạch Phân có vẻ máu lạnh hơn rất nhiều.

Nói cho cùng thì thật ra cũng cũng không có quá nhiều cố chấp với sự thật về cái chết của Anthony chứ đừng nói tới ý định trả thù. Lý do cô điều tra những việc này chỉ đơn giản là vì tiện tay mà thôi... Ít nhất đây là những gì mà cô tự nói với bản thân mình.

Dù sao đối với cô mà nói, Anthony đã là một người cha không có ấn tượng gì nữa rồi.

Hoặc, cô vô tâm như thế là vì linh cảm rằng vụ án này, băng nhóm này sớm muộn cũng tìm đến tận cửa. Đến lúc đó, cô sẽ tất toán hết tất cả vốn liếng và tiền lãi.

Tất cả những gì cần thiết hiện tại là yên lặng theo dõi động tĩnh.

Thời gian là một thứ kỳ lạ, đôi khi sống 1 ngày mà như 1 năm, lại có đôi khi nó trôi rất nhanh. Khoảng thời gian nằm viện kia, rõ ràng là sống dở chết dở từ tháng 1 đến tháng 2, sau khi xuất viện vừa chạy việc vặt ở Trung tâm Giám định vừa đi giảng bài, đến khi nhận ra thì đã hết tháng 3, đến

tháng 4 rồi.

Những vết thương do Seth gây ra ở mặt và cánh tay cô không biết từ khi nào đã lành hẳn rồi, vết mổ ở bụng cũng chỉ còn là một vết sẹo sáng hơn màu da bình thường một chút.

Theo tác phong bảo thủ của người nhà họ Lý và “kinh nghiệm” của Lý Trạch Phân, hoàng thất rất có thể sẽ xen vào chuyện Lý Trạch Phân trở lại tuyển đầu, nhưng nửa tháng trước Thái tử đột nhiên lâm bệnh trước ống kính, cho tới giờ vẫn chưa rời khỏi được phòng chăm sóc, những rắc rối chồng chất đã khiến hoàng thất trong lúc nhất thời không để ý đến một công chúa không thuộc dòng chính như Lý Trạch Phân nữa.

Không bị hoàng thất can thiệp, đội kiểm tra kỷ luật rất nhanh đã đưa kết quả đánh giá về, không ngoài dự kiến, đơn xin trở lại đội của Lý Trạch Phân đã được phê duyệt.

Theo lý mà nói thì hôm nay chính là ngày Lý Trạch Phân nên quay lại đội điều tra đặc biệt, nhưng để làm tròn Lan Khâm đã chỉnh lại thành thứ hai, ngày 19 tháng 4, tức là ngày mai.

Vẫn chưa tới ngày về đội, công việc ở Trung tâm Giám định cũng đã bàn giao xong, cuối tuần ở trường đại học lại càng không có lớp, vì thế Lý Trạch Phân đã trải qua 2 ngày rảnh đến phát sợ, quyển tiểu thuyết mới của Vũ Nguyệt cũng chỉ ngón mất 1 tiếng, cô thậm chí còn tìm lại cây cọ vẽ từ khi tốt nghiệp lớp hội họa của hoàng thất, giúp cô ấy vẽ lại vài bức tranh minh họa, kiếm được thêm một khoảng thu nhập không đáng kể.

Giờ khi lấy cọ vẽ ra, Lý Trạch Phân dứt khoát dành trọn thời gian còn lại để vẽ tranh. Trước đây cô học chủ yếu là thủy mặc, nhưng bản thân cô lại thích phác thảo với những đường nét mạnh mẽ hơn. Cô ngồi trong phòng đọc sách, nhìn qua cửa sổ tùy tiện quét vài nét đã ra được dáng vẽ cảnh mùa xuân bên ngoài rồi.

Có lẽ cảm giác mơ màng này không phù hợp với tâm trạng của mình, Lý Trạch Phân bắt đầu thêm vào những nét phi thực tế. Đến khi nhận ra thì trong cảnh xuân say đắm đã rịn ra vài bóng màu đỏ lạnh lẽo, thoát nhìn

những cành cây đong đưa theo gió cứ như nổi ra hình dáng đầu lâu vậy. Trời xanh âm u, mặt đất xanh lục sẫm...

Điện thoại đột nhiên vang lên.

Lý Trạch Phân buông cây bút màu xanh lá xuống, nhìn lướt qua tên người gọi, hóa ra là Lan Huệ.

Cô do dự một chút sau đó nhận điện thoại.

“Bạn học Lan.”

“Ờ... ừm,” Giọng mũi Lan Huệ rất nặng, giống như đang bị cảm, cũng giống như vừa mới khóc xong, “Nhà cô còn chỗ ở không?”

“...” Lý Trạch Phân nhìn lại tên người gọi lần nữa, xác nhận mình không phải nhận nhầm điện thoại lừa đảo.

“Tôi cãi nhau với Lan Khâm, không muốn về nhà anh ấy ở nữa.”

Á à, hóa ra là bỏ nhà ra đi.

“Vậy sao lại tìm tôi?” Với loại con nít như Lan Huệ, Lý Trạch Phân cũng lười mang mặt nạ, vì thế cô trực tiếp thể hiện sự lạnh lùng của mình.

“Ở nhà bạn học nhất định sẽ bị đồn, đến lúc đó có vài đứa rảnh rồi sinh nông nổi lại không biết thêm mắm dặm muối ra gì. Hơn nữa Lan Khâm mà phát hiện ra, chỉ cần đưa thẻ ngành với nói vài câu là người ta không dám cho tôi ở nữa. Khách sạn thì khỏi nói đi, tôi không đủ tiền, lại còn là trẻ vị thành niên nữa, không ở một mình được. Nhưng cô thì khác, cô không nhiều chuyện, cũng không bận tâm gì đến Lan Khâm. Dù anh ấy có biết tôi ở nhà cô thì cũng không dám làm gì.”

Nói cũng có lý đấy chứ.

“Sao tôi lại phải đồng ý?”

“Cô là hoàng thất, chắc hẳn nhà rất lớn, có thêm tôi cũng chẳng thành vấn đề, huống chi ngày nào cô cũng bị Lan Khâm bắt tăng ca mà, căn bản cũng không mấy về nhà được. Tôi đến ở chỗ của cô có thể trả tiền thuê phòng, giúp cô dọn dẹp vệ sinh. Nếu cô muốn tôi cũng có thể mua đồ ăn cho cô, gọi đồ ăn ngoài cũng được. Đồ dùng cá nhân tôi tự lo, không cần cô để ý, tôi sẽ tự đi học, cô cứ nghĩ là mình thuê thêm một nhân viên part-time đi. Hơn nữa nếu tôi ở nhà cô thì Lan Khâm cũng ngại, nhất định sẽ khách sáo với cô. Tuy cô không quan tâm đến chuyện lộn xộn giữa cấp trên cấp dưới, nhưng năm một món nợ ân tình của lãnh đạo mình cũng đâu có lỗ, đúng không?”

Xem ra đã có kịch bản từ trước rồi.

“Tôi không có hứng thú với lao động trẻ em, cũng không cần nịnh nọt lãnh đạo.”

“Vậy thì làm bạn đi, sau này cô có chuyện gì tôi đều sẽ hy sinh cả thân mình.”

“Nếu tôi cũng không muốn kết bạn thì sao?”

“... Vậy thì tôi chỉ có thể ngủ ngoài đường thôi.”

“Vậy cô cứ ngủ đi.” Nói xong, cô định cúp máy.

“Ài ài ài, đừng mà chị ơi, đừng tuyệt tình thế chứ. Nếu không thì cô cứ ra điều kiện đi, chỉ cần không phải bán thân bán mạng thì tôi đều đồng ý. Tôi cũng hết cách mới tìm đến cô mà, tên Lan Khâm kia thuê một gia sư dạy kèm tại nhà, định bắt tôi học thêm mỗi ngày vì kỳ thi cấp 3 tháng 7 tới. Anh ấy còn ngắt mạng trong nhà, khóa hết máy tính bảng, máy tính nữa chứ. Sao như thế được, vốn tháng 5 tôi còn phải đến Lạc Dương thi đấu nữa, cuộc thi đó có thể ảnh hưởng đến tương lai sau này của tôi đấy.”

“So với một kỳ thi cấp 3 vô dụng, sau khi tốt nghiệp chữ đều trả thầy hết thì chẳng phải luyện tập để đảm bảo bát cơm manh áo sau này quan trọng hơn sao? Tôi quyết tâm tham gia vào esports rồi, dù Lan Khâm có nói thế nào cũng kệ. Thi cấp 3 gì đó, đợi sau trận đấu mới nói không được à? Tên gia

sư kia cứ như kẻ điên ấy, cầm một chồng sách ném xuống bàn bắt tôi làm, lại còn bấm đồng hồ tính giờ nữa chứ. Không làm xong trong quy định thì lại lấy thước gõ lên mặt bàn, giảng giải một đống đạo lý vô dụng, đúng là có bệnh mà. Cũng không hiểu sao Lan Khâm lại...”

“Được rồi,” Lý Trạch Phân liếc nhìn lòng bàn tay của mình, đột ngột cắt ngang màn thao thao bất tuyệt của nó, “Cô tới đi, trong nhà tôi còn phòng cho khách. Đồ dùng hàng ngày cũng không cần mua, đều có sẵn hết rồi.” Không biết cô đã bị ảnh hưởng bởi câu nói nào mà đã thay đổi thái độ đồng ý.

“... Hả?” Chính Lan Huệ cũng không kịp phản ứng với miếng bánh đột nhiên rơi xuống này.

“Cô ở đâu, tôi lái xe tới đón.” Trong giọng nói của Lý Trạch Phân không hề có chút cảm xúc nào.

Lan Huệ mơ màng báo lại địa chỉ, Lý Trạch Phân nghe xong ném lại một câu “Đợi tôi 15 phút” rồi trực tiếp cúp máy.

Cô thay quần áo đi ra ngoài, lái xe đến địa điểm Lan Huệ đang ôm túi du lịch đứng ở ngã tư, một loạt hành động này diễn ra đúng tròn 15 phút. Lan Huệ ngỡ ngác lên xe, cho đến khi xe dừng ở ga ra tầng hầm ở cư xá, đi theo Lý Trạch Phân lên lầu thì con nhóc mới nhận ra mình thật sự đã được Lý Trạch Phân mang về nhà.

Lý Trạch Phân mở cửa cho nó vào rồi quay về phòng lấy chìa khóa dự phòng, còn nói cho nó biết mật khẩu cửa nhà. Sau đó cô lấy ra một đôi dép mới, cho nó thay rồi mới dẫn nó đi làm quen với bố cục trong nhà. Từ đầu tới cuối đều là thái độ làm việc công, biểu cảm trên mặt không thay đổi chút nào.

Thật ra Lan Huệ là một mẫu người trong tổ điển hình, khi thật sự rời tổ chắc chắn sẽ đầy ắp sợ hãi, nhất là khi đối mặt với biểu cảm máy móc của Lý Trạch Phân lúc này. Nó không khỏi băn khoăn không biết công chúa điện hạ này đang tính toán thế nào, nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu nó đã có liên 10 kịch bản cung đấu rồi.

Cuối cùng nó thật sự động não đến loạn, phải cả gan hỏi: “Sao cô lại đổi ý, đồng ý với tôi thế?”

Lý Trạch Phân dừng lại động tác trong tay, nhìn nó một cái nhưng không đáp lại.

“Điều kiện của cô là gì?” Lan Huệ vẫn kiên trì hỏi.

Lý Trạch Phân thu mắt về, vẫn không trả lời.

“Này, cô nói đi chứ, nếu không nói thì tôi cũng chẳng dám ở đây đâu. Tôi không tin vào mấy thứ như lòng nhân từ, thánh mẫu gì đó đâu. Cô muốn tiền thuê nhà đúng không? Hay muốn tôi giúp cô làm gì? Nhanh nói đi.”

“Sau này cô muốn gia nhập làng esports à?” Lý Trạch Phân mở miệng, nhưng là hỏi một câu hoàn toàn không liên quan gì.

“Đúng thế, sao vậy, chẳng lẽ cô cũng muốn phản đối à?”

“Lý do?”

“Sao lại cần lý do, thích không được à? Hơn nữa nó không yêu cầu trình độ học vấn hay gì đó, tiết kiệm được rất nhiều thứ vô dụng. Với trình độ của tôi hẳn sẽ lọt vào top 5 của cuộc thi đầu tháng 5 đó, dư sức để vào một đội nhỏ. Nếu thế thì sau này không cần phải nhìn mặt Lan Triết, Lan Khâm sống rồi.”

Lý Trạch Phân nhìn chăm chăm cô nhóc nửa ngày, sau đó bỗng mấp máy môi: “Cô đúng là trái ngược hoàn toàn với anh mình.”

“Thôi đi,” Lan Huệ trợn mắt, “Sao mà giống nhau được? Anh ấy lớn lên trong tình yêu, còn tôi lớn lên trong khói xe cạn tình dẫy. Hai người đó có biết nuôi trẻ con đâu? Ai cũng bận việc cả. Tôi đánh nhau với người ta cũng không hỏi lý do, chỉ trực tiếp tát tôi một cái rồi nói tiếp. Nếu thế thì tôi còn trông chờ gì vào hai người đó nữa chứ? Tất nhiên là phải sớm tự lập rồi. Chắc cô cũng biết rõ cảm giác này mà, cha không thương mẹ không muốn,

không dựa vào mình thì dựa vào ai?”

Lý Trạch Phân không đổi sắc mặt nhìn nó, cũng không đáp lại.

“Ôi thôi được rồi, không nói mấy thứ đáng ghét đó nữa. Tóm lại là cảm ơn cô, chuyện này tôi đã ghi khắc trong lòng. Nói thật thì tôi rất mong được làm bạn với cô đây, gọn gàng mà nhanh nhẹn, không bạch liên hoa, thủ đoạn đủ tàn nhẫn, so với 2 vị thánh nhân Lan Khâm Lan Triết kia thì khiến người ta an tâm hơn rất nhiều, không thuộc phái mồm mép mà thuộc phái hành động.”

Lý Trạch Phân vẫn không đáp lại, chỉ vào phòng chứa đồ lấy một bộ bàn chải, kem và lọ đánh răng mới ra, nhét vào tay Lan Huệ: “Có khăn tắm mới trong phòng tắm đây, tự mình lo đi. Cơm tối cũng tự lo luôn, trong tủ lạnh còn ít nguyên liệu nấu ăn, gọi đồ ăn ngoài thì nhớ để ý bộ đàm, bảo vệ ở đây rất nghiêm, không có chủ nhà đồng ý thì người ngoài không được mang đồ vào đâu.”

Nói xong, cô liền quay trở về phòng đọc sách.

Lan Huệ lộp cộp bên ngoài mấy tiếng, đến thẳng nửa đêm mới dừng lại, trong khoảng thời gian đó Lý Trạch Phân không hề ra khỏi phòng đọc sách, cũng không biết đã giải quyết bữa tối thế nào.

Lúc Lý Trạch Phân ra khỏi phòng định tắm rửa ngủ nghỉ thì đã là 2 giờ sáng, đèn ở phòng khách và phòng ngủ đều bị Lan Huệ tắt hết, cô phải mất một lúc lâu để thích nghi với bóng tối.

Đang định vào phòng tắm rửa mặt thì điện thoại lại vang lên lần nữa.

Lần này là Lan Khâm.

“Đội trưởng Lan?”

“Tiểu Lý, em tỉnh chưa?”

“Ừ, sao vậy?”

“Có một vụ trọng án xảy ra ở ga Thông Hóa của tuyến tàu điện ngầm số 1, e là em phải đến đây một chuyến rồi.”

“Được, tôi sẽ đến ngay.”

Chương 89: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc Lý Trạch Phân chạy đến thì toàn bộ ga tàu điện ngầm đã bị phong tỏa. Sau khi thay đồ phòng hộ xong, cô xách thùng dụng cụ đi theo một vị cảnh sát dẫn đường đến trạm của tuyến số 1.

Tàu điện ngầm đã bị dừng lại, cửa mỗi khoang đều được mở toang.

Vị trí vụ án xảy ra rất dễ tìm, vì dọc theo miệng cống đến thẳng tới toa xe đều có dấu chân từ đậm tới nhạt. Các dấu chân này không thẳng hàng, một đậm một nhạt xen kẽ nhau, khoảng cách giữa các bước cũng không đều nhau cho thấy dáng đi của người này không ổn định, thậm chí còn nói rõ người đó đang trong trạng thái hoảng loạn. Dấu chân gần khoang xe đã không nhìn rõ được hình dạng nữa, vì chúng đã hòa lẫn vào một vũng máu khô.

Lý Trạch Phân thận trọng bước qua những đánh dấu vết máu của pháp chứng trên mặt đất để đi tới khoang tàu. Bên trong, lại là một cảnh sắc “ngoạn mục” khác.

Cả khoang tàu giống như vừa bị một bàn tay độc đáo vẽ lên vậy, tứ phía đều là máu bắn ra, trong màu đỏ còn kèm cái một vài vật thể 3D nông sâu có đủ. Màu máu tươi tràn ngập trong không khí, khẩu trang cũng không cản nổi. Vì thế mà mấy người đang tiến hành kiểm tra vết tích ở bên trong đều xanh mặt, Lan Khâm đứng trong góc chờ kết quả cũng đã biến thành củ hành tím.

Trong tàu có 4 thi thể. Sở dĩ có thể xác định được họ là “thi thể” và đếm chính xác được, hoàn toàn là phân biệt nhờ quần áo. Thi thể có một bên tay

phải gắn ở cửa khoang tàu, có thể phân ra tứ chi, thậm chí cả ngũ quan. Hai thi thể ngồi trong chỗ sâu nhất đã trở thành những miếng thịt rơi ra khỏi móc của lò mổ, bị mổ bụng, rút gân, lột da, từng miếng lẫn lóc khắp nơi, hoàn toàn không phân biệt được của ai với ai.

Lý Trạch Phân chào Lan Khâm một tiếng, không nói gì nữa mà trực tiếp kiểm tra thi thể trên bên cạnh cửa xe.

Đây là một người đàn ông khoảng 30 tuổi, cao chưa tới 1m7, dáng người rất gầy yếu, đeo kính gọng đen. Nhưng kính đã rơi mất một bên trong xuống đất, tròng kính bên trái có vết nứt, không biết là do rơi vỡ hay bị đè ép. Theo tư thế nửa người bị gắn vào vách thể này thì hẳn trước khi chết anh ta đã ấn nút dừng khẩn cấp trên đầu, sau đó bất ngờ bị đâm một dao từ phía sau. Lý Trạch Phân cũng đã tìm thấy được vết thương tương ứng ở giáp vai phải của anh ta.

Con dao đâm vào xương bả vai nhưng không xuyên qua, rất nhanh đã bị rút ra. Có lẽ người chết đã vô thức xoay người lại đối diện với hung thủ, dẫn đến việc hung thủ đâm thêm 4 nhát nữa vào ngực anh ta. Dao đâm rất nhanh và tàn nhẫn, nhưng con dao không dài, có rãnh, trông hơi giống dao găm Thụy Sĩ*. Có thể là sau khi đâm lần thứ 4, tàu đã đến ga nên mở cửa, hung thủ ngay lập tức dừng lại và chạy ra ngoài. Điểm này hoàn toàn trùng khớp với dấu chân máu trên mặt đất hướng theo hướng chạy ra ngoài. Người đàn ông bên trong sau khi bị đâm 5 nhát vẫn chưa lập tức tử vong, mà sau đó mới từ từ chết vì mất máu quá nhiều.

[Click để xem ảnh](#)

(*)

“Nạn nhân này tên là Trần Tư, 32 tuổi, đang làm nhà thiết kế phần mềm trong một doanh nghiệp nhà nước.” Lan Khâm tóm tắt lại tình hình, “Đồ vật tùy thân của anh ta có chứng minh thư, đã xác minh danh tính rồi.”

Lý Trạch Phân kết thúc quá trình khám nghiệm tử thi sơ bộ, đặt vài hộp mẫu vật vào thùng dụng cụ rồi đứng dậy.

“Dấu chân bên ngoài không phải của hung thủ sao?”

“Không phải,” Lan Khâm đáp lại, “Là của người báo án đấy. Lúc anh ta bước vào tàu điện ngầm chỉ lo nhìn điện thoại mà không nhìn đường, dẫm vào vũng máu mới hoảng hốt rồi điên cuồng chạy ra ngoài, chạy tới ngã tư cách đây nửa km mới gọi báo cảnh sát. Lờ khai của anh ta cũng trùng khớp với video giám sát ở ga tàu điện ngầm.”

“Vậy hung thủ xuống xe ở đâu?”

Lan Khâm: “3 trạm trước, Mao Lệ đã dẫn người qua đó rồi. Tuyến số 1 là tuyến không người lái, vận hành 24/24, bình thường giờ này rất ít khách, cách 3 trạm mới phát hiện ra thi thể cũng không có gì lạ.”

Lý Trạch Phân quay đầu lại nhìn 2 thi thể khó nói nên lời gần đó, bình tĩnh nói: “Đã thành thế này rồi, ít nhất là gây án từ nửa tiếng trước.”

“Vậy là hung thủ ít nhất đã ở trong xe qua hơn 10 trạm ư?” Lan Khâm suy nghĩ một lát sau đó nói, “Sáng sớm có người ngồi tàu điện ngầm suốt 10 trạm cũng không có gì bất thường.” Anh nghiêng mắt nhìn thi thể của Trần Tư, “Em nghĩ có khi nào anh ta thấy hung thủ đang trong quá trình gây án rồi mới bị giết không? Dù sao thủ pháp cũng rất khác biệt.”

Lý Trạch Phân suy nghĩ một chút rồi nhìn Lan Khâm, “Khó nói lắm. Không tìm ra được lịch sử mua vé sao?”

“Trường An Card* không phải đăng ký tên thật, APP Trường An Card thì có thể điều tra ra lịch sử giao dịch, nhưng cần có thời gian, Tiểu Tiêu đang làm rồi.”

() Trường An Card: Hệ thống thu phí điện tử đa năng, chủ yếu được dùng để thay thế cho thẻ giao thông công cộng để sử dụng trên xe buýt và tàu điện ngầm.*

Lý Trạch Phân: “Vậy còn giám sát ở cổng thì sao?”

“Đã cho người đi điều tra một lượt rồi, trước mắt vẫn không có kết quả gì.”

“Ừm...” Lý Trạch Phân từ từ đi về phía 2 thi thể kia, vừa đi vừa quan sát trái phải, “Trong tàu không có video giám sát ư?”

“Ày, trước kia thì có. Nhưng không phải năm ngoái có hoạt động gì mà bảo vệ quyền riêng tư sao, nói số lượng camera ở nước ta là nhiều nhất thế giới, chỗ nào cũng có camera giám sát người dân, một vài cái còn nét đến mức thấy được chữ trên điện thoại của họ nữa. Tàu điện ngầm Trường An vì chiều theo ý dư luận mà đã tháo dỡ hết các thiết bị giám sát trong khoang tàu, chỉ chừa lại ở sân ga đối diện cửa tàu thôi.”

“Sân ga đối diện cửa tàu,” Lý Trạch Phân quay đầu lại nhìn, “Vậy hẳn là quay được lúc Trần Tư bị sát hại nhỉ?”

“Chỉ có cảnh hung thủ chạy ra khỏi khoang tàu thôi, hẳn mặc một cái áo choàng màu đen, không thấy rõ mặt. Vừa đi vừa khom lưng, lại còn cầm dao nữa. Không biết là do bị thương hay có vấn đề về tâm thần. Nói thật thì tình cảnh đó hơi giống với bộ phim chiếu năm ngoái ấy, gì mà...”

“ “Joker”?”

“Đúng đúng đúng, nhưng nếu là một vụ bắt chước gây án thì cách 2 năm cũng hơi lâu rồi.”

Lý Trạch Phân không đáp lại mà chỉ cúi người kiểm tra 2 thi thể vô cùng thê thảm kia.

Thi thể là 1 nam 1 nữ, khoảng 20 tuổi. Trên cổ cô gái có một vết cắt rất sâu và dài, dù là vết thương hay lượng máu mất thì cũng đều là trí mạng. So với chết vì 1 dao này thì người nam kia lại thê thảm hơn rất nhiều, ổ bụng đã bị chọc phá ngay trong lúc anh ta còn sống, nguyên nhân tử vong là con dao đã đâm xuyên hệ thần kinh hoặc cơ hoành, cụ thể thì phải xem kết quả giải phẫu nữa.

Sau khi hung thủ cắt mở phần bụng xong thì lật tung bên trong như đang tìm gì đó, ruột bị hấn kéo ra khắp nơi, bàng quang còn bị đâm thủng và vỡ ra tạo thành một hỗn hợp vừa đỏ vừa vàng.

Lan Khâm nhìn vài lần rồi lại nghiêng đầu qua chỗ khác.

Dường như Lý Trạch Phân không nhận ra phản ứng của anh, sau khi kiểm tra sơ bộ xong, cô đi tới chỗ đồng nghiệp ở Trung tâm Giám định đang thu thập mô trên đất để hỗ trợ.

1 cái chai, 1 cái lọ, mặt không chút biểu cảm nào. Như thế thứ cô nhặt lên không phải là một quả thận mà chỉ là một hạt điều khổng lồ.

Hình ảnh kỳ dị này không biết kéo dài trong bao lâu, bên tai Lan Khâm đột nhiên nghe thấy một giọng nói: “Thân phận của 2 người này là gì vậy?”

Lúc này anh mới nhận ra trên mặt đất đã xử lý xong từ khi nào rồi. 2 thi thể cũng đã được cất vào túi, khiêng lên cáng rồi được 2 người đưa ra khỏi tàu điện ngầm. Lý Trạch Phân đã thay xong quần áo bảo hộ và găng tay, đang đứng đối diện gần anh.

“À,” Lan Khâm tỉnh táo lại, “Theo thẻ sinh viên trong đồ vật tùy thân thì người nam tên là Đái Thăng, cô gái tên là Lữ Diệu Du, cả hai đều là sinh viên chưa tốt nghiệp của Đại học Nghệ thuật Kinh Thành. Hình như 2 người này là người yêu của nhau.”

Lý Trạch Phân: “Cả hai đều mặc hàng hiệu.”

Đã thế thì sao lại phải chen chúc trên phương tiện giao thông công cộng lúc nửa đêm chứ?

Lan Khâm: “Chúng ta cũng đã để ý điểm này rồi, nhưng giờ nửa đêm không liên lạc được ai hết, tình hình cụ thể thế nào phải chờ đến trời sáng đã.”

Lý Trạch Phân nhìn theo hướng thi thể bị chở đi, nghĩ một chút rồi nói: “Tóc vuốt keo, trang điểm, từng uống rượu, trên người ngoài mùi nước hoa ra còn có mùi trầm hương. Cổ họng sưng đỏ, chứng tỏ đã la hét rất nhiều... Nếu thế thì chỉ có thể là vừa tụ họp xong, nhảy disco hoặc KTV gì đó, cũng không loại trừ những loại hình xa xỉ khác.”

Lan Khâm: “Đám trẻ nhà giàu sau tiệc thác loạn với bạn bè xong thì đưa bạn gái đi trải nghiệm tàu điện ngầm đêm khuya à?”

Lý Trạch Phân nhún vai.

“VẬY phải tìm cách liên lạc với đám người mà họ đã gặp mặt tối nay.” Lan Khâm rất phối hợp nói.

“Đội trưởng Lan nghĩ đây là người quen gây án, còn Trần Tư kia là bị liên lụy theo ư?” Lý Trạch Phân nghe ra được ý của Lan Khâm.

“Em nghĩ sao?” Lan Khâm nghiêng đầu, không đáp lại, “Trực giác của em từ trước đến nay đều rất chuẩn mà.”

Hình như Lý Trạch Phân cũng đã quen với hành vi ném câu hỏi sang cho mình của Lan Khâm thế này, vì thế cô nghiêm túc nhớ lại tình hình của 3 thi thể rồi trả lời: “Không có tổ chức, không có kế hoạch, không có mục tiêu mạnh mẽ, thủ đoạn tàn bạo nhưng lại thiếu lý trí... Tính bốc đồng,” Cô ngẩng đầu lên, “Tính bốc đồng rất cao.”

“VẬY em cho rằng đây là xúc động giết người ư? Nạn nhân đã nói gì đó hoặc làm gì đó kích thích đến hung thủ? Trước đó hai bên cũng không hề quen biết nhau? Vậy sao hung thủ phải mang theo dao chứ?”

Lý Trạch Phân lắc đầu: “Ai mà biết được. Sao anh không hỏi làm sao mà hắn mang được dao lên tàu điện ngầm đi, chẳng phải tàu điện ngầm có kiểm tra an ninh đấy sao?” Thật ra từ khi Lý Trạch Phân đến Trường An cũng chưa đi tàu điện ngầm nên không rõ lắm.

“Kiểm tra an ninh ở tàu điện ngầm chỉ là hình thức thôi, phòng quân tử không phòng tiểu nhân, cùng lắm chỉ phòng ngừa cháy nổ, không so được với nhà ga tàu hỏa hay sân bay đâu. Theo lượng khách ban ngày thì nếu thật sự muốn kiểm tra từng người một như thế, chỉ e phải xếp hàng kín cả khu ấy chứ.” Lan Khâm nói, “Được rồi, manh mối hiện giờ cũng có hạn, tốt nhất đừng nên đoán định trước làm gì.”

“Ừm.” Lý Trạch Phân đáp lại, sau đó định đi ra khỏi khoang tàu.

Lan Khâm đi theo phía sau: “Giờ em phải về Trung tâm Giám định để khám nghiệm tử thi à?”

“Đúng vậy.”

“Em cũng xui thật đấy, mới rạng sáng ngày đầu về đơn vị đã đụng phải đại án rồi...” Anh liếc nhìn đồng hồ, đã gần 5 giờ sáng rồi, “Tối qua em không ngủ tí nào à? Hay là bị điện thoại của tôi đánh thức?”

Lý Trạch Phân dừng bước quay đầu lại, thấy gương mặt Lan Khâm y hệt người nào đó mới chợt nhớ ra, vì thế cô không trả lời câu hỏi của anh mà chỉ nói: “Em gái anh đang ở nhà tôi.”

“Hả?”

Thấy vẻ mặt như thế nghe tin bất cóc của Lan Khâm, Lý Trạch Phân đành phải lặp lại một lần nữa rõ ràng hơn: “Lan Huệ chạy tới ở nhà tôi, nói là đang cãi nhau với đội trưởng Lan.”

“...” Vẻ mặt của Lan Khâm cứng đờ không thốt nên lời, nhưng từ ánh mắt của anh rõ ràng trong lòng đang tuôn trào một đồng câu từ không hề văn minh chút nào.

Lý Trạch Phân im lặng nhìn sắc mặt của Lan Khâm biến hóa.

Bầu không khí cứ như thế trở nên thật lúng túng.

Chương 90: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (3) - Cuộc đời của cô bị dồn ép đến chật cứng, nhưng lại vô cùng tịch mịch và hoang

Nửa ngày sau, “Tôi sẽ lập tức mang con nhóc đó về!”

Lý Trạch Phân nghiêng đầu, từ chối cho ý kiến.

Lan Khâm đọc được sự phản đối trong hành động từ chối nói chuyện này, giọng điệu anh bất giác dịu lại.

“Ày... Em gái tôi đã sắp thi cấp 3, không học vấn không nghề nghiệp, cả ngày chỉ biết chơi game. Tôi bận đi làm, ông già nhà tôi thì lại ở Lạc Dương mấy tháng mới về 1 lần, không có ai... Trách thì trách chúng tôi, chúng tôi quá vô trách nhiệm rồi. Lần này đúng thật là... Lúc xem thành tích của nó sau cuộc thi tôi không kiềm chế được tâm trạng, cả hai đều là người nóng nảy nên nói qua nói lại vài câu, không ngờ nó thật sự bỏ nhà đi rồi, lại còn chạy đến quấy rầy em nữa. Trời sáng tôi sẽ đến chỗ em đưa nó về, tìm thời gian bình tĩnh rồi nói chuyện với nó...”

“Nó bỏ nhà đi,” Lý Trạch Phân thản nhiên nói, “Hình như là vì gia sư dạy kèm đấy.”

“Hả,” Lan Khâm hơi ngạc nhiên vì em gái của mình lại nói với Lý Trạch Phân những chuyện này, “Thành tích nó như thế, không học sao mà được chứ. Đừng nói tới trường cấp 3 trọng điểm, thi đậu thôi cũng khó rồi. Trước đây cũng có vụ án của Ngụy Vu Vĩ rồi, tôi không dám đưa nó đến cơ sở dạy học nên nhờ bạn tìm gia sư bán thời gian. Tuổi cũng không xê xích với nó mấy, đáng lẽ phải dễ nói chuyện hơn chứ nhỉ... Tính chất công việc của chúng ta như thế tôi cũng hết cách, nếu không tôi đã tự mình dạy nó rồi.”

“Nếu nó thật sự không thích học thêm, giờ Internet đã phát triển thế rồi, tôi sẽ bàn bạc đăng ký cho nó một lớp học online vậy. Nhưng học online cũng có vấn đề — không ai giám sát cả. Theo cái tính đó của nó thì chắc sẽ mở tab mới chơi game, mặc kệ video dạy học chiếu đó. Tôi cũng không thể mang nó vào Cục được.”

“Hình như nó muốn trở thành người chơi esports đấy.” Lý Trạch Phân nói.

“Đúng vậy. Nói thật thì sau này nó có chơi esports tôi cũng không phản đối. Nhưng ít ra phải học cho xong đại học chứ? Dù sao loại nghề này cũng không có gì đảm bảo cả, vỏ quýt dày có móng tay nhọn*, có thể sẽ đi thật xa, nếu không nuôi sống được mình thì khó nói lắm, dòng đời nghề này cũng ngắn nữa. Học đại học cũng là một phương pháp bảo đảm, ít ra đến lúc không giống như mong muốn thì cũng còn đường lui, không đến mức chết đói vì không có việc làm. Giờ ở thành phố như Trường An đến cả nhân viên phục vụ nhà hàng cũng có bằng cấp chính quy đấy, nó vừa tốt nghiệp trung học đã muốn vào đời rồi, đùa gì vậy. Chẳng lẽ định tìm kẻ giàu nào đó gả vào, làm ký sinh trùng à? Tính tình nó kiêu ngạo như thế, chắc chắn không chịu nổi.”

() Câu gốc là “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân”: Trên trời còn có trời, trên người còn có người.*

“Có ước mơ và mục tiêu là chuyện tốt, nhưng nó còn nhỏ lắm, nghĩ mọi thứ đều lý tưởng như mình tưởng tượng. Nói như rồng leo, làm như mèo mửa, nói cách mấy cũng nghe không lọt tai. Mới thắng vài cuộc thi đã nghĩ mình vô địch thế giới rồi, còn muốn đi một bước đến đích nữa. Thật tình thì esports cũng không đơn thuần chỉ là trò chơi, cần phải có kiến thức, đầu óc tính toán, kỹ năng xã giao nữa. Dù cho đánh giỏi mà không hiểu những giao dịch phía sau thì cũng chỉ có thể mặc người khác chém giết mà thôi.”

“Các môn học ở trường học thật sự không được dùng trong thực tế nhiều, nhưng trong quá trình học cũng sẽ thành thạo ít nhiều kỹ năng sử dụng, còn có sống trong khuôn viên trường cũng như một xã hội thu nhỏ vậy, sẽ rèn luyện được cách đối nhân xử thế, thật sự rất quan trọng cho tương lai đấy. Nó muốn trực tiếp nhảy qua những thứ này để ra đời, cũng giống như bỏ qua bước Tân thủ để đi đánh Boss lớn ấy, chỉ tổ thua thiệt mà thôi. Tôi và

ông già cũng không phải ở trong ngành đó, muốn bảo vệ nó cũng không làm gì được.”

“Giáo dục căn bản tồn tại cũng có lý do của nó. Nhưng nói với nó những đạo lý này thì nó lại không nghe. Cả ngày chỉ nghĩ anh trai như tôi ép buộc nó thôi, động một chút là nổi đóa lên. Haizz, này... này, sao thế?” Lan Khâm nhạy cảm phát hiện ra một tia lay động trong mắt của Lý Trạch Phân.

“À,” Lý Trạch Phân lập tức thu hồi cảm xúc lại, “Nói đến một chuyện trước giờ chưa từng trải qua nên hơi xúc động một chút.” Con người cô thoáng hiện lên một tia cảm xúc, nhưng lại bị động tác khép mắt áp chế xuống.

Chuyện chưa từng trải qua...

Lan Khâm bị câu nói và ánh mắt của Lý Trạch Phân làm cho lồng ngực tê rần. Dường như trong nháy mắt, anh đã hiểu ra được hàm nghĩa sau lưng câu nói mơ hồ này.

Tuổi trẻ, cổ chấp, nổi loạn, hồn nhiên, mộng tưởng và tương lai, những từ này đều hiện hữu trong tuổi trẻ của mỗi người, chỉ duy nhất không thuộc về Lý Trạch Phân.

Lan Huệ nghĩ Lý Trạch Phân và nó là một loại người, vì mỗi hành động của họ đều ẩn chứa một loại phản kháng tiềm ẩn. Nhưng thật ra Lý Trạch Phân hoàn toàn khác với nó. Tuổi trẻ nổi loạn đối với cô chính là những “kẻ thù trong tưởng tượng” do chính bản thân tạo ra dưới sự bài tiết hormon thời kỳ dậy thì, đều là giai đoạn mà mỗi người trưởng thành đều phải trải qua. Mà những gì Lý Trạch Phân thật sự phản kháng lại là những “kẻ thù” và “áp bức” thật sự.

So với cuộc sống của Lan Huệ, cuộc đời của Lý Trạch Phân chỉ cần liếc mắt là đã nhìn hết. Cô không có thời gian và cơ hội để từ từ trưởng thành, tuổi thơ và thanh xuân của cô đã bị đè ép vào một đoạn thời gian chỉ dài mười mấy tháng, ngắn đến mức cô không còn thời gian để khám phá “ước mơ”, cũng không còn thời gian để thở dài phiến não.

Nếu phải đưa ra một ẩn dụ, hẳn cô chính là người bị kéo qua khu Tân thủ,

trực tiếp ném vào đấu trường “Xã hội” có hang ổ của đại Boss là “Cung điện”. Khu Tân thủ để lại cho người qua đường đường chất thanh xuân, còn đấu trường và hang Boss lại để lại cho Lý Trạch Phân một vết thương thật sâu, sâu đến tận xương tủy.

Cuộc đời của cô bị dồn ép đến chật cứng, nhưng lại vô cùng tịch mịch và hoang sơ...

Vì thế cô không giống với những người khác. Cô có cái nhìn hoàn toàn khác về thiện và ác, cô rất khó để đồng cảm, cô lãnh đạm, máu lạnh, nhưng cũng đã dần quen với bản tính con người, xem mình như một vật mô phỏng và sắm vai một công chúa hoàn hảo.

Cô là thế đấy...

“Ày, thật ra đây cũng không phải chuyện tôi hiểu rõ.” Lan Khâm giấu lại tâm trạng dưới đáy lòng mình, giả vờ thoải mái nói, “Lúc tôi còn bé hơi ngốc, không so được với Lan Huệ, căn bản không hề tới tương lai hay ước mơ gì đó. Sở dĩ trở thành cảnh sát cũng hoàn toàn là vì cha mẹ và đồng nghiệp của họ mưa dầm thấm lâu mà thôi. Họ nói gì thì tôi làm cái đó, không có chút chủ kiến nào cả. Trong đám tang của mẹ, bị khung cảnh nghiêm túc đó ảnh hưởng, bị bài diễn thuyết của Cục trưởng lúc đó đẩy lên lòng căm phẫn, nhiệt huyết sục sôi, trở về liền quyết định ghi danh vào trường cảnh sát, căn bản chưa từng suy nghĩ qua.”

“Đó là lý do tại sao Lan Huệ bảo tôi toàn là cơ bắp, bảo tôi ngu ngốc mà tôi cũng không hề phủ nhận đấy. Dù sao nghề này mà, đa số mọi người đều biến sự nghiệp thành ước mơ, mấy ai có thể biến ước mơ thành sự nghiệp được chứ.”

Không biết có phải ảo giác của Lý Trạch Phân hay không mà cô thật sự đã nghe ra hàm ý an ủi khó hiểu trong chuỗi lời nói nhảm này của Lan Khâm.

Cô thấy hơi buồn cười, như thế nghe con vịt cứng nói với quả trứng muối trong bát của chủ nhân nó rằng “Đừng sợ, vào bụng rồi nhất định sẽ đầu thai làm bạn cùng phòng của tôi, sau này vẫn là một hảo hán” vậy... Nhưng cô lại bất giác cảm động.

“Đúng vậy, không phải ai cũng may mắn có được ước mơ.” Cô cười, “Đội trưởng Lan có một người em gái rất giỏi.”

“Đúng vậy, nó có thể kiên trì vì ước mơ của mình như thế, ở một góc độ nào đó tôi cũng thật sự vui thay nó. Nhưng mà nếu lúc theo đuổi ước mơ nó có thể nghĩ đến thực tế một chút là tốt rồi.”

“Đội trưởng Lan thật sự muốn đón nó về sao?” Lý Trạch Phân thuận theo chủ đề hỏi, “Nếu anh không ở nhà thì nó cũng chỉ có một mình thôi, không chừng lần sau lại đến nhà tôi nữa đấy.”

“...” Lan Khâm bị hỏi đến ngớ ra.

“Hay là cứ để cho nó ở nhà tôi trước đi, hai bên đều có thời gian để bình tĩnh lại. Chuyện học thì...” Cô nghĩ một chút, “Nói thật thì cuối tháng 4 với đầu tháng 5 cũng không khác nhau gì mấy. Hiệu quả học tập có liên hệ mật thiết với sự chủ động, bắt nó học không nhanh hơn để nó tự học chút nào đâu. Thay vì anh ép nó học thêm 10 ngày, khiến mối quan hệ giữa hai anh em không thể hàn gắn lại thì tốt hơn cứ tạo điều kiện và ủng hộ nó tham gia trận đấu đi, sau trận đấu phải về nhà học thêm nghiêm túc.”

“... Cũng có lý,” Lan Khâm ngượng ngùng gãi gáy, “Nhưng lại làm phiền em rồi.”

“Đội trưởng Lan thường xuyên không về nhà, xem như nó cũng đã quen ở một mình rồi đúng không? Vậy thì tôi nghĩ không cần quá bận tâm tới chuyện sinh hoạt của nó nữa đâu. Nhà tôi cũng đủ lớn, không cần sợ làm phiền lẫn nhau. Tôi cũng tiện tay chăm sóc nó và lo chuyện học hành thôi, không phiền lắm đâu.” Thấy vẻ mặt Lan Khâm tràn đầy vẻ khó xử, Lý Trạch Phân nói tiếp, “Nếu đội trưởng Lan vẫn cảm thấy không ổn thì có thể xem như nó thuê phòng trong nhà tôi cũng được, trả tiền thuê nhà tượng trưng thôi.”

Phương pháp “tính toán rõ ràng” này vừa thốt ra, quả nhiên ánh mắt của Lan Khâm đã lập tức lóe sáng.

“Nếu thật sự sẽ không phiền đến em... Thành thật mà nói thì giờ nó chẳng muốn nhìn thấy tôi chút nào cả, điện thoại, WeChat,... đều chặn tôi hết rồi, tôi cũng không chắc có đem nó về được không nữa. Nếu nó có thể ở chỗ của em thì tôi cũng yên tâm phần nào. Tiền thuê cứ lấy theo giá thị trường đi, chỉ là chuyện học của nó...”

“Tôi sẽ thử nói chuyện với nó.”

“A, thật sự rất cảm ơn em.”

Cả quãng đường sau đó hai người đã bàn xong xuôi hết chuyện tiền thuê các thứ. Kế đó, Lan Khâm lái xe về Cục điều tra, Lý Trạch Phân thì lập tức lên xe của Trung tâm Giám định.

Cuộc giải phẫu bắt đầu lúc 6 giờ sáng, đến gần 2 giờ chiều mới xong. Lý Trạch Phân tắm rửa thay quần áo xong thì trực tiếp xuống nhà ăn gọi cơm, cầm theo 2 túi nhựa lớn tỏa mùi thơm ngào ngạt đi vào văn phòng đội điều tra đặc biệt.

Mọi người thấy Lý Trạch Phân bước vào thì ầm ĩ chào đón cô về lại đơn vị, sau đó mỗi người cầm 1 phần cơm, vừa mở hộp vừa sôi nổi bàn tiến triển điều tra của vụ án.

“Theo video giám sát và ghi chép giao dịch thì suy đoán của đội trưởng Lan trước đó là đúng,” Tiêu Lăng Duyệt là người báo cáo đầu tiên, “Trần Tư lên tàu ở trạm mà hung thủ xuống, hơn nữa còn rất vội vàng. Hẳn là đã bắt gặp hiện trường gây án, cửa tàu đã đóng mất nên không có chỗ để trốn, sau đó trước khi tàu tới trạm kế tiếp 3 phút, anh ta đã trở thành người bị giết tiếp theo.”

“Nói như thế thì việc thi thể Lữ Diệu Du không bị gì nhưng Đái Thăng lại rất nghiêm trọng, có lẽ là có liên quan đến sự xuất hiện của Trần Tư.” Lý Trạch Phân nói ra kết quả nghiệm thi tương ứng.

“Rất có thể là như thế.” Lan Khâm gật đầu, “Trần Tư đã cắt ngang hung thủ, khiến hắn sau khi giết anh ta diệt khẩu đã phải vội xuống xe. Vậy còn địa điểm Lữ Diệu Du và Đái Thăng lên xe thì sao?” Anh hỏi Tiêu Lăng

Duyệt.

Tiêu Lăng Duyệt: “Trạm Bắc Trường, cách điểm hung thủ xuống xe 15 trạm, đủ thời gian để hãm ra tay.”

Chương 91: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (4)

“Về chỗ mà hung thủ lên xe,” Tiêu Lăng Duyệt gấp ra một miếng thịt xào rau bỏ vào miệng, vừa nhai vừa nói, “Trước mắt tôi đã kiểm tra tất cả camera giám sát của tuyến số 1 từ 12 giờ rồi, không phát hiện ra.”

Mao Lệ: “Lúc hắn xuống xe cũng không hề lộ mặt, nếu chỉ dựa vào quần áo để phán đoán thì...”

“Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện này rồi, vì để tránh khả năng hắn thay quần áo mà để lọt lưới nên tôi đã cố ý căn cứ theo chiều cao, hình thể để thiết lập điều kiện sàng lọc, nhưng không có ai trùng khớp cả.”

“Vậy hắn là hắn đã lên tàu trước 12 giờ.” Lan Khâm dùng đuôi dũa gãi cằm phân tích, “Cả hành trình của tuyến số 1 kéo dài trong 2 tiếng, lúc hung thủ xuống tàu ở trạm Thông Hóa thì đã qua nửa đêm. Theo vị trí của trạm Thông Hóa thì ít nhất hắn đã ngồi được nửa đường chuyển ngược lại, sau đó ở lại trạm cuối cùng không xuống mà chờ tàu đổi chiều. Ở trạm cuối có lời khai nhân chứng nào tương tự thế không?”

Phùng Dịch Hoảng lắc đầu: “Không có. Tôi cũng đã tính đến chuyện này rồi nên lúc sáng đã đi thăm dò một chút. Tuyến tàu số 1 sau 12 giờ ở 2 trạm cuối phía Nam và phía Bắc đều không có người xuống xe, vì thế trừ hung thủ ra không còn hành khách nào khác cả, cũng không có nhân viên trạm tàu ở sân ga, căn bản không có nhân chứng để lấy lời khai.”

“Ừm...” Đáp án của Phùng Dịch Hoảng vốn dĩ cũng nằm trong dự đoán của Lan Khâm, “Dù sao cũng là rạng sáng mà, không có gì kỳ lạ. Thế còn quỹ tích của hung thủ sau khi xuống trạm Thông Hóa? 1 2 giờ sáng không có nhân chứng, không có người qua đường, hắn là dấu vết cũng được giữ lại nhỉ?” Anh nhìn về phía Mao Lệ.

“Đúng vậy,” Mao Lệ buông đũa, chuyên tâm trả lời câu hỏi, “Kiểm tra dấu vết đã mô phỏng được cơ bản quỹ tích hành động của hắc sau khi ra khỏi trạm tàu. Sau khi hắc rời khỏi đã đi bộ đến thẳng công viên ven sông rồi vào nhà vệ sinh số 4 trong đó để vứt quần áo và giày có dính máu, còn tắm rửa sạch sẽ nữa. Còn hướng đi sau khi rời khỏi nhà vệ sinh thì giờ hơi khó để tìm lại. Giờ đã phong tỏa nửa công viên rồi, bọn Tiểu Dương vẫn còn đang điều tra, video giám sát ở công viên vẫn đang được sàng lọc từng người một.”

“Trạm Bắc Trường là ở đâu nhỉ?” Lý Trạch Phân chợt nhớ ra gì đó, “Đã xác định được tối đó Lữ Diệu Du và Đái Thăng đã tiếp xúc với những ai chưa?”

“À, nhắc mới nhớ,” Trương Trác Bân bắt chéo chân, đặt hộp cơm xuống đùi rồi nói, “Suy đoán của mọi người không sai, tối hôm qua đúng là hai người đã tụ tập với một nhóm sinh viên. Những người tham gia buổi tiệc đó đều có gia cảnh khá tốt, hoặc giống với Đái Thăng, một phú nhị đại dẫn theo một người bạn gia thế bình thường đi theo chung vui.”

Tiêu Lăng Duyệt: “Dẫn bạn đi tiệc chung, không phải chỉ để khoe mẽ bạn gái thôi à? Khoe với bạn bè bạn gái mình, khoe với bạn gái túi tiền của mình. Thế thì tại sao Đái Thăng đó lại đi tàu điện ngầm về nhỉ?”

“Đám nhóc tham gia buổi tiệc cũng không biết hai người họ về bằng tàu điện ngầm. Chúng tôi đã đến nhà phụ huynh hai người hỏi thăm chút rồi, thế mới biết trước khi xảy ra chuyện Đái Thăng đã gặp gây náo loạn một thời gian, sau đó bị cha mẹ cậu ta tịch thu xe, khóa thẻ, mỗi tháng chỉ chuyển vào WeChat 1 vạn. Cha mẹ cậu ta biết tin con mình chết đã khóc lóc âm ỉ, nghĩ do mình cắt nguồn kinh tế của cậu ta mới dẫn đến chuyện đi tàu điện ngầm đêm khuya rồi bị sát hại.”

“Cặp phụ huynh này cũng rất thú vị nha, họ thật sự nghĩ cắt tiền là có thể chữa được bệnh nhà giàu à? Không phải vẫn lêu lổng đấy sao,” Phùng Dịch Hoảng cười khẩy, “Rõ ràng là giáo dục có vấn đề, giá trị quan cũng đã hình thành rồi thì sao mà thu lại được nữa.”

“Ày, cha mẹ cũng là lần đầu làm cha làm mẹ mà. Có những chuyện không đơn giản như thế đâu.” Là người duy nhất có con trong đội, Trương Trác

Bân bất giác nói đỡ cho cha mẹ của Đái Thăng vài lời.

“Lữ Diệu Du biết chuyện Đái Thăng bị cắt tiền không?” Lan Khâm kéo chủ đề quay về.

“Sao mà biết được?” Phương Uy ném hộp cơm đã ăn xong vào thùng rác rồi đáp, “Đái Thăng và Lữ Diệu Du đều đã là mối thứ tình thứ 2 thứ 4 gì của nhau rồi, một người chuyên tìm gái nhà lành, một người chuyên tìm phú nhị đại. Lữ Diệu Du chia tay bạn trai cũ cũng là vì cha của cậu ta phá sản đấy. Bởi vậy dù giờ hai người đã bị sát hại, nhưng nếu Lữ Diệu Du biết Đái Thăng bị kiểm soát tài chính thì chỉ e hai người đã sớm chia tay rồi. Hẳn Đái Thăng đã viện cớ gì đó, chẳng hạn như thử thách trải nghiệm để khiến cô ta đi tàu điện ngầm.”

“Nhắc tới người yêu cũ,” Trương Trác Bân buông hộp cơm rồi giở sổ ra, “Chúng tôi còn tra ra được một chuyện nữa. Bạch Nhạc, bạn trai hiện tại của Sài Mạn Mạn, bạn gái cũ của Đái Thăng...” Nói một chuỗi những từ lú lười khiến anh ta bị sặc, đành cầm ly nước lên uống một hớp rồi mới tiếp tục, “Theo lời khai của đám sinh viên tham gia buổi tiệc thì họ đã trông thấy một người nam lén lút đi theo Đái Thăng vào nhà vệ sinh.”

“Chúng tôi đã kiểm tra video giám sát ở nhà hàng đó, kết quả phát hiện người theo dõi Đái Thăng chính là Bạch Nhạc. Mà trong danh sách người tham dự hôm đó lại không có Bạch Nhạc. Sau khi nói gì đó với Đái Thăng trong nhà vệ sinh, cậu ta rời đi, thời gian lúc đó là khoảng 2 giờ khuya. Hành tung sau đó thì chưa xác định được, nhưng đã liên lạc rồi, chiều nay cậu ta và Sài Mạn Mạn sẽ đến Cục điều tra để tiếp nhận thẩm vấn.”

Trương Trác Bân vừa nói đến đây thì một người mặc đồng phục cảnh sát gõ cửa bước vào, báo Sài Mạn Mạn và Bạch Nhạc đã đến.

Trương Trác Bân lập tức buông hộp cơm xuống, đi với Phương Uy vào phòng thẩm vấn.

Tới khi Lý Trạch Phân ăn cơm và báo cáo công việc xong, Trương Trác Bân và Phương Uy vẫn chưa quay về, cô nhiệt huyết dâng trào lại bước vào phòng quan sát bên cạnh nghe ngóng. Bạch Nhạc và Sài Mạn Mạn lần lượt

ở phòng thẩm vấn số 2 và số 3. Lý Trạch Phân không vào phòng số 2 mà vào phòng của Sài Mạn Mạn. Vì cô không nghĩ rằng Bạch Nhạc sẽ là hung thủ, hoặc cậu ta sẽ phun ra bất kỳ thông tin nào có ích, nhưng trái lại Sài Mạn Mạn lại khiến cô có hứng thú xem náo nhiệt hơn.

Cuối cùng, cô thật sự đã nhìn thấy đủ loại “náo nhiệt”.

“Đái Thăng chết rồi?Ồ, chết rồi à.”

“Tôi buồn? Tôi buồn chứ, sao lại không, tôi yêu anh ta đến thế cơ mà. Chúng tôi chia tay nhưng vẫn là bạn, vẫn giữ liên lạc, anh ta còn thường xuyên tặng quà cho tôi đây.”

“Buồn và khóc là hai chuyện khác nhau, OK? Anh cũng đâu phải con sâu trong bụng tôi, sao biết được tôi không có cảm xúc gì với cái chết của anh ta chứ? Nhưng mà Đái Thăng chỗ nào cũng tốt, chỉ không tốt ở tính hay chọc ghẹo nữ sinh mà thôi. Thật ra nữ sinh cũng rất nguy hiểm đấy, đã từng nghe qua câu hoa hồng có gai chưa? Chỉ là do đàn ông các anh không biết mà thôi. Nói thật thì lúc anh nói rằng anh ta bị giết tôi cũng không ngạc nhiên gì lắm.”

“Tôi á? Tôi qua tôi đang làm gì ư? Thì ở ký túc xá, hình như 1 2 giờ tôi vẫn chưa ngủ, đang nói chuyện với bạn cùng phòng thì phải. Các người không tin thì đến hỏi đi. Hơn nữa hành lang ký túc xá chúng tôi có camera, các người đi điều tra đi, chắc chắn không phải tôi giết người.”

“Hả? Chẳng lẽ các người cho rằng Bạch Nhạc đã giết Đái Thăng sao? A ha ha ha ha... Sao lại nghi ngờ anh ấy chứ? Vì anh ấy là bạn trai hiện tại của tôi à? Tuy Bạch Nhạc hơi nghèo, nhưng tính tình anh ấy rất hợp với tôi. Tôi đã hết lòng với anh ấy như thế, anh ấy còn có gì bất mãn nữa, có gì thua thiệt Đái Thăng nữa đâu?”

“Quà? À, quà của Đái Thăng tặng à. Bạch Nhạc biết chứ, tôi đều cho anh ấy xem qua, có lúc còn mang ra đùa nữa.”

“Anh ấy bất mãn á? Có gì mà bất mãn, nếu không hài lòng thì cứ mua cho tôi đi. Nếu mua không nổi thì phải chấp nhận sự thật này thôi. Đến cả làm

đẹp cho bạn gái mình mà còn làm không được thì phải chịu để cho người đàn ông khác giúp mình thôi. Anh ấy cũng tiết kiệm được rất nhiều tiền rồi còn gì, tôi quen với người nghèo như anh ấy còn chưa đủ chứng minh rằng mình thật sự yêu anh ấy sao?”

“Những lời này tôi đã từng nói với Bạch Nhạc rồi, nếu không thể thỏa mãn nhu cầu vật chất của tôi thì cũng chỉ có thể thỏa mãn tinh thần tôi thôi. Vật chất tôi sẽ tìm từ người khác, không cần anh ấy quản. Có thể ngoài mặt tôi trang điểm xinh đẹp là vì người khác, nhưng trái tim tôi chỉ thuộc về mình anh ấy. Nếu anh ấy không chấp nhận được chuyện này thì cứ đi tìm một người bạn gái khác đi.”

“Tóm lại là Bạch Nhạc không thể nào giết Đái Thăng đâu. Vì giết Đái Thăng xong vẫn còn người khác, giết hết đám người tặng quà cho tôi rồi thì anh ấy phải mua cho tôi, anh ấy mua được à? Anh ấy là người hiểu chuyện, nếu không rõ chuyện đó thì tôi cũng không thể yêu được. Anh ta lén lút đi tìm Đái Thăng hẳn là bạn trai cũ và bạn trai hiện tại cũng làm bạn chứ sao? Ví dụ như lúc tôi không vui thì phải làm sao, sinh nhật tôi muốn chúc mừng thế nào, chia sẻ kinh nghiệm thôi mà. Ai nói người mới và người cũ gặp mặt là phải xé xác nhau chứ? Các người cũng quá hẹp hòi rồi đấy.”

“Này, về mặt của các người là sao đây, cảnh sát còn định quản cả giá trị quan của người khác à? Tôi và Bạch Nhạc đều anh tình tôi nguyện, các người quản cái gì? Tôi đồng ý như thế, đồng ý để người trước giữ mối quan hệ với người mới đấy, các người e ngại cái gì? Sao lại hà khắc với nữ sinh như thế? Đàn ông các người trước đây có thể có năm thê bảy thiếp, giờ tôi chỉ là có bạn trai cũ kiêm cây rụng tiền thôi mà, thế thì đã sao?”

“Hơn nữa thể hình Bạch Nhạc nhỏ như thế, sao mà đánh thắng được Đái Thăng? Dù thật sự có gì đó sau lưng tôi thì anh ấy cũng không tự lượng sức mình mà đi trêu chọc một người vừa giàu vừa cao to hơn mình đâu! Nếu có cầm vũ khí đánh Đái Thăng thì chẳng lẽ anh ấy không bị thương còng lỏng nào trên người. Các người thấy trên người anh ấy có thương tích gì không? Một vết cũng không có. Vậy chắc chắn không phải là anh ấy rồi.”

“Được rồi, các người đã hỏi xong chưa? Hỏi xong thì tôi sẽ đi, tôi còn phải đi xem phim với Bạch Nhạc nữa, vất vả lắm mới hưởng điểm phúc của các

người, có cơ cho tôi cúp học.”

Lý Trạch Phân vốn còn định nghe “Bài luận về bao nuôi” thú vị này thêm chốc nữa để xem từng bước “tiến hóa” của ký sinh trùng là như thế nào, nhưng tiếng điện thoại đã cắt đứt thời gian giải trí của cô.

Người gọi điện đến là Lan Khâm.

“Vừa nhận được tin, đội kỹ thuật đã phát hiện ra 1 thi thể ở bờ kè ven sông, nếu không có gì bất ngờ thì hẳn là hung thủ của vụ án. Thi thể đang được vớt lên rồi, chắc hai chúng ta phải sang đây một chuyến. Tôi đang chờ em ở bãi đỗ xe nhé.”

“Được, đội trưởng Lan, tôi sẽ tới ngay.” Nói xong, Lý Trạch Phân đẩy cửa ra khỏi phòng thẩm vấn.

Kẻ sát nhân mỡ bụng lại nằm dưới đáy bờ kè ư... A.

Chương 92: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (5)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lý Trạch Phân bước ra khỏi cảnh giới tuyến xung quanh bờ kè, cởi bộ đồ phòng hộ trên người ra rồi ném vào túi, sau đó bước tới bên cạnh Lan Khâm.

“Quả nhiên là chết đuối, hơn nữa lúc bị chìm xuống vẫn còn tỉnh táo, trên người không có dấu vết từng bị trói.”

“Vậy phải là... Tự sát ư?” Suy đoán này khiến tâm trạng của Lan Khâm có chút hơi khó nói.

“Vẫn chưa kết luận được,” Lý Trạch Phân lắc đầu, “Bờ kè có phải hiện trường đầu tiên hay không, phải về so sánh thành phần nước trong người hắn và nước ở đây mới xác định được. Hắn đã được phát hiện thế nào vậy?” Cô nhìn về phía Mao Lệ đang đứng một bên.

“Từ dấu vết ở nhà vệ sinh lần được đến đây, từ dấu chân trần trên cầu thì tôi đoán có người đã nhảy xuống, sau đó mới tiến hành lặn xuống để trục vớt. Hắn chắc hẳn là hung thủ trong vụ án giết người ở tàu điện ngầm rồi,” Mao Lệ hất cằm vào túi đựng thi thể, “Mặc dù sẽ mất thời gian để xét nghiệm tóc, nhưng đã xác minh được dấu vân tay của hắn và vân tay trên hung khí, quần áo trong nhà vệ sinh là trùng khớp rồi. Hơn nữa thể hình cũng tương xứng với trong video giám sát. Các vết bẩn trong khe móng tay có lẽ là máu của nạn nhân đúng không? Chờ đến khi có kết quả thì vụ án tàu điện ngầm cơ bản đã được giải quyết rồi.”

Cô ta dừng một chút, “Nhưng mà sao hắn lại phải tự sát nhỉ? Theo dấu vết thì hắn đã tự mình leo lên lan can rồi nhảy xuống.”

Không ai trả lời lại câu hỏi của Mao Lệ.

“Đã xác minh được danh tính của hắc chưa?” Lý Trạch Phân thấy mặt trời đã sắp xuống núi, cả đêm làm việc lao lực khiến cơ thể vẫn chưa hoàn toàn hồi phục của cô hơi khó chịu, giờ mắt đã bắt đầu hoa lên, mặt trời màu đỏ giờ đã biến thành 2.

Lan Khâm cau mày nhìn Lý Trạch Phân, không biết là vì để ý đến trạng thái của cô hay đang nghĩ đến chuyện gì khác.

“Vẫn chưa.” Mao Lệ cũng bị hoàng hôn của ngày thứ 2 này kích thích, ngáp một cái rồi đáp lại, “Dấu vân tay và DNA không nằm trong kho số liệu, quần áo ném ở nhà vệ sinh cũng không có điện thoại, giấy chứng nhận hay tiền mặt gì cả. Vòng xã giao của Đái Thăng và Lữ Diệu Du căn bản không hề có người như hắc, chỉ có thể chờ Tiểu Tiểu xem có tin tức gì tra được từ gương mặt của hắc thôi. Trước mắt chỉ mới biết hắc khoảng từ 30 đến 40 tuổi, nhìn quần áo thì hắc kinh tế cũng xem như khá.”

“Ừm...” Lan Khâm gãi cằm, đưa mắt nhìn túi thi thể trên xe của Trung tâm Giám định. “Tôi đã liên hệ với bọn anh Trương rồi, bảo họ dùng ảnh chụp của người này đi thăm dò hai người Bạch Nhạc. Nhưng xem ra trước mắt hình như là không nhận ra.”

“Nếu có thể xác định được thời gian và địa điểm hắc lên tàu điện ngầm thì có lẽ có thể sẽ thu nhỏ được phạm vi danh tính.” Lý Trạch Phân nói.

“Đúng vậy, Tiểu Tiêu cũng đang tiến hành rồi.” Lan Khâm lấy điện thoại ra nhìn thời gian, phát hiện đã 6 giờ chiều, “Hay là thế này đi, Tiểu Lý và Mao Lệ, hai người về nghỉ trước đi, nửa đêm đến thay cho bọn người anh Trương. Chứ nếu cứ làm việc liên tục suốt ngày đêm thế này, sức khỏe không chịu nổi đâu, hiệu suất cũng không cao.”

“Được,” Mao Lệ vui vẻ, “Vậy thì tôi cung kính không bằng tuân mệnh nhé.” Nói xong, cô ta liền nhanh chóng đứng dậy chuẩn bị thu dọn túi xách rồi đi.

Lý Trạch Phân bất động, “Chẳng phải tôi còn phải giải phẫu hần sao?”

“3 thi thể trước hình như em đã mổ chính 1 cỗ rồi đúng không? Hơn nữa như thế thì quá phản nhân đạo rồi, em nghĩ tôi là lãnh đạo ác ma đấy à? Chuyện giải phẫu cứ giao cho pháp y ở Trung tâm Giám định là được, em về nghỉ ngơi rồi đến nói chuyện với họ xem có đầu mối mới không.”

Mao Lệ vẫy tay với hai người rồi đi về phía nhà ga. Lý Trạch Phân thấy Mao Lệ đã rời khỏi, không quay đầu lại mà chỉ đáp “VẬY CŨNG ĐƯỢC”.

“Ừ, mai gặp...” Lan Khâm thấy các thành viên của đội kiểm tra vết tích đang thu dọn máy móc gần đó, chợt nhớ ra, “À đúng rồi, tôi có thể phiền em một chuyện riêng không?”

“Đội trưởng Lan cứ nói.”

“Là Lan Huệ em gái tôi ấy,” Anh lấy ngón tay xoa xoa huyệt thái dương, “Nếu đã hứa cho nó tham gia cuộc thi thì phải dốc sức ủng hộ thôi. Trước trận đấu thì cần phải luyện tập, mà con gái như nó một mình chạy tới tiệm net hoài cũng không an toàn, bởi vậy tôi đang nghĩ xem có nên mua một cái máy tính cấu hình cao cho nó không. Nhưng giờ nó lại đang ở nhà em... Tôi có thể viết địa chỉ giao hàng là nhà em được không? Chắc khoảng 2 ngày nữa hàng sẽ giao tới, em nói với Lan Huệ một tiếng đi, phụ tùng thế nào, nó là người trong ngành hần là biết rõ.”

“ĐƯỢC.”

“Còn nữa,” Hết nhờ chuyện này lại đến chuyện khác, Lan Khâm ngượng ngùng gãi mũi, “Cụ thể trận đấu của nó diễn ra ngày nào, kéo dài bao lâu, ở đâu, nếu em tiện thì nghe ngóng giúp tôi với nhé? Tôi sẽ xin nghỉ phép hôm đó để lái xe đưa nó đi.”

Lý Trạch Phân nhướng mày.

“Nếu nó bảo không muốn tôi đưa đi thì em cứ nói mình sẽ giúp nó tìm tài xế... hoặc sao đó, tóm lại là lừa nó chờ dưới lầu là được.”

“Được.” Giọng nói của Lý Trạch Phân nghe hơi vui vẻ.

Lan Khâm lại mất tự nhiên gãi mũi.

Sau khi đồng ý với hàng loạt nhờ vả của Lan Khâm, Lý Trạch Phân tạm biệt các đồng nghiệp ở hiện trường rồi lái xe về nhà. Vì giờ cao điểm buổi tối là 6 giờ nên cô phải mất hết 1 tiếng để đi xong lộ trình bình thường chỉ mất nửa tiếng.

Vừa đẩy cửa chống trộm ra, Lý Trạch Phân đã nhìn thấy Lan Huệ đang cầm PSP* nằm trên ghế sofa chơi.

[Click để xem ảnh](#)

(*) *PlayStation Portable (PSP)* là máy chơi trò chơi điện tử cầm tay được phát triển và tiếp thị bởi Sony Computer Entertainment.

Lan Huệ nghe tiếng, không ngẩng đầu lên mà chỉ trực tiếp nói: “Xem ra Lan Khâm không phải là kẻ cuồng công việc, còn là ác ma chèn ép cấp dưới nữa, lại còn chèn ép cả công chúa điện hạ cơ đấy.”

Lý Trạch Phân bận cởi áo khoác treo lên móc, không thèm nhìn nó.

Lan Huệ không hề cảm thấy thái độ của Lý Trạch Phân có gì sai, chỉ tự nói: “Tối qua 1 2 giờ cô đã chạy ra ngoài làm việc rồi à? Chậc chậc chậc, xem ra công chúa như cô cũng không dễ dàng gì nhỉ. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao cô lại phải làm cảnh sát vậy? Tôi không nghĩ ước mơ của cô là làm cảnh sát, hoàng thất cũng sẽ không ngu ngốc đến mức bắt một công chúa đi bắt tội phạm, đúng không? Hay cô chỉ muốn khám nghiệm thi thể thôi, trở thành cảnh sát hình sự cũng là trùng hợp?”

Lý Trạch Phân vòng qua người nó, đi vào phòng bếp.

“Ài, pháp y cũng tốt, pháp y rất thoải mái. Nghề này cũng giống esports đấy đấy, giải tỏa áp lực. Dù lấy dao đâm người là phạm pháp, nhưng đâm vào xác chết lại là hợp pháp đấy, cô...”

Lý Trạch Phân mang ra một cái túi nhựa từ phòng bếp, đứng trước mặt Lan Huệ, mặt không biểu cảm gì im lặng nhìn nó.

Trong nháy mắt, Lan Huệ đã bị nét mặt nghiêm túc trời sinh của người nhà họ Lý này dọa sợ, nửa câu sau kẹt lại trong cổ họng, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ. Cho đến khi định thần lại thì giọng điệu của nó đã thay đổi.

“Đừng bảo là cô cũng tin cái gì mà “nói thay người chết” nhé? Vậy thì xàm quá, giống Lan Khâm vậy. Người đã chết thật sự quan tâm việc có chính nghĩa hay không à? Tất cả cũng chỉ do người sống tự nghĩ nhiều thôi, vô duyên vô cớ lại lãng phí nhân lực, thậm chí cả tính mạng nữa. Tất nhiên là bọn tội phạm đáng chết, nếu cảnh sát có thể chính tay đâm chết những kẻ súc sinh đó như cô làm với Ngụy Vu Vĩ thì tôi còn hiểu nổi. Nhưng...”

“Đồ ăn ngoài này là do cô gọi đấy à?” Lý Trạch Phân giơ túi nhựa trong tay ra trước mặt Lan Huệ, dường như không hề bỏ những lời thao thao bất tuyệt của Lan Huệ vào tai.

“Đúng vậy,” Những lời muốn nói đã nói hết rồi, Lan Huệ cũng không trông chờ Lý Trạch Phân có phản ứng gì nên rất tự nhiên chuyển sang chủ đề khác, “Tôi gọi đấy, 2 phần bún thập cẩm cay. Vốn đi ăn trước rồi, nhưng tôi nghĩ nên chờ chủ nhà là cô về nên để trong tủ lạnh. Dù sao bỏ vào lò hâm nóng ăn vẫn được mà.”

Lý Trạch Phân mím môi: “Cảm ơn, nhưng cô tự ăn một mình đi. Tôi bị dao đâm ở bụng, không ăn được thức ăn kích thích.”

“Xì—” Lan Huệ rụt cổ lại, vẻ mặt sa sầm, “Sao tên Ngụy Vu Vĩ kia lại đâm ác thế? Vậy thì cuộc đời còn gì vui vẻ nữa?”

“Cũng tạm.” Lý Trạch Phân cũng không sửa lại rằng không phải Ngụy Vu Vĩ đâm mình.

“Ồ, vậy cô ăn cái gì?”

“Tôi sẽ tự làm.”

“À — “

“Cô định đến Lạc Dương thế nào?” Lý Trạch Phân quay người lại hỏi.

“Aha, Lan Khâm bảo cô hỏi à?” Lan Huệ rùng mình một cái, “Vậy là cô đã nói với anh ấy chuyện tôi ở đây rồi? Anh ấy không muốn bắt tôi về sao? Cô và anh ấy đã thỏa thuận gì rồi?”

“Ừng hộ cô tham gia trận đấu, sau khi thi xong thi về học hành cho tốt là được.”

“Dừng, khỏi nghĩ tới.”

“Cô không định chấp nhận à?” Lý Trạch Phân hơi nheo mắt lại, cả khuôn mặt lập tức trở nên rất nghiêm khắc.

“Xời, bảo chấp nhận thì phải chấp nhận thôi, nếu không tôi còn làm gì được nữa.” Lan Huệ cau mày, mím chặt môi, “Anh ấy bảo tôi tham gia trận đấu, không phải là muốn đưa tôi tới Lạc Dương đấy chứ? Vậy nên cô mới hỏi tôi như thế? Quên đi trời ạ, anh ấy tham công tiếc việc thế kia, 90% sẽ cho tôi leo cây mất. Tôi tự lo, không cần phải lo gì hết.”

“Cô là trẻ vị thành niên, không thể tự lái xe và thuê phòng một mình được.” Lý Trạch Phân vô cảm nói ra sự thật.

“Chẳng phải trên đời này giải pháp vẫn luôn nhiều hơn vấn đề đấy sao? Ngoài mặt thì không thể, nhưng chẳng lẽ không còn cách nào thật? Tóm lại là không cần mấy người quản đâu.”

“Chỗ thi đấu ở đâu, cô định khi nào thì xuất phát?” Lý Trạch Phân thờ ơ hỏi.

“Tôi đã bảo là không cần mấy người quản rồi mà!” Lan Huệ quăng chiếc PSP trong tay lên ghế sofa rồi đứng dậy.

Lý Trạch Phân mỉm cười: “Không cần quản thì tại sao còn muốn đến chỗ này ở?”

“... Mẹ kiếp.” Lan Huệ giống như quả bóng hết hơi, ngã phịch xuống sofa, “Cô đang uy hiếp tôi đấy á? Tôi không lên xe của Lan Huệ đến Lạc Dương thì cô sẽ lập tức đuổi tôi đi đúng không?”

Lý Trạch Phân nhún vai tỏ vẻ không ý kiến.

Lan Huệ thấp giọng mắng vài câu, sau đó ngẩng đầu lên: “Vâng vâng vâng, đi thì đi, nhưng điều kiện tiên quyết là anh ấy phải làm được. Cô còn điều kiện gì thì cứ nói hết một lần đi.”

“Tan học xong thì trực tiếp về nhà, không được đến tiệm net.”

“Chuyện này cô cũng quản? Cô bị Lan Khâm nhập đấy à? Hay là Lan Khâm bảo cô quản? Sao cô lại nghe lời anh ấy như thế chứ? Anh ấy cho cô lợi ích gì? Tôi là người chơi esports đấy, không ra tiệm net không lẽ dùng laptop của cô à? Đến cả con chuột cũng không có.”

“Ngày mai hoặc ngày mốt sẽ có máy tính được giao đến, cô tự nhận hàng đi.”

Lan Huệ bị những lời của Lý Trạch Phân dọa cho kinh hãi, há hốc mồm: “Cái gì? Tôi không nghe lầm đấy chứ? Ôi trời ạ.”

Lý Trạch Phân trực tiếp mở đơn đặt hàng mà Lan Khâm vừa gửi ra trên điện thoại rồi đưa cho Lan Huệ.

“Trời ơi trời ơi trời ơi. Đúng là hoàng thất có khác, đắt quá, đắt quá rồi. Ai như Lan Khâm chứ, cái PC ở nhà vẫn là cái Lenovo cha tôi mua hơn 10 năm trước, còn cài Windows XP lâu nữa chứ, để ở đó như trang trí ấy, mỗi lần khởi động là mất hết nửa tiếng.”

Lý Trạch Phân không sửa lại rằng ai là người trả tiền, cứ để cho Lan Huệ hiểu lầm đi, dù sao mục đích cũng đã đạt được.

Chương 93: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lúc Lý Trạch Phân ăn tối xong, ngủ một giấc rồi quay lại Trung tâm Giám định thì việc khám nghiệm tử thi đã xong xuôi hết cả. Cô lấy báo cáo chi tiết từ chỗ Triệu Vũ Hạm sau đó tùy tiện tìm một chỗ để ngồi xuống.

Báo cáo không dài, nhưng Lý Trạch Phân lại đọc rất chậm. Cô vừa xem vừa thì thoảng hỏi lại Triệu Vũ Hạm bên cạnh vài câu. Triệu Vũ Hạm là một người tốt bụng và kiên nhẫn, trả lời từng câu hỏi rất tường tận, không hề hà gì việc Lý Trạch Phân đang phiền mình. Thậm chí trong lúc trò chuyện cô ta còn cảm thấy rất hào hứng, dứt khoát buông việc trong tay ra rồi đặt mông ngồi xuống bên cạnh Lý Trạch Phân, chuyên tâm giải thích cho cô.

Rất nhanh đã đến 8 giờ sáng, một người pháp y khác đến thay ca, Triệu Vũ Hạm mới lưu luyến ngừng nghiên cứu với Lý Trạch Phân.

“Được rồi, tôi sẽ nói với Tiểu Lương, đồng thời sẽ tìm những xét nghiệm mà cô nhắc tới. Đợi có kết quả cũng xế chiều đấy, lúc đó tôi sẽ trực tiếp mang tới cho cô luôn.”

“Được, cảm ơn.” Lý Trạch Phân đứng dậy, sau khi nói cảm ơn xong thì quay sang chào đồng nghiệp đến thay ca một tiếng, thu dọn tài liệu rồi đi về phía Cục điều tra.

Lúc Lý Trạch Phân bước vào văn phòng đội điều tra đặc biệt, Trương Trác Bân, Phương Uy và Phùng Dịch Hoảng ở lại tối qua đã biến thành Mao Lê và Tiêu Lăng Duyệt, rõ ràng vẫn đã về nhà nghỉ ngơi rồi trở lại dưới sự nhắc nhở của Lan Khâm. Nhưng Lan Khâm vẫn còn trong văn phòng, lúc Lý Trạch Phân đi vào anh đang đỡ 2 con mắt gấu trúc thảo luận gì đó với

Tiêu Lăng Duyệt.

“A, Tiểu Lý, chào.” Tiêu Lăng Duyệt thấy cô đầu tiên, “Nói cho em biết một tin tốt, đã tra ra thân phận của thi thể ở bờ kè rồi.”

“Thật ư?” Trên mặt Lý Trạch Phân lộ ra nụ cười nửa thật nửa giả, bước lên nhập bọn với hai người, “Sao tra được thế, là ai?”

“Tra được thông qua ảnh chụp. Tiêu Cừu, 34 tuổi, độc thân, đang làm giáo viên piano ở cửa hàng nhạc cụ Hi Nhã. Vì trên website cửa hàng có đăng ảnh tất cả các giáo viên lên nên không mất nhiều công sức để tìm ra được. Cửa hàng vừa mới mở cửa đã bị anh em ở đồn cảnh sát đã vào hỏi thăm, thế mới biết thằng cha này đã xin nghỉ phép vì sốt cao từ đầu tuần rồi. Đáng lẽ hôm qua đi làm lại rồi, vì buổi tối hần còn 1 tiết học 1-1 vào lúc 7 giờ rưỡi. Nhưng không hiểu tại sao không thấy hần đến, gọi điện không ai nghe máy, WeChat, QQ các thứ cũng không liên lạc được, làm hại học trò người ta bị leo cây.”

“Nói tới vụ 7 giờ rưỡi này tôi lại bắt đầu khí thế đi điều tra video giám sát từ 5 giờ rưỡi tới 7 giờ rưỡi của tuyến tàu điện ngầm số 1, kết quả là bingo, lúc 6 giờ 52 phút, chiều cao, hình thể, quần áo đều trùng khớp, lại còn lộ mặt nữa, đúng chính xác là Tiêu Cừu. Hần chính là tên mỗ bụng rồi bỏ chạy đấy.”

“Lúc đầu là định đến trạm tàu để đi làm, kết quả là không mang điện thoại, tiền mặt hay chứng minh thư gì hết, chờ trên đó tròn 7 tiếng sau đó sát hại 3 người?” Lý Trạch Phân tóm tắt vụ án lại bằng một câu, “Hần không liên quan gì đến 3 nạn nhân sao?” Chẳng hiểu sao thay vì trực tiếp bác bỏ, cô lại dùng câu hỏi “có/không”.

“Theo như điều tra trước mắt thì không có liên quan gì cả.” Lan Khâm đáp lại.

Lý Trạch Phân nhìn tập tài liệu trong tay, vừa định nói gì đó thì Mao Lệ đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại rất ngắn, cô ta đặt điện thoại xuống rồi đi tới hỏi Lan Khâm: “Đã tìm ra địa chỉ của Tiêu Cừu rồi, có muốn đến xem không?”

“Được.” Lan Khâm gật đầu, “Em cũng đi chung đi.” Anh nói với Lý Trạch Phân.

Nhà thuê của Tiêu Cừ cách Cục điều tra Trường An không xa, mọi người lái xe chưa tới 20 phút đã đến nơi. Sau khi xuất trình thẻ ngành và lệnh khám xét cho bảo vệ tòa nhà, 1 nữ nhân viên bất động sản trẻ mặc đồng phục chỉnh tề bị gọi vào, cầm một chùm chìa khóa tay dẫn 3 người đi về phía trước.

Đây là một tòa nhà cho thuê rất hiếm thấy ở Đường Quốc, tất cả nhà trong tòa đều được thuê, còn công ty bất động sản chính là chủ cho thuê. Vì thế trong tay của nhân viên này chính là chìa khóa của từng nhà.

Căn hộ của Tiêu Cừ ở tầng 17, là loại căn hộ nhỏ nhất, có 1 phòng ngủ và 1 phòng khách, vừa đủ để thuê ở một mình. Ngay lúc nhân viên vừa mở cửa phòng Tiêu Cừ ra, một mùi thối như bát mì ăn liền bị bỏ mốc meo 10 ngày liền lập tức xông ra.

Cửa ra vào vẫn mới hé một nửa, nữ nhân viên kia cố hết sức vẫn không đẩy vào được. Kết quả trước khi Mao Lệ kịp ngăn cản thì bảo vệ phía sau đã trực tiếp giơ chân lên đá.

Bốp — cửa mở toang. Có thứ gì đó bị một đạp kia ép lại rồi bị phun ra.

Nét mặt Mao Lệ như màu nước vãi ra từ thứ giống như túi rác lặn ra kia, đen kịt. Ánh mắt cô ta như muốn nhai vỡ đầu người bảo vệ lớn đầu kia, nếu không phải nhờ sự chuyên nghiệp của nghề công chức nhân dân thì hẳn cô ta đã sớm mở miệng ra mắng ầm lên rồi.

Có trời mới biết một đạp này đã phá hủy biết bao dấu vết chỉ trong tích tắc.

Nhưng dù tức giận thế nào thì cũng chỉ có thể ôm trong bụng, 3 người vẫn phải trưng ra nụ cười khách sáo, đuổi bảo vệ và nhân viên bất động sản đi.

“Ôi trời đất thánh thần ơi. Sớm biết thế thì đã kéo cảnh giới tuyến luôn rồi.” Mao Lệ vừa đeo găng tay và bọc giày vừa than oán.

“Đừng vội, xem kỹ đi rồi hãy nói, 1 đập đó chưa chắc đã phá hư được gì đâu.” Lan Khâm an ủi.

Lý Trạch Phân không lên tiếng mà chỉ im lặng nhìn đống hỗn độn trong phòng kia.

Căn nhà như thế vừa tổ chức 12 trận náo nhiệt một lúc vậy, đồ đạc chất đống ngổn ngang, vỡ tan tành đầy đất, 3 người đứng ở cửa ra vào nhìn chăm chăm cả buổi vẫn không biết nên đặt chân vào phòng thế nào.

Mao Lệ nhìn cảnh tượng trước mắt rồi tuyệt vọng thở dài, trực tiếp lấy điện thoại di động ra liên hệ với đội kỹ thuật, từ bỏ ý định tự mình bước chân vào.

“Nếu có chó nghiệp vụ ở đây thì sẽ tốt hơn.” Lý Trạch Phân nói nhỏ.

“Hả?” Lan Khâm quay sang nhìn cô, “Khám nghiệm tử thi phát hiện ra gì à?”

“Không có, trong cơ thể hân không có dư lượng ma túy hay chất tương tự nào cả.”

“Nhưng?” Lan Khâm biết rõ Lý Trạch Phân vẫn chưa nói hết.

“Não bộ của hân đang ở trạng thái hưng phấn cực độ, lượng glutamate* tiết ra cao hơn bình thường rất nhiều, đặc biệt là ở vỏ não trước trán... Những xét nghiệm cụ thể vẫn chưa có kết quả, nhưng có thể hân đã mắc phải một số loại bệnh tâm thần nào đó, hoặc là đã sử dụng thuốc gì đó.”

() Glutamate là axit amin phong phú nhất có sẵn trong chế độ ăn uống của con người và axit amin cô đặc nhất trong não, được coi là chất dẫn truyền thần kinh kích thích chính của hệ thần kinh người. Glutamate thường có trong bột ngọt.*

“Vậy dù hân giết người hay tự sát thì đều có liên quan đến bệnh hoặc thuốc ư?” Vừa nghe đến khả năng này, cả khuôn mặt Mao Lệ đều nhăn lại.

“Căn cứ theo kết quả khám nghiệm tử thi, đúng là hãn đã chết đuối dưới bờ kè. Ngoài vết thương va chạm với mặt nước và đánh nhau với nạn nhân thì còn rất nhiều vết trầy xước do tự hãn gây ra. Nếu không phải vì da hãn bị ngứa thì hãn là hành vi gãi vì vấn đề tâm thần. Theo báo cáo trước mắt, hãn ta chưa từng mắc bệnh ngoài da.” Lý Trạch Phân không trực tiếp trả lời câu hỏi của Mao Lệ mà chỉ cung cấp một số luận cứ để 2 người tự tìm ra đáp án.

Mao Lệ: “Chuyện này đúng thật là...”

Trong lúc hai người nói chuyện, Lan Khâm đã thông báo cho khoa Cảnh khuyển.

Vì đường đi không xa, những người nhận được thông báo lại là một đám nóng tính nên 3 người còn chưa kịp bàn gì nhiều thì đội hỗ trợ đã đến.

Lần này cảnh giới tuyến thật sự bị giăng ra. Dưới sự điều phối của Mao Lệ, đội kiểm tra vết tích và đội phòng chống ma túy đã chia nhau ra làm việc, không hề quấy nhiễu lẫn nhau, kéo dài đến hơn 3 4 tiếng mới dừng lại để hai người “không phải dân chuyên” là Lan Khâm và Lý Trạch Phân bước vào.

Lúc bước vào lại lần nữa, đồng bừa bọn bên trong đã được đánh dấu và bao bọc lại, tuy thoát nhìn vẫn có vẻ hơi lộn xộn nhưng ít ra cũng có chỗ đặt chân rồi.

Lý Trạch Phân khẽ nghiêng người nhìn xung quanh, cuối cùng dừng mắt ở một đồng hóa đơn đã được bỏ vào túi vật chất. Đa phần đều là hóa đơn của nhà hàng, các cửa hàng nổi tiếng trên mạng cho đến các bếp riêng mà Lý Trạch Phân chưa từng nghe qua, có ăn một mình, ăn 3-5 người, không khó để nhìn ra Tiêu Cừ là một người ăn rất khỏe.

Sự chú ý của cô đặt trên tờ hóa đơn mới nhất của “Đỉnh Thiên Nhật Liêu”. Thời gian thanh toán là chủ nhật tuần trước, trước khi Tiêu Cừ xin nghỉ phép vì sốt 1 ngày. Cô ghi nhớ tên nhà hàng này, sau đó lục trong túi vật chứng tiếp, phát hiện trong gần 2 tháng nay Tiêu Cừ đã đến nhà hàng này

tổng cộng 5 lần.

“Không phát hiện ra bất kỳ chất kích thích nào.” Một vị cảnh sát dắt một con Doberman* báo cáo với Lan Khâm.

[Click để xem ảnh](#)

(*)

“Vậy là bị bệnh... ư?” Vẻ mặt Mao Lệ hơi khó tả, “Nhưng nếu tôi nhớ không lầm thì gia đình hần đâu có tiền sử bệnh thần kinh đâu nhỉ? Bệnh đến mức giết người thì sao có thể không ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày được, cửa hàng nhạc cụ bên kia cũng không thấy nhắc đến? Hình như, hình như có gì đó rất kỳ lạ.”

“Ừm...” Lan Khâm cau mày suy nghĩ một chút, “Dù nói thế, nhưng vẫn phải điều tra kỹ theo 2 hướng thuốc kích thích và bệnh. Kiểm tra qua loa sẽ không tìm được chỗ để thuốc đâu, tương tự vậy, người bệnh tâm thần cũng không tự nhiên viết chữ “Tôi bị bệnh” ở sau gáy cho đồng nghiệp, học sinh, người thân biết đâu.” Anh đột nhiên thấy Lý Trạch Phân đang giằng co với đồng hóa đơn, “Hóa đơn có vấn đề gì à?”

“Ngược lại là không có gì cả.”

“Chỉ là?” Lan Khâm đã bắt đầu có thói quen thêm vào dấu chấm hỏi phía sau câu nói của Lý Trạch Phân.

“Chỉ là điều đáng lo ngại duy nhất là Tiêu Cừu đã bắt đầu xin nghỉ phép từ đầu tuần, những vết thương trên người hần cũ nhất là 7 8 ngày trước. Lúc trước cứ cách 2 3 ngày hần lại ra ngoài ăn một bữa, mặc trời mưa gió, hóa đơn đều ở đây cả, nhưng đã dừng hần từ chủ nhật tuần trước, 1 ngày trước khi hần xin nghỉ phép. Lần cuối chính là một nhà hàng món Nhật, tên là “Đỉnh Thiên Nhật Liêu”.”

“Nhà hàng này có vấn đề gì sao?” Mao Lệ nghĩ ngay. Cô ta bước ra ngoài, tháo găng tay ra rồi cầm điện thoại tìm “Đỉnh Thiên Nhật Liêu”, “Đánh giá không tệ, xem như cũng khá nổi tiếng trên mạng, là nơi bán thức ăn healthy.

Còn bảo là gì mà bị bệnh nặng bác sĩ hết cách, vậy mà chỉ cần đến ăn sashimi ở đây là khỏe lại... Ôi trời ạ, lỗi quá đấy, đây không phải là quảng cáo chính thức của nhà hàng mà chỉ là một bình luận thôi đấy, đang nghiêm túc đấy à?”

Lan Khâm và Lý Trạch Phân liếc nhau một cái, nhận được đáp án giống nhau từ trong mắt đối phương.

“Đi, đi điều tra.”

Chương 94: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (7)

Dường như để xứng danh với hai từ “Nhật Liêu*”, trang trí từ trong ra ngoài của Đình Thiên Nhật Lưu cũng như phương thức tiếp khách của nhân viên đều cố gắng hết sức để bắt chước các nét đặc trưng của Phù Tang.

() Ý chỉ thức ăn được nấu theo công thức Nhật í.*

Cánh cửa gỗ trượt được mở ra, ánh sáng đột nhiên chuyển từ ánh mắt trời thành ánh đèn le lói như ánh nến. Bàn ghế và 4 vách tường đều được làm bằng gỗ và trúc, có một cái quầy cao để khách ngồi và một căn bếp ngăn bằng kính trong suốt đối diện quầy. Đường như tấm kính cũng có tác dụng cách âm, mọi hành động của đầu bếp bên trong đều giống như một bộ phim câm, rõ ràng là há miệng ra, chặt dao xuống nhưng người bên ngoài không nghe được họ đang nói gì cả, cũng không có tiếng lưỡi dao chạm vào thớt.

Lan Khâm nheo mắt điều tiết lại mắt, trước khi anh nhìn rõ khung cảnh trong căn bếp kia thì một người mặc đồng phục màu đen đã bước đến, cúi đầu 30 độ với anh và Lý Trạch Phân rồi rống to “Itadakimasu*”. Sau đó là một làn sóng liên tục “Itadakimasu” vang lên khắp phòng, từng nhân viên một lặp lại câu nói tiếng Nhật mà chính họ cũng không hiểu. Giọng nói vang lên nối tiếp nhau nhưng đồng thanh một cách kỳ lạ, kéo dài hơn nửa phút rồi dừng lại, chỉ riêng khí thế này cũng đã dọa khách sợ hãi rồi.

() Câu người Nhật hay nói trước khi bắt đầu ăn, ý đại khái là “Ăn thôi” hay “Cảm ơn vì bữa ăn” gì đó.*

Lan Khâm bị màn “nhiệt liệt chào mừng” này khiến cho trở nên lúng túng, nhưng Lý Trạch Phân dường như đã sớm đoán ra được, cô mặt không đổi sắc trao đổi cùng với nhân viên trong nhà hàng, nói muốn ngồi ở gần cửa sổ.

Ngồi vào chỗ, Lan Khâm mất hơn 10 giây mới khôi phục lại trạng thái làm việc để phối hợp với Lý Trạch Phân. Họ không tiết lộ thân phận cảnh sát mà giống như những thực khách bình thường, vừa xem qua menu vừa giả vờ hứng thú lắng nghe những lời giới thiệu của nhân viên phục vụ.

“Hai vị là lần đầu đến nhà hàng của chúng tôi đúng không ạ? Nói như thế thì tôi khuyên hai người phải thử phần ăn tình nhân ở trang 3. Nhất là set A, trong đó bao gồm sashimi cá hồi vàng* đặc trưng của nhà hàng chúng tôi.”

() Cá hồi vàng sông Kern, là loài cá có màu sắc rất đẹp và được ưa chuộng trong việc câu cá cảnh ở Mỹ.*

“Cá hồi vàng?” Lan Khâm giả vờ không nghe thấy hai chữ “tình nhân” trong tên gọi của set ăn, đặt menu lên bàn, “Là cá hồi* ấy hả?”

() Bé Đẹp: Cá hồi vàng là 金鱈, còn cá hồi là 三文魚, hai từ này giống ý nghĩa nhưng không đồng âm, vì thế Lan Khâm mới hỏi lại.*

“Là một loại cá hồi, tôi nhớ hình như nó được lai tạo và đột biến từ cá hồi vân thì phải.” Lý Trạch Phân cũng tùy ý để nhân viên phục vụ hiểu lầm quan hệ giữa hai người. Cô thay nhân viên kia trả lời câu hỏi của Lan Khâm, nhưng lại hơi lơ đãng, không hiểu vì sao lại nhìn về phía cửa ra vào.

“Oa, cô biết rất rõ đấy, xem ra cô rất am hiểu về thức ăn Nhật Bản. Nhưng ở nhà hàng chúng tôi là loại cá hồi vàng đặc biệt được nuôi ở trang trại chuyên dụng. Độ pH, hàm lượng oxy và nồng độ muối trong nước đều được theo dõi rất nghiêm ngặt, vì thế thức ăn làm ra rất đặc biệt, các nhà hàng quán ăn bình thường không so được đâu. Cá hồi vàng bình thường to lắm là 30-40 cm, nhưng ở nhà hàng chúng tôi có khi còn to bằng nửa người trưởng thành đấy. Hơn nữa cứ cách 2 ngày là lại nhập hàng một lần, đảm bảo thức ăn cho mọi người đều là tươi hết. Dù sao thì bể nước trong nhà hàng cũng không đáp ứng được nhu cầu dinh dưỡng của chúng.”

“Chà, nghe có vẻ rất hay đấy...” Lý Trạch Phân đang qua loa phụ họa theo thì đột nhiên có 2 người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát bước vào, con người cô co lại, dời ánh mắt đi, “Hay là chúng ta gọi set ăn này đi?” Giọng điệu cô trở nên rất dịu dàng, âm cuối luyến láy kéo dài, dường như đã hoàn

toàn nhập vai vào “người yêu” của Lan Khâm.

Lan Khâm không kịp thích ứng với giọng nói này của cô, vội vàng ho khan hai tiếng, đè hết những rung động trong lòng mình lại: “Còn giới thiệu món nào nữa không? Chúng tôi biết nhà hàng này lâu rồi nhưng không có cơ hội ghé vào. Lần này vất vả lắm mới vào được, bạn tôi nghe vậy bèn bảo chúng tôi gói mang về giúp họ 1 phần nữa.”

“À à, vậy sao. Đúng là nhà hàng chúng tôi có gói mang về ạ. Đồ ăn chín thì không cần đặc biệt lưu ý gì, nhưng sashimi thì không được để qua đêm.”

“Ừm, chúng tôi biết rồi.” Lý Trạch Phân lấy một tay chống cằm, nghiêng đầu cười đáp lại.

“Còn về phần giới thiệu thì ngài muốn đóng gói 1 món hay là cả set ạ?”

Lan Khâm: “Sao cũng được.”

“Vậy à. Cá nhân tôi giới thiệu những món này,” Nhân viên móc cây bút từ túi trước ngực ra, nhẹ nhàng vẽ lên menu, “Donburi, là cơm đĩa ấy, trừ cá hồi vàng ra thì còn có tôm tươi và thịt bò đều khá ngon. Còn sushi thì món này, món này, và món này nữa...”

Lan Khâm nghe rồi ghi nhớ, thi thoảng còn lấy điện thoại gõ vài cái như vừa nghe giới thiệu vừa hỏi người bạn bên kia muốn ăn gì.

Lý Trạch Phân nghe giới thiệu xong 2 món đề cử thì lại thất thần, ánh mắt lần nữa rơi vào người mặc đồng phục cảnh sát đang đứng trước cửa.

Người cao hơn trong 2 cảnh sát kia để ý đến ánh mắt của cô, bình tĩnh gật đầu một cái, Lý Trạch Phân còn chưa kịp đáp lại thì quản lý nhà hàng đã chạy đến cạnh 2 người đó, cản đi tầm mắt của Lý Trạch Phân. Sau đó không biết 2 người đã nói gì, làm gì, chỉ thấy đứng đó khoảng 2 3 phút thì quản lý liền tươi cười dẫn cả hai đi tham quan vòng quanh nhà hàng, đến cả căn bếp đằng sau rồi bước vào chỗ cất giữ nguyên liệu có tấm bảng “Không phận sự miễn vào” trước cửa.

“Hai người vừa rồi là cảnh sát ư?” Lý Trạch Phân chớp mắt vài cái, cắt lời nhân viên của hàng để nói với Lan Khâm, “Sao cảnh sát lại vào bếp sau vậy, không phải nhà hàng của các cậu có vấn đề gì đấy chứ?” Cô kéo dài giọng, tỏ ra đáng vẻ xem náo nhiệt nhưng không khoa trương.

“Hả, sao thế được, ha ha ha...” Nhân viên lúng túng cười, lén ấn một cái lên tai nghe.

Chỉ một chốc sau, một nhân viên cấp cao hơn “đi ngang qua”, vô tình gia nhập vào cuộc trò chuyện của họ: “Vừa rồi chỉ là kiểm tra định kỳ thôi, kiểm tra định kỳ. Hiện tại không phải nước ta có chính sách nghiêm cấm ăn thịt động vật hoang dã sao, những nhà hàng liên quan đến nguyên liệu thủy hải sản như chúng tôi tất nhiên cũng nằm trong phạm vi kiểm tra. Nhưng xin ngài cứ yên tâm, nguyên liệu nấu ăn của chúng tôi đều được mua từ các trang trại uy tín, tuyệt đối không phải là đánh bắt phi pháp.”

“Hóa ra là thế à. Tôi còn tưởng cách chế biến thức ăn của các người có vấn đề gì, không phải sashimi hay có ký sinh trùng với độc tố gì đó sao, lỡ ăn vào là bị ngộ độc thức ăn rồi. Tôi thấy trong bình luận bảo ở đây các người có thể trị bệnh gì gì đó nên nghĩ lơ như mèo mù đụng chuột chết, thay vì bị trúng độc thì lại lấy độc trị độc được thì sao?” Lý Trạch Phân bắt đầu gợi chuyện.

“A ha ha ha ha,” Người nhân viên thứ 2 cũng cười ngượng ngùng, “Cô cứ yên tâm cách chế biến nguyên liệu của chúng tôi, đầu bếp của chúng tôi đều có trình độ chuyên môn và được đào tạo đặc biệt ở Phù Tang đấy. Ngoài ra bữa trưa và bữa tối của nhân viên chúng tôi đều được làm từ nguyên liệu nấu ăn thừa, nếu thức ăn có vấn đề thì những người ăn hàng ngày như chúng tôi sẽ là người chịu đầu tiên chứ. Hơn nữa ngành dịch vụ ăn uống này đều dựa vào danh tiếng cả, sao chúng tôi lại vì ăn xén nguyên liệu mà bỏ qua an toàn vệ sinh thực phẩm được chứ. Nếu mọi người không tin thì có thể xem qua website của chúng tôi, trên đó có văn bản kiểm tra hàng năm của Cục an toàn, điểm đều từ 85 trở lên.”

“Nhưng mà...”

“Thôi được rồi, đừng nhây nữa.” Lan Khâm thu lại nụ cười trên mặt, sầm

vai một người đang “ngăn bạn gái mình gây sự” nói với 2 nhân viên, “Thật ngại quá, cô ấy thích nhất là suy nghĩ mấy thứ kỳ quái, không có ác ý gì đâu, mong mọi người bỏ qua cho.”

“Không sao, không sao, không sao, những bữa khoản này của khách hàng cũng là bình thường mà, dù sao cũng là đồ ăn bỏ vào miệng. Nhưng mong hai người cứ yên tâm, thức ăn ở nhà hàng chúng tôi đều đảm bảo cả.”

Dường như Lý Trạch Phân đã bị nét mặt sa sầm kia của Lan Khâm ép im miệng, bữu môi khoanh tay không thềm nhìn anh nữa. Sắc mặt Lan Khâm phức tạp nhìn cô vài cái, thấy cô không có phản ứng gì đành phải cười gượng với nhân viên rồi gọi món, diễn giống một người “bạn trai khó tính” cũng được 7 8 phần. Chỉ là nếu dùng khoa trương quá như hiện tại thì có lẽ sẽ giống hơn nữa.

Nhân viên xuất hóa đơn, đang định đi chuẩn bị trà thì Lý Trạch Phân đột nhiên lại nói: “Trực tiếp gói mang về đi, không muốn ăn ở đây nữa.” Cô xoay đầu lại nhìn Lan Khâm, đôi mắt màu xanh đầy vẻ tùy ý.

Lan Khâm liếc nhìn điện thoại, thở dài một hơi sau đó cười áy náy với nhân viên nhà hàng: “Thật ngại quá, có thể phiền các cậu đóng gói toàn bộ những món vừa gọi lại không? Chúng tôi sẽ mang về cùng ăn với bạn.”

Nhân viên kia lịch sự đáp lại, sau đó vội vàng rời khỏi bàn của hai người. Vừa đi về phía căn bếp vừa thở phào một hơi, có lẽ vì đang nghĩ cuối cùng mình cũng đã vượt qua được cơn khủng hoảng này.

Sau khi 2 nhân viên cửa hàng rời đi, Lý Trạch Phân và Lan Khâm không nói câu nào với nhau nữa, cũng không còn dáng vẻ thân mật như lúc vừa rồi. Dù trên mặt Lý Trạch Phân vẫn giữ nụ cười “châm chọc” kia, nhưng giọng điệu đã thờ ơ như thường ngày.

Có lẽ vì trong đầu cô đang cùng lúc suy nghĩ điều gì đó quan trọng, Lan Khâm ngồi đối diện cũng hiểu, vì thế cô cũng không thềm lôi cái lễ nghi trò chuyện được hoàng thất huấn luyện ra, cô đọng mỗi câu chỉ còn 6 chữ, không thềm dùng cả những kiến thức trong bụng mình.

“Nghe nói tháng 5 em sẽ được sắp xếp đi nghiên cứu nâng cao ở Cục điều tra Lạc Dương à?”

“Ừm, đúng vậy.”

“Có lẽ em cũng quen ở đó rồi, không cần lo lắng gì nhiều... Em đến đội hình sự hay đội điều tra đặc biệt vậy?”

“Đội hình sự.”

“Vậy à, cũng tốt, có thể gặp vài vụ án, học được vài điều khác.”

“Ừm, đúng là vậy.”

Cuộc trò chuyện lúng túng này kiên trì được hơn 10 phút cho đến khi 3 4 túi thức ăn được đóng gói đưa đến. Lan Khâm cảm ơn nhân viên rồi nhìn điện thoại, ngồi tại chỗ thêm 3-5 phút mới cầm túi lên, lần lượt rời đi với Lý Trạch Phân.

Vừa đến bãi đỗ xe, họ đứng lúc gặp phải 2 vị cảnh sát mặc đồng phục kia.

“A, đội trưởng Lan, Tiểu Lý.” Người cảnh sát cao hơn chào họ.

Lan Khâm: “Tiểu Văn, A Phi, cực khổ rồi, lại còn phiền đội Cảnh sát Lâm nghiệp* mọi người đến đây một chuyến nữa.”

() Cảnh sát Lâm nghiệp là lực lượng chuyên trách của Nhà nước thực hiện chức năng thừa hành pháp luật trong điều tra, xử lý tội phạm về lĩnh vực bảo vệ, phát triển rừng. Đội này khác với Kiểm lâm nha, Kiểm lâm chỉ có nhiệm vụ bảo vệ.*

“Ày, đội trưởng Lan khách sáo làm gì,” Vị cảnh sát tên A Phi cười nói, “Động vật hoang dã nằm trong quản hạt của chúng tôi mà, nếu phát hiện nhà hàng này có vấn đề chúng tôi sẽ đến điều tra, không có quy trình nhất định đâu.”

“Vậy có phát hiện ra gì không?”

“Không,” Tiểu Văn lắc đầu, “Thủ tục của nhà hàng này đều hợp pháp, nguyên liệu nấu ăn cũng đúng là nhập từ các trang trại chính quy, trong hệ thống đều tìm được văn bản tài liệu tương ứng, họ cũng có giấy chứng nhận nữa. Cá hồi vàng dài 1m mà hai người nhắc đến nghe thì có vẻ vô lý, nhưng thực tế những loài như thế mới không thể là động vật hoang dã được, chỉ có người nuôi mới định hướng và sàng lọc để tạo ra những kiểu hình có kích thước to như thế.”

“Nhưng mà,” A Phi bổ sung, “Chúng tôi sẽ nói chuyện với bên Cục an toàn thực phẩm một tiếng, dù sao cá nuôi thủ công mà có kích thước to gấp 2 như thế cũng rất khó nói là có nguy hại gì không. Về chuyện có điều tra hay không, có thể thu và hủy giấy phép được không thì phải xem Cục an toàn thực phẩm đánh giá thế nào đã. À đúng rồi, chúng tôi vừa lấy được danh sách các trang trại cung cấp nguyên liệu đây, nếu đội trưởng Lan cần thì có thể lấy 1 bản.”

“Được, cảm ơn.”

Sau khi tạm biệt hai vị Cảnh sát Lâm nghiệp xong, Lan Khâm và Lý Trạch Phân trực tiếp xách mấy cái túi của Đình Thiên Nhật Liêu đến Trung tâm Giám định, ném hết tất cả thức ăn bên trong cho Lương Hải khoa Kiểm nghiệm, để họ từ từ xét nghiệm.

Bước ra khỏi thang máy của Trung tâm Giám định thì đã qua 4 giờ chiều. Lan Khâm nhìn góc nghiêng của Lý Trạch Phân, thấy da dầy mình trống rỗng, trong đầu anh vô thức toát ra một suy nghĩ, nhưng trước khi kìm nó lại thì anh đã thốt ra thành lời.

“Chạy một chuyến đến nhà hàng mà chẳng ăn được gì cả, hay là chúng ta đến nhà ăn ăn một bữa đi, cứ giả vờ bánh mì là sushi?”

Lý Trạch Phân quay đầu lại nhìn Lan Khâm vài giây, đến khi thấy anh chuẩn bị thu hồi lời nói mới đáp lại: “Được.”

Chương 95: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (8)

Không biết có phải là vì tâm linh tương thông với đầu bếp hay không, canh ở nhà ăn Cục điều tra hôm nay lại trùng hợp là canh cá. Lan Khâm ôm tâm lý bù đắp sự tiếc nuối, không hề nghĩ nhiều mà gọi liền 2 bát, 1 bát cho mình, 1 bát cho Lý Trạch Phân.

Lúc anh bưng 2 bát canh đến bàn ăn thì Lý Trạch Phân cũng đúng lúc gọi xong đồ ăn cho đội về. Lý Trạch Phân hơi bất ngờ khi thấy bát canh trong tay anh nhưng cũng không nói gì, chỉ nhận lấy nói cảm ơn rồi ngồi đối diện anh.

Gọi cơm lúc 4 giờ là thời gian hơi ngượng ngùng, có lẽ vì bữa trưa vẫn chưa tiêu hóa xong, giờ tan làm hợp pháp cũng chưa tới, vì thế nhà ăn chẳng có mấy ai cả. Nếu tưởng tượng bàn ghế xung quanh biến thành bàn ghế gỗ, bức tường màu sáng và đèn trong nhà ăn lờ mờ thì miễn cưỡng cũng tạo ra được cảm giác “đang ở nhà hàng Đỉnh Thiên Nhật Liêu” đấy. Dù sao thì canh trong miệng cũng có mùi cá, đồ ăn trong mâm trộn với cơm trong miệng cũng giống như sushi thôi, đều vào bụng cả.

Nếu như nói tròn lần nữa, hai người ngồi đối mặt nhau trên cái bàn lớn, Lý Trạch Phân húp bát canh của mình, đúng thật là có vài cảm giác...

Mẹ kiếp, nghĩ gì mà lảm thế chứ! Trời ạ.

Lan Khâm dùng tay trái vỗ mạnh lên tay phải một cái, cố kéo mình ra khỏi những suy nghĩ miên man nhưng lại vô tình khiến cái thìa đụng vào bát, phát ra một tiếng “pong”.

Lý Trạch Phân nghe thấy bèn đặt bát canh xuống rồi ngẩng đầu lên nhìn. Không biết cô làm thế nào mà uống canh cả buổi nhưng khóe miệng chẳng hề dính một tí nào.

Lan Khâm nhận ra ánh mắt của Lý Trạch Phân, cảm giác lúng túng lập tức ép cong cột sống anh. Anh không dám ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt đó, cố tìm cho mình một lý do để “cái thìa phải gõ vào bát”, vì thế khi nhìn thấy đồng hành lá nổi trên canh, anh lập tức vớt ra từng chút một rồi ném ra một tờ khăn giấy.

Vốn tưởng chuyện này sẽ nhanh chóng qua đi, nhưng ai ngờ người từ trước đến nay không có hứng thú để ý chuyện người khác như Lý Trạch Phân, hôm nay lại quan tâm hỏi một câu: “Đội trưởng Lan không ăn hành à?”

“Hả? À...” Anh dừng cái thìa lại, “Không quá thích.”

Hình như Lan Khâm đã nghe thấy một tiếng cười. Nhưng đến lúc anh ngẩng đầu lên nhìn, trên mặt Lý Trạch Phân đã không còn dấu vết gì nữa.

“Sao vậy?” Anh thuận miệng hỏi.

“Không, tôi chỉ thấy hơi lạ vì người điển hình như đội trưởng Lan mà lại kén ăn thôi.”

Lan Khâm nghe ra vài ý châm chọc trong hai chữ “điển hình” này, chỉ tiếc biểu cảm của Lý Trạch Phân thật sự quá nghiêm túc, đến mức anh phải nghĩ đó là ảo giác của mình.

“... Không phải là kén ăn, chỉ là thói quen từ nhỏ thôi.” Không hiểu vì sao anh lại thật sự giải thích chuyện này.

“Hả?”

“Việc nhặt hành giống kiểu di truyền trong nhà tôi vậy. Trước khi lúc mẹ tôi còn sống, dù cho ông già có băm hành khéo cỡ nào, chỉ cần không băm thành bột thì bà ấy cũng nhặt rồi ném ra cả. Lúc đó bé không hiểu chuyện nên học theo, vô thức lại thành thói quen tới giờ. Không phải là không ăn được, chỉ là nhìn thấy sẽ nhặt ra thôi.”

“Nếu tôi nhớ không lầm thì cha anh chẳng phải đang ở Tử Vi thành, Lạc

Dương sao? Mà mẹ anh lại ở Cục điều tra Trường An.”

“Lúc trước ông già là ở Hoàng thành Trường An, vì thế 4 người trong nhà mới ở chung với nhau.” Lan Khâm bắt đầu mở máy nói chuyện nhà mình, “Cho đến khi mẹ tôi hy sinh vì nhiệm vụ, ông già nghĩ mình nhìn vật sẽ nhớ người, chịu không nổi nên mới mang hai anh em chúng tôi mà dọn tới Lạc Dương. Nói thật thì tôi cũng hơi hối hận về chuyện này...”

Anh nghĩ đến chuyện gì đó, ánh mắt trầm xuống, “Tình hình ở Lạc Dương em biết rõ hơn tôi, trong trường ai cũng là con cái hoàng thân quốc thích, quý nhân và quan chức cấp cao. Tuy nội quy trường rất nghiêm khắc nên không thể bắt nạt trắng trợn được, nhưng cảm giác khác nhau về cấp bậc đôi khi không cần đến hành động cụ thể. Tôi thì vẫn ổn, lúc chuyển trường đã học cấp 3 rồi, tất cả mọi người đều đã trưởng thành, nhưng Lan Huệ lúc đó mới lên nhà trẻ, ai cũng nói đồng ngôn vô ký*, nhưng thực tế lời nói của trẻ con mới là kinh khủng nhất.”

() Đồng ngôn vô ký: trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ.*

“Chuyện mẹ chúng tôi đã mất không hiểu tại sao lại bị truyền tới trường học của nó, sau đó nó bị đám con nít đó cô lập, suốt ngày bị gọi bằng những biệt danh kỳ quái. Ông già làm lính, tính tình thô bạo không giống như mẹ, nguyên tắc nuôi con của ông ấy là nuôi thả, ông ấy nghĩ nếu những vấn đề nhỏ này mà không giải quyết được thì sau này làm sao vào đời được. Lúc đó tôi cũng không hiểu chuyện, chạy tới trường nó dạy dỗ bọn nhóc đã bắt nạt nó, kết quả không giải quyết được gì mà còn khiến nó bị cô lập nghiêm trọng hơn. Sau này nó lên tiểu học, thậm chí tôi còn dẫn nó theo đi đánh hội đồng nữa.”

“Có lẽ là từ khi đó tính cách của nó đã bị chúng tôi làm cho lệch lạc. Tôi đã vô tình gieo vào đầu nó rằng năm đám có ích hơn miệng và đầu óc nhiều. Đến khi tôi trưởng thành và tốt nghiệp đại học mới nhận ra những chuyện lúc trước mình gây ra. Nhưng Lan Huệ cũng đã bước vào tuổi dậy thì rồi. Sau khi tốt nghiệp tìm việc làm tôi về Trường An, mặc dù nó chọn ở với tôi thay vì ông già, nhưng hai chúng tôi bình thường rất khó nói chuyện với nhau.”

“Lúc đó mới bắt đầu làm việc, tôi không kiên nhẫn và thiếu chắc chắn trong công việc của mình. Nó lại thường xuyên gây chuyện trong trường, vốn tôi định giữ gìn mặt mũi trước, bảo giáo viên và phụ huynh bạn học kia bình tĩnh lại rồi về nhà mới từ từ tính sổ với nó sau, kết quả chỉ làm được nửa đầu, nửa sau không làm được. Cứ lẩn quẩn như thế. Lần này nó bỏ nhà ra đi xem như cũng là kết quả của vòng luẩn quẩn này đi. Ài, đều tại tôi cả. Lần nào cũng muốn nói chuyện tử tế, nhưng kết quả lại chọc cho nó tức đến mức đóng sầm cửa lại mặc kệ người khác.”

Lý Trạch Phân khuấy chiếc thìa trong tay, nhớ lại những lần tiếp xúc ít ỏi với Lan Huệ.

“Có lẽ nó đều hiểu những đạo lý mà anh giảng giải. Sở dĩ nó không muốn nghe hết, là vì cái nó cần không phải một “phụ huynh” giảng đạo mà là một “người anh” có thể đứng sau và hỗ trợ mình. Dù chỉ là một câu ủng hộ cũng được.”

“...” Lan Khâm yên lặng.

Anh chợt nhận ra, có lẽ từ khi bắt đầu công tác anh đã vô thức đặt mình vào địa vị “trưởng bối” mất rồi...

“Nó nói rằng anh lớn lên trong tình yêu, còn mình thì lớn lên trong khói xe cạn tình. Giờ xem ra,” Lý Trạch Phân buông chiếc thìa xuống, ý vị thâm trường nói, “Đường như không phải là vô lý.”

“...”

Lý Trạch Phân dừng tại đây, tùy ý để Lan Khâm trôi nổi trong đủ loại tâm trạng, cầm lấy chiếc thìa tiếp tục ăn bữa trưa kèm bữa tối vừa bị gián đoạn.

Nửa sau của bữa ăn, hai người không nói gì nhiều nữa. Cứ như thế họ vô cùng ăn ý, ăn xong rồi quay lại văn phòng đội điều tra đặc biệt, sắp xếp và sàng lọc lại những trang trại do Đình Thiên Nhật Liêu cung cấp, cuối cùng đã khóa lại được một trang trại nuôi cá hồi vàng khổng lồ ở một thành phố vùng duyên hải, quyết định mua vé tàu hỏa đi xuyên đêm đến đó.

Có lẽ vì những lời mà Lý Trạch Phân nói trong nhà ăn đã khiến Lan Khâm nghĩ lại nên lúc đặt vé anh đã cố tình tính toán thời gian về để đảm bảo không trễ ngày đưa Lan Huệ đến Lạc Dương tham gia trận đấu. Anh quyết định rồi, dù bận đến cỡ nào cũng phải dành ra ít nhất 10 tiếng để đưa Lan Huệ bình yên đến chỗ ở của ông già ở Lạc Dương.

Vé tàu hỏa là 11 giờ đêm, hai người Lan Khâm và Lý Trạch Phân xuất phát từ Cục điều tra lúc 9 giờ rưỡi, trên đường ghé qua Vạn Hưng Chi Cảnh để Lý Trạch Phân lên chào Lan Huệ một tiếng, mang các vật dụng sinh hoạt hàng ngày rồi mới đến nhà ga.

Từ Trường An đến thành phố đó mất khoảng 7 8 tiếng, hai người tranh thủ cơ hội để đánh một giấc thật ngon trên tàu. Lúc xuống tàu thì trời đã rạng sáng, vì không phải công tác chính thức nên họ không liên hệ với cảnh sát địa phương mà tự thuê một chiếc xe rồi chạy tới trang trại.

Từ ga Thành Nam đến trang trại lại mất 5 6 tiếng đường xe, lúc họ đến thì đã là giữa trưa rồi. Quả không hổ là vùng duyên hải, rõ ràng vẫn còn chưa tới tháng 5 mà giữa trưa đã nóng đến mức mặc áo cộc tay cũng đổ đầy mồ hôi, nhất là độ ẩm không khí trong trang trại rất cao, đi dọc đường mà cứ như đang trong phòng tắm hơi vậy.

Không có bất kỳ chứng cứ vật chất nào mà lại chạy tới thành phố khác điều tra vốn là vi phạm quy định. Sở dĩ làm thế là vì Lý Trạch Phân tin vào trực giác của mình, và Lan Khâm cũng mù quáng tin theo Lý Trạch Phân.

Trên đường tới đây họ đã bàn bạc thân phận của mình sẽ là ông bà chủ của một nhà hàng, dựng lên một câu chuyện hợp lý, dùng thái độ “bàn chuyện làm ăn” để thành công trở thành khách quý của trang trại.

Trang trại quả thật giống như lời của nhân viên ở Đình Thiên Nhật Liêu nói... Ít ra thoạt nhìn cũng khiến người ta có cảm giác rất minh bạch, có đánh dấu rõ ràng, một đồng dụng cụ khổng lồ không biết để làm gì, tổng thể rất sạch sẽ.

Cả hai được dẫn đi xem loại cá hồi vàng bằng nửa người trong truyền thuyết kia, sau đó hợp tình hợp lý hỏi về thức ăn để nuôi ra được kích thước

cá thể này.

“Thức ăn cho cá ở trang trại chúng tôi đều đặc biệt cả. Ví dụ như hồ cá An Huy* kia đều ăn đậu hà lan mà lớn đấy, rõ ràng là cá nhưng thịt lại có vị như thịt gà, mềm dai giòn, vì thế gọi là “Thúy Nhục Hoàn**” luôn, rất thích hợp để ăn lẩu. Còn cá hồi vàng thì ăn thịt vì thể mới lớn như vậy, bình thường thịt sống rất dai nên được dùng để làm sashimi.”

() Cá trạng nguyên, đây là loại cá đặc sản ở tỉnh An Huy nên bình thường còn được gọi là cá An Huy.*

(**) Thúy: Giòn tan; Nhục: Thịt; Hoàn: Tên gọi khác của tỉnh An Huy.

“Anh ăn qua chưa?” Lan Khâm hỏi.

“Ày, sao mà tôi ăn được, đắt lắm.” Đối phương xua tay, “Hơn nữa anh chưa thấy lúc đàn cá này ăn thịt đâu, đáng sợ lắm, tôi không dám ăn. À tất nhiên đó cũng chỉ là vấn đề của riêng tôi thôi..., thịt cá rất tốt, rất nhiều dinh dưỡng.”

Lý Trạch Phân: “Giờ chắc cũng đã đến giờ ăn rồi, chúng tôi có thể xem thử không?”

“Được chứ, nhưng hai người đứng xa một chút nhé, lúc cá này ăn nhảy cao lắm, đứng gần quá sẽ bị văng nước tanh đầy người đấy.” Nói xong, nhân viên trang trại nhanh chóng thay ủng đi mưa và găng tay không thấm nước để lấy thức ăn.

“Em nghĩ thức ăn có vấn đề à?” Thấy người đã đi, Lan Khâm khẽ hỏi.

“Anh nghĩ thịt để nuôi cá là thịt gì?” Lý Trạch Phân không đáp mà chỉ hỏi lại.

“Ách, thịt heo?”

“Thịt heo bao nhiêu tiền 1 cân, thịt cá bao nhiêu tiền 1 cân? Chi phí bỏ ra không đáng.”

“VẬY...” Lan Khâm trợn mắt.

“Lúc đến đây tôi đã kiểm tra rồi, cách nơi này khoảng 3 4km có một công ty động vật thí nghiệm.”

“Tôi có một...”

Nhân viên trang trại đúng lúc xách 2 thùng thịt lớn đi tới, mùi tanh lập tức tràn ra tứ phía.

“Tôi có thể xem một chút được không?” Nhân viên vừa đặt thùng xuống đất, Lý Trạch Phân đã bước qua chặn lại.

Không đợi người đó trả lời, cô nhanh chóng lấy ra một đôi găng tay y tế trong túi quần, mở bao bì ra, đeo vào, thò ngón tay vớt ra một ít thức ăn.

“Này cô...” Nhân viên trang trại giơ tay định cản, nhưng lại bị Lan Khâm ngăn lại.

Lý Trạch Phân xoa xoa bóp bóp đồng thịt băm còn trộn lẫn lông trong tay, khoảng chừng 10 phút mới đứng lên tháo găng tay quăng vào thùng rác, hai đầu ngón tay lấy điện thoại trong túi xách ra, nhìn thấy tin mới sau đó lấy thẻ ngành ra.

“Cảnh sát.”

Nhân viên trang trại bị cái thẻ đột nhiên xuất hiện này làm cho sợ đến choáng váng.

Lý Trạch Phân nhân cơ hội này đưa ra yêu cầu: “Hai thùng thức ăn này tạm thời để lại, phiền anh tìm quản lý của mình đến đây.”

Trong lúc nhân viên trang trại còn đang luống cuống, Lan Khâm đã liên lạc với Cục điều tra địa phương để yêu cầu hỗ trợ.

Sau khi cất điện thoại, hai người đứng bên cạnh 2 cái thùng sắt cạnh giữa,

Lan Khâm khẽ nhép miệng tạo ra khẩu hình hỏi Lý Trạch Phân: “Thịt gì thế?”

“Thịt khi, thịt thỏ, thịt chuột,” Lý Trạch Phân không có ý hạ thấp giọng, trực tiếp dùng âm lượng bình thường để nói, “Có khả năng còn có...”

Cô nhìn đàn cá trong ao, nét mặt mờ mịt.

“Thịt người.”

Chương 96: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (9)

Nhân viên trang trại hàng ngày xách thùng thịt cho cá ăn có nghĩ thế nào cũng không ngờ thứ trong thùng lại liên quan đến một vụ án lớn gây chấn động cả nước. Không chỉ cảnh sát, ngay cả Cục an toàn thực phẩm, Cục an toàn dược phẩm và Trung tâm Kiểm soát và Phòng ngừa dịch bệnh cũng được báo động.

Trong vòng 6 tiếng ngăn ngui từ khi Lan Khâm truyền tin cho cảnh sát địa phương, thức ăn chăn nuôi trong trang trại đã được vận chuyển toàn bộ đến Trung tâm Giám định Tư pháp và các Đại học hợp tác để tiến hành kiểm nghiệm. Cùng lúc đó theo đề nghị của Lý Trạch Phân, trang trại đã bị phong tỏa, các nhân viên trong đó cũng tạm thời bị rút vào ống máu sau khi được cách ly trong nhà.

Ngay cả bản thân Lý Trạch Phân và Lan Khâm cũng bị giữ lại ở nhà khách để chờ kết quả kiểm tra sức khỏe, cả ngày chỉ biết dựa vào các phần mềm chat, họp để bàn bạc.

“Ai có thể nói cho tôi biết chuyện quái gì đang xảy ra không?” Ở bên kia cuộc họp video, Tiêu Lăng Duyệt nửa người trên mặc áo sơ mi, nửa dưới mặt quần ngủ, cầm ra đây râu con, vẻ mặt đầy sự oán trách, “Đội trưởng Lan với Tiểu Lý đi Việt Đông một chuyến, sau đó tất cả những người từng tiếp xúc qua thi thể của Tiêu Cừu đều bị cách ly hả? Hôm đó đội chuyên án cả nước và CDC* họp nói bô bô một tràng, thật lòng thì tôi nghe chả hiểu gì hết. Chỉ biết trong những con cá đó có bệnh độc gì đó, thi thể của Tiêu Cừu cũng thế, lại còn có khả năng lây bệnh nữa? Hậu quả của việc lây nhiễm là phát điên, giết người khác rồi tự sát à?”

(*) *Centers for Disease Control and Prevention: Trung tâm Kiểm soát và Phòng ngừa dịch bệnh.*

“Tiêu Cừu xem như là trường hợp đặc biệt của đặc biệt. Theo tình hình trước mắt thì loại nghiên cứu dùng Adeno Associated Virus* có khả năng lây nhiễm rất thấp, dù là không may bị nhiễm thì khả năng gây ra sự thay thế các base đơn của chuỗi xoắn kép DNA cũng là rất nhỏ. CDC cũng chỉ đang phòng ngừa mà thôi.” Lý Trạch Phân khuấy cà phê trong tách rồi nói.

() Adeno Associated Virus (AAV) là một liệu pháp gen sử dụng một loại vi rút không gây bệnh và không sao chép để mã hóa các yếu tố đông máu bị thiếu ở bệnh nhân mắc bệnh máu khó đông.*

“À, thì ra là thế...” Tiêu Lăng Duyệt gật đầu, “Vậy là ý gì?”

“...” Mao Lê bên trong video không khỏi trợn mắt.

“Nói theo trình tự từ đầu ấy,” Lan Khâm thấy ngoài Tiêu Lăng Duyệt ra thì những người khác cũng ngại không nói, “Em giải thích rõ ràng nhất có thể đi.”

“Ừm.” Lý Trạch Phân gật đầu, buông tách cà phê xuống, “Vậy thì bắt đầu từ thi thể của Tiêu Cừu. Hôm đó sau khi khám nghiệm tử thi xong, chúng tôi đã đưa mẫu mô não của hân đến viện Khoa học của Kinh Đại để giải trình tự toàn bộ gen, kết quả phát hiện nhiễm sắc thể số 19 của hân...” Thấy hơi phức tạp, cô nhấp một ngụm cà phê rồi đổi cách nói, “Một trong những gen của hân có liên quan đến các thụ thể dẫn truyền kích thích thần kinh đã bị đột biến.”

“Có lẽ mọi người cũng biết, DNA được cấu tạo bởi A, T, C, G, codon UCA mã hoá acid amin serine* nay đã bị đột biến thành codon UAA, sự thay đổi này dẫn đến thay đổi chức năng tổng hợp protein theo lẽ ban đầu liên quan đến sự dẫn truyền tín hiệu thần kinh. Sự thiếu hụt protein gây ra hiện tượng bất thường ở thùy trán não bộ**. Biểu hiện chính của sự thay đổi bất thường này chính là xuất hiện ảo giác nghiêm trọng, nghe nhầm, đồng thời khi sinh ra cảm giác đau ngứa cũng sẽ gây ra tình trạng lú lẫn. Đây chính là lí do tại sao hân đã tự sát sau khi giết người.”

() Serine là acid amin dùng trong quá trình sinh tổng hợp protein.*

(**) Thuỳ trán là nơi chịu trách nhiệm phán đoán, chức năng vận động, giải quyết các vấn đề.

“Hắn chỉ xuất hiện những tình trạng này sau khi bị sốt cao thôi,” Phương Uy cố gắng theo kịp mạch suy nghĩ của Lý Trạch Phân, “Vậy là lúc đó gen của hắn đang bị đột biến ư? Nguyên nhân đột biến là do cái gì mà Adeno Associated Virus ấy hả? Sốt cũng là vì bị nhiễm virus sao?”

“Có thể hiểu là vậy.” Lý Trạch Phân khẽ gật đầu, “Bản thân hắn là người tham ăn, nếm qua không ít món ngon trong nước rồi, mỗi lần ăn đều giữ lại hóa đơn làm kỷ niệm. Bữa ăn cuối cùng trước khi phát sốt là ăn sashimi cá hồi vàng đặc biệt ở Đỉnh Thiên Nhật Liêu. Sau khi Trung tâm Giám định kiểm tra đã phát hiện virus có liên quan đến Adeno cùng với virus phụ trợ cho nó.”

“Vậy nên mới nói nếu nấu chín sashimi gì gì đó, virus sẽ chết hết rồi, ày.” Mao Lệ thở dài.

“Ừm.” Lý Trạch Phân nói tiếp, “Loại virus này đã được biến đổi nhân tạo, chuyên để dùng cho các nghiên cứu liên quan đến gen. Theo lẽ thường mà nói, nếu muốn loại virus này có các chức năng bình thường thì các nhà nghiên cứu cần phải kết hợp nhiều loại không có cùng trình tự gen, đồng thời tiêm các plasmid DNA* sợi đơn vào động vật, chúng sẽ được dung hợp để tạo ra các đặc tính của virus và thực hiện quá trình tự sao chép, phiên mã DNA, tổng hợp protein và các chức năng khác. Vì lý do an toàn, các công ty sinh học lúc sản xuất plasmid có liên quan đến virus này sẽ có thêm 1 tầng khóa an toàn nữa, khiến chúng chỉ có thể sao chép trong cơ thể sống 1 lần duy nhất, không có cách nào tồn tại lâu dài, càng không có khả năng lây nhiễm.”

() Phân tử DNA vòng, nhỏ, không mang hệ gen chính của bộ gen.*

“Nhưng không phải khóa an toàn lúc này cũng nhạy, đặc biệt là với những sinh vật có tỉ lệ đột biến cao như virus, trong số 100 triệu cá thể thì ít nhất có 1 virus sẽ phá khóa, đạt được khả năng sao chép và lây nhiễm bình thường. Vì thế theo nguyên tắc, sau khi động vật thuộc sở hữu của thí nghiệm tử vong đều phải đưa đến địa điểm chỉ định để tiêu hủy nhằm ngăn

chặn khả năng lây nhiễm.”

Tiêu Lăng Duyệt: “Nhưng công ty TNHH Động vật thí nghiệm Lương Đặc đã bán xác động vật cho lò mổ rồi chế biến thành thức ăn chăn nuôi, vì thế mới biến thành thế này?”

“Nếu chỉ là xác động vật thì không sao, vì hầu hết các động vật thí nghiệm đều được cách ly ra khỏi con người, những virus được dùng lây nhiễm và nhân lên trong cơ thể của chúng có xác suất lây nhiễm và hoạt động trong cơ thể người tương đối thấp. Đây cũng là một tầng khóa an toàn khác.” Lý Trạch Phân trực tiếp chia sẻ màn hình các báo cáo thử nghiệm mấy ngày nay, “Nhưng trong số thịt tươi này, có thịt người.”

Phùng Dịch Hoảng: “Đm...”

“Căn cứ theo kết quả xét nghiệm,” Cô dùng chuột tô đậm vài hàng số liệu lên, “Trong mấy trăm kg thức ăn hôm đó thu thập được, có mô cơ thể của ít nhất 12 người, từ đầu đến chân đều đủ cả. Không thể tra ra danh tính của 12 người này, nhưng tuổi là từ khoảng 10 đến 30. Mỗi người đều có ít nhất một thiếu hụt gen nghiêm trọng, nếu khiếm khuyết này là bẩm sinh thì người đó căn bản không thể sống quá 3 tuổi được.”

“Vậy là rốt cuộc là giống với Tiêu Cừ ư?” Mao Lệ lập tức hiểu ra, “Không, không giống, họ giống như động vật thí nghiệm vậy, trực tiếp bị đưa đi tiêm virus luôn? Ôi trời ơi, tàn ác quá.”

Lý Trạch Phân không khẳng định cũng không phủ nhận, chỉ tiếp tục trần thuật lại sự thật: “Trong số 12 người này, có 1 người vẫn còn virus hoạt động trong cơ thể. DNA của virus này cũng tương tự như DNA được tìm thấy trong cá hồi, hẳn là đã qua lần sao chép thứ 2 sau khi đột biến, có khả năng lây nhiễm cho cả người và cá.”

“DNA do loại virus tự mang được sử dụng trong một công nghệ gọi là CRISPR. Nó có thể phiên mã RNA dẫn đường và tổng hợp một loại enzyme có thể biến C trong chuỗi gen thành A. RNA dẫn đường tìm thấy mục tiêu thông qua việc ghép nối trình tự gen, sau đó điều khiển enzyme tạo ra đột biến điểm trên gen đích. Nơi Tiêu Cừ phát sinh đột biến không

phải là gen ban đầu của virus. Nhưng vì kỹ thuật này chưa đủ thành thực nên khả năng thất bại rất cao, hơn nữa RNA dẫn đường của virus đã thay đổi sau vài vòng sao chép, vì thế gen của Tiêu Cừ đã bị lỗi.”

“Vì RNA dẫn đường thay đổi quá nhiều nên giờ chúng tôi không có cách nào phán đoán được mục tiêu ban đầu là gì. Nhưng dựa trên tỷ lệ phát bệnh trên lượng khách ở Đỉnh Thiên Nhật Lưu thì có lẽ gen mục tiêu ban đầu không nằm trong chuỗi gen của những người bình thường...”

“Hả? Là sao? Gen không có trong chuỗi gen?” Trương Trác Bân dốc sức gãi trán, không hiểu gì hết, “Em gái Chỉ, có thể nói lại lần nữa không?”

“Ý của cô ấy là gen mục tiêu hẳn là một gen bệnh.” Mao Lệ giúp giải thích, “Người bình thường, những người không mắc bệnh ấy, sẽ không có gen này. Mà không có gen đó thì tất nhiên virus không có hiệu quả. Vì thế ở Đỉnh Thiên Nhật Lưu có nhiều người ăn sashimi như thế nhưng chỉ có mình Tiêu Cừ xui xẻo trúng đạn thôi.”

Lý Trạch Phân: “Rất khó để kết luận rằng chỉ có một mình Tiêu Cừ, dù sao đột biến RNA dẫn đường đã đạt đến mức này rồi, về cơ bản nó không còn đóng vai trò dẫn đường nữa, “con đường mục tiêu” cũng trở nên mơ hồ, nó có thể khiến enzyme biến C thành A. Tiêu Cừ là nạn nhân đầu tiên chúng ta phát hiện, chủ yếu vẫn là do hần may mắn, tần suất ăn sashimi cá hồi vàng và khả năng miễn dịch của hần nữa.”

“Người bị đột biến điểm trong gen có lẽ không phải chỉ mình hần, nhưng vì người khác không phải đột biến gen liên quan đến chức năng não nên không gây ra bất kỳ sự cố xã hội nào, cũng không thu hút sự chú ý của cảnh sát. Đa số đều chưa có biểu hiện gì, nếu không làm xét nghiệm gen sẽ không phát hiện ra được, hoặc là bị sốt rồi chết, bị bệnh viện kết luận là chết vì cảm cúm bình thường. Cụ thể thế nào thì CDC vẫn đang kiểm tra.”

“Theo kết quả hiện tại của phòng thí nghiệm CDC, ngay cả khi virus được ăn, tiêm vào, tiếp xúc qua đường máu thì tỉ lệ lây nhiễm cũng chưa đến 40%, phần lớn đều được hệ miễn dịch của con người chặn lên trước khi CRISPR diễn ra, cũng có thể bị hệ miễn dịch của cơ thể người tự động đào thải. Vì thế lệnh phong tỏa khẩn cấp hiện tại sẽ được dỡ bỏ vào cuối tuần

này. Trừ những thực khách đặc biệt cần được cách ly thì những người khác đều có thể trở lại sinh hoạt bình thường. Đây là tin tốt. Còn tin xấu là...”

Mao Lệ: “Công ty TNHH Động vật thí nghiệm Lương Đặc?”

“Ừ,” Lan Khâm thở dài, “Không biết tin tức đã bị truyền đi thế nào, tôi và Tiểu Lý vội vã chạy tới Việt Đông thậm chí còn không phải chính thức, người biết rất ít. Lúc chúng tôi tiến hành phong tỏa công ty TNHH Động vật thí nghiệm Lương Đặc, 3 người phụ trách chính đều đã xuất ngoại trước đó 1 ngày, còn lại chỉ là những người ở tầng giữa không được bao nhiêu cả. Những động vật thí nghiệm vẫn ở đó, nhưng đều có đầy đủ giấy chứng nhận.”

“Theo lời khai của họ, việc tiêu hủy xác động vật là do một công ty nhỏ thuê ngoài phụ trách, vì thế tội danh bán xác động vật phi pháp đã bị đẩy lên đầu công ty nhỏ đó. Trong phòng thí nghiệm không có chút dấu vết nào về việc lấy người ra thử nghiệm cả, lục soát khắp cả mấy tòa nhà đều không tìm được nửa sợi tóc có DNA giống với đồng thịt băm kia.”

“Tôi đã xem báo cáo kiểm tra dấu vết bên đó rồi,” Mao Lệ vừa nói vừa mở báo cáo ra, “Rõ ràng có dấu vết bằng chứng ở hiện trường đã bị cố ý phá hủy, lại còn dùng thuốc tẩy nồng độ cao và Isopropyl Alcohol* nữa.”

() Isopropyl Alcohol là một hợp chất hóa học không màu và dễ cháy, thường được dùng làm dung môi, sát trùng, tẩy rửa.*

Lan Khâm: “Công ty giải thích là cứ 6 tháng sẽ tổng vệ sinh một lần để đảm bảo môi trường sống của động vật thí nghiệm không bị nhiễm khuẩn.”

“Cái rằm ấy.” Mao Lệ kích động đến mức khiến màn hình rung lên 2 lần, “Thuốc tẩy và Isopropyl Alcohol mạnh như thế, sau khi tẩy rửa rất khó chịu, vô trùng thì vô trùng, đến cả động vật cũng sợ chết khiếp đấy, muốn hun chết chúng à? Rõ ràng là hủy thi diệt tích mà. Trong tay chúng nhất định còn những nạn nhân khác đã bị dùng làm vật thí nghiệm, những người trở thành thức ăn chăn nuôi đều là cái bia không bắn trúng được, những người thành công tuyệt đối sẽ được giữ lại để quan sát “hiệu quả trị liệu”, trước khi bị phong tỏa đã bị chuyển đi rồi.”

“Chỉ e là thứ chúng muốn đầu cơ trục lợi không phải là xác chết, dù sao cách tốt nhất để tiêu hủy cũng là đốt cháy, có điên mới đem thịt người đi bán ấy. Bọn chúng vô tình bị công ty nhỏ kia lật thuyền thì có. Sau khi vụ án của Tiêu Cừu được báo cáo, chúng phát hiện có gì đó không đúng nên vội vàng xử lý rồi chuyển đi, chạy trốn. Chờ đến khi chúng ta mất vài ngày sau mới tra ra được chúng thì cũng bằng thừa hết cả. Hiệu suất này, tính linh hoạt này, hẳn phía sau lại là một con cá lớn đấy, đội trưởng Lan.”

“Đúng vậy,” Lan Khâm thở dài, “Vì thế đã thành lập đội chuyên án toàn quốc rồi.”

“X.”

“Hả?” Lan Khâm bị 1 chữ này của Lý Trạch Phân khiến cho giật mình.

“Không thấy rất giống sao? Điện di trên gel dùng để phát hiện các gen đặc biệt trong điện thoại của Phạm Phù và virus dùng để chỉnh sửa gen.”

“Vãi chưởng... liên quan nhau!” Tiêu Lăng Duyệt kích động đứng dậy, trực tiếp show ra chiếc quần ngủ hình Naruto tức giận của mình trước màn hình.

Chương 97: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (10)

“Khụ,” Trương Trác Bân vội ho một tiếng, rời mắt khỏi góc màn hình giả vờ như không phát hiện ra bộ đồ độc đáo của Tiêu Lăng Duyệt, “Vậy, tổ chức kia thậm chí có khả năng còn đang làm thí nghiệm trên người ư? Để phát triển loại độc mới sao?”

“Hoặc có thể là dùng để chế tạo thuốc,” Lý Trạch Phân không nhìn vào màn hình, vì khung hình có giới hạn nên những người ở bên kia không biết được cấu tạo căn phòng của cô, cũng không biết được cô đang nhìn gì, hoặc giả cô chỉ đang nhìn vào hưng không, “Sự khác biệt giữa chất độc và thuốc có lẽ chỉ là về đo lường trong không khí, chế tạo thuốc và dược phẩm đều cùng một dòng. Nhưng ở phương diện gen thì hiện tại chỉ có liệu pháp nhắm đến mục tiêu, không có loại thuốc mục tiêu nào cả. Rốt cuộc thì việc chỉnh sửa là điều không bao giờ làm được.”

“Vậy làm như thế để làm gì chứ?” Tiêu Lăng Duyệt đào lại trí nhớ từ thời học cấp 3 của mình lên, “Nguyên liệu để chỉnh sửa gen hẳn là rất đắt đúng không? Cũng giống như các loại thuốc thông thường, chỉ cần đun nóng, chưng cất hoặc ly tâm là được rồi, từ mấy trăm bán lên hơn vạn. Ngay cả khi làm thí nghiệm trên người thực sự phát minh ra được gì thì cũng không thể công khai được, lén lút bán cũng chỉ có thể tìm mấy người đang tuyệt vọng mà thôi, đâu có lời được bao nhiêu? Bắt chước các loại thuốc được cấp bằng sáng chế hiện tại sẽ tiết kiệm được chi phí hơn nhiều. Chẳng lẽ bằng nhóm tội phạm mà còn làm công ích sao?”

“Ai nói nhất định phải bán cho người bị bệnh? Anh nhanh ngồi xuống đi.” Mao Lệ thật sự không nhịn được đành phải nói.

Tiêu Lăng Duyệt cúi đầu nhìn cái quần ngủ của mình, tai bắt đầu đỏ bừng lên vội vàng ngồi xuống, nhất thời không nói gì được nữa.

“Các nhóm nghiên cứu, công ty dược phẩm, bệnh viện, tài phiệt,... cũng có thể là người mua.” Mao Lệ nói tiếp, “Kết quả tạo ra từ những thứ xấu xa cũng là kết quả, chỉ cần mua rồi trải qua một quá trình tự nhiên sẽ thành “phát minh tự nghiên cứu” của người mua đấy, có thể đưa ra thị trường, niêm yết giá và kiếm rất nhiều tiền.”

Phường Uy: “Ôi trời ạ...”

“Đến cả tôi cũng muốn,” Mao Lệ thành thật nói, “Phạm Xương đã che giấu những bí mật mình khám phá được trong điện thoại của Phạm Phù, gián tiếp dẫn đến chuyện Phạm Phù bị giết. Nhưng trước khi anh ta bị giết đã đến gặp nạn nhân Paradise, vậy có khi nào Paradise và X có quan hệ gì không? Trong số những nạn nhân của Paradise có những người bị ép uống một vài loại thuốc được sản xuất phi pháp chẳng? Hoặc là đồng thịt vụn từ 12 người kia... Chẳng phải vẫn chưa tra ra được danh tính của 12 người đó sao? Có khi nào không thể nào tìm ra được không?”

Phùng Dịch Hoảng: “Là sao? Nói nghe lú lút hết cả lưỡi.”

Mao Lệ: “Vì họ vốn không có hộ khẩu.”

“... Không có hộ khẩu? Người nhập cư trái phép ư?”

“Không chỉ thế.” Lý Trạch Phân lắc đầu, cô và Mao Lệ cùng nghĩ đến một chuyện.

“Sao lại là “không chỉ thế”?” Lan Khâm hỏi.

Lý Trạch Phân và Mao Lệ nhìn nhau qua màn hình, đồng thanh nói: “Thí nghiệm trên người.”

“Đm...” Tiêu Lăng Duyệt bắt đầu kích động trở lại, nhưng lần này anh ta cố nhịn không đứng dậy, “Là như tôi hiểu đó ư? Đúng không?”

Lý Trạch Phân chậm chạp gật đầu một cái, “Theo góc độ “nghiên cứu” mà nói thì người và động vật là giống nhau, đều là những động vật hoang dã có thể biến đổi được, có hàng ngàn lý do để dẫn đến kết quả giống nhau, cơ

bản không có cách nào kết luận được. Ví dụ như 1 người từ nhỏ đến lớn, mỗi tuần đều uống ít nhất 3 lon Cola sẽ thấp hơn nhiều so với chiều cao trung bình.”

“Kết quả này là vô nghĩa, vì không ai biết rằng anh ta lùn vì uống Cola, vì lon Cola có vấn đề, vì bản thân gen của anh ta, vì hoàn cảnh trưởng thành hay vì những thứ mà anh ta cho vào miệng đã xảy ra phản ứng gì với Cola... Ngược lại, những vật thí nghiệm được nuôi nhốt có thể giảm đáng kể những biến số này. Họ đã qua sàng lọc gen, bị cố định hoàn cảnh trưởng thành, từ nhỏ tới lớn ăn gì đều được ghi chép lại. Vì thế đây không hẳn phải dụ dỗ người khác để tiến hành thí nghiệm trên người, mà là cả một hệ thống “dây chuyền nuôi dưỡng”.”

“Dây, dây chuyền nuôi dưỡng?” Phương Uy rung mình một cái.

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế.” Mao Lệ tiếp lời Lý Trạch Phân, “Trừ tính khả thi của thí nghiệm còn có một nguyên nhân khiến “dây chuyền nuôi dưỡng” này tồn tại. Bước cuối cùng trong chế tạo thuốc là sử dụng trên những bệnh nhân có bệnh tương ứng đúng không? Nhưng không giống như các thí nghiệm lâm sàng hợp pháp, chúng không thể công khai kêu gọi các tình nguyện viên cho thí nghiệm phi pháp này được. Trong một quần thể xã hội, các cá thể bị bệnh cũng rất ít, nói là mò kim dưới biển cũng không có gì quá đáng. Sao băng nhóm tội phạm đó có thể vừa tránh né cảnh sát và các ngành liên quan, vừa tìm rồi bắt cóc người bệnh được chứ. Vì thế bất luận nói thế nào thì thí nghiệm trên người là hợp lý và tiết kiệm chi phí nhất.”

“Tuy nói là thế,” Phương Uy xoa xoa huyệt thái dương, “Con người đâu phải là con chuột mà thả vào lồng nuôi cả đời là được chứ. Nếu họ bị người ta giam trong rừng sâu núi thẳm như vật thí nghiệm thì cũng phải có người mẹ sinh ra lứa đầu tiên chứ? Hơn nữa không giống như chuột trưởng thành chỉ trong 1 2 tháng, con người mất đến 12 năm mới có chức năng sinh sản được.”

Mao Lệ: “Chuyện này đâu phải vấn đề. Anh nhớ lại Paradise đi, trong hàng chục nghìn nạn nhân có bao nhiêu người đã mang thai rồi? Tất cả sau khi có thai đều đến bệnh viện sao? Nếu không đi thì sao lại không có đứa trẻ nào?

Phải chăng là còn một “dịch vụ một cửa” đứng sau “giúp đỡ” họ sinh con xong rồi mang đi không? Hàng năm ở nước ta nhiều người mất tích đến thế, có rất biết bao nhiêu t*ng trùng, trứng phi pháp, chỉ cần những thứ đó kết hợp với kỹ thuật khoa học đã đủ cho chúng ta ra một trung tâm nhân giống rồi.”

“Huống hồ gì X còn là một tổ chức đa quốc gia, có ít nhất 30 năm lịch sử. Buôn bán ma túy là nguồn thu nhập đầu tiên và cố định, những khoản thu này được đầu tư vào chế tạo thuốc bất hợp pháp và thí nghiệm trên người, sau đó bán thành phẩm cho các công ty cố định, đồng thời hình thành chuỗi lợi ích không thể tách rời với người mua, sau đó sử dụng tiền tài, quyền lực của người mua để bành trướng thế lực của mình.”

Mao Lệ nói xong, mọi người trong video đều trố mắt nhìn một lúc lâu cũng không nói được gì.

Thấy cuộc họp nội bộ của đội điều tra đặc biệt sắp biến thành một thuyết âm mưu kỳ quái nào đó, Trương Trác Bân vội vàng cười ha hả kết thúc chủ đề: “Chuyện này cũng hơi quá rồi ha ha. Gì mà buôn bán ma túy, buôn người phi pháp rồi thí nghiệm trên người nữa chứ, chẳng lẽ trọng án toàn quốc đều do 1 người làm à. Trong các ngành bình thường đã có sự cạnh tranh rồi, sao X có thể độc tài thống trị mọi thứ như thế được?”

“Nếu đây là một chuỗi hợp tác thì sao? Ví dụ như mối quan hệ giữa Paradise và chúng?”

“Vậy thì chia lợi ích thế nào?” Phương Uy cũng nói, “Nếu thật sự có một chuỗi hợp tác lớn như thế, sao không có đấu đá nội bộ được, e là lúc đó sẽ dấy động cả nước, thậm chí là quốc tế ấy chứ. Sao có thể được? Sao có thể che giấu mọi chuyện dưới đáy biển hàng thập kỷ như thế được?”

“Cũng đúng...” Dù không hơi không cam lòng, nhưng Mao Lệ không thể không thừa nhận rằng những lời của Trương Trác Bân và Phương Uy rất có lý. Hơn nữa, sâu trong lòng cô ta cũng chỉ xem như đang động não, không nghĩ cũng không hy vọng nó sẽ có thật.

Mao Lệ đã im lặng, rất nhanh Lan Khâm lại mang chủ đề về lại ban đầu, họ

lần nữa phân tích tình tiết vụ án và sắp xếp công việc. Lý Trạch Phân lại thất thần, cô vô thức suy nghĩ theo một hướng khác.

Đúng là rất khó để một đám độc tài hợp tác với nhau, nhưng nếu sau lưng còn có một thứ khổng lồ khác thì sẽ ngược lại...

“Tiểu Lý?”

“... Xin lỗi, vừa rồi nói tới đâu rồi?”

Lý Trạch Phân đành phải thu lại suy nghĩ.

Cuộc họp tiếp tục diễn ra trong nửa tiếng nữa mới kết thúc. Sau khi họp xong, Lan Khâm đã đến phòng của Lý Trạch Phân để bàn bạc chuyện mua vé về.

Vì chuyên án điều tra lần này là trên phạm vi cả nước, nên dù có chữ “Đội” trong tên nhưng cảnh lực từ khắp nơi do Cục điều tra Trung ương trực tiếp điều động không cần tụ tập đến một nơi cụ thể nào cả. Đáng lẽ Lan Khâm và Lý Trạch Phân phải về Trường An để chờ phân công, nhưng do phải khám sức khỏe và cách ly nên ngày về của hai người phải hoãn đến tận ngày Quốc tế Lao động.

Vốn thời gian đến trận đấu ở Lạc Dương của Lan Huệ là sáng ngày 1 tháng 5, nhưng vé tàu và máy bay sớm nhất hôm đó đều phải đợi đến 1 giờ chiều. Trong lúc bất lực, Lan Khâm đành phải gọi điện báo cho Lan Huệ hoãn thời gian khởi hành đến buổi chiều, sau đó đặt vé máy bay sớm hơn một chút.

Hành trình khoảng 2-3 tiếng cộng thêm các thủ tục sau khi hạ cánh nữa nên lúc hai người ra khỏi sân bay Tây Kinh đã là 5 giờ chiều. Họ vội vã bắt tàu điện ngầm trở lại Cục điều tra để lấy xe, sau đó lái xe đến nhà Lý Trạch Phân để đón Lan Huệ. Nhưng vì đúng phải giờ cao điểm nên xe kẹt cứng trên đường, Lan Khâm lo lắng đến mức trán đổ đầy mồ hôi, gọi cho em gái mấy cuộc điện thoại vẫn không có ai bắt máy, cũng không biết bên kia nó có phải đang bức tức hay không.

6 giờ kém, Lý Trạch Phân mở khóa cửa vân tay rồi dẫn Lan Khâm bước

vào nhà. Lan Khâm đứng ở cửa ra vào gọi Lan Huệ vài tiếng nhưng không thấy ai đáp lại. Anh sốt ruột đến quên cả thay giày, cứ thế trực tiếp bước vào. Đến cạnh ghế sofa trong phòng khách, thấy trên bàn trà có một tờ giấy nhớ màu vàng. Chữ phía trên là của Lan Huệ.

— Sớm biết Lan Khâm nhất định sẽ cho tôi leo cây mà. Tôi đã đi xe của bạn rồi, không cần lo lắng đâu. Vốn định gửi tin nhắn báo cho cô trước, nhưng chắc chắn cô đang đi với Lan Khâm rồi, anh ấy ngay bên cạnh nghe điện thoại chắc chắn sẽ lại cản nữa, vì thế đành phải để lại tờ giấy này thôi. Đừng bận tâm nhé.

Lan Khâm nắm chặt tờ giấy nhớ trong lòng bàn tay, sau nửa ngày mới rút từ kẽ răng một từ, “Móa!”

Anh lấy điện thoại ra gọi cho tất cả các phương thức liên lạc của Lan Huệ nhưng không có cái nào nhận máy cả. Lý Trạch Phân cũng lấy số của mình gọi mấy lần, vẫn như thế.

Lan Khâm hơi sốt ruột, trong tình thế cấp bách nên lấy tư làm công, trực tiếp dùng thẻ ngành để bảo quản lý tài sản ở tiểu khu lấy video giám sát.

Video giám sát đã quay được biển số của chiếc xe Lan Huệ bước lên. Lan Khâm gửi biển số cho đội cảnh sát giao thông yêu cầu hồ sơ, đồng thời liên hệ với Lan Triết ở Lạc Dương và đội thi đấu mà Lan Huệ tham gia. Sau khi làm xong hết thì đã 5 6 tiếng trôi qua, trời cũng đã rạng sáng.

Cho đến khi tất cả đều trả lời “Không có tin tức”, “Không tra ra được”, Lan Khâm phải buộc bản thân mình chấp nhận một sự thật — Lan Huệ đã mất tích.

Lan Huệ mất tích rồi.

Chỉ vì mình sơ suất, mình không lo liệu chu đáo, mình hứa mà không giữ lời mà em gái ruột của mình, Lan Huệ, mất tích rồi. ¼ của giờ hoàng kim 48 tiếng đã trôi qua mà vẫn không rõ tung tích của cô nhóc, không rõ sống chết.

Chương 98: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (11)

Vụ mất tích của Lan Huệ đã được gấp án, trước mắt giao cho cảnh sát khu Vạn Niên, Trường An và Cục điều tra Lạc Dương đồng thời điều tra. Sau khi Chu Hành nghe được chuyện của Lan Huệ đã lập tức cho Lan Khâm nghỉ phép, giao toàn bộ quyền quản lý và chỉ huy đội điều tra đặc biệt cho đội phó Trương Trác Bân, cũng xem như ngầm chấp nhận chuyện Lan Khâm đã chạy đến khu Vạn Niên để điều tra quỹ tích của em gái.

Sau một đêm tăng ca, cùng với sự phối hợp của đội cảnh sát giao thông và cảnh sát Lạc Dương, họ đã điều tra ra rõ quỹ tích của chiếc xe mà Lan Huệ ngồi, tài xế cũng đã được mời tới Cục điều tra khu Vạn Niên. Tài xế Ti Mã Cát là tài xế hợp đồng của công ty du lịch Nhạc Đồi nhưng vì để kiếm thêm ít tiền mà thường xuyên lén ôm khách để giảm tiền hoa hồng cho công ty du lịch.

Con người đều có xu hướng thích “lợi” tránh hại, giá ôm khách ngoài thấp hơn so với trên phần mềm nhiều, chỉ cần có 1 đơn hàng đầu tiên, khách hàng đầu tiên thì 1 sẽ đồn 10, 10 truyền 100, tài xế càng lúc càng có nhiều khách riêng. Lan Huệ cũng thông qua cách giới thiệu này nên mới lên WeChat trực tiếp hẹn xe của Ti Mã Cát.

10 giờ sáng xe đón Lan Huệ ở Vạn Hưng Chi Cảnh xong thì chạy thẳng vào đường cao tốc Lương Kinh từ đường vành đai ngoài, camera tốc độ trên đường cũng chụp được ảnh của tài xế và bóng dáng của Lan Huệ.

Lúc ra khỏi đường cao tốc là khoảng 3 giờ chiều.

Vì hoàng thất ở Lạc Dương nên hiển nhiên thành phố này cũng trở thành kinh thành đứng đầu Đường Quốc, so với vẻ quốc tế hóa của Trường An, nơi đây có vẻ cổ kính hơn nhiều. Đa số đường đi vẫn giữ nguyên bố cục của thủ đô cũ, chỉ cải tạo chứ không mở rộng thêm, kiểu quy hoạch cứng nhắc

này đã khiến Lạc Dương cả ngày bị kẹt cứng. Lối ra của đường cao tốc qua gần trung tâm thành phố, xe của Lan Huệ bị kẹt ngay sau đó, di chuyển như rùa hơn 1 tiếng mới tới gần điểm đến được.

Theo lời khai của Ti Mã Cát, vì điểm đến là ở con phố bên cạnh nên phải quay đầu lại, Lan Huệ thấy nếu thế thì mình sẽ kẹt thêm nửa tiếng nữa nên dứt khoát xuống xe rồi đi bộ đến đó một mình. Để xác minh lời của Ti Mã Cát, cảnh sát giao thông Lạc Dương đã liên hệ với 2 chủ xe cũng bị kẹt trên cùng con phố lúc đó, cuối cùng tìm thấy một bóng người trùng khớp với Lan Huệ từ camera hành trình của họ.

Sau khi xuống xe, Lan Huệ đã đi bộ sang con phố bên cạnh, nhưng tới đây manh mối của cảnh sát cũng bị đứt đoạn. Điểm đến của cô nhóc là một khách sạn không có đăng ký tick xanh, không ai biết được chỗ này có liên quan gì đến homestay hay không. Môi trường ở khách sạn này chỉ đạt tới chuẩn thấp nhất trong tiêu chuẩn quốc gia, thủ tục nhận phòng cũng ít hơn vài bước so với thủ tục chính thức. Đây là lý do tại sao một đứa trẻ vị thành niên như Lan Huệ lại có thể đặt phòng mà không cần người giám hộ.

Cảnh sát Lạc Dương đã điều tra khách sạn đó kỹ lưỡng, nhưng kết quả vẫn là Lan Huệ còn chưa bước chân vào khách sạn chứ đừng nói đến nhận phòng. Nói cách khác, sau khi xuống xe và rời khỏi màn hình của camera hành trình, Lan Huệ đã mất tích trên đường đến khách sạn.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Phạm vi 2 con phố không rộng lắm, hơn nữa lúc chuyện xảy ra trên đường cũng đang ùn tắc nên không khó để tìm ra lời khai hay bằng chứng xác định hành tung của Lan Huệ. Nhưng không biết là vì ai đó cố tình hay đơn giản chỉ là vì xui xẻo, cảnh sát đã đào xuống 3m trong 2 con phố vẫn không tìm được nửa sợi tóc của Lan Huệ. Như thế sau khi ra khỏi phạm vi của camera hành trình, cô nhóc đã bốc hơi mất vậy.

Sau khi Lan Khâm biết tin này, phản ứng đầu tiên của anh là lập tức lái xe tới Lạc Dương, nhưng người cuối cùng nhìn thấy Lan Huệ — Ti Mã Cát lại đang ở Trường An, rất có thể đồ đạc cá nhân của Lan Huệ cũng đang ở Trường An. Một mình Lan Khâm không thể nào đồng thời đến 2 nơi để

theo 2 hướng điều tra được, anh rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, vừa lo lắng vừa hoang mang.

Cả người anh như có kiến bò khắp nơi, trong tay cầm mớ tài liệu liên tục điều tra, chân đi dạo quanh văn phòng đội hình sự khu Vạn Niên, rất nhanh đã khiến mấy người trong phòng choáng váng mặt mày rồi. Ai cũng từng thấy vô số người lo lắng khi người thân mình mất tích, dù Lan Khâm có là tinh anh trong Cục điều tra cấp cao thì lúc đối mặt với tình thế này vẫn không tránh khỏi phản ứng như người thường. Những đồng nghiệp khác cũng hiểu cho hành động của anh, đều biết rằng sự nóng nảy của anh chỉ làm giảm hiệu quả điều tra nhưng họ thật sự không nghĩ ra cách giúp anh bình tĩnh lại, càng không thể đuổi người ra ngoài được.

Cuối cùng cú điện thoại của Lý Trạch Phân đã giải quyết được tình cảnh hoang mang trong văn phòng đội hình sự khu Vạn Niên.

“Tôi sẽ đến Lạc Dương.” Vừa thông máy, Lý Trạch Phân đã nói thẳng vào điểm chính.

“... Hả?” Lan Khâm vẫn chưa hoàn hồn.

“Vốn tháng 5 tôi được sắp xếp đến Lạc Dương bồi dưỡng mà, giờ tình hình đặc biệt nên đến trước vài ngày cũng hợp lẽ thôi. Còn về việc ở đây, phiền đội trưởng Lan cho tôi vài ngày nghỉ phép nhé.”

“... Cảm, cảm ơn.” Ánh mắt Lan Khâm lóe sáng nhưng miệng ngoài 2 chữ “Cảm ơn” ra cũng chẳng còn biết nói gì nữa.

Từ trước đến nay Lý Trạch Phân vẫn luôn là người quyết đoán, cô căn bản không để ý đến Lan Khâm nói gì, chấp nhận món nợ ân tình này. Sau khi Lan Khâm đồng ý, cô cũng bắt đầu sắp xếp hành trình và các vấn đề khác, cuộc điện thoại chấm dứt từ lúc nào không biết.

Lái xe từ Trường An đến Lạc Dương phải mất ít nhất 4-5 tiếng, nhưng nếu đi tàu hỏa thì nhanh hơn rất nhiều. Dù sao cũng là người quen với những chuyện này, Lý Trạch Phân không hề suy nghĩ mà tận dụng những đặc quyền nho nhỏ của hoàng thất để bảo Trần Kiến giúp mình đặt vé sau nửa

tiếng sau, sau đó lái xe đến thẳng nhà ga, dùng thẻ chứng minh thân phận hoàng thất để đi lối VIP lên tàu.

Mất hơn 1 tiếng 40 phút mới đến Lạc Dương, Lý Trạch Phân trực tiếp chen lên tàu điện ngầm để đến Cục điều tra.

Ngay lúc Lý Trạch Phân đang tìm hiểu tiến triển vụ án của cảnh sát địa phương thì Lan Khâm ở khu Vạn Niên cũng bình tĩnh lại. Việc Lý Trạch Phân tự đề nghị giống như cây kim trong lòng anh vậy, anh không hiểu sao mình lại có cảm giác như thế nếu Lý Trạch Phân ra tay thì rất nhanh sẽ tìm ra được Lan Huệ.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đã có Lý Trạch Phân mang lại cảm giác hậu thuẫn, đầu óc Lan Khâm cũng khôi phục lại trạng thái hoạt động bình thường. Cuối cùng anh cũng từ một người nhà sốt ruột trở lại thành một đội trưởng đội cảnh sát. Anh bắt đầu kiểm soát lại tình hình ngay từ đầu của vụ án, bắt tay tập trung vào những chi tiết đã bị xem nhẹ. Cuối cùng, anh chú ý đến một người bạn thân của Lan Huệ.

Nickname của người bạn này là “Young”, không có chú thích gì cả. Lan Khâm chưa từng nghe em gái nói nó có người bạn như thế, nhưng theo lịch sử trò chuyện của hai người thì Lan Huệ và Young không hề giấu nhau điều gì, từ sáng tới chiều ăn gì đều nói cho nhau nghe, thậm chí là cả những lời oán trách giáo viên và người nhà của mình.

Theo những gì Young nói trong lịch sử trò chuyện, hình như cô ta là một du học sinh Đường Quốc ở nước Anh, chênh lệch với Lan Huệ 8 tiếng đồng hồ, thường gửi tin nhắn buổi sáng tới tối mới đáp lại. Cô ta có một con Poodle, thường gửi cho Lan Huệ những bức ảnh đẹp của con Poodle này. Cô ta còn chia sẻ về cuộc sống của mình khi du học, thi thoảng cũng phàn nàn về chương trình học nặng nề.

Cuộc sống hàng ngày cũng giống như khoảng cách địa lý của hai người vậy, một Đông một Tây, cơ bản không hề có giao điểm, nhưng chuyện này không cản được họ trò chuyện với nhau. Có lẽ vì “không có giao điểm” nên

nội dung tranh cãi trong các cuộc trò chuyện cũng giảm xuống đáng kể, họ chỉ biết ghen tị và hăm dọa lẫn nhau. Hoặc có lẽ vì Young rất am hiểu nghệ thuật giao tiếp nên có thể tránh được những điểm Lan Huệ ghét.

Nhưng Lan Khâm lại có cảm giác có gì đó không ổn.

Theo lý mà nói, bất luận là về kinh tế, học tập hay sinh hoạt thì Young đều là người cao hơn Lan Huệ một bậc. Cô ta cũng chỉ lớn hơn Lan Huệ 3 tuổi, vẫn ở đoạn cuối của thời thanh xuân. Ở tuổi đó, dù không cố tình nhưng cũng sẽ ít nhiều cảm thấy sự khác biệt. Vốn dĩ Lan Huệ lại là người có lòng tự tôn mạnh mẽ, khi thấy đối phương nổi bật hơn mình chắc chắn nó sẽ không tiếp tục. Nhưng chuyện này lại không xảy ra, giữa hai người rất hòa hợp, đến mức Lan Khâm cũng cảm thấy bất thường.

Hơn nữa, Young chính là người đã dạy cho Lan Huệ đặt xe và phòng khách sạn khi chưa đủ tuổi thành niên. Nếu nói tài xế của công ty du lịch sẽ lên ôm khách, một người hay đi qua lại giữa 2 nước như Young thường sẽ phải đặt xe ở sân bay, nhưng còn khách sạn kia thì sao? Nếu xét theo kinh tế của cô ta, hẳn sẽ không thể sống trong khách sạn này được.

“Đã điều tra được danh tính thật sự của Young này chưa?”

“Chưa, chưa ra. Đội trưởng Lan không biết à? Tôi đọc nhật ký trò chuyện này còn tưởng đây là họ hàng của hai người đấy... Cô ta không đăng ký bằng tên thật, tôi sẽ sắp xếp kiểm tra ngay.”

Lan Khâm: “Kiểm tra IP trước đi, xem có phải đang ở nước Anh hay không.”

“Được.”

Địa chỉ IP rất nhanh đã được tìm ra, kết quả, chỗ đối phương đăng nhập nhiều nhất không phải là ở nước Anh mà là một tiệm cắt tóc ở Xuyên Châu, Thành Đô, Đường Quốc.

Cục điều tra Thành Đô có bạn thời đại học của Lan Khâm, vì thế anh trực tiếp gọi điện thoại sang đó. Đối phương nghe thấy đây là chuyện liên quan

đến tính mạng của Lan Huệ cũng lập tức bắt tay vào điều tra. Chưa tới 1 tiếng họ đã điều tra ra chủ nhân của tài khoản QQ Young này — Hách Dữu, kỹ thuật viên cấp dưới tại tiệm làm tóc Lệ Tát, hay gọi thẳng ra là một “em gái gọi đầu”.

“Đạch mợ, em gái này hay thật đấy!” Bên kia Thành Đô vẫn còn đang nói, “Không điều tra thì không biết, tra ra rồi hết cả hồn đấy. Cô ta có đến 13 tài khoản QQ, mỗi cái sắm 1 thân phận, kết một đồng bạn thân trên mạng. Sau đó cô ta thăm dò chuyện của “bạn thân” trên mạng, lấy ảnh chụp, gửi cho những tài khoản “bạn thân” khác. Giống như đang sao chép cuộc sống của người khác ấy, lấy sinh hoạt của người nọ để đi kết bạn với những người khác, có thể trò chuyện kéo dài mà không bị lộ.”

“Nhìn vào vai diễn của cô ta trước mặt em gái anh thì nhật ký trò chuyện đến từ một sinh viên người Anh tên là Lucy, 17 tuổi, nhỏ hơn Hách Dữu gần 1 con giáp. Còn con Puddle kia là do một người bạn nam quen qua mạng khác của cô ta nuôi. Tài khoản trên mạng của người bạn nam này để là đã kết hôn với Hách Dữu, nhưng thông tin cơ bản lại bắt chước theo em gái anh, có một người cha trong cấm quân, mẹ và anh trai làm cảnh sát. Đây đúng thật là ăn cắp đời tư mà, ôi trời ạ, rình mò lấy hết thông tin của bạn trên mạng, những thông tin của mình thì đều là giả.”

“Cuộc sống trên mạng của cô ta cực kỳ xuất sắc, nhưng thực tế chỉ có bằng cấp 2, trong 1 năm đã đổi việc 2 lần, đều là vì cô ta đi làm mà nghịch điện thoại, làm việc mắc sai phạm lại còn hay đi trễ về sớm. Tôi thấy cô ta chính là loại người bất mãn với cuộc sống thật điển hình, sau đó mới bắt đầu tự ảo tưởng, muốn trở thành bá chủ trên thế giới Internet rồi...”

Giọng nói gián đoạn trong chốc lát, hình như bị chuyện gì đó cắt ngang.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Ôi vãi ạ, Lan Khâm,” Người đó quay lại, tâm trạng rất kích động, “Vừa rồi tra ra trong số đám bạn trên mạng của người này, trừ em gái anh ra còn có 3 người bị báo mất tích!”

Chương 99: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (12)

Tháng 5 ở Lạc Dương đã có hơi hướm mùa hè, nhất là vào giữa trưa, nhiệt độ vượt quá 30 độ, ai cũng mặc áo tay ngắn đi trên đường nhưng thoáng chốc lưng đã đầm mồ hôi. Vị cảnh sát phụ trách chính trong vụ án của Lan Huệ cầm một đồng hồ rơi phe phẩy liên tục, vừa lau mồ hôi trên mặt vừa thảo luận tiến triển điều tra với Lý Trạch Phân.

“Hành tung cuối cùng là ở chỗ này, có khách hàng đi ra từ tiệm mắt kính bên cạnh tận mắt trông thấy.” Anh ta cầm đồng hồ rơi chỉ về phía xe cộ tập nập bên cạnh, “Bảo là nhìn thấy cô bé xuống xe, sang đường lớn rồi rẽ ở góc đó. Sau đó không biết đi đâu nữa, cũng không có lời khai chứng kiến, không có camera hành trình của xe đi ngang nốt. Vì lúc chúng tôi nhận được báo án đã qua nửa ngày, khu Đông Thành này lưu lượng rất lớn nên người qua lại đã phá hủy hết tất cả dấu vết, tuy người nhà đã cung cấp chính xác số giày, nhãn hiệu... nhưng tiếc là không giúp ích được gì cả.”

“Chúng tôi cũng để ý lúc cô bé mất tích, người xe qua lại ở 2 con đường này rất nhiều, chật ních ấy. Nói thật tôi còn không ngờ có người dám bắt cóc ở khu vực đông đúc thế này. Có lẽ là nhân dịp cô bé đang đi đường mà bất ngờ đánh thuốc mê, nhưng sau đó sao có thể chờ một người bất tỉnh ra khỏi nơi này mà không bị chú ý được chứ?”

“Vậy cảnh sát nghĩ căn cứ của hung thủ nằm ở giữa 2 con đường này sao?” Lý Trạch Phân rời mắt khỏi con đường.

“Đúng vậy, không phải chỉ có thể như thế thôi sao? Ví dụ như lúc đi ngang qua một cửa hàng nào đó rồi bị ai đó tóm lại. Các tòa nhà ở đây không giống lắm với ở Trường Giang, đều dựa vào các tòa nhà cũ để cải tạo thôi, vì thế thường có những lối đi bí mật mà bình thường ít ai biết, đôi khi cảnh sát chúng tôi cũng phải xin vào Tàng Thư Các trong nội cung để tìm những bản đồ cổ trong kinh thành đấy.”

“Gần đây tôi nghe nói là nhờ Hoàng thái tôn cố gắng mà hoàng thất đã nhả ra rồi, có ý hỗ trợ chúng tôi điện tử hóa các thông tin đó, nhưng chẳng ai biết đến khi nào mới làm được nữa. Ai, chắc còn lâu,” Anh ta gãi gáy, “Quay lại chuyện vừa rồi, chúng tôi đã lần lượt điều tra các cửa hàng trên 2 con phố này rồi, nhưng trước mắt vẫn chưa thu hoạch được bao nhiêu...”

“Thật sự cô bé đã xuống xe ở đây sao?” Lý Trạch Phân đột nhiên cắt lời anh ta.

“Hả? Đúng vậy, không phải có lời khai của người đi đường và camera hành trình sao.”

“Camera có quay được mặt không?” Lý Trạch Phân cau mày.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“Thật ra là không có, xe của cô ấy ở chỗ kia kìa,” Anh ta chỉ vào ngã tư bên phải rồi lại chỉ vào 2 điểm đối diện, “Ví dụ như chiếc xe có camera là ở chỗ đó. Từ góc này hoàn toàn không thể nào quay toàn thân được hết. Nhưng hình thể, quần áo đều trùng khớp với ảnh chụp do người nhà cung cấp, hẳn là cô bé không sai đâu.”

“Nếu không thấy mặt, chỉ dựa vào dáng người là có thể kết luận được ư?”

“À... Không. Nhưng trên xe chỉ có 2 người là cô bé và tài xế, tài xế lại là nam, cao hơn cô bé hai mươi mấy cm, người xuống chỉ có thể là cô bé thôi.”

“Sao không phân tích dáng đi thử đi, tôi cảm thấy có gì đó không ổn lắm.” Lý Trạch Phân nói với giọng điệu thương lượng, vẻ mặt dịu dàng nhưng chẳng hiểu sao vị cảnh sát lại cảm thấy cô không hề muốn “thương lượng” chút nào.

Tất nhiên anh ta cũng hiểu rõ rằng trong tình huống người mất tích chưa rõ sống chết, không thể bỏ qua bất cứ khả năng nào, điều tra mà ngại phiền là điều đại kỵ. Vì thế Lý Trạch Phân vừa mở miệng “đề nghị”, anh ta đã lập

tức nộp đơn xin Cục mời chuyên gia phân tích đáng đi đến.

Phân tích đáng đi là một công việc tương đối tốn thời gian, vì thế cảnh sát không ngồi đợi kết quả mà dựa theo suy đoán của Lý Trạch Phân, điều tra theo hướng “Lan Huệ không xuống xe” để bắt đầu mô phỏng lại lộ trình đường về của Ti Mã Cát.

Sau khi “thả Lan Huệ xuống”, Ti Mã Cát vào lối vào gần nhất để đi đường cao tốc về Trường An như lời anh ta nói. Trước khi vào đường cao tốc vì bị tắc đường nên có khá nhiều video giám sát và camera hành trình của các ô tô lái xung quanh. Cảnh sát cơ bản đã loại bỏ khả năng Ti Mã Cát “chuyển hàng” trong khoảng thời gian này, tất nhiên, điều kiện tiên quyết là trên xe anh ta thật sự có “hàng”.

Sau khi vào cao tốc, anh ta đã dừng ở 2 trạm dừng, cách nhau 1 tiếng rưỡi, một lần là ăn cơm và đi vệ sinh, một lần là để đổ xăng. Căn cứ theo lời khai với cảnh sát Trường An, sở dĩ anh ta phải chia ra thành 2 lần chỉ đơn giản là vì lần đầu anh ta quên nhìn đồng hồ xăng mà thôi.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Vì camera khu phục vụ để chống trộm cắp nên chỉ có ở trong nhà và trạm xăng dầu. Ti Mã Cát hoàn toàn có khả năng đã nhờ người khác chuyển hàng đi ở bãi đỗ xe. Cảnh sát Lạc Dương dựa theo khả năng này để lần ra tất cả các phương tiện đã đậu trong bãi cùng lúc với Ti Mã Cát, cuối cùng tìm được hơn hai mươi mấy đối tượng, đủ loại xe từ xe con đến xe buýt, xe vận tải. Hơn nửa trong số này lại dừng nhiều hơn 1 trạm dừng, thậm chí là 3, 4 lần đổi hướng.

Tựa như mạng nhện vậy, tóm lấy một sợi tơ rồi kéo ra, sau đó phát hiện ra sợi tơ càng lúc càng lớn, càng nhiều, cuối cùng gần như quét sạch cả khu Đường Trung, thậm chí là cả Đường Bắc. Các cảnh sát phụ trách vụ án nhìn những đường nối trên bảng trắng mà không khỏi thở dài, thậm chí còn thầm mong kết quả phân tích đáng đi hãy nhanh chóng chứng minh người xuống xe đúng là người mất tích đi cho rồi.

Tuy nhiên, sự thật thường trái ngược với mong muốn của họ.

Kết quả phân tích đáng đi cho thấy, dù người xuống xe đã cố gắng bắt chước cách đi của một nữ sinh trung học, nhưng cô ta không phải là Lan Huệ.

Nói cách khác, trên xe lúc đó đã có người thứ 3, có thể là vừa lên xe, cũng có thể là sau khi dừng ở trạm dừng. Lúc người thứ 3 đó xuất hiện, Lan Huệ đã biến thành con tin của tài xế và kẻ đó. Kẻ đó cố tình chọn khu đông đúc, ăn mặc giống Lan Huệ rồi xuống xe là vì muốn dắt mũi cảnh sát vào ngõ cụt. Còn Lan Huệ thật sự đã bị Ti Mã Cát đưa về đường cao tốc trong lúc cảnh sát bận khám xét khu đó, cuối cùng bị giao cho những đồng phạm khác.

Lúc cảnh sát Lạc Dương tra ra được chi tiết này thì Lan Khâm ở Trường An cũng đã tìm ra Ti Mã Cát từ đầu mối Hách Dữu.

“Mặc dù cả hai chưa từng gặp mặt nhưng đúng là có liên lạc nhau qua Internet.” Bạn học của Lan Khâm ở Thành Đô mở kết quả điều tra ra trong một cuộc họp online, “Đã có lệnh bắt giữ Hách Dữu rồi, vì thế chúng tôi đã lấy được điện thoại của cô ta, trực tiếp tìm ra lịch sử chat của cô ta và Ti Mã Cát. Tin nhắn đã bị thu hồi gần hết, chỉ còn lại nội dung là Hách Dữu tự giới thiệu khách cho Ti Mã Cát. Những khách đó bao gồm Lan Huệ và 3 người khác cũng bị mất tích. Vì thế rất có thể cô ta biết rõ hành vi bắt cóc khách của Ti Mã Cát, sau đó cố ý giúp hắn tìm mục tiêu.”

“Những vị khách mà Hách Dữu giới thiệu cho Ti Mã Cát đều có vài điểm chung: Chênh lệch khoảng 3 tuổi với Hách Dữu, tài chính tốt hơn cô ta rất nhiều nhưng không hài lòng với gia đình của mình, thích phàn nàn với người bạn trên mạng mà Hách Dữu đóng vai. Cha mẹ Hách Dữu đã ly dị, sau khi ly dị cũng đều đã tái hôn, cô ta trái phải đều không về được. Hắn là những người này phàn nàn đã kích thích cô ta, khiến cô ta quyết định giao họ cho Ti Mã Cát.”

“4 người cuối cùng trở thành mục tiêu của Ti Mã Cát có 1 điểm chung khác với những người không được chọn: Chuyển đi của họ đều là giấu gia đình, hơn nữa đều là con gái vị thành niên. Theo tình hình của 3 người trước thì đa số người lớn trong gia đình đều báo án sau 1-2 tuần. Có nhiều người vì

con mình thường bỏ nhà ra đi nên thành quen, không bận tâm lắm; có người là vì phụ huynh không có ở nhà, không phát hiện ra con mình mất tích. Đợi đến khi cảnh sát nhận được báo án cũng đã bỏ lỡ thời gian giải cứu tốt nhất rồi, đừng nói là tra ra Ti Mã Cát, cả nơi cuối cùng nạn nhân đi cũng không biết được.”

“Rõ ràng là Ti Mã Cát không biết Lan Huệ có liên quan tới cảnh sát, vì thế lần này nhanh chóng lập án điều tra đã khiến hãn trở tay không kịp. Tôi tin chỉ cần các người truy đuổi hãn tới cùng thì nhất định có thể cứu được người mà.” Câu nói cuối là cố tình nói với Lan Khâm.

Lan Khâm rất biết ơn vì sự hỗ trợ và lời an ủi của anh ta, nhưng...

“Ti Mã Cát trốn rồi.” Ở nơi màn hình không chiếu tới được, hai bàn tay của Lan Khâm siết chặt lại thành nắm đấm, các khớp ngón tay không còn chút máu nào.

“Cái gì?! Không phải các anh vừa mới thẩm vấn đấy sao?”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

“... Chậm một bước rồi, lúc tra ra được hãn thì cuộc thẩm vấn đã kết thúc.” Một vị cảnh sát chịu trách nhiệm ở Cục điều tra khu Vạn Niên cúi đầu, trong giọng nói đầy vẻ áy náy, “Có lẽ hãn đã nhận ra gì đó, sau khi rời khỏi Cục điều tra hãn không về nhà, cũng tránh hết camera giám sát xung quanh. Hiện tại đã truy nã toàn thành phố rồi, cũng đã sắp xếp cảnh sát mặc thường phục canh giữ bên cạnh những người quen của hãn.” Giọng anh càng lúc càng nhỏ, nếu không phải có tai nghe thu âm lại thì đã biến thành một vở kịch câm mất rồi.

Với tình trạng hiện tại, Lan Khâm phải kìm nén cảm xúc của mình lại. Anh nhiều lần cố gắng lấy thân phận của mình ra khỏi đầu, cố gắng đối mặt với vụ án này như một cảnh sát bình thường... Nhưng hành vi này giống như dùng bàn ủi cầm máu vậy, có thể nhanh chóng giúp anh bình tĩnh và nâng cao hiệu quả trong thời gian ngắn, song qua thời gian này rồi sẽ chỉ còn lại nỗi đau đến tột cùng.

... Nhưng anh phải làm thế.

Cuộc họp online diễn ra được một nửa, cảnh sát Lạc Dương cũng gia nhập, nhưng Lý Trạch Phân thì không thấy đâu, nghe nói là cô đã đến trạm dừng Tì Mã Cát ghé vào để tiến hành điều tra thực địa rồi.

So với bản báo cáo dài dòng và không có kết quả của cảnh sát kia, thật ra trong lòng Lan Khâm chú ý đến Lý Trạch Phân hơn. Vì theo kinh nghiệm của Lan Khâm, những hành động ngoài đội của Lý Trạch Phân thường sẽ mang lại về kết quả... khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Ví dụ như chậu than trong nhà của Uông Ca, như vết máu ở quảng trường Vạn Hưng, như cái hố trong rừng...

Như thế cảm nhận được những suy nghĩ ngổn ngang của Lan Khâm, Lý Trạch Phân thực sự đã chủ động gọi điện tới. Lan Khâm không quan tâm mình vẫn còn đang trong cuộc họp, trực tiếp xin lỗi rồi rời khỏi chỗ ngồi.

“Tiểu Lý?”

“134.97.” Điện thoại vừa kết nối, Lý Trạch Phân đã phun ra một dãy số.

“Hả?”

“Đội trưởng Lan, anh xem có thể giải ra được cái gì từ dãy số này không. Còn nữa, tôi sẽ gửi cho anh một đoạn video giám sát gần, phiền anh điều tra người đàn ông cao to mặc áo sơ mi đen, mang kính cận nửa vành trong video. So với Lạc Dương thì hẳn Trường An sẽ điều tra những thứ này nhanh hơn một chút.”

“Được, tôi sẽ lập tức đi điều tra...” Anh hít một hơi thật sâu, chân thành nói, “Cảm ơn em.”

Chương 100: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (13) - Đêm thật dài. Lửa đã tắt. Người cũng đi

Lý do Lý Trạch Phân gọi cho Lan Khâm thay vì nhờ sự hỗ trợ của cảnh sát Lạc Dương gần đó thật ra cũng không liên quan gì nhiều đến cảnh lực của Lạc Dương và Trường An, cô chỉ đơn giản không tìm ra được lý do chắc chắn để thuyết phục cảnh sát Lạc Dương thôi. Dù sao người và dãy số cô chú ý trong video giám sát kia cũng xuất phát từ trực giác mà thôi, không hề có bằng chứng hay logic nào cả.

Trong tình huống này, vì một câu nói không đầu không đuôi trong điện thoại của cô mà hành động, chỉ có mình Lan Khâm mà thôi.

Sau khi Lan Khâm đưa video giám sát và dãy số điều tra ra rõ, Lý Trạch Phân mới giải thích đầu đuôi mọi chuyện.

“Video giám sát đó là từ một cửa hàng tiện lợi ở khu dịch vụ ngoại ô kinh thành, thời gian là 5 phút sau khi Ti Mã Cát lái xe đi khỏi. Người đàn ông trong video giám sát đã vào cửa hàng tiện lợi mua một bao thuốc lá, lúc quét mã trả tiền đã nhập dãy số 134.97 này. Giá của bao thuốc là 28, không hề lân cận với dãy số này, dù là có trượt tay nhập sai cũng không thể nào trượt đến cả số lẻ phía sau được.”

Lan Khâm: “Vậy nên em nghĩ hẳn cố tình nhập giá tiền này ư? Để truyền thông tin sao?”

“Ừm. Hẳn không yêu cầu hoàn tiền mà thay vào đó là giải quyết bằng cách nhân viên bán hàng thích nhất — mua thêm vài thứ trong cửa hàng để tăng tiền lên. Hành động này rất kỳ lạ, một sự khác thường có lẽ là ngẫu nhiên, nhưng 2 cái đụng lại sẽ rất khó nói là không phải cố ý. Vì hành vi này nên nhân viên rất ấn tượng với hẳn, thậm chí còn nhớ rõ lúc hẳn rời khỏi đã đi

hướng nào vào bãi đỗ xe. Tôi đang thu thập lời khai và video giám sát để xem có thể chấp vá lại, tìm ra xe của hắn không.”

“Đúng là hành động nhập sai số tiền và mua thêm để giải quyết rất kỳ lạ. Nhưng nếu hắn là bọn bắt cóc thì hành vi này không hợp lý, một nhóm bắt cóc chạy trốn còn không kịp, sao lại còn cố ý dùng số để để lại tin tức chứ? Hơn nữa là để lại cho ai? Cấp trên của hắn ư? Chẳng lẽ cửa hàng tiện lợi đó có quan hệ gì với nhóm bắt cóc Huệ Huệ sao?”

“Chuyện này có lẽ phải đợi điều tra ra được gì đó thì mới trả lời được.”

“... Là tôi quá sốt ruột rồi, ngại quá.” Lan Khâm cúi đầu, nắm chặt điện thoại, “Tiểu Tiêu bên này đã được điều đi hỗ trợ kỹ thuật rồi, một khi có kết quả sẽ báo cho em biết trước. Vất vả cho em rồi. Sau khi tìm được Huệ Huệ, tôi...”

“Vốn là trách nhiệm thôi, đội trưởng Lan đừng nên khách sáo làm gì. Tôi cũng không mong Lan Huệ xảy ra chuyện gì, cũng muốn cứu cô bé ra càng sớm càng tốt.”

“... Ừm, cảm ơn.”

Sau khi cúp điện thoại, Lan Khâm trở lại cuộc họp video. Nhưng tiếc là phần sau của cuộc họp không có manh mối nào đáng kể, Lan Khâm nghe được 1 phút, tâm trạng lại càng nặng nề hơn. Đến khi cuộc họp chấm dứt, mọi người đều lần lượt offline, Lan Khâm vẫn ngồi bất động trước máy tính, lưng cong xuống như thể bị một gánh nặng vô hình đè xuống.

Cuộc gọi WeChat của Tiêu Lăng Duyệt đã phá vỡ trạng thái này của Lan Khâm.

Lúc ấn nút nhận cuộc gọi, anh vô thức nín thở hồi hộp.

“Đội trưởng Lan!” Tiêu Lăng Duyệt rất kích động.

“Tra được chưa?” Lan Khâm nghe rất rõ tiếng tim mình đập.

“Chưa, vẫn chưa,” Tiêu Lăng Duyệt nói hơi lộn xộn, “Nhưng mà có người đến Cục, à, không phải... Chỉ 1 2 câu không nói rõ được, đội trưởng Lan, anh về đây một chuyến đi, tôi nghĩ anh nhất định muốn gặp họ.”

Nghe Tiêu Lăng Duyệt nói xong, dù trong lòng hơi nghi ngờ nhưng Lan Khâm vẫn nhanh chóng mặc áo khoác vào rồi lái xe về Cục.

Trên đường trở về, cuối cùng Tiêu Lăng Duyệt cũng đã kéo thẳng lưỡi giải thích mọi chuyện ra.

“Chẳng phải tôi đang điều tra người kia trong video giám sát sao, bình thường muốn tra theo mặt người đều có 3 bước, đầu tiên là đối chiếu với kho số liệu trong hệ thống xem có trùng khớp không, nếu không có thì lên mạng tìm. Kết quả trong lúc tôi lên mạng điều tra đã phát hiện ra có ai đó đã thiết lập backtracking* cho những tìm kiếm của hắn.”

() Thuật toán quay lui (Backtracking): là một chiến lược tìm kiếm lời giải cho các bài toán thỏa mãn ràng buộc. Các bạn có thể hiểu đơn giản như lúc chơi trò Sudoku í.*

Lan Khâm: “Vậy là có người đang theo dõi xem ai điều tra hắn ư?”

“Ừm, chính xác là ai đang điều tra khuôn mặt của hắn đấy. Tôi vẫn chưa để hắn backtracking lại mình, nhưng cũng chưa kịp định vị được hắn.”

Để lại tin nhắn bằng số tiền ở cửa hàng tiện lợi, theo dõi những người điều tra mình...

Lan Khâm nhận ra mọi thứ càng ngày càng trở nên phức tạp rồi.

“Tôi định nhờ các lão đại bên đội an ninh mạng giúp đỡ thử lại lần nữa, kết quả là, anh đoán đi đội trưởng Lan,” Anh ta dừng đúng chỗ, giọng điệu như đang hát hí kịch, “Hắn đã tự mình đến Cục rồi!”

“Cái gì?” Lan Khâm cứ ngỡ mình nghe nhầm.

“Họ nói mình là phóng viên của Sự Thật. Tôi đã kiểm tra rồi, là một đơn vị

truyền thông nhỏ, chủ yếu vạch trần những vụ mờ ám, người xem rất ít, đang ở bờ vực phá sản rồi. Người trong video giám sát đó là đồng nghiệp của họ, một phóng viên điều tra.”

Lan Khâm: “Phóng viên điều tra? Chính là phóng viên điều tra mà tôi hiểu đấy ư?”

“Tôi cũng không dám tin trong nước vẫn còn kiểu phóng viên điều tra gì gì đó, chẳng phải 2 năm trước đã bảo là diệt sạch hết rồi sao, loại này còn nguy hiểm hơn cả cảnh sát nữa. Giờ đột nhiên chạy đến, lại còn là một bên truyền thông chưa từng nghe tên nữa.”

“VẬY người trong video giám sát là người nằm vùng à?”

“Họ nói thế đấy. Anh ta tên là Chân Vĩ, bắt đầu lên vào tổ chức đó từ đầu năm.”

“Tổ chức đó? Tổ chức nào?” Trong đầu Lan Khâm đột nhiên liên kết vài thứ lại khiến anh bất giác toát mồ hôi lạnh.

“Chính là nó đấy, X ấy! Ban đầu họ chỉ theo dõi những vụ án mua trứng và t*ng trùng bất hợp pháp thôi, kết quả phát hiện ra những tế bào sinh sản lấy từ sinh viên không hề được bán đi mà trực tiếp bị đem đi thụ tinh nhân tạo. Họ nghi ngờ những chuyện này là để nghiên cứu phi pháp, sau đó lập tức điều tra theo hướng này, nghĩ cách cài người là Chân Vĩ vào nằm vùng.”

“Kết quả là từ khi Chân Vĩ gia nhập vào đầu năm, họ đã hoàn toàn mất liên lạc. Những cách thức truyền tin được chuẩn bị trước đó đều vô dụng, vì thế họ nghĩ Chân Vĩ đã chết rồi. Đang xoắn xuýt không biết có nên báo cảnh sát hay không thì đã thấy tin về thí nghiệm chỉnh sửa gen bất hợp pháp, cũng chính là vụ án của Tiêu Cừu ấy. Sau đó họ nhận được cảnh báo có người đang điều tra Chân Vĩ, lúc này mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc nên mới chạy đến Cục báo án.”

“Mục đích của việc đặt backtracking là để làm gì?” Lan Khâm chạy xe vào bãi đỗ xe Cục điều tra Trường An.

“Nói là để bảo vệ Chân Vĩ. Một khi phát hiện ra có người điều tra anh ta sẽ lập tức kết thúc việc nằm vùng, đến Cục điều tra báo cáo lại mọi chuyện để xin giúp đỡ và bảo vệ. Nếu tìm ra được tung tích thì rất có thể cảnh sát sẽ tìm được thêm rất nhiều manh mối. Haizz,” Anh ta thở dài, “Nói thật thì chuyện này vô lý quá, nếu người của tổ chức thật sự điều tra Chân Vĩ thì lúc phát hiện ra backtracking chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này, chứng thực nghi ngờ của chúng rồi còn gì. May là người điều tra là tôi...”

Lan Khâm lao ra khỏi thang máy, mở toang cửa văn phòng đội điều tra đặc biệt: “Người đâu? Người đang ở đâu?”

“A...” Người trong điện thoại đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến Tiêu Lăng Duyệt trong lúc nhất thời không biết nên nói chuyện vào đâu, ngây người tròn 30 giây mới phun ra 5 chữ, “Phòng thẩm vấn số 1.”

Lan Khâm còn không kịp nói cảm ơn đã lập tức chạy tới phòng thẩm vấn, đẩy cửa vào trong.

Bang! Anh nửa đập nửa quăng điện thoại lên bàn, dọa 2 thanh niên đối diện sợ đến xuýt chút nhảy dựng lên.

“Dãy số này nghĩa là sao?!” Anh chỉ vào dãy số 134.97 trong ghi chú điện thoại.

“Ách...” Người nam hơi mập ngồi bên trái co người lại, “Cái này chắc là liên quan đến một bộ mã số lỏng của chúng tôi. Vừa rồi đã có người hỏi rồi, hai chúng tôi vẫn đang giải đây. Cấu trúc số lỏng hơi phức tạp, phải dùng máy tính nữa.” Anh ta chỉ vào laptop, trên laptop đang chạy một chương trình, thanh tiến độ đã đến 92% rồi.

Lan Khâm nhìn không chớp mắt vào vòng tròn đang xoay vòng của thanh tiến độ.

93%, 94%... 99%, 100%!

Lại là một dãy số khác nhảy ra.

“A, là một mã bưu chính.” Người nam điều khiển máy tính bên phải nói.

“Là ở đâu?!” Lan Khâm lập tức quay đầu về phía tấm kính hỏi.

Tiêu Lăng Duyệt đẩy cửa vọt vào: “Ở Lạc Dương, tôi đã gửi địa chỉ cho bên kia rồi, cũng đã báo cho Tiểu Lý!”

...

Sau khi nhận được tin tức, Lý Trạch Phân cũng đã tham gia vào cảnh đội, mặc áo chống đạn và mang súng vào rồi lái xe tới thẳng địa chỉ tương ứng với mã bưu chính đó.

Theo bản đồ của cảnh sát chỉ dẫn thì đó là một tòa nhà văn phòng được lên kế hoạch phá dỡ vào cuối năm nay. Các công ty trong tòa nhà đã chuyển đi gần hết, hiện tại nó đang bị bỏ hoang. Chân Vĩ dùng số lòng để để lại vị trí này hẳn cũng rất có ý tứ.

Để đối phó với mọi tình huống bất ngờ có thể phát sinh, ngoài cảnh sát hình sự chuyên trách còn có đội đặc công, đội y tế và đội cứu hỏa. Tình hình bên này được các camera nhỏ trên người các thành viên đặc nhiệm ghi lại, chia sẻ trực tiếp với trụ sở ở Trường An và Lạc Dương. Cảnh sát hình sự bình thường, bao gồm cả Lý Trạch Phân cũng đeo máy ghi âm chấp pháp.

Cảnh lực càng lúc tiếp cận càng gần với tòa nhà, Lan Khâm nín thở nhìn chăm chăm vào tình hình trước mắt...

Đột nhiên, ầm ầm!!

1 giây sau tiếng nổ lớn đó cả tòa nhà trước mắt đã lập tức bị ngọn lửa nuốt chửng.

Nhịp tim của tất cả mọi người đều bất giác hẫng lại.

Lý Trạch Phân không hề quan tâm đến người xem qua màn hình trực tiếp là Lan Khâm thế nào. Cô chỉ thu lại tất cả biểu cảm trên mặt, xe chưa dừng lại đã vội nhảy xuống, trở thành cảnh sát hình sự đầu tiên lao vào tòa nhà sau

đặc công.

Đặc công đã dừng lại trước tòa nhà vì ngọn lửa sau vụ nổ đã bùng lên rất lớn, rõ ràng không ai tới gần được.

Đội cứu hỏa ở phía sau mang theo thiết bị vượt qua đặc công. Lý Trạch Phân cũng không để ý đến mệnh lệnh của lãnh đạo bên tai nữa, không ngừng chạy tới phía trước, từng chút một tiếp cận tòa nhà đang bốc cháy ngùn ngụt.

Mặt trời đã xuống núi từ khi nào nhưng bầu trời vẫn rực sáng, bị ánh lửa thiêu đến đỏ bừng.

Càng tiến về trước, khói lửa càng dày đặc. Mỗi hơi hít vào phổi đều như một nhát dao cứa vào lồng ngực. Cảnh tượng trước mắt cô trở nên méo mó, không biết là do khói và nhiệt độ cao đã bóp méo ánh sáng, hay chỉ đơn giản vì chất lỏng trong tuyến lệ bắt đầu tiết ra dưới kích thích của khói nữa.

Trong tai nghe liên tục vang lên những âm thanh hỗn độn, thậm chí còn có một vài người điên cuồng, Lý Trạch Phân không thêm để ý tới, cũng không cách nào dừng lại được. Vì cô đã thấy một bóng người, một bóng dáng nhỏ bé, xiêu vẹo loạng choạng bước ra khỏi cửa tòa nhà.

À không, không phải 1 người mà là 2.

1 người công 1 người sau lưng.

Khuôn mặt người đàn ông bị khói hun đen xì, quần áo trên người đã bị cháy xém, lộ ra những vết thương đỏ đen lộn xộn. Dường như Lý Trạch Phân còn ngửi thấy mùi thịt nước, nhưng thứ khiến cô chú ý hơn lại là chất lỏng màu đỏ đang không ngừng nhỏ xuống đất.

Lách tách, xoẹt —

Lách tách, xoẹt —

Tách tách —

Mỗi giọt chất lỏng rơi xuống mặt đất nóng bỏng đều sôi lên trong chốc lát. Nhưng sự sôi sục này dần ngั้น hơn khi hai người đi về phía trước.

Tiếng sôi trong chốc lát đã biến mất, nhưng quần áo người phía trước đã trở thành đỏ thẫm.

Lý Trạch Phân mơ hồ nhận ra người này, là phóng viên điều tra Chân Vĩ.

Thứ càng ngày càng đỏ thẫm chính là quần áo của Chân Vĩ, có lẽ nguồn gốc màu đỏ này là từ phía sau lưng anh ta...

“Cứu, cứu cứu, cứu cứu cô bé...”

Lý Trạch Phân nghe thấy giọng nói khàn khàn của Chân Vĩ.

“Nhanh, cứu, cứu cô bé... Cô bé bị... Súng... Bắn... Vì tôi... Tôi...”

Giọng nói đứt quãng không ngăn được Lý Trạch Phân hiểu những gì anh ta nói.

Vốn dĩ Chân Vĩ đã dốc hết sức để công người ra khỏi đám cháy, lúc thấy Lý Trạch Phân và đội cứu hỏa, đội đặc công sau lưng cô đã thả lỏng ra, buông bỏ chút sức lực cuối cùng khụy người xuống.

Lý Trạch Phân xông lên phía trước đỡ lấy người đang trượt từ trên lưng anh ta xuống. Đến khi ôm người vào ngực, cô mới hoàn toàn thấy rõ được mặt mày người này.

... Là Lan Huệ, em gái của Lan Khâm, Lan Huệ.

Cùng lúc đó, Lý Trạch Phân cũng nhìn thấy một lỗ máu kinh khủng trên ngực cô bé.

Máu giống như một vòi nước sắp ngừng chảy, thấm ra ngoài từng chút một, chậm rãi rút hết máu trên mặt Lan Huệ, cũng từ từ lấy đi nhiệt độ cơ thể của nó.

“Lan Huệ? Lan Huệ? Lan Huệ!” Lý Trạch Phân vỗ nhẹ lên mặt nó, sau đó tiến hành xử lý khẩn cấp vết thương, “Lan Huệ, tỉnh lại đi, đừng ngủ!” Cô không ngừng nói chuyện với nó.

“Cô...” Lan Huệ mở mắt, nhưng đồng tử không hề tập trung vào Lý Trạch Phân.

“Ừ, là tôi đây, là chúng tôi, cảnh sát. Chúng tôi đưa cô đến bệnh viện, cô sẽ không sao hết.”

Có lẽ vì giọng điệu vững vàng ngay cả trong lúc khẩn cấp của Lý Trạch Phân mà vẻ mặt khủng hoảng của Lan Huệ thoáng chốc đã nhạt đi.

“Đừng, đừng tổn công, tổn công sức khụ khụ khụ...” Cô bé cố kéo ra một nụ cười khô khốc từ làn môi trắng bệch của mình, bong bóng máu không ngừng tuôn ra từ khóe môi.

“Đây là thao tác theo quy định, nếu không làm sẽ bị anh trai cô phạt viết kiểm điểm đấy.” Giọng nói của Lý Trạch Phân vẫn nhàn nhạt như thế, không biết vì cô là người máu lạnh, hay là vì cô đang cố gắng dùng cách này để khiến Lan Huệ yên tâm lại.

Đội cứu hỏa đã xông vào dập tắt lửa, đội đặc công cũng vây xung quanh, đội y tế thì mang dụng cụ chạy tới, nghiêm chỉnh đưa thiết bị cho Lý Trạch Phân để kết nối trên người Lan Huệ.

Rõ ràng là gần đám cháy, rõ ràng là vì hỏa hoạn mà trong tòa nhà liên tục phát ra những tiếng nổ nhỏ, nhưng chẳng hiểu sao phạm vi vài mét vuông nơi Lý Trạch Phân và Lan Huệ ngồi lại vô cùng yên tĩnh.

Yên tĩnh đến... đáng sợ.

Tay nghề xử lý vết thương của Lý Trạch Phân rất ổn, nhưng dù có ổn thế nào thì cũng chỉ là mất bò mới lo làm chuồng. Thậm chí dù có vào bệnh viện thì chỗ động mạch bị rách này cũng không thể...

Một bàn tay lạnh buốt đột nhiên bắt lấy cổ tay Lý Trạch Phân. Sức bàn tay này rất nhỏ, nhỏ đến mức chỉ cần Lý Trạch Phân khẽ lắc một cái là có thể hất ra được, nhưng cô không làm thế. Vì chủ nhân của bàn tay đó là Lan Huệ.

“Giúp em, giúp em nói, nói với khụ khụ khụ...” Những lời nói ngắt quãng từ từ được phun ra từ đôi môi đẫm máu.

Lý Trạch Phân đành phải rời mắt nhìn sang cánh môi nhỏ đang giãy giụa muốn nói gì đó.

Cô hít sâu một hơi, buông thiết bị chữa trị trong tay xuống: “Được, tôi đang nghe đây.”

...

10 phút sau, Lý Trạch Phân loạng choạng đứng dậy. Cô nhận tấm vải trắng của một đồng nghiệp bên cạnh đưa tới, phủ lên... người nằm dưới đất.

Sau đó, cô ra khỏi cảnh giới tuyến giảng xung quanh tòa nhà, không hề quay đầu lại.

“Cảnh sát Lý? Cảnh sát Lý?!” Phía sau truyền đến tiếng ai đó gọi, “Cô định đi đâu thế?”

Lý Trạch Phân phớt lờ đi, chỉ gỡ máy ghi âm ra khỏi vai, không tuân theo quy định mà lấy thẻ nhớ đi rồi nhét máy vào túi.

Sau đó, bờ môi cô từ từ mím chặt, phun ra 4 chữ mà chỉ có bản thân mình nghe thấy: “Trở về Trường An.”

Đêm thật dài.

Lửa đã tắt.

Người cũng đi.

Chương 101: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (14) - "Cứ như thế mà thôi sao, Lan Khâm?"

Vì những tin tức do 2 phóng viên kia báo cáo đã kết nối vụ án của Lan Huệ và vụ thí nghiệm trên người lại với nhau nên quyền điều tra vụ án lập tức được chuyển từ Phân Cục khu Vạn Niên sang Thành Cục, các thông tin được gộp vào và do đội chuyên án phụ trách.

Mức độ ưu tiên của vụ án khiến một lượng lớn cảnh lực dốc hết sức truy lùng Ti Mã Cát, lưới trời lồng lộng bao phủ khắp Trường An, cuối cùng đã tóm gọn được hãn, Trương Trác Bân, người tạm thời lãnh đạo đội điều tra đặc biệt đã dẫn đội xuất động, đánh hãn một trận rồi bắt mang về.

Có lẽ chính Ti Mã Cát cũng đã cảm nhận được tình hình hiện tại, lần này bị ném vào phòng thẩm vấn, hãn đã thay đổi thái độ nói năng lộn xộn lúc trước, thành thật cung cấp thông tin, nôn ra vài “điểm giao hàng” và thông tin liên lạc của đồng bọn với người nhận hàng.

Sao khi đội điều tra đặc biệt nhận được thông tin này đã lập tức trở nên bận rộn, chẳng những chuyển cảnh lực từ các phân cục dưới mà còn mượn không ít lính của Tể Dịch bên đội hình sự, 2 tòa nhà của Cục điều tra vì xuất ngoại hết mà chỉ còn số người đếm trên đầu ngón tay.

Lan Khâm tình cờ lại nằm trong nhóm người ở lại.

Người khác ở lại là vì có công việc tương ứng cần giải quyết trong văn phòng, còn anh ở lại là vì... có liên quan đến nạn nhân nên bị loại trừ ra khỏi cuộc điều tra.

Tuy nói là loại trừ nhưng dù sao mọi người đều là anh em vào sinh ra tử cả, không ai đủ tàn nhẫn để ra tay ngăn cản anh, không cho anh tiếp xúc với

những thứ liên quan đến vụ án hết. Ngược lại mọi người còn thi thoảng cử người đến chủ động chia sẻ tiến triển điều tra với anh, kể cả tình hình thực tế của hành động cứu viên phía Lạc Dương.

Nhưng ai mà ngờ, chỉ một hành động chia sẻ thông tin như thế đã tàn nhẫn ép Lan Khâm tận mắt trông thấy thi thể của em gái mình bị che bằng một mảnh vải trắng.

Cả trung tâm chỉ huy rơi vào im lặng, mọi người đều thận trọng theo dõi trạng thái của Lan Khâm, nhưng không ai nói được lời nào. Loại im lặng này thậm chí còn khiến bên Lạc Dương nghĩ mạng ở Cục điều tra Trường An quá kém, bị lag, người phụ trách bên đó xuýt chút đã gọi điện thoại cho Trương Trác Bân để hỏi.

Cuối cùng là Lan Khâm tự đẩy cửa rời đi, không nói một lời nào, trả lại trạng thái hoạt động bình thường cho trung tâm chỉ huy.

Tuy tối đó chỉ có mình Lan Khâm rời khỏi trung tâm chỉ huy, nhưng không hiểu sao chuyện của Lan Huệ vẫn lan ra khắp tòa nhà. Mọi người đều nén tâm trạng buồn bã lại, làm gì cũng cố nhẹ nhàng, sợ động mạnh một chút sẽ làm đứt sợi dây thần kinh cuối cùng của Lan Khâm.

Lan Khâm tựa như người mất hồn, lang thang không mục đích trong tòa nhà yên tĩnh này, trong tâm trí bất giác hiện lại những mảnh ghép của mình và em gái hơn mười mấy năm qua.

Trí nhớ của con người đúng là một thứ rất kỳ lạ, khi Lan Huệ còn sống, vừa nhắc tới nó Lan Khâm đã nghĩ ngay đến đủ thứ nghịch ngợm, nổi loạn và chọc tức người khác; mà giờ người đi rồi, lúc nhớ lại chỉ còn là ít tình anh em ấm áp.

Anh nhớ lúc Lan Huệ mới học nói, vừa lăn vừa bò chạy tới ôm đùi mình, há miệng kêu to chữ đầu tiên “Châu châu”. Anh nhớ lúc mình học trung học, kiếm được số tiền đầu tiên để mua quà sinh nhật cho Tiểu Lan Huệ, Lan Huệ phấn khích chạy tới, nhe răng trợn mắt cọ cọ gương mặt đầy nước miếng vào má anh, bi bo phát âm được một chữ “Anh” chuẩn đầu tiên.

Anh nhớ sau khi nhà chuyển đến Lạc Dương, một sinh viên như anh lại đi giúp một học sinh tiểu học kéo bè kéo lũ đi đánh nhau, sau đó đắc ý chống nạnh đứng trước mặt Lan Huệ, hài lòng nghe câu “Oa, anh cậu lợi hại thật đấy” ở sau lưng.

Còn lúc anh vừa học được vài kỹ năng ở trường cảnh sát nữa, lúc đó không biết xấu hổ vội chạy tới khoe với Lan Huệ, đứng trên sân thượng đánh mấy đấm làm xiếc, còn định xách Lan Huệ sang diễn chung, ai ngờ vô tình quật ngã làm vỡ chậu hoa trên sân thượng rồi phải tùm đầu lại bàn mưu tính kế, tìm cách để sau khi cha tan làm về tới sẽ không bị phạt vì làm vỡ chậu hoa ông yêu thích.

Đúng rồi, dù sau này quan hệ giữa hai người dần trở nên căng thẳng, nhưng có những thứ vẫn chưa hề thay đổi. Dù vì bận rộn mà anh tặng quà muộn cho Lan Huệ 3 4 ngày, nhưng Lan Huệ vẫn chưa bao giờ quên anh. Tuy cô nhóc vẫn luôn tỏ vẻ cáu kỉnh khi nhét quà vào tay anh, nhưng mỗi món quà đều được lựa chọn cẩn thận, thậm chí có những thứ mà chính Lan Khâm cũng không để ý rằng mình thích.

Dù anh có về nhà muộn thế nào, hoặc không về nhà, đèn huyền quan vẫn luôn sáng vì anh. Bất luận lúc nào mở cửa tủ lạnh ra, trong đó sẽ luôn có một phần đồ ăn ngoài. Tuy đều là những loại thực phẩm không tốt cho sức khỏe, nhưng chúng đều là những món cay Lan Khâm rất thích. Trong phòng tắm có bàn chải và kem đánh răng, khăn mặt, dao cạo râu, thi thoảng sẽ được thay mới. Đôi khi trong phòng có quần áo và tất chưa kịp dọn dẹp, cách vài ngày về lại nhà đã sạch sẽ nằm ngay ngắn trong tủ quần áo rồi.

Anh nhớ rất nhiều, rất nhiều lần, ánh mắt của Lan Huệ như muốn nói lại thôi. Thậm chí anh còn thấy trong ký ức của mình, lúc anh bất ngờ nhiệt tình đến trường đón Lan Huệ, cô nhóc đuôi dài cổ đứng trước cổng đợi, trong nháy mắt vừa thấy mình đã trở nên vui vẻ. Sự vui sướng đó rất nhanh bị nét mặt cau có che lại, nhưng nó thật sự đã từng tồn tại.

Mãi cho đến giờ, Lan Khâm mới hiểu ra rằng có lẽ từ đầu tới cuối Lan Huệ vẫn luôn là cái đuôi nhỏ theo sau lưng mình, còn mình trong lòng cô nhóc vẫn là một người anh trai chẳng làm ra tích sự gì.

Cô nhóc chưa bao giờ thay đổi, kẻ thay đổi chính là mình, là mình từ bao giờ đã không còn trông vào nó, không nhìn thấy được con người thật của em gái.

Tình cảm gia đình không biết từ lúc nào đã trở thành một loại trách nhiệm thuần khiết, thậm chí trong đó 1 phần nhỏ còn biến thành rắc rối, biến thành gánh nặng...

— “Có lẽ nó đều hiểu những đạo lý mà anh giảng giải. Sở dĩ nó không muốn nghe hết, là vì cái nó cần không phải một “phụ huynh” giảng đạo mà là một “người anh” có thể đứng sau và hỗ trợ mình. Dù chỉ là một câu ủng hộ cũng được.”

Đúng thế, nó chỉ... muốn tìm người anh trai trước kia của mình mà thôi.

Lan Khâm dừng bước, dẫm một cái lên vách tường.

Một tia nắng đột nhiên xuyên qua cửa sổ ở hành lang, Lan Khâm sững sờ nhìn một lúc lâu mới nhận ra mình đã thất thần lang thang cả đêm rồi.

Anh bước lên 2 bước, tiến về phía cửa sổ, như một người đang chìm dưới vực sâu đang muốn đuổi theo ánh sáng không thể với tới được, anh vươn tay về phía cửa sổ, nhưng cánh tay anh lại như bị thứ gì đó thiêu đốt mà vô thức rút trở về.

Ánh nắng ban mai như hàng vạn mũi tên lửa phóng ra, đốt cháy mây trời. Vốn đây là một phong cảnh tuyệt vời được viết trong các tác phẩm văn học, nhưng trong mắt Lan Khâm, nó đã biến thành Nghiệp Hỏa*, chốc nữa thôi, nó sẽ thiêu rụi tất cả những trắng đen tốt xấu, đốt mọi thứ thành một màu đỏ vô tận.

(*) *Lửa dữ của ác nghiệp.*

Kết.

Một âm thanh cực khẽ vang lên.

Đèn ngoài hành lang không biết đã tắt tự khi nào, không chỉ hành lang mà cả tòa nhà này hình như cũng bị mất điện. Các camera giám sát thường nằm ở góc không có chức năng phòng mất điện, đèn khẩn cấp quanh năm không được mang ra dùng, giờ như dân văn phòng thứ hai không ra khỏi giường nổi vậy, lóe lóe lên vài giây rồi lại im lìm.

Bóng tối xuất hiện bất chợt đã dẫn Lan Khâm đến một ranh giới mỏng manh. Anh đi tới góc tường phía trước, lòng bàn chân dẫm phải thứ gì đó. Anh cúi người nhặt nó lên, phát hiện đó là một cái nĩa sắt ở nhà ăn. Anh ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện mình đã đến trước cửa phòng thẩm vấn nơi giam Tì Mã Cát từ bao giờ.

Điện thoại trong túi quần bất chợt vang lên, Lan Khâm lấy ra nhìn, hóa ra là thông báo của khoa Thiết bị gửi cho toàn Cục điều tra, đại khái nội dung nói là đường dây bị lỗi nên mất điện, cần ít nhất 30 phút để sửa lại, hy vọng tất cả các phòng ban thông cảm, nếu cần điện gấp có thể sang tòa nhà Trung tâm Giám định bên cạnh.

Mất điện, nĩa ăn, phòng thẩm vấn, Tì Mã Cát...

Trong lòng Lan Khâm dâng lên một ý nghĩ xấu xa, anh ngẩng đầu liếc nhìn camera đã dừng hoạt động trên cửa phòng thẩm vấn, sau đó sờ lên chiếc chìa khóa phòng trong chùm chìa trên thắt lưng mình.

Bị ý nghĩ này dẫn dắt, anh cầm chìa khóa mở cửa của gian phòng ngoài ra.

Qua lớp kính một chiều, Lan Khâm có thể thấy rõ người bên trong đang bị còng trên ghế. Có lẽ vì đã bị bỏ mặc quá lâu không ai để ý nên giờ hắn đã cúi đầu dựa vào ghế ngủ rồi. Cái cổ trắng bệch lồ lộ trước mắt Lan Khâm, yết hầu của hắn đang trong trạng thái hô hấp bình ổn, khe khẽ nhấp nhô theo giấc ngủ.

Cổ của hắn thật mỏng manh, cứ thế lộ ra không hề có chút phòng bị nào.

Một thằng khốn nạn như thế, thằng khốn đã hại chết Huệ Huệ, chỉ cần anh lấy nĩa đâm một cái là có thể, có thể...

Bàn tay đang nắm chặt cái nĩa của Lan Khâm run lên, lòng bàn tay nơi nắm chuôi nĩa gần như bị bóp nát. Trong đáy mắt anh hiện lên một lớp màu đỏ nhàn nhạt, giống như ánh mặt trời chói chang ngoài kia vậy, trong màu đỏ tươi phản chiếu lại bóng của Ti Mã Cát như thể đang tuyên án tử hình cho hắn.

Giết hắn.

Giết hắn.

Giết hắn, báo thù cho Huệ Huệ.

Giọng nói ma quỷ trong đầu không ngừng mê hoặc, ăn mòn lý trí, khiêu khích những nguyên tắc trong lòng anh.

... Nguyên tắc? Lúc này còn cần nguyên tắc ư?

Những thứ mình tin tưởng, mình liều mạng giữ gìn, cuối cùng... Chẳng phải đều là công dã tràng đấy sao? Ngay cả em gái ruột của mình còn không bảo vệ được, thậm chí cả thù cũng không thể báo, lại còn phải bảo vệ hắn chỉ những lời khai mà hắn cung cấp.

Niềm tin như thế, trách nhiệm như thế thật sự có ý nghĩa sao?

Có thật là ánh sáng sẽ soi được bóng tối không?

Dù có soi sáng được, nhưng những thứ đã mất đi, đã bị hủy hoại kia, cũng đâu thể trở về được...

Rốt cuộc thì công việc của mình là vì cái gì?

Rốt cuộc mình đang tin vào điều gì chứ?

Rõ ràng ngay cả Huệ Huệ... mà cũng không cứu được.

Lách cách. Cửa phòng trong cũng đã được mở ra.

Có lẽ vì nghe thấy động tĩnh trong giấc mơ, Ti Mã Cát khẽ di chuyển đầu, nửa mơ nửa tỉnh nói vài câu nói mơ.

Lan Khâm nhìn chăm chăm vào lớp da mỏng manh nơi cổ hăn, đăm đăm vào cái yết hầu vì nói mơ mà di chuyển rồi giờ cái nĩa lên.

Chỉ cần 1 lần thôi, hăn sẽ chết.

Những chuyện sau này... Chuyện sau này muốn ra sao thì ra đi. Chắc chắn sẽ có người giải quyết hậu quả, vì trên trên đời này chưa bao giờ thiếu những kẻ ngốc tin vào công lý như mình.

Anh nhắc chân lên.

Nhưng... Làm như thế thì có ích gì? Giết hăn rồi, Huệ Huệ sẽ trở về sao? Giết hăn rồi, có thể một mẻ tóm gọn X? Giết hăn rồi, sau này sẽ không còn những người bị hại như Huệ Huệ sao?

Trên đời này không thiếu những kẻ ngốc tin vào công lý, nhưng nếu những kẻ đó đều giống như mình, lần lượt rơi xuống vực sâu thì cũng đâu tốt hơn là bao? Xã hội sẽ trở nên thế nào đây? Có thù tất báo, hữu cừu báo cừu, hữu oán báo oán*, sau đó nhuộm trái đất này thành màu đỏ ư?

() Có kẻ thù thì báo thù, có oán thì báo oán.*

Bàn chân đang nhắc lên đã bị thu trở về.

Anh cúi đầu nhìn cái nĩa trong tay rồi lại nhìn cổ của Ti Mã Cát, sau đó tựa như đụng phải loài động vật nhạy cảm thể kinh khủng nào đó, anh đẩy tung cánh cửa chạy trốn chết ra ngoài.

Lách cách. Cửa phòng trong tự động khóa lại. Ti Mã Cát bị tiếng khóa cửa đánh thức, ngáp một cái rồi ngậy người nhìn xung quanh một lúc, thấy không có ai, hăn lại khép mắt lại ngủ tiếp.

Lan Khâm dựa vào tấm kính một chiều thở hỗn hển, cái nĩa nóng như bỏng tay rơi xuống đất nhưng anh cũng không nhặt lại, chỉ ngơ ngác nhìn nó.

“Cứ như thế mà thôi sao, Lan Khâm?”

Gian ngoài phòng thăm vẫn vốn không một bóng người, đột nhiên lại có một giọng nói truyền đến.

Là Lý Trạch Phân.

Chương 102: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (15)

“Cứ như thế mà thôi sao, Lan Khâm?”

Lan Khâm nhận ra Lý Trạch Phân không gọi “Đội trưởng Lan”, mà gọi “Lan Khâm”.

“Cả tòa nhà đều bị mất điện rồi, hệ thống giám sát đã dừng hoạt động,” Lý Trạch Phân hơi tựa vào tường, từ từ nói, “Gần đây cũng chẳng có ai cả.”

... Đủ rồi.

“Cái nữa là của nhà ăn, xử lý một chút sẽ không thể xác định được là ai đã dùng.” Giọng nói như một hồn ma mê hoặc dưới lòng đất vậy, không ngừng tràn vào tai Lan Khâm, “Nửa tiếng mất điện đã đủ để xử lý sạch sẽ các dấu vết ở hiện trường rồi.”

... Đủ rồi.

“Hôm nay tôi và anh đều không có ca trực, bằng chứng ngoại phạm bên ngoài rất dễ tạo.”

... Đủ rồi!

“Nếu anh không thích cách này, muốn đường đường chính chính biến Ti Mã Cát thành kẻ đánh lén cảnh sát, anh chỉ phòng vệ chính đáng nên mới đánh chết người, cũng không phải là không được.”

... Đủ lắm rồi!!

“Kiểm tra vết tích, kiểm nghiệm tử thi không thành vấn đề, điện thoại gọi đến...”

“Đủ rồi!!!” Lan Khâm ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm Lý Trạch Phân.

“Hả?” Lý Trạch Phân hơi nghiêng đầu.

Anh lại cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào cái nĩa dưới mặt đất, 2 tay nắm chặt lại.

“Tôi là cảnh sát.”

Lý Trạch Phân cũng rũ mắt xuống, không đáp lại.

“... Sẽ không biết luật phạm luật.”

“VẬY sao.”

Dường như trong giọng nói của Lý Trạch Phân mang theo một sự giễu cợt... Ít ra trong tai Lan Khâm là thế.

“Em muốn cười thì cứ cười, tôi không phủ nhận ở một góc độ nào đó, chuyện này đúng thật là nực cười, nhưng...”

“Không,” Lý Trạch Phân cắt lời anh, liếc mắt nhìn về phía tấm kính, khoe miệng giễu cợt đã biến thành một nụ cười khổ, “Tôi đang tự cười chính mình.”

“... Có ý gì?”

Lý Trạch Phân lắc đầu, móc một cái thẻ nhớ từ trong túi quần ra, bước lên 2 bước đặt nó lên mặt bàn.

“Nó để lại cho anh.”

Nói xong, cô không chờ Lan Khâm phản ứng mà lập tức xoay người rời đi.

1 giây trước khi cánh cửa phòng đóng lại, Lý Trạch Phân hơi nghiêng đầu,

khỏe môi khê mấp máy. Dưới ánh sáng lò mờ, vậy mà Lan Khâm lại có thể hiểu những gì cô đang nói.

“Anh cứ tiếp tục làm chính mình là được.” Cô nói.

Cánh cửa đóng lại, Lý Trạch Phân không rời đi mà tựa vào vách tường, nhìn ánh nắng xuyên qua cửa sổ bắt đầu ngấn người.

Cô thật sự tự cười chính mình, cười mình lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, cười nhạo sự “hèn hạ” của mình, hoặc chỉ đơn thuần là cười những thứ mà người bình thường không tài nào hiểu nổi.

Sau khi thấy Lan Khâm bước vào phòng thẩm vấn, cô đã lập tức theo vào. Vì ngay khi nhìn thấy cái nĩa trong tay anh, cùng với sự mất điện thần kỳ nào, cô đã ý thức được Lan Khâm định làm gì.

Hoặc nói cách khác, chuyện này vốn nằm trong dự đoán của cô.

Cô đã mong chờ Lan Khâm ra tay. Vì Lan Khâm vẫn luôn là một tấm vải trắng đến kinh tởm, nếu tấm vải này bị nhuộm đen sẽ thú vị biết bao?

Đứng trước chuyện không liên quan đến mình, ai cũng có thể treo 2 chữ “chính nghĩa” lên miệng được.

“Oan oan tương báo bao giờ mới dứt”, “Oan oan tương báo bao giờ mới dứt”, Theo quan điểm của cô, những lời này có nghĩa là “Dù sao người chết cũng không liên quan gì đến mình, các người làm ầm ĩ mọi chuyện, liên lụy những người ngoài cuộc vào, có thấy phiền không hả?”.

Đến khi mọi chuyện thật sự rơi xuống đầu mình, những “chính nghĩa” và “niềm tin” lúc trước đa phần đều bị ném lên 9 tầng mây. Cuối cùng, thứ khiến họ không ra tay không phải là “lương tâm” hay “lòng tốt” mà là ràng buộc của pháp luật, sau khi cân nhắc thấy hại nhiều hơn lợi nên đành phải thôi.

Vì thế, chỉ cần khiến “lợi” nhiều hơn “hại” một chút thì ai cũng sẽ lộ nguyên hình ra. Suy cho cùng đây là bản chất của loài người.

Căn bản không hề tồn tại ngoại lệ, cho dù người đó là Lan Khâm hay cái gì Khâm đi nữa.

Nhưng đến khi thực sự nhìn thấy Lan Khâm nhấc chân vào trong, trong lòng cô lại bị một loại thất vọng vô lý bao trùm lấy. Sự thất vọng xen lẫn chút khoái cảm khiến cô cũng không rõ rốt cuộc tâm trạng của mình là như thế nào.

Lúc Lan Khâm thu chân ra ngoài, lúc Lan Khâm nói câu “Tôi là cảnh sát” kia, chẳng hiểu sao tất cả cảm xúc đều biến thành tự giễu.

Lý Trạch Phân vẫn luôn biết rõ mình là người như thế nào, cô không hề vĩ đại như Lan Khâm nghĩ, “niềm tin” và “nguyên tắc” căn bản không hề tồn tại trong từ điển của cô.

Cô không có cái nhìn về thiện ác, vì cô không quan tâm đến những thứ mà người bình thường quan tâm... Ít nhất cô đã nghĩ mình là vậy.

Dù là 2 kẻ ở trung tâm thương mại Edern ở Canada kia, là Ngụy Vu Vĩ, Seth, hay Cao Kiến, Lý Trạch Phân ra tay với chúng chỉ đơn giản vì chúng đã tự động đến cô.

Lan Huệ là người quen, nhưng không phải là “bản thân”, vì thế Ti Mã Cát không xuất hiện trong danh sách mục tiêu... Lý Trạch Phân vốn nghĩ là thế.

Nhưng khi Lan Khâm đánh rơi cái nĩa, lần nữa nói lại những lời trắng lẹ kia, cô lại nhận ra những thứ mình nghĩ là cảm xúc của Lan Khâm, từ đầu đến cuối thật sự xuất phát từ bản thân mình.

Từ đầu đến cuối, người muốn ra tay với Ti Mã Cát đều là cô.

Vì thế cô mới vội vàng chạy về Trường An, vì thế mới xảy ra sự cố mất điện trong tòa nhà Cục điều tra, vì thế trước phòng thẩm vấn mới tình cờ xuất hiện một cái nĩa sắt.

Cô tức giận vì cái chết của Lan Huệ...

Lan Huệ đã từng hỏi nguyên nhân tại sao cô làm cảnh sát.

Lan Huệ nghĩ cô làm cảnh sát là để trút bỏ những bức đồng trong lòng mình một cách hợp pháp, trong khi Lan Khâm lại nghĩ trong lòng cô tồn tại một lá cờ “thiện ác” và “nguyên tắc” của riêng Lý Trạch Phân.

Chính Lý Trạch Phân cũng không có câu trả lời, cô chỉ gặp một cơ hội đặc biệt ở một nơi đặc biệt, sau đó bước vào rồi tiếp tục đi theo. Dù sao cô cũng không có nghề nghiệp mục tiêu gì cả, không nghĩ tỉ lệ chết của cảnh sát tuyến đầu là lý do để thối lui, cũng không quan tâm đến sinh lão bệnh tử của người khác, càng không có chuyện thay đổi tâm trạng chỉ vì “đồng cảm” với nạn nhân.

Nhưng sự thật là, không biết từ khi nào mà cô đã lặng lẽ thay đổi rồi.

Cô cảm thấy mình đã thay đổi, trở nên hơi... nực cười.

Rõ ràng đã 6 7 tiếng trôi qua, quần áo đã thay, tay cũng đã rửa, nhưng độ nóng của dòng máu sền sệt kia dường như vẫn đọng lại trên đầu ngón tay cô. Còn những lời của Lan Huệ, còn nụ cười bất đắc dĩ cuối cùng của cô bé.

Có lẽ Lan Khâm trong phòng đã mở thẻ nhớ ra xem rồi. Trong đó đều là những thứ được ghi bởi máy ghi âm chấp pháp của Lý Trạch Phân tối qua.

Lý Trạch Phân đứng ở cửa ra vào, loáng thoáng có thể nghe được giọng nói bên trong. Tuy không nghe rõ nội dung cụ thể, nhưng những ký ức tươi mới từ vài tiếng trước đã ùa vào lòng cô.

Cô lại nhìn thấy Lan Huệ toàn thân đầm máu, Lan Huệ chặn bàn tay đang khâu vết thương của mình.

“Đừng, đừng tổn công, tổn công sức khụ khụ khụ...”

“Giúp em, giúp em nói, nói với...”

“Nói với Lan Khâm, là em, là em tự, tự tìm đường chết khụ khụ khụ...”

“Em vốn, vốn rất ghét, khụ khụ khụ, rất ghét, rất ghét cảnh sát các người... Ghét cảnh sát đã cướp đi mẹ mình, lại còn cướp, cướp cả anh trai nữa. Nhưng, nhưng mà, đến khi em thật sự, thật sự bị trói, em... Hy vọng duy nhất của em lại, chỉ còn là cảnh sát các người mà thôi.”

“Nực cười lắm, đúng không, rất, rất nực cười.”

“Nực cười nhất, nực cười nhất chính là em cuối cùng lại xả thân, hy sinh bản thân mình, vì người khác, vì người khác mà chết. Nhưng cuối cùng, em, vậy mà em đã giúp người ta cản súng đấy. Nhưng em, khụ khụ khụ, em không hối hận, em không thể hối hận được, anh ta, anh ta vì muốn giúp em mà bị lộ, em chỉ, chỉ không muốn nợ anh ta.”

“Em... em không trách các, các người, là em, là em không tốt.”

“Ngăn cản, ngăn cản súng, đều là do em, do em cả.”

“Lan Khâm, anh, anh đừng, đừng khóc nhé. Dù sao em cũng, em cũng không phải, không phải là một người em tốt. Thay vì, khụ khụ, thay vì lãng phí sức lực, trên người em, làm một người anh không hoàn hảo, hay là, hay là anh cứ tiếp tục làm một cảnh sát tốt của anh đi.”

“Thật ra, thật ra em rất, rất tự hào, tuy không muốn thừa nhận, nhưng, nhưng mà...”

“Em biết rõ nhất định các anh, các anh có thể cứu, cứu em ra, là em, là em tự tìm chết. Không trách, không trách các anh được.”

Những lời cô bé nói lộn xộn khiến người ta hơi khó hiểu.

“Mẹ kiếp, thật không, thật không cam lòng, em còn định, định chơi game, vẫn chưa chơi mà. Trận đấu của em, vẫn chưa... Em vẫn muốn, vẫn muốn, esports, em còn muốn ghi bàn, vào đội tuyển quốc gia, em còn muốn, còn muốn hãnh diện, bắt anh, bắt anh phải nhận sai, em... Nhưng em hết cơ hội rồi, anh giúp em, giúp em đánh, game, nhé.”

“Đừng, đừng, đừng buồn nhé. Em, là em không, không nên, không nên cáu kỉnh. Dù sao vẫn là anh, là anh nhường em. Em biết, em biết mình rất đại, em... Công việc của anh mới là quan trọng, công việc của anh liên quan đến, liên quan đến, mạng người. Anh, anh cứ, anh cứ tiếp tục là chính mình đi.”

“Anh là một cảnh sát tốt, là một, một người anh tốt.”

“Lý, Lý điện, điện, chị, chị cũng thế, là một cảnh sát tốt, là người tốt.”

“Hai người, hai người, phải sống thật tốt, tiếp tục là chính mình, đừng, đừng vì em, buồn bã. Vì một người chết, khụ khụ, không, không đáng.”

“Em chỉ, chỉ đi, gặp mẹ, mẹ thôi...”

Giọng nói đột ngột im bặt.

Bàn tay đang nắm tay Lý Trạch Phân rũ xuống, Lý Trạch Phân vừa nhìn đã thấy người trước mắt mình từ từ lạnh đi, cứng đờ, từ một người đã biến thành một thi thể.

Sau khi dùng dụng cụ kiểm tra lần cuối, xác nhận tử vong, tấm vải trắng đã được đắp lên thi thể khép hờ mắt của cô bé.

Hình ảnh cứ như thế mà gián đoạn.

Dường như có tiếng khóc nức nở từ bên kia cánh cửa sau lưng, thật ra Lý Trạch Phân có hơi bối rối, cô không biết âm thanh này là do mình nghe thấy hay là xuất phát từ thâm tâm mình nữa.

Cô cứ như thế đứng dựa vào tường, nửa trọng lượng cơ thể cứ thế đặt vào bức tường, giống như Lan Khâm đang gục đầu trước máy tính bên trong phòng vậy.

Trong đầu cô vô thức toát ra vài suy nghĩ.

Nếu tối qua đi sớm hơn một bước, liệu mọi thứ có khác đi không?

Nếu như mình ý thức được sự khác thường của Tì Mã Cát ngay từ đầu thì sao?

Hoặc, nếu lập tức đến Lạc Dương vào đêm hôm Lan Huệ mất tích thì sao...

Hoặc là, nếu mình không nghĩ đến chuyện điều tra sâu hơn vụ án của Tiêu Cừu, không đi Việt Đông với Lan Khâm...

Làm một người tốt, một cảnh sát tốt...

Vậy đầu tiên là nhổ cả gốc lẫn rễ của bọn X này đi.

Chương 103: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (16)

“Tiểu Lý?”

Cửa phòng thẩm vấn đột nhiên mở ra. Ánh mắt của hai người chạm vào nhau, không khí như đông cứng lại.

Lý Trạch Phân nhanh chóng rời mắt đi trong giây lát, khi quay lại tâm trạng của cô đã trở lại khó nắm bắt như thường ngày.

“Đội trưởng Lan.” Cô cất tiếng chào bằng một giọng điệu rất bình thường.

“Sao em lại...” Lý Trạch Phân nhận ra dù giọng nói đã bình tĩnh trở lại nhưng hai vành mắt của Lan Khâm vẫn đỏ hoe.

Ngồi xổm trước cửa không đi vốn là một hành động rất dễ bị hiểu lầm thành nghe lén, nhưng người bị bắt ngay tại trận là Lý Trạch Phân lại không hề lúng túng chút nào, như thể cô vừa đi một quãng đường rất xa rồi đứng lúc quay về vậy.

Cô thuận miệng tìm cớ: “Tôi đến hỏi đội trưởng Lan có muốn đến nhà tôi thu dọn vài thứ không?”

Thu dọn... di vật của Lan Huệ.

Lan Khâm hiểu ra: “... Ừm, nếu tiện.” Anh cúi đầu như thể làm vậy thì trọng lực sẽ không kéo thứ gì đó ra khỏi hốc mắt mình được.

“Vậy giờ đi ngay đi.” Nói xong, Lý Trạch Phân dẫn đường đi đến bãi đậu xe.

Lan Khâm yên lặng đi theo phía sau, nhìn chăm chăm vào bóng lưng của

Lý Trạch Phân, không biết đang suy nghĩ gì.

Vì Lý Trạch Phân từ Lạc Dương về trong đêm nên xe không có trong Cục điều tra, hai người đi xe của Lan Khâm. Xe là của Lan Khâm, nhưng đến khi Lan Khâm tỉnh táo lại thì Lý Trạch Phân đã ngồi vào ghế lái rồi. Anh cũng biết trạng thái hiện tại của mình không thích hợp để lái xe, vì thế chỉ biết cúi đầu nói cảm ơn.

Trời vừa rạng sáng không bao lâu, vẫn chưa tới giờ cao điểm nên xe chạy rất thông suốt. Cùng với với kỹ thuật lái xe quỷ dị của Lý Trạch Phân, đoạn đường Lan Khâm mất hơn 40 phút này cô chỉ cần nửa tiếng để đến nơi.

Lan Khâm không nói một lời, theo sát Lý Trạch Phân vào cổng rồi lên lầu, sau đó tìm đến căn phòng Lan Huệ tạm trú dưới sự chỉ dẫn của Lý Trạch Phân.

Tuy căn phòng chỉ mới ở được 10 ngày nhưng bên trong tràn đầy sức sống, thậm chí còn hơn cả căn phòng của Lan Huệ trước khi chuyển đi nữa.

Lan Khâm vừa bước vào, mùi hương quen thuộc lập tức xông vào khiến anh cảm thấy hơi khó thở. Dường như có thứ gì giống như một con dao xoáy sâu trong hốc mắt anh, trong nhất thời tầm mắt anh nhòe đi, cổ họng như bị một mảnh vải nhét vào, nuốt không trôi mà nhổ ra cũng không được.

Tuy cấu tạo tâm trạng của Lý Trạch Phân không giống với những người bình thường, nhưng cô cũng là một người biết “cư xử đúng mực”. Vì thế cô không đi theo mà vào phòng đọc sách đóng cửa, nhường lại không gian cho Lan Khâm.

Cô ngồi trên chiếc ghế trong phòng, lấy điện thoại ra xem. Một loạt các tin nhắn chưa đọc và cuộc gọi nhỡ nối tiếp nhau, trước sau đều lên án cô đột ngột rời khỏi chức trách. Cô đành tùy tiện tìm một lý do để lừa đồng nghiệp ở Lạc Dương, hứa rằng tối nay sẽ về lại đơn vị.

Cô mở lịch ra, tính toán rồi sắp xếp một chút, sau khi do dự vài giây thì gọi cho Trần Kiến một cuộc điện thoại, nói mình có kế hoạch sống một thời gian ở Lạc Dương, phiền ông ta sắp xếp một chuyến xe đi Lạc Dương.

Dù sao Lý Trạch Phân cũng không giống với Lan Khâm, cô tự ý thức được bản thân mình, thức trắng đêm điều tra 2 vụ án này đã sớm rút cạn hết sức lực của cô rồi, mà chuyện hôm qua lại trở thành một cọng rơm cuối đê chết lác đà. Nếu như lúc này tự lái xe tới Lạc Dương, chỉ e trong nhà xác của Trung tâm Giám định lại thêm một thành viên mới rồi.

Nghe giọng điệu của Trần Kiến trong điện thoại dường như có vài chuyện cần nói với Lý Trạch Phân. Nhưng vì thấy hai người sẽ gặp nhau vào buổi chiều, và giọng nói của Lý Trạch Phân lúc này rất mệt mỏi nên Trần Kiến chọn cách đợi gặp rồi mới nói.

Sau khi làm xong xuôi hết mọi chuyện, Lý Trạch Phân tựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có người ngoài trong nhà, tất nhiên cô sẽ không ngủ thật mà chỉ tùy ý thả lỏng suy nghĩ, tùy ý để những cảm xúc và hình ảnh bị kìm nén trong lòng ùa ra nhấn chìm mình.

Trong bức tranh có ánh lửa đỏ là chủ đạo đó, có vài sợi chỉ bất ngờ liên kết lại với nhau. Tựa như con rắn độc ẩn mình trong đám cỏ xanh, yên lặng ngọa nguậy, thoạt nhìn vẫn còn ở đó nhưng ngay sau đó nó đã hòa vào bãi cỏ, tuy nhiên chỉ cần nhìn lại lần nữa, số rắn đã tăng lên gấp bội rồi.

Từng giọt mồ hôi lạnh chảy dọc theo thái dương của Lý Trạch Phân, nhưng hình như cô không hề cảm giác được, thậm chí cả chân mày cũng không thèm nhú.

Đó là cảnh tượng mà Lan Khâm sau khi thu dọn xong đồ, đi tới nghiêng người nhìn vào khe hở của phòng đọc sách nhìn thấy — Một người trán toát đầy mồ hôi lạnh, nhưng trên mặt không hề có biểu cảm gì.

“Tiểu... Lý?”

Lý Trạch Phân mở mắt, con ngươi hơi dao động như thể đại dương xanh thẳm trong đáy mắt cô đang sôi trào, cũng giống như một ngọn lửa xanh sắp bùng cháy, muốn hung hăng thiêu đốt tất cả mọi thứ.

Lan Khâm bị ánh mắt của cô làm cho sợ đến mức vô thức lùi về sau nửa bước, đến khi tỉnh táo lại thì trong mắt cô đã không còn gì nữa. Sắc mặt cô không có gì đặc biệt, đôi mắt vừa nhắm hờ chỉ còn lại vẻ lười biếng, khóe môi vẫn cong lên như thường ngày.

“Đội trưởng Lan đã thu dọn xong rồi à?” Giọng nói của cô rất khẽ, như một cọng lông chim vuốt ve chú mèo hờn dỗi đã lập tức xoa dịu từng đợt sóng sợ hãi trong lòng Lan Khâm.

“Ừm, cảm ơn nhé.” Anh liếc nhìn những cái thùng giấy sau lưng.

“Đội trưởng Lan định về nhà luôn à?”

Nói như thế, có vẻ như cô định làm tài xế tới cùng đưa Lan Khâm về nhà rồi.

“Không, khỏi phiền.” Lan Khâm vội vàng lắc đầu, “Tôi định trực tiếp đi Lạc Dương, những thứ này cũng mang theo luôn.”

Lý Trạch Phân nghiêng đầu ra vẻ khó hiểu.

“Nhà ở Trường An thật ra là của Cục điều tra sắp xếp thôi, chỉ có quyền cư trú chứ không phải tài sản, địa chỉ thực của nhà chúng tôi là ở Lạc Dương. Vì thế tôi chuẩn bị mang những thứ này về đó. Ý của ông già cũng thế, không thể để cho nó... không thể cho nó bôn ba nữa, về thẳng Lạc Dương để làm...” Anh nhú mày, “Tang lễ.”

Không khí như đóng băng trong giây lát.

“Vậy đội trưởng Lan định khi nào về?”

“... Ừm, sau khi tôi thu dọn đồ đạc bên kia xong đã. Chắc khoảng 1 2 giờ chiều sẽ lái xe đi.”

“Buổi chiều à.” Lý Trạch Phân lặp lại, nhìn Lan Khâm từ trên xuống dưới như đang đánh giá gì đó.

“Chiều nay tôi cũng về Lạc Dương.”

“Ừ, thượng lộ bình an.” Lan Khâm cố ý hiểu sai ý của Lý Trạch Phân.

Lỡ như lãnh đạo trực tiếp của mình bị đâm chết trong một vụ tai nạn xe hơi thì rất phiền, vì thế Lý Trạch Phân bắt buộc phải nói lại lần nữa, nói rõ ra... Ít nhất trong lòng cô tự giải thích cho sự bao đồng của mình. Dù sao cô cũng tự hiểu rằng chưa bao giờ mình hợp với 3 chữ “Người tốt bụng” cả.

“Tôi đã đặt xe rồi, nếu không ngại thì có thể tiện đường chở đội trưởng Lan một đoạn.”

Có lẽ vì không tiện từ chối, hoặc có lẽ Lan Khâm vô thức cũng muốn ở bên cạnh Lý Trạch Phân nên trước khi lý trí kịp khống chế thì lời nói đã rơi ra khỏi miệng của anh rồi.

“... Vậy phiền em rồi, cảm ơn nhé.”

“Tiện thể thôi mà.”

Xe đến lúc 1 giờ, giờ vẫn còn 5-6 tiếng nữa mới đến giờ hẹn, trong tình huống này, nền giáo dục của Lý Trạch Phân đã khiến cô phải giả làm người tốt đến cùng. Vì thế cô lại dẫn Lan Khâm xuống quán ăn dưới lầu ăn cơm, sau đó để lại gian phòng lúc trước Lan Huệ ở cho anh nghỉ ngơi. Còn cô lại lần nữa quay lại phòng sách, tựa lưng vào ghế tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi.

Có lẽ vì bên ngoài không có ai sột soạt sắp xếp đồ đạc nên Lý Trạch Phân không kìm được mà tựa vào ghế ngủ gục. Giấc ngủ của cô rất nông, có những cơn mộng mị không thể tính là mơ, giống như khoảng thời gian nửa tiếng trước khi đồng hồ báo thức điểm đến giờ cô phải đi học trước kia vậy, ý thức của cô đan xen giữa “mình phải tỉnh dậy để làm gì đó” và “Ồ đây là mơ hay là tỉnh đây”.

Giấc ngủ mệt mỏi này bị cuộc điện thoại của Trần Kiến cắt đứt.

Vì Lý Trạch Phân không thích sự vụ quan quá can thiệp vào sinh hoạt riêng

của mình nên Trần Kiến không lên lầu mà ngồi ở xe chờ.

Lý Trạch Phân gõ cửa phòng Lan Khâm, dẫn anh xuống lầu, còn giúp anh chuyển vài thùng di vật của Lan Huệ.

Lúc tới ga ra, Trần Kiến đã đứng ngoài xe đợi, bên cạnh ông ta còn có Chu Hiếu Lệ.

“Chỉ điện hạ.”

“Chỉ điện hạ.”

Hai người nghiêm chỉnh hành lễ.

Lý Trạch Phân thấy Chu Hiếu Lệ đứng đó, ánh mắt chợt lóe lên.

So với thái độ mờ mịt của Lý Trạch Phân, Trần Kiến và Chu Hiếu Lệ cau mày khi nhìn thấy Lan Khâm phía sau và thùng giấy rõ ràng là của anh trong tay Lý Trạch Phân.

Cuối cùng là Chu Hiếu Lệ mở miệng ra giải thích trước: “Thật ngại quá điện hạ, không phải là ngài muốn đến Lạc Dương ở một thời gian sao, sự vụ quan chúng tôi cũng phải dời văn phòng về Lạc Dương, vì thế tôi định đi nhờ xe... Nếu ngài không tiện, tôi sẽ về sau...”

“Không sao.” Lý Trạch Phân không chờ cô ta nói xong, “Lần này là tôi phiền hai người rồi. Theo lý mà nói thì chuyện này phải báo trước, là tôi sơ suất, mong hai vị bỏ qua cho.” Cô không cho hai người có cơ hội khách sáo, nhanh chóng chuyển chủ đề sang Lan Khâm sau lưng, “Vị này là cảnh sát Lan Khâm, có lẽ Hiếu Lệ cũng đã gặp rồi.”

Chu Hiếu Lệ: “A, từng gặp, từng gặp qua, chào cảnh sát Lan. Ngại quá, lúc trước vẫn chưa nói rõ thân phận vì đó là quy định. Thật ra tôi là trợ lý vụ sự quan của Chỉ điện hạ.”

“Cảnh sát Lan.” Trần Kiến hơi cúi người chào, đưa ra một tấm danh thiếp, “Tôi là sự vụ quan của Chỉ điện hạ, Trần Kiến.”

Lan Khâm nhận lấy danh thiếp, cũng lên tiếng chào hai người.

“Cảnh sát Lan định cùng đi đến Lạc Dương sao?” Trần Kiến trầm ngâm đánh giá Lan Khâm.

“Ừm, cùng đi. Phải phiền Trần đại nhân rồi.” Lý Trạch Phân thay Lan Khâm trả lời câu hỏi, cũng chấm dứt luôn ánh mắt dò xét của Trần Kiến với anh.

4 người cứ thế khách sáo lên xe, vì Chu Hiểu Lệ cũng ở đây nên xét theo thân phận cô ta phải vào ngồi ở ghế phụ lái, do đó hai người Lý Trạch Phân và Lan Khâm đành phải bồi rồi ngồi cùng nhau ở phía sau.

Qua kính chiếu hậu nhìn thấy hai người đang dán vào cửa xe, chỗ trống ở giữa đủ để nhét một tên mập 200 cân vào, Trần Kiến không khỏi hồi hận. Sao mình không lái xe 7 chỗ chuyên dụng của hoàng thất chứ, sao mình không từ chối lời nhờ đi chung xe của Chu Hiểu Lệ chứ? Nếu không thì bầu không khí trong xe cũng sẽ không kỳ lạ đến mức này.

Chương 104: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (17)

Nếu là bình thường, chuyện ngồi lên xe công vụ của hoàng thất cũng đã đủ khiến Lan Khâm như ngồi trên đống lửa rồi. Nhưng giờ tâm trạng anh không tốt, căn bản không còn tâm tư sĩ diện gì nữa, mông vừa đặt xuống đã cúi đầu nhìn chăm chăm vào mũi chân mình.

Trong lúc đó, Chu Hiểu Lệ đã thử tìm chủ đề để giảm bớt bầu không khí trong xe, tiện thể nhiều chuyện xem lý do tại sao Lý Trạch Phân lại cho Lan Khâm lên xe và “thân phận” của Lan Khâm, nhưng đều bị thái độ lơ đãng của hai người phía sau làm cho vô dụng.

Chu Hiểu Lệ vừa nhậm chức không bao lâu, ghé con mới sinh không sợ cộp, tính tình hơi bất chấp. Thấy đá thẳng bóng sang hai người không có tác dụng gì, cô ta liền quanh co thăm dò.

“Đúng rồi, điện hạ, về lịch trình của ngài khi về Lạc Dương...” Cô ta cố ý dừng ở đây, nhìn Lan Khâm đầy ẩn ý.

Lý Trạch Phân biết rõ trong lòng Chu Hiểu Lệ đang nghĩ gì, nhưng cô lười so đo với những chuyện này, dù sao cô cũng không quan tâm đến cái nhìn của người khác. Do đó cô không hề nghĩ ngợi mà nhảy vào “cái hố” của Chu Hiểu Lệ.

“Hoàng thất có sắp xếp gì không?” Cô hỏi.

Ái chà, không hề kiêng kị anh ấy, xem ra mối quan hệ giữa hai người không hề đơn giản — Lý Trạch Phân không cần nhìn vẻ mặt cũng biết trong lòng Chu Hiểu Lệ đang nghĩ gì.

Đúng thật là Chu Hiểu Lệ đã nghĩ như thế, cô ta bị thứ vừa được tiếp thu vào não khiến cho hơi kích động, không khỏi cao giọng: “Đúng vậy. Vì Tết

Âm lịch năm nay ngài bị bệnh nên không về được, vẫn chưa bái kiến Bệ hạ. Giờ đã là tháng 5, theo lễ nghi mà nói thì ngài nên đi một chuyến rồi. Còn nữa, Thái tử điện hạ...”

Cô ta bị Trần Kiến trừng mắt, vội vàng đổi giọng: “Thuận vị* trong vòng 30 đồ lại mà chưa thăm viếng, chỉ còn ngài thôi.”

(*) *Thuận vị: Thứ hạng, vị trí.*

Thái tử...

Lý Trạch Phân nghĩ tới thứ gì đó, ngón trỏ gõ nhẹ lên khung cửa như đang thăm dò các đường vân trên đấy.

“Được, tôi hiểu rồi. Phiên hai người dâng bái thiếp lên cho Bệ hạ và Thái tử điện hạ, sắp xếp ít thời gian khoảng giữa hoặc cuối tháng này, lúc đó vụ án hiện tại cũng hơi thư thả rồi.”

Chu Hiếu Lệ: “Được, tôi sẽ làm ngay. Còn nữa...”

“Điện hạ bốn ba ngược xuôi chắc rất mệt,” Trần Kiến nhân lúc chờ đèn xanh, dừng xe rồi quay đầu cắt lời Chu Hiếu Lệ, “Hay là cứ nghỉ ngơi một chút đi, tôi sẽ tắt nhạc.”

“Trần đại nhân chu đáo rồi.”

Đã có bậc thang của Trần Kiến đưa, Lý Trạch Phân thuận chân bước xuống, tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại.

“Cảnh sát Lan cũng có thể nghỉ ngơi một lát.” Trần Kiến nhìn Lan Khâm qua kính chiếu hậu, “Giờ còn 4 5 tiếng nữa mới tới Lạc Dương.”

“... Ừm, ừm, được.” Lan Khâm hồi lâu mới hoàn hồn lại, “Cảm ơn, mọi người vất vả rồi.”

Trong xe cứ như thế yên tĩnh trở lại. Hai người ngồi phía sau, một nhắm mắt nghỉ ngơi, một nhìn ra ngoài cửa sổ mà ngây người. Chu Hiếu Lệ ngồi

phía trước dưới ánh mắt cảnh cáo của Trần Kiến cũng không dám làm gì, chỉ cúi đầu nghịch điện thoại.

Có lẽ vì trong không gian nhỏ bé này chứa đựng quá nhiều hơi thở của anh, tuy Lý Trạch Phân nhắm mắt nhưng không thể ngủ được, trong đầu chỉ tiếp tục những suy nghĩ đã bị Lan Khâm làm gián đoạn trong phòng đọc sách lúc trước.

Không biết đã trôi qua bao lâu, đến khi ánh nắng dần dần xuyên qua cửa xe, chiếu vào mắt Lý Trạch Phân. Cô không thể không mở mắt ra, vô thức nghiêng đầu nhìn sang bên kia, Lý Trạch Phân phát hiện Lan Khâm đã ngủ từ khi nào.

Anh ngủ rất bất an, lông mày cau lại xuýt chút có thể kẹp dính một cây tăm. Con người dưới mí mắt dốc sức chuyển động, đầu đổ đầy mồ hôi, không biết rốt cuộc đã mơ thấy chuyện kinh tâm động phách đến mức nào nữa. Gió điều hòa trong xe không lớn, nhưng đủ để thổi lên những hạt mồ hôi lấm tấm trên mặt Lan Khâm.

Lý Trạch Phân nhìn chăm chăm vào hàng mi run rẩy kia, bất giác nói: “Tắt gió điều hòa phía sau đi.”

Trần Kiến: “Vâng, điện hạ.”

Gió ngừng, mí mắt Lan Khâm dường như cũng bớt run lại, nhưng lông mày vẫn nhíu chặt. Cả người anh hơi co lại, tạo thành một tư thế phòng bị...

Trước khi ý nghĩ trong lòng chạy xa hơn, Lý Trạch Phân đã thu lại ánh mắt, dừng “chứng lo chuyện bao đồng” thì thoáng phát tác của mình rồi quay về thế giới riêng lần nữa.

Lúc xe ra khỏi đường cao tốc thì trời đã nhá nhem.

Trần Kiến thấy Lan Khâm vẫn còn ngủ nên đành phải nhẹ giọng hỏi Lý Trạch Phân đang xem điện thoại: “Điện hạ, hai người có định xuống xe cùng một chỗ không?”

Lý Trạch Phân hơi sững sốt, sau đó đáp lại: “Ừ, Cục điều tra Lạc Dương.”

Lan Khâm nhất định sẽ đến Cục điều tra Lạc Dương, vì thi thể của Lan Huệ vẫn còn ở đó. Còn về những thứ khác thì phải chờ người tỉnh dậy rồi mới nói được. Nhưng những thùng đồ phía sau...

Lý Trạch Phân cảm thấy hôm nay mình nhất định đã bị một con chó thích bắt chuột nhập rồi — rảnh rỗi lo chuyện bao đồng, kéo sếp từ Trường An chạy tới đây đã đủ kỳ lạ rồi, giờ còn đang suy nghĩ sắp xếp kỹ càng hơn nữa.

Nhưng hết cách rồi, tuy trong lòng cảm thấy chán ghét nhưng cơ thể đã làm ra hành động rồi.

“Ông có cách nào liên lạc được với Trung tá Lan Triết của cấm quân điều tra không?”

“Hả?” Đầu óc Trần Kiến quay cuồng, chỉ có thể mơ hồ đoán được thân phận của “Lan Triết” thông qua họ của Lan Khâm, “Tôi có thể hỏi văn phòng của cấm quân, mượn thân phận của ngài hẳn là có thể lấy được thông tin liên lạc.”

“VẬY PHIÊN TRẦN ĐẠI NHÂN RỒI, LIÊN LẠC VỚI TRUNG TÁ LAN, BẢO ÔNG ẤY ĐẾN ĐÓN NGƯỜI. TẤT NHIÊN KHÔNG LOẠI TRỪ KHẢ NĂNG ÔNG ẤY ĐÃ XIN NGHỈ PHÉP, HIỆN TẠI ĐANG CÓ THỂ ĐANG Ở CỤC ĐIỀU TRA RỒI.”

“ĐƯỢC.”

Phải mất thêm 45-50 phút sau, xe mới đến được Cục điều tra Lạc Dương, lúc đến nơi đã thấy Lan Triết đứng bên ngoài đợi sẵn. Gương mặt ông đầy râu, sắc mặt còn tiêu tụy hơn cả Lan Khâm, mái tóc ngắn đã lộ ra chân tóc bạc phơ. Vừa nhìn thấy xe của Lý Trạch Phân, trong phút chốc ông quên mất phải hành lễ, cứ như thế sững sờ nhìn Lý Trạch Phân xuống xe.

Tất nhiên Lý Trạch Phân không quan tâm đến những chuyện vặt vãnh này, hơn nữa giờ đang ở ga ra của Cục điều tra, thỉnh thoảng sẽ có người đi qua, hành lễ chỉ tổ ảnh hưởng đến công việc sau này của cô mà thôi.

Mọi người xuống xe khiến Lan Khâm bình tĩnh. Anh mở đôi mắt đầy tơ máu ra, ngây ngốc tròn 1 phút mới bật dậy được.

“A... Cảm ơn.” Anh mơ hồ xuống xe, xuýt chút nữa đã vấp hai chân vào nhau té ngã.

Lan Triết vội vàng bước qua đỡ con trai, sau đó hai người dựa vào nhau cũng đứng vững.

Mức độ tiêu tụy được cộng hưởng này khiến những người xung quanh không khỏi bị ảnh hưởng, trong lúc nhất thời não bộ tạm thời dừng hoạt động, quên nói chuyện, quên cả đồ trong cốp xe.

Hai cha con nhà họ Lan cứ thế nói cảm ơn rồi bước đi xa dần trong vô vọng.

Mãi đến khi họ hoàn toàn mất hút, hoàn cảnh chung quanh mới trở lại bình thường. Chu Hiểu Lệ trải qua bầu không khí kỳ lạ lúc này nên định mở miệng hỏi rốt cuộc hai cha con đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng bị Trần Kiến lần nữa dùng ánh mắt ngăn lại.

Trần Kiến chuyển chủ đề: “Nếu điện hạ muốn làm ở những nơi như Cục điều tra, vậy hẳn cần một chỗ ở ngoài Cung rồi.”

“Ý của Trần đại nhân là?” Lý Trạch Phân đã đoán ra được nội dung đằng sau, nhưng vẫn kiên nhẫn đặt câu hỏi theo quy trình.

“Tử Trân điện hạ có một bất động sản gần Cục điều tra này, nếu điện hạ đồng ý, có thể tạm thời ở chỗ đó.” Nói xong, ông ta đưa một chùm chìa khóa và thẻ ra vào, trên thẻ có ghi cụ thể địa chỉ, “Mật mã là sinh nhật của ngài, có thể sử dụng đồng thời chìa khóa và vân tay. Bên cạnh là chìa khóa xe này, hẳn ngài cũng cần có xe thay vì đi bộ. Chiếc xe này là của cá nhân Tử Trân điện hạ, không phải xe công vụ của hoàng thất.” Ông ta chỉ vào biển số xe, là biển số nền xanh bình thường chứ không phải màu vàng.

Thật là.

Lý Trạch Phân nén tiếng thở dài, cố nặn ra nụ cười rồi nhận đồ: “Trần đại nhân chu đáo rồi.”

“Là Tử Trân điện hạ quan tâm đến ngài ạ.”

“... Ừm, tôi sẽ bày tỏ lòng biết ơn với mẫu thân.”

Sau khi sắp xếp hết mọi thứ, Trần Kiến và Chu Hiểu Lệ liền đi bộ rời khỏi đó, Lý Trạch Phân thì lập tức lên tầng văn phòng của đội hình sự.

Chân còn chưa kịp bước qua ngưỡng cửa, những người bên trong đã tinh mắt chào cô: “A cảnh sát Lý, tối qua cô đi đâu vậy? Cả ngày không thấy bóng dáng đâu cả, giờ mới về tới. Bên này vẫn đang chờ báo cáo của cô, bên kia pháp y cũng cần cô hỗ trợ, dù sao người gặp nạn nhân cuối cùng cũng là cô mà. Còn nữa, ghi chép chấp pháp của cô đâu rồi, ghi hình hiện trường hành động thiếu của cô.”

“Đội trưởng Mục, ngại quá, trong nhà đột nhiên có vài chuyện. Báo cáo tôi vừa gửi cho anh rồi. Những thứ pháp y cần tôi cũng đã đưa. Còn ghi chép chấp pháp... Lúc hiện trường bị nổ không hiểu sao đã hư rồi, tôi đã đưa đến khoa kỹ thuật để sửa, vẫn chưa lấy về được.” Lý Trạch Phân nói ra từng lý do đã chuẩn bị trước.

“Vậy à.” Mục Tĩnh gõ vào màn hình máy tính, liếc nhìn vào phần hộp thư, “À, tôi không thấy báo cáo cô vừa gửi, có nộp là được rồi. Đúng rồi, người nhà nạn nhân đang ở đây, hình như tôi nhớ là cô có quen đúng không? Nếu không ngại thì chuyện này giao cho cô xử lý nhé?”

Từ trước tới giờ chuyện gặp người nhà nạn nhân chưa bao giờ là chuyện tốt cả, lỡ như đối phương nổi nóng thì trên mặt lại lãnh thêm vài vết bầm tím, nhất là trong tình huống nạn nhân chết trước mặt cảnh sát như thế này nữa. Mục Tĩnh muốn sắp xếp cho người quen giải quyết người quen cũng xem như là “linh hoạt”. Dù sao Lý Trạch Phân “quen biết” với cha con nhà họ Lan, nhưng chưa tới mức quen thuộc đến mức phải tránh né theo quy định. Trước mặt người quen, người nhà ít nhiều cũng khống chế tâm trạng lại, dù sao con người cũng là loài hay sĩ diện mà. Cứ như thế sẽ bớt rất nhiều phiền

phức cho Mục Tinh, xem như là “tận dụng” đi.

Dù vừa tạm biệt họ xong lại quay đầu gặp mặt có hơi kỳ lạ, nhưng Lý Trạch Phân vẫn thành thật nhận phần việc này.

“Được, tôi sẽ đi ngay.” Nhưng cô cũng đưa ra một điều kiện, “Có thể giao cho tôi phóng viên điều tra Chân Vĩ luôn không? Tôi muốn xem thử có thể thông qua anh ta để lật lại toàn bộ vụ án cũ không.”

Mục Tinh: “Haizz, lúc cô chạy mất chúng tôi đã làm hết rồi.” Nhưng anh ta nghĩ lại thấy mình vừa ném cho cô một chuyện vất vả, thấy không thể quá cứng nhắc được, dù sao Lý Trạch Phân cũng là một thanh niên thủ đô, tiền đồ vô lượng, vì thế anh ta lùi một bước, “Nhưng nếu cô thật sự muốn gặp thì cứ đi đi, anh ta mới từ bệnh viện về, ở phòng thăm vấn số 3 đấy.”

“Phòng thăm vấn?”

“Đúng vậy, nếu không thì sao? Phóng viên điều tra gì đó đâu phải là cảnh sát nằm vùng, không có văn bản tài liệu cũng như hồ sơ gì hết, chỉ có nói miệng thôi. Ngoài những thứ đó ra, anh ta chính là một kẻ bắt cóc chân chính, sao có thể trực tiếp bỏ qua trình tự tố tụng được?”

“Có lý.” Lý Trạch Phân khách sáo tán thành.

“Được rồi, đừng nghĩ tới chuyện đó nữa, cô đến đối phó với người nhà nạn nhân bên kia trước đi.” Anh ta mất kiên nhẫn xua tay.

“Được.”

Chương 105: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (18)

“Mời hai vị đi theo tôi.”

Bởi vì 3 người đều là người quen nên Lý Trạch Phân cũng giảm đi rất nhiều bước trong quá trình tiếp đãi người nhà nạn nhân, trực tiếp đưa Lan Triết và Lan Khâm vào thẳng phòng xác.

Lý Trạch Phân im lặng đi phía trước, cha con nhà họ Lan đi theo phía sau, trên đường đi trừ những lời dạn dò lúc đầu thì không ai nói gì cả. Thậm chí đến khi bước vào phòng xác, lấy thi thể của Lan Huệ ra và vén tấm vải trắng lên, Lý Trạch Phân đều chỉ lẳng lặng mà làm.

Từ đầu đến giờ, dù là đối với Lan Triết hay Lan Khâm, cô đều chưa từng nói qua 3 chữ “Nén bi thương”, càng không bày tỏ những lời an ủi con người thường nói với nhau.

Nếu lúc này đối mặt với người khác, dù có đồng cảm hay không, dù trong lòng cô có thật sự “thương tiếc” hay không, Lý Trạch Phân đều sẽ không bỏ lỡ những lễ nghi cơ bản này. Nhưng họ là cha con nhà họ Lan, những người đã hiểu rõ cô, đồng thời cũng xem như là những người từng trải, làm bộ làm tịch với họ cũng chẳng có tác dụng gì, Lý Trạch Phân nghĩ chi bằng dành thời gian tìm hiểu tiến triển vụ án thì tốt hơn. Vì thế lúc vào phòng xác cô có mang theo máy tính bảng, lúc hai cha con buồn bã nhìn chăm chăm khuôn mặt tái nhợt của Lan Huệ, cô đã tóm tắt được nội dung điều tra trong máy tính bảng.

“Nguyên nhân chết là vì một vết thương do súng bắn vào ngực, viên đạn được bắn vào từ ngực trước gây rách động mạch phổi rồi mắc kẹt ở giữa xương sườn số 3 bên trái và xương bả vai. Kích cỡ của viên đạn là 2LR, đã tìm được vỏ đạn và khẩu súng tương ứng ở hiện trường, nhưng đã bị hư hại vì vụ nổ, chỉ có thể dựa vào trọng lượng, chiều dài và dung tích băng đạn để

xác định đó là một khẩu Walther P22. Nguồn gốc cụ thể của khẩu súng vẫn còn đang điều tra, hiện tại có vẻ như có liên quan đến băng đảng buôn lậu ở Phù Tang.”

“Phù Tang...” Lan Triết trầm mặc, “Theo như tôi nhớ thì mười mấy năm trước lúc điều tra X, đã phát hiện ra chúng hình như là khách hàng lớn của nhóm Saitō.”

Lý Trạch Phân không bất ngờ vì Lan Triết biết rõ bí mật của cảnh sát đến thế, chỉ tiếp tục nói: “Ngoài vết thương trí mạng ra, tay và chân cô ấy còn có dấu vết bị trói. Chính là dùng dây ni lông siết chặt lại. Chân bị trói ở mắt cá, tay thì trói ở cổ tay rồi gô về sau lưng, hai lòng bàn tay hướng vào nhau, đồng thời khóa các ngón trở và áp út trái phải lại. Kỹ thuật rất chuyên nghiệp, dù là người đã từng qua huấn luyện cũng rất khó để trốn thoát được.”

Lan Khâm vén phần vải trắng ở vị trí hai tay thi thể lên, nhìn chăm chăm vào dấu vết trên cổ tay Lan Huệ, đôi mắt đỏ hoe.

“Theo các vết trói thì có lẽ dây buộc cổ chân cô ấy đã được tháo ra trong vòng nửa tiếng trước khi chết, hẳn là sau khi bị đưa đến tòa nhà đã cho cô ấy tự đi để dễ di chuyển hơn. Vết trói trên tay thì vẫn duy trì đến khi chết, theo lời khai của Chân Vĩ, người phóng viên điều tra đã công cô ấy ra từ tòa nhà, thì dây trói là do anh ta cởi.”

“Phóng viên điều tra đó,” Lan Khâm chết lặng nói, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao Huệ Huệ lại phải nói...”

“Vì phát đạn đó vốn là nhắm vào Chân Vĩ.” Lý Trạch Phân cúi đầu nhìn vết thương đã được khâu lại cẩn thận trên ngực Lan Huệ.

“...”

“Chân Vĩ là nhân viên cấp dưới cùng của X, theo như anh ta khai thì hôm đó là lần đầu tiên anh ta được phép tham gia “vận chuyển hàng”. Nhiệm vụ của anh ta là chở người đến tòa nhà đó, sau đó sẽ có người tới giao dịch trực tiếp. Nhưng đã qua nửa tiếng so với thời gian giao hẹn mà người giao

dịch vẫn chưa đến, ngay lúc anh ta đang nghi ngờ không biết có xảy ra chuyện gì không thì cộng sự đi theo nhận được một cuộc điện thoại. Điện thoại vừa cúp, người cộng sự kia lập tức móc súng ra nhắm vào anh ta.”

“... Huệ Huệ giúp anh ta cản một súng.” Câu nói của Lan Triết hơi run run.

“Đúng vậy.” Thấy hai cha con nhà họ Lan đang trên đà mất kiểm soát tâm trạng, thế nhưng Lý Trạch Phân thậm chí còn không thay đổi độ cong trên khóe miệng, giọng nói rất bình tĩnh, giống như một con robot vậy, “Vì lúc đó 3 người đang đứng rất gần nhau, hung thủ chưa kịp bắn phát thứ 2 thì Chân Vĩ đã bổ nhào tới. Hai người quần nhau trên mặt đất, trong lúc đó súng vô tình cướp cò, viên đạn găm vào tường. Dù là dấu vết hiện trường hay vết thương của Chân Vĩ, cả kết quả kiểm nghiệm thi thể hung thủ, đều trùng khớp với lời khai của Chân Vĩ.”

“Kiểm nghiệm thi thể hung thủ? Hắn đã chết rồi ư?” Lan Khâm khó tránh nghiến răng khi hỏi câu này, không biết có phải vì anh cảm thấy hung thủ chết quá dễ dàng rồi không.

Lý Trạch Phân: “Chết rồi, chết vì ngạt khói.”

“Là sao?” Lan Triết phát hiện có gì đó không đúng, “Chân Vĩ có thể công Huệ Huệ ra ngoài thì sao hắn có thể chết cháy được?”

“Vụ nổ xảy ra trong lúc 2 người đang đánh nhau, nguyên nhân nổ là do một lượng lớn các chất cháy nổ được đặt gần trụ chịu lực của tòa nhà bị thiết bị từ xa điều khiển. Trụ chịu lực bị phá hủy nên tòa nhà đổ sụp xuống, chân phải của hung thủ bị xi măng rơi xuống trúng. Chân Vĩ tránh thoát được nên mới mang Lan Huệ ra. Để giữ thăng bằng lúc đó, anh ta đã dùng một mảnh kính vỡ để cắt sợi dây ni lông trên tay cô ấy.”

Một khoảnh khắc im lặng. Qua những thông tin Lý Trạch Phân cung cấp, Lan Khâm và Lan Triết đều nghĩ tới gì đó, nhưng chẳng ai có tâm trạng để nói gì.

Hiếm khi Lý Trạch Phân không đặt câu hỏi mà lại chủ động phân tích: “Nếu gom tất cả các manh mối hiện tại lại sẽ thấy rất có thể chính X đã gây

ra vụ nổ này, thậm chí cả chuyện người giao dịch không đến lấy hàng đúng giờ nữa. Có lẽ hành động báo tin mật qua chuyển khoản của Chân Vĩ đã bị lộ, vì để tránh tổn thất lớn hơn, X chọn trực tiếp cắt đuôi. Vì thế giao dịch ban đầu trong tòa nhà, các vật liệu dễ cháy, đều được sắp xếp từ trước khi họ đến.”

“Cuộc điện thoại mà cộng sự của Chân Vĩ nhận được, hẳn là chỉ thị từ cấp trên X để có thể triệt để loại bỏ kẻ phản bội. Từ lúc nhận điện thoại đến khi vụ nổ xảy ra, có lẽ người này cũng không hoàn toàn bị bỏ mặc. Nhưng lúc hẳn và Chân Vĩ quần nhau vô tình đã bị đè lên chân phải, lúc đó mới chính thức bị bỏ lại. Theo tình hình ngọn lửa lúc đó, nếu cứu hỏa đến chậm 10 phút thì dấu vết ở hiện trường đã cháy hết sạch rồi. Thật ra ngay cả khi họ đến trong vòng 5 phút sau khi vụ nổ xảy ra, chúng ta vẫn không tìm được bao nhiêu manh mối có ích sau khi dập lửa cả.”

“Điện thoại của người kia đâu? Có thông tin số điện thoại gọi đến không? Danh tính của hẳn thì sao?” Lan Khâm liên tục hỏi.

Lý Trạch Phân không thấy có gì bất thường, bình tĩnh trả lời anh: “Hẳn dùng loại điện thoại PHS không còn sản xuất nữa, hơn nữa còn dùng sim rác. Trên người hẳn còn có một chiếc điện thoại thông minh khác nhưng không có sim, bị cháy đến mức không còn khôi phục được thông tin bên trong nữa rồi. Điện thoại gọi đến không có số, hẳn là đã có ai đó động tay vào. Về phần danh tính... Trước mắt vẫn đang điều tra, trong kho vân tay, kho gen và hồ sơ nha khoa đều không tìm được thông tin trùng khớp, việc phục dựng gương mặt cũng chưa hoàn thành.”

“Ừm...” Trong ánh mắt của Lan Triết trống rỗng, cả tóc mai cũng trắng bệch, “Còn tình hình gần tòa nhà thì sao? Nếu vật liệu dễ cháy là bỏ tạm vào đó thì hẳn sẽ có dấu vết vận chuyển chứ?”

“Dấu vết,” Lý Trạch Phân khựng lại, lướt qua vài trang tài liệu trên máy tính bảng, cuối cùng rũ cánh tay cầm máy tính bảng xuống, “Không có phát hiện dấu vết đáng giá nào.” Lòng mày cô hơi cau lại.

“... Vậy ư,” Lan Khâm thở dài thườn thượt, “Dù thế nào đi nữa thì cảnh sát hình sự, đặc công, cứu hỏa, y tế tối qua đã đi lại nhiều như thế rồi, đến khi

bắt đầu kiểm tra vết tích cũng đã sớm bị hủy hết thấy. Gần đó cũng không có camera giám sát, dòng xe và lượng người đi ngang cũng rất ít. Chính vì thế X đã chọn chỗ đó làm trạm trung chuyển, đúng chứ?”

“Người nhận hàng, vật liệu dễ cháy, dấu vết vận chuyển, trạm trung chuyển... Tại sao lại phải có trạm trung chuyển chứ?” Lý Trạch Phân đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

“... Hả?” Não của Lan Khâm hôm nay hơi kém, “Vì, vì nhân viên cấp dưới nhận nhiệm vụ giao hàng chưa đủ đáng tin chẳng? Vì thế mới cần một trạm trung chuyển, có thể tùy lúc sử dụng.”

“Nếu như không quan trọng như thế thì dù nhân viên cấp dưới có làm bại lộ trạm trung chuyển này cũng không sao, sao phải mất công vẽ thêm chuyện khiến nó phát nổ làm gì?” Lý Trạch Phân lại hỏi, “Một tổ chức đã lặn lội ngoài quốc tế, có lịch sử mấy mươi năm, không thể nào không biết đạo lý biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không có được. Chỉ là xử lý kẻ phản bội thôi mà, xét theo thể lực của chúng, có rất nhiều cách thức giết người diệt khẩu, rất nhiều.”

“Chuyện này...” Thái dương Lan Khâm đột nhiên giật lên, mỗi lần giật lại thêm đau đầu hơn một chút. Một vài suy nghĩ hiện lên đầu anh, nhưng rất nhanh đã bị cơn đau làm cho biến mất.

“Vì thế, đáp án chỉ có một.” Trong đáy mắt của Lý Trạch Phân lóe lên một tia sáng.

Tia sáng đó như một lưỡi dao, trong khoảnh khắc lưỡi dao vung xuống đã phá tan lớp màng mỏng ngăn cản suy nghĩ của Lan Khâm.

“Trong tòa nhà đó có thứ gì đấy!” Anh kích động cao giọng.

Có thứ gì trong đó...

Có thứ gì...

Thứ gì...

Gì...

Giọng nói như đang vang vọng trong phòng xác.

“Hoặc là,” Lý Trạch Phân lướt mắt qua người Lan Khâm, cuối cùng dừng lại trên mặt Lan Triết, “ “Ở dưới” tòa nhà có thứ gì đó.”

Trong nháy mắt, Lan Triết đã lập tức bừng tỉnh: “Mật đạo!”

“... Cái gì?” Lan Khâm vẫn chưa theo kịp hai người.

“Từ khi định đô ở Lạc Dương, hoàng đế các thời kỳ đều bắt đầu kiến tu các loại mật đạo trong thành phố. Trong thế chiến hiện đại và chiến tranh Đông Tây, chính phủ đương thời đã xây dựng rất nhiều hầm trú ẩn. Bản vẽ của những công trình dưới mặt đất chỉ được bảo tồn trong Tàng Thư Các trong Cung và kho hồ sơ của Bộ kỹ thuật, một phần nhỏ đã bị thất lạc vì nhiều lý do.”

“Lạc Dương khác với Trường An, các công trình kiến trúc không thay đổi nhanh, không động chút là dùng máy xúc đào xới. Ngoài những trường hợp phải đề phòng thiên tai ra thì chính phủ và các công ty quốc doanh cũng sẽ không rảnh đến mức đi thăm dò cấu tạo dưới lòng đất, vì thế đa phần các mật đạo đó đều bị bỏ hoang... Nhưng hiện tại xem ra chúng cũng không hẳn là “bỏ hoang” rồi.”

“Vụ nổ khiến cả tòa nhà đổ sụp, sau khi dập được lửa và cứu viện xong, vì để đảm bảo an toàn cho các nhân viên công vụ nên việc điều tra hiện trường sau đó hẳn đã được tinh giản hơn rất nhiều. Tất nhiên cũng không có ai nghĩ dưới lòng đất có gì, cũng sẽ không có ai mạo hiểm vào tòa nhà đã đổ nát đó để tìm lối đi ngầm. Mục đích của vụ nổ chính là như thế.”

“Tòa nhà đó không phải trạm trung chuyển mà chính là căn cứ. Dấu vết vận chuyển vật liệu dễ cháy không phải đã bị hủy mà căn bản không hề có. Vì chúng được chuyển tới từ bên dưới tòa nhà.”

Trong lúc Lan Triết bận giải thích cho con trai mình thì Lý Trạch Phân đã

gửi những suy đoán này cho Mục Tĩnh.

Sau khi liên hệ với Mục Tĩnh xong, Lý Trạch Phân vội vàng kết thúc các thủ tục liên quan đến người nhà nạn nhân, sau đó đưa hai cha con nhà họ Lan ra cửa.

Lan Khâm nhận ra ông già nhà mình muốn nói gì đó riêng với Lý Trạch Phân. Dù sao Lý Trạch Phân cũng là người cuối cùng trên đời này nhìn thấy Lan Huệ, bản thân anh cũng đã xem những thứ trong thẻ nhớ cô đưa, nhưng Lan Triết vẫn chưa biết gì cả.

Vì thế anh cố tình giảm tốc độ lại, để lại một không gian nhất định cho hai người.

Quả nhiên Lan Triết nhìn thoáng thấy con trai mình tụt về phía sau liền nhanh chóng bước tới cạnh Lý Trạch Phân.

“Điện hạ,” Giọng nói của ông rất khẽ, “Huệ Huệ nó...”

“Trung tá Lan cũng là người có nguyên tắc như đội trưởng Lan đúng không?” Lý Trạch Phân cắt ngang lời ông.

Lan Triết bị hỏi đến sững sờ.

“Trung tá Lan là một người thông minh, hẳn đã nghĩ ra được gì đó rồi. Vậy nguyên tắc của trung tá Lan là thế nào?” Cô dừng bước, xoay người lại đối diện với ông, “Vì con gái mình, ông có thể làm đến mức nào?” Giọng nói cô rất khẽ, nét mặt bình thường, Lan Khâm đứng phía sau không tài nào đoán được cô đang thốt ra một câu nguy hiểm đến thế.

Lan Triết thông ánh mắt xuống, không thể lên tiếng.

Lý Trạch Phân lẳng lặng đợi ông 1 phút, thấy vẫn không có phản ứng gì liền lùi về sau nửa bước, dùng một tay che mắt rồi tiếp tục xoay người đi về phía trước.

Vừa đi, cô vừa ném lại một câu: “Tôi có thể chờ câu trả lời của trung tá

Lan, nhưng thời gian thì không thể.”

Lan Triết vẫn không đuổi theo.

Lan Khâm nhận ra có gì đó không ổn, nhanh chóng bước lên hỏi vài câu nhưng Lan Triết chỉ bất lực lắc đầu không đáp.

Chương 106: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (19)

Sau khi tạm biệt cha con họ Lan xong, Lý Trạch Phân một mình đi tới phòng thẩm vấn nơi Chân Vĩ đang bị giam.

Bác sĩ của Cục điều tra đúng lúc vừa thay thuốc cho vết bỏng của Chân Vĩ xong, lúc đi ra còn chào hỏi với Lý Trạch Phân vài câu, sau khi oán trách Chân Vĩ không chịu phối hợp một lúc cũng rời đi.

Lý Trạch Phân trầm ngâm xoa tay nắm cửa, suy nghĩ về câu “không chịu phối hợp” của bác sĩ vừa rồi, sau đó ánh mắt cô lóe lên, mở cửa bước vào. Sau khi vào trong, cô quan sát bố trí của camera và máy tính trong phòng ngoài một lúc rồi mới cầm chìa khóa Mục Tĩnh đưa để vào phòng trong.

Cửa phòng trong vừa mở ra, Chân Vĩ vốn đang gỡ băng gạc trên cánh tay mình lập tức ngẩng đầu lên nhìn. Sự cảnh giác trong ánh mắt của anh ta, sau khi nhận ra là Lý Trạch Phân đã dần biến thành cảm xúc mừng rỡ xen lẫn lo lắng.

Lý Trạch Phân đoán được vài thứ từ ánh mắt của anh ta, chọn một góc độ bước tới trước mặt anh ta nhưng không ngồi xuống. Cô đứng đó, đúng lúc che đi camera ở một góc.

“Chân Vĩ?”

“Cô là...?” Có lẽ vì Lý Trạch Phân đứng trên cao nhìn xuống nên vẻ mặt cảnh giác của Chân Vĩ lại xuất hiện, thậm chí anh ta còn bất giác đẩy ghế về phía sau khi dây xích còng tay đụng vào nhau ken két.

“Cảnh sát cấp 1, Lý Trạch Phân.” Lý Trạch Phân mặc kệ anh ta lui về sau, không hề có ý định bắt anh ta đặt hai tay bị còng lên bàn như quy định, “Chúng ta đã từng gặp nhau rồi đấy, tối qua, trước tòa nhà.”

“Lý, Trạch Phân?”

Lý Trạch Phân để ý đến giọng điệu sau chữ “Lý” kia.

“Ừm.” Cô lấy thẻ ngành ra, giơ lên trước mặt Chân Vĩ.

Chân Vĩ liếc nhìn qua, sau đó cúi thấp đầu. Anh ta nắm hai tay lại, xoa hai ngón cái vào nhau, không biết là vì đang lo lắng hay sợ hãi nữa.

Lý Trạch Phân cất lại thẻ ngành, yên lặng chờ đợi.

Một lúc lâu sau.

“Tôi biết cô.” Giọng nói Chân Vĩ rất dờ dẫm.

“Hả?”

“Cô bé đã từng nhắc tới.”

Rất rõ ràng, ai cũng hiểu “cô bé” là để chỉ ai.

“Tôi cũng đã từng gặp qua.”

Con người của Lý Trạch Phân thoáng co lại.

“Gặp qua”, không phải đang nói tới tối qua.

“Cô...” Động tác giữa hai tay Chân Vĩ đột nhiên dừng lại, anh ta ngẩng đầu lên, “Cô muốn hỏi gì? Những thứ tôi biết tôi đã nói với các người hết rồi, tôi là phóng viên điều tra, đến đó để nắm vùng.”

“Nhưng hành vi nắm vùng của anh không hề nằm trong quy trình chính thức nào cả, chúng tôi cũng không thể dựa vào đồ vật tùy thân hoặc nơi ở của anh để chứng minh thân phận này.” Lý Trạch Phân nói sự thật, “Nói cách khác, đây chỉ là nói suông không chứng cứ. Tình hình này rất bất lợi cho anh.”

Không hiểu Chân Vĩ đã bị chữ nào kích thích mà đột nhiên cau mày lại, nâng giọng: “Chuyện này không phải vấn đề bất lợi với tôi!”

Lý Trạch Phân chỉ yên lặng nhìn anh ta, không nói gì.

Có lẽ vì màu mắt của Lý Trạch Phân có hiệu quả làm lạnh, Chân Vĩ chỉ cần đối mắt với cô một chút, lửa trong bụng đã bị dập tắt.

Anh ta rút cổ rồi lại cúi đầu, hạ giọng: “Tôi... Tôi nợ cô bé một cái mạng. Vì thế...”

Câu nói bỏ dở nửa chừng, Lý Trạch Phân cũng không hỏi tiếp.

“Tôi không biết có nên tin cô hay không.”

Lý Trạch Phân nghe thấy một điều đặc biệt trong chữ “Cô” này, nó không nhắc tới nghề nghiệp hay ngành của Lý Trạch Phân, không phải thân phận đặc biệt, mà chỉ là chính bản thân cô.

Hai ngón tay của Chân Vĩ lại bắt đầu cọ vào nhau, dường như đây là thói quen lúc anh ta suy nghĩ. Lý Trạch Phân đứng như một bức tượng ở đó, không hề động đậy, chỉ nhìn anh ta liên tục xoa ngón tay, cũng không có ý định mở miệng.

Dù sao có một số việc không thể cứng rắn, 2 chữ “tin tưởng” không phải là chữ định nghĩa bằng miệng được. Nhất là trong tình huống không chắc chắn như hiện giờ.

Không biết sự im lặng này đã kéo dài bao lâu, động tác ngón tay của Chân Vĩ đột nhiên dừng lại, anh ta hít một hơi thật sâu: “Tôi đói quá, hôm nay các cô vẫn chưa cho tôi ăn cơm trưa. Dù là nghi phạm cũng không nên thế chứ.”

“...” Lý Trạch Phân một lời khó nói hết nhìn anh ta một lát, sau đó xoay người đi về hướng cửa ra vào.

Ngay khi chân vừa đạp lên ngưỡng cửa, cả người cô đột nhiên dừng lại.

“Sao anh lại làm phóng viên điều tra?” Cô đưa lưng về phía Chân Vĩ, không đầu không đuôi hỏi một câu.

“... Hả? Vĩ,” Chân Vĩ ngẩng đầu lên, trong mắt có gì đó ngưng tụ lại chặt chẽ, “Đêm dài đằng đẵng, dù sao cũng phải có người đi đầu cầm đèn chứ?”

Nghe câu trả lời quen thuộc này, khóe miệng Lý Trạch Phân không khỏi cong lên trào phúng: “Dù biết rõ ngọn đèn sớm muộn gì cũng sẽ bị bóng tối vô tận nuốt chửng ư?”

“Tại sao nhất định phải bị bóng tối nuốt chửng? Chẳng lẽ phía sau không thể có ngọn đèn thứ 2, thứ 2, thứ 4... sao. Cứ như thế chẳng phải thế gian này không còn đêm tối nữa à?”

Lý Trạch Phân mờ mịt quay đầu lại đáp: “Hắn anh và Lan Huệ rất có tiếng nói chung.” Nói xong, cô nhanh chóng ra ngoài gọi cơm.

Thế gian không còn đêm tối? Si nhân thuyết mộng*.

() Nói chuyện viển vông; nói vớ vẩn; quá khích (chuyện hoang đường không thực hiện được).*

Khoảng 20 phút sau, cơm hộp mới được giao đến, trong thời gian đó Lý Trạch Phân chỉ ở gian phòng ngoài chơi điện thoại chứ không đi vào, thậm chí còn nhận được điện thoại của Lan Triết. Trong 20 phút này Chân Vĩ cũng không làm gì, chỉ cúi đầu nhìn chăm chăm vào ngón tay mình, giấu biểu cảm ở một góc mà camera giám sát không quay được.

Người đưa cơm tới là một vị đồng nghiệp cảnh sát, Lý Trạch Phân nói cảm ơn anh ta xong thì canh ở cửa phòng trong, bảo anh ta cầm túi bước vào. Đồng nghiệp kia đặt cái túi lên mặt bàn trước mặt Chân Vĩ, mở túi ra, mở hộp cơm rồi lấy ra một bộ dụng cụ ăn bằng nhựa, nghiêm chỉnh bày trước mặt anh ta.

Chân Vĩ gơ hai tay bị còng lên.

Lý Trạch Phân đang đứng ngay cửa phòng, 2 cảnh sát có súng với 1 nghi phạm rõ ràng là an toàn, vì thế người cảnh sát đó mở còng tay của Chân Vĩ ra, còng tay trái của anh ta vào dây xích trên mặt bàn, còn tay phải hoàn toàn được thả để anh ta có thể dùng dụng cụ ăn.

Chân Vĩ im lặng ăn cơm. Vị cảnh sát kia lùi về sau vài bước, giống như Lý Trạch Phân, anh ta cũng dựa vào tường đứng như một máy giám sát hình người.

Mọi thứ dường như rất bình thường, người cảnh sát nhìn chăm chăm vào Chân Vĩ đang ăn cơm cũng hơi đói bụng, bụng anh ta bắt đầu kêu gào, sau đó dưới ánh mắt của Lý Trạch Phân, anh ta xấu hổ gãi gãi đầu.

Tai nạn đã xảy ra trong 1 giây hai người không tập trung đó.

Chân Vĩ đột nhiên hất văng hộp cơm xuống đất. Vị cảnh sát bất giác đưa tay đặt lên bao súng, còn Lý Trạch Phân thì nhanh chóng lao tới bên cạnh Chân Vĩ, chặn đi ánh mắt của người cảnh sát kia.

“Cảnh sát Lý, cô...”

“Gọi xe cấp cứu!”

“... Hà?”

“Xe cấp cứu...”

Lý Trạch Phân còn chưa dứt lời. Chỉ nghe một tiếng “Oẹ”, đồ ăn vừa vào bụng Chân Vĩ vài phút đã bị nôn ra hết đây người Lý Trạch Phân. Nếu không phải vì chỉ đang cúi người cũng không ngồi xuống thì cả mặt cô cũng không thoát được.

“Ôi đêch...” Cảnh tượng kinh khủng cùng với mùi hôi ngập tràn khắp gian phòng nhỏ khiến vị cảnh sát kia buột miệng chửi thề, kết quả vừa mắng một câu, mùi hương đã xộc vào mũi khiến anh ta cũng bắt đầu buồn nôn.

“Gọi xe cấp cứu đi!” Người xui xẻo là Lý Trạch Phân lại như bị mất khứu giác, bình tĩnh đưa ra chỉ dẫn.

Chân Vĩ vẫn còn nôn mửa, vì bị Lý Trạch Phân ấn vào cổ nên đã nằm sấp xuống mặt đất. Cả gương mặt anh ta nôn đến mức biến thành màu tím, trên trán nổi đầy gân xanh, bàn tay trái siết chặt, hẳn đang cực kỳ khó chịu.

Đến khi câu “xe cấp cứu” vang lên lần thứ 4, vị cảnh sát kia mới nhìn được cơn buồn nôn lao ra khỏi phòng trong, lấy điện thoại gọi điện. Lý Trạch Phân chịu đựng quần áo bẩn của mình, kiên nhẫn chờ bỏ còng tay, khi anh ta vùng dậy bắt đầu ôm bụng đồ mồ hôi lạnh, bắt đầu kiểm tra và sơ cứu.

Sau một lúc lộn xộn, cuối cùng Chân Vĩ cũng được 2 nam cảnh sát đưa lên xe cấp cứu. Còn Lý Trạch Phân dưới ánh mắt của các đồng nghiệp, vội lấy bộ quần áo mượn được rồi bước vội vào WC.

Vừa đến cửa WC, không biết là trùng hợp hay gì mà cô lại đụng phải Lan Triết đang đi ra.

“A, điện, khụ, cảnh sát Lý, cô...”

Lý Trạch Phân không để ý đến lễ nghi nữa, không thèm ngẩng đầu mà trực tiếp đi ngang qua ông. Vì đi qua nhanh nên cánh tay cô vô tình va vào Lan Triết. Lan Triết bị đụng phải ngậy người ra, vẻ mặt phức tạp nhìn vết bẩn trên tay áo mình.

Bóng dáng Lý Trạch Phân vừa biến mất trong nhà vệ sinh nữ thì Lan Khâm đã đi ra từ nhà vệ sinh nam sát vách. Anh nhìn vẻ mặt kỳ quái của ông già nhà mình.

“Sao thế?” Anh vô thức hỏi.

Lan Triết vuốt tay áo, lắc đầu: “Tối cha còn có việc, con có mang theo chìa khóa nhà không?”

“May là có mang theo,” Lan Khâm càng nhìn càng thấy có gì đó không đúng, “Đã xảy ra chuyện gì sao? Đột nhiên chạy tới đi vệ sinh ở tòa nhà

này, lúc này cha lại...”

Ánh mắt Lan Triết nhìn con trai trầm xuống.

Lan Khâm vô thức bóp nghẹt nửa câu còn lại.

“VẬY con tự về trước đi.” Nói xong, Lan Triết không thềm giải thích gì mà nhấc chân rời đi, ném lại đứa con trai đang ngơ ngác ở phía sau.

Sau khi tách khỏi Lan Khâm, Lan Triết trực tiếp xuống bãi đỗ lấy xe. Ông lái xe vượt quá tốc độ cho phép, 5 lần 7 rẽ một hồi rời khỏi trung tâm thành phố, đến một chỗ hẻo lánh không một bóng người.

Xe vừa dừng lại đã có 4 thanh niên không biết từ đâu lao ra. Theo dáng đi và hình thể, hẳn 4 người này cũng là xuất thân từ quân đội như Lan Triết.

“Trung tá.” Thượng úy Di Dã dẫn đầu kính cẩn chào Lan Triết.

Lan Triết gạt đầu một cái, không nói nói gì mà chỉ nhét một mảnh giấy đang cầm trong lòng bàn tay trái vào tay anh ta.

Di Dã mở tờ giấy ra nhìn thoáng qua, sau đó lập tức lấy bật lửa ra đốt bỏ.

“Trung tá yên tâm, chúng tôi sẽ làm ngay.”

“... Cảm ơn.”

“Trung tá khách sáo rồi. Ngài đã cứu mạng chúng tôi, chuyện của ngài cũng là chuyện của chúng tôi. Hơn nữa nếu chuyện đúng như trung tá nói thì vốn dĩ nó cũng thuộc vào phạm vi chức trách của cấm quân điều tra chúng ta.”

Di Dã và 3 người kia rất nhanh đã rời khỏi. Lan Triết không vội mà chỉ dựa vào xe thở phào một hơi. Ngón tay ông vô thức muốn lấy một điều thuốc trong túi quần ra hút, nhưng trong đầu lại hiện lên vẻ mặt kinh thường của Lan Huệ khi phát hiện mình lén hút thuốc, lập tức sững người lại.

Ông vứt cả bao thuốc vừa móc ra xuống mặt đất, hung hăng đập lên.

1 đập, 2 đập, 3 đập...

Vừa đập, hốc mắt vừa đỏ hoe. Kim nén cả ngày trời không dám bộc lộ cảm xúc trước mặt cấp dưới, cảnh sát, hoàng thất, kể cả con trai mình, cuối cùng giờ cũng như nước lũ vỡ đê tuôn tràn ra.

Ông lấy một tay che mắt mình, sau hơn 10 năm lại lần nữa khóc òa lên như một đứa trẻ.

...

Bên này, Lý Trạch Phân trực tiếp ném bộ quần áo bẩn vào thùng rác WC, trong tay cầm một vật màu đen cỡ hạt đậu phộng trong chất nôn đi ra. Sau khi cô vệ sinh sạch sẽ tay mình và thứ đó xong, nhanh chóng giấu vào trong người, lần nữa trưng ra vẻ mặt đen như mực rồi đi ra khỏi WC.

Vừa ra ngoài, cô đã đụng phải Lan Khâm vẫn đang ngăn người trước cửa.

“... Đội trưởng Lan?”

“Tiểu Lý?” Trong đầu Lan Khâm nhanh chóng xếp dáng vẻ khác thường của ông già mình và Lý Trạch Phân vào một chỗ.

Nhưng trước khi anh hỏi bất kỳ điều gì, điện thoại của Lý Trạch Phân đã vang lên.

Người gọi đến là Mục Tĩnh của đội hình sự.

Hóa ra đã điều tra ra được đúng là có mật đạo dưới tòa nhà, giờ đang sắp xếp người đi xuống dưới. Lý Trạch Phân là người đầu tiên đưa ra phỏng đoán về mật đạo này, lại là pháp y nên tất nhiên cũng được xếp vào danh sách những người xuống đất điều tra.

Chương 107: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (20)

Vì chỉ 1 tiếng nữa là bắt đầu hành động nên Lý Trạch Phân không để ý đến mùi kỳ lạ trên người mình nữa, sau khi cất kỹ vật màu đen do Chân Vĩ nôn ra, cô vội vàng chạy đến điểm tập kết để lấy thiết bị. Mùi pháp y làm bằng sắt nên bản thân Lý Trạch Phân có thể chịu đựng nổi mùi này, cũng may trang bị của đội từ đầu tới chân rất kín, một khi mang mặt nạ dưỡng khí vào thì đồng đội không thể ngửi ra được gì nữa.

Sau khi cả đội điều tra được trang bị đầy đủ thiết bị, đội đặc công dẫn đầu mở một lối đi ngầm ở mặt đất bên ngoài tòa nhà. Sau khi liên tục xác nhận được thông tin, phòng hộ và thiết bị đều không có vấn đề gì, tất cả lần lượt xuống đất dựa theo sắp xếp trong cuộc họp khẩn cấp trước đó. Lý Trạch Phân và những đồng nghiệp kỹ thuật, vì có võ lực thấp nhất nên được xếp ở giữa đội ngũ, được cầm súng đặc biệt để tự bảo vệ.

Dưới lòng đất tối đen như mực, Lý Trạch Phân không quen với cảm giác nhìn trong bóng tối, vì thế bước chân hơi loạng choạng. Không hiểu có phải do bóng tối hay do trang thiết bị vừa nóng vừa ngọt ngào mà vừa mới đi theo chỉ dẫn của đội phía trước mới vài phút, Lý Trạch Phân đã đổ mồ hôi đầy đầu rồi.

Cô cố gắng điều chỉnh lại hơi thở, trong lòng không ngừng tự ám thị bản thân thích ứng với hoàn cảnh này. Nhưng bóng tối khiến tâm trí cô hơi mông lung, tự ám thị chưa được một nửa thì đã bị một hình ảnh đột nhiên xuất hiện làm gián đoạn.

Thứ mà Chân Vĩ nỡ ra giống như một ổ USB, nhưng trên đó có nút ấn, rất có thể là một thiết bị ghi âm. Theo kích thước và chất liệu, cùng với phần đầu của thiết bị này thì hẳn nó được thiết kế để nuốt vào dạ dày. Lớp phủ ngoài cùng có thể ngăn chặn sự ăn mòn của axit dạ dày, thậm chí còn có khả năng tránh khỏi máy dò kim loại. Sợi chỉ ở phần đầu là để treo ở đầu

lười, tránh cho thiết bị trượt vào ruột non gây tổn thương cho cơ thể, cũng sẽ dễ lấy ra hơn.

Trong tình huống vẫn chưa làm bất cứ kiểm nghiệm nào, Lý Trạch Phân không thể biết được thứ này đã ở trong dạ dày của Chân Vĩ bao lâu, cũng không biết sợi chỉ đã đứt từ khi nào. Nhưng cô biết rõ một điều, nhất định bên trong có thể thu được một thứ gì đó rất quan trọng.

Nếu như thế thì lại nảy sinh ra vấn đề. Tại sao Chân Vĩ thà mang theo hiểm nghi trên người chứ không nói về sự tồn tại của thứ này cho cảnh sát biết? Không thể nói với cảnh sát, vậy tại sao lại nói với mình? Vì Lan Huệ ư? Hay là vì... Lý Trạch Phân nhớ ra lúc anh ta lặp lại tên mình đã cố ý dừng ở chữ “Lý”.

Suy đoán trong lòng lại có thêm một bằng chứng củng cố nữa. Vì thế nên cô mới bảo Lan Triết làm chuyện đó.

Chỉ là, không biết Lan Triết có thể làm đến mức nào đây?

Lý Trạch Phân không biết chắc được, nhưng cũng không quan trọng. Rốt cuộc thì việc đó cũng như một mê trận, là dẹt hoa trên gấm* mà thôi, không có cũng không ảnh hưởng gì.

() Ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn.*

Điều cô nên lo là sau đó...

Đoàn người đột nhiên dừng hẳn, hóa ra đã tới một cánh cổng rất lớn.

Một số kỹ thuật viên mang theo thiết bị điện tử đặc biệt chạy về phía trước, sau khi giằng co với cánh cổng khoảng 5-6 phút, họ chỉ nghe “két” một tiếng, cánh cửa mở ra.

Đầu bên kia cánh cửa rõ ràng rộng rãi hơn rất nhiều. Đặc công đứng trước bước lên xác định an toàn, đám người của Lý Trạch Phân thì ở lại để chờ thêm chỉ thị.

Thời gian chờ đợi luôn là dài dòng buồn chán. Lý Trạch Phân nhìn cánh cửa phía xa xa, lần nữa thất thần.

Có cảm giác như người đã rút lui rồi. Rút lui khi nào? Trước khi vụ nổ diễn ra? Hay là sau vụ nổ? Hoặc, kiến trúc dưới mặt đất này có thể đang được đưa ra? Nếu như thế thì...

“Bên trong an toàn. Cởi kính nhìn ban đêm xuống, chuẩn bị bật đèn.” Trong tai nghe vang lên giọng nói của đội trưởng.

Nửa phút sau, một âm thanh mở chốt rất nhẹ vang lên, đầu kia cánh cửa cuối cùng cũng sáng lên.

Đập vào mắt chính là một người trong phòng thí nghiệm trống rỗng. Các dụng cụ cỡ lớn xung quanh băng ghế đã được di chuyển, chỉ còn lại vết màu xám trên đất, nhưng đa số các chai lọ trên bàn thí nghiệm và những loại thuốc thử trong tủ vẫn còn.

Trái phải phòng thí nghiệm đều có 2 cánh cửa, đội trưởng chia đội ra thành 5 tổ, 1 tổ ở lại chỗ cũ điều tra, 4 tổ còn lại thì lần lượt tiến vào 4 cánh cửa. Lý Trạch Phân được sắp xếp vào tổ 3, phụ trách cánh cửa thứ 2 bên trái.

2 cánh cửa bên trái dẫn ra cùng 1 hành lang, vì thế tổ 2 và tổ 3 lập tức gặp nhau khi bước ra. Vì đèn ngoài hành lang cảm ứng âm thanh nên 2 tổ vừa xuất hiện đã lập tức phát sáng. Lý Trạch Phân không kịp thích ứng được phải nheo mắt lại.

Hai bên hành lang có không dưới 10 gian phòng, lần này đội trưởng cũng không dám chia đội nữa mà cho nhân viên kỹ thuật mở từng cửa một để kiểm tra.

Hầu hết đều có bảng hiệu treo trên cửa để đánh dấu, viết rõ như phòng nuôi cấy tế bào, phòng đông lạnh, phòng hấp tiệt trùng, phòng kính hiển vi, phòng làm việc... Các vật dụng trong phòng chưa được dỡ bỏ trùng khớp với tên trên bảng, cấu trúc tổng thể gần như một viện nghiên cứu cấp nhà nước.

Lần lượt vào các phòng như thế đã đủ để Lý Trạch Phân đoán ra được những người trong phòng thí nghiệm này đã bắt đầu sơ tán tối đa là 3 tiếng trước. Đi rất vội vã, chỉ kịp lấy một số cực ít các dụng cụ quan trọng và những tài liệu sẽ tiết lộ thông tin chính. Nhưng trong lúc vội vàng đó, hiện trường cũng cho thấy nhóm người này đã được huấn luyện kỹ càng, như thế lúc nào cũng chuẩn bị cho một cuộc sơ tán khẩn cấp thế này.

3 tiếng trước, trùng hợp là lúc Lý Trạch Phân đã báo cáo khả năng có kiến trúc dưới mặt đất cho Mục Tinh.

Nói cách khác...

“Bên dưới còn 1 tầng nữa!” Trong tai nghe vang lên tiếng một đồng đội.

Lý Trạch Phân nghe tiếng đi tới, nhân viên kỹ thuật đã bắt đầu phá cửa rồi.

“Đây là cửa chống nổ một chiều, theo đánh giá từ camera hồng ngoại thì... Hình như có người.”

“Người sống à?”

“Khó nói lắm, nhiệt độ cơ thể thấp hơn bình thường, hơn nữa đa số đều trong tư thế đang nằm dưới đất.”

“... Nạn nhân ư? Mau mở cửa ra.”

” Rõ!”

3 nhân viên kỹ thuật lập tức ra sức phá. Rất nhanh trên cửa đã xuất hiện một cái lỗ nhỏ đủ để 1 máy thăm dò lọt vào. Nhân viên kỹ thuật nhìn chăm chăm vào màn hình kết nối với đầu thăm dò, nói: “Nồng độ carbon dioxide bên dưới đang ở ngưỡng gây chết người.”

“Tất cả xác nhận lại nguồn cung dưỡng khí bình thường.” Đội trưởng hạ lệnh.

“Rõ!”

Đến khi tất cả đều đã sẵn sàng, chỉ nghe một tiếng ầm vang lên, cửa lập tức bị phá vỡ.

Đặc công vẫn dẫn đầu, đám người Lý Trạch Phân chờ họ xác định nguy hiểm đã được loại bỏ mới được vào.

Có lẽ vì lần này có thể vẫn còn nạn nhân may mắn sống sót bên trong nên tốc độ của các thành viên đặc công đã nhanh hơn rất nhiều. Rất nhanh sau đó đèn được bật lên, soi rọi thảm kịch trước mắt Lý Trạch Phân và những người khác.

Lý Trạch Phân không biết dùng từ nào để hình dung hết thấy những điều trước mắt mình.

Nhà tù? Lồng giam? Hay... “quả cầu người”?

Căn phòng rộng vài trăm mét vuông được chia thành hàng chục ngăn bằng kính chống đạn 1 chiều, trong mỗi ngăn đều có 1 chiếc giường lớn với một cái hố tròn. Bên cạnh giường và cái hố đó hầu như chỉ có 1 người, tất cả đều mặc áo phẫu thuật màu xanh lam, không hề có bất kỳ quần áo lót nào. Trên cẳng tay phải của tất cả đều có một hình xăm rõ ràng với 1 con số, ngày tháng và 1 dãy chữ cái. Con số là để đánh dấu, ngày là ngày sinh, chữ cái là... Theo Lý Trạch Phân, hẳn là ký hiệu liên quan đến thí nghiệm. Đường như họ được sắp xếp vào từng ngăn dựa vào tuổi tác. Ngoài cùng là khoảng 20 tuổi, trong cùng thậm chí còn là một lồng ấp trẻ sơ sinh.

Lý Trạch Phân tiến về phía trước vài bước, thấy được tấm bảng trên cánh cửa dẫn đến phòng bên cạnh. Chúng lần lượt được phân biệt là “Phòng sinh”, “Khu vực giao phối” và “Phòng cuối”.

Đội trưởng là một người có năng lực ứng biến rất mạnh, tuy lúc đầu cũng có khiếp sợ nhưng rất nhanh đã sắp xếp được thứ tự ưu tiên các việc. Anh ta bố trí vài người đi tìm van carbon dioxide, vài người đi mở các cửa chống nổ 1 chiều để đảm bảo thông gió, những thành viên còn khác thì làm nhiệm vụ sơ cứu vào chuyển nạn nhân đi.

Lý Trạch Phân tất nhiên thuộc tổ cấp cứu.

Cô lấy ra một chiếc mặt nạ dưỡng khí dự phòng, kết nối vào bình dưỡng khí sau lưng rồi tiến vào gần nhất.

Người trong ngăn là một cô bé khoảng 15-16 tuổi, Lý Trạch Phân chỉ cần liếc nhìn phần bụng dưới căng phồng của cô bé cũng đủ biết... Cô bé đang mang thai. Trên cánh tay của cô bé cũng có nhiều hình xăm hơn những người khác, trừ 3 hàng đã biết còn có 1 hình xăm có thể xóa bằng một loại thuốc đặc biệt. Hình xăm đó rất đơn giản và dễ hiểu — pregnant-2020-11-18.

7 tháng.

Lý Trạch Phân tính thời gian, phát hiện ra ngày này rất gần với một người bạn trên mạng của Hách Dữu mất tích.

Chuyên bắt những cá thể sống để sinh sản... ư?

Cô khẽ thở dài, thu hồi suy nghĩ, đeo mặt nạ dưỡng khí vào trước rồi kiểm tra các dấu hiệu sống của cô bé.

Người vẫn... còn sống.

Rất yếu, nhưng vẫn còn tự chủ hô hấp được. Nhưng bào thai trong bụng chỉ e là...

Sau khi Lý Trạch Phân hoàn thành quá trình trị liệu cơ bản, cô cầm ga trải giường ra giữ ấm rồi dùng phương tiện vận chuyển để đỡ người lên vai, nhanh chóng ra khỏi tầng hầm có nồng độ carbon dioxide cao này.

Trong tai nghe liên tục truyền đến tiếng báo cáo của những thành viên trong đội khác. Lý Trạch Phân thông qua báo cáo tính được có khoảng 40-50 nạn nhân được tìm thấy, trong đó có không dưới 10 trẻ sơ sinh. Trẻ sơ sinh có khả năng chịu đựng carbon dioxide cao hơn nên tỷ lệ sống sót là 50%, nhưng trong số 30-40 nạn nhân còn lại chỉ có 5 người sống sót, bao gồm cả người trên lưng Lý Trạch Phân.

Carbon dioxide cùng với cửa chống nổ kín khí, không khó để đoán rằng đây chính là cách thức “kết liễu một số lượng lớn đối tượng thí nghiệm” trong trường hợp khẩn, giống như... Đám thỏ và chuột trong trung tâm động vật thí nghiệm vậy.

Sự tồn tại hình thức này không khiến Lý Trạch Phân ngạc nhiên, dù sao cũng có thí nghiệm trên người rồi, tất nhiên sẽ có những phương tiện tương tự “thí nghiệm trên động vật”, bao gồm cả “thiết bị đầu cuối”. Điều khiến cô ngạc nhiên là nồng độ carbon dioxide trong tầng hầm khi đội điều tra đến. Nó chỉ đạt giới hạn đủ gây chết người, đây rõ ràng không phải hiện tượng mà một “thiết bị đầu cuối đủ chuẩn” gây ra. Lý Trạch Phân không nghĩ rằng tổ chức có thể sử dụng giống loài để làm thí nghiệm mà lại bỏ sót một lỗ hổng như thế. Nói cách khác, sự phát hiện này e là do người khác tạo nên.

“Một trong những cánh cửa phòng nổ không được đóng chặt.” Dường như là nghe được tiếng lòng của Lý Trạch Phân, một thành viên trong đội báo cáo.

“Không đóng chặt? Vì quá vội ư?” Trong tai nghe các thành viên đang thảo luận.

“Không phải, đây là cửa bán tự động, khi khép lại sẽ tự động bấm thả khóa.”

“Vậy là cố ý hay sao? Tại sao chứ? Để cho nạn nhân hơi thở ư? Lương tâm bộc phát? Nói đùa gì thế? Đm!”

“... Tôi chỉ có thể nói những tên súc sinh này cũng không phải hoàn toàn là sắt đá.”

“Con mẹ nó, nếu ông đây mà bắt được chúng thì phải đánh cho từng đứa một tàn phế hết.”

“Cả tôi nữa!”

Những tiếng phụ họa liên tiếp vang lên, đội trưởng không tài nào ngăn được.

Lý Trạch Phân không tham gia vào sự căm phẫn của mọi người, chỉ dùng tốc độ nhanh nhất có thể để đưa người trên vai lên xe cứu thương.

Chương 108: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (21)

Sau khi cứu hết những người sống sót ra, đội điều tra ở dưới mặt đất 6-7 tiếng mới thu thập được hết những bằng chứng còn lại, đóng gói rồi chính thức thu đội.

Lúc Lý Trạch Phân theo đội trở về văn phòng của đội hình sự, những người ở lại đã thay ca đêm. Cô phải mất một lúc mới nhận ra và chào hỏi mọi người trước khi trở về bàn làm việc tạm thời của mình.

“Cảnh sát Lý,” Cảnh sát Trần, người đã từng hợp tác qua vụ mất tích của Lan Huệ bước tới, “Trong số những nạn nhân được cứu ra, có 1 người đã tỉnh lại cách đây 2 tiếng rồi.”

“Hả?” Lý Trạch Phân dừng việc trong tay lại.

“Là một cậu bé 12 tuổi, nếu ngày sinh trên người nó là chính xác. Nó cũng giống như đa số những nạn nhân trong phòng thí nghiệm dưới mặt đất, không có hộ khẩu, rất có thể đã được sinh ra trong phòng thí nghiệm. Tôi và lão Dương vừa gặp nó về, cứ tưởng lấy được tin tức gì đó, ai ngờ...”

“Haizz,” Anh ta vò đầu, “Nếu không vội tan làm thì cô xem video đi? Vì 2 ngày trước lúc tôi hợp tác với cô phát hiện ra có vẻ cô rất giỏi suy luận, hơn nữa cũng có kiến thức y học nữa, hẳn là cô có thể nhìn ra vấn đề từ những góc độ mà chúng tôi không nghĩ ra.”

Mặc dù 2 3 ngày nay đã đi suốt ngày sáng đêm, Lý Trạch Phân mệt đến mức chỉ muốn nằm úp xuống giường, nhưng cô vẫn đồng ý với yêu cầu của cảnh sát Trần.

Cảnh sát Trần nhanh chóng mang laptop sang, phát video trên màn hình.

Trong video xuất hiện khung cảnh một phòng bệnh 1 người, trên giường bệnh có một cậu bé nhợt nhạt đang nằm. Trên tay cậu bé cầm một cây kim, cảnh sát Trần và cảnh sát Dương bước vào, nó không hề chớp mắt nhìn từng người, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Cảnh sát Trần và cảnh sát Dương tự giới thiệu vài câu, sau đó liên tục nói những câu đại loại như “Chúng tôi đến đây để giúp em”, “Em đã an toàn rồi”. Lúc hai người nói chuyện, ánh mắt của cậu bé luôn dán vào người họ, nhưng không hề đưa ra bất cứ phản ứng hay biểu cảm nào chứng tỏ là nó đang nghe.

“Chúng tôi vốn nghĩ là nó nghe không hiểu Hán ngữ, dù sao cũng không thể loại trừ khả năng những người làm nghiên cứu phi pháp này không phải là người Đường Quốc. Nhưng nghe nhân viên y tế nói, họ bảo nó đưa tay, há miệng, tất cả nó đều nghe hiểu được, hơn nữa còn rất phối hợp nữa, cũng không hiểu sao 2 chúng tôi đi vào lại biến thành tượng gỗ thế này rồi.” Cảnh sát Trần bên cạnh nói.

Hai người trong video đã bắt đầu hỏi cậu bé vài vấn đề đơn giản, từ “Em bao nhiêu tuổi” đến “Em có thấy chỗ nào không thoải mái không”. Thằng bé vẫn không đáp lại tiếng nào, như thế không hề biết họ đang nói chuyện với mình.

“Đã kiểm tra sức khỏe cho nó chưa, xét nghiệm gen gì đó ấy.” Lý Trạch Phân hỏi.

“Kiểm tra sức khỏe rồi, kết quả xét nghiệm gen kiểm tra vẫn chưa có, nhưng từ dấu hiệu trên người nó và tài liệu ở hiện trường thì có lẽ là bị tiểu đường, loại liên quan tới gen ấy, hơn nữa trong thời kỳ phôi thai đã bị người ta chỉnh sửa lại. Nhưng bệnh tiểu đường thì chắc... không ảnh hưởng gì đến nói chuyện đâu nhỉ?”

Hai người cảnh sát trong video đã bị sự im lặng của thằng bé làm cho không nói nên lời, đành phải trao đổi ánh mắt với nhau một chút rồi ra khỏi phòng bệnh. Sau khi họ rời khỏi, thằng bé lại dán mắt vào bình truyền nước.

“Nó biết nói chuyện không?” Video kết thúc, Lý Trạch Phân ngẩng đầu lên hỏi.

“... Hả?”

Lý Trạch Phân: “Nó là đối tượng thí nghiệm lớn lên dưới lòng đất đấy. Theo cấu trúc ở đó thì những người sống trong ngăn gần nó đều là những nạn nhân sinh ra và lớn lên trong cơ sở nghiên cứu bất hợp pháp này, mỗi gian đều có tác dụng cách âm. Nó bị bệnh tiểu đường và các thí nghiệm đó tất nhiên không liên quan gì tới ngôn ngữ, trí lực và nhận thức. Nói cách khác, những người nghiên cứu không quan tâm đến sự trưởng thành và phát triển của nó. Không ai nói chuyện với nó, không có gì ngoài những chỉ lệnh cơ bản, cũng không ai lắng nghe trò chuyện. Trẻ con lớn lên trong hoàn cảnh đó, nghe hiểu được Hán ngữ đấy, nhưng nó có biết nói không? Nó đã từng nói chưa?”

Cảnh sát Trần há hốc miệng, không nói nên lời.

“Trước tiên sắp xếp điều trị đã, nếu nạn nhân như thế thì cũng không tìm được bao nhiêu manh mối đâu.” Lý Trạch Phân thu lại ánh mắt, nhẹ nhàng nói.

Cảnh sát Trần: “... Ừm. Chúng tôi đã liên hệ bác sĩ tâm lý rồi, nhưng, haizzz. Bọn trẻ này đáng thương quá, rõ ràng sinh ra trong xã hội loài người mà lại trở thành như đám sói hoang. Sói con còn có kỹ năng sinh tồn cơ bản của loài sói, còn chúng thì... Sau này phải làm sao đây, từ từ học cũng có đứa đến 20 tuổi rồi... Rốt cuộc là loại súc sinh nào làm ra chuyện này vậy chứ?”

Lý Trạch Phân liếc nhìn anh ta, thở dài có lẽ một cái rồi ừ ừ thu dọn đồ đạc.

“Ôi ngại quá, làm trễ giờ tan làm của cô rồi.” Cảnh sát Trần hiểu được lệnh đuổi khách này của cô, “Cô tranh thủ về nghỉ đi, đã trễ vậy rồi. Đúng rồi, cô ở ký túc xá hay ở bên ngoài? Có xe không? Giờ tàu điện ngầm hay gì đấy cũng dừng hết rồi, gọi xe ngoài không tốt...”

“Tôi có xe.”

“Cô lái xe từ tận Trường An đến đây à?”

“Đúng vậy, như thế đi làm cũng tiện hơn một chút.”

“Vậy là được rồi, được rồi, tôi không phiền cô nghỉ ngơi nữa.”

“Ừm. Mai tôi có chút việc riêng nên xin đội trưởng Mục nghỉ phép, ngày kia gặp nhé.”

“Ngày kia gặp.”

Sau khi chào tạm biệt những người còn lại trong văn phòng, Lý Trạch Phân cầm lấy chìa khóa Trần Kiến để lại rồi đi tới bãi đỗ xe. So với vẻ đông đúc ban ngày, giờ bãi đỗ xe đã trống hơn một nửa, dù Lý Trạch Phân không cố tình nhớ vị trí đỗ xe của Trần Kiến nhưng cũng chỉ cần nhìn một chút là tìm ra.

Lý Trạch Phân lấy chìa khóa ra, theo thói quen ấn nút trước, kết quả phát hiện nó không giống với chìa khóa xe mình, nút đầu tiên không phải khóa cửa xe mà là cốp phía sau. Cốp xe “ting” một tiếng rồi bật ra, để lộ vài thùng giấy quen thuộc bên trong. Nhưng thùng giấy này là do Trần Kiến và Chu Hiểu Lệ giúp Lý Trạch Phân dọn nhà lúc trước dùng, Lý Trạch Phân dọn dẹp xong thì mang chúng nhét vào phòng chứa đồ, cho đến sáng sớm hôm qua Lan Khâm tới lấy đồ mới tận dụng lại lần nữa.

À, di vật của Lan Huệ, Lan Khâm và Lan Triết vội vã đến khoa Pháp y mà quên lấy.

Vốn phát hiện ra thứ này phải liên hệ người nhà để trả lại càng sớm càng tốt, nhưng trong tình huống này... Lý Trạch Phân sờ vào thiết bị ghi âm trong túi quần mình, đưa bất kỳ thứ gì cho cha con nhà họ Lan cũng đều không ổn cả.

Đội tất cả kết thúc rồi hãy tính.

Nghĩ vậy, cô đóng cốp lại rồi lên xe.

Lúc Lý Trạch Phân lái xe vào địa chỉ cư xá, trời đã tảng sáng. Cô dùng thẻ ra vào, chìa khóa và mật khẩu để đi qua gác an ninh có thể so sánh được với cả Hoàng Cung, cuối cùng thuận lợi vào cửa.

Không biết có phải Trần Kiến nghe lời ai không mà trang trí trong nhà khá giống với căn nhà của Lý Trạch Phân ở Vạn Hưng Chi Cảnh, ngay cả độ cao móc quần áo cũng y hệt.

Lý Trạch Phân mang trong lòng tâm trạng một lời khó nói hết, đầu tiên kiểm tra lần lượt các phòng lớn nhỏ để xác định không có “vị khách không mời mà đến” nào, đóng tất cả rèm cửa lại, sau đó mới quen thuộc đi đến trước tủ quần áo, không ngoài dự đoán, bên trong đều là những bộ đồ ngủ giống kiểu dáng ở Trường An, cô cầm lấy rồi đi đến phòng tắm. Sau đó lại đi ra kéo toàn bộ vali từ Trường An theo.

Vì để giải tỏa mệt mỏi và tẩy sạch mùi hôi khó chịu trên cơ thể, lần này Lý Trạch Phân tắm rất lâu. Nói cách khác, theo tiếng nước thì cô đã rửa thật lâu.

Nhưng thật ra từ đầu nước không hề rơi vào người cô. Cô chỉ dùng tiếng nước để cản những âm thanh mờ ám của mình. Sau khi lấy đồ trong vali ra, cô lôi laptop ra, lấy thẻ nhớ trong thiết bị ghi âm của Chân Vĩ nôn ra lắp vào đầu đọc thẻ, ngắt kết nối mạng của máy tính rồi ấn phát.

Có lẽ do vị trí ghi âm trong dạ dày con người nên tạp âm rất lớn, nhưng cũng đã đủ để Lý Trạch Phân nghe rõ nội dung.

Âm thanh có tổng cộng hơn 1000 tiếng, Lý Trạch Phân dùng tốc độ gấp đôi bắt đầu nghe. Đa số thời gian đều là những chuyện không có ý nghĩa, chắc là sinh hoạt hàng ngày của Chân Vĩ. Thi thoảng sẽ xuất vài đoạn lầm bầm, nhưng cũng không có ý nghĩa gì, hẳn là phòng người khác nghe lén.

Lý Trạch Phân không thể không tăng tốc độ lên gấp 5 lần, dù thế nhưng cô cũng mất 20 phút mới tìm ra được giọng nói của người thứ hai. Theo giọng nói thì hẳn đây là một người đàn ông chừng 30 tuổi, cách dùng từ không

mấy lịch sự, hẳn chỉ có bằng trung học.

Lần đầu tiên hẳn xuất hiện là để giới thiệu “nội dung công việc” cho Chân Vĩ, sau khoảng thời gian này mới bắt đầu tán gẫu về vài món ăn mặn, thỉnh thoảng còn nói vài tin đồn trong tổ chức. Lý Trạch Phân đoán những “manh mối và bằng chứng mấu chốt” của Chân Vĩ là từ trong những cuộc trò chuyện phiếm thể này.

Ý thức được điểm này, Lý Trạch Phân trở lại với tốc độ gấp 2. Nhưng hơn 1000 tiếng ghi âm này cũng không phải thứ có thể nghiên cứu xong trong một lát.

Cô cần một bản sao, cần thời gian, cần đặt mọi thứ vào nơi nó nên ở...

Cô phải bắt tay vào sắp xếp.

Chờ đến khi xong xuôi hết cả, xử lý hết các dấu vết liên quan trên máy tính xong, cô mới thật sự bắt đầu tắm.

Tắm xong, Lý Trạch Phân trực tiếp đặt đồng hồ báo thức rồi lên giường. Vì thân thể thật sự quá mệt mỏi nên cô cứ như lên dán lên giường ngủ say. Cơ thể vốn luôn tỉnh táo vậy mà đến khi đồng hồ báo thức vang lên, 5 phút sau vang lần thứ 2 cô mới tỉnh dậy trong mơ màng, một giấc ngủ không hề mộng mị.

Lúc tỉnh dậy đầu hơi đau, như thể có ai dùng búa gõ từng hồi bên trong vậy. Nói cho cùng cô rất muốn nằm lại giường ngủ tiếp. Nhưng hôm nay là tang lễ của Lan Huệ, về tình về lý cô đều không thể không đến được. Dù chỉ là muốn tiếp xúc với Lan Triết để nắm rõ tiến độ của chuyện kia.

Vừa nghĩ đến “chuyện kia”, điện thoại của Lý Trạch Phân đã mang lại cho cô một tin tức liên quan đến nó.

Là Mục Tinh gửi một tin nhắn qua số ngắn.

— “Chân Vĩ ở bệnh viện bị bắt cóc rồi. Video giám sát ở bệnh viện không hoạt động, cảnh sát chịu trách nhiệm trông coi và nhân viên y tế đều bất

tỉnh, không ai nhìn thấy bọn bắt cóc cả. Hiện trường không để lại bất kỳ dấu vết nào có giá trị, hung thủ có năng lực phản trình sát rất mình, chỉ e là chuyên nghiệp.”

Cũng đúng, chuyên nghiệp lắm.

Khóe miệng của Lý Trạch Phân cong lên.

Chương 109: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (22)

Tang lễ của Lan Huệ được tổ chức theo phong cách tối giản, người tham gia không nhiều lắm, toàn bộ quá trình diễn ra cũng không kéo dài. So với những đám tang hoành tráng như muốn tuyên cáo với toàn thế giới, sự đau buồn và lòng thương nhớ mới là điều thứ 2 mà người nhà quan tâm thì nhà họ Lan lại ngược lại, ngay cả Lý Trạch Phân trong khoảnh khắc bước vào cũng vô thức cảm thấy chơi vơi và ngọt ngào.

Trong ngực thỉnh thoảng, đầu đột nhiên đau buốt.

Cả quá trình đều trôi qua một cách thần kỳ. Lan Triết bận sắp xếp chuyện lớn chuyện nhỏ, chiêu đãi các loại họ hàng thân thích và không để ý đến Lý Trạch Phân cũng đang cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của mình kia. Nhưng Lan Khâm thì lại để ý đến cô, định đến gọi cô nói vài câu nhưng bị Lý Trạch Phân giấu mình vào trong đám đông, chủ động tránh được.

Dâng hoa xong, Lý Trạch Phân nhìn thoáng qua thời gian, không tham gia hoạt động kế tiếp mà rời khỏi nhà tang lễ sớm. Lúc cô đến bãi đỗ xe, vừa ra khỏi cửa thang máy, một bóng người đột nhiên xông ra từ chỗ khuất mắt, đụng phải bả vai Lý Trạch Phân rồi lao vào thang máy. Lý Trạch Phân bị đụng đến mức loạng choạng phải vịn bức tường bên cạnh mới đứng vững lại, đến khi quay đầu lại nhìn kẻ đó thì thang máy đã khép đến mức chỉ còn một khoảng rộng bằng 1 ngón tay.

Xuyên qua khe hở, Lý Trạch Phân thấy được một gương mặt quen thuộc — Thượng úy Di, là họ Di kia à?

Lý Trạch Phân không đuổi theo mà chỉ tỏ vẻ không vui, sau đó cúi đầu che khuất đi biểu cảm của mình. Cô rút tay phải vào túi quần, tìm được chiếc xe tạm thời thuộc về mình rồi mở cửa xe chui vào.

Mặc dù chiếc xe Trần Kiến để lại là xe riêng của Lý Tố Ngọc, nhưng hiệu suất tổng thể và cấu tạo không khác mấy so với xe công vụ của hoàng thất. Cả cường độ của kính chắn gió và khả năng truyền ánh sáng một chiều của cửa sổ, người bên ngoài không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì trong xe.

Dù vậy, Lý Trạch Phân vẫn cẩn thận kiểm tra tất cả một lúc, sau đó mới móc tờ giấy vừa được nhét vào túi quần sau cú va chạm kia.

Phía trên viết 1 địa chỉ. Lý Trạch Phân xem qua, sau đó lấy bật lửa trên ô tô đốt nó đi.

Cô khởi động xe, chậm rãi chạy ra khỏi bãi đỗ xe hướng về địa chỉ trong tờ giấy đó.

Qua 2 ngã tư, lượng xe bắt đầu tăng dần. Lý Trạch Phân nhìn qua kính chiếu hậu, ghi nhớ đặc điểm của các xe phía sau rồi đột ngột rẽ trái chỗ ngã tư thứ 3, vòng qua một đoạn đường xa.

Xe phía sau không theo kịp. Nhưng đến khi tới một ngã tư sau đó, vừa hòa vào dòng xe cô đã nhìn thấy một chiếc xe khác biển số, màu sắc nhưng kiểu dáng tương tự xuất hiện sau lưng.

Lý Trạch Phân đương nhiên sẽ không nghĩ đây là trùng hợp. Để xác minh phỏng đoán của mình, cô lại rẽ gấp vài lần, nhưng mỗi lần cắt được 1 cái đuôi thì trong vòng 3 ngã tư kế đó lại xuất hiện thêm cái tiếp theo.

Xem ra định đi theo đến chết rồi.

Nhận ra được điểm này, Lý Trạch Phân đành phải tạm thời từ bỏ ý định đến địa chỉ đã được ghi trong tờ giấy. Cô chạy đến cửa hàng bách hóa gần nhất, sau khi ngồi trên ghế lái tìm kiếm gì đó một hồi mới xuống xe mua ít trái cây và rau. Vừa chọn nguyên liệu nấu ăn, cô vừa để ý đến những “vị khách” xung quanh, không ngoài dự đoán phát hiện ra được vài người “đáng chú ý”.

Cô không quấy rầy người khác “làm việc” mà chỉ nhanh chóng để đồ đã mua lên ghế phụ lái, lái xe về chỗ ở.

Tiểu khu này xem như xứng đáng với quy trình an ninh phiền phức của nó, Lý Trạch Phân vừa chạy vào khu nhà, cái đuôi bám theo không dứt kia cũng lập tức biến mất.

Cô thở phào nhẹ nhõm bước vào nhà, rót một cốc nước để nén cơn buồn nôn trong bụng. Kết quả nước vào đến miệng thì điện thoại đã vang lên rồi.

Một tay cô cầm cốc nước, một tay vớ lấy điện thoại nhìn người gọi đến, hóa ra là Lý Tổ Ngọc.

Lý Trạch Phân miễn cưỡng đặt cốc nước xuống, nhận điện thoại.

“Chỉ nhi?”

“Mẫu thân.” Lý Trạch Phân ngồi xuống trên ghế sofa.

“Sao rồi, ở nhà có quen không?”

“Ừm, rất thoải mái, cảm ơn.”

“Nghe nói giờ bọn con đang điều tra một vụ án, bận rộn nhiều thứ. Nhưng có bận cũng phải để ý đến sức khỏe nhé, phải chăm sóc cho bản thân mình.”

“... Ừm,” Lý Trạch Phân không quen với cảm giác được người khác quan tâm thế này, vì thế khó tránh khỏi trả lời không được trôi chảy, “Con biết rồi, mẹ yên tâm.” Cô dừng một chút, có qua có lại, “Gần đây mẫu thân có khỏe không?”

“Mẹ rất khỏe.” Giọng nói của Lý Tổ Ngọc hơi cao lên, dường như đã được thứ gì đó an ủi, “Không phải ông ngoại Thái tử của con bị bệnh đấy sao, gần đây mẹ được nghỉ, định đến chăm sóc ông ấy.”

Ông ngoại Thái tử?

Lý Trạch Phân để ý đến từ này.

Theo nguyên tắc thì Thái tử không phải là “ông ngoại” của Lý Trạch Phân, dù sao ông ấy cũng chỉ là Hoàng thúc của Lý Tổ Ngọc mà thôi. Thường ngày Lý Tổ Ngọc nói chuyện cũng không dùng chữ “ông ngoại Thái tử” để nói với tiểu bối, trừ khi...

“Thái tử điện hạ đang ở cạnh mẹ à?”

“Đúng vậy. Hôm nay có cuộc kiểm tra, Thái y viện trong Cung không có dụng cụ nên Bệnh viện Hoàng gia phải mang thiết bị đến. Mẹ hiểu rõ Hoàng gia nên cũng đi theo. Đợi khi nào con bớt bận cũng đến đây thăm một chút đi. Vừa rồi nhắc đến con, đã lâu không gặp rồi, nếu con muốn đến thì không cần thiết phải đưa báỉ thiếp phiền toái thế, cứ trực tiếp đến là được.”

Cơn đau đầu của Lý Trạch Phân càng nghiêm trọng hơn, đau đến mức cô nhú chặt mày, không còn sức để đối phó với những lễ nghi khách sáo của hoàng thất này. Cầm điện thoại nửa phút, cô vẫn chưa đáp lại được.

Lý Trạch Phân hiểu sự im lặng này thành cô đang không vui, nhất thời không biết nên kết thúc chủ đề này thế nào cho hợp lý.

Lý Trạch Phân lại đột nhiên nghĩ đến thứ gì đó.

“Nhắc tới Thái tử điện hạ con đột nhiên nhớ ra một việc, không biết có nên hỏi hay không.” Cô cố ý dừng lại, ý muốn hỏi giới hạn của Lý Tổ Ngọc.

Dù Lý Tổ Ngọc và Lý Trạch Phân không dành nhiều thời gian cho nhau, nhưng đúng là không hỏi 10 tháng mang thai như tay như chân, bà lập tức hiểu hàm ý của cô.

Lý Trạch Phân nghe thấy đầu bên kia truyền đến tiếng bước chân rất khẽ, hẳn là Lý Tổ Ngọc đang di chuyển.

Một lúc lâu sau, Lý Tổ Ngọc nói: “Con hỏi đi.”

“Sau chuyện năm đó, là mẹ chủ động nói với Đông cung để Thái tôn điện hạ đến Mỹ đón mẹ sao?”

“... A,” Bên kia truyền đến một tiếng “két”, có lẽ vì hành động của Lý Tố Ngọc đã đụng phải ống nghe, “Không, không phải, lúc đó mẹ làm gì có tâm trạng mà thông báo nữa... Đến khi mẹ kịp nhận ra thì người đã đến rồi.”

Lý Trạch Phân yên lặng đếm thời gian, sau đó xoa mắt vì đau đầu không chịu nổi, nhưng không khiến đau đớn bớt đi mà còn nghiêm trọng hơn.

“... Vậy à,” Cô cố gắng không để cơn đau ảnh hưởng đến giọng nói của mình, “Con biết rồi, cảm ơn mẫu thân đã cho con biết.”

“Con... Con vẫn còn điều tra sao? Hay là,” Lý Tố Ngọc nhảy bèn nhận ra điều gì đó, “Con nghĩ chuyện này có gì đó liên quan đến vụ án hiện giờ con đang theo?”

Lý Trạch Phân không trả lời.

“...”

Sau một hồi lúng túng, Lý Tố Ngọc nhượng bộ trước: “Được rồi, cứ làm theo ý mình đi, đi điều tra đi. Chỉ cần, chỉ cần con giữ an toàn là được.”

“An toàn” ư?

Lý Trạch Phân nghĩ tới điều gì đó, nở một nụ cười nhạt.

“Ừm.”

“Mẹ không quấy rầy con làm việc nữa.”

“Ừm, tạm biệt mẫu thân.”

Điện thoại vừa cúp đã có một cuộc gọi khác gọi tới. Lần này là Lý Trạch Thâm.

Lý Trạch Phân cố nén cảm giác kỳ lạ trong lòng lại, nghe máy lần nữa.

“Ôi, ơn giời em cũng nhắc máy rồi, nãy giờ đường dây cũng báo bận.” Điện thoại vừa thông, Lý Trạch Thâm không thèm chào hỏi mà trực tiếp nói.

Một cảm giác không tốt dâng lên trong lòng cô, “Anh cả, đã xảy ra chuyện gì à?”

“Không, không có gì cả, chỉ là lo em gặp chuyện không may thôi.” Giọng điệu của Lý Trạch Thâm không hề có gì gấp gáp.

“... Là sao?” Gân xanh bên huyết thái dương của cô bắt đầu nổi lên, không biết có phải là vì chứng đau nửa đầu gây ra hay không.

“Anh nghe nói người bên cạnh em xảy ra chuyện rồi, cô bé đó cũng khá thân với em, anh sợ em khó chịu quá lại muốn đi báo thù giúp cô bé, rồi tự đẩy mình xuống hố thôi.”

“...” Lý Trạch Phân không biết nên trả lời như thế nào. Rõ ràng là Lý Trạch Thâm đã có sự hiểu lầm chết người về nhận thức của cô rồi.

“Này, em đừng có tự đóng lên bản thân một con dấu máu lạnh đấy,” Dường như Lý Trạch Thâm có thể đọc được suy nghĩ của cô, “Hai chúng ta cùng nhau lớn lên đấy nhớ không? Thật ra em nhạy cảm hơn người khác rất nhiều, chỉ là em tự khoác lên mình một lớp da lạnh mà thôi.”

“...”

“Vụ án này, haizz, hay là em xin nghỉ đi? Vốn nạn nhân là bạn bè cũng phải né tránh theo nguyên tắc mà. Anh sợ em trúng xuống quá sâu rồi không nhổ ra được, lỡ như làm ra chuyện không thể cứu vãn gì thì sao.”

Lúc này, cuối cùng Lý Trạch Phân cũng mơ hồ thấy được nguyên nhân của cơn đau đầu rồi.

“Em cứ nghĩ, chỉ có duy nhất điện hạ sẽ không ngăn cản em.” Cô ngập ngừng dùng một giọng nói rất nhẹ.

“Anh... Anh sẽ ủng hộ em mà, A Chi. Nhưng, nhưng có những chuyện đôi

khi không đơn giản như thế, không phải cần rằng liều chết là giải quyết được. Phải bàn bạc kỹ càng, nóng vội chỉ tổ thất bại trong gang tấc mà thôi. Trạng thái bây giờ của em không thích hợp để tiếp tục công việc, bản thân em tự tính xem bao nhiêu ngày rồi em không ngủ đi?”

“...” Lý Trạch Phân đau đầu nên tính không ra.

“Hay là về nghỉ ngơi một chút đi? Đúng lúc dì nhỏ cũng nghỉ rồi, gần đây đều ở Đông cung hết, em về với bà ấy luôn đi. Gần đây Hàm Tinh cũng ở nhà tìm linh cảm, hai người đã lâu không gặp, về gặp cô ấy, cung cấp cho cô ấy ít tư liệu sống được không?”

Lý Tố Ngọc, Vũ Nguyệt, anh ấy liên tục nói ra 2 hoàng thất thân thiết với mình nhất...

Nghe đến đây, Lý Trạch Phân đã hoàn toàn hiểu được ý nghĩa của cuộc điện thoại này.

“... Được, em sẽ xem lại, cảm ơn điện hạ đã quan tâm.

Nghe thấy câu trả lời này của Lý Trạch Phân, Lý Trạch Thâm bên kia dường như đang thở dài.

“... Thôi được rồi, anh sẽ cho người dọn gian phòng em từng ở trong Đông Cung. Em muốn về đây cũng được, mà về nhà dì nhỏ ở cũng được.”

“Được.”

Cuộc điện thoại cứ thế mà kết thúc.

Lý Trạch Phân kiệt sức cầm cốc lên, uống cạn số nước cuối cùng còn lại.

Nước uống xong, dường như cơn đau đầu cũng đã giảm bớt phần nào. Nhưng ngược lại ý thức lại dần mờ nhạt đi.

Suy nghĩ và lý trí cô dần trôi xa, tay chân bắt đầu nhũn ra, cảnh vật trước mắt càng lúc càng tối tăm...

Đột nhiên, thông qua cánh phòng ngủ khép hờ, cô nhìn thấy laptop đặt trên bàn. Góc độ bày laptop dường như hơi khác so với lúc sáng cô đi.

Căn nhà này, lúc cô đi vắng đã có ai đó vào.

Vậy thì, nước này...

Lý Trạch Phân không kịp tìm ra đáp án, vì não cô đã hoàn toàn không hoạt động được nữa dưới tác dụng của thuốc. Cô ngã xuống ghế sofa.

Chương 110: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (23)

Xảy ra chuyện như thế, mọi người đều nghĩ Lan Khâm ít nhất cũng phải 10 bữa nửa tháng mới về lại đơn vị, dù sao đã kích lớn nhất với một cảnh sát cũng là việc người nhà mình trở thành nạn nhân, còn chính mình thì lại bất lực không làm gì được. Nhưng sự thật là chỉ mới 3 ngày Lan Khâm đã về Trường An báo cáo, ngồi trong văn phòng Cục trưởng suốt 1 tiếng đồng hồ không biết nói gì, vậy mà Chu Hành đã đồng ý cho anh trở lại dẫn đội điều tra đặc biệt.

Vụ án quốc gia kia, tuy Cục điều tra Trường An không quá liên quan đến cái chết của Lan Huệ, nhưng bất luận thế nào thì Lan Khâm cũng là người nhà của nạn nhân. Sự chấp thuận của Chu Hành ở một mức độ nào đó cũng bị xem là trái với quy định, rất có thể sẽ gây ra vài vấn đề nhỏ trên phiên tòa sau này, khiến luật sư bào chữa có cơ hội bắt được nhược điểm.

Nhưng trái tim con người đều làm bằng thịt, so với việc có thể gây hại của những hành vi trên lễ quy định này thì sự dẫn dắt của những người đồng nghiệp ngày đêm gần bó càng làm người ta cảm động hơn.

“Tôi sẽ đích thân bắt những kẻ đã hại chết em gái mình”, nếu Chu Hành rơi vào tình huống như thế, ông ta cũng sẽ làm như vậy. Nếu quy định không cho phép, thậm chí ông ta sẽ lén đi điều tra, lén lút xử lý. Như thế chỉ mang lại mối hại lớn hơn, chưa kể là vô tình làm hỏng một hạt giống tốt nữa.

Vì thế Chu Hành gánh chịu áp lực, cho Lan Khâm một cơ hội để kéo người trẻ tuổi mình yêu thích về lại, để ngăn chuyện này trở thành khúc mắc vĩnh viễn trong lòng anh.

Sau khi Lan Khâm về lại đội đã dành cả buổi sáng để xem từ đầu đến cuối những tài liệu điều tra, bao gồm cả những manh mối do cảnh sát cả nước chia sẻ lại.

Trong 3 ngày anh vắng mặt, ngoài nhóm nạn nhân được cứu ra ở Lạc Dương kia còn có 5 thành phố khác phát hiện ra những phòng thí nghiệm bất hợp pháp trong kiến trúc ngầm, ở các khu ổ chuột và vùng núi hẻo lánh. Trong đó có 3 chỗ đã bị bỏ trống, 1 chỗ chỉ còn lại những nạn nhân hấp hối như ở Lạc Dương, chỗ còn lại chứa đầy tang vật.

Vì đa số nạn nhân đều có chứng ngại ngôn ngữ và tâm lý nên cảnh sát không thể lấy được nhiều thông tin từ họ được. Nhưng ngược lại những thứ ở phòng thí nghiệm đã cho cảnh sát không ít manh mối. Dù sao hầu hết các thiết bị y tế và khoa học này đều là hàng nhập khẩu, hải quan và các ban ngành có liên quan đều giám sát và truy xuất được nguồn gốc của chúng.

Cục điều tra các nơi chỉ cần nhẹ nhàng kéo đầu sợi chỉ là đã kéo ra được một chuỗi mắt xích sản xuất dày đặc. Các đối tượng tham gia chuỗi ngành này bao gồm các công ty kỹ thuật vô danh đến cả những bệnh viện quốc gia. Biết pháp phạm pháp, tất cả đều sử dụng thủ đoạn giống nhau, hợp tác nhau gian lận báo cáo tài chính*, dùng công quỹ để mua dụng cụ được báo đã hư hỏng, ngoài mặt bảo là vứt đi những thực tế được bán lại cho nơi khác, sau vài lần như thế cuối cùng bị X thu mua.

() Gian lận trên báo cáo tài chính: Là trường hợp các thông tin trên báo cáo tài chính bị bóp méo, phản ánh không trung thực tình hình tài chính một cách cố ý nhằm lường gạt người sử dụng thông tin.*

Cùng lúc đó, các chuyên gia cũng căn cứ vào những tài liệu bị để lại trong phòng thí nghiệm để lên được danh sách các đồng nghiệp liên quan đến nghiên cứu này. Giới nghiên cứu khoa học thật ra chỉ là một nhóm khá nhỏ, bất cứ ai trên trái đất này, bất kỳ lĩnh vực nào đều có thể dễ dàng tìm ra quan hệ 3 đời, giống như giảng viên hướng dẫn của sinh viên A trong phòng thí nghiệm sát vách lại chính là người thân của bạn B, có thể nói nhìn mãi cũng quen hết thấy.

Với ưu thế như vậy, cảnh sát đã nhanh chóng tìm ra không dưới 1000 nghi phạm nghiên cứu trên người phi pháp trong mạng lưới do các chuyên gia cung cấp.

Có thể nói, những nghi phạm đều khác nhau nhưng cuối cùng lại tương đồng một cách kỳ diệu, đều đến từ khắp nơi trên thế giới, từ sinh viên chưa tốt nghiệp đến những người cực kỳ nổi tiếng trong lĩnh vực này, căn bản đâu có có, không chỗ nào không có. Đây cũng là lý do tại sao Seth lúc trước lại bị diệt khẩu ngay trước mắt cảnh sát, vì trong danh sách chính thức có không dưới 10 nhân viên có liên quan tới X.

Một tổ chức tội phạm thâm nhập khắp cả nước cứ thế trôi lên khỏi mặt nước, cùng với những vụ bắt giữ và các phiên tòa xét xử thí nghiệm trên người kinh khủng, mặc dù các ngành liên quan đã cố gắng kiềm chế dư luận nhưng làn sóng khủng hoảng vẫn không hề giảm bớt, trong nháy mắt dư luận đã nhấn chìm cả Đường Quốc. Chuyện này thậm chí còn vượt lên mức độ quốc tế, khiến “tình hữu nghị nhựa*” giữa các quốc gia phải thể hiện ra, chứng minh sự dẻo dai của loại nhựa này.

() Một thuật ngữ mạng xuất phát từ câu “Tình cảm chị em tốt như nhựa. Rất giả nhưng không bao giờ tàn” =))))*

Tất nhiên những thứ này không phải là điều Lan Khâm quan tâm.

Thứ anh quan tâm chính là công ty đứng đầu trong số đó — Công ty dược Giai Lương.

“À, Cục chúng ta đang điều tra công ty dược Giai Lương đây.” Mao Lệ đúng lúc nhắc tới, “Đội trưởng Lan còn nhớ điện di gel trong điện thoại của Phạm Phù không? Mấy vạch trắng trên nền đen ấy. Vì những đường kẻ đó là 124bp và 340bp... À, các số là được đọc trên trục đầu tiên và bp là đơn vị. Các gen khác nhau có các tổ hợp số khác nhau, bên Trung tâm Giám định đang định so sánh tổ hợp đó với số liệu của các phòng thí nghiệm phi pháp kia xem có trùng khớp không, sau đó điều tra thêm tại sao Phạm Xương lại biết được chúng.”

“Nhưng kết quả là không trùng khớp. Nói cách khác, Trường An vẫn còn phòng thí nghiệm bất hợp pháp chưa được tìm ra. Pháp y Triệu và những người khác không cam lòng, dứt khoát cầm 2 con số đến so sánh với cơ sở dữ liệu của Trung tâm Thẩm tra Đạo đức Quốc gia. Vì theo suy đoán của chúng ta, những thí nghiệm phi pháp này đều nhằm mục đích tẩy trắng, mà

bước đầu tiên là phải thẩm tra đạo đức, sau khi được thông qua mới có thể tổ chức thử nghiệm lâm sàng hợp pháp được. Không ngờ họ thật sự đã tìm ra đây. Là một phương án trị liệu gen cho một căn bệnh di truyền hiếm gặp của công ty dược Giai Lương.

“Nhưng những thứ này không thể định tội được.” Lan Khâm thả tài liệu trong tay xuống nói.

“Tất nhiên là không thể định tội, công ty dược Giai Lương hoàn toàn có thể dùng 2 chữ “trùng hợp” để giải thích. Nhưng ai bảo chúng tạo nghiệt nhiều làm gì, không chỉ có một điểm này đâu!” Mao Lệ nhún vai.

Lan Khâm: “Còn nữa ư?”

“Ông Ca, đội trưởng Lan còn nhớ không?”

Lan Khâm khẽ gật đầu: “Ca sĩ hát “Bóng hình tội lỗi”.”

“Đúng, chính là cô ta đó. Ca sĩ có scandal với Phạm Xương, kết quả bị Phạm Sinh Tư bắt cóc cắt lưỡi, cuối cùng nhảy lầu tự sát. “Ánh sáng và bóng tối, tội lỗi và đạo đức, thiện và ác, đúng và sai. Bất cứ khi nào nhắc đến hai chữ “nhân tính” thì sẽ không còn cái gọi là ranh giới kia nữa”. Nói thật, giờ nghĩ kỹ lại ca từ của bài hát này chính là hai mặt cuộc sống của cô ấy.”

“Hai mặt cuộc sống?”

“Còn không phải sao, trên sân khấu thì chói lọi, sau hậu trường thì dơ bẩn xấu xa. Tất nhiên không phải cô ta xấu xa mà là Paradise. Cô ta là nạn nhân, nhưng cũng không phải chỉ là nạn nhân.”

“... Là sao?” Lan Khâm nhíu mày.

“Cái chết của cô ta có một điểm đáng ngờ, hình trước trước đây Tiểu Lý cũng đã từng nói rồi, đội trưởng Lan, anh còn nhớ không?”

“Ý cô là động cơ tự sát ư? Bluetooth trong điện thoại cô ta có thể đã nhận

được thứ gì đó?” Ở khía cạnh khác Lan Khâm có thể là trí nhớ cá vàng, nhưng đối với tình tiết vụ án, anh đã nhìn 1 lần thì không thể quên được. Có lẽ vì dung lượng não bị công việc chiếm hết chẳng.

“Đúng vậy, bluetooth. Tuy chúng ta không thể kiểm chứng được lúc đó cô ta đã nhận được thứ gì, nhưng không phải là hoàn toàn không có cách đoán ra, nhất là sau khi chuyện của X bị lộ.” Mao Lệ trở lại bàn làm việc của mình, cầm ly nước lên uống 2 hớp rồi mới nói tiếp, “Từ đầu phát hiện ra chuyện này cũng chỉ là vì điều tra vụ của Phạm Xương nên tiện tay sắp xếp lại quan hệ cá nhân giữa anh ta và Uông Ca thôi.”

“X là tổ chức xuyên quốc gia, vì thế lần này không giống như lần trước nữa, chúng tôi đã kiểm tra cha mẹ và 13 anh em cùng cha khác mẹ của cô ta ở tận Xiêm La rồi. Hóa ra cô ta có một người em gái thân thiết 13 tuổi, có bệnh phổi rất nặng, mà độ tuổi trung bình của bệnh nhân là dưới 20 tuổi. Chúng tôi đã liên lạc với cảnh sát Xiêm la, biết được em gái của cô ta đã mất tích từ 4 năm trước rồi. Vì trong nhà có nhiều con nên cha và mẹ kế của cô ta cũng không báo án.

“Chẳng lẽ là công ty dược Giai Lương...” Lan Khâm lập tức kết nối các manh mối lại với nhau.

“Không sai, chúng tôi đã tìm trong nước thông tin sinh học của em gái cô ta do cảnh sát Xiêm La cung cấp, phát hiện người đó hiện đang ở Trường An, còn có một thân phận Đường Quốc giả tên là Tô Cống, đang làm tình nguyện viên cho thử nghiệm lâm sàng của một loại thuốc chữa bệnh thuộc công ty dược Giai Lương. Hiệu quả trị liệu rất tốt, nhưng phải dùng trong thời gian dài.”

“Phát hiện ra chuyện này rồi, chẳng phải cũng đã rõ nguyên nhân Uông Ca tự sát rồi sao. Vốn cô ta đã mất đi thứ quan trọng nhất của giọng hát, đối phương còn dùng thuốc của em gái để uy hiếp, trừ nháy lâu ra thì cô ta làm được gì nữa. Tất nhiên những chuyện này đều là phỏng đoán, không có sức thuyết phục trên tòa, nhưng cũng đủ để đội chuyên án chính thức bắt đầu điều tra công ty dược Giai Lương rồi. Dù sao những thứ như hộ tịch giả cũng là có thật mà.”

“Hơn nữa chuyện này cũng cho chúng ta một mạch suy nghĩ khác, có thể hợp pháp gộp vụ tình nguyện viên thử nghiệm lâm sàng và nạn nhân Paradise lại rồi, đã có Tô Cống và Uông Ca, nhất định sẽ có người thứ 2, thứ 3, hằng hà sa số. Cho đến nay, chỉ riêng Trường Anh thôi đã có ít nhất 30 cặp rồi, vẫn đang xác minh từng cặp một. Bất luận thế nào, công ty dược Giai Lương lần này tuyệt đối chạy không thoát. Mấy ngày nay trên mạng cũng bùng nổ rồi, xuất hiện hoạt động tẩy chay thuốc của công ty này, dù không phải chịu trách nhiệm pháp lý thì cũng phải phá sản thôi.”

“Ừm...”

“Tất nhiên,” Cô ta thấy tâm trạng của Lan Khâm không tốt, vội vàng vỗ ngực nói, “Đội trưởng Lan yên tâm, chúng ta nhất định sẽ đem chúng ra ngoài công lý!”

Lan Khâm nhìn Mao Lệ thật sâu, sau đó cũng trình trọng gật đầu: “Nhất định là thế.”

Nếu là trước đây, anh nhất định không thể mang lòng tin tuyệt đối để nói những lời này được, dù sau này mọi chuyện không được như ý muốn anh vẫn có thể tiếp tục tin vào “Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt” “Thời cơ chưa đến”, nhưng hôm nay, anh lại hơi... hoài nghi.

Anh cũng không biết sao mình lại có cảm giác như thế, vì cái chết của em gái đã giáng cho anh một đòn trí mạng vào niềm tin, hay là vì cảm giác khó chịu xung quanh mấy ngày gần đây chứ...

Đúng rồi, cảm giác khó chịu.

Nguồn gốc của cảm giác này, một là ông già, một là Lý Trạch Phân.

Hai người họ... Đang mưu tính gì vậy?

“À, đội trưởng Lan, có chuyện quen nói với anh.” Tiêu Lăng Duyệt chạy vào, “Là phóng viên điều tra Chân Vĩ kia ấy, theo tin từ Lạc Dương, hình như đã bị bắt cóc khi ra ngoài chữa bệnh rồi.”

“Lúc nào!” Lan Khâm đột ngột đứng lên.

“Ách,” Tiêu Lăng Duyệt bị hành động này dọa đến mức lùi về sau 2 bước, “Mới 2 ngày trước, vào nửa đêm, lúc đó anh vẫn còn ở Lạc Dương đấy.”

Nửa đêm 2 ngày trước, hình như chính là lúc ông già và Lý Trạch Phân...

Đáp án đã rõ.

Tại sao? Họ đang làm cái quái gì vậy?

Nhắc mới nhớ, dường như Lý Trạch Phân cố tình trốn tránh mình và ông già thì phải? 2 ngày nay cũng đã hoàn toàn mất liên lạc. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế này?

Nếu Lý Trạch Phân dùng thủ đoạn kỳ lạ là điều dễ hiểu, nhưng một quân nhân chính thống như ông già sao lại tham gia vào được?

Phải chăng đằng sau vụ án này...

Lan Khâm sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Anh vội vàng gọi điện thoại cho Lan Triết nhưng không ai nghe.

Anh lại gọi cho Lý Trạch Phân, điện thoại đã tắt máy.

Lan Khâm sững người, trong khoảnh khắc thậm chí quên cả hít thở.

“Đội trưởng Lan?”

“Đội trưởng Lan.”

“Đội trưởng Lan!”

Tiêu Lăng Duyệt vỗ một cái lên vai anh, khiến anh giật mình tỉnh lại.

“Anh không sao chứ, hay là về nghỉ ngơi một chút đi? Bên đây đã có chúng

tôi rồi, nếu phát hiện ra gì nữa sẽ lập tức báo cho anh biết. Sức khỏe là tiền đề để điều tra mà, anh mà ngã xuống trước thì không làm được gì nữa đâu.” Về mặt Tiêu Lăng Duyệt tràn đầy lo lắng.

“...” Lan Khâm nhìn chăm chăm vào điện thoại, không nói tiếng nào.

Không biết cảnh tượng này đã kéo dài bao lâu, trong khoảnh khắc màn hình điện thoại sắp tự động tắt đã đột nhiên sáng lên.

Là một tin nhắn WeChat mới, người gửi là Lan Triết.

— “Lo cho bản thân con đi, đừng lo lắng lung tung, chuyện ở Lạc Dương cha sẽ lo.”

Nhận được hồi âm của Lan Triết, cả cơ thể căng cứng của Lan Khâm cuối cùng cũng thả lỏng, nhưng trái tim vẫn treo lơ lửng.

Anh cảm thấy, cảm thấy, vẫn luôn cảm thấy rằng mình đã bỏ lỡ điều gì đó...

Chương 111: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (24)

Lý Trạch Phân mở mắt ra dưới ánh sáng chói đến mức có thể gọi là ô nhiễm ánh sáng*.

() Ô nhiễm ánh sáng là do sử dụng ánh sáng nhân tạo không hiệu quả hoặc không cần thiết.v*

Con người còn chưa kịp tập trung lại, một cảm giác cực kỳ buồn nôn lập tức khiến cô ngã ra bên cạnh giường nôn.

“Không có sao chứ?” Một bóng người ngồi trên ghế gần đó lập tức chạy tới, đỡ lưng cô rồi nhẹ nhàng vuốt, “Có cần mẹ gọi ngự y tới không?”

“... Ngự, y?” Sau khi đè được cơn buồn nôn xuống, Lý Trạch Phân khàn giọng cố nói ra 2 chữ.

Không đợi câu trả lời của Lý Trạch Phân, cơn mê man cắt quãng đã kết nối được với suy nghĩ của cô, “Con đang... trong Cung sao?” Cô ngồi dậy nhìn xung quanh.

Hơi nóng trong cuống họng khiến cô vô thức cầm lấy ly nước trên tủ đầu giường, nhưng vừa chạm môi vào thành ly, động tác đã lập tức dừng lại. Lông mày cô từ từ chau lại, ánh mắt tối sầm xuống.

“Đúng vậy, con ngắt xiu một mình ở nhà. Là trợ lý Chu phát hiện ra, sau đó cô ta đã lập tức liên hệ cấm quân đưa con tới Thái y viện. Con hôn mê 3 ngày rồi, làm mẹ sợ chết khiếp. Cũng may ngự y chỉ bảo con bị lao lực quá sức, tuy vậy vẫn phải kiểm tra tổng quát mới hoàn toàn loại bỏ những khả năng khác được. Mẹ đang suy nghĩ xem có để họ làm không, định đợi con tỉnh lại rồi mới nói.” Bà để ý Lý Trạch Phân cầm ly nước nhưng không uống, “Sao vậy, nước lạnh quá à?”

“Lao lực quá sức”... sao?

Lý Trạch Phân nhìn làn nước trong vắt phản chiếu ánh nắng trong ly, nhếch khóe miệng rồi đặt lại lên tủ đầu giường.

“Hình như có gì đó là lạ, như bị hạ độc vậy.” Bờ môi cô hơi mím lại, sắc mặt càng tái nhợt hơn trước.

Trái tim Lý Tổ Ngọc như bị tóm chặt. “Vậy mẹ sẽ đổi ly khác cho con.” Bà lập tức cầm ly đứng lên, “Có lẽ là do 3 ngày chưa ăn gì nên vị giác có vấn đề thôi... Khó chịu lắm à? Có đau không? Hay là để mẹ sắp xếp cho con kiểm tra chi tiết, nội soi dạ dày hay gì đó nhé?”

“Không cần.” Lý Trạch Phân nhanh chóng từ chối.

Động tác cầm ly nước của Lý Tổ Ngọc khựng lại, không biết vì hành vi của con gái mà nghĩ đến chuyện gì, giọng điệu trở nên nặng nề hẳn: “Nếu con không muốn uống nước trong máy đun thì mẹ sẽ mang ấm nước ở nhà vào nấu cho con, như thế tốt cho dạ dày.” Trong lời nói dường như có điều gì đó.

“Ừm, cảm ơn mẫu thân.”

“Công việc của con...” Bà ngập ngừng thăm dò, thấy vẻ mặt của Lý Trạch Phân không có gì khác thường mới nói tiếp, “Hay là xin nghỉ phép đi, nghỉ ngơi vài tuần, tuổi còn trẻ cũng không nên phí hoài quá.”

Lý Trạch Phân ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Lý Tổ Ngọc, không đáp mà hỏi ngược lại: “Con trực tiếp được đưa đến Thái y viện sao?”

“Đúng vậy. Lạc Dương không giống với Trường An, vẫn có khả năng bị nhận ra nếu đi đến bệnh viện bình thường. Đúng lúc mẹ ở đây chăm sóc ông ngoại Thái tử của con, họ cũng trực tiếp mang con tới.”

“Sao Chu Hiếu Lệ lại phát hiện được con?”

Thấy Lý Trạch Phân còn rất nhiều nghi hoặc, Lý Tổ Ngọc buông ly nước xuống, ngồi lại cạnh giường từ từ trả lời: “Mẹ cũng đã hỏi rồi, bảo là đã định thời gian yết kiến Hoàng tổ mẫu nhưng không liên lạc được với con, vì thế cô ta đến chỗ ở tìm con.” Bà cẩn thận suy nghĩ về lỗ hổng trong lời nói này, “Con đưa chìa khóa dự phòng cho cô ta à?”

Sao có thể.

Nhưng trong miệng cô lại phát ra một tiếng mơ hồ: “Ừm.”

“VẬY à. Tuy rằng lần này là giúp con, nhưng sau này...” Lý Tổ Ngọc tìm từ một chút, “Cá nhân mẹ nghĩ cô gái này còn quá trẻ, không so được với Trần Kiến. Công việc của sự vụ quan là thế thì không nói, nhưng trợ lý cũng không cần quá thân thiết đâu.”

“Ừm.”

Thấy ánh mắt mơ hồ của Lý Trạch Phân, Lý Tổ Ngọc thầm thở dài trong lòng: “... Cũng do mẹ, đáng lẽ mẹ nên chuyển đến ở chung với con, như thế ít ra có thể chăm sóc được cho con.”

Lý Trạch Phân không đáp lại.

Lý Tổ Ngọc kiến hảo tỵ thu*, “Thôi con cứ nghỉ ngơi cho thật tốt đi, có chuyện gì thì bẩm chuông. Mẹ về lấy ấm đun nước và giặt quần áo con thay ra đây.”

() Thấy được rồi thì thu tay, chỉ làm việc có chừng mực, dừng tay đúng lúc.*

Lý Trạch Phân không ngăn Lý Tổ Ngọc quyết định như thế, vì cô biết rõ ràng bà chỉ đang lo lắng, mặc dù cô thật lòng không hoan nghênh sự “lo lắng” và “quan tâm” này cho lắm.

“À đúng rồi. Ông ngoại Thái tử của con ở phòng bệnh cách vách đấy, khi nào con thấy khỏe thì sang đó thăm một chút đi. Nói sao đây, lần này ông ấy... Haizz.” Lời chưa nói hết, nhưng ý tứ trong đó đã quá rõ ràng rồi.

Lý Trạch Phân ngoan ngoãn gật đầu, tiện thể giấu điều gì đó đang hiện lên trong đáy mắt.

Sau khi Lý Tổ Ngọc đi khỏi, Lý Trạch Phân lấy điện thoại trên đầu giường xem qua.

Dù không để lại bất cứ dấu vết gì nhưng trực giác của Lý Trạch Phân cho cô biết rằng điện thoại chắc chắn đã bị đụng vào. Nội dung bên trong hẳn đã bị đọc hết, thậm chí còn có một vài chương trình lạ được cài đặt.

Cô lại liếc nhìn ly nước trên tủ đầu giường, sau đó làm như không phát hiện ra gì, mở phần mềm Cục điều tra lên, đăng nhập tài khoản và mật khẩu rồi mở xem tiến triển vụ án.

Lý Trạch Phân chỉ ngủ có 3 ngày, nhưng khi lật xem tài liệu lại như đã bỏ lỡ mất mấy quý trong năm vậy. Rõ ràng là trước đó chỉ mới phát hiện ra phòng thí nghiệm phi pháp đầu tiên, giờ xem lại thì Cục điều tra toàn quốc đã dốc lực rút được cả gốc của X rồi. Tất cả bao gồm các tầng thành viên, con đường chúng vận chuyển tiền, đối tượng chúng giao dịch, những quan chức cấp cao mà chúng thông đồng và kẻ đứng sau ủng hộ nhiều nhất — Công ty được Giai Lương.

Công việc của cảnh sát đã hoàn toàn chuyển từ “điều tra” sang “truy bắt” và “niêm phong”, nhiều quan chức cấp cao, cấp thấp và lãnh đạo của các công ty doanh nghiệp lớn đều bị cảnh sát mời đến uống trà, lòng dân tràn đầy căm phẫn, dư luận dậy sóng. Chỉ trong 3 ngày ngắn ngủi, cả Đường Quốc đã thay đổi chóng mặt.

So với hơn 20 năm trước cảnh sát không hề biết X đã làm gì, trước mắt đã tiến triển nhanh đến chóng mặt, giống như một người xuyên việt đến tương lai nhìn đáp án, sau đó trở về trực tiếp giao cho Cục điều tra vậy, việc của cảnh sát chỉ còn là lần lượt xác minh rồi bắt từng kẻ một.

Hoặc nói cách khác, không phải là nhìn đáp án, mà là “lộ đề”.

Vậy thì chuyện “lộ đề” này đã bắt đầu từ khi nào?

Không bàn đến chuyện 10 năm trước X đã bị phát hiện với tư cách là một tổ chức buôn bán ma túy, lần đầu tiên cảnh sát chính thức để ý đến chúng là vụ Phạm Phù bị ngộ hại và cái chết của Seth.

Có rất nhiều cách để giải quyết bằng chứng của Phạm Xương để lại trong điện thoại cha anh ta, nhưng hết lần này tới lần khác, X như một đoạn mạch trong CPU* vậy, chọn những cách khiến cảnh sát chú ý nhất, chọn Seth có liên quan đến cái chết của Anthony, để Seth lưu lại ảnh chụp vết cắt sau khi giết người, còn cố ý đẩy Seth ra trước mặt cảnh sát rồi lại diệt khẩu hân trước mặt Lý Trạch Phân.

() Đoạn mạch hay còn gọi là chập mạch á, là hiện tượng mạch bị lỗi gây ra thiệt hại cho chính sản phẩm. Bé Đẹp: Lạy chúa lúc đầu tôi cứ tưởng đây là tên một loại mạch nên mới đi search á, ôi thông cảm cho tôi một con người học Xã hội nhé các bạn =))))*

Vụ Tiêu Cừu giết người ở tàu điện ngầm có thể là không kiểm soát được, nhưng dẫn đến việc thức ăn gia súc là nguyên nhân gây ra mọi chuyện thì rất khó nói không có điểm nào đáng ngờ được. X đã hoạt động “bình an vô sự” hơn 20 năm rồi, sao lại bị một công ty tiêu hủy xác động vật nhỏ làm cho bại lộ được chứ? Rõ ràng quan hệ hợp tác này đã bắt đầu từ 6, 7 năm trước rồi cơ mà.

Sau đó chính là cái chết của Lan Huệ. Vì một tên phản bội tầm thường mà lãng phí cả một đồng hàng, lại còn cho nổ cả tòa nhà. Hành vi này, nếu gạt cảm xúc cá nhân sang một bên thì là rất ngông cuồng. Thậm chí trong mắt của Lý Trạch Phân, đặt bom tòa nhà cũng chỉ là thuật che mắt, nếu để che giấu phòng thí nghiệm dưới đất thì chuyện này chẳng khác nào là giấu đầu lòi đuôi cả.

Sau khi xâu chuỗi hết thấy lại với nhau, lập tức xuất hiện cảm giác X đang tự đào hố chôn mình.

Lý Trạch Phân không nghĩ đây là đấu đá nội bộ hoặc là công lao của kẻ nằm vùng vô danh nào đó. Vì những chuyện đã bị lộ rất khó để người bình thường nhận ra, nhưng cô không thể không phát hiện ra được vì một lý do

— Thái tử đang bệnh nặng.

Lý Trạch Phân không hề muốn hoài nghi như thế. Nhưng so với mối quan hệ thân tình ít ỏi đến đáng thương này, bản chất cô lại là một người lý trí đến cực hạn, hay nói cách khác là một người “máu lạnh” đến cực hạn.

Nếu não của Mao Lê đi đúng hướng, X đã tự mình bện toàn bộ các ngành công nghiệp đen ở Đường Quốc thành một sợi dây thừng rồi, nếu muốn ngăn chặn hay giảm thiểu tối đa những tác hại của sự thống trị độc tài này, phải dùng một sức rất lớn để nắm đằng sau sợi dây, kìm chặt nó lại.

Là ràng buộc, nhưng cũng là chấp cờ giả*.

() Cờ giả là hoạt động bí mật tiến hành bởi các chính phủ, các tập đoàn, hoặc các tổ chức, được thiết kế để xuất hiện như thể nó được thực hiện bởi các đơn vị khác. Tên cờ giả bắt nguồn từ khái niệm quân sự là treo cờ giả. Trong thủy chiến, tàu nước A sẽ treo cờ nước B và tấn công tàu nước C, đổ tội cho nước B và kích động hai nước B và C đánh nhau.*

Cái bóng có thể vô tình tràn lan bất cứ đâu, nhưng nếu để nhiều cái bóng liên kết với nhau thành 1 mảnh thì cần phải có “ánh sáng”. Rốt cuộc, ngoài dưới chân “ánh sáng” cũng chẳng còn chỗ nào hoàn hảo hơn để cái bóng xuất hiện cả.

“Ánh sáng” càng mạnh thì cái bóng càng tối, và ngược lại. Tựa như bản thân Lý Trạch Phân vậy.

Khi “ánh sáng” dần đi về phía cuối hành trình của nó, tất nhiên việc giải quyết cái bóng sau lưng mình chính là việc ưu tiên hàng đầu. Vì có một cửa sổ thời gian rõ ràng như thế, nên mới có tốc độ điều tra nhanh như bị lộ đề thế kia.

Chuyện đã đến nước này, người ra đề là ai đã rõ.

Nghĩ đến đây, Lý Trạch Phân không khỏi nở một nụ cười khổ.

Đầu tiên là kéo Lý Tố Ngọc đến bên cạnh, sau đó là để Lý Trạch Thâm nói

ra những câu gần như là “uy hiếp” kia, tiếp đến mắt nhắm mắt mở để người vào Cung.

Tình huống thế này, cô phải tự gọi mình là “Châu chấu đá xe” hay sao đây?

Cô có nên cảm thấy may mắn không, may là ly nước đó chẳng qua chỉ là thuốc mê, may là mình chỉ bị ép nghỉ ngơi thôi?

Lý Trạch Phân nghĩ đến những lời Lý Tổ Ngọc đã nói trước khi đi, cân nhắc những yếu tố khác thường trong đó rồi xuống giường, chỉnh trang lại cho gọn gàng rồi rời khỏi phòng bệnh.

Chưa đi được mấy bước thì điện thoại đã vang lên một tiếng.

Lý Trạch Phân dừng lại liếc nhìn, là tin nhắn của Lan Triết gửi tới.

Ông không sử dụng bất kỳ mật mã nào, cũng không ngụy trang gì hết, chỉ gửi thẳng nội dung vào tin nhắn.

— “Cứ điểm bị phát hiện, người bị mang đi rồi.”

Chỉ có 5 chữ ngắn ngủi nhưng dường như chứa đầy sự bất lực, tang thương và tuyệt vọng.

“Ông thì sao?” Lý Trạch Phân kiểm soát biểu cảm của mình, gửi tin nhắn trả lời.

— “Tạm thời cách chức.”

“Lan Khâm đâu?”

— “Ngoài mặt không có gì, nhưng hẳn là bị theo dõi rồi.”

“VẬY Ờ. VẬY DỪNG TẠI ĐÂY ĐI, LÚC TRƯỚC LÀ TÔI ĐÃ HÀNH ĐỘNG LIỀU LĨNH, LIÊN LỤC ĐẾN TRUNG TÁ LAN RỒI, RẤT XIN LỖI.”

Dòng chữ “Đối phương đang nhập” xuất hiện trong khung chat vô số lần,

nhưng cuối cùng Lý Trạch Phân vẫn không nhận được bất cứ câu trả lời nào.

Cô đợi 3 phút sau đó thở phào nhẹ nhõm, di chuyển ngón tay lạnh như băng, chặn hết tất cả phương thức liên lạc của hai cha con Lan Khâm và Lan Triết.

Sau đó, cô đẩy cửa phòng bệnh sát vách.

“Cháu gái Chỉ, tham kiến Thái tử điện hạ.”

“Đã đến rồi à.” Đó là một giọng nói già dặn gấp bội so với trong trí nhớ.

Chương 112: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (25)

Phải mất một lúc lâu, Lý Trạch Phân mới xác nhận được ông già nằm trên giường sống qua ngày bằng ống nuôi ăn* kia chính là Thái tử trong trí nhớ của mình. Rõ ràng chỉ mới hơn nửa năm từ lần cuối gặp nhau ở Hoàng cung Trường An, giờ Thái tử đã gầy đến mức làn da nhăn nhúm lại. Tóc đã bị cạo hết sạch, cánh môi trắng bệch, xương quai xanh dưới cổ áo bệnh nhân nhô cao. Đôi mắt uy nghiêm năm xưa giờ đã sâu hoắm, bị một lớp màng màu vàng đục bao phủ, đồng tử không tập trung, có lẽ đã sắp không nhìn thấy gì nữa.

() Ống được dẫn xuyên qua mũi để vào dạ dày, dùng khi một người có vấn đề về nuốt hoặc quá bệnh không thể tự ăn một mình.*

Mạng ông cũng chẳng còn lâu nữa. Đây là đáp án mà những người đến thăm đều có thể dễ dàng nghĩ ra. Kỹ thuật ở Thái y viện đứng hàng đầu thế giới, nhưng nhiều lắm cũng chỉ cho ông thêm vài con số lẻ nữa mà thôi.

Lý Trạch Phân không biết nên dùng tâm trạng gì để đối mặt với Thái tử, dù là với tất cả những hành động của ông hay là với bệnh tình nguy kịch này. Vì thế cô không bày ra biểu cảm gì, cũng không nói gì, đứng im bất động ở góc tường nhìn ông.

Đôi mắt đục ngầu của Thái tử chuyển động, phải mất một lúc lâu mới tập trung chính xác vào Lý Trạch Phân được.

Ông khẽ cười: “Cái tính này của con đúng là không thay đổi chút nào.”

Lý Trạch Phân không trả lời, dường như cứ định im lặng mãi thế này.

“Sao vậy, nếu như đã đến rồi,” Thái tử vừa nói vài chữ đã hơi thở hỗn hển, nhưng vẫn cố che giấu, để nói được rõ ràng nên nói rất chậm, “Không định

nói gì sao?”

Ánh mắt Lý Trạch Phân lóe lên, nhưng ngay sau đó đã trở lại dáng vẻ không hề gợn sóng như trước. Cô im lặng đi về phía thanh treo truyền dịch, lướt mắt qua Thái tử rồi nhìn những giọt nước đang tí tách rơi trong bình, khẽ cau mày.

“Hoặc, con không định hỏi gì sao?” Thái tử nói tiếp.

“Nếu con hỏi,” Lý Trạch Phân dời sự chú ý ra khỏi những giọt nước, “Điện hạ sẽ nói sao?” Trong mắt cô từ từ hình thành một tầng băng, màu mắt trở nên đục lại.

“Chuyện tới nước này rồi, kết cục đã định, tất nhiên ta sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn*.”

() Biết thì sẽ nói, nói thì sẽ nói hết.*

“Kết cục đã định.” Lý Trạch Phân lặp lại từng chữ một, cuối câu gằn một tiếng.

“Năm đó điện hạ cũng nói như thế với mẫu thân ư?” Cô hỏi.

Thái Tử dời mắt lên trần nhà, nói với giọng khàn khàn: “Vậy thì phải xem ý của con là gì mới được.”

“Điện hạ đã làm gì, ý của con là như thế đấy.”

Nghe Lý Trạch Phân nói thế, chẳng hiểu sao Thái tử lại bật cười: “Ta chẳng làm gì cả.”

Vẻ mặt của Lý Trạch Phân lạnh xuống, giọng nói cũng trầm lại: “Đúng vậy, chẳng làm gì cả. Ở địa vị đó thì cần làm gì nữa.”

“Chẳng cần làm... Ha ha ha khụ khụ khụ,” Thái tử cười đến điên dại, cơ thể không chịu nổi bắt đầu ho, cả giường bệnh đều rung lắc, “Khụ khụ khụ khụ, con nhóc này, ta nghĩ con cũng hiểu mà, chuyện trên đời này không phải

đều là đen và trắng. Đứng ở vị trí cao hơn người khác, giải quyết công việc cũng khác.”

“...”

“Chớ suy nghĩ linh tinh,” Dường như Thái tử đã xem sự im lặng của Lý Trạch Phân thành một sự tán thành, “Nghỉ ngơi một thời gian đi, đến khi mọi chuyện qua rồi thì mọi chuyện sẽ trở về quỹ đạo vốn có thôi.”

Lý Trạch Phân không đồng ý, cũng không từ chối đề nghị của Thái tử, chỉ đột nhiên hỏi: “Chân Vĩ đang ở đâu?”

“Chân Vĩ?”

“Phóng viên điều tra của Sự Thật, người mà Trung tá Lan đã mang đi.”

Thái tử suy nghĩ một lúc lâu, “À, phóng viên đó à. Tất nhiên là đang nghỉ ngơi ở một chỗ thích hợp rồi.”

“Nghỉ ngơi bao lâu? Giống như con, nghỉ đến khi mọi chuyện kết thúc sao? Hay là “nghỉ ngơi” đến vĩnh viễn?”

“VẬY phải xem thái độ của cậu ta nữa. Trên đời này, không phải thứ gì cũng hợp để lộ ra dưới ánh đèn cả, hợp với dư luận sẽ giúp xã hội phát triển, nhưng trái với dư luận sẽ phá hủy hết thảy đấy. Con cũng đã biết đạo lý này từ chuyện Cao Kiến kia rồi, sau này chớ đụng vào nữa. Nếu quá nhiều, xã hội sẽ không gánh nổi. Xã hội này mong manh hơn con nghĩ nhiều.”

“Đã như thế,” Lý Trạch Phân nhẹ nhàng nắm lấy ống truyền dịch bằng đầu ngón tay, “Cần gì phải tể X ra? Để lộ chuyện thí nghiệm trên người không làm dư luận hỗn loạn sao?”

“Sự hỗn loạn thích hợp là điều cần thiết cho hành trình phát triển. Hình thái thế giới hiện tại đã khác với 30 năm trước, nếu Đường Quốc muốn tiến về phía trước thì nhất định phải chặt bỏ những cái cây có rễ thối, làm thịt những con sói độc địa, chừa khoảng trống cho trăm hoa đua nở chứ. Tất nhiên ta biết tuy con hỏi thế, nhưng điều con quan tâm không phải là những

con sói đó, mà là chúng đã bắt đầu như thế nào.”

“...”

“Chúng có thể phá vỡ thế độc tôn và phát triển chỉ trong 20-30 năm như thế, tất nhiên phía sau cũng có những thứ không thể đưa ra ngoài ánh sáng được. Tuy chúng không sạch sẽ nhưng vẫn là vũ khí đối ngoại, ô dù đối nội tốt, là thứ Đường Quốc cần có, vì thế ta mới có thể bỏ mặc, những lúc cần thiết thì giúp chúng một chút, để chúng không bị chết yếu.”

Đầu ngón tay Lý Trạch Phân bắt đầu chà xát vào ống truyền dịch.

“Chắc chắn con không chấp nhận chuyện ta nói như thế. Nhưng thử nghĩ từ góc độ khác mà xem, nếu việc sinh lão bệnh tử của một công dân phải phụ thuộc vào được phẩm của nước ngoài, chuyện này sẽ kinh khủng đến mức nào đây? Mẫn Đế* ngu ngốc, những năm 70-80 đã bế quan tỏa cảng, tránh đi cách mạng công nghiệp, hoàn cảnh lúc ấy của chúng ta y hệt như vừa chiến tranh xong vậy. Con quá nhỏ, không trải qua những năm tháng đó nên không hiểu đâu.”

() Thụy hiệu của một số vị quân chủ phương Đông. Đại khái thì thụy hiệu là tên được đặt sau khi chết, những vị vua chịu sự nhục nhã và ưu uất đến chết thường sẽ được đặt thụy hiệu này.*

Ông ta không cho Lý Trạch Phân có cơ hội phản bác, “Tất nhiên con cũng sẽ nói con đường phát triển không nên dựa vào việc nổi giáo cho giặc được. Nhưng con nghĩ kỹ lại đi, không có chúng thì những tội ác như buôn bán ma túy, bắt cóc, bóc lột tình dục, thí nghiệm trên người sẽ không tồn tại ư? Chớ quên X trong miệng con là một tổ chức tội phạm quốc tế đấy. Những gì mà công ty dược Giai Lương đã làm cũng chỉ là một bộ phận trong nước đã bị kiểm soát của chúng mà thôi.”

“Họa hễ phúc sở ỷ, phúc hễ họa sở phục*, thiện và ác đều giống như nhau cả. Ta nghĩ con hẳn cũng hiểu chuyện này. Nếu cái ác không thể biến mất thì thay vì để nó sinh sôi ở một nơi không ai hay biết, sao không nhét nó vào dưới đôi cánh của cái thiện, phục vụ cho cái thiện, như thế chẳng phải hay hơn nhiều sao? Đúng, ta không phủ nhận cảnh ngộ thâm trầm của những

nạn nhân, nhưng còn những người sẽ được thuốc đẩy cứu thì sao? Con đứng trong biển người mê mông, tất cả những gì con thấy chỉ là những người đang buồn hoặc đang vui mà thôi. Nhưng những người ở địa vị cao hơn thì lại không thể như thế, thứ mà chúng ta thấy chính là một tổng thể được gọi là “quốc gia”.

() Một câu nói của Lão Tử, nghĩa là Họa là chỗ dựa của phúc, phúc là chỗ dựa của họa.*

“Huống hồ có lẽ con không nghe lọt tai, nhưng đa số người bị hại đều sinh ra trong phòng thí nghiệm cả, giá trị cá nhân của họ khác với giá trị cá nhân của những công dân bình thường... Cũng giống như những loài vật hoang dã và vật nuôi vậy.” Ông ta hơi dừng lại, “Những khái niệm “Tội phạm có thể không chế được” và “Quản lý bền vững” thời đó cũng là tiền đề cho vết chân châu chấu “Giai Lương” kia ra đời đấy.”

“Khái niệm này đã tồn tại trong 30 năm, theo thời đại mới nó cũng giống như những người già như ta, đã đến lúc phải về hưu rồi. Vì thế nó cũng phải có ngày sụp đổ thôi. Những người bình thường cần phải thấy mới đủ cho một kết quả mới được. Còn về lý do đằng sau “kết quả” đó, tiền thân của “kết quả” đó thì không cần để mọi người biết làm gì.”

“Dù tất cả những chuyện này chỉ là hành động của tôn thất Lý Đường chúng ta thời trước, nhưng nếu thả ra nhất định sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn với đời trẻ, nhất là trử vị* của Tiềm Chi. Trong số những người đồng trang lứa, quan hệ giữa con và Tiềm Chi là tốt nhất, con cũng không biết thấy nó và Đông cung bị liên đới đúng không? Còn cả mẫu thân con nữa, toàn bộ hoàng thất chỉ có mình nó đạp chân vào ngành dược. Từ trước đến nay, hoàng thất đều có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, xảy ra chuyện, ngoài Mẫu Hoàng và ta thì nó sẽ trở thành cái bia sống đầu tiên.”

() Cách gọi trung lập tước vị dành cho người đã được chính thức chọn lựa để sau này nối ngôi Hoàng đế hay Quốc vương của khối Đông Á.*

“Sau đó là Thiệu nhi, Tiềm Chi, còn có con nữa. Con đừng quên nửa dòng máu đang chảy trong người mình, hơn nữa nghề con đã chọn, đó đều là những điểm nhạy cảm. Trước đến giờ dư luận chỉ muốn tìm kích thích,

không quan tâm đến sự thật, nếu hấp tấp lợi dụng nó chỉ tổ dẫn lửa thiêu thân thôi. Đến lúc đó đừng nói là bản thân con, ngay cả người bên cạnh con đều không được sống yên. Con thật sự mong muốn như thế ư?”

“Ta không còn sống được bao lâu nữa, không quan tâm những chuyện xảy ra sau này. Chuyện đó có ảnh hưởng gì được đến ta nữa đâu? Sự bốc đồng của con cuối cùng sẽ chỉ khiến những người con quan tâm bị hại. Nhóc con, từ bỏ đi. Mẫu Hoàng đã rất già rồi, bà ấy không chịu nổi chuyện gì nữa đâu. Ta không mong chân trước ta đi, chân sau lại là bà ấy, cũng không mong bà ấy ở tuổi đó rồi mà vẫn phải chứng kiến cả nhà mình gặp chuyện. Chuyện của Cao Kiến đã khiến bà ấy bệnh 1 tháng ròng, con cũng biết mà đúng không?”

Trong đầu Lý Trạch Phân vô thức muốn nghĩ “Không liên quan gì đến tôi”, nhưng khuôn mặt hiền hòa của bà cụ lại thoáng hiện ra, bà dịu dàng xoa đầu cô, cô không thể thốt ra được gì.

Cứ để chuyện này... trôi qua thế sao?

“Còn Anthony thì sao?” Cô bất chấp nói ra cái tên gần như là cấm kỵ này.

Thái tử cau mày suy nghĩ một lúc lâu để nhớ ra người này là ai, “Con nói cha đẻ của con đấy ư? Không lẽ con nghĩ cái chết của nó có liên quan đến hoàng thất?”

“Người được lợi sau khi ông ấy chết là hoàng thất Lý Đường.” Lý Trạch Phân chỉ ra sự thật.

Sau khi Anthony chết, tên trên bằng sáng chế độc quyền từ 1 biến thành 2, ngoài Canada, Mỹ còn có thêm Đường Quốc.

“Con nghĩ hoàng thất sẽ làm ra loại chuyện ngu xuẩn như thế sao? Dưới ánh mắt của những người sáng suốt đều nhìn ra người có lợi ích nhiều nhất, vẫn bất chấp giết nó ư?” Giọng điệu ông ta bớt ôn hòa đi, “A Chỉ, bất kể thế nào ta cũng là chú của mẹ con. Ta không tán thành mối quan hệ giữa nó và cha đẻ của con, nhưng cũng không ti tiện đến mức làm ra loại chuyện giết người như thế. Nếu ta thật sự muốn tách chúng ra, có biết bao thủ đoạn

không cần thấy một giọt máu đâu? Cha đẻ của con chỉ hy sinh trong cuộc tranh chấp lợi ích của các thế lực mà thôi.”

“Bản thân con cũng là cảnh sát hình sự, cũng nên nhận ra nhóm nghiên cứu của nó vốn là khách quen của X. Lúc đó trùng hợp bị tóm lấy nhược điểm này, bọn nó đuối lý mới nhường đưa con quý giá của mình về nước đấy.” Nhắc tới chuyện năm đó, giọng điệu của ông ta càng ngày càng xấu đi, “Chứ không thì con nghĩ thế nào?”

Câu trả lời của Thái tử không khiến Lý Trạch Phân bất ngờ, cô chỉ cảm thấy hơi... châm chọc.

Rốt cuộc thì lý do cho bước ngoặt cuộc đời cô lại là một câu trả lời mơ hồ như thế, giống như chuyện sinh tử của Anthony vậy, trên đời này, những thứ đó không quan trọng, không quan trọng đến mức không ai thèm truy cứu.

Nếu giờ mình hỏi lại một câu “Vậy còn Lan Huệ kia”, 80% Thái tử sẽ trả lời rằng “Lan Huệ là ai”.

Tất cả mọi người đều chỉ như hạt muối trong đại dương, dù là mình, là Anthony, là Lan Huệ, hay thậm chí cả bản thân Thái tử.

Ngay cả khi Thái tử lập tức chết đi, sau Quốc tang vài ngày, cả thầy đều sẽ trở về như bình thường đúng không? Tựa như sau khi dẹp loạn được X, mọi thứ cũng sẽ về lại quỹ đạo vốn có.

Lý Trạch Phân lại nhìn ống truyền dịch trong tay mình.

Có ai thật sự quan tâm đến chuyện Thái tử đã chết như thế nào không? Có ai thật sự muốn biết sau lưng công ty dược Giai Lương kia là thứ gì không? Cái gọi là “chú ý” cũng chỉ là sự cao hứng nhất thời, thú tiêu khiển sau bữa ăn, niềm vui khi được gõ bàn phím mà thôi.

Đã như thế, nếu đã như nhau thì thứ gọi là “thái bình”, “công chính”...

Ánh mắt cô trượt từ ống truyền dịch xuống cây kim đang cắm trong tay

Thái tử, ngón tay cũng từ từ trượt xuống. Lúc sắp đụng phải cây kim, cô đột nhiên dừng lại như thể đã bị ai đó bắt được.

Con người Lý Trạch Phân co lại, cô thu tay về.

Cô nhẹ nhàng khép mắt lại, xua đuổi khuôn mặt phiền phức kia đang luẩn quẩn trong tâm trí mình.

Được rồi, đã là ngọn nến trước gió rồi, cần gì phải vẽ vờ thêm tội giết người thân, khiến hình tượng vốn đã xấu nay còn xấu hơn trong lòng tên kia chứ?

Còn chân tướng thì... A.

Cô lùi về sau nửa bước, chấp tay trước ngực hành lễ: “Ý tứ của điện hạ, Chỉ đã hiểu rõ. Chỉ sẽ như mong muốn của điện hạ, cấm túc trong nội cung cho đến khi mọi chuyện yên ổn. Nếu điện hạ không còn gì phân phó nữa thì Chỉ xin cáo lui trước.”

Thái tử nhìn Lý Trạch Phân thật sâu, sau đó ánh mắt rơi vào cây kim trên tay mình, hít sâu một hơi: “Được, con về nghỉ ngơi đi.”

“Chỉ, cáo từ.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Được rồi, lại đến lúc tác giả bật chế độ lặp lại để giữ mạng đây:

Truyện này xảy ra trên một “hành tinh hư cấu”, một hành tinh có tên là “Thiên Cầu”. Không có nội dung nào liên quan đến Trái Đất trong hệ Mặt Trời cả, đừng nói tôi ám chỉ gì. Nếu có bất kỳ điểm tương đồng hoặc tương tự cũng đều là do mọi người hiểu lầm thôi.

Chương 113: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (26)

Lý Trạch Phân ngã bệnh.

Vốn cứ nghĩ chỉ là lao lực, sau khi ngủ 3 ngày thì rất nhanh có thể xuất viện rồi. Ngự y trưởng cũng đã nói chắc như đinh đóng cột như thế với Lý Tổ Ngọc, Lý Tổ Ngọc cũng đã sắp xếp hết để sau khi hai mẹ con xuất viện sẽ được nghỉ ngơi. Ai ngờ Lý Trạch Phân vừa đến phòng bệnh sát vách thăm Thái tử xong, trở về đột nhiên bắt đầu thượng thổ hạ tả, phát sốt.

Lúc Lý Tổ Ngọc về nhà mang ấm đun nước và thay quần áo quay lại, Lý Trạch Phân đang ngồi trong toilet nôn chua. Vì cửa phòng toilet bị khóa trái nên Lý Tổ Ngọc không vào được, chỉ có thể đứng ngoài lo lắng nghe tiếng động đau khổ của cô trong đó. Ngự y bị bà gọi đến chỉ có thể cách một cánh cửa hỏi những câu như “Ngài cảm thấy thế nào”, “Nôn ra thứ màu gì”, nhưng tất nhiên Lý Trạch Phân căn bản không thể thốt ra được lời nào cả.

Lý Tổ Ngọc và bác sĩ đi đi lại lại như kiến bò chảo nóng bên ngoài, lo lắng đến mức định gọi cấm quân tới hỗ trợ phá cửa, nhưng đúng lúc đó ổ khóa đã lạch cạch một tiếng rồi mở ra. Lý Trạch Phân tái nhợt đi ra, bước chân mông lung, ánh mắt choáng váng, nếu không có Lý Tổ Ngọc nhanh tay đỡ cô thì vừa bước ra khỏi cửa cô đã ngã xuống đất mất rồi. Lý Tổ Ngọc vịn lấy cô, cảm thấy người cô đang nóng hầm hập. Độ nóng truyền từ lòng bàn tay đến khi trong lòng bà hết hoảng, hoàn toàn không để ý đến đề nghị của Lý Trạch Phân trước đó nữa, lập tức sắp xếp một cuộc kiểm tra sức khỏe toàn diện bao gồm cả soi dạ dày. Lý Trạch Phân không thể, hoặc vì một nguyên nhân nào đó mà cũng “không” phản đối quyết định này của Lý Tổ Ngọc.

Kết quả kiểm tra cho thấy Lý Trạch Phân có một tổn thương rất nhỏ trong cuống họng, chưa rõ nguyên nhân, đồng thời vết thương ở bụng mấy tháng trước cũng đã xuất hiện một triệu chứng viêm bên trong. Loại bệnh này

không nặng cũng không nhẹ, nhưng phải nằm viện lâu dài để tránh bất cứ trường hợp ngoài ý muốn nào phát sinh, cũng giảm bớt lệnh cấm túc phiền phức của Thái tử.

Dường như cuộc nói chuyện với Thái tử đã thật sự khiến cô buông bỏ ý định lúc trước, cô cứ thế ngoan ngoãn ở lại. Mỗi ngày đều đọc sách, chơi game, tâm sự với Vũ Nguyệt đến thăm bệnh hoặc chơi cờ với Lý Tổ Ngọc. Trừ nghĩa vụ đọc tin liên quan đến vụ án X của hoàng thất thì cô hoàn toàn không còn quan tâm đến tiến độ điều tra của cảnh sát nữa, ngay cả phần mềm nội bộ của Cục điều tra xuất chút nữa cũng bị gỡ cài đặt.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Trái lại là Vũ Nguyệt lại sợ cô rảnh rỗi, cả ngày chạy tới kể những tin đồn không biết nghe từ đâu ra của X, sau đó rình rập bảo Lý Trạch Phân phân tích, bảo là dùng để làm “tư liệu sống cho tác phẩm đề tài điều tra hình sự tiếp theo” của mình.

Cuộc sống như thế kéo dài hơn 10 ngày, công ty dược Giai Lương bên ngoài kia đã chuyển từ “tình nghi phạm tội” thành “chứng cứ xác thực”. Các giám đốc điều hành chi nhánh và trụ sở chính, từ khi bắt đầu phát triển thuốc và thử nghiệm lâm sàng đều lần lượt đến đồn cảnh sát địa phương tiếp nhận thẩm vấn, 10 người đi vào đã có 8-9 người không trở ra nữa.

Mọi thứ đã lên men quá lâu, mối quan tâm của mọi người cũng có sự thay đổi. Từ những lời thù địch, chửi rủa ban đầu, dư luận dần biến thành những lời đàm tiếu không liên quan nữa. Thậm chí còn có một số blogger nhảm chán, khởi xướng một cuộc bỏ phiếu để cư dân mạng xem những quan chức và giám đốc cấp cao nào sẽ bị sa thải hôm nay, và khi nào thì Triệu Lương — Tổng giám đốc của công ty dược Giai Lương mới bị bắt.

Ngọn lửa của dư luận đã chuyển từ lòng phẫn nộ bình thường sang tâm lý phán quyết, phàm là người đã bôi xấu chữ “Giai*” trong Giai Lương đều bị công kích nặng nề. Những người bình thường thì thế, nhưng bản thân Triệu Lương đặc biệt hơn. Tổ tông 10 đời nhà hắc đều bị đào lên hết cả, hắc bị phát hiện việc 50 tuổi vẫn chưa kết hôn của mình chỉ là dối trá, đứa con lớn nhất của hắc đã gần 30, mà những người này đều nhậm chức cao ở các chi

nhánh nước ngoài của công ty được Giai Lương, hoặc đã di cư ra ngoài quốc từ lâu, cư dân mạng cũng liệt kê thêm vài tội danh của Triệu Lương, thậm chí một tờ giấy ô vuông** là không đủ.

(*) Chữ Giai này có nghĩa là “tốt đẹp”, Giai Lương là “lương tâm tốt đẹp”.

(**) Giấy ô vuông là giấy chia thành 9 ô nhỏ, thường để dùng chơi Sudoku ấy.

Đối mặt với một trận công kích dữ dội như thế, bản thân Triệu Lương vẫn không hề đáp lại gì. Các đơn vị truyền thông chặn trước trụ sở chính và biệt thự nhà họ Triệu đều vô huyệt. Nếu tin tức chính thức không cho biết Triệu Lương chắc chắn đang ở Lạc Dương theo yêu cầu của cảnh sát để chờ lệnh triệu tập bất cứ lúc nào, mọi người đều sẽ nghi ngờ hẳn đã bí mật trốn thoát khỏi Đường Quốc rồi cũng nên.

Tất nhiên, cái chảo nóng Internet này cũng không thiếu những bộ não mở rộng, đoán được sau Triệu Lương có người chống lưng. Nhưng những thuyết pháp này ném vào thủy triều dư luận hiện tại chẳng khác gì ném đá vào biển, chẳng gây được chút sóng gió nào, nhanh chóng chìm ngấm mất tăm.

Nhờ phúc “thu thập tài liệu sống” của Vũ Nguyệt, Lý Trạch Phân may mắn nghe được một vài thuyết động não như thế.

Một trong số đó là, ngoài rở con gái ở nước ngoài, Triệu Lương thật ra còn 1 đứa con trai nữa. Nhưng không may là người đó lái xe qua cầu vượt mất mạng rồi, chỉ còn lại một đứa con nhỏ được mẹ đẻ nuôi dưỡng. Triệu Lương giấu chuyện cháu trai mình vô cùng kỹ, hầu như chưa từng gặp mặt hai mẹ con người này, chỉ định kỳ chuyển một khoản tiền sinh hoạt khổng lồ cho hai người, tất nhiên đều là những khoản tiền đã được tẩy rửa sạch sẽ.

Còn những người sau lưng Triệu Lương đang khống chế được vị cháu trai độc đinh này của dòng tộc, vì thế mới bắt được Triệu Lương ngoan ngoãn ngồi trong nước đợi chế tài. Nếu không thì từ ngày lập đội chuyên án đầu

tiên hân đã cuốn gói đến một quốc gia không cần quy định dẫn độ để “an hưởng tuổi già” rồi.

Tất nhiên đây chỉ là những suy luận vô căn cứ của cư dân mạng, có thể để cho Vũ Nguyệt sửa đổi rồi viết vào tiểu thuyết chứ không hề có giá trị thực tế nào với cảnh sát cả.

Từng ngày cứ trôi qua như thế, so với náo nhiệt ngoài Cung, bên trong Hoàng cung lại cực kỳ yên tĩnh.

Vào một buổi sáng yên tĩnh như thế, Vũ Nguyệt lại chạy tới Thái y viện tìm Lý Trạch Phân “lấy tư liệu”. Hai người trong phòng bệnh tán gẫu khắp trời Nam đất Bắc, to nhỏ không ngừng, đến cả cấm quân tuần tra cũng phải bội phục năng lượng của họ.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Không biết đã nói chuyện như thế được bao lâu, trong khoảng thời gian này, nhân viên chịu trách nhiệm thu gom rác thải y tế mỗi sáng đã đẩy một thùng rác màu vàng vào, thu gom một lúc lâu mới đẩy xe ra. Trên xe lại có thêm 1 cái thùng nữa.

Cấm quân cải trang thành nhân viên y tế quay đầu lại nhìn thoáng qua, nghe thấy hai người trong phòng chưa từng dừng nói cũng không cảm thấy lạ nữa, chỉ nói một câu “Chào buổi sáng” với nhân viên vệ sinh đẩy xe đẩy rồi đi đến chỗ khác.

Xe được đẩy đến khu tái chế rác thải y tế, từng thùng bị chuyển lên xe tái chế màu xanh. Thùng đựng rác thải y tế nhìn qua có vẻ hơi to, nhưng thật ra vì phần lớn các vật dụng y tế dùng 1 lần đều được làm bằng nhựa nhẹ nên chỉ cần 1 người là có thể dễ dàng ôm đẩy lên xe tải rồi.

Nhưng không hiểu sao, mấy thùng đầu tiên không có gì, nhưng đến khi ôm thùng trên cùng bên trái, người nhân viên lại lão đảo một cái, cơ bắp trên mặt kéo căng, lưng cong như lưng tôm, rõ ràng bị sức nặng làm cho trĩu xuống.

Nhưng trong Hoàng cung to như thế cũng chẳng có ai để ý đến chi tiết nhỏ nhặt này, cửa cung Tử Vi Thành trước giờ đều vào nghiêm ra dễ, vì thế xe chở thùng rác thải y tế đó cũng dễ dàng được ra ngoài.

Xe chạy ra đường lớn, chạy thẳng đến nhà máy đốt rác nằm ở ngoại ô thành phố. Xe dừng lại ở khu vực dỡ hàng của nhà máy đốt rác, chuyển hàng theo quy định rồi rời đi, lại có một chiếc xe từ nơi khác chạy đến... Một quá trình rất bình thường, không khác gì so với những buổi sáng khác.

Nhưng không ai để ý tới có một người bước ra từ đồng thùng rác thải y tế, trên người cô mặc quần áo bệnh nhân của Thái y viện, trên cổ tay còn đeo một chiếc vòng y tế. Trên trên vòng là Lý Chi.

Nhà máy đốt rác đều là tự động hóa, rất ít nhân viên. Vì thế Lý Trạch Phân cởi áo bệnh nhân khoác bên ngoài và vòng đeo tay ra quăng vào thùng rác thải y tế, không tốn chút sức lực nào đã đi ra ngoài mà không bị chú ý đến.

Khung cảnh ngoài Cung đã rất lâu không nhìn thấy khiến cô hít một hơi thật sâu, nhưng lại bị hệ tiêu hóa vốn đã mỏng manh nay lại thêm nhạy cảm, xém chút nữa đã nôn ra vì mùi thuốc tẩy rồi.

Lý Trạch Phân mất rất nhiều sức lực mới nhận được cảm giác buồn nôn xuống, lần nữa nhắc chân đi tiếp. Ai ngờ đi được vài bước, đường đằng trước đã bị chặn lại. Cô cau mày ngẩng đầu, nhìn rõ mặt người đang chặn phía trước.

“... Anh.” Cánh môi khô khốc của cô bất đắc dĩ mấp máy.

“A Chi.” Là Lý Trạch Thâm, anh mặc quân phục tay ngắn mùa hè, trên lưng còn mang theo một túi ngực trang nhỏ, có vẻ như sau khi nghe được tin anh đã vội vàng theo binh sĩ chạy tới.

“...” Cả người Lý Trạch Phân vô thức căng cứng.

“Anh đến là để đưa đồ, chỉ có một mình.” Lý Trạch Thâm để ý đến hành động của em gái nên cố ý giang tay ra, bày tỏ thái độ hòa bình, “Đồ của dì nhờ, còn có thứ mà anh nghĩ là mình nên đưa cho em.”

Lý Trạch Phân không ngạc nhiên khi Lý Tổ Ngọc biết chuyện cô “bỏ trốn”, mặc dù cô chưa bao giờ nói ra hay ám chỉ gì cả, nhưng dù sao cô cũng rơi ra từ bụng của Lý Tổ Ngọc, có những chuyện có thể lừa được rất nhiều người, chỉ trừ Lý Tổ Ngọc. Cô chỉ không biết nếu trước đây Lý Tổ Ngọc không hề có ý định ngăn cản mình, vậy giờ tại sao lại để Thái tôn hạ mình đưa đồ gì đến nữa?

Như thế thấy được sự nghi ngờ trong ánh mắt lạnh nhạt của Lý Trạch Phân, Lý Trạch Thâm lấy ra một phong bì màu vàng từ bên hông túi rồi đưa cho Lý Trạch Phân.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Lý Trạch Phân do dự một chút, sau đó nhận lấy.

Cô mở niêm phong bao bì, rút đồ bên trong ra một đoạn ngắn. Là một cuốn sách màu xanh lá đậm, dày khoảng nửa ngón tay, trên bìa viết vài từ tiếng Anh, trong đó hình như có 1 phần là “sport”. Lý Trạch Phân vừa thấy thứ này, lập tức nhét trở lại vào phong bì.

“... Cảm ơn.” Cô cúi thấp đầu.

Lý Trạch Thâm kín đáo nhìn động tác của Lý Trạch Phân, sau đó hít một hơi thật sâu: “Nhất định phải như thế ư?” Trong giọng nói của anh tràn đầy vẻ mệt mỏi, có lẽ vì vừa chạy đến, cũng có lẽ vì đang đối mặt với Lý Trạch Phân.

“Anh cả muốn ngăn cản em sao?”

“Không,” Lý Trạch Thâm lắc đầu, “Anh sẽ không cản. Anh chỉ...”

“Chỉ?”

“Thời thế sao dời, Đường Quốc cũng nên uống một liều thuốc mạnh để lóc thịt cạo xương chữa bệnh tận gốc rồi. Dù sao những thứ của thế kỷ trước cũng không nên duy trì đến giờ.” Trên mặt anh mang theo một ít tâm trạng

phức tạp khiến Lý Trạch Phân không thể phân biệt được, “Thuốc mạnh là cần thiết, cần phải thay đổi, những điều này anh đều biết. Anh chỉ không quá trông mong... Không quá trông mong em biến bản thân mình thành liều thuốc đó, không muốn em làm chất xúc tác cho người khác.”

“ “Người khác” trong “chất xúc tác cho người khác” mà anh cả nói kia, chẳng lẽ là chính anh sao?”

“... Em có thể hiểu như thế, dù sao kết quả cũng là vậy.”

“Anh cả quá lo rồi, em chỉ làm những chuyện mình muốn, kết quả ai là người đạt được lợi ích không hề liên quan đến em.” Lý Trạch Phân nhìn xa xăm, dường như đang nhìn về phía biểu tượng trên mây của Đường Quốc — Tháp Lạc Dương.

“Tại sao?” Lý Trạch Thâm nhìn theo ánh mắt của Lý Trạch Phân, dường như đã đoán ra được.

“Ý của đại ca là?”

“Lý do tại sao em lại nhất định muốn làm thế.”

“Lý do à...” Cô cong khóe miệng, “Có lẽ em chỉ muốn nhìn những người tin vào truyện cổ tích thất vọng, hoặc cũng có lẽ vì em không muốn để cho họ thất vọng.”

Sự tàn khốc của hiện thực sẽ nghiền nát truyện cổ tích, và việc chôn vùi sự thật tàn khốc đó càng khiến những câu chuyện cổ tích trở nên tuyệt vọng hơn.

“... Anh hiểu rồi.” Anh cắn chặt răng, giấu nắm tay đang siết chặt về sau rồi lại từ từ buông ra, “Em cứ làm đi. Chỉ cần nhớ kỹ mình đã đồng ý với dì nhỏ những gì, đừng đùa giỡn tính mạng của mình có được không?”

Lý Trạch Phân chậm rãi gật đầu một cái, ánh mắt vẫn trốn tránh Lý Trạch Thâm.

Thấy Lý Trạch Phân như thế, Lý Trạch Thâm không khỏi thờ dài trong lòng: “Cái này cũng là cho em.” Anh cởi bỏ túi ngực trang sau lưng xuống, “Chỉ e sau này em sẽ cần dùng.”

Lý Trạch Phân nhận lấy. Chiếc túi quá nặng khiến cánh tay cô run lên, xuyết chút nữa đã đánh rơi nó xuống đất.

Cô không kiểm tra đồ bên trong, chỉ trực tiếp nói cảm ơn: “Cảm ơn anh cả.”

“Ừ, đi đi.”

“Tạm biệt đại ca.”

“... Tạm biệt, A Chi.”

Lý Trạch Phân đeo túi rời đi, nhưng Lý Trạch Thâm vẫn nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cô, rất lâu không hề động đậy. Anh không thể buông bỏ tấm lưng đó được, vì anh có một dự cảm rằng nếu mình rời mắt đi, tiếng “tạm biệt” kia sẽ trở thành “vĩnh biệt”.

Chương 114: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (27)

Ngoại ô thành phố Lạc Dương, trong một biệt thự cao cấp.

“Giám đốc Triệu.”

Triệu Lương rời mắt khỏi khe hở trong bức rèm, thả cánh tay đang nắm rèm ra, bức rèm rơi xuống che khuất đi khe hở. Tia nắng cuối cùng bên trong lập tức biến mất, chỉ còn duy nhất ánh đèn trắng toát, cả không gian như bị nén chặt lại. Hơi thở của 2 người trong phòng dường như cũng trở nên nặng nề hơn.

“Giám đốc Triệu, tôi sẽ đuổi phóng viên bên ngoài đi.” Một người đàn ông vạm vỡ mặc âu phục phá vỡ bầu không khí trầm lặng do đám truyền thông bên ngoài gây ra.

“Quay lại, Đông Môn.” Giọng nói của Triệu Lương hơi rầu rĩ, giống như không khí trong phòng đang ngưng đọng lại.

Người đàn ông mặc âu phục tên Đông Môn dừng bước chân lại, mím môi cúi đầu trở lại sau lưng Triệu Lương. Rõ ràng anh ta cao hơn Triệu Lương 20cm, đứng sau lưng hẳn như một con sư tử bị rút hết nanh nhọn, trở nên vô cùng ngoan ngoãn.

Triệu Lương quay lại nhìn anh ta.

Đông Môn vô thức ngẩng đầu lên, hình dáng của ông chủ lập tức phản chiếu trong ánh mắt anh ta, ngay lập tức anh ta đã nhận ra sự thay đổi: Khuôn mặt vốn được giữ gìn rất tốt giờ như vừa bước vào một toa tàu xuyên thời gian, mới mười mấy ngày ngắn ngủi mà đã bắt kịp số tuổi thật sự của hắn, mái tóc đen vừa được nhuộm nay đã lấm tấm bạc, đôi mắt tràn đầy năng lượng thường ngày đã nhuộm màu vàng đặc của thời gian.

“Đưa thứ đó cho tôi.” Triệu Lương yếu ớt chỉ vào thứ đang phồng lên trên eo của Đông Môn.

“Giám đốc Triệu...”

“Lấy ra!” Hãn nghiêm túc nói, tuy giọng nói không lớn lắm.

Đông Môn thể cãi lại giọng điệu ra lệnh này. Vì thế dù biết nếu mình đưa ra sẽ gây hậu quả gì, nhưng anh ta vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Đó là một cây súng.

Triệu Lương nhận nó trong tay, dùng ngón cái tay trái xoa xoa nòng súng.

“Cậu quay về đi.”

“Giám đốc Triệu...”

“Quay về.”

“... Vâng.”

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Đông Môn đã rời đi.

Âm thanh đóng cửa vang lên được 10 phút, Triệu Lương giơ súng lên trước mặt mình, ánh mắt hãn trầm xuống.

Thật ra hãn chưa từng đụng đến những thứ như súng, không biết chốt an toàn ở đâu, cũng không biết mở bằng đạn thể nào, nhưng ít nhất hãn vẫn còn đủ thời gian để tìm tòi những thứ này.

Chà, chỉ là một cục sắt nặng trịch thế này, pằng một cái đã cướp đi mất một tính mạng rồi ư? Hãn mơ hồ nghĩ.

Có lẽ vì hoàn toàn đắm chìm trong thế giới riêng của mình nên hắn không phát hiện ra cánh cửa đang chuyển động.

Hắn đưa súng lên thái dương rồi nhắm mắt lại. Hắn dùng tay trái siết chặt bàn tay phải đang không ngừng run rẩy của mình, ép ngón trỏ phải chạm vào cò súng.

Bóp một cái, tất cả sẽ kết thúc. Bất luận là thành tích hay hậu quả đều sẽ bị xóa bỏ hết.

Bóp một cái...

“Giám đốc Triệu định kết thúc mọi thứ như thế sao?”

Giọng nói sau lưng đột ngột xuất hiện khiến Triệu Lương mở choàng mắt, tay phải cầm súng lập tức buông ra.

Hắn thở hỗn hển một lúc lâu mới nhìn thấy rõ bóng người đang từ từ đi về phía mình.

“Tử Trân điện hạ?” Tầm mắt mờ mịt khiến hắn nhận người đó thành một người quen.

Nhưng sau khi thốt ra miệng, hắn lại phát hiện đối phương quá trẻ so với người mà mình thật sự quen. Tuy họ rất giống nhau, nhưng mắt mũi của người này không quá giống với người Châu Á bình thường, mũi cao, mắt xanh, tóc xoăn, người gầy hơn, vóc dáng cũng cao hơn.

Vài manh mối trong ký ức sâu thẳm khiến hắn đoán được ra thân phận của đối phương: “Không phải, Chỉ điện hạ?”

“Không ngờ giám đốc Triệu lại biết tôi.” Lý Trạch Phân cười lạnh, tăng thêm áp lực cho căn phòng vốn đã ngột ngạt.

“... Cô rất giống với mẹ mình.”

“Giám đốc Triệu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi,” Lý Trạch Phân không

đáp lại, “Ngài định cứ như thế kết thúc sao?”

Ánh mắt của Triệu Lương lóe lên.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Người ta nói những người chọn cách tự sát trước khi chết đều vô cùng cô đơn, trong lòng họ có một ham muốn được thổ lộ không tài nào không chế được, dù người đối diện là ai đi chăng nữa. Triệu Lương cũng vậy.

Vì thế, hắn rất vui lòng nói chuyện với Lý Trạch Phân, tuy loại nói chuyện này cũng không thay đổi được gì.

“Đây là kết thúc mà tất cả mọi người đều muốn, kết cục tốt nhất.” Hắn nói.

“Kết cục tốt nhất.” Lý Trạch Phân như đang tán thưởng từng chữ, chậm rãi lập lại 4 chữ này, sau đó đáp lại, “Giám đốc Triệu đang nghĩ, vì chỉ có như thế mọi chuyện mình làm mới được xóa bỏ hết ư? Hay là, thật ra ông chẳng thấy mình không ổn chỗ nào cả, tất cả đều vì đại cục, vì đại nghĩa thôi?”

Triệu Lương nghe vậy bèn bật cười, cười đến có chút thê lương. Nếp nhăn trên mặt đúng lúc xoắn lại với nhau.

“Không phải là đại nghĩa,” Hắn nói, “Tôi tự biết rõ sau khi mình chết sẽ phải xuống địa ngục. Nhưng nếu được lựa chọn lại lần nữa, có lẽ tôi vẫn sẽ làm như thế.”

“Hả? Nói như thế thì đúng là giám đốc Triệu có ý chí thật kiên định rồi.”

“Cô đừng dùng giọng điệu quái gở đó. Nếu cô có thể dễ dàng tới đây thì hắn cũng đã nắm rõ chuyện của tôi rồi đúng không?”

Lý Trạch Phân nhún vai, không đưa ra bất kỳ câu trả lời nào.

“Tôi chỉ đang làm những chuyện mà tôi nghĩ rằng mình nên làm, dù đối với rất nhiều người, dường như chúng đã chệch hướng, nhưng tôi vẫn không hối hận.” Giọng điệu của hắn trở nên mềm mỏng hơn, rõ ràng đã bước vào

trạng thái thoải mái, “Cô nên biết từ lúc tôi còn rất nhỏ, mẹ của tôi đã bị u lympho* phải dùng thuốc đặc trị. Tiền chế tạo thuốc đó nhiều nhất cũng chỉ đến vài chục, nhưng khi bán cho bệnh nhân thì phải đến cả chục ngàn. 1 chai chỉ đủ uống trong 1 tháng, nhưng để duy trì sự sống thì phải uống cả đời đấy. Tình hình kinh tế lúc đó của nhà chúng tôi cũng chỉ gắng cho mẹ tôi uống được 5 năm. Bà ấy sống không được 5 năm, vì năm thứ 3 bà ấy sợ liên lụy đến gia đình nên đã tự sát trước mặt tôi.”

() Ung thư hạch (U lympho), còn được gọi là ung thư hạch bạch huyết, do sự tăng sinh mất kiểm soát của tế bào bạch cầu lympho.*

“Không phải có một mình bà ấy, nhưng hàng nghìn hàng vạn người như thế. Nếu cô là con gái Tử Trân điện hạ, hẳn cũng đã ít nhiều nghe được ẩn tình trong cái nghề này rồi. Không nói đến những chuyện như thuế quan quốc tế các loại, mọi sai lầm đều là từ 3 chữ “bằng sáng chế”. Một loại thuốc có giá hàng chục, nhờ 3 chữ “bằng sáng chế” sẽ trở thành hàng chục nghìn, hàng trăm nghìn. Chuyện này khiến các nhà khoa học đăng ký bằng sáng chế trở thành kẻ xấu trong mắt những người bình thường, nhưng trên thực tế không công bố và chia sẻ thành quả cũng là một tội ác.”

“Tại sao chứ? Vì không có bằng sáng chế bảo vệ, công ty sẽ không được cân nhắc đưa ra thị trường, không thể lấy lời được. Không có bằng sáng chế, thuốc đó cùng lắm chỉ bán được vài trăm, còn tiền cho các thử nghiệm lâm sàng và các thủ tục liên quan trước khi đưa ra thị trường vẫn cần phải trả, chưa kể nếu không có bằng sáng chế bảo vệ, các công ty khác cũng có thể lấy công thức giống vậy, phát hành cùng 1 loại thuốc, trực tiếp cạnh tranh với cô trên thị trường.”

“Chuyện này sẽ dẫn tới một hiện tượng, cô tin hay không thì tùy, nhưng trên đời này có rất nhiều căn bệnh nan y có thể chữa khỏi được. Từ lâu giới nghiên cứu khoa học đã cho ra đời những loại thuốc có liên quan, nhưng những nghiên cứu này chỉ được công bố trên một vài tạp chí hàn lâm mà thôi, sau đó cũng chẳng ai nhắc đến nữa. Không ai đoái hoài đến, không ai làm, thuốc bị giấu trong một đồng bài viết, còn người bệnh thì chỉ biết nằm chờ chết, như mẹ tôi đấy, ra hiệu thuốc cũng không mua được, tất cả đều giống nhau, thảm hại và đáng thương biết bao.”

“Tôi muốn thay đổi những chuyện đó, vì thế nên tôi đã thành lập Giai Lương. Tôi muốn biến những loại thuốc trong câu chữ đó thành hiện thực, thành những loại thuốc được bảo hộ bằng bằng sáng chế nhưng không quá đắt tiền. Nhưng một công ty hoàn toàn vi phạm luật thị trường không thể nào tồn tại được, chúng tôi cũng cần tiền, trừ bước vào vũng bùn đó thì không còn lựa chọn nào khác. X đã hại bao nhiêu người thì Giai Lương sẽ cứu được nhiều hơn số đó. Vì thế tôi không hối hận. Tôi không nghĩ rằng mình đúng, nhưng tôi cũng không thấy mình đã sai.”

“Giờ Đường Quốc đã không thể dung túng cho Giai Lương nữa rồi, cần phải chặt đi cây lớn này để những mầm non phía dưới được vươn cao, tôi cũng chỉ có thể thích ứng với xu thế lịch sử này mà thôi. Quân bảo thần chết, thần không thể không chết, hướng chi kết cục này đã được định sẵn từ đầu rồi. Chỉ là... Tôi cứ nghĩ mình vẫn còn vài năm nữa, ít ra cũng phải đợi đến khi Tích Tích trưởng thành.”

Lý Trạch Phân lục tìm trong trí nhớ, “Tích Tích” chính là người cháu trai mà Triệu Lương không muốn ai biết đến kia. Trong sợi cáp mạng chỉ to vài mm, thật thật giả giả, vậy mà Lý Trạch Phân lại có thể dễ dàng phân biệt chúng.

“Tôi cứ tưởng,” Cô nhìn xung quanh, tìm một chỗ để ngồi xuống, “Việc tôi xuất hiện ở đây sẽ khiến giám đốc Triệu có vài suy nghĩ khác chứ.”

“Có ý gì?” Triệu Lương nhú mày.

Lý Trạch Phân mỉm cười, nụ cười tươi như hoa trong gương, như trăng trong nước, mơ hồ nói, “Ví dụ như xem thử một công chúa hoàng thất là con lai đáng giá được bao nhiêu tiền, có đổi được một chiếc máy bay tư nhân đi xuyên lục địa được không.”

Triệu Lương trợn trừng đôi mắt. Trong nháy mắt, hẳn có cảm giác như mình vừa gặp một kẻ điên, nhưng trong khoảnh khắc khác, hẳn đã nhìn thấy trong ánh mắt trêu người kia của Lý Trạch Phân lại phảng phất một tia đau buồn. Dưới ánh mắt này, Triệu Lương đã suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn không nghĩ ra được nét “đau buồn” đó của Lý Trạch Phân là gì, cũng như hẳn không tài nào biết được mục đích thật sự trong những lời của cô.

“... Cô điên rồi.” Kết quả của dòng suy nghĩ chỉ mang lại cho hắn 3 chữ vô nghĩa này.

“Có lẽ vậy.”

“... Cô đi đi, xem như chuyện hôm nay chưa từng xảy ra.” Hắn vô thức lui về sau nửa bước, không hiểu đang trốn tránh điều gì. Rõ ràng trong phòng này, người tay không tắc sắt là Lý Trạch Phân chứ không phải hắn.

“Thôi được rồi.” Lý Trạch Phân đứng dậy, từ từ đi ra ngoài cửa.

Đọc Full Tại Truyenfull.vn

Phanh! Cửa đột nhiên bị mở ra.

Một thứ tối om trùm lên đầu Lý Trạch Phân.

“Cô không thể đi.” Là giọng nói trầm thấp của Đông Môn.

“Đông Môn!” Triệu Lương đột nhiên nhận ra điều gì đó, hắn trừng mắt nhìn Đông Môn vừa xông vào, “Thả cô ta ra!”

“Giám đốc Triệu, cô ta không thể đi được! Cô ta là tấm vé duy nhất, chỉ cần có cô ta trong tay, ngài mới có thể quay về với Tích Tích, cùng cậu ấy rời khỏi Đường Quốc!” Đông Môn thật sự chống lại mệnh lệnh của Triệu Lương. Anh ta cầm súng chĩa vào Lý Trạch Phân, từ từ vòng ra phía sau rồi khóa tay cô lại với chiếc túi đeo sau lưng, giữ súng trên thái dương, tạo ra dáng vẻ bắt giữ con tin tiêu chuẩn.

Lý Trạch Phân không hề phản kháng.

Trong tình huống lúc này, ngay cả người vô tâm cũng có thể nhận ra Đông Môn đã đứng ngoài cửa nghe lén từ đầu đến cuối. Những lời nói kia của Lý Trạch Phân, thay vì nói với Triệu Lương thì phải là nói với Đông Môn mới đúng.

“Rốt cuộc mục đích của cô là gì?” Triệu Lương thấy cảnh tượng Lý Trạch Phân bị bắt làm con tin trước mắt mình rất chướng mắt, nòng súng chĩa vào đầu Lý Trạch Phân lại như chĩa vào lòng hắn vậy. Cảm giác bất lực từ từ tuôn trào trong lồng ngực khiến sắc mặt của hắn dần trở nên đỏ bừng.

“Mục đích của tôi? Tôi thì có thể có mục đích gì chứ.” Lý Trạch Phân tỏ ra mình vô tội, “Giờ người bị súng chĩa vào người đâu phải là giám đốc Triệu, là tôi mà.”

“Như thế còn chưa đủ sao? Tôi sẽ làm bất cứ thứ gì các cô yêu cầu, muốn đốt tâm huyết mấy chục năm thì cứ đốt quách đi cho rồi, muốn mạng của tôi tôi cũng chuẩn bị sẵn đây, còn chưa đủ à? Sao phải kéo Tích Tích vào chứ? Nó không hề biết gì cả.” Trong vô thức, chữ “cô” đã biến thành “các cô”, cũng không biết Triệu Lương đang nghĩ đến những ai nữa.

“Tôi không hiểu ông đang nói gì cả.” Vẫn là giọng điệu “không liên quan tới tôi”, như thế thứ đang dí trong đầu cô chỉ là một cây lược chứ không phải là một khẩu súng vậy.

Vẻ mặt của Triệu Lương lóe lên, ánh mắt như dao cứa khắp người Lý Trạch Phân từ trên xuống dưới, sau đó đột nhiên bật cười điên cuồng: “Ha ha ha ha ha, những người họ Lý các cô đúng là nhẫn tâm, vì để nhỡ có tận gốc mà cả người nhà mình cũng lợi dụng được. Được, được, được, vậy thì tôi sẽ cùng với các người diễn một vở kịch lớn, để tôi biến thành một kẻ ác triệt để vậy. Được rồi, tôi làm, tôi sẽ làm, sao lại không làm chứ? Tốt nhất là cô nên cầu nguyện Thái tử thật sự quan tâm mình như ông ta đã nói đi.”

Lý Trạch Phân mặc kệ cho Triệu Lương suy nghĩ càng ngày càng lệch lạc, cũng tùy ý để Đông Môn ép mình đi xuống bãi đỗ tăng hầm biệt thự rồi lên xe.

Cơn mưa sắp ập đến, nhưng giờ phút phút này những người đang đi lại trên các con đường ngõ hẻm vẫn chưa nhận ra được những cơn gió. Hoặc có lẽ, đối với những người dầm mưa ngoài đường, đây chỉ là chuyện bung một chiếc ô, không hề quan trọng.

Chương 115: Chuỗi xoắn kép đen và trắng (28)

Hôm nay là cuộc họp lần thứ 39 của đội chuyên án Thiểm Châu về vụ án toàn quốc X. Sau khi kết thúc cuộc họp video, Lan Khâm đóng màn hình máy tính lại rồi cầm điện thoại bên cạnh lên.

Dưới sự nỗ lực kéo chặt sợi dây thừng của cảnh lực toàn quốc, công tác điều tra vụ án X đã sắp sửa kết thúc. Trước mắt chỉ còn bắt giữ Tổng giám đốc của công ty dược Giai Lương — Triệu Lương ở Lạc Dương là xem như đã xong một giai đoạn, tiếp đến là công việc của cơ quan tư pháp và nhà tù.

Sau một cuộc cải tổ lớn như thế, Đường Quốc đã rũ bỏ được những vết bẩn tích tụ hàng chục năm trong mọi ngóc ngách, sau một thời gian ngắn đã trở nên rực rỡ hơn rất nhiều, sương mù trong bầu trời dường như cũng biến mất, mấy ngày liên tục đều có nắng ấm, thậm chí nhiệt độ còn lên mức kỷ lục.

Nhưng Lan Khâm luôn cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. Loại cảm giác này giống như đang uống một ngụm nước sôi mà người khác mang đến vậy, rõ ràng là nước, rõ ràng là không có vị gì nhưng lại luôn có một cảm giác bất thường nơi đầu lưỡi.

Dù biết bao lần anh gọi điện dụ dỗ ông già nói ra thất bại, nhưng trực giác mách bảo anh ông già mình đã làm gì đó dính tới phiền phức rồi.

Nguồn cơn của sự phiền phức này không khó để đoán, vì ngày đó rõ ràng Lý Trạch Phân và ông già đã hứa hẹn với nhau chuyện gì đó. Sau đó thì xảy ra chuyện Chân Vĩ bị bắt cóc trong lúc ra ngoài chữa bệnh, tuy không muốn thừa nhận nhưng Lan Khâm biết rõ chuyện này 80% là có liên quan đến Lý Trạch Phân và ông già.

Vì chuyện Chân Vĩ ra ngoài điều trị có thể nói là Lý Trạch Phân một tay

làm ra, nhưng đêm hôm đó ông già lại không về nhà, chuyện tối đó cũng giữ kín như bưng. Sau đó Lý Trạch Phân bắt đầu trốn tránh mình và ông già, Lan Khâm đoán có lẽ là để che mắt.

Vậy câu hỏi được đặt ra là tại sao ông già và Lý Trạch Phân, một người là cấm quân, một người là cảnh sát hình sự lại đi bắt cóc một gã nghi phạm tự xưng là phóng viên điều tra chứ? Không kể đến một người xem nhiệm vụ là mạng như ông già nhà mình, tuy giá trị quan của Lý Trạch Phân không bình thường lắm, nhưng bản chất cô sẽ không làm ra bất cứ chuyện phi pháp nào mà không có lý do cả.

Trừ khi trong tay Chân Vĩ có thứ gì đó, nếu rơi vào tay cảnh sát Lạc Dương sẽ rất nhanh biến thành chưa từng tồn tại.

Tuy Lan Khâm thường bị Lý Trạch Phân lấy chữ “tấm lòng son” ra chế giễu, nhưng không có nghĩa là anh không biết gì về thế giới này. Vụ án của X đã âm ỉ đến mức này rồi, trừ những quan chức cấp cao đã lui vào bóng tối ra thì không còn ai có đủ quyền lực để nhúng tay vào nữa. Theo hành động của Lý Trạch Phân và ông già, chỉ e người nọ hẳn là hoàng thất. Dù sao Đường Quốc không giống như nước Anh và Phù Tang, tuy rằng đều là quân chủ lập hiến nhưng hoàng thất ở Đường Quốc vẫn có thực quyền.

Một khi dính líu đến 2 chữ “quyền lực” và “chính trị”, đó không còn là chuyện mà một cảnh sát nhỏ như Lan Khâm có thể nhúng tay vào được nữa. Hiện thực không như trong các tác phẩm văn học và điện ảnh, tuy Lan Khâm nhận thức được tấm màn đen đó, nhận thấy ông già và Lý Trạch Phân đang bước vào vũng lầy, nhưng trói buộc mọi mặt đã khiến anh không thể làm gì hơn trừ việc ngoan ngoãn điều tra vụ án.

Qua những cuộc nói chuyện giữa hai cha con, dường như Lan Triết đang khá tốt. Nhưng Lý Trạch Phân đã mất tích hoàn toàn từ hơn 10 ngày trước. Tất cả phương thức liên lạc của Lan Khâm đều bị cô chặn, cô cũng đã xin nghỉ dài hạn ở Cục điều tra Lạc Dương và Trường An. Lan Khâm đã thử liên hệ với Trần Kiến và Chu Hiểu Lệ, tuy nhiên hai người cũng giữ miệng kín như bưng, giấu giếm một lúc thì cúp điện thoại, sau đó cũng chặn anh như điện hạ của họ.

Chuyện đã đến mức này, Lan Khâm chỉ cảm thấy mình trở lại tâm trạng như lúc Lan Huệ mất tích hơn nửa tháng trước. Nhưng ít ra anh còn được tham gia điều tra thực tế, giờ anh chỉ có thể tưởng tượng ra cảnh bản thân bay tới Lạc Dương, xông vào Hoàng cung, đâm vài cú vào mặt những kẻ mang danh chính nghĩa kia.

Lại một lần nữa, anh lại bị cảm giác bất lực bao trùm lấy, anh muốn trở thành một người cảnh sát tốt như Lan Huệ đã nói, nhưng anh lại không biết chữ “Tốt” đó được định nghĩa như thế nào.

Một cảnh sát thậm chí còn không thể bảo vệ những người bên cạnh mình...

Ngày qua ngày, cứ thế trôi qua trong hư vô. X từ từ sa lưới, từ từ tưới lên lòng tự trách trong anh, lên lồng ngực thấp thỏm, che lấp sự bất mãn trống rỗng của anh.

Thi thoảng anh sẽ nghĩ, liệu có phải mình leo chưa đủ cao, chưa đủ mạnh không? Trước đây vốn chỉ có thể nhìn vào thiện ác ở một mức độ nào đó, vì thế với năng lực của mình, anh đã có thể lấy thiện áp chế ác, cứ như thế cảm thấy mọi chuyện đều thuận lợi. Nhưng giờ khi tiếp xúc với một tầng cao hơn, anh lại có cảm giác bất lực như một con kiến trong lòng vậy.

Hoặc nói cách khác, thế giới này đã hết thuốc chữa rồi ư? Từ lâu nó đã thay đổi, không còn là thứ mà mọi người tin tưởng nữa.

... Không, nếu mỗi người đều nghĩ nó như thế thì thế giới này thật sự sẽ trở nên vô vọng, đúng không?

Nhưng...

Anh phát hiện chẳng biết từ lúc nào mà mình đã bị đưa đến mép vực sâu, trở thành một người nhìn chằm chằm xuống vực thẳm bên dưới. Nếu không cẩn thận, anh cũng sẽ bị kéo xuống đáy vực.

Đột nhiên, điện thoại rung lên.

Anh cúi đầu nhìn, hóa ra là Lý Trạch Phân, người đã chặn anh lúc trước.

Tay của anh run lên, trong ngực như bị ai đó túm lấy đập thành thịch khiến anh đau đớn. Anh bấm rất nhiều lần mới có thể mở được giao diện tin nhắn.

— “Gần đây xem được một câu chuyện cổ tích về cái bóng và ngọn nến, tự nhiên tôi lại nảy ra một câu hỏi: “Đội trưởng Lan, anh nghĩ cái bóng có thể bùng cháy giống như ngọn nến không?”

Bộp, điện thoại rơi xuống mặt bàn.

Trái tim đập thành thịch trong lồng ngực, mắt Lan Khâm hoa cả lên. Phải một lúc lâu sau anh mới bình tĩnh lại được, nhặt điện thoại trên bàn lên.

“Đã xảy ra chuyện gì? Em đang ở đâu? Có ổn không? Em định làm gì vậy?”

— “Tin đã gửi nhưng bị đối phương từ chối nhận.”

“...”

Lan Khâm ấn chặt ngọn lửa trong lòng mình, chuyển khung chat sang Lan Triết.

“Bên cha xảy ra chuyện gì vậy? Bọn cha định là gì?”

Dòng chữ “Đối phương đang nhập” liên tục hiện lên vài lần, qua khoảng chừng 10 phút sau Lan Khâm mới nhận được câu trả lời nguyên vẹn.

— “... Tự mình xem tin tức đi.”

Là sao?

Lông mày Lan Khâm nhảy dựng lên, chuẩn bị mở phần mềm tin tức ra đọc thì Tiêu Lăng Duyệt đột nhiên xông vào văn phòng của anh.

“Đội trưởng Lan, xảy ra chuyện rồi!”

“Chuyện gì?!” Lan Khâm phát câu, đứng phắt dậy đung đùi vào bàn làm việc, nhưng do tác dụng của adrenalin quá mạnh nên anh dường như không cảm thấy đau đớn gì nữa.

Tiêu Lăng Duyệt bị dọa đến giật mình, sững sốt 2 giây mới nhớ ra nội dung vốn định nói: “À, là bên Lạc Dương ấy, giờ đang đưa tin ở tháp Lạc Dương, a...” Anh ta nói năng lộn xộn cả buổi trời, cuối cùng vò đầu bứt tai, “Đội trưởng Lan, anh ra xem cùng đi.”

Lan Khâm ôm một bụng bất an đi ra, phát hiện tất cả mọi người đều đang vây quanh máy tính của Tiêu Lăng Duyệt. Trên màn hình đang phát một bản tin trực tiếp của một đài nhỏ ở Lạc Dương. Trong cảnh quanh chính là kiến trúc cao nhất Đường Quốc — Tháp Lạc Dương.

“Giờ cấm quân và cảnh sát đã phong tỏa khu vực xung quanh tháp Lạc Dương, chúng tôi cũng không biết bên trong cụ thể đã xảy ra chuyện gì. Nhưng theo thông tin chính xác do du khách bị sơ tán nửa tiếng trước, dường như giám đốc Triệu Lương của công ty dược Giai Lương đã bắt con tin leo lên đỉnh tháp Lạc Dương. Theo tình hình điều động cấm quân hiện nay, chúng ta có lý do để nghi ngờ con tin hiện tại là thành viên hoàng thất.” Những lời tường thuật như mũi dao nhọn đâm xuyên qua tai Lan Khâm.

Lan Khâm siết chặt thành ghế của Tiêu Lăng Duyệt, khiến nó phát ra tiếng cọt két.

“Con tin là Tiểu Lý,” Tiêu Lăng Duyệt liếc nhìn Lan Khâm, nuốt nước bọt rồi thận trọng nói, “Vừa rồi tôi có theo dõi tin tức về chuyện này, lúc Cục điều tra Lạc Dương chưa kịp tiến hành sơ tán người dân và phong tỏa đã có một đơn vị truyền thông chụp được hiện trường, cũng có vài du khách lớn gan chụp lại up lên mạng xã hội. Tuy những thứ đó đã bị xóa rồi, nhưng tôi nhanh tay lưu lại được một phần, chỉnh nét lại. Có tổng cộng 2 kẻ bắt con tin, cả 2 đều có súng, 1 người là Triệu Lương, còn lại hẳn là vệ sĩ của hắn, Tiểu Lý bị tên vệ sĩ đó khống chế, trên lưng đeo một cái túi ngực trang, rất có khả năng là đang đi trên đường thì bị bắt cóc, sau đó bị mang thẳng đến tháp Lạc Dương.”

“A, vừa có tin mới đưa đến,” Phóng viên trực tiếp lại nói, “Triệu Lương đưa ra điều kiện với chuyên gia đàm phán, yêu cầu hoàng thất chuẩn bị một chiếc máy bay đồ đầy xăng, có lẽ đang muốn chạy trốn bằng cách này.”

“Tên khốn này xem nhiều phim mafia rồi quá đúng không?” Phùng Dịch Hoảng đập vào góc bàn, tức giận nói, “Trời người mang đến tháp Lạc Dương để đi máy bay à? Sao được chứ, tất nhiên phải trực tiếp diệt khẩu rồi. Hắn đang ở đâu, đỉnh tháp à? Dù đỉnh tháp rất cao nên không có tòa nhà để bắn tỉa, nhưng còn máy bay quân dụng thì sao? Hơn nữa còn là 360 độ không góc chết đấy. Đây chẳng phải tự tìm đường chết đấy à?”

Tiêu Lăng Duyệt nhún vai: “Hắn đang ở trên đỉnh tháp. Đỉnh tháp Lạc Dương có một sân bay mini, bình thường chỉ mở cho quân đội sử dụng dưới tình huống đặc biệt, không mở cho người ngoài. Không biết Triệu Lương đã dùng cách nào leo lên được, theo ảnh chụp mơ hồ có thể nhìn thấy Tiểu Lý bị gã vệ sĩ kia ép đến mép sân bay rồi, còn Triệu Lương thì đứng gần đó chĩa súng vào cô ấy.”

“Trong tình huống này không thể giải cứu con tin bằng cách bắn tỉa được,” Giọng nói của anh ta càng lúc càng nhỏ, “Vì thang bằng của Tiểu Lý hoàn toàn dựa vào tên vệ sĩ kia, bất luận là đánh gục Triệu Lương hay anh ta, hoặc đồng thời hạ gục cả 2 thì Tiểu Lý vẫn có thể trúng đạn hoặc rơi xuống tháp. Tháp Lạc Dương trên hẹp dưới rộng, không thích hợp đặt đệm hơi, dù cho có thể thì với độ cao của tháp như thế cũng chẳng có tác dụng gì.”

“... Đm.” Phương Uy buột miệng chửi, “Nước đi này đúng là tàn nhẫn thật. Không biết bên Lạc Dương kia làm ăn kiểu gì, Tiểu Lý đứng trước mắt vậy mà cũng bị bắt nữa ư? Lại còn bị bắt đến tháp Lạc Dương rồi mới phát hiện nữa chứ!”

“Giờ có nói gì cũng vô dụng, dù sao thì người cũng đã bị bắt rồi,” Trương Trác Bân thở dài, “Chính phủ giờ cũng chỉ có thể đáp ứng trước yêu cầu của Triệu Lương sau đó mới truy bắt chúng sao nhì? Em gái Chỉ là bùa hộ mệnh của chúng, rời khỏi không phận của Đường Quốc rồi chúng sẽ không làm gì, nhưng sau đó thì khó nói lắm. Thật sự là tình huống tồi tệ nhất.”

“E là mọi chuyện cuối cùng lại không được như thế.” Giọng điệu của Mao

Lệ âm đạm, “Nước đi này của Triệu Lương không phải là tàn nhẫn mà phải là ngu xuẩn mới đúng.”

“Là sao?” Tiêu Lăng Duyệt nhíu mày, “Chẳng lẽ chính phủ thật sự từ bỏ con tin ư? Tiểu Lý là công chúa đấy.”

“Vì là công chúa nên mới không thể nhượng bộ được.” Mao Lệ thở dài.

Phương Uy: “Hả?”

“Nếu con tin là một người bình thường, một công dân Đường Quốc bình thường, cô ấy cần được bảo vệ. Vì thế chính phủ sẽ thả Triệu Lương đi và bảo vệ cô ấy, nhất là khi truyền thông đã tường thuật trực tiếp từ đầu đến cuối thế này rồi.” Giọng nói của Mao Lệ lạnh như gió mùa đông, khiến cả chính mình và những người ở trong phòng đều cảm thấy lạnh buốt, “Nhưng con tin là hoàng thất thì lại khác. Cô ấy là công dân của Đường Quốc, cũng là hoàng thất Lý Đường, trong tam quan của đại chúng hiện tại cô ấy là người phải hy sinh bản thân cho Đường Quốc trong những lúc cần thiết. Vì thế chính phủ không thể vì cô ấy mà thả Triệu Lương tội ác tày trời kia ra được.”

Văn phòng trở nên yên tĩnh, thậm chí tiếng máy điều hòa ngày thường vẫn kêu inh ỏi cũng không hiểu sao im bật.

Trong không gian hơn 10 mét vuông chỉ còn lại tiếng nói âm u của Mao Lệ: “Đây là trách nhiệm và vận mệnh của thân phận này, ngay từ lúc cô ấy bị bắt thì kết thúc đã định rồi...”

Lan Khâm nhìn chăm chăm vào bức ảnh tháp Lạc Dương, nhìn chăm chăm vào đỉnh tháp, dù anh căn bản chẳng thể thấy gì trên đỉnh tháp cả.

Lý Trạch Phân, rốt cuộc em đang làm cái quái gì vậy...

Cùng lúc đó, sân bay trên tháp Lạc Dương.

Khi trông thấy chiếc trực thăng quân sự nhỏ như một chấm đen trong không trung kia, Lý Trạch Phân đã biết rõ đáp án của “ông ngoại” Thái tử.

— Một công chúa con lai không biết tự lượng sức mình thôi mà, sống hay chết, chết như thế nào không hề ảnh hưởng đến đại cục.

Cô từ từ nhếch khóe miệng lên, để lộ một nụ cười châm chọc.

Triệu Lương đối diện bị nụ cười này của cô làm cho bưng tỉnh, giờ hẳn mới ý thức được mọi chuyện đã hoàn toàn trái ngược với suy đoán ban đầu của mình. Tiểu công chúa trước mắt căn bản không phải là đòn cuối do Thái tử phái đến chống lại mình, càng không phải một cái kết viên mãn mà Thái tử vẽ ra cho vụ án quy mô lớn này, đây chẳng qua chỉ là một đòn trí mạng của Thái tử dành cho hắn. Hắn không phải là kết cục cuối cùng, hắn chỉ là cầu nối mà thôi.

Nhưng hắn đã nhận ra quá muộn.

... Nhưng có lẽ như thế cũng tốt.

Pằng! 2 tiếng súng đồng thời vang lên, dưới tác dụng của ống giảm thanh nên còn nhẹ hơn cả tiếng gió trong đỉnh tháp.

1 giây sau, trên trán Triệu Lương và Đông Môn tuôn tràn máu tươi, Triệu Lương ngã rạp xuống đất, còn Đông Môn kéo theo Lý Trạch Phân như con diều bị đứt dây, rơi xuống mép sân bay.

Tiếng gió vù vù bên tai khiến cơ thể cô không tài nào nhúc nhích được trong cảm giác mất trọng lực.

Người ta nói con người có 2 phản xạ sợ hãi có điều kiện bẩm sinh, 1 là cái chết, 2 là độ cao. Nhưng Lý Trạch Phân lại nhận ra khi gặp cả 2 cùng lúc, cô lại không hề có chút sợ hãi nào. Lòng cô rất an yên, tựa như một người đang gật gù khi xem xong một bộ phim điện ảnh và lơ đãng nhìn những dòng credit đang chạy trên màn hình vậy.

Chà, câu chuyện không hề gây căng này đã kết thúc, đã đến lúc nói lời chia tay với mọi người rồi.

Lý Trách Phân đưa tay chạm vào túi ngực trang sau lưng, sau đó khép đôi mắt lại.

Chương 116: Hoàn chính văn

Tháng 5 rất nhanh đã kết thúc, mở ra một tháng 6 càng nóng nực hơn nhiều.

Vụ án X đã dần phai nhạt trong mắt mọi người theo thời gian, thay vào đó điểm nóng của dư luận lại biến thành sự kiện âm ỉ hồi cuối tháng 5 trên tháp Lạc Dương kia. Không ai biết chính xác chuyện gì đã xảy ra trên tháp cho đến khi có thông báo chính thức rằng Triệu Lương đã bị triệt hạ. Còn chuyện danh tính cụ thể của con tin và việc cô ấy còn sống hay đã chết, hoàn toàn phụ thuộc vào suy nghĩ của cư dân mạng.

Có người nói mình nhìn thấy bóng người rơi xuống từ đỉnh tháp, thậm chí còn thấy vết máu trên tường tháp, có người thì bảo rằng con tin đã được cảnh sát và cấm quân dùng kỹ thuật công nghệ cao gì đó để giải cứu. Nói cho cùng thì thứ họ quan tâm không phải là sống chết, mà là diện mạo của con tin đó.

Mặc dù công tác hạn chế tin tức đã được tiến hành tích cực, nhưng những bức ảnh trên không do các phương tiện truyền thông và du khách chụp được ngày hôm đó vẫn bị phát tán ra. Mặc dù hầu hết các bức ảnh đều bị mờ, nhưng cũng đủ để các bậc cao thủ khôi phục lại gương mặt ban đầu. Diện mạo được phục chế lại của con tin ngoài màu mắt và tóc đậm chất phương Tây ra thì rất giống với Lý Chỉ, con gái của Tử Trân công chúa. Nhưng màu mắt và tóc lại là những thứ hoàn toàn có thể thay đổi dựa vào công nghệ làm đẹp hiện nay.

Niềm tin vô hạn cứ thế được sinh ra.

Đâu mới là thật đây? Mắt đen tóc thẳng như những hình ảnh chính thức? Tóc xoăn mắt xanh như trong ảnh chụp?

Bất luận câu trả lời là thế nào thì bản chất con người vẫn luôn bị kích thích

trước cảnh tượng người khác xui xẻo.

Cư dân mạng đoán ra được không dưới 10 phiên bản cung đấu tàn luyến, thậm chí còn liên kết với vụ án X và Paradise. Công việc của Tử Trân công chúa ở Đại học Nữ Hoàng một lần nữa lại bị giới truyền thông làm nhiều loạn, nhưng có thông tin cho rằng giáo sư Lý đã xin nghỉ dài hạn vì vấn đề sức khỏe. Chính lúc trên mạng đang nghi ngờ “vấn đề sức khỏe” của Tử Trân điện hạ có liên quan đến chuyện sinh tử của con gái thì không biết là vị cảnh sát nào ở Lạc Dương hay Trường An đã không tuân thủ nguyên tắc bảo mật mà để lộ thẻ ngành của Lý Trạch Phân ra ngoài.

Công chúa Lý Chỉ giống y đúc cảnh sát Lý Trạch Phân, tên và tự đều có cùng ý nghĩa. Rõ ràng, 2 người chính là 1.

Hoàng thất Lý Đường có một người làm cảnh sát hình sự, mà cảnh sát hình sự này lại là con lai, rất có thể cô vì “cha ruột” của mình mới tham gia điều tra vụ án Paradise, cuối cùng lại thành nạn nhân của vụ án X.

Sự tồn tại này đã phá vỡ những nhận thức của người dân Đường Quốc về 2 chữ “công chúa”, ngay lập tức khơi dậy lên sự tưởng tượng của cư dân mạng, cuộc thảo luận mới này cũng nhanh chóng át đi dư luận của vụ án X. Một số người viết ra tình yêu và thù hận của 3 thế hệ hoàng thất, một số người kể về cuộc sống cay đắng của một nàng công chúa mang dòng máu lai, một số lại viết về những thăng trầm trong đời người. Độ hot đến mức không thể kiểm soát được, hoàng thất và chính phủ cũng chỉ đành bất lực.

Ngay lúc Lý Trạch Phân gần như chuyển từ nhân vật 3D sang 2D trong miệng cư dân mạng thì một tin tức bùng nổ đã lặng lẽ được đưa vào cuộc thảo luận về Chỉ công chúa.

Nguồn của tin này là từ một đơn vị truyền thông không mấy nổi tiếng tên là “Sự Thật”, đơn vị truyền thông này lên án Thái tử đương triều giam cầm phóng viên, mưu hại công chúa tôn thất.

Một bài báo với ngôn từ sắc bén cùng với một đoạn ghi âm dài nửa tiếng. Đa số đoạn âm thanh là cuộc nói chuyện giữa 2-3 người, nhưng nội dung lại liên quan đến bắt cóc, buôn ma túy và thí nghiệm trên người, không khỏi

khiến người ta e sợ.

Theo bài báo, đoạn ghi âm này chính là bản sao của người phóng viên điều tra nằm vùng trong một tổ chức tội phạm bí mật bị Thái tử giam cầm. Trong đoạn ghi âm thì thoảng có nhắc tới “những người đứng sau ủng hộ tổ chức”, bao gồm các công ty dược phẩm nổi tiếng, cũng có vài “người họ Lý” đầy ẩn ý. Tuy trong bài báo không hề xuất hiện nửa chữ tiếng Anh nào, nhưng rõ ràng đang chỉ tới vụ án X.

Những từ ngữ được nhắc tới trong đoạn ghi âm tuy đều là giọng điệu suy đoán và bàn tán, không hề có chứng cứ nào xác thực nhưng cũng đủ để mọi người suy nghĩ đủ thứ.

Người nhà họ Lý đứng sau lưng X, kết hợp với thân phận cảnh sát của tiểu công chúa Lý Chỉ, chuyện cô hy sinh vì đại nghĩa trên tháp Lạc Dương hơn 10 ngày trước trong nháy mắt đã đổi chiều.

Có lẽ để tránh giấu đầu lòi đuôi, hoặc vì lí do khác mà bài báo của Sự Thật không hề bị xóa bỏ. Trái lại là Hoàng thái tôn điện hạ đã thay mặt người cha bệnh nặng ra mặt, điều động đoàn luật sư ngự dụng, chính thức khởi tố Sự Thật, mặt khác tìm ra được chính chủ trong bài báo — Chân Vĩ, bảo anh ta lộ mặt trong hợp báo của hoàng thất để chính miệng thừa nhận những hành vi PR đáng khinh của Sự Thật.

Từ trước đến nay “cư dân mạng” đều là những sinh vật cùng giống với “dây leo trên tường”, vừa hợp báo xong, trừ một số ít vẫn khăng khăng Chân Vĩ bị ép buộc ra thì dư luận phần lớn đã xoay theo chiều ngược lại.

Những người ngay từ đầu vỗ tay khen ngợi cho sự dũng cảm dám nói ra của Sự Thật, giờ đã thành chuột chạy qua đường, thành những người sỉ vả họ.

Đúng lúc này, quả bom thứ 2 lại nổ ra.

Cũng là một đoạn ghi âm, chất lượng khá kém, tạp âm lớn như bị ném vào máy xay sinh tố vậy.

Lần này chủ nhân giọng nói không còn là Chân Vĩ nữa mà là Triệu Lương,

người mà mọi người đều có thể mơ hồ nhận ra.

“1 chai chỉ đủ uống trong 1 tháng, nhưng để duy trì sự sống thì phải uống cả đời đấy. Tình hình kinh tế lúc đó của nhà chúng tôi cũng chỉ gắng cho mẹ tôi uống được 5 năm. Bà ấy sống không được 5 năm, vì năm thứ 3 bà ấy sợ liên lụy đến gia đình nên đã tự sát trước mặt tôi...”

“Không phải có một mình bà ấy, nhưng hàng nghìn hàng vạn người như thế...”

“Tôi muốn thay đổi những chuyện đó, vì thế nên tôi đã thành lập Giai Lương. Tôi muốn biến những loại thuốc trong câu chữ đó thành hiện thực, thành những loại thuốc được bảo hộ bằng bằng sáng chế nhưng không quá đắt tiền. Nhưng một công ty hoàn toàn vi phạm luật thị trường không thể nào tồn tại được, chúng tôi cũng cần tiền, trừ bước vào vũng bùn đó thì không còn lựa chọn nào khác. X đã hại bao nhiêu người thì Giai Lương sẽ cứu được nhiều hơn số đó...”

“Giờ Đường Quốc đã không thể dung túng cho Giai Lương nữa rồi, cần phải chặt đi cây lớn này để những mầm non phía dưới được vươn cao, tôi cũng chỉ có thể thích ứng với xu thế lịch sử này mà thôi. Quân bảo thần chết, thần không thể không chết, huống chi kết cục này đã được định sẵn từ đầu rồi...”

“Ha ha ha ha ha, những người họ Lý các cô đúng là nhẫn tâm, vì để nhốt cỏ tận gốc mà cả người nhà mình cũng lợi dụng được...”

Đoạn ghi âm vừa được tung ra, Thái tôn điện hạ lập tức bị giới truyền thông chĩa mũi dùi vào, đến cả cửa Cung cũng không ra được. Tử Vi Thành trở lại trạng thái được bảo vệ nghiêm ngặt, còn hơn cả lúc xảy ra vụ án Paradise vài tháng trước. Cấm quân được trang bị vũ trang đầy đủ canh gác mỗi ngày, chỉ sợ có kẻ liều mạng nào trèo tường đi gây rối.

Phong trào yêu cầu hoàng thất đưa ra giải thích ngày càng lan rộng, thậm chí Tế tướng phụ trách nội các cũng chĩa mũi súng vào Tử Vi Thành, lợi dụng lực lượng của phái cách tân để khiến hoàng thất suy yếu.

Lúc này, Hoàng thái tôn Lý Tiềm Chi từ trước đến nay trừ lễ Năm Mới mới ra mặt thì rất ít khi nhúng tay vào quốc sự, vậy mà lại đứng ra. Anh đứng cạnh các Tế tướng nội các, đối diện với cha mình và Tổ phụ để yêu cầu hoàng thất mở Đông cung, tiếp nhận các cuộc điều tra của cấm quân và đội hình sự phụ trách điều tra các vụ án hình sự ở Cục điều tra Lạc Dương.

Hai bên đã giằng co được gần 1 tháng, mọi người xem náo nhiệt cũng đã mệt mỏi, dần dần cơn bão này được lý giải như một cuộc “tranh giành quyền lực trên cao”, họ thấy hai bên đều đang làm những chuyện vô nghĩa, dù là vụ án X hay Chỉ công chúa, cũng chỉ đều là báng súng mà thôi.

Rất ít người nghĩ đến trận phong ba này có liên quan đến vụ án Paradise 1 năm trước, chứ đừng nói là chuyện Cao Kiến xuống ngựa. Họ đoán được kẻ chủ mưu trên tháp Lạc Dương có lẽ chính là Chỉ công chúa, họ nghĩ tiểu công chúa đã dùng hiệu ứng ngưỡng cửa*, lấy thân thế và nghề nghiệp của mình như ngọn đèn dò đường, lấy tính mạng để đấu tranh. Vở kịch lớn mà tiểu công chúa biên soạn có lẽ vẫn chưa kết thúc. Vì thế họ lặng lẽ chờ.

() Bé Đẹp: U là trời bà tác giả bà có chú thích thuật ngữ này nha, mà bà ghi là “Đây là một hiệu ứng tâm lý, nếu bạn thích có thể tra Baidu” =))) Thui để Đẹp giải thích luôn cho nhe: Hiệu ứng này nói về tâm lý của con người, trong cuộc sống mọi người thường rất dễ chấp nhận những yêu cầu nhỏ, dễ hoàn thành hơn, sau đó mới từ từ chấp nhận những yêu cầu lớn hơn.*

Sau đó, đoạn ghi âm thứ 3 cũng đúng hẹn xuất hiện.

Chủ nhân giọng nói trong đó không còn là Chân Vĩ hay Triệu Lương nữa, thay vào đó là một giọng hoàng thất tiêu chuẩn của 1 nam 1 nữ, 1 già 1 trẻ. Ông già nói chuyện với tốc độ rất chậm, mũi như bị thứ gì đó nhét kín, giọng nói rất rầu rĩ. Còn giọng nói của người phụ nữ rất êm tai, hoàn toàn có thể so sánh được với diễn viên lồng tiếng. Nhưng cô rất ít khi nói, cảm xúc giữa các từ ngữ rất lạnh nhạt khiến người khác vô thức liên tưởng tới đôi mắt màu xanh nhạt trong bức ảnh kia.

“Ta chẳng làm gì cả.”

“Đúng vậy, chẳng làm gì cả. Ở địa vị đó thì cần làm gì nữa.”

...

“ “Tội phạm có thể không chế được” và “Quản lý bền vững” thời đó cũng là tiền đề cho vết chân châu chấu “Giai Lương” kia ra đời đấy.”

...

“Trong số những người đồng trang lứa, quan hệ giữa con và Tiềm Chi là tốt nhất, con cũng không biết thấy nó và Đông cung bị liên đới đúng không? Còn cả mẫu thân con nữa...”

“Ta không còn sống được bao lâu nữa, không quan tâm những chuyện xảy ra sau này. Chuyện đó có ảnh hưởng gì được đến ta nữa đâu? Sự bốc đồng của con cuối cùng sẽ chỉ khiến những người con quan tâm bị hại. Nhóc con, từ bỏ đi...”

Các cao thủ đã lấy đoạn ghi âm này so sánh với các bài diễn thuyết của Thái tử trong những năm qua, kết quả biến nó thành một lời thú tội không thể chối cãi của Thái tử.

Không ai quan tâm xem Chỉ công chúa đã ghi lại đoạn ghi âm này thế nào, cũng có rất ít những người để ý đến việc Chỉ công chúa đã bị Thái tử thuyết phục “từ bỏ những thứ này” nhưng sau đó lại bị Triệu Lương trói lên đỉnh tháp Lạc Dương. Đại đa số công chúng đều chỉ tay theo gió, nhắm mũi dùi vào hoàng thất, thậm chí còn có cả vạn người cùng nhau ký tên đòi cách chức Nữ hoàng.

Tới nước này, những người theo chủ nghĩa bảo vệ hoàng tộc đã triệt để bị phe cách tân của Lý Tiềm Chi và Tế tướng cầm đầu đánh bại.

Cửa Cung ở Tử Vi Thành mở toang, tiếp nhận một vài cuộc điều tra. Một số con trai và con gái của Thái tử cũng bị mời đến Cục điều tra làm khách, Thái tử nằm thở máy trong Thái y viện cũng lập tức bị chuyển đến bệnh viện trực thuộc Cục điều tra.

Lần đầu tiên trong lịch sử Đường Quốc hiện đại có một Thái tử phải vào ngồi trong Cục cảnh sát.

Trong 2 tháng ngắn ngủi sau khi mọi chuyện bại lộ, Nữ hoàng vội vàng viết chiếu xuống tội rồi thoái vị, ngôi vị Hoàng đế được truyền lại cho Lý Tiềm Chi, người đã được cảnh sát chứng minh là trong sạch.

Dù thế nào thì Lý Tiềm Chi vẫn là Trưởng tôn của Thái tử, trong tình thế Thái tử và Thái tôn gần như phải ngồi tù này, lễ đăng cơ của anh có thể dùng 2 chữ “thảm khốc” để hình dung. Thậm chí trong các cuộc họp báo sau khi đăng cơ còn có phóng viên ném trứng gà. Chuyện này khiến cấm quân xuýt chút nữa đã đề xuất mang dụng cụ dò tìm trứng gà đến.

Đối mặt với tình huống như thế nhưng anh cũng không viện cớ gì như mọi người vẫn tưởng. Anh chỉ từng bước làm những chuyện mình nên làm, dùng cái mặt nóng của mình áp vào trứng gà lạnh.

Đến lúc những trò hề này kết thúc thì đã là cuối năm 21. Đường Quốc nhân dịp năm mới ban hành một số dự luật mới. Trong đó có một số điều khoản hạn chế quyền lực hoàng thất do chính tay Lý Tiềm Chi ký, cũng như những cải cách để thân thiện hơn với cuộc sống của người dân bình thường, chẳng hạn như đổi chữ phồn thể trong văn thư chính thức của Đường Quốc thành chữ giản thể, hủy bỏ việc học chữ phồn thể trong chương trình bắt buộc của tiểu học.

Những người chỉ trích vị Hoàng đế trẻ tuổi này đã chuyển hướng từ đen sang trắng. Anh chính thức ghi tên vào sách giáo khoa môn Lịch sử Đường Quốc, trở thành người mở đường cho thời đại mới. Không ít nhà sử học còn phỏng đoán, theo xu thế cải cách hiện nay, Lý Tiềm Chi có thể trở thành “Hoàng đế cuối cùng” của Đường Quốc. Tất nhiên, những thứ này đều là chuyện tương lai.

So với tần suất xuất hiện của Lý Tiềm Chi, sự tồn tại của Lý Tiềm Chi đã triệt để biến mất trong trí nhớ của mọi người.

Trừ những thành viên đội điều tra đặc biệt của Cục điều tra Trường An mà cô hay tiếp xúc.

“Chà, lại sắp sang năm mới rồi. Tính ra chúng ta chưa từng đón năm mới với Tiểu Lý nhỉ.” Không biết là ai đã nói câu này.

“Đúng vậy, thời điểm này năm ngoái thì cô ấy đang nằm viện, còn năm nay thì...”

“Không phải đương kim Bệ hạ có quan hệ thanh mai trúc mã với cô ấy sao? Sao lại không cứu cô ấy trên tháp Lạc Dương chứ?”

“Ày, chuyện đâu có đơn giản như thế. Nhìn những chuyện xoay vần phía sau đi, thậm chí tôi còn nghĩ sự kiện ở tháp Lạc Dương có thể gọi là “sự thay đổi của tháp Lạc Dương” rồi đây.”

“Là sao? Chuyện đó chỉ là một vở kịch thôi ư? Lý Tiềm Chi lợi dụng Tiểu Lý à? Để đoạt quyền?”

“Không không không, nghĩ đi đâu vậy, ý của tôi là chẳng phải không có ai tận mắt trông thấy Tiểu Lý... như thế sao? Từ đầu tới cuối cô ấy cũng chỉ bị truyền thông gán cho cái mác đã chết thôi, nhưng thật ra lúc mọi chuyện đang xôn xao, người của cựu Thái tử cũng đến Cục điều tra điều tra lại hồ sơ của cô ấy rồi, nếu cô ấy thực sự chết trước mắt cấm quân thì cựu Thái tử điều tra những chuyện đấy có ích gì? Rõ ràng là người mất tích rồi nên ông ta mới đi tìm đấy. Rồi sau đó đến Lý Tiềm Chi đăng cơ cũng chưa từng trả lời thẳng thừng với truyền thông về vấn đề sống chết của Chi công chúa, càng không làm tang lễ, các người không thấy kỳ lạ sao? Nếu như người thật sự đã chết rồi, dù không muốn dậy sóng nhưng cũng phải làm cho đủ vì mặt mũi mình chứ. Mà lý do gán chịu áp lực lên người, không làm tang lễ, chẳng lẽ không phải vì người vẫn còn sống, nếu làm như thế là xui rủi đấy ư?”

“Vậy Tiểu Lý thoát chết ư? Như Sherlock* vậy á?”

() Trong Sherlock Holmes, Conan Doyle đã quyết định cho Holmes và Moriarty rơi xuống thác nước, nhưng dưới sự phản đối của mẹ và độc giả, ông đã phải cứu Holmes trở lại.*

“Sao lại phải dùng từ “thoát chết” thế chứ? Khó nghe lắm biết không? Nói như thế bọn đạo chích ấy. Rõ ràng cô ấy làm vậy là để sáng tỏ chân tướng, để Thái tử bị chế tài cơ mà.”

“Vâng vâng vâng... Haizz, nếu thật sự như thế thì tốt rồi. Cô ấy vẫn còn sống, ở một nơi mà chúng ta không biết được, mua cơm cho một đám người mà chúng ta không quen.”

“... Sao anh nhớ kỹ chuyện mua cơm vậy?”

Lan Khâm không tham gia vào cuộc trò chuyện trong văn phòng, chỉ ôm 3 cái thùng chất lên nhau còn cao hơn mình rồi bước vào văn phòng nhỏ.

Trái tim anh đập rộn ràng, vì anh biết những thùng đồ được gửi tới Cục điều tra này là do Trần Kiến gửi.

Anh dùng bàn tay run cầm cập của mình mở thùng thứ nhất ra. Sau đó nhìn thấy di vật của Lan Huệ mà mình đã đặt vào thùng của Lý Trạch Phân hơn nửa năm trước rồi lại không có cơ hội lấy về.

Anh mở thùng thứ hai ra, vẫn là di vật.

Anh mở thùng thứ ba ra, vẫn vậy.

Anh kiểm tra toàn bộ 3 thùng đồ lại một lần, sau đó thấy được một phong thư lạ lẫm trong góc. Phong thư được gấp lại bằng giấy A4, không hề có bất kỳ ký hiệu nào.

Anh mở phong thư ra, bên trong còn một tờ giấy A4 khác gấp lại.

Lan Khâm lại mở tờ giấy ra, thấy được nét chữ quen thuộc kia.— **Đêm dài sẽ thật sự sáng tỏ sao? Cái bóng không tài nào biết được.**

— Có lẽ là vậy, có lẽ những lời của ngọn nến không ngoa chút nào, có lẽ, ánh sáng thật sự có thể lan truyền. Cái bóng nhìn ngọn khói đen xấu xí trên người mình, nghiêng đầu suy nghĩ.

— Ngọn lửa trên người nó dần dần tắt lụi, nó lại tan vào trong góc tối vắng vẻ, ánh mắt mờ mịt nhìn ánh nền như vì sao phía xa xa.

— Nửa ngày sau, nó đeo túi lên, giơ bước chân cứng ngắc, dẫn bước vào một cuộc hành trình vô định, đi về một nơi xa.

— Tạm biệt nhé, ngài Nến.

[HOÀN CHÍNH VĂN]

Chương 117: Thuyền buồm lang thang

Ngày 2 tháng 5 năm 2026, 2 giờ chiều, tầng 67 tháp Lạc Dương.

Lan Khâm lách qua một nhóm du khách đội mũ vàng cầm cờ xanh, đi tới ven khu đặt kính viễn vọng. Anh không chạm vào kính viễn vọng mà chỉ đi tới cánh cửa kính trong suốt phía trước, ngẩng nhìn toàn bộ khung cảnh Lạc Dương.

Tiếng chụp ảnh từ đủ loại camera và điện thoại di động vang lên tanh tách bên tai. Người không cầm điện thoại ra tạo dáng chụp ảnh như Lan Khâm, đứng giữa họ bỗng trở nên lạc lõng. Nhưng anh cũng không thêm quan tâm chuyện này, những suy nghĩ bay loạn xạ trong đầu anh, xen lẫn với những âm thanh ồn ào trong tai.

“Này, sao lại có vết xước trên kính thế này? Vừa rồi hình như ở tầng 80 cũng bị như thế. Loại thủy tinh này đều là kính cường lực, thậm chí còn chống được đạn mà? Sao có thể làm ra như thế này được, lại còn là từ bên ngoài gây ra nữa.”

“Có lẽ là trong lúc vệ sinh kính gây ra chẳng?”

“Loại kính này còn phải lau chùi à? Cao mấy trăm mét thế này, công việc cũng nguy hiểm lắm đấy.”

Lan Khâm nhìn thật sâu vào vết xước mà du khách kia nói đến, sau đó xoay người rời đi.

Anh cũng không biết nguyên nhân chính xác gây ra vết xước này là gì, có thể là do những thiết bị và dụng cụ đặc biệt, nhưng anh đoán được lý do tại sao vết xước lại xuất hiện. Mặc dù những suy đoán này cũng không thể chứng thực được, nhưng anh hy vọng là đúng.

5 năm nay, mỗi năm đến Lạc Dương anh đều mua vé tham quan tháp Lạc Dương để xem đi xem lại những vết xước này, cho dù tự biết hành vi này của bản thân cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Nhưng đó là một loại tâm lý...

Sau khi rời khỏi tháp Lạc Dương, anh lái xe đi đến nghĩa trang. Hôm nay là ngày giỗ của Lan Huệ.

Có lẽ vì là cuối tuần nên trên đường đi anh không bị kẹt xe, đến nghĩa trang sớm hơn nửa tiếng so với giờ hẹn với Lan Triết. Anh không đợi bên ngoài mà cầm hoa vào trước, định nói chuyện một chút với em gái trước khi ông ấy đến. Tuy rằng chuyện “tán gẫu” này rốt cuộc cũng chỉ là tự lẩm bẫm với bản thân mình.

Mộ của Lan Huệ cách cổng vào nghĩa trang không xa, Lan Khâm đi vài bước đã đến, nhưng không ngờ là trước mộ đã có người ở đó. Là một người phụ nữ mặc váy dài màu đen. Lan Khâm lập tức nghĩ ngay tới chuyện hàng năm trừ anh và Lan Triết ra, trên mộ của Lan Huệ còn có một bó hoa thứ 3 nữa. Không phải anh chưa từng đoán thử thân phận của người đi tảo mộ kia, nhưng khả năng lớn nhất đã bị hiện thực phủ nhận rồi, anh cũng chưa từng được gặp qua người đó.

Nhưng hôm nay...

Anh vô thức nín thở, sỏi chân nhanh hơn. Trái tim anh như đang dừng đứng, lông mày nhíu lại theo từng bước chân.

Người đứng trước mộ dường như nghe thấy âm thanh sau lưng, nhanh chóng quay đầu lại.

Lan Khâm dừng lại. Thời gian như bị kéo dài ra, 1 giây biến thành 1 phút, người trước mặt quay lại thật lâu, lâu đến mức hai chân của Lan Khâm đã bắt đầu run lên, anh mới nhìn thấy mặt của người đó.

... Không phải cô ấy.

Là một người phụ nữ xa lạ.

Không, cũng không hẳn là xa lạ. Dù sao thì đã là người Đường Quốc thì không thể nói lạ với khuôn mặt này được.

“... Hoàng hậu nương nương?”

“Hoàng hậu cái *** gì chứ.” Vũ Nguyệt vừa hé miệng đã lập tức phá hỏng hình tượng cao nhã của mình, đồng thời cũng hủy luôn hình tượng “Mẫu nghi thiên hạ” trong lòng hàng vạn người dân Đường Quốc.

“...” Lan Khâm hóa đá tại chỗ, không biết vì xấu hổ hay là vì điều gì khác.

“Ài, giờ là thời đại nào rồi mà còn bị gọi là Hoàng hậu nương nương chứ, đúng là phim cổ trang làm hại người mà.”

“...”

Vũ Nguyệt tự tay làm hỏng hình tượng của mình xong mới nhận ra tình huống hiện tại, nhanh chóng quay về lễ nghi hoàng thất. Cô gật đầu với Lan Khâm, mặt không biến sắc nở một nụ cười đoan trang: “Nếu tôi đoán không sai thì đây chính là cảnh sát Lan Khâm đúng không?”

“... Phải.” Lan Khâm mơ hồ đoán được lý do tại sao hoàng hậu diện hạ lại biết được thân phận của mình, ngực không khỏi co thắt lại.

“Tôi là Vũ Nguyệt,” Đoan trang chưa được 3 giây cô ấy lại trở về dáng vẻ bình thường của mình, hoàn toàn trái ngược với thân phận hoàng thất, “Nhưng có lẽ cậu quen với tên tự “Hàm Tĩnh” của tôi hơn đúng không?” Vươn tay hướng về phía Lan Khâm.

Lan Khâm sửng sốt nắm lấy tay cô ấy, sau đó mới hoàn toàn ý thức được mình đang thực sự được bắt tay với người mà đến cả tổng quản cũng không có tư cách đụng vào, trong nháy mắt anh lại trở nên thất thần.

“Đừng sợ đến thế chứ, đâu phải cậu chưa từng gặp hoàng thất bao giờ đâu.”

Vũ Nguyệt bị bộ dạng của Lan Khâm chọc cho bật cười.

“... Chúng ta có biết nhau sao?”

“Không,” Vũ Nguyệt lập tức phủ nhận, “Không biết.” Vừa nói vừa quan sát Lan Khâm, trong ánh mắt còn mang theo ý dò xét.

“VẬY...”

“Tôi đến để tảo mộ thay một người bạn tôi.” Cô cố ý nhấn mạnh hai chữ “bạn tôi”.

Lan Khâm ngược mắt lên, khuôn mặt trong trí nhớ của anh lập tức trùng khớp với “người bạn tôi” mà Vũ Nguyệt vừa nhắc đến, làm cho anh vô thức nín thở.

“Cô ấy...”

“A, từ từ đã,” Vũ Nguyệt cắt lời Lan Khâm, lấy điện thoại di động ra xem thời gian, “Còn nửa tiếng nữa bọn cấm quân kia sẽ đến đây, vậy là còn thời gian nửa tiếng nữa. Nếu vậy thì, chúng ta ngồi xuống nói chuyện chút đi?”

“... Hà?”

“Là vậy đó, vui vẻ mà quyết định thôi, đi thôi.” Cô không chờ Lan Khâm phản ứng lại, tự mình đi về phía con đường phía trước.

Lan Khâm nhìn trái nhìn phải, sau đó vẻ mặt mơ hồ đi theo, đầu óc như bị chập mạch, cứ như thế đi theo một “người lạ” vào một chiếc ô tô màu đen có rèm che.

Kính cửa xe là loại một chiều, mãi đến khi mở cửa ngồi vào băng ghế phía sau Lan Khâm mới phát hiện trên ghế lái hiện tại có người đang ngồi.

Người đó kia đội một cái mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, chỉ để lộ đôi mắt ra ngoài. Cặp chân mày dưới chóp mũ đã quá quen thuộc, ngoại trừ màu mắt là nâu đen như người Châu Á thì những điểm khác hoàn toàn trùng

khớp với ánh mắt trong trí nhớ của anh.

Cơn đau nhói trong ngực lại càng rõ hơn.

“Vị này là?” Người ngồi ở ghế lái mở miệng, giọng nói và ngữ khí rất giống người trong trí nhớ.

“Cảnh sát Lan Khâm, chắc anh cũng nhớ.” Vũ Nguyệt ngồi ở ghế phụ lái quay sang đáp, rõ ràng là có quan hệ đặc biệt với người này.

“Hóa ra là cảnh sát Lan.” Người đàn ông tháo khẩu trang xuống, quay người lại, “Rất vui được gặp mặt.”

Lan Khâm cũng không cần hỏi thân phận của đối phương nữa, rõ ràng anh ấy chính là Hoàng đế của Đường Quốc – Lý Tiềm Chi.

“Tham, tham kiến...”

“Không cần tham kiến, cũng đâu phải là dịp gì trang trọng.” Vũ Nguyệt xua tay, giải vây cho Lan Khâm đang không biết chào hỏi thế nào, “Nói chuyện như bạn bè bình thường là được rồi. Chúng tôi cũng chỉ tò mò không biết “đội trưởng Lan” trong miệng của A Chi rốt cuộc là người như thế nào thôi.”

“A, A Chi?” Lan Khâm phát hiện giọng nói của mình đã khàn đặc.

Vũ Nguyệt: “Là Lý Chi đó, Lý Trạch Phân, cậu đừng nói là không biết nhé. Mặc dù hiện tại cậu ấy đã đổi theo họ cha cậu ấy rồi, không dùng tên này nữa.”

“Không phải cô ấy...”

“Không phải cảnh sát Lan đã sớm đoán ra rồi sao?” Lý Trạch Thâm cười.

“Vậy là cô ấy thật sự vẫn còn sống?” Giọng nói của Lan Khâm trở nên kích động lên, “Chuyện xảy ra trên tháp Lạc Dương 5 năm trước chỉ là một vở kịch thôi ư? Trong chiếc túi cô ấy đeo có thiết bị đặc biệt giúp cô ấy có thể

hạ cánh an toàn trong lúc rơi xuống từ tháp sao? Vì vậy nên cửa kính của tháp Lạc Dương mới có những vết xước kia?”

“Ừm...” Lý Trạch Thâm sờ cằm, “Câu hỏi thứ 2 tôi không tiện trả lời. Nhưng câu hỏi thứ nhất của cậu tôi có thể nói, nếu cảnh sát Lan cam đoan sau khi nghe sẽ giữ bí mật.”

Lan Khâm gật đầu như già tởi.

Lý Trạch Thâm: “Hôm qua nó vừa lên máy bay rời khỏi Tân Đại Lục* rồi, hẳn là giờ đã đáp xuống ở Canada.”

(*) *Ý chỉ Châu Mỹ.*

“Canada...”

Vũ Nguyệt: “Đúng vậy, Canada. Cậu cũng biết thân thế của cậu ấy mà, cậu ấy vốn sinh ra ở Canada, cha cũng là người Canada. Theo pháp luật nơi đó thì cậu ấy vốn có thêm quốc tịch của Canada. Chẳng qua sau khi quay về Đường Quốc thì thân phận đó đã bị bỏ qua. Mặc dù nói là bỏ qua nhưng cậu ấy cũng chưa hủy bỏ quốc tịch này, vì vậy chỉ cần làm một số thủ tục cho phía chính phủ là có thể trở về, 5 năm trước lúc đang ở đầu sóng ngọn gió, cậu ấy đã dùng thân phận này để rời khỏi đây. Ô, có phải em nói nhiều quá rồi không.” Cô ấy vô tội quay sang nhìn Lý Trạch Thâm.

Lý Trạch Thâm cười bất lực, vươn tay giúp Vũ Nguyệt vén mấy sợi tóc ra sau tai: “Cho dù không nói thì cảnh sát Lan hẳn cũng có thể đoán ra.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Vũ Nguyệt kéo bàn tay đang đặt trên tay mình xuống ghế ngồi, ở một góc Lan Khâm không nhìn thấy nghịch đường chỉ tay trong lòng bàn tay.

Lý Trạch Thâm nắm tay lại ngăn cô ấy nghịch ngợm, nhưng ngược lại càng khiến cô ấy không kiêng nể gì.

Cũng may Lan Khâm không còn tâm tình nào để ý đến hành động mờ ám của hoàng hậu nữa.

Lý Trạch Phân không sao, cô ấy vẫn còn sống!

Lý Trạch Thâm chú ý đến vẻ mặt của Lan Khâm, “Tôi nghĩ chiếc xe kia hình như là của Trung tá Lan, nếu Trung tá đã đến thì chúng tôi cũng không quấy rầy nhà họ Lan đoàn viên nữa.” Đến lúc tiễn khách rồi.

Lan Khâm bị giọng nói của Lý Trạch Thâm đánh thức, lúng túng nói cảm ơn rồi tạm biệt xuống xe.

Cuộc trò chuyện ngắn ngủi với hoàng đế và hoàng hậu rất nhanh đã trôi theo thời gian. Lan Khâm trở lại Trường An không bao lâu đã được thăng chức làm đội phó đội điều tra hình sự thuộc cục Hình sự Thiểm Châu, cũng chính là vị trí ban đầu của Vũ Nhuận Khoa. Vũ Nhuận Khoa trở thành Phó Cục trưởng mới. Sau khi thăng chức, hàng loạt các vụ án lớn xảy ra khiến anh cảm thấy choáng váng, đến khi định thần thì đã là 2 năm sau.

Lan Khâm nhìn tấm ảnh chụp màn hình WeChat vẫn còn lưu trong điện thoại, cắn răng xin nghỉ phép hơn 1 tháng. Sau đó anh thông qua Vũ Nhuận Khoa liên hệ với Vũ Nguyệt, lấy được một địa chỉ từ cô ấy.

...

Trước lễ Giáng Sinh, ở Canada đã hạ xuống -230, nhất là ở khu trượt tuyết núi Lam Sơn, có thể hạ xuống tới -40o. Lý Trạch Phân đã sống ở thị trấn này được nửa năm, trong thời gian đó cô làm việc vặt trong khu trượt tuyết, đến cuối tuần cô sẽ đến một số gia đình người Hoa trong thị trấn để dạy tiếng Trung cho con họ.

5 năm nay cô vẫn luôn trải qua như thế. Như tấm bèo trôi, lang thang khắp nơi trên thế giới. Đi qua nơi chiến trường loạn lạc, cũng đã đi qua nơi yên bình tĩnh lặng, nhưng cô không bao giờ ở lại quá nửa năm. Phần lớn tiền ăn uống đều là nhờ làm đủ thứ nghề lật vặt, dạy tiếng Anh, tiếng Trung, tiếng Pháp, cứ như thế không bao giờ thay đổi. Mặc dù kém hơn trước đây rất nhiều, nhưng cũng có thể xem là không cần lo ăn mặc, tự cấp tự túc.

Vốn dĩ dựa vào bằng cấp thật sự của cô thì cô không cần phải làm việc ở

tầng chót lao động thể này. Nhưng tiếc là lý lịch của cô từ năm 3 tuổi đến nay đã để trống không, ngay cả bằng tốt nghiệp mầm non cũng không có, dù cho có đầy đủ kiến thức và tài năng thì cũng không có đơn vị nào dám nhận.

Cũng may là cô ấy cũng không theo đuổi ước mơ gì. Đối với cô mà nói, việc phát ván trượt ở khu trượt tuyết này cũng chẳng khác gì với việc ở Cục điều tra, đều chỉ là “công việc” mà thôi.

Ngày mùa đông ngắn đến mức đáng thương, cộng với mùa đông luôn kéo dài, thường thì chưa đến 5 giờ trời đã sụp tối, tuyết cũng đã ngừng rơi từ lúc 4 giờ. Nhưng cũng may núi Lam Sơn tuyết đọng quanh năm, màu đen của bóng đêm xen lẫn màu trắng toát của tuyết khiến không gian trở nên sáng sủa hơn hẳn.

Sau khi Lý Trạch Phân giao ban, cô không vội về nhà mà mặc một chiếc áo khoác lông dày vào, đi ra băng ghế ở cửa sau khu phục vụ, cầm bút và sổ phác thảo.

Vị trí của khu phục vụ rất chiếm ưu thế, vừa lúc được phong cảnh núi non bao quanh. Cửa sau này không có tác dụng gì hết, quá lẩm cẩm chỉ là nơi để vài người đến tìm đồ bị mất thôi. Từ khi cô đến, nơi này đã vô tình trở thành chỗ vẽ tranh độc quyền của cô.

Cuốn sổ phác họa trong tay cô chỉ còn lại 3 4 trang trống. Sau khi hoàn thành trang cuối cùng, nó cũng sẽ bị đốt đi như 4 cuốn trước được Lý Trạch Phân mua ở một cửa hàng tiện lợi Pháp 5 năm trước.

Lúc đó, cô vừa dứt ra khỏi quá khứ và rơi vào một vũng lầy trước nay chưa từng gặp phải. “Khởi đầu mới” trong truyền thuyết đã không xuất hiện, thay vào đó là nháy mắt đã nhìn thấy được tận cùng của sinh mệnh, như lúc từ trên tháp Lạc Dương rơi xuống.

Không có nơi nào để đến, không có nơi nào để đi, không có nơi nào để trở về.

Lúc đi trên đường ở Pháp, nghe tiếng người cười vui tức giận, cô chỉ cảm

thấy mình không thuộc về nơi này. Ngôn ngữ ở đây sử dụng âm tiết vay mượn, cử chỉ tay chân cũng chỉ là một sự giả tạo đáng khinh. Cũng giống như người lạ từ phương xa, chỉ có thể lang thang vô ích xung quanh lâu đài* mà không thể bước vào cho đến khi chết đi, lang thang khắp nơi, thậm chí quên mất mình đã từng là ai.

() Tiểu thuyết Lâu Đài (Das Schloss) của Kafka, kể về nhân vật chính tên K. – người đấu tranh vì những lý do không rõ ràng để tiếp cận nhà cầm quyền huyền bí của một lâu đài cai trị một ngôi làng. Có thể xem thêm tại.*

Có lẽ tâm trạng lúc đó của cô đã được viết hết lên mặt, hoặc có lẽ khuôn mặt đó “rất giống” với người từng gây ồn ào huyên náo trước kia, công chúa Lý Chi, vì vậy có một du học sinh Đường Quốc làm thêm ở một cửa hàng tiện lợi đã gọi cô lại. Người đó nói rất nhiều chuyện với cô, sau đó khiến cô mua cả đồng hồ phác họa kia.

Kể từ đó, phác họa đã trở thành một “mục đích” mới của cô, giống như “chinh đồn Cao Kiển” và “giải quyết X” vậy. Mỗi khi đến một nơi mới, cô lại vẽ ra những khung cảnh đặc sắc nhất ở đó, cảnh vật chỉ là cảnh vật, nhưng dưới ngòi bút lại vô tình mang theo tâm trạng của cô, khiến thành quả thường đối lập với cảnh thật.

Tựa như... Ừm, tựa như lúc trước khi còn ở Trường An, bức tranh vẽ Lan Huệ chạy tới ở nhờ hôm đó. Trong hòa bình ẩn chứa địa ngục, bên trong địa ngục lại có hòa bình.

Nhìn cuốn sổ phác thảo trong tay đã sắp hết, cảm giác cánh buồm thang thang không chỗ thả neo lại xuất hiện. Cô không nghĩ lần này mình sẽ lại gặp một nhân viên tốt bụng khác, cũng không nghĩ được cuối cùng sẽ có chuyện gì xảy ra tiếp đến.

Cô không thấy hận, không có khát khao, không cô độc, không lo lắng, không tiếc nuối.

Vì cuộc sống của cô vẫn luôn là thế, từ trước đến nay vẫn vậy, cô đã sớm quen rồi.

Thỉnh thoảng một số hình ảnh trong quá khứ sẽ hiện lên trong đầu cô, chẳng hạn như những trò đùa vui trong văn phòng, cảm giác hồi hộp khi điều tra vụ án, những lời chỉ trích và đánh giá của ai đó, và những câu chuyện cổ tích được viết trong hộp thư hoàng thất.

Thật ra không thể phủ nhận trong lòng mình có một thứ gọi là “hoài niệm”, nhưng vậy thì sao? Dù sao mọi chuyện cũng đã là dĩ vãng.

Đó chỉ là một bãi đá ngầm yếu ớt giữa biển đời mênh mông hùng vĩ, không thể chịu nổi chiếc neo sắt nặng nề của con thuyền đơn độc là cô.

Vùng biển này không có nơi nào có thể thả neo, nên...

“Lý Trạch Phân?”

Là cô đang ngủ quên trong khi vẽ tranh sao? Sao lại nghe được cái tên tiếng Trung đã lâu không ai gọi kia chứ.

“Là em đúng không, Trạch Phân?” Người nào đó đang đến gần.

Lý Trạch Phân vô thức quay đầu lại.

Sau đó, cô nhìn thấy khuôn mặt kia.

“...” Cô thở gấp, mở miệng tạo ra khẩu hình gọi “Lan Khâm”, nhưng hoàn toàn không phát ra chút âm thanh nào.

“Đúng là em rồi! Hóa ra em đang vẽ tranh à,” Lan Khâm nghiêng người, “Oa, lợi hại quá, y như thật ấy.”

“... Sao đội trưởng Lan lại ở đây?”

“Đến du lịch thôi, gom ngày nghỉ phép lại để đi ấy mà.”

“Vừa xuống máy bay à?” Cô thấy Lan Khâm vẫn còn mang ba lô và xách theo hành lý.

“Đúng vậy, khách sạn ở ngay đây thôi.”

“Ừm,” Lý Trạch Phân thu ánh mắt lại, “Khu nghỉ dưỡng này khá tốt, ánh mắt của đội trưởng Lan không tồi.”

“Haizz, tôi cũng chỉ được người ta giới thiệu thôi, bản thân không rành rọt gì, dù sao cũng là lần đầu tiên ra nước ngoài mà.”

Hai người ăn ý không đụng vào một vài đề tài, cứ như thế một câu rồi lại một câu.

“Đội trưởng Lan tới một mình à?”

“Ừ, vốn định gọi ông già cùng đi nhưng ông ấy lại không muốn. Bọn anh Trương nghe xong thì ồn ào đòi đi, nhưng còn chưa có visa nữa làm sao đi được. Đúng rồi, chưa nói cho em biết, anh Trương giờ là đội trưởng đội điều tra đặc biệt rồi, Phương Uy là đội phó, còn tôi bị điều đến cục Thiểm Châu.”

“Ừm, chúc mừng anh thăng chức.”

“Haizz, có gì mà chúc mừng chứ, chỉ có bận thêm thôi. Mặc dù bây giờ đội điều tra đặc biệt cũng không thoải mái gì, anh Trương còn oán thán nói em đi rồi mấy tên pháp y mới đến đều không theo kịp tiến độ, cứ vài tháng lại có người bỏ về Trung tâm, nhân lực khan hiếm cực kỳ.”

“Ừm... Đội trưởng Lan định chơi ở đây bao lâu?” Không biết tại sao cô lại chuyển chủ đề.

“23 ngày, giao thừa năm đến sớm, chắc là sẽ về trước năm mới.”

“Vậy thì chúc đội trưởng Lan chơi vui vẻ.”

“A...” Lan Khâm gãi gáy, “Tuy nói là thế, nhưng lần này tôi đi không có kinh nghiệm gì hết, còn chưa quyết định được lịch trình nữa. Nếu có ai đó dẫn đường thì tốt rồi.”

“...”

“Nhìn đồng phục của em, giờ em đang làm nhân viên cho khu trượt tuyết này à?”

“... Đúng vậy.”

“Ừây, đúng là lãng phí nhân tài, anh Trương biết chuyện này chắc sẽ điên tiết lên mất.”

“...”

“Em không cân nhắc đổi một việc khác à?”

“... Hợp đồng đến cuối tháng mới hết, sau đó tôi mới tính đến công việc tương lai.”

“Vậy à,” Lan Khâm gãi chóp mũi, đột nhiên nắm chặt tay lại thành nắm đấm, “Nếu vậy thì sau đó em cứ đi cùng tôi đi?”

Ba. Cây bút trong tay Lý Trạch Phân lăn trên tuyết.

Mặt Lan Khâm thoáng đỏ lên, “Không, không phải, ý tôi là sau khi hợp đồng của em kết thúc thì hãy ký hợp đồng với tôi đi, làm người dẫn đường cho tôi 1 tháng. Sau này nếu có thể thì cùng nhau về nước, tất cả mọi người đều rất nhớ em.”

Một cảm xúc kỳ lạ cuộn trào trong lồng ngực Lý Trạch Phân, làm cô đột nhiên cảm thấy gió tuyết mùa đông năm nay không còn lạnh nữa. Thậm chí còn hơi nóng.

Dưới ánh trăng, cô không khỏi ngẩng đầu lên nhìn người trước mắt: quần áo trên người rõ ràng là vừa mới mua, sau mười mấy tiếng bay chỉ hơi nhăn nhem. Cái cằm lờm chờm râu vì vội vàng điều tra mà quên cạo đã hoàn toàn biến mất, tóc cũng hiếm khi được tạo hình, vì không mang áo mũ lông nên tai bị gió tuyết lạnh làm cho đỏ bừng, trên đầu còn một đám tuyết chưa kịp tan, nhìn như một cái tổ chim tuyết.

Chỉ là một chút cảm giác vui vẻ, lại thêm một chút... khiến người ta mềm lòng.

Cô nhìn anh hít sâu một hơi, khoác lên vẻ mặt trịnh trọng.

“Không, không chỉ là mọi người, anh, anh cũng nhớ em, Trạch Phân.”

Hai ánh mắt cùng chạm vào nhau.

“Cho anh một cơ hội, để anh làm người đồng hành của em, có được không?”

Cô thấy anh vươn tay ra về phía mình.

Cô ngây ngẩn cả người.

Ngay cả khi là bèo bọt phải đối mặt với tội ác hư không, trên con thuyền buồm này sẽ có người tình nguyện vươn tay ra sao?

Một lúc lâu sau.

“... Được.” Phiêu bạt thì phiêu bạt, thấp thỏm thì thấp thỏm, con thuyền đã thả neo, cô nắm lấy bàn tay ấm áp trước mặt.

[HOÀN TOÀN VẮN]

Nội dung từ **Chương 1: Tiếng hát âm lặng** đến **Chương 117: Thuyền buồn lang thang**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh